

Giới thiệu Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng

Nhân vật chính: Chung Bình, Lục Thích

Editor: rabbitlyn

Từ khi anh nhìn thấy cô từ trên trời rơi xuống đã "thèm nhỏ dãi"

Đây là bí mật của riêng anh.

Năm ấy khi mặc đồng phục cô đã nhìn thấy hai câu nói:

"Địa ngục vị không, thế bất thành Phật. Cường giả tự cứu, thánh giả độ nhân"

Sau đó cô bùng tình.

Trời và đất đã chỉ cách nhau một sợi dây thừng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Tám rưỡi trung tâm giám định tư pháp An Hàng mở cửa, Lục Thích mang một cô gái mang thai tóc tím từ trong xe ra. Vali ở ghế sau còn chưa kéo hết khóa, một đồng quần áo và đồ trang điểm lăn ra, trợ lý Cao Nam vừa nhặt một lọ tinh dầu lên thì bị Lục Thích đá cho một cái. Lục Thích tinh thần phấn chấn nói: "Đừng động vào, cậu vào trước đi!" Cô gái tóc tím bám vịn cửa xe hô: "Nhặt giúp tôi đi! Anh có biết nó đắt thế nào không! Anh bạo lực với phụ nữ có thai! Tôi phải báo cảnh sát! Cứu mạng!"

Lục Thích đá cửa, kéo cô gái đi, "Ồ, phụ nữ có thai? Cô sao? Tôi còn nghĩ cô bị gỏi dè u mê rồi chứ, chơi cho lắm vào, còn học theo người ta bỏ nhà trốn đi!"

Nhân viên công tác giữ một khoảng cách với hai người, cung kính đưa bọn họ vào phòng khách. Cao Nam đã được tư vấn xong quay lại nói: "Có thể làm gấp, tám tiếng là có kết quả."

Lục Thích ngồi trên sofa, vắt chéo chân hỏi: "Bên phía Thẩm Huy thế nào?" Vừa hỏi một câu, anh đập mạnh về phía bàn trà, tiếng va chạm chói tai qua đi, bàn trà đập vào cạnh cửa, cô gái tóc tím chuẩn bị chạy trốn sắc mặt trắng bệch, ôm bụng không dám nhúc nhích. Lục Thích chỉ vào bụng cô gái, khề nói: "Lần sau tôi sẽ ra tay với nó!"

Im lặng một lúc, Cao Nam mới trả lời: "Mười phút nữa Thẩm Huy đến."

Mười phút sau, Thẩm Huy mang theo một chàng trai tầm hai mươi tuổi đi vào cửa, trên đường đi chàng trai không ngừng kêu la, ra sức minh oan cho bản thân, sau khi nhìn thấy cô gái tóc tím càng thêm kích động, "Ngay cả quần cô lão tử còn chưa cởi, mợ nó cô ngủ với người khác rồi nghĩ là tôi à? Tiện nhân!" Một chuỗi lời thô tục ân cần thăm hỏi tổ tiên đối phương, càng mắng càng hăng, khua chân múa tay, còn chưa đụng được đến một sợi tóc của đối phương, thì thất lưng đã bị người ta đập cho một cái, té ngã xuống mặt đất. Lục Thích thu chân lại, cởi áo khoác quất lên mặt cậu ta, quả đầu giáng xuống. Từ đầu đến cuối chỉ có mấy chục giây, tiếng gào thét vang lên mấy lần, nhân viên công tác mới có phản ứng, vội vàng gọi bảo vệ. Cao Nam nhả kẹo cao su đang nhai, che cho cô gái tóc tím sắc mặt ngày càng trắng bệch, nói: "Đừng lo, cô đứng yên, cẩn thận đánh vào cô đấy."

Chiếc bàn đổ xuống đất, Lục Thích càng đánh càng hăng, không ai có thể tới gần kéo anh ra, Thẩm Huy vô cùng lo lắng, đang chuẩn bị tiến lên, đột nhiên thấy từ bên cạnh nhân viên công tác bên ngoài, một bóng người thon thả lướt gió vụt qua, nắm cổ áo Lục Thích, cánh tay vung lên, "Rầm."

Lục Thích ngã xuống sàn nhà tron bóng, chống tay, ngẩng đầu lên, trong tầm mắt lơ mơ thấy người nọ đứng lên, giống như một người sắp chết vùng vẫy nhằm về phía anh, lại chợt bị người tóm đi, đập mạnh tại chỗ. Giữa chiến trường chỉ còn một người đứng, người nọ mặc áo blouse trắng, dáng người nhỏ bé, mái tóc buộc đuôi ngựa, tóc mái che khuất đuôi mắt, mắt to miệng nhỏ, giống cô gái nhỏ dịu dàng. Lục Thích che phần mắt phải vừa nhức vừa đau. Vớ vẩn, ảo giác rồi. Mấy phút sau, Lục Thích chỉ vào vách tường nói: "Nghiêm cân cầu thực, quy phạm độc lập, khoa học khách quan, công bằng chính xác?" Thẩm Huy trả lời: "Đúng."

Lục Thích lại chỉ vào bên kia: "Đơn vị công tác tiên tiến giám định tư pháp năm 2017..." Híp mắt lại nhìn chữ nhỏ, "Cục tư pháp thành phố Nam Giang, Hiệp hội giám định tư pháp Nam Giang, tháng 1 năm 2018."

Thẩm Huy lại đáp: "Đúng vậy."

Lục Thích quay đầu, nhìn về phía cửa kính, cô gái nhỏ cúi đầu bộ dáng nhận sai, che mắt phải hỏi: "Cô gái kia là ai?" Thẩm Huy nhin cười, đáp: "Là

Chung Bình, Bình trong màn hình di động, trợ lý chủ nhiệm phòng thí nghiệm ADN.”

Chung Bình thành thật nghe dạy bảo xong, ra khỏi văn phòng, đi về phía Lục Thích. Tiếng giày cao gót khẽ vang lên, khuôn mặt Lục Thích căng thẳng, nghiêm túc chờ đợi. Chung Bình dừng lại trước mặt anh, dáng người chỉ bằng một nửa so với anh, chiều cao chỉ qua bả vai anh một chút, bóng dáng gầy nhỏ, Lục Thích cảm thấy nửa mặt bên vẫn còn đau. Chung Bình cúi đầu nhìn tờ khai trong tay, nói: “Nước ối đã rút ở trong bệnh viện à? Tờ liệu của Lục Học Nhi còn chưa điền hết, chờ cô ấy từ WC đi ra thì bảo điền nốt, nhà trai không chịu lấy máu, hi vọng mọi người nhanh chóng thuyết phục cậu ta, nếu không hôm nay sẽ không lấy được kết quả.”

Mãi mà không nhận được câu đáp lại, Chung Bình ngẩng đầu nhìn về phía đối phương. Lục Thích cúi đầu nhìn cô, cười lạnh nói: “Các cô có giám định vết thương chứ? Làm cho tôi một cái, trước hết chúng ta nói về thủ tục bồi thường đi.”

Chung Bình nhếch khóe miệng, mỉm cười tại lỗi: “Quả thực là tôi làm anh bị thương, tôi sẽ chịu trách nhiệm, vậy chúng ta báo cảnh sát đi, chuyện này phải theo trình tự pháp luật.” Dừng một chút, “Nhưng bạn của anh đang đề nghị hòa giải với chúng tôi, các anh có muốn thương lượng một chút hay không?” Lục Thích ôm cánh tay dựa vào tường, cười như gió xuân. Cao Nam cường ép cậu nhóc kia lấy máu, đưa danh thiếp cho cậu ta, sau đó thương lượng tiền thuốc men, lại tìm được Phó chủ nhiệm Hà Tĩnh, đưa danh thiếp nói: “Xin chào phó chủ nhiệm Hà, tôi là Cao Nam trợ lý Tổng giám đốc tập đoàn Vạn Trượng.”

Cao Nam quay lại phòng khách, nói: “Bồi thường cơ bản đã thảo luận xong rồi, đồng ý giải quyết riêng.” Lại rỉ tai với Lục Thích, “Em tìm phó chủ nhiệm Hà Thích...”

Lục Thích đã đói bụng, tùy tiện lấy gói bánh bích quy trên bàn trà bóc ra ăn, bên mép toàn vụn bánh, anh mới “ừm” một tiếng, bảo Thẩm Huy mang Lục Học Nhi về nhà, nhấn nhủ: “Giám sát chặt chẽ nó, đừng để cho nó chuồn mất.”

Lục Học Nhi tức giận đập vào xe Lục Thích một cái, tiếng còi báo động inh ỏi vang lên. Lục Thích cười nhạo: “Muốn anh khóa thẻ phụ của cô à.” Lục Học Nhi hét: “Anh dám! Anh định giết dân lành à!”

Lục Thích chỉ vào bụng: “Anh mày giết nó trước!”

Cuối cùng Lục Học Nhi ngậm miệng. Chờ hai người kia lên xe rồi đi, Lục Thích quay đầu nhìn vào bên trong trung tâm giám định tư pháp, ngoài quầy lễ tân, không thấy bóng dáng ma quỷ nào. Tiếng động cơ gầm rú đi qua, Chung Bình từ trong góc chui đầu ra, khẽ lắc đầu thở dài, cô gái lễ tân cười nói: “Đi rồi đi rồi, đừng sợ, chúng ta nhiều người như vậy mà.”

“Ai sợ anh ta chứ.” Chung Bình dựa vào quầy lễ tân, nói: “Vóc dáng cao ráo, tỉ trọng không cân đối, đá một cái là bay.”

Cô gái lễ tân buồn cười, nheo hai má cô. Buổi trưa ăn ở căn tin, theo thường lệ Chung Bình gọi suất cơm đầy ụ, nhóm đồng nghiệp khiếp sợ nhìn cô, Chung Bình vênh mặt, ưỡn ngực ngồi xuống. Tôn Giai Hù để phần cơm xuống bên cạnh Chung Bình, hưng phấn nói: “Lúc sáng tớ không có mặt, có chuyện gì vậy, cậu kể đi.”

Chung Bình xúc cơm, nói ngắn gọn: “Không phải chỉ là hai người đàn ông tranh cãi rồi đánh nhau, đập vỡ cả một cái bàn, kết quả giải quyết riêng thôi mà.”

Tôn Giai Hù hỏi: “Cả hai người đều phải lấy máu?” Chung Bình lắc đầu: “Người đàn ông mặc âu phục không cần, có lẽ là họ hàng của nhà gái, cùng một họ mà.”

“Chưa chắc đâu, biết đâu anh ta biết mình bị cầm sừng, mới kéo gian phụ tới thì sao?” Chung Bình nhún vai, không tỏ thái độ. Bốn rưỡi chiều, kết quả xét nghiệm ADN được đưa ra, Cao Nam nghe xong điện thoại, nói: “Không phải vẫn ủng hộ sao. Không phải là người đàn ông kia?” Trên trần nhà văn phòng ong ong, tiếng máy bay trực thăng bay từ tây sang đông. Lục Thích gác hai chân lên bàn làm việc, nghịch điều khiển từ xa, để cho trực thăng bay ra khỏi cửa, bay qua một đầu nhân viên nữ, cô gái sợ tức mức hết lên, ôm ngực chạy vào trong văn phòng: “Ông chủ!”

Lục Thích cười ha ha, để cho trực thăng bay trở lại. Anh bỏ điều khiển từ xa xuống, xoay ghế, in một chồng giấy, ném lên bàn nói: “Số điện thoại di động và weibo của đám bạn, tổng cộng hơn ba trăm người, hơn một nửa đều là nam, tuổi từ mười lăm mười sáu đến năm sáu mươi tuổi, điều tra hết cho tôi. Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày mang mười người đến trung tâm kia giám định, xem ai là cha ruột đứa trẻ trong bụng kia!”

Cao Nam hỏi: “Năm sáu mươi tuổi cũng phải làm?” “Ai biết khẩu vị của con bé đó như thế nào.”

Khóe miệng Cao Nam nhếch lên, cầm chồng giấy: “Tuân lệnh, ông chủ!”

Bắt đầu từ hôm sau, trung tâm giám định vô cùng náo nhiệt, lượng công việc tăng nhanh chóng, Chung Bình bận đến mức chân không thể chạm đất, găng giày cao gót chạy trước chạy sau, khi đang uống nước thì bị người gọi lại: “Tiểu Chung, giúp một chút.”

Chung Bình kẹp tờ giấy trong tay, ôm lấy bình nước, đặt lên máy lọc, sau đó mở miệng phát tay: “Không cần cảm ơn.”

Buổi tối tan tầm, cô mới có thể thở, đá bay giày cao gót, thay giày và đồ thể thao, Tôn Giai Hù nói: “SR các cậu lại có huấn luyện?” “Không phải, tớ muốn đi leo núi.”

“Đã mệt như chó mà cậu còn muốn tự ngược?” “Cậu biết gì chứ.” Chung Bình giơ cánh tay lên, bắp tay xuất hiện, “Rèn luyện phải kiên trì, nếu không ai thay bình nước cho các cậu đây.”

Tôn Giai Hủ quét qua tay chân nhỏ xíu của cô, cào tóc cô: “Bé ngoan, ăn com trước đã, à bấp tay của cậu kia.”

Chung Bình lái chiếc xe nhỏ, đưa Tôn Giai Hủ đến một cửa hàng bán đồ ăn nhanh mới mở trên phố buôn bán, đứng vào giờ ăn com tối người xếp hàng dài, Tôn Giai Hủ oán giận: “Nói ăn tiệc lớn, cậu lại dẫn tớ đi ăn thức ăn nhanh.”

Chung Bình nói: “Chị gái à, em đang chạy theo thời gian đấy. Cậu muốn ăn gì?” Tôn Giai Hủ nhìn về phía tủ kính, báo thực đơn: “Măng tây, thịt kho tàu, khoai sọ, cá rán, bông cải xanh, thêm phần gà nướng đi.”

“Có gà mà không thể mang về, đúng là lạc hậu.” Chung Bình chỉ vào thùng com, nói với người bán hàng, “Cho năm phần com!”

Tìm một cái bàn ngồi xuống, người bán bên cạnh ánh mắt khác thường, Tôn Giai Hủ cắn đũa, thấp giọng: “Buổi tối ăn nhiều như vậy không sợ no chết à!”

Chung Bình cười, nhai đầy mồm nói: “Sao ghen tị với tớ ăn hoài không béo chứ gì?” “Chết đi!” Tôn Giai Hủ quét sang bên cạnh, “Cậu cũng tiết chế chút đi.”

“Tớ không ăn bọn họ, cậu cũng thế, nhìn lên họ làm gì.”

Tôn Giai Hủ nói: “Tớ nhìn lên á? Tớ mà phải nhìn lên sao, mọi người đều nhìn chăm chăm vào bàn mình ấy.”

Thật sự mắt mịt mà, Chung Bình ăn rất chậm, bạn trai gọi điện đến, Tôn Giai Hủ ôm túi bỏ chạy. Chung Bình đôi sang thìa, vừa ăn vừa chơi di động, người trong cửa hàng ồn ào náo nhiệt, ngọn đèn sáng đến chói mắt, cô đang cân nhắc có nên gọi người bán hàng chỉnh đèn tối đi một chút không, thì một bóng người ngồi xuống. Người nọ kéo chiếc ghế đối diện cô, ngồi ở lối đi nhỏ, hai chân vắt chéo, xấu xa cười với cô. Chung Bình im lặng nãy giây, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời tối đen, anh lại đeo một chiếc kính mắt siêu to. Đối phương như thể nghe thấy tiếng lòng cô, từ từ tháo kính xuống, lộ ra bên mắt phải tím bầm. “Cô Chung, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Lục Thích châm điều thuốc, hai chữ “chúng ta” kéo dài theo làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chuyện nên làm

Thành phố Nam Giang rộng lớn như thế, có thể gặp nhau cũng không phải là chuyện dễ dàng. Vạn phát duyên sinh, giai hệ duyên phận (*), cho dù có phải nghiệt duyên hay không.” (*) Mọi điều đều do duyên mà thành, đều liên quan đến duyên phận Chung Bình lịch sự nhai xong com, bỏ đũa xuống, nhìn đối phương qua làn khói, “Ngài Lục cũng đến ăn com tối sao?” Một loạt động tác theo trình tự, lạnh trí, kết hợp với bộ quần áo thể thao trên người và mái tóc buộc gọn, hơn nữa từ ngữ lịch sự và ánh mắt chân thành tha thiết, chỉ còn thiếu nước gọi một tiếng “Chào chứ”. Lục Thích xoay bả vai, cánh tay nhân tiện đặt lên lưng ghế tựa, điều chỉnh tâm tính cười nói: “Đúng vậy, sao đồ ăn nơi này được chứ?” “Hương vị rất khá, ngài có thể thử gà nướng, nghe nói là đồ ăn đặc biệt của quán.”

“Cửa hàng thức ăn nhanh cũng có đồ ăn đặc biệt?” Lục Thích hô to về phía đội ngũ đang xếp hàng dài, “Cao Nam, mua gà nướng!”

Lúc này Chung Bình mới nhìn thấy người tên Cao Nam đang xếp hàng, tay cầm hai khay đồ ăn, người bán hàng đặt thêm một đĩa gà nướng. Lại nghe Lục Thích hỏi: “Không ngại ghép bàn chứ?” Xung quanh vẫn còn mấy bàn trống, Chung Bình mỉm cười nói: “Đương nhiên là không.”

Đồ ăn mới được đặt lên bàn, Cao Nam gọi nhân viên phục vụ dọn đĩa không đi, ngồi xuống đối diện Chung Bình, gật đầu với cô: “Cô Chung.”

Lục Thích lắc lắc điều thuốc trong tay, nói: “Hai người ăn trước đi, tôi hút hết đã.” Lại nhìn hai bát com đặt cạnh bàn, thuận miệng hỏi, “Cô Chung đi cùng bạn à?” Chung Bình lại cầm lấy thìa: “Vâng, cô ấy có việc đi trước.”

Lục Thích nói: “Đúng rồi, cái bàn kia đã sửa chưa? Để tôi giới thiệu công ty đồ dùng bạn tôi cho lãnh đạo các cô, chất lượng đồ rất tốt, sẽ không đập một phát là hỏng.” “Đã sửa rồi ạ, cũng không hỏng nhiều lắm, có lẽ sẽ sử dụng được mấy năm nữa.” Chung Bình vừa ăn vừa trả lời, nói xong nhìn thời gian, quá muộn rồi, cô cầm lấy bát com bên cạnh lên. “Cũng chưa chắc, còn có cô mà, lực tay của cô mạnh như vậy.” Lục Thích ôn hòa hỏi, “Hiếm có người như cô, cô ăn gì mà trưởng thành vậy?” Vừa dứt lời, đột nhiên thấy đối phương đồ hai bát com vào làm một. Chung Bình hơi dừng lại một chút, nhìn điều thuốc Lục Thích ngậm ở miệng, ánh mắt anh nhìn chăm chăm bát com của cô. Cô từ từ đem một bát com khác qua, đồ luôn vào bát mình, cuối cùng cầm thìa lên ăn. Làn khói bay lượn lơ trên bàn com, ba bát com trắng chống lên nhau hơi hoành tráng, trong quá trình nó dần giảm xuống, hai người ở trong trạng thái yên lặng, cho đến khi nhân viên phục vụ tới nhắc nhở: “Làm phiền ngài, bên kia có bạn nhỏ đang ăn com, xin ngài tránh hút thuốc.” Lục Thích dập thuốc, phất tay xua nhân viên phục vụ, ôm cánh tay im lặng. Chung Bình ăn no xong rồi đi, hai người còn chưa ăn com nhìn theo cô, bóng đêm mờ ảo, cô nhanh chóng biến mất. Lục Thích sờ cằm, không biết đang nghĩ gì, một lúc lâu sau mới cầm đũa gấp miếng gà nướng, hỏi: “Sao?” Cao Nam nói: “Đáng yêu quá.”

“Cái gì? Nói cái gì đấy?” Lục Thích chỉ vào đĩa, “Tôi nói gà nướng.”

Cao Nam khê ho: “Mùi vị rất khá, đồ ăn đặc biệt mà.”

“Cửa hàng thức ăn nhanh mà cũng có thể làm ra vị này, nhà hàng này cũng mới mở có mấy ngày trước thôi, cần nhắc cho bọn họ một chút.”

“Đã biết.”

Lục Thích lại gấp một miếng gà nướng, vừa nhai vừa liếc Cao Nam. Leo núi trở về cả người đỏ đầy mồ hôi, buổi đêm Chung Bình ngủ vô cùng ngon giấc, sáng sớm bị mùi thức ăn đánh thức, trợn mắt chột nghe thấy: “Bảo bối, mau ra ăn sáng!”

Chung Bình ra khỏi phòng ngủ, tóc mái dựng thẳng đứng lên, nói: “Mẹ, lần sau trước khi đến gọi điện thoại nhé.”

Bà Chung vuốt tóc cô, cười nói: “Không phải sợ quấy rầy giấc ngủ của con à, mau lên, mẹ nấu cháo hải sản và xiu mại cho con đấy, đừng để đi làm muộn.”

Chung Bình đánh răng rửa mặt thay quần áo, một tay vuốt tóc mái, một tay ăn cháo, bà Chung giúp cô dọn dẹp phòng ngủ, nói: “Cuối tuần về nhà ăn cơm, tuần trước con không trở về rồi, cha con có ý kiến đấy, còn chưa tìm được đối tượng đã không chịu về nhà rồi.”

Chung Bình nói: “Sao cứ phải cuối tuần trở về chứ, hôm nào tan làm sớm có thời gian con sẽ về.”

“Vậy nói xem con rảnh được ngày nào?” Bà Chung phui gối đi ra cửa phòng ngủ, “Mẹ đã sớm nói với con công việc này không tốt rồi, con gái vẫn nên đi làm kiếm tiền, làm giáo viên hoặc là kế toán, còn con thì sao, học cái gì pháp y, nhưng cũng không thật sự làm pháp y, nếu không con cũng đừng về nhà nữa, mẹ sớm bị con dọa sợ tới mức mất mạng rồi.” Vừa nói vừa quay vào trong phòng. Chung Bình có dự cảm không ổn, nhanh chóng ăn cho xong cháo, quả nhiên tiếp theo nghe thấy: “Mẹ đi tập yoga có quen một cô, con cô ấy nghe nói con học pháp y, cảm thấy hứng thú, con nói tam lam là có thời gian đúng không? Vậy nhân lúc đó hẹn thời gian mọi người cùng đi ăn bữa cơm, con cũng đừng lấy cớ, dù bạn chẳng lẽ con có thể bỏ đói mình? Ai có thể nhịn đói chứ con thì không.”

Nghe quen hết rồi. Chung Bình bỏ bát xuống, nhanh nhẹn lấy túi đi giày, mở cửa đi ra ngoài, không tiếng động đi làm. Tối qua Lục Thích bận đến khuya, đến tận buổi chiều mới rời giường đi làm, trước khi vào văn phòng gọi điện thoại cho Thẩm Huy, biết được Lục Học Nhi không lên trốn đi, anh lại dặn dò: “Xem con bé liên lạc với ai, một người cũng không được bỏ sót, sau đó báo cho Cao Nam.”

Đúng lúc Cao Nam gõ cửa bước vào, nói: “Học Nhi đã cố tình giấu diếm, thì sao có thể liên lạc với người nọ.”

Lục Thích nói: “Con bé một không có IQ, hai không giỏi chịu đựng, cậu chờ xem, không chừng nó chỉ đang vòng vo mà thôi.”

Phía đông văn phòng trên bàn bày một bộ lego chưa hoàn thành, có hơn ba nghìn miếng gì đó, mất hơn nửa năm mới hoàn thành được một góc, Lục Thích ghép mấy miếng, cúi đầu hỏi: “Chuẩn bị thế nào rồi?” Cao Nam nói: “Tôi vốn tìm một ngôi sao cắt băng khánh thành, ai dè sáng nay lên mạng tràn lan tin tức cô nàng có người bao nuôi, hiện tại thay đổi người lại không biết tìm ai thích hợp.”

“Việc nhỏ này tự cậu giải quyết đi. Đúng rồi, còn ba tháng nữa là sinh nhật cha tôi, cậu giúp tôi mua quà.”

“Mua cái gì?” “Máy bay trực thăng.”

“... Hả?” Cao Nam nghĩ mình nghe nhầm, suy nghĩ nói, “Cậu đang mua cho mình à?” “Bảo cậu mua thì mua đi.” Lục Thích bắt tay vào nghiên cứu gì đó, “Cậu giúp tôi ghép đi.”

Cao Nam cười nói: “Tôi không có hứng thú, cậu không thích thì chơi cái khác.”

Lục Thích tiếp tục ghép, đứng từ xa thưởng thức, “Vun đắp tình cảm, rất tốt.” Xoay người nói với Cao Nam, “Buổi tối cùng ăn cơm.”

Cao Nam nói: “Hôm nay không được, tôi có hẹn với bạn rồi.”

Bạn Cao Nam mới nhập cổ phần vào một câu lạc bộ leo núi, mời Cao Nam đến thăm, buổi tối có thời gian, Cao Nam vui vẻ nhận lời. Đi một vòng, người bạn lôi kéo Cao Nam thử một lần, Cao Nam chỉ vào người: “Không giầy không quần áo, sao leo được?” Người bạn vỗ vai: “Chờ đấy, tớ mới mua một bộ còn chưa mặc, số đo của hai đứa giống nhau, tớ đi lấy cho cậu.”

Cao Nam cười, đành phải đứng tại chỗ chờ cậu ta, đúng lúc nhìn thấy Chung Bình. Ăn mặc không khác mấy so với ngày hôm qua, chẳng qua đã cởi áo khoác, chỉ mặc bộ đồ thể thao, phui bụi, cô nắm lấy điểm tựa, leo lên. Cao Nam bật camera, ngắm phía trước, gần một nhân viên công tác hỏi: “Cái này không cần đeo dây an toàn sao?” Nhân viên công tác nói: “Đây là leo khối đá (**), không cần trang bị.” (**) Phong cách leo núi tự do không có bất cứ thiết bị nào đi kèm để hỗ trợ việc leo, kể cả dây thừng để đảm bảo an toàn, chỉ sử dụng đệm đặt dưới đất và giầy leo núi và bột phấn xoa tay. Thường leo ở những khối đá có độ cao thấp (3-4m). Được xem như là nghệ thuật đích thực của môn leo núi đá.

Màn đêm buông xuống, Lục Thích nằm ở ghế chơi máy bay trực thăng, bên ngoài văn phòng chỉ có hai ba nhân viên, điều khiển cũng không cần lo gì, máy bay đập vào cột đá, Lục Thích chán nản ném điều khiển từ xa, cầm lấy di động, đúng lúc nhận được tin nhắn mới, là video do Cao Nam gửi đến. Lục Thích mở ra, nhìn thấy người xuất hiện trong màn hình, anh vô thức nhu nhai. Chung Bình mặc bộ thể thao xanh đen, áo ngực thể thao dán sát trên người, khung xương cực nhỏ, có lẽ là do thường xuyên vận động, ngực và hông đều có đường cong, vòng eo nhỏ đến mức chỉ bằng một nắm tay, hai bên sườn chỉ có chút thịt. Cô phui bụi, bắt lấy điểm tựa, nhẹ nhàng nhảy lên, chân tay linh hoạt, thông thạo, cơ thể bỗng nhiên ngửa ra sau, vòng eo xoay biên độ rộng, không nhìn ra bắp thịt ở cánh tay, sức co giãn tuyệt vời, thân hình nhỏ gầy tràn đầy sức bật, không nghĩ đến cơ thể lại dẻo dai như thế. Leo lên đỉnh núi, cô quay đầu lại, thở gấp, chân tay vẫn như dừng lại ở thời khắc nhảy vọt, tràn ngập vàng sáng sống động. Cô nở nụ cười không biết với ai, ánh mắt cong cong, có thể thấy được ánh sáng chói mắt từ đó, Hình ảnh dừng tại khoảnh khắc này, qua một lúc lâu, Lục Thích phóng lớn màn hình. Hình ảnh hơi mờ, mờ hồ có thể thấy được mồ hôi trên cổ, ngực nhấp nhô, hơi thở của Lục Thích tăng nhanh, đột nhiên ném đi động đi, nghiêng qua nghiêng lại

trên bàn làm việc, cuối cùng cầm lấy một cái cúp bạc trên giá. Cúp bạc giống như gương, chiếu rọi khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mũi cao lông mày lười mắt, Lục Thích thảo kính râm xuống, khóe mắt phải còn tím bầm. Sống ba mươi năm, còn chưa có ai tay không chiếm được tiện nghi trong tay anh, huống chi là khiến anh lỗ vốn, đối phương lại còn mềm mại như thế. Hai gò má Lục Thích căng lên, một lát sau bật cười. Hôm sau, Chung Bình đi vào trung tâm, cảm thấy còn náo nhiệt hơn so với hai ngày trước. Cô hỏi Tôn Giai Hù: “Sao nhiều người thế này?” Tôn Giai Hù lôi kéo cánh tay cô: “Đi ra phòng khách xem náo nhiệt nào.”

Chung Bình không hiểu gì đi theo cô ấy ra phòng khách, từ xa đã thấy hành lang xếp hàng dài, Tôn Giai Hù hô to: “Nhường đường chút nào, đừng chen lấn, bên trong đang thu xếp.” Lôi kéo Chung Bình đi về phía trước. Trước mắt xuyên qua khe hở, mờ mờ thấy Cao Nam đứng bên cạnh, Lục Thích oai vệ ngồi giữa ghế, chân vắt chéo, cầm một tập tiền giấy nói: “Người tiếp theo!”

Một người tiến lên, Lục Thích đưa máy tờ cho người đó, phát tay: “Tiếp!”

Tôn Giai Hù thì thầm: “Tớ vừa đi hồi rồi, hình như anh ta thông báo cho tất cả ‘kẻ tình nghi’, tự nguyện đến lấy máu sẽ phát tiền, nghe nói còn có người vùng khác, người nước ngoài. Cậu nói xem Lục Học Nhi kia là người như thế nào vậy? Nhiều người đàn ông như vậy...”

Chung Bình nhìn thấy nam sinh mười bảy mười tám tuổi cũng tới nhận tiền, định mở miệng, đột nhiên chạm vào tầm mắt với vị đang phát tiền bên trong kia. Người nọ cười với cô. Chung Bình khẽ nói: “Đây là chuyện nên làm...”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Người đàn ông đốt tiền... người đàn ông?

Chẳng những phải làm cho ra chuyện mà còn phải làm thật lớn. Trung tâm giám định tư pháp, nhất là khi giám định cha con, mỗi ngày đều không yên bình. Giám định cha con, nghe thấy bốn chữ này có thể biên soạn ra hàng trăm tập phim luân lý gia đình, khi xảy ra bạo lực đánh nhau, nhân viên công tác đã sớm tập mãi thành quen rồi. Tuần đầu tiên Chung Bình làm việc ở trong này, lần đầu thấy chồng đánh vợ nôn cả ra máu, đồng nghiệp báo cảnh sát xong tiếp tục làm việc, cô gặp ác mộng ba ngày, mãi mới thoát khỏi bóng ma. Hoàn cảnh tạo ra người, ba tháng sau, cô đã có thể mặt không đổi sắc dùng bạo lực chống lại bạo lực. Tình hình hiện tại hoàn toàn khác với những lần trước, nhóm đồng nghiệp thân kinh bách chiến (*) hưng phấn khó nói nên lời, nhìn Tôn Giai Hù là biết. (*) thân trải qua trăm trận đánh Chung Bình nhận được tín hiệu từ người đàn ông đốt tiền... ánh mắt của anh ta, cô đang suy nghĩ có nên chào hỏi hay không, anh ta đã vẫy tay với cô, “Cô Chung, cô cũng muốn xếp hàng à?” Anh ra về kinh ngạc, “Cái này chỉ sợ không thích hợp?” Đàn ông cả phòng đều hướng hết ánh mắt về phía cô, Chung Bình nhìn lướt qua, tuổi từ mười tám đến bốn mươi, “Ngài Lục thật biết nói đùa.” Cô mỉm cười. Lục Thích hơi nghiêng người về phía trước, tay đặt lên ghế, nhà từng chữ, “Bản thân tôi, từ trước đến nay, không thích nói đùa...” Anh cười, lập tức ngừng lại, xòe tập tiền giấy: “Tiếp!”

Chung Bình cảm thấy nên cách xa nơi này một chút, kéo Tôn Giai Hù xoay người đi, lại nghe thấy tiếng của anh ta: “Cô Chung ăn sáng chưa? Nếu không tôi mời, nên ăn nhiều một chút, hôm nay chắc chắn cô sẽ bận lắm đấy.”

Chung Bình quay đầu lại: “Ăn rồi ạ, cảm ơn!” Được Tôn Giai Hù túm đi. Tôn Giai Hù kéo thẳng cô đến phòng uống nước, “Cậu có bị ngốc hay không mà còn trả lời anh ta, vừa nhìn đã biết anh ta nhắm vào cậu, vậy mà cậu còn cảm ơn! Đường đường là một người đàn ông mà không biết xấu hổ bắt nạt một cô gái.”

Chung Bình ngậm hóp trà nhai xua tay: “Tớ sẽ không để bị bắt nạt.”

“Chắc...” Tôn Giai Hù khinh bỉ, nói tiếp, “Cậu nói xem anh ta đang làm gì vậy, đốt tiền à?” Chung Bình lắc đầu: “Anh ta cũng ấu trĩ thật.” Bộ dáng gật đầu đắc ý, Tôn Giai Hù nheo mắt cô, “À, tớ nhớ đến đứa cháu gái bốn tuổi... khi tớ còn nhỏ...”

Chung Bình ngắt lời cô ấy, cười: “Thôi đi!”

Lại nhấp hai ngụm trà, thở dài: “Đáng thương cho cô gái kia, giờ thì mọi người đều biết hết rồi.” Chung Bình để cốc xuống, “Cái gì có thể làm thì đều làm rồi, còn rải tiền làm chi?” Tôn Giai Hù không hiểu: “Gi thế?” Chung Bình chớp chớp mắt, cười không nói. Trong phòng khách, Lục Thích vừa đưa tiền vừa hỏi: “Vẫn còn người không đến, lời đến hết đây.”

Cao Nam cầm tờ giấy: “Vâng đều đã đi lời rồi.”

“Liên lạc lần nữa, không tới là có vấn đề.”

“Vậy những người ở bên này cho họ về đi, đừng để lãng phí tiền.”

“Cái này sao có thể tính là lãng phí.” Lục Thích cười nhạo, “Chờ xem, Lục Học Nhi sắp đứng ngồi không yên rồi, chuẩn bị hai tay, nắm chắc hai tay, có hiểu hay không?” Lục Thích dự đoán như thần, ngồi ở phòng khách đến trưa, hai tay mở rộng đón tiếp lửa giận của Lục Học Nhi, anh cười nói: “Ai thế này? Phụ nữ có thai đi chậm một chút, cẩn thận.”

Lục Học Nhi ôm bụng lờm, phía sau còn có Thẩm Huy và người giúp việc, cuộn cuộn lửa giận: “Lục Thích! Anh không phải là người, em là em gái anh,

có người anh hâm hại em gái như vậy sao? Toàn bộ thế giới đều biết em có thai, anh không cảm thấy mất mặt à?” Lục Thích gật đầu: “Anh cảm thấy rất vinh dự chứ!”

Lục Học Nhi nghẹn lời: “Em không đội trời chung với anh!”

Lục Thích khinh thường: “Cô có tư cách cái rắm!”

Lục Học Nhi nói không suy nghĩ: “Em không có tư cách? Anh nghĩ gì vậy, không có cha em, anh cũng chả là gì hết, còn đang ở bên ngoài xin ăn đấy!”

Lục Thích thu hồi tất cả biểu tình, lạnh lùng thần nhiên dửng dưng đứng từ trên cao nhìn xuống đối phương, rõ ràng không làm gì, nhưng khiến người có thái độ gây sự, bị ép tới mức không dám làm trái lại. Lục Học Nhi lùi về phía sau hai bước, khuôn mặt dần trắng bệch, qua một lát, hèn nhát nói: “Anh... để cho bọn họ đi đi.”

Yên tĩnh không có một tiếng động nào, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, hơi nóng lan tỏa trên mặt đất, thời gian trôi qua vô cùng chậm. Cuối cùng Lục Thích đã hoạt động, hừ lạnh một tiếng, đá ghế ngồi xuống, “Nói tên ra, còn những người khác tính sau.”

“Em...” Lục Học Nhi do dự, nhìn về phía trước, “Em không muốn nói.”

Lục Thích xua tay như đuổi ruồi bọ: “Đi đi, đừng nói gì với anh nữa.”

“Anh!” Lục Học Nhi vội vàng nói, “Sao phải nói tên ra chứ, một mình em cũng có thể chăm sóc được đứa trẻ, em không cần đàn ông!”

“Ha.” Lục Thích cười lạnh, “Ai quan tâm cô có cần hay không, nhà họ Lục chúng ta không làm ra chuyện dọa người như vậy! Không nói hả? Không nói thì về đi, còn hơn trăm người chưa đến đâu.”

Hai mắt Lục Học Nhi đầm nước, không thể không thỏa hiệp: “Anh... Anh cho em mấy ngày để em suy nghĩ kĩ.”

“Không được!”

“Chỉ mất thêm mấy ngày thôi mà, anh để cho em nghĩ thông suốt đi, đến lúc đó em không nói, anh cứ tìm hết người đến, anh cho em thả lỏng chút có được không, đầu em sắp nổ tung rồi, em cũng không muốn sống nữa!”

“Nói sớm thì sao chết được!”

“...”

Lục Thích không kiên nhẫn đuổi người: “Về đi, anh cho cô ba ngày.”

Lục Học Nhi muốn nói thêm, Lục Thích mắng: “Không cò kè mặc cả! Cút!”

Chung Bình và đám đồng nghiệp trốn ở ngoài xem hết mọi chuyện, nhìn theo Lục Học Nhi rời đi, không ngừng bàn tán, đủ loại đánh giá nghi ngờ mê gái cũng có. Chung Bình suy nghĩ một lúc, trong đầu loạn hết cả lên, đột nhiên cảm thấy không thể nào định nghĩa nổi người này. Không phải người bình thường. Nhóm đồng nghiệp đột nhiên chạy đi, bỏ lại mình cô đối mặt với thằng cha dốt tiền. Lục Thích đi ra cửa, nhìn thấy đám mặc áo blouse trắng bỏ chạy, chỉ còn một người, anh cười, đi qua đối phương, đột nhiên dừng bước, lùi về phía sau mấy bước, đối mặt với Chung Bình, hỏi: “Cô Chung, lấy máu của nhiều người như vậy, phải mất bao lâu mới lấy được báo cáo?” Đứng rất gần, vết tím bầm ở mắt phải vô cùng phóng đại trước mặt cô, Chung Bình sững sốt, lùi về phía sau, “À... Bình thường là mất bảy ngày sẽ có kết quả.”

“Ừ...” Lục Thích suy nghĩ, ngón tay chạm vào khoeo mắt phải, gạt mí mắt lên, nói, “Vậy thôi, cô bận thế thì không mời cô ăn trưa được rồi.” Cát bước đi, “Dù sao cô cũng không kịp ăn cơm.”

Chung Bình: “...”

Ra khỏi cửa lớn trung tâm, ánh mặt trời chói mắt, Lục Thích híp mắt, quay đầu nhìn về phía cây anh đào, hoa màu trắng phơn phớt hồng đang nở rộ. Anh cảm khái: “Mùa xuân đến rồi.”

Lục Thích nói đúng, Chung Bình không thể ăn trưa, thiếu người, cô bị chủ nhiệm Triệu xoay như chong chóng, bận rộn làm việc mà còn phải tăng ca. Mỗi tuần cô phải leo núi ít nhất ba lần, hôm nay không đi được, ngày mai cũng vậy, ngày kia... Ngày kia là thứ bảy, Chung Bình mệt mỏi ngồi xe, mở weibo, trong nhóm SR quả nhiên có thông báo thứ bảy tập huấn. Cô lập tức phản chân tinh thần trả lời: “Tôi một suất! Giờ tay!”

Còn phải chịu một ngày nữa. Trước khi về nhà Chung Bình gọi một phần đồ ăn ngoài, vừa ngã nhào trên sofa được một lúc thì chuông cửa vang lên. Lười biếng đi ra mở cửa, nhìn thấy chàng trai đứng ngoài cửa, cô vui vẻ: “Sao lại là anh mang tới thế?” “Đúng lúc ăn cơm ở quán gần đó, nghe thấy em gọi đồ, anh mang giùm luôn, dù sao cũng phải về nhà, tiện thể qua thăm em.” Hoắc Chí đưa hộp cơm rồi kéo cửa lại, từ trong tủ giày lấy dép trong nhà ra đi, khi đi lùi phải hơi khác thường. “Sao vậy, công việc bận lắm à?” Chung Bình đóng cửa lại, lắc đầu: “Vẫn tốt.” Hoắc Chí xoa tóc cô: “Tóc vênh lên.”

Chung Bình vuốt mấy cái, tóc mái không chịu nghe lời, cô lấy kẹp cặp vào, “Anh ăn no chưa? Có muốn ăn thêm chút nữa không?” “No rồi, em ăn đi.”

Chung Bình để hộp com lên bàn, ngồi xếp bằng trên thảm, coi như không có người ngoài mở hộp ra ăn. Hoắc Chí nhìn một lúc cười nói: “À đúng rồi, cha em gọi cả anh cuối tuần về nhà tụ tập, em có về không?” “Về chứ!” Chung Bình cắn đũa, “Nếu không về, cha mẹ đánh em chết mất.”

Hoắc Chí cười chọc cô: “Em đó, rất ngang tàng, trước đây còn điếm đạm, càng lớn càng ngang tàng.” Chung Bình nhai com: “Lão Hoắc, đừng có nhắc lại chuyện hồi nhỏ nữa.”

Hoắc Chí nán lại chả được bao lâu, Chung Bình dọn dẹp bàn, sau khi rửa mặt thì đi ngủ. Năm giờ đồng hồ báo thức vang lên, cô thay đồ thể thao, chạy ba vòng trong tiểu khu, về nhà tắm rửa đi làm, tiện đường mua mấy cái bánh bao nhân thịt. Bận đến mười một giờ ngay cả một hộp nước cũng không uống được, trong trung tâm lại đột nhiên có khách không mời mà đến. Cô gái mang thai tóc tím. Lục Học Nhi ngồi trên sofa phòng khách, hết nhìn đông lại sang tây: “Đến hai lần cũng chưa nhìn kĩ nơi này, môi trường không tệ nhỉ.”

Chung Bình và Tôn Giai Hủ hai mặt nhìn nhau, trong lòng hoàn toàn cảnh giác, ánh mắt Tôn Giai Hủ ra hiệu: Tờ đi ra ngoài bảo bên bảo vệ sẵn sàng. Chung Bình gật đầu. Chung Bình đặt cốc trà xuống, Lục Học Nhi nói: “Tôi không uống trà, loại đồ uống này chỉ dành cho người già, có thứ khác không?” Chung Bình hỏi: “Sữa thì sao?” Lục Học Nhi cười: “Đừng coi tôi là phụ nữ có thai, hơi một tí là bắt uống sữa.”

Chung Bình liếc qua bụng cô ấy, được thôi, cô đã có quyết định rồi. Chung Bình nói: “Vậy tôi mang nước ấm cho cô, cô ngồi chờ một lát, đúng rồi, không biết cô đến đây có chuyện gì?” Thuận tiện hỏi hai người đi cùng Thẩm Huy và người giúp việc, “Hai người uống gì?” Hai người đều nói không cần. “Đừng vội.” Lục Học Nhi phát tay, lấy một điều thuốc dành cho phụ nữ từ trong túi ra, “Tôi cũng không có chuyện gì, chỉ là ở trong nhà buồn chán, muốn ra ngoài một lát.”

Chung Bình thấy cô ấy cầm điều thuốc, nói: “Hút thuốc không tốt cho đứa trẻ.”

Lục Học Nhi cười nói: “Tôi biết mình có thai chứ.” Cô ấy để thuốc ở chóp mũi, dùng sức hít, vẻ mặt say mê: “Người hai cái cho đỡ thèm”

Chung Bình nhìn bộ dáng này của cô ấy, không hiểu sao nổi hết da gà. Lục Học Nhi hỏi: “Cô ăn com chưa? Cùng ăn chung nhé?” Chung Bình cảnh giác: “Cái này...”

Lục Học Nhi cười nói: “Tôi rất thích cô, gọi là gì nhỉ, à vừa gặp đã yêu.”

Da gà nổi hết lên, hai anh em nhà này đúng là không phải người bình thường. Lục Thích nhận được điện thoại, phải tàn thuốc, ngậm điều thuốc nói: “Cho dù nó đi tìm ai, ăn com ở đâu, mọi người cũng phải giám sát chặt chẽ, tôi xem nó còn muốn chơi trò gì nữa.” Cúp điện thoại, Lục Thích sờ bảo bối trước mặt. Máy bay trực thăng màu trắng, Robinson R44 (**), bốn chỗ ngồi, tốc độ 210 km/giờ, giới hạn độ cao lớn nhất 4270m. Cao Nam ở bên cạnh hỏi: “Anh thực sự muốn thi bằng lái?” Lục Thích sờ cằm: “Bốn mươi giờ lý thuyết, bốn mươi giờ thực hành, tôi vẫn có chút thời gian ấy.” Anh nói năng đồng dục, “Thi chứ! Sao lại không thi! Đi, giao tiền cho huấn luyện viên.”

Chờ Cao Nam đi theo huấn luyện viên, Lục Thích nheo mắt suy nghĩ, lại gọi điện thoại cho Thẩm Huy: “Bọn họ ăn com ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật

Chỗ ăn com cách trung tâm giám định tư pháp khá xa, Chung Bình vốn dĩ không muốn ăn com trưa với phụ nữ có thai, nhưng đối phương cậy bụng to không chịu đi, chủ nhiệm Triệu sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, không thể gánh nổi trách nhiệm, đành đuổi Chung Bình đi, giọng nói vẫn còn hơi tức giận: “Muộn chút cũng không sao, chỉ cần tiền người bình an là được, đừng mang về đây nữa.”

Chung Bình cũng hơi mừng, coi như giảm bớt được chút không tình nguyện. Đoàn người tới nhà hàng, nhân viên phục vụ quen thuộc dẫn bọn họ vào chỗ ngồi, đưa thực đơn: “Cô Lục, món thịt cừu hôm nay khá ngon...”

Lục Học Nhi ngắt lời đối phương, không có tinh thần hỏi Chung Bình: “Cô ăn gì? Gọi đi.” Đứng dậy muốn đi WC, người giúp việc mang túi đi theo phía sau cô ấy. Thẩm Huy ngồi bên cạnh hiềm khi lên tiếng: “Cô Chung cứ tự nhiên, nhà hàng này là của tập đoàn Vạn Trường.”

Chung Bình không hiểu gì hết. Thẩm Huy sừng sốt: “À... nhà hàng này là của ngài Lục.”

Chung Bình hiểu ra, cầm thực đơn, liếc xuống giá cả đắt đỏ phía dưới, cô gọi món mỳ Ý có giá rẻ nhất, tính sau đó sẽ đi ra ngoài ăn cho no. Lục Học Nhi từ WC trở về, tinh thần dường như tốt hơn một chút, chính là bộ dáng khi ở phòng khách kia, sau khi gọi đồ cười tủm tỉm hỏi Chung Bình bao nhiêu tuổi, công tác mấy năm rồi. Chung Bình nói: “Vừa tròn một năm.”

Lục Học Nhi vỗ bàn: “Tôi đã nói rồi nhìn chị không giống những kẻ lọc lõi mà, nhưng chị còn trẻ, bộ ngực còn lớn thế kia sẽ thu hút không ít đàn ông.”

Chung Bình bị ghen, cổ nuốt sợi mỳ xuống, lại thấy Lục Học Nhi nhìn chằm chằm ngực cô lắm lắm: “Aiz, cũng không tính là lớn, nói sai rồi.”

Chung Bình nhét tiếp mỳ: “Cô Lục mau ăn đi, phụ nữ có thai không thể chịu đói.”

Lục Học Nhi cầm lấy thìa, “Tôi còn nhỏ hơn chị mấy tuổi đấy, chị gọi tôi Lục Học Nhi là được rồi, không cần khách khí như vậy. Tôi gọi chị là chị Chung Bình nhé.”

Từ trong miệng cô ấy, Chung Bình biết được năm nay cô ấy vừa tròn hai mươi, còn đang đi học, mang thai đã hai mươi tuần, trong nhà chỉ có anh trai biết, cô ấy thất vọng nói: “Vốn tính sau khi sinh con, mang lại niềm vui bất ngờ cho người trong nhà.”

Nói xong khiến hai người giúp việc ngồi bàn bên cạnh phải ghé mắt sang. Chung Bình nghe xong không có cảm giác gì, bình tĩnh lau miệng, đang định tạm biệt, thì thấy có hai người đi về phía này, người đi phía trước bước chân rộng, dáng vẻ nhàn nhã huênh hoang, miệng còn ngậm điều thuốc, tàn thuốc rơi suốt đường đi, anh ta kẹp điều thuốc, cũng không thèm nhìn về bàn Thẩm Huy đang ngồi, mà kéo ghế ở bàn Chung Bình ngồi xuống, hai chân gác lên nhau, động tác lưu loát sinh động, vô cùng kiêu ngạo. “Lúc rảnh rồi nên đi ra ngoài nhiều một chút, hít thở không khí trong lành.” Lục Thích nhìn Lục Học Nhi, “Cuối tháng nhà hàng mới khai trương, cô cũng có thể đến tham dự, mời ngôi sao cô thích đến cắt băng khánh thành.”

Lục Học Nhi hừ một tiếng, “Em thích đều là những người tai to mắt lớn, chứ không phải ngôi sao.” Hai anh em đang trò chuyện, Chung Bình không thể mất lịch sự ngắt lời người khác, đành phải đợi một lát. Cao Nam nhìn đồ ăn của cô, cười nói, “Cô Chung có muốn gọi thêm chút đồ ngọt không?” Chung Bình nói: “Tôi no rồi, cảm ơn.”

Lục Thích dường như mới phát hiện ra sự tồn tại của Chung Bình: “Cô Chung cũng ở đây à, cứ gọi thỏa thích, tôi mời.”

Chung Bình cười nói: “Tôi đã ăn xong rồi, nếu không tôi xin phép đi trước, sắp muộn giờ làm rồi.”

Nói xong chuẩn bị đứng dậy, Lục Thích giơ cánh tay bảo cô ngồi xuống, “Không cần vội, cô không lái xe đến đúng không? Tôi đã mời cô ăn cơm thì cam đoan không để cho cô muộn giờ làm.”

Lục Học Nhi cũng nói: “Ngồi thêm với tôi một lát, rồi tôi đưa cô về.”

Vậy không phải là lại mang người đến chỗ làm sao? Chung Bình lo sẽ bị chủ nhiệm Triệu đánh, chuẩn bị lên tiếng, nhân viên phục vụ đã mang đĩa thức ăn đến, Lục Thích nói: “Mang thêm mấy phần đồ ngọt nữa.”

“Vâng, Lục tổng.”

Lục Thích cầm lấy dao nĩa, cúi đầu cắt tảng thịt bò, cắt miếng rất lớn. Ánh sáng ở chỗ ngồi tốt, máu từ tảng thịt bò tươi ngon chảy đầm đĩa được đưa vào miệng anh. Động tác cắt thịt đưa vào miệng nhanh chóng, anh ăn cũng không có dáng vẻ nhã nhặn nhân sĩ cao cấp gì đó, mà cắt to ăn nhanh nhưng cũng không thô lỗ giống như hồ điệp, mà nhiều hơn là tùy theo lòng mình. Miếng thịt máu chảy đầm đĩa được anh nhai trong miệng, Lục Thích mở miệng: “Tối qua cha nhắc tới cô, bảo ba tháng đã không gặp cô rồi, khi nào có thể gặp thì tự cô thu xếp, đừng để cho tôi chờ quá lâu.”

Dùng mắt thường cũng có thể nhận thấy sắc mặt của Lục Học Nhi trở nên kém hẳn, giọng nói vô cùng nhỏ: “Em biết rồi.”

Lục Thích cắt thịt, nhai thịt không hề để ý đến cô. Hai ba động tác đã ăn xong, anh ném dao nĩa lau miệng, đứng dậy cười với Chung Bình: “Cô Chu ăn thêm chút đồ ngọt, tôi có việc đi trước.” Ba người khác cũng đứng dậy, Cao Nam gật đầu với Chung Bình, đi theo phía sau Lục Thích rồi đi, chờ bọn họ rời khỏi nhà hàng, Thẩm Huy và người giúp việc mới ngồi xuống. Lục Học Nhi tiếp tục im lặng, chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt được trang điểm màu khói đậm, nhưng trên mặt không đánh chút phấn nào, đôi môi màu tím càng làm nổi bật vẻ tái nhợt, trong mắt mờ mịt. Chung Bình khẽ thở dài, yên lặng đưa miếng bánh ngọt vào trong miệng. Cuối cùng thuận lợi trở về trung tâm, Chung Bình mặc áo blouse trắng, sờ chất vải thân thiết, vừa quen thuộc vừa an tâm. Tôn Giai Hù nhìn không được hỏi: “Buổi trưa ăn gì vậy? Đại tiểu thư trò chuyện gì với cậu thế? Tại sao lại mời cậu ăn cơm? Đại tiểu thư có nói với cậu tại sao bụng cô ấy như thế không?” Chung Bình nhìn mấy đóa hoa hồng trong cốc trà, nghiêng nước sang một bên nói: “Trước kia không phát hiện cậu nhiều chuyện như vậy.”

“Đó là vì những tin tức kia đều đã cũ rích.” Tôn Giai Hù cảm thán, “Chỉ là vợ với tình nhân cũ, vợ ngoại tình với anh rể, khoa trương nhất là chồng không thể sinh, để cho cha chồng ra tay.”

Về mặt Chung Bình ghét bỏ: “Đừng nói nữa, nói chút chuyện đứng đắn đi.”

Tôn Giai Hù suy nghĩ: “Có, giúp đỡ nạn nhân phá án.”

Bắt đầu không ngừng kể. Lục Thích không đến công ty mà đi thẳng đến bệnh viện hàng không dân dụng Nam Giang kiểm tra sức khỏe. Hạng mục kiểm tra sức khỏe vô cùng nhiều, nội khoa, ngoại khoa, khoa mắt, khoa mũi họng, còn có máu, nước tiểu, kết quả đo thị lực hai mắt xuất hiện, một mắt 1.5, một mắt 1.2, Lục Thích vỗ tờ kiểm tra sức khỏe: “Không nghĩ tới thị lực của tôi tốt như vậy.”

Cao Nam nhô kẹo cao su: “Nghe nói khóa lý thuyết rất phiền phức?” Lục Thích hỏi: “Phiền phức thế nào?” “Cái gì quản lý khoảng không, pháp quy, nguyên lý bay trên không, cấu tạo máy bay, đều phải học hết. Anh xác định mình có thể đi học được chứ?”

“Đến đâu hay đến đó.” Lục Thích tiếp tục hạng mục kiểm tra sức khỏe, “Nếu cậu có hứng thú, cũng đi đăng kí đi, công ty chi trả.”

“Tôi? Bỏ đi.”

```
var _avtVar = _avtVar || []; _avtVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avtProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```


Tất cả thời gian buổi chiều đều ở trong bệnh viện, sau khi kết thúc một mình Lục Thích quay về công ty. Nhân viên đã tan làm, Lục Thích bật hết đèn lên, đi vào văn phòng, nhưng không bật đèn. Trong cảnh tranh tối tranh sáng, anh lấy một chai rượu từ trong quầy rượu, rót một ly, nằm trên ghế chậm rãi uống, sau khi uống hết hai chén nhận được tin nhắn từ đám bạn, cả đám đang ở quán bar chờ anh khai cuộc. Lục Thích lập tức đứng lên, uống nốt phần rượu còn lại trong chén, phúi bụi không nhìn thấy trên âu phục, ngâm nga một khúc hát, tinh thần hưng phấn rồi đi. Âm nhạc đình tại như óc, chén rượu chai rượu lẫn lóc đầy đất, áo khoác của Lục Thích đã sớm không biết ném ở nơi nào, anh cắn đầu thuốc, híp nửa mắt, hai tay nắm, mười, mười lăm, khói thuốc rơi xuống quần anh, người bạn gọi một lúc lâu mà anh cũng không nghe thấy. “Ông chủ Lục... Lục Thích...”

Lục Thích thua, lại rót một chén rượu, mới nghe thấy có người gọi anh, “Hả?” Người bạn cầm di động chen vào: “Điện thoại của anh, mười mấy cuộc rồi đấy, nhìn xem có phải việc gấp không?”

Lục Thích cầm di động, mới nghe xong một câu, bật người dậy. Trung tâm giám định tư pháp An Hằng, cửa bị người vây kín. Chung Bình bận rộn suốt buổi chiều, bầu trời tối đen mới từ trong phòng thí nghiệm đi ra, thấy nhóm đồng nghiệp cũng chưa tan làm, trong lòng cảm khái tinh thần chuyên nghiệp của mọi người, ai biết liếc mắt lập tức nhìn thấy Thẩm Huy và người giúp việc, nhưng không thấy Lục Học Nhi đâu. Cô có dự cảm không tốt lắm. Chủ nhiệm Triệu không biết xuất hiện từ nơi nào, thờ hồn hèn nói: “Tôi biết ngay gặp chuyện không may mà, cô nhìn xem, đúng là xui xẻo mới gặp phải gia đình này.”

Chung Bình không hiểu ra sao, trong đầu vẫn còn hình ảnh một tổ hợp gen nhiễm sắc thể, “Sao lại thế này?” “Không thấy cô Lục đâu.”

Thẩm Huy đến gần nói. Câu chuyện vô cùng đơn giản, buổi tối Lục Học Nhi muốn ra ngoài ăn cơm, sau khi lên xe phát hiện phía sau ghế có chiếc túi màu hồng, nói là Chung Bình bỏ quên trong xe, đòi phải trả lại đồ cho chủ, người đã tan làm cũng có thể giao cho bảo vệ. Đoàn người chạy tới trung tâm, ngọn đèn vẫn còn sáng, hỏi thăm mới biết may mắn Chung Bình còn chưa đi. Lục Học Nhi muốn đi WC, người giúp việc ở bên ngoài chờ, mãi mà không thấy người đi ra. Kết quả chính là tình hình trước mắt đây. Thẩm Huy hỏi: “Vừa rồi cô ở đâu?” Chung Bình nói: “Không phải anh nghi ngờ tôi giấu người đây chứ? Tôi luôn ở trong phòng thí nghiệm” Dừng một chút, “Tôi cũng đâu có thân với cô Lục.”

Thẩm Huy im lặng, hiển nhiên cũng biết loại nghi ngờ này không hợp lý. Chung Bình thở dài: “Đừng sốt ruột, mọi người cứ đi tìm xem sao.”

Chung Bình đi WC trước, WC có cửa sổ nhưng cũng có lưới chống trộm, nên người không thể chui ra, nhóm đồng nghiệp tìm các lầu khác, cũng xem camera theo dõi ở cửa lớn, phòng tài vụ, và mấy hành lang, nhìn một lúc lâu, chỉ thấy cô gái tóc tím mang thai đi vào trung tâm, nhưng không thấy người trở ra. Di động của Chung Bình không ngừng vang lên, đành phải trốn ở một bên nhận điện thoại, “Mẹ, con còn đang ở chỗ làm”

“Không phải nói về nhà ăn cơm sao, lại tăng ca à? Mấy giờ rồi?” “Có chút việc.” Chung Bình nói, “Mọi người ăn trước đi, đừng chờ con, nếu muộn quá con không về được đâu.”

“Chú Hoắc con cố ý mua bánh ngọt con thích nhất về.”

“Vậy mọi người phần cho con một chút...” Nói được một nửa, đột nhiên ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.”

Chung Bình ngẩng đầu, nặt người trước mắt phóng đại, vết tím bầm ở khóe mắt phải vẫn còn, vẫn mặc bộ đồ buổi trưa, nhưng lại nhăn nhúm hơn rất nhiều, tới gần ngửi thấy mùi rượu nồng nặc còn kèm theo cả mùi nước hoa sục sục. Mặt Lục Thích âm trầm, ánh mắt dọa người, giữ lấy cổ tay Chung Bình. Làn da trắng trẻo, cổ tay rất nhỏ, dường như có thể gập lại thành từng đoạn, Lục Thích xiết chặt, tay kia tịch thu điện thoại của cô. Giây một chút vẫn bất động. Giây chút nữa vững chắc như núi. Trong di động không ngừng “a lô”, Chung Bình dùng bàn tay còn tự do kia cúp điện thoại, lật tay cầm cổ tay Lục Thích, nói: “Ngài Lục, có chuyện gì từ từ nói, động tay động chân là không tốt...” dùng sức bóp một cái, “... không tốt.”

Cổ tay Lục Thích run lên. Đau.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: Từ trên trời rơi xuống

Thực con mọ nó đau. Lục Thích tỉnh rượu hơn phân nửa, trong lòng hơi cân nhắc, dần dần buông lỏng. Chung Bình cũng đứng lúc buông anh ra, một màn giương cung bạt kiếm vừa rồi hình như là ảo giác của mọi người. Lục Thích trì hoãn mấy giây, ngữ điệu không tốt mở miệng: “Người đâu?” Chung Bình thấp gần nửa so với anh, không hề sợ anh, về mặt tự nhiên chỉ tay về phía Thẩm Huy: “Cái này anh phải hỏi anh ta chứ, tôi chỉ ở chỗ này hỗ trợ thôi.”

Lục Thích liếc cô, xoay sang hỏi Thẩm Huy. Hỏi rõ toàn bộ sự việc, Lục Thích gõ mấy cái lên bàn phòng bảo vệ, nói: “Không phát hiện tóc tím rồi đi? EQ của nó thấp nhưng không ngốc, cho dù có bị mù thì khi chạy còn không mang theo tóc giả sao?” Chung Bình nghe xong, lập tức hiểu ra, khẽ gõ lên đầu mình, bị người liếc mắt cũng không biết. Lại nghe thấy Lục Thích nói: “Chuồn ra khỏi WC cũng không dễ dàng, sau cửa có thể giấu người không?” Một ngón tay chỉ về phía người giúp việc, “Lúc bà đi vào nó trốn ở phía sau cửa, nhân cơ hội đó chuồn ra thì có gì khó chứ?” Trong lòng Chung Bình liên tục gật gù, Lục Học Nhi đã tới đây ba lần, phụ nữ có thai thường xuyên vào WC nhất định cô ấy đã quen thuộc với con đường này, thay đổi quần áo, muốn rời khỏi nơi này cũng dễ. “Hiện tại mặc dù nó đã chạy đi, Thẩm Huy, cậu về mở máy tính, tra ghi chép trò chuyện của nó.” Nói xong vội vàng đi. Mọi người có mặt không nói gì, bị giầy vò cả một tiếng, ngay cả câu xin lỗi cũng không nhận được. Cuối cùng Chung Bình đã có thể tan làm, lái xe vội vàng về nhà. Tâm trạng không tốt, khi chờ đèn đỏ cô không ngừng gõ vô lăng. Người buổi trưa còn cùng ăn cơm, buổi tối dựa vào danh nghĩa của cô

chơi trò mất tích, dù không liên quan gì, song không hiểu sao cô vẫn cảm thấy áy náy, không phải quá lo lắng, không có tâm trạng dư thừa cho chuyện đó, nhưng mỗi lần gặp người như thế, cô chỉ hận rèn sắt không thành thép. Đã mang thai hai mươi tuần, không xảy ra chuyện gì thì tốt, nhưng nếu gặp chuyện không may, đó chính là cô ấy tự tìm đường chết. Chạy nhanh thế nào thì vẫn phải mất hơn bốn mươi phút. Về tới nhà, ngọn đèn ấm áp, đồ ăn trên bàn vẫn còn nóng, trong TV bật phim kháng Nhật, tiếng đầu súng đột nhiên đánh tan tất cả khó chịu. Chung Bình nhào vào trong lòng mẹ, làm nũng: “Ôi mẹ con đã nói mọi người đừng chờ con rồi mà, không đói bụng sao?” Bà Chung vỗ cô: “Con không về, sao mọi người nuốt trôi cơm? Có đói cũng phải chờ. Tiêu Hoắc mau lại đây ăn cơm”

Chung Bình quay đầu: “Lão Hoắc!”

Hoắc Chí từ sofa đứng dậy, cười nói: “Sao hôm nay về muộn thế?” “Bận ạ, trên đường còn gặp đèn đỏ.” Chung Bình lại ôm cánh tay cha, nói liên miên cần nhắc chuyện công việc, cha cô vui vẻ hơn hồ cười. Cơm nước xong, Chung Bình tiễn Hoắc Chí xuống lầu, trên tay còn mang theo cặp lồng canh mẹ cô đã đập kín. Hoắc Chí bảo cô quay về, Chung Bình đi vào thang máy, “Tiêu com”

Hoắc Chí ấn số, hỏi: “Trong đơn vị có chuyện gì? Chú thấy tâm trạng của cháu không tốt lắm”

Chung Bình sờ mặt mình: “Có thể nhìn ra ạ?” Cúi đầu, đôi mắt mở lớn, Hoắc Chí không nhìn được cười: “Tối nay cháu nói rất nhiều, bình thường đâu có dong dài như vậy? Còn làm nũng nữa.” Chung Bình quơ cái túi trong tay, phản bác: “Bình thường cháu cũng nói nhiều mà.”

Hoắc Chí không bắt bẻ cô, hỏi: “Rất cuộc có chuyện gì, nói chú nghe một chút.” Vì thế Chung Bình kể hết mọi chuyện từ đầu tới đuôi một lần, dùng cách nói của Tôn Giai Hử: “... Cô chủ nhỏ cứ thế biến mất.”

Hoắc Chí gật đầu: “Không liên quan đến cháu, cháu cũng không cần phải lo lắng, người trưởng thành nên chịu trách nhiệm với hành vi của mình.”

“Cháu cũng nghĩ như vậy.”

Hoắc Chí mở xe điện, ngồi lên xe, Chung Bình đưa túi: “Ngày mai chú uống hết nhé, đừng để lâu.”

Hoắc Chí để túi móc lên phía trước, phát tay bảo cô lên lầu, bóp tay lái, phóng xe điện rời đi. Chung Bình đá viên đá, đi đến hồ nước cạnh tiểu khu. Đầu tháng tư, buổi đêm hơi man mát, mấy đôi vịt từ từ bơi dưới ánh trăng, gió thổi mặt hồ lăn tăn gợn sóng. Chung Bình ngồi xổm xuống, nghịch nước trong hồ, đầu ngón tay lành lạnh. Lục Thích chạy như bay về nhà, đầu đau đến mức muốn nứt ra, nhéo mi tâm một lúc, chuông cửa vang lên, đứng dậy đi mở cửa. Cao Nam mặc bộ quần áo thể thao đi vào, Lục Thích nhìn thấy cau mày: “Mặc gì thế?” “Vừa ở câu lạc bộ của bạn tôi về.” Cao Nam hỏi, “Tình hình hiện tại thế nào, Lục Học Nhi không để lại tin nhắn gì sao?” Lục Thích quay về sofa nằm: “Chờ tin từ Thẩm Huy đi.”

Cao Nam nói: “Tôi đi đến chỗ bạn con bé hỏi thăm nhé? Chứng minh thư và thẻ ngân hàng của con bé đã sớm bị anh thu, cũng không có nơi nào để đi.”

“Đừng quá giống trống khua chiêng.” Lục Thích suy nghĩ, “Trước đó đã ép nó một lần, lúc này nếu làm ầm ỉ để bạn nó biết, không chừng nó liều mạng đấy.”

“Lúc ấy Thẩm Huy ở cửa mà không thấy sao?” “Vẫn là quá trung thành, tính cách của cậu ta... Bỏ đi, hiện tại đều vô ích, trước hết cứ như thế đã.”

Hơn nửa đêm, Lục Thích mới nhận được tin tức do Thẩm Huy truyền đến. “Cô ấy gia nhập một diễn đàn tên Alice, mấy ngày nay đều ở trong đó liên lạc với người khác, cho nên đi động weibo không lưu lại. Bản ghi chép mới nhất cho thấy bọn họ rủ nhau đi đến huyện La Nguyên, hôm nay có lẽ là đã hẹn xong địa điểm tới đón cô ấy.” “...”

Một lúc sau, Lục Thích mới nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu: “Nó đi tìm đường chết đi! Mặc kệ nó!” Nằm xuống ngủ. Ngủ cho đến khi mặt trời lên cao, Lục Thích mới dậy, mắt còn chưa mở hết, theo thói quen cầm điện thoại, có một tin nhắn mới. Mở ra là video, người gửi là Lục Học Nhi. Triền núi kéo dài, mây đen che khuất mặt trời, tiếng gió sột soạt, tóc tím bay trên không trung, chiếc áo gió màu cam che bụng mang thai, dưới chân là vực thẳm không đáy, Lục Học Nhi lớn tiếng: “Anh, em chỉ cần đưa trẻ này, một mình em cũng có thể sống tốt. Em không muốn đàn ông, nhưng anh không tin em, mọi người đều đang ép em. Cha nhất định sẽ không để cho em sinh nó ra.”

Cô ấy chỉ vào vách núi và bầu trời trống trải: “Anh xem, nơi này có đẹp không? Nếu em chết ở chỗ này, nhất định sẽ rất hoành tráng, toàn bộ thế giới đều biết. Hôm nay em sẽ nhảy xuống từ nơi này, nhưng bây giờ...” Vách đá quay cuồng, chỉ còn vài bước nữa sẽ tan xác, “Vứt một cái, mọi thứ đều xong, anh không cần bận tâm chuyện của em nữa, em cũng sẽ không để cho gia đình mất mặt! Anh, em nhảy đây, là anh ép em...”

Hình ảnh lác lác, tiếng rầm vang lên, video kết thúc. “Con mọ nó đồ thần kinh.” Lục Thích ném di động, thuận miệng nói. Anh đi đánh răng rửa mặt, dành chút thời gian ăn sáng, mở máy tính lên mạng, lướt một ít tin tức và diễn đàn quân sự. Một lúc sau, gọi điện cho Thẩm Huy: “Bảo Cao Nam chuẩn bị đến huyện La Nguyên.” Cúp máy, sắc mặt anh âm trầm, “Chết thì chết đi! Tốt nhất đừng còn sống trở về!”

Quãng đường từ Nam Giang đến huyện La Nguyên mất khoảng hai, ba tiếng, điện thoại của Lục Học Nhi mãi không có kết nối, Thẩm Huy không ngừng liên lạc với những người bạn trên diễn đàn Alice của cô ấy. Lục Thích vẫn còn hơi đau đầu, uống hai viên thuốc, ngồi ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, dường như đang ngủ. Cả đường đều đi trên quốc lộ tốc độ cao, tới huyện La Nguyên, ánh mặt trời đã chui ra khỏi tầng mây, sắc trời sáng hơi chói mắt. Cuối cùng Thẩm Huy đã gọi được cho người trên diễn đàn, đối phương nói bọn họ đang leo núi, cô gái tóc tím theo chân bọn họ. Lục Thích mở mắt ra: “Nói với cậu ta, đối phương là phụ nữ có thai, bảo bọn họ lập tức đưa nó xuống núi.”

Qua một lát Thẩm Huy nói: “Bọn họ còn chưa trả lời, tín hiệu trên núi có lẽ không được tốt lắm”

Lục Thích đá ghế đằng trước: “Dẫn đường lên núi.”

Đường đi gồ ghề, núi gần trong gang tấc, phóng tầm mắt nhìn vô biên vô hạn, căn bản không biết đi lên từ nơi nào. Cao Nam tìm một người dân địa phương hỏi thăm, xe lại tiếp tục lên đường. Tối chân núi, ba người ăn uống ở một quán ăn gần đó, Lục Thích này giờ không nói gì, hai người kia cũng giữ im lặng. Ăn xong, Lục Thích đứng lên, đá văng ghế, phát tay nói: “Quy về Nam Giang!” Không kiên nhẫn đi ra ngoài quán ăn, mở cửa xe ngồi vào. Cao Nam và Thẩm Huy liếc nhau, yên lặng lên xe. Cao Nam nhìn kính chiếu hậu nói: “Học Nhi cũng chỉ đang dọa anh thôi, thật sự không dám làm chuyện đó đâu.”

“Ai chẳng biết!” Sắc mặt Lục Thích vẫn đen sì. Đột nhiên Thẩm Huy nói: “Có người trả lời rồi!” Anh ta quay đầu, “Người này ở ngay gần đây, bọn họ còn chưa lên núi.”

Lục Thích hít thở sâu, một lát sau, mới bình tĩnh mở miệng: “Đi, tìm bọn họ.”

Buổi sáng có mười ba người lên núi, số người ở dưới có sáu người, sáu người này trên đường đi xe gặp vấn đề nên đến chậm một đêm, quyết định ăn xong cơm trưa mới lên núi tụ họp với bọn họ. Nghe thấy đối phương nói cô gái tóc tím là phụ nữ mang thai năm tháng, sắc mặt sáu người đều biến đổi, có lẽ biết gặp phải chuyện xấu, vội vàng đuổi lên núi, không ngừng gọi cho mấy người bạn khác, cuối cùng đã liên lạc được, sau khi nghe xong khề thờ phào. “Bọn họ nói còn đang cố thuyết phục Bán Kiển, cô ấy không chịu xuống, bọn họ cũng không dám cứng rắn quá, dù sao cũng là phụ nữ có thai.” Bán Kiển là tên của Lục Học Nhi trên diễn đàn. Người bạn trên mạng nói chuyện mang theo oán giận, trong lòng đều mắng Bán Kiển kia đến chết đi sống lại. Lục Thích hận không thể đánh chết em gái. Anh rút một điều thuốc ra nói: “Mọi người có muốn cùng lên núi không?” Thẩm Huy ở lại, Lục Thích và Cao Nam theo nhóm bạn leo núi, trước khi đi, Lục Thích suy nghĩ, dặn dò Thẩm Huy: “Liên lạc với bệnh viện địa phương để phòng bắt trộm.”

Trước khi lên núi mua và thay giày ở cửa hàng giày gần đó, đoàn người chính thức xuất phát. Sắc trời tốt, không khí tươi mát, mấy người dần vứt bỏ con giận, khi nói chuyện phiếm còn thỉnh thoảng chăm sóc hai người mới nhập môn, còn an ủi Lục Thích: “Đừng lo, trước đó chúng tôi đã điều tra hết rồi, đi theo con đường này nhất định có thể gặp được bọn họ.”

Lục Thích dừng bước: “Đây là lần đầu mọi người đến đây?” “Đúng vậy.”

Lục Thích nhìn bóng dáng mấy người chậm rãi lên núi, lại quay đầu nhìn về phía lối vào, đi lâu như vậy, mãi mà chưa nhìn thấy đỉnh, người phía trước thúc giục: “Mọi người nhanh một chút, đừng kè cà.”

“Đi đây.” Lục Thích tiếp tục đi. Càng lên cao địa hình càng phức tạp, ngọn núi cao và hiểm trở khó gặp, mấy người đều thở hồng hộc, Lục Thích và Cao Nam được trải nghiệm “sự tuyệt diệu” của đi bộ, may mà chuyện anh lo lắng không xảy ra, hai đội thuận lợi tụ họp. “Mấy cậu đến rồi!”

“Các cậu có nhìn thấy mặt trời mọc không?” “Nào có thấy, buổi sáng trời âm u, bọn tớ còn lo trời mưa đây.”

Lục Học Nhi ngồi trên tảng đá, lòng trắng trong mắt không ngừng đảo đi đảo lại, bộ dáng mất mát, hai cô gái bên cạnh khuyên đến rất hòng, lười để ý đến cô ấy. Lục Học Nhi thấy một nhóm người khác đến tụ họp, hừ một tiếng, dùng bộ dáng người có địa vị cao nhìn về đám người tới, liếc mắt thấy hai người kia đi ở giữa, cô ấy sợ tới mức giật bắn người, lập tức nghĩ ra gì đó, lại làm bộ dáng bình tĩnh. Hôm nay Lục Thích đã hít sâu mấy lần, lại làm lần nữa: “Đi xuống núi.”

“Không.”

“Cô nói cái gì?” Lục Học Nhi không nhìn mặt anh trai, quay đầu nói: “Không phải em đang nói đùa, hù dọa anh.”

Lục Thích cười to như sấm, anh không muốn nói thêm lời vô nghĩa nào, túm cổ tay Lục Học Nhi tha đi, Lục Học Nhi hét to, mọi người sợ gặp chuyện không may, đều đi theo bên cạnh, đề nghị nhớ có chuyện gì còn che chở cho cô ấy. Ngoài dự đoán của mọi người, đi hơn mười phút cũng không xảy ra chuyện gì. Lục Học Nhi nhìn Lục Thích, lại nhìn Cao Nam, cô ấy gọi: “Anh.”

Vẫn còn biết gọi cơ đấy, Lục Thích liếc qua. Đám bạn đi theo bên cạnh, cố gắng không quấy rầy bọn họ, Lục Học Nhi thành khẩn: “Buổi sáng em thực sự muốn nhảy từ nơi này xuống, là thật đấy.”

Lục Thích nói: “Biết rồi.”

Đường đi còn dài, đoàn người phải nghỉ ngơi, uống nước, bổ sung chút năng lượng, lại tiếp tục lên đường, đi hơn nửa tiếng, cuối cùng có người phát hiện không đúng. Hình như lạc đường rồi. Mọi người bình tĩnh suy nghĩ, xác nhận phương hướng đường đi lần nữa, lại lên đường, sau khi đi hơn bốn mươi phút tiếng tranh cãi dần nổi lên. Lục Thích gọi điện thoại cho Thẩm Huy, thử mấy lần vẫn không nhận được tín hiệu, Lục Học Nhi ôm bụng, sắc mặt xám xịt, Lục Thích liếc nhìn, hắt càm: “Cô ngồi nghỉ ngơi, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Lục Học Nhi kéo ống tay áo anh trai: “Anh, ngộ nhớ không đi ra được thì phải làm sao?” “Không đâu, yên tâm ngồi đi.”

Nhóm bạn phân đội hành động, bắt đầu tìm đường, vừa tìm vừa thử gọi điện thoại, bầu không khí theo thời gian trôi qua ngày càng khẩn trương. Sắc trời dần tối, thức ăn nước uống có hạn, pin điện thoại ngày càng ít, còn có một phụ nữ mang thai năm tháng, tất cả đều khiến người ta cảm thấy bối rối. Lục Thích đã không còn muốn mắng chửi người, tự làm bậy không thể sống, anh rút một điều thuốc đứng lên, cũng không muốn giả vờ an ủi Lục Học Nhi, mặc kệ em gái sắc mặt trắng bệch đứng ngồi không yên. Nhân lúc trời còn chưa tối, tiếp tục lên đường, không biết đi làm sao, Lục Học Nhi trượt một cái, Lục Thích túm lấy em gái, không cẩn thận va vào đá lăn xuống. “Anh...”

“Ông chủ...”

Trên cao truyền xuống tiếng hô: “Có tín hiệu, gọi được điện thoại rồi...”

Sân huấn luyện rộng lớn, đoàn người đang thu dọn thiết bị. Trên tường leo núi, có một cô gái bám lấy điểm tựa, trên lưng đeo dây an toàn, đang leo được một nửa, một người đàn ông cao to lực lưỡng xuất hiện hô to: “Tập hợp, tập hợp, có nhiệm vụ!”

Chung Bình cầm lấy dây thừng quay đầu lại, mồ hôi rơi xuống cổ, hai chân đạp một phát, nhanh chóng rơi xuống đất. Bầu trời đầy sao giống như một chiếc lưới lớn, vây Lục Thích ở đây động. Cả người anh đau nhức giống như bị lột da rút gân, thử tìm đường đi lên trên, nhưng nhiều lần kết thúc bằng thất bại. Người phía trên lúc đầu còn kêu gào, ban đầu anh còn đáp lại, dần dần mặc kệ, chịu con đau, duy trì thể lực. Gió núi âm u, máu chảy ở chỗ nào đó thối tới chóp mũi anh, anh lấy điều thuốc ra hút, xung quanh chân đều là đầu thuốc lá. Ngọn núi hiu quạnh như thể chỉ có một mình anh, anh đã từng trải qua cảm giác này khi mười tuổi, suýt chút nữa đã quên. Hút hết điều thuốc, anh nhắm mắt ngủ một lát, đầu óc đau nhức, ngủ không quen, tỉnh lại mấy lần, cuối cùng không còn nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ từ phía trên nữa. Anh hừ một tiếng, nhắm mắt lại. Tỉnh lại, sắc trời âm u, anh nhìn thấy cây cối và mặt đất, giọt sương và côn trùng, tầng mây nặng nề, nhưng không có ánh sáng chói mắt. Anh mệt đến không chịu nổi, thân thể đau đến chết lặng, môi khô裂 da, thời gian trôi qua vô cùng lâu, trong lúc tỉnh táo anh dùng bật lửa châm lá, làn khói nhỏ bé nhanh chóng biến mất trong không khí. Tỉnh lại lần nữa, cảm giác đói khát cũng hoàn toàn biến mất, anh lại châm lá cây, nhắm mắt lại. Gió thổi ngày càng mạnh, tiếng gầm rú truyền đến từ trên không, khiến cho người ta không thể ngủ nổi, Lục Thích hơi mở mắt ra. Hôm trước anh vừa nhìn thấy một chiếc trực thăng, Robinson R44, thân máy bay màu trắng, bốn chỗ ngồi, tốc độ bay 210km/giờ, giới hạn độ cao 4270m. Chiếc trực thăng này nhãn hiệu gì? 40m? 30m? 20m? 10m? Anh thấy trên thân máy bay có hai chữ cái màu đen cực lớn. RS. Cửa cabin mở ra, một cô gái tóc ngắn ngồi cạnh cửa, mặc bộ đồng phục màu vàng. Dây thừng màu đen từ trong cabin thả xuống, cô bắt lấy dây thừng, xoay người, hai chân khép lại, rơi xuống từ không trung, sau lưng đồng phục màu vàng in “RS”. “Đừng sợ.” Cô kiểm tra qua, nói, “Không sao, hiện tại tôi cài dây cáp cứu cho anh, mạng anh lên trực thăng, rất nhanh sẽ không có việc gì.”

Tay cô xuyên qua ngực anh, cổ tay rất nhỏ, dường như có thể bẻ thành đoạn. Máy bay trực thăng nâng lên, dây thừng màu đen buộc vuông góc. Khoảng cách giữa trời và đất dần biến mất trong mắt anh. Anh thấy cô từ trên trời rơi xuống, là ánh sáng chói chang duy nhất trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Ôm ấp mười năm

Trực thăng chậm chậm bay lên, cánh quạt âm âm chuyển động dường như xua tan rét lạnh. Lục Thích ngồi ở ghế sau, đầu mũi xẹt qua hương thơm khê khàng, có lẽ là dầu gội đầu, có lẽ là hoa, có lẽ là mùi vị riêng biệt của đối phương, át mùi máu tươi khiến anh hít thở dễ chịu hơn không ít. Mái tóc đen trước mắt được thả xuống che lỗ tai, tóc mái che khuất đuôi mắt cô. Chung Bình cột chắc dây an toàn cho anh, đứng dậy, thấy ánh mắt anh nửa khép nửa hở, hỏi: “Tên của anh?” Lục Thích cau mày. “Tên của anh?” Chung Bình hỏi lại lần nữa. Môi rất khô, khép mở đều hơi khó khăn, giọng nói vô cùng khàn: “Lục Thích...”

“Ý thức tỉnh táo.”

Không biết cô nói với ai, Lục Thích lại cau mày. “Chân có vết thương, máu đã ngừng chảy, thể lực của nạn nhân đã cạn kiệt, cơ thể bị tổn thương.”

Rõ ràng giọng nói đã dịu đi. Lục Thích há miệng thờ dốc, lại không thể phát ra tiếng, cánh tay đột nhiên truyền đến một lực nhỏ, mang lại cảm giác an toàn. “Em gái và bạn bè anh đã được cứu thoát, đưa lên xe cấp cứu rồi.”

Lục Thích mỉm cười, anh không muốn hỏi chuyện này. Không đợi anh mở miệng, lực trên cánh tay đã biến mất, anh được đưa lên cang, xung quanh là cảnh sát và đồng phục màu vàng, còn có nhân viên cứu hộ và phóng viên, anh cố gắng tìm Chung Bình, chỉ thấy một bóng dáng nhỏ xinh chạy tới bên cạnh xe cấp cứu, đang nói gì đó với người khác. Lục Thích khẽ thở phào, dùng sức kéo chân, che khuất mặt. Ánh sáng lóe lên, chỉ chụp được chiếc chân màu xanh. Công tác cứu viện sắp kết thúc, Chung Bình xoay cổ, mở chai nước uống một ngụm lớn, sắc trời âm u, dường như sắp mưa, mây mà chạy tới sớm cứu tất cả mọi người ra. Có một cuốn sổ được đặt ở ghế sau xe, Chung Bình cúi đầu nhìn:

17:48 chiều ngày 7 tháng 4 năm 2018, đội tôi nhận được xin giúp đỡ cứu viện vùng núi, địa điểm là vùng núi huyện La Nguyên, có tất cả 21 người nhóm Alice bị nhốt, trong đó có một người mang thai 5 tháng. 20:50, đội thứ nhất đến: Lão Hà, Bình An, Tiểu Chung, Từ Diễm, Mai Mai... cùng với cảnh sát địa phương, phòng cháy chữa cháy tạo thành tổ cứu viện. 21:30, đội thứ hai đến: Lão Vương, Tiểu Chu... 22:10, đội thứ nhất phụ trách tìm kiếm... 00:12 ngày 8 tháng 4, bộ chỉ huy tìm được tín hiệu báo nguy của nạn nhân. 01:00, Mai Mai cứu người vô ý ngã bị thương. 01:20, đội thứ nhất tìm được hai nạn nhân, từ vùng A đưa người xuống núi. 02:00, một lần nữa phân công nhân viên cứu viện. 05:40, xin SR trực thăng tiếp viện, khởi động cứu trợ từ không trung. 06:50, trực thăng đến, Lão Hà, Tiểu Chung... phối hợp nhiệm vụ giải cứu. 07:30, trực thăng phát hiện nạn nhân. 07:45, trực thăng phát hiện nạn nhân còn lại. Chung Bình đuổi cánh tay, cầm cuốn sổ, bấm bút bi, viết một dòng cuối cùng: 08:20, trực thăng thả dây thừng, thành công cứu được nạn nhân cuối cùng. Lục Thích được đưa vào bệnh viện nhân dân huyện, phối hợp làm một loạt kiểm tra, ngoài cẳng chân bị cành cây và đá đập vào làm bị thương chảy máu thì chỉ bị thương phần mềm, não bị chấn động nhỏ, thể lực cạn kiệt nghiêm trọng, anh không bị thiếu cánh tay gãy cái chân nào đã là may mắn rồi. Thẩm Huy đi theo đội cứu viện tìm kiếm cả đêm, lúc này cả người nhếch nhác, Cao Nam đang ngủ bên giường bên cạnh, anh ta khẽ nói: “Lúc tìm được Học Nhi trời đã sáng, bên dưới chảy máu, lập tức đưa lên xe cứu thương. Cả đêm cô ấy không ngủ, cảm xúc kích động, hơn nữa lại còn vận động mạnh, tuy bác sĩ nói tạm thời đã ổn định, nhưng vẫn có khả năng sảy thai, cần ở lại bệnh viện quan sát, nhưng việc điều trị ở bệnh viện huyện không tốt, vẫn nên đưa đến bệnh viện lớn; mặt khác các phóng viên muốn phỏng vấn cô ấy, tôi đều đã ngăn cản...” Dừng một chút, quan sát sắc mặt Lục Thích, “Cô ấy muốn gặp anh, khóc rất thê thảm.”

Lục Thích từ từ nhắm hai mắt lại nói: “Trước tiên cậu giúp nó chuyển viện, thu xếp cả bên phóng viên nữa.”

“Vâng.”

Anh nằm trong phòng bệnh sáu người, không có lựa chọn nào, đối diện giường anh là hai người đàn ông trung niên, trong phòng đầy mùi cam và đồ ăn, hai người đang xem TV, Lục Thích ngủ trong hoàn cảnh xung quanh ảm ỉ như thế đấy. Giấc ngủ mê man, lúc nóng lúc lạnh, khi tỉnh lại đầu vô cùng nhức, tay trái còn đang truyền nước, bên ngoài hình như có mưa nhỏ, gió lạnh thổi ào vào mấy hạt châu trên rèm cửa. Cao Nam bên cạnh đang ngồi ăn cơm, thấy Lục Thích mở mắt, bước lên trước: “Tỉnh rồi?” Lục Thích cau mày: “Mấy giờ rồi?” “Mới ba giờ chiều, anh có muốn ngủ thêm một lát không?” Lục Thích nói: “Tôi đi WC.”

Trên đùi anh có vết thương, đi lại không tiện, Cao Nam đỡ anh đi WC, cách cửa anh còn đang bàn với Thẩm Huy chuyện chuyển viện cho Lục Học Nhi. Lục Thích vừa xả nước vừa nghe, tiếng nước tiểu hết mới khẽ thở phào. Rửa tay đi ra, chậm chạp quay về giường, nói: “Nước.”

“Tôi đi mua.”

Người chung phòng bệnh số 1 ở đối diện đang ăn cam, nhiệt tình nói: “Có thể mức nước ở cuối hành lang, lò vi sóng ở bên kia, các cậu có thể hâm cơm ở đó.” Người chung phòng bệnh số 2 chu đáo, nhìn thấy trên tủ đầu giường của bọn họ chỉ có hộp cơm và chai nước trống không, nói: “Tặng một cốc siêu thị, bình nước, chậu rửa mặt, khăn mặt đều có hết, chỉ đắt hơn bên ngoài có mấy tệ thôi.”

Cao Nam cảm ơn, tính đi mua chút nước, hỏi Lục Thích: “Mua... chút cháo cho anh nhé?” “Mua gì cũng được, tôi đói chết rồi.” Lục Thích liếm răng cửa, hơi đau, anh cau mày, “Mua ấm đun nước đi, tôi uống nước ấm.” Cao Nam đi mua đồ, Lục Thích cầm dây truyền nước, phía trên còn nửa túi. Sợi dây nhỏ trong suốt, chất lỏng ở giữa chạy không nhanh không chậm, anh dường như nhớ tới sợi dây thừng màu đen nổi với bầu trời kia. Quên hỏi Cao Nam, S... R...? Đang suy nghĩ, nghe thấy hai người chung phòng đối diện bàn tán. Người chung phòng bệnh số 1 nói: “Bà xã tôi nói bên phòng bệnh kia còn có phòng viên đá, hôm nay rất náo nhiệt, cảnh sát cũng đến đây.”

Người chung phòng bệnh số 2: “Phòng viên còn chưa đi à? Đám lên núi đúng là một đám ngốc với nhau, ăn no rừng mỡ, đi lên được thì phải có bản lĩnh đi xuống chứ, kết quả lên rồi lạc đường, lãng phí lực lượng cảnh sát!”

Người chung phòng bệnh số 1: “Ha ha ha, nghe nói trong đó còn có một phụ nữ có thai, lúc cảnh sát cứu được đã hôn mê rồi, chảy một vũng máu lớn, bụng to còn lên núi, cả đêm bị nhốt trên đó, nói ra cũng không ai dám tin. Người chung phòng bệnh số 2: “Ôi, vậy đứa nhỏ còn không?” Người chung phòng bệnh số 1: “Bà xã của tôi bảo hình như cứu được rồi.”

Người chung phòng bệnh số 2: “Chắc chắn, giống như con gián vậy, thế mà cũng không sao.” Người chung phòng bệnh số 1: “Tôi nói này cô ta đúng là đồ thần kinh.”

Người chung phòng bệnh số 2: “Tôi thấy cái nhóm Alice gì đó đều là lũ thần kinh hết, không có chút đầu óc nào, mấy người trẻ tuổi toàn kẻ não tàn.”

Sắc mặt Lục Thích tái xanh, dường như chấm bút lông vào có thể vẽ tranh. Anh khẽ ho một tiếng, bấm chuông gọi y tá. Đợi ba bốn phút y tá mới chậm chạp đi vào: “Chuyện gì?” Lục Thích nín nhịn, nói: “Truyền nước xong rồi.”

Y ta nhìn, giúp anh rút kim tiêm ra. Lại đợi một lát, hai người chung phòng đối diện vẫn còn phê bình “Alice não tàn”, Cao Nam còn chưa trở về, Lục Thích vô cùng khát, rời giường, cầm lấy bình nước không ra khỏi phòng bệnh. Mưa ngày càng to, bụi trên mặt đất cuộn cuộn nổi lên, nhìn ra cửa sổ, cảnh cây nghiêng ngả, mấy cửa hàng đối diện bệnh viện đã sáng đèn, sắc trời ảm u giống như năm sáu giờ. Căn phòng bệnh bốn người chônchất túi, đồng phục màu vàng in đậm hai chữ “SR”, còn có một ít thiết bị cứu trợ. Chung Bình ngáp, trở mình trên giường, mặt bị một tờ khăn giấy phủ lên. “Rốt cuộc cậu tới chăm sóc tớ hay là ngủ vậy?” Chung Bình xoa mắt, lưu luyến chiếc giường ấm áp: “Tớ mệt.” Mạ Mạ ở giường bên cạnh ném tờ khăn giấy đi: “Đừng ngủ, lấy cho tớ điều thuốc.”

Chung Bình nhấc nửa người, chạm được cái túi trên tủ đầu giường, lấy bật lửa và thuốc từ bên trong ra. Mạ Mạ châm thuốc, nhìn cô nói: “Mệt đến thế thì hút một điều thuốc nâng cao tinh thần đi.”

Một lúc lâu Chung Bình không có phản ứng gì, qua một lát, cô đột nhiên đứng dậy, đứng thẳng nhìn Mạ Mạ. “... Làm gì vậy?” Chung Bình xuống giường đi qua, rút điều thuốc trong miệng cô ấy ra, nói: “Ồ trong phòng bệnh, chú ý một chút!”

“Ôi... cục cưng ngoan của tớ, trong phòng bệnh đâu có người khác, cậu trả lại cho tớ đi, aiz, đừng vút mà, không biết cùi gạo dầu muối đất thế nào sao!”

Chung Bình xoay người, cầm lấy một cái chậu con từ trong túi nhựa, lại lấy một chiếc khăn nhỏ ra, nói: “Cậu an phận chút đi, thương gân động cốt một trăm ngày, cẩn thận không gãy luôn chân kia đấy! Tớ chỉ ở được với cậu một đêm thôi, mai phải về thành phố rồi.” Vừa nói vừa đi ra ngoài. Phía sau mề neo: “Hả? Ờm...”

Cuối hành lang có thể lấy nước ấm, bên cạnh còn có bồn rửa, có người bệnh đang rửa chén, Chung Bình lấy nước xong, chờ đối phương đi, cô mới bỏ chậu rửa mặt vào bồn, lại lấy chút nước lạnh, đặt lên mặt bàn, vắt khô khăn mặt, nhân lúc còn ấm lau mặt lau cổ. Lục Thích ở cách đó không xa thấy người đang cầm một chiếc khăn nhỏ, lau môi, lại lướt qua chiếc cổ nhỏ, đường cong chỗ xương quai xanh tuyệt đẹp. Cô vẫn còn mặc bộ đồng phục màu vàng, chẳng qua đã cởi áo khoác trên người, chỉ mặc một chiếc áo may ô màu đen, vòng eo quả nhiên chưa bằng vòng tay của anh. Lục Thích chậm chạp đi qua; cô còn đang lau cánh tay. Lục Thích để bình dưới vòi nước; cô để khăn mặt vào trong chậu. Lục Thích mở vòi nước ấm, cô lại vắt khăn mặt. Miệng bình tiếp nước, bình nước nhanh chóng co lại, Lục Thích không để ý; cô lại bắt đầu lau cổ. Đóng vòi nước, Lục Thích đi đến phía sau lưng cô; cô vắt khăn mặt. “Á...” Lục Thích uống nước, nước sôi tiếp xúc với môi và đầu lưỡi, anh trượt tay, bình nước chạm vào ngực, từ trong tay anh rơi ra. Chung Bình bị nước nóng bắn vào quay lại, chậu nước phía sau đổ ập vào người, “Á...”

Cả người đọng vào một lồng ngực rắn chắc, nước giội ướt hết cả người cô.

Chương 7: SR – Đội cứu viện thái dương

Chung Bình sức mạnh, đáng người lại không lớn, lần va chạm này người bị đụng Lục Thích không bị sứt mẻ chút nào, mũi cô lại bị đập, đau đến mức trong đầu trống rỗng. Theo bản năng Lục Thích muốn đẩy người ra, nhưng ngực đột nhiên bị thứ gì đó đụng vào, lúc này anh mới có phản ứng, nửa cánh tay lùi về sau, bộ dáng chứng minh mình trong sạch. Chung Bình che mũi, thấy rõ người đụng, không khỏi tức giận: “Anh làm cái quái gì thế...”

“Tôi không chạm vào cô.” Hai cánh tay lại giơ cao lên một chút, giọng nói của Lục Thích vẫn còn hơi khàn, anh nhấn mạnh, “Vốn muốn chào hỏi cô, là tự cô đụng vào.”

Trong mắt Chung Bình có ánh nước: “Anh đứng gần tôi như vậy làm gì...” eo đau quá, nước sôi giội hết vào lưng cô. Lúc này Lục Thích mới nhận ra phía sau quần áo cô ướt sũng, chiếc quần màu vàng cũng bị dính nước. Quần áo vốn tốt, áo may ô màu đen không sao, nhưng quần lại trở nên trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy được đùi. “Là cô đột nhiên xoay người.” Nói xong thấy Chung Bình ôm eo nhũm chịu đựng, ánh mắt Lục Thích nhìn xuống bình nước vẫn còn đang chậm chậm lăn trên mặt đất, nước từ bên trong không ngừng chảy ra. Chung Bình vì lời nói trốn tránh trách nhiệm của anh tức giận đầy bụng, không muốn xảy ra tranh chấp với anh, coi như xui xẻo: “Bỏ đi.”

“Này...”

Gọi lại, Chung Bình không để ý.

“Này... cô đứng lại!”

Chung Bình bước đi nhanh hơn, gió trong hành lang thổi lên người cô ướt sũng gây ra từng cơn ớn lạnh. “Gọi cô đây... khụ khụ, mông cô!” Chung Bình hơi dừng bước, rồi lại đi nhanh như gió, trong nháy mắt vào phòng bệnh nào đó, Lục Thích không thấy rõ vị trí cụ thể. Lục Thích “chặc” một tiếng, ánh mắt lại quét qua chiếc bình đã đổ hết nước. Thân bình nước biến dạng, còn có một tầng hơi nước, hơi nóng còn toát ra từ miệng bình, anh suy nghĩ, chống vào bốn khom lưng, vừa nhặt vừa cười, “Không biết người ta có lòng tốt.”

Chung Bình tức tối vọt vào phòng bệnh, đá cửa, đi vào lật chiếc túi bên cạnh giường bệnh. “Mông cậu...”

Chung Bình đỡ người, xác nhận mình không nghe nhầm, sờ mông. “... Cậu tiểu ra quần à? Mông cong ghê, quần lót màu gì thế, lại đây cho tớ xem nào.”

Chung Bình tìm được quần áo từ trong túi, nhanh chóng chạy vào WC, phía sau không ngừng cười to: “Ha ha ha, vừa rồi đi đâu mà bị thế này?” Gương trong WC chỉ có thể chiếu đến ngực, Chung Bình cởi áo may ô, may mà có cả nước lạnh đổ vào eo, không nhìn thấy sau lưng, đành phải nhìn kỹ nhiều lần. Một lúc lâu, vẫn hơi đau, làn da ở eo đỏ ửng. Cô lại cảm thấy mình xui xẻo, dùng khăn lạnh lau người một lần, thay đồ thể thao rồi đi ra ngoài. Mọi Mạ nửa tàn tật nằm trên giường, thấy người đi ra, hỏi: “Mau nói đi, sao đi rửa mặt mà ướt sũng cả người thế này?” Chung Bình ném quần áo ướt lên giường, nói qua loa chuyện của Lục Thích, cuối cùng chống eo nói: “Không biết là anh ta có ý hay không, sao đến chỗ nào cũng gặp anh ta thế này.”

Lúc Lục Thích quay về phòng bệnh, Cao Nam cũng mới trở về. Chỗ trống trên giường đã được lấp đầy bằng chậu rửa mặt, bàn chải, thuốc đánh răng, nước khoáng bánh mỳ, còn có bình đun nước và chiếc cốc uống nước duy nhất. Lục Thích hỏi: “Sao lâu thế?” “Tiện thể đi qua chỗ Thẩm Huy.” Cao Nam hỏi, “Anh đi đâu vậy?” “Khát nước, đi lấy chút nước ấm.”

“Em mua bát cháo thịt nạc trứng muối cho anh, ăn nhẹ trước đã, ngày mai mới ăn nhiều được.”

Lục Thích cau mày nằm xuống, lấy gối đỡ đầu, dựa vào thoải mái, anh mới dễ chịu hơn. Ăn xong bát cháo, dạ dày anh thoải mái không ít, lại ăn thêm bánh mỳ, mới hỏi Cao Nam tình hình bên ngoài. Hỏi xong câu đầu tiên, anh nghiêng đầu, ánh mắt nhìn hai người chung phòng đang xem TV, hạ thấp giọng, tiếp tục hỏi, Sắc trời dần tối, cho đến khi tối đen, đèn đường bên ngoài bệnh viện được bật lên. Trong phòng bệnh yên tĩnh, Lục Thích dựa vào gối, dùng điện thoại gửi mấy mail, nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách, anh nhũm mày. Suy nghĩ một chút, anh mở trang web, tìm keyword, quả nhiên là một loạt bài “21 người nhóm Alice bị nhốt trên núi, máy bay trực thăng cứu viện khẩn cấp”, “21 người nhóm Alice leo núi bị nhốt, công an La Nguyên cứu viện khẩn cấp trong 14 tiếng”, “Nhóm Alice leo núi lạc đường, trong đó có một người mang thai 5 tháng”... không có ảnh chụp đích danh anh và Lục Học Nhi, cũng không có “SR”. Qua một lúc, Lục Thích lại đánh “SR”, nghĩ rằng cũng sẽ tìm được nhiều tin tức, kết quả chỉ có một chuỗi “Bảng xếp hạng thức thần SR Onmyouji”. Anh tắt trang web. Ăn ít, bụng anh lại đói, Cao Nam nằm giường bên cạnh đã ngủ, Lục Thích nằm một lát, rồi giường đi giày. Chân bị bó bột nên hơi đau, chậm chạp đi về phía thang máy, chỉ thấy một y tá trực ban, hành lang yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Đi xuống tầng một, đại sảnh bệnh viện trống trải, ánh sáng mờ mờ, chỉ có nơi tiếp giáp với siêu thị còn có khí người, đối diện còn có một hiệu thuốc. Lục Thích đi vào siêu thị, quét qua một vòng, một nhân viên thu ngân, đếm số giá hàng, hàng hóa nhiều nhất trên đó là chậu rửa mặt, khăn mặt, bình đun nước, còn có giỏ quà thăm bệnh, tủ lạnh, lò vi sóng... Lục Thích mua một hộp mỳ thịt bò dưa chua, để trong lò vi sóng một lát, mùi bốc lên, bụng càng đói hơn. Anh cầm hộp mỳ vừa đi vừa ăn, vừa đi đến cửa siêu thị, thấy ở đại sảnh trống trơn có một bóng dáng tựa vào tường, vừa xoa eo vừa gọi điện thoại. “Di động hết pin, con vừa sạc xong.”

“Con đang ở chỗ Tôn Giai Hù mà.”

“Cậu ấy cãi nhau với bạn trai, tâm trạng không được tốt.”

“Đúng thế, vẫn là anh chàng lần trước, chưa chia tay.”

“Con còn phải an ủi cậu ấy nữa, mẹ đừng nhắc đến chuyện của con.”

“Vâng, con biết rồi, đêm nay con không về ngủ, mai còn phải đi làm sớm, mẹ và cha ngủ sớm một chút, con rảnh sẽ về.”

Cuộc gọi kết thúc, lại gọi một cuộc nữa. “Là tớ đây, tớ nói với mẹ cậu cãi nhau với bạn trai, đêm nay tớ phải an ủi cậu, ngộ nhờ mẹ tớ gọi điện tới hỏi, cậu đừng để lộ đấy.”

Miệng toàn lời nói dối... Lục Thích ăn mỳ, đi về phía thang máy. Đi được mấy bước, anh dừng lại, quay lại đi đến chỗ hiệu thuốc, lúc đi ra người nọ đã gọi xong điện thoại, ngồi trên bậc thang, cúi đầu không biết đang làm gì. Lục Thích đi qua, “Này, cô chung...”

“Xoạt” một tiếng, Chung Bình quay đầu lại, má phình to, mùi mỳ thịt bò kho tàu xông vào mũi, vẻ mặt kinh ngạc cảnh giác. Lục Thích đứng im, khó chịu lấy thuốc mỡ gõ xuống bả vai cô: “Thuốc mỡ bỏng, đừng coi người có lòng tốt thành lòng lang dạ sói, cô có vẻ mặt gì thế?” Chung Bình nuốt mỳ xuống, đôi môi cậu chủ không có lý lẽ này không còn lời nào để nói, “Tôi không cần.” Lại quay người đi tiếp tục ăn. Bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, Chung Bình cau mày, tiếp tục ăn mỳ. Tuýp thuốc được đặt bên cạnh cô, “Được rồi, ân nhân cứu mạng, bôi thuốc mỡ này đi, một ngày ba lần, qua mấy ngày sẽ khỏi.”

Ngừng một lúc, nói tiếp: “Cám ơn.”

Chỉ nói cảm ơn, không giải thích gì thêm. Chung Bình nhai mỳ, liếc mắt nhìn anh, hỏi: “Em gái anh thế nào rồi?” Lục Thích phì cười: “Cô không nghe thấy lời bàn tán à?” Chung Bình lắc đầu. Lục Thích sùng sốt. Chung Bình nói: “Tôi toàn ở trong bệnh viện ngủ, vừa tỉnh lại đã bị anh...” Dừng lại, nhớ tới “mông”, cô bỏ qua câu này, “Đứa trẻ sao rồi?” “Không sao, nhưng cũng dễ mất, còn đang sắp xếp chuyển viện.”

Chung Bình gật đầu: “May là không sao.”

Lục Thích chẳng muốn nhắc đến Lục Học Nhi, ăn mấy miếng mỳ hỏi: “Không phải cô làm xét nghiệm ADN à? Đây là việc làm thêm sao?” “... Anh có thể coi như việc làm thêm.”

Lục Thích nhắc một chân, “Chắc chắn, làm thêm mà lên hẳn máy bay trực thăng, cô trâu bò thật đấy, thực sự không nhìn ra.” Chung Bình lại nghiêng đầu liếc anh, nhanh chóng quay đi. Người này vừa mới thoát chết, lúc được phát hiện nằm dưới một đống đồ, từ trên cao nhìn xuống còn đang hấp hối, rách nát. Cánh cứu thương không thể chuyển được anh ta từ đống đồ lên được, xe cấp cứu cũng chỉ có thể dừng ở ngoài phía xa chỗ con đường vào núi, cho nên bộ chỉ huy cứu viện bắt buộc phải sắp xếp trực thăng cứu viện. Khi từ trên dây thừng tụt xuống, thật sự lo lắng anh ta đã chết. Kết quả chẳng những còn sống, mà chỉ mới mấy tiếng đã hồi phục mở miệng nói chuyện “ồn ào trâu bò”. Ánh mắt Chung Bình thoáng lướt qua, không để lại dấu vết, nhưng Lục Thích vẫn không nhận ra. Có chút quan sát và hứng thú kì quái. Khuôn mặt Lục Thích căng thẳng, cũng liếc cô, không nhìn ra được gì, chỉ thấy vết bầm tím ở đáy mắt cô. Ánh sáng quá mờ, cũng không nhìn rõ, tóc mái cô rơi xuống, ngón tay vén tóc mái lộ ra lỗ tai không đeo gì hết. Ánh đèn màu cam và xanh biếc xuyên qua cây lớn, mưa bụi ánh qua lá cây, bắn vào tầng lá ở giữa. Trên bậc thang của tòa nhà bệnh viện, bóng cây bên cạnh, mùi mỳ thịt bò kho tàu và mỳ thịt bò dưa chua lan tràn bốn phía. Ngày hôm sau trời vẫn còn mưa, cuối cùng Lục Thích đã ngủ được một giấc ngon lành. Cơ thể vẫn chưa bình phục, nhưng tinh thần lại tốt hơn rất nhiều. Cao Nam nói: “Hiện tại tôi xuống lầu làm thủ tục xuất viện nhé?” “Đi đi.” Lục Thích uống hết cốc nước ấm, xuống giường đi giày, duỗi người, cơ thể đau đến mức khiến anh nhe răng trợn mắt. Đột nhiên nhớ tới ân nhân cứu mạng, anh phải về, có nên đưa ân nhân cứu mạng một đoạn đường không? Làm người tốt nên được trời đất chứng giám, tri ân báo đáp. Lục Thích bỏ tay xuống, ra khỏi phòng bệnh, nhìn xung quanh, đi về phía lấy nước. Một hàng lang dài, không biết có bao nhiêu phòng bệnh, Lục Thích đi đến cửa phòng bệnh, đứng bên ngoài nhìn xung quanh, phòng lớn tám người, phòng sáu nam nữ, phòng tám người nam nữ hỗn hợp, phòng bốn nam, loạn hết cả lên. Lục Thích tìm từng phòng một, cuối cùng dừng ở cửa phòng bệnh bốn người. Bên trong có một cô gái tóc dài, khỏe mạnh, đang nằm trên giường hút thuốc, có một bộ đồng phục màu vàng để trên giường khác. Anh gõ cửa, “Chung Bình có ở đây không?” Cô gái bên trong nhìn anh: “Chung Bình? Sáng sớm cậu ấy đã đi rồi.”

Lục Thích tiếc nuối “chậc” một tiếng, đứng hai giây, không nói tiếng nào xoa người đi, đi mấy bước quay lại, hỏi: “SR của các cô... là cái gì thế?” “Hả?” Người phụ nữ bên trong hơi suy nghĩ quan sát anh một lát, lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, cười nói: “SR à, một tổ chức cứu viện phi chính phủ.”

“Sunrise Rescue, đội cứu viện thái dương.”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Khách không mời mà đến

Hơn bốn giờ sáng Chung Bình thức dậy. Trời còn chưa sáng, đèn trong bệnh viện còn chưa bật hết, cô mở cửa sổ một chút, muốn thông khí, ai ngờ gió lạnh thổi mạnh vào trong phòng bệnh, trên mặt còn có hạt mưa. Cô đóng cửa sổ lại, nhẹ nhàng đánh răng rửa mặt, để lại một tờ giấy cho Mai Mai, đeo ba lô rồi đi. Hành lang tắt nhiên không có một bóng người, ngay cả đèn điện cũng chưa bật hết, y tá trực ban mệt mỏi, hai mắt mơ màng, Chung Bình nhờ cô ấy để ý phòng bệnh một chút, y tá xốc lại tinh thần gật đầu. Ra khỏi bệnh viện huyện, Chung Bình gọi taxi. Trên đường vắng vẻ, nhân viên môi trường trong làn mưa dưới ngọn đèn màu cam quét rác, người tài xế mở radio, hỏi: “Cô gái xuất viện hay là trông người buổi đêm vậy? Ra sớm thế.”

Chung Bình nói: “Trông người.”

“Người nhà bị bệnh à?” Chung Bình trả lời qua loa: “Là người bạn.”

“Bạn cô mắc bệnh mà phải để cô trông sao? Người nhà họ đâu?” Chung Bình gãi cằm, còn chưa trả lời, lại nghe thấy đối phương hỏi: “Sớm như vậy cô đã ra bên xe là quay về trường à, học ở đâu thế?” Chung Bình hiếm khi gặp phải tài xế “đeo miệng” giống như thợ cắt tóc thế này, xe đến bên, cô lập tức trả tiền xuống xe, trong lòng cảm giác được giải thoát. Người trong đội SR còn chưa rời đi hết, vốn nên cùng đi xe trở về, nhưng Chung Bình không muốn ở lại quá lâu, vì thế đi chuyển xe sớm nhất về thành phố Nam Giang. Bốn giờ năm mươi phút lên xe, chớp mắt một giấc, tỉnh lại đã tới địa giới Nam Giang, Chung Bình ngáp một cái, nhìn ngoài cửa sổ, ánh nắng tươi sáng. Khoảng cách ba tiếng đồng hồ, từ mưa dầm kéo dài tới bầu trời xanh ngàn dặm, lại nhớ tới ngày bình thân như nước, tám giờ sáng đi làm năm giờ chiều tan ca. Trở lại nhà trọ, tắm rửa một cái, tỉnh thần sáng khoái đi ra, Chung Bình thấy Mai Mai gửi một tin nhắn trên weixin. Mai Mai: Chiều cao từ 180 đến 185 cm, áo sơ mi quần âu, đẹp trai! Chung Bình:??? Gửi lại ba dấu hỏi chấm, Chung Bình đi sấy tóc, đi được nửa đường đi động lại sáng lên, cô vừa sấy tóc vừa mở weixin. Mai Mai: Ông chủ Lục!!! Chung Bình: Cậu nhìn thấy anh ta? Mai Mai: Anh ta đến phòng bệnh tìm cậu. Gửi xong một tin, lại gửi tiếp: Làm tớ cứ tưởng là một ông chủ lùn quê mùa, ai ngờ lại dễ nhìn như vậy, cậu làm hại tớ!!! Chung Bình buồn cười, tóc đã sấy khô một nửa, cô mới nhấn lại bằng giọng nói: “Có phải nằm trên giường bệnh rất chán không? Anh ta tìm tớ làm gì?” Mai Mai: Không hỏi! Chị không phải không có người trò chuyện nhá, chị có tiểu thục tươi rồi. Chung Bình cười, treo xong máy sấy, quay về phòng ngủ thay quần áo. Liếc nhìn mình trong gương, nhìn thấy trên sườn lưng có một chỗ râm nắng. Máu này là do sau khi bị bỏng hình thành, phải ở trên người cô cả tháng mới mất đi. Đột nhiên nhớ tới tuýp thuốc bỏng kia, Chung Bình tìm trong túi, mở ra, sức nức mũi dầu. Dầu lạc? Dầu vừng? Cô vốn xin nghỉ nửa ngày, nhưng mới mười giờ Chung Bình đã đến trung tâm, chủ nhiệm Triệu vui mừng, lập tức giao cho cô một đồng việc. Lúc Chung Bình đang bận rộn, Tổng Giám Hu đến đi qua: “Lần này đến chỗ nào cứu người?” “Đi núi.”

“Đi núi? Ở đâu thế?” “Huyện La Nguyên, cậu không biết đâu.”

“Cứu người hay lại là nhà cửa bị sụp?” “Mấy chục người nhóm Alice lạc đường.” Chung Bình xem xét bản báo cáo ADN trong tay, nhìn nội dung, cô tự nhiên nghĩ tới Lục Học Nhi, hỏi, “Bên chỗ Lục Học Nhi đã xét nghiệm được bao nhiêu rồi?” Tôn Giai Hù vực dậy tinh thần, đặc ý “chặc” một tiếng, kéo dài: “Rất nhiều... rất nhiều... rất nhiều...”

Chung Bình bị cô ấy trêu bật cười. Tôn Giai Hù đột nhiên ngửi ngửi, dán sát vào người Chung Bình, ngửi từ cổ đến ngực. Chung Bình né tránh cô ấy: “Làm gì thế?” Tôn Giai Hù hoang mang: “Sao tớ lại ngửi được mùi dầu hạt cải thế này?” Chung Bình sờ thất lung, không nhịn được hỏi: “Cậu cảm thấy là loại dầu nào?” “Hả?” Tôn Giai Hù không hiểu gì hết. “Tớ nói là ngửi thấy giống mùi dầu gì?” Tôn Giai Hù dùng sức ngửi, “Giống dầu lạc hơn.”

Hóa ra là dầu lạc. Một tuần tiếp theo, trung tâm tư pháp trong trạng thái bình thường, đến giám định cơ bản đều là kết hôn, ngoại tình, không gặp sự kiện bạo lực đánh nhau. Anh em nhà họ Lục cũng không xuất đầu lộ diện, hôm thứ hai của tuần thứ hai phái Cao Nam tới xem xét báo cáo. Hôm đó là Chung Bình tiếp khách, Cao Nam rất có phong độ, sau khi nói lời cảm ơn còn đưa danh thiếp của mình cho Chung Bình, nhìn từ lời nói và việc làm của đối phương, có lẽ là không biết ngày ấy cô cũng tham gia cứu viện. Sau đó anh em nhà họ Lục trở thành truyền thuyết, dần dần không có người nhắc đến nữa. Lục Thích không phải là đã từ bỏ việc bắt người đàn ông kia của Lục Học Nhi, anh chỉ tạm thời gác lại mà thôi. Lục Học Nhi bị đưa đến bệnh viện thành phố dưỡng thai, đến nay vẫn còn ở trong đó. Hôm đó sau khi trở về Lục Thích sốt nhẹ. Anh hiếm khi mắc bệnh, hơn nữa cộng thêm các vết thương trước đó, anh phải nằm trên giường một tuần, cho đến tận thứ hai mới chính thức xuất viện, bác sĩ còn không ngừng dặn dò, bảo anh ở nhà tiếp tục nghỉ ngơi. Lục Thích đi thẳng đến công ty. Trở lại văn phòng, anh nằm chống vó lên sofa, cho đến khi Cao Nam đi vào, anh mới cử động, lười nhác nói: “Đi đâu thế? Sáng ngày ra không làm việc à.”

“Cao Nam hươu hươu túi tài liệu trong tay: “Đến trung tâm giám định.”

Lục Thích ngẩn ra, nhìn túi, qua mấy giây mới làm như không có việc gì dời tầm mắt đi, nói: “Hiệu suất cao thật, bọn họ gọi điện thoại cho cậu?” “Đúng vậy, buổi sáng đã thông báo rồi.”

“Ừ.” “Anh không xem à?” “Có gì để xem chứ, chả có kết quả gì.” Lục Thích ngồi dậy, lấy điều thuốc, hút thuốc gỗ bàn, hỏi: “Biết SR không?” “Biết.” Cao Nam để túi tài liệu sang bên cạnh, “Không phải lúc cứu viện bọn họ đến sao, có chuyện gì vậy?” Lục Thích phá khói, vắt chân im lặng. Mấy ngày nghỉ ngơi, anh lên mạng tìm tòi về SR, lần này tìm bằng tiếng Trung: đội cứu viện thái dương, tin tức cũng nhiều hơn. Trong tin tức cũng có nhắc tới sự kiện ở núi, tuy không nhiều lắm. SR có một trang web chính thức, đầu trang rục rờ, có câu chuyện cứu viện, tin tức cứu viện, tin tức từ các phân đội cứu viện, còn có ảnh chụp đội viên, lướt qua toàn là đàn ông. Lục Thích hút xong thuốc đứng lên, đi quanh sofa hai vòng, tin tức từ phía một ly cà phê, không quấy rầy anh. Ngồi ở trong văn phòng đến trưa, cuối cùng Lục Thích lại mở trang web SR, ghi nhớ địa chỉ và điện thoại, gọi Cao Nam vào, nói: “Giúp tôi làm việc này.”

“Việc gì?” Cao Nam hỏi. Bên này, Chung Bình bận rộn cả tuần, hai ngày nghỉ cũng chẳng nhàn rồi, cô còn phải đến SR nhận nhiệm vụ, Phân bộ SR Giang Nam nằm ở ngoại ô, một tòa nhà ba tầng, rất nhiều năm trước là văn phòng gì đó của chính phủ, sau khi kiến thiết lại SR đóng trụ sở ở nơi này, sau tòa nhà còn có một sân huấn luyện. Chung Bình đến từ sáng sớm, khi xuống xe còn đang gặm bánh bao, hai đội đã có mặt, trong đó một vị hơn bốn mươi tuổi, đã làm mẹ, mỗi lần nhìn thấy Chung Bình tình thương của mẹ tràn đầy, nhéo mặt cô nói: “Ăn đến mức thành mặt bánh bao rồi.”

“Di Mã.”

“Ngao quá! Di mang theo sa kị mã (*) tự tay làm đây, con nếm thử một chút, đừng ăn bánh bao nữa.” Di Mã lấy ra một gói to, sa kị mã được bọc trong màng giữ tươi thành một đồng. (*)

Di Mã nói: “Đúng rồi, hôm nay có sinh viên đến đây thăm quan đó, có có biết không?” Chung Bình ăn sa kị mã gật đầu: “Con biết, đội trưởng đã thông báo rồi, đúng rồi, những người khác đâu đi?” “Đang nghỉ ngơi trên lầu, nghe nói hôm qua rất bận, chúng ta đừng làm phiền, để cho họ nghỉ thêm một chút.”

“Vậy chúng ta đi chuẩn bị trước.” Chung Bình ăn nốt hai miếng, phui tay nói, “Xong rồi, đi thôi.”

Sinh viên đến thăm quan xong còn trải nghiệm huấn luyện, người nào có ý định có thể đăng kí gia nhập SR. Sân bãi cần phải sắp xếp lại, Chung Bình khiêng bao lớn bao nhỏ chạy, sắp xếp một đồng thiết bị gọn gàng, thấy tạm ổn, định quay về văn phòng, chợt nghe thấy có tiếng xe đi vào. Tưởng là sinh viên, Chung Bình chỉnh lại quần áo, đi ra cửa cùng với đi Mã. Một chiếc Land Rover dừng ở cửa, không nhìn thấy người bên trong. Cửa xe mở ra, một người đàn ông từ ghế tài xế đi ra, một người khác từ ghế bên cạnh đi theo. Giày da bóng loáng, âu phục phẳng phiu, Chung Bình tròn tròn mắt. Nhìn thấy có người, đôi phương tiến lên mấy bước, bắt tay đi Mã, cười nói: “Chào dì, cháu họ Lục, khoảng hai tuần trước cháu gặp nạn, may mà được đội cứu viện của dì giúp đỡ, mới có thể thành công thoát hiểm. Lúc ấy chưa kịp cảm ơn mọi người, sau đó còn phải dưỡng thương, đến tận hai hôm trước mới xuất viện, trong lòng cháu vẫn luôn canh cánh chuyện này, sáng sớm hôm nay cháu phải tới đây ngay.”

Ban đầu đi Mã còn mờ mịt, sau đó nghe thấy đôi phương nói, trong lòng tràn đầy vui mừng: “Ôi, cậu Lục khách sáo rồi, cứu người là tôn chỉ của đội cứu viện chúng tôi mà, đây là chuyện chúng tôi phải làm”

Đôi phương bộ dáng đứng từ trên cao nhìn xuống, ngoài miệng lại nói: “Không không không, ơn cứu mạng này cháu phải khắc ghi trong lòng, có cảm ơn nhiều thế nào cũng không đủ, mang ra đây.” Anh vẫy tay về phía sau, “Đây là cháu cố ý làm”

Toàn bộ cờ thưởng màu đỏ, bên trên ghi: Cứu người, hết lòng vì dân. Đưa cho đi Mã. Đi Mã nhận lấy, cười như hoa nở. Đội trưởng từ trong nhà đi ra, đi Mã nhanh chóng giới thiệu: “Tiểu Hà, cậu Lục này tới cảm ơn chúng ta, nói là hai tuần trước gặp nạn, có lẽ chính là lần đi núi đó, còn tặng một đồng cờ thưởng.” Lại quay sang Lục Thích, “Đây là đội trưởng của bọn dì, họ Hà.” Hai bên bắt tay, trao đổi thuốc. “Xin chào đội trưởng Hà, vô cùng cảm tạ lần cứu viện đó của các anh.”

“Ngài Lục khách sáo rồi, đây vốn là chuyện chúng tôi phải làm”

Một phen khách sáo, đội trưởng Hà lại giới thiệu Chung Bình. Về mặt Chung Bình kì quái một lúc lâu, hiện tại đã trở lại bình thường, nghe thấy tên mình, cô đi về phía trước. Lục Thích cười, ngậm điều thuốc trong miệng, nói: “Đã biết, cô ấy là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thành thị

Đứng ở cửa nói chuyện xong, mấy người đưa Lục Thích vào trong nhà. Một bức tường đối diện cửa, trên tường viết “Đội cứu viện thái dương”, chữ nhỏ bên dưới “Sunrise Rescue”, logo đội là “SR” phối hợp với hình ảnh mặt trời vừa mọc. Tầng một là khu làm việc, chất đồng giấy tờ, trên mặt đất để mấy túi đồ có dán logo “SR”, bức tường phía đông treo đồng cờ thưởng. Đi Mã cười giới thiệu: “Sổ cờ thưởng này có một số là do cá nhân tặng, một số là đơn vị, bọn họ cũng giống như cậu Lục, cảm ơn chúng tôi. Thực ra cũng không có gì, đối mặt với tai nạn, khó khăn, giúp đỡ đồng bào tổ quốc là chuyện nên làm.”

Lục Thích nhìn đồng cờ thưởng, “Cứu nạn động đất, cùng chung hoạn nạn!”, “Hiển dăng vô tư, thái dương đầy tình người”, anh chỉ vào một cái ở phía sau nói: “Hiển dăng vô tư, thái dương đầy tình người, quả thực là như thế.”

Chung Bình mang hai chén trà đến, Cao Nam cảm ơn nhận lấy, đến lượt Lục Thích, anh nói: “Đề đó đi!” Dứt lời, lại đột nhiên thay đổi, “Đưa cho tôi.”

Chung Bình đưa cho anh. Lục Thích nhấp một ngụm trà, tiếp tục nghe đi Mã giới thiệu. Đội trưởng Hà cao to lực lưỡng, không giỏi nói chuyện, thỉnh thoảng mới chen vào mấy câu, đi đến trước một tấm bảng trắng, đội trưởng Hà mở miệng: “Trên đó viết kế hoạch huấn luyện của chúng tôi.”

Trên bảng viết kế hoạch huấn luyện trong hai tuần, chạy buổi sáng, cứu viện trong nước, đóng quân dã ngoại... phía bên kia còn có một bảng, tình hình tháng 4 của SR đều ở trên đó, giống y như bản trên trang web. Lục Thích im lặng liếc qua, tiếp tục nghe đội trưởng Hà nói về chi tiết cứu viện trong nước. Một lát sau, nhóm đội viên lục tục tiến vào, nhóm sinh viên đi xe buýt cũng tới rồi. Đi Mã nhiệt tình nói: “Nếu cậu Lục có thời gian thì có thể tiếp tục ở lại thăm quan, xem chúng tôi thực hành trang bị cứu viện cho sinh viên, giải thích thêm nhiều điều, có lẽ sau này còn có thể đảm bảo an toàn cho bản thân.”

Lục Thích thuận thế nói: “Vây tôi cũng ở lại nghe một chút.”

Trước đây đến SR thăm quan đều là các em học sinh, lần này là sinh viên, đều là thành viên của các nhóm hoạt động ngoài trời trong trường. Chung Bình và nhóm đội viên dẫn bọn họ dạo qua một vòng tòa nhà, tầng một là khu làm việc, tầng hai ba là phòng để trang thiết bị và nghỉ ngơi, cuối cùng dẫn bọn họ đến sân huấn luyện ở đằng sau tòa nhà. Lục Thích đi theo nhóm người, lúc này Cao Nam mới có cơ hội hỏi: “Ông chủ, hôm đó là cô Chung cứu anh à?” “Ừ.” Lục Thích nói. Cao Nam nghiêng đầu: “Sao anh chưa từng nói?” “Có gì để nói chứ.” Lục Thích liếc bóng dáng đi đầu trong nhóm người, nói: “Rất đáng để khoe sao?” Diện tích sân huấn luyện không lớn, thứ nổi bật nhất là một bức tường leo, cao chừng năm sáu mét. Hôm nay không thực hành leo núi. Trên sân chất đồng các loại thiết bị cứu viện, Chung Bình và một chàng trai khác trong đội phụ trách giới thiệu và thực hành. Chung Bình nói: “Có đủ loại thiết bị cứu viện, cứu viện vùng núi, hỏa hoạn, trong nước, mỗi loại cứu viện đều có trang bị riêng”

Sinh viên nữ vây quanh nghe cô giới thiệu, Lục Thích dứt tay vào trong túi đứng xa hơn một chút. “Đây là camera dưới nước, thăm dò sóng âm nanomet.” Chung Bình chỉ vào đồng trang bị cứu viện trong nước, chậm rãi giới thiệu, “Nó giống như dây thừng cấp cứu, có hiệu quả phản quang, rất có lợi trong cứu viện ban đêm; hai áo cứu sinh, đây là áo khoác, đây là thắt lưng.”

Một sinh viên nữ hỏi: “Có thuyền cứu nạn không?” Chung Bình nói: “Có, nhưng hôm nay không chuẩn bị.”

Tiếp theo là một đồng xẻng quân dụng, các loại cứu viện khẩn cấp, đèn, trang bị cứu viện động đất. Sinh viên nữ hỏi: “Chị từng tham gia cứu viện động đất chưa?” Chung Bình suy nghĩ, im lặng ba giây, mới lắc đầu: “Còn chưa, nhưng đội chị đã từng tham gia, nếu các em có hứng thú, để chị bảo bọn họ kể cho nghe.”

Sinh viên nữ tò mò: “Vừa nhìn thấy chị, em đã muốn hỏi, chị bao nhiêu tuổi, gia nhập SR bao lâu rồi? Không phải nói chưa tròn 25 sẽ không được gia nhập SR sao? Nhìn chị vẫn còn rất trẻ.” Lục Thích không biết khi nào đã đi tới chỗ đội sinh viên nữ, ngồi xổm xuống, trên tay cầm một chiếc xẻng quân dụng ngắm nghía. Chung Bình cười nói: “Hiện tại chị là đội viên chính thức, em đoán xem chị bao nhiêu tuổi?” Lục Thích đang nghịch xẻng quân dụng đột nhiên mở miệng: “Thế nào cũng phải hai lăm hai sáu, nghề nghiệp của cô ấy là xét nghiệm ADN.”

“Oa... ADN!”

“Vậy chị không phải làm pháp y, giúp cảnh sát phá án sao?” “Kể cho chúng em nghe một chút về vụ án giết người đi.”

Đề tài bị chê hướng, Chung Bình bắt mắt nhìn Lục Thích, Lục Thích cẩn thận chưa châm, hếch cằm với cô. Một lát sau, cuối cùng đã kéo được đề tài trở về. Chung Bình và đội viên nam cùng giảng giải về cứu viện vùng núi. Đội viên nam thay trang bị, Chung Bình giới thiệu: “Đây là trang bị chúng ta phải mang theo khi tham gia cứu viện vùng núi...”

“Sợi dây thừng dài khoảng năm mươi mét, có thể nhấc được trọng lượng lớn nhất là hai tấn. Các em xem này, đây là ròng rọc, đây là nút kéo lên, đây là nút hạ xuống...” Chung Bình thêm đồ trên người đội viên nam, lúc này trên người đối phương trang bị một đồng hồ, bộ dáng có thể lên đường làm nhiệm vụ bất cứ lúc nào, “Master lock, oxtail, rock plug (*) đương nhiên không thể thiếu chính là mũ bảo hiểm, bất cứ lúc nào trước hết chúng ta cũng phải bảo đảm an toàn cho chính mình, sau đó mới có thể cứu được nạn nhân.” (*) Master lock

Oxtail:

Rock plug

Sinh viên nam hỏi: “Tất cả trang thiết bị này bao nhiêu tiền? Chúng ta tự bỏ tiền ra mua sao?” Đội viên nam liếc mắt, nói: “Không tính là đắt, nhưng cũng không rẻ, trang bị này khác với mọi người, mọi người chỉ tham gia hoạt động ngoài trời không cần mua những thứ này.”

“Mọi người có quỹ để mua những thứ này?” “Tất cả trang bị của chúng tôi, kinh phí đều đến từ hỗ trợ cá nhân và doanh nghiệp.”

Đột nhiên có người nói: “Vậy máy bay trực thăng thì sao? Tôi xem tin tức hai tuần trước các anh cứu một đám người Alice leo núi, sử dụng máy bay trực thăng, trước đó tôi muốn sờ vào trực thăng, kết quả chả thấy đâu.”

Đội viên nam nở nụ cười, Chung Bình nói: “Cũng có trực thăng, nhưng phân đội Nam Giang của chúng tôi không có, phân đội kia cũng là được nhân dân hỗ trợ.”

Bạn sinh viên tiếc nuối. Chung Bình gật đầu: “Cứu viện trên không mà không có trực thăng, đúng là buồn nhỉ,” cảm thán, “Nhưng cũng không đơn giản đâu.”

Lục Thích ôm cánh tay, không biết đang nghĩ gì. Giới thiệu xong hạng mục cuối cùng, giờ đến lúc thực hành, đây là điểm mạnh của Chung Bình, tất nhiên là cô ra tay. Cô biến mất một lát rồi xuất hiện trở lại, đứng trên đỉnh bức tường cao năm mét, đứng yên được buộc dây đeo an toàn, nhìn xuống phía dưới. Tất cả mọi người ngẩng đầu, nhìn cô gái đưa lưng về phía mặt trời. Mười một giờ sáng là lúc ánh mặt trời rực rỡ nhất, trở thành phông cảnh che chở phía sau Chung Bình. Tay phải để sau thắt lưng, tay trái nắm chặt dây thừng, xoay người, lưng thẳng, đầu gối thẳng, dáng người nhẹ nhàng, cô nhanh chóng rơi xuống mặt đất. Đây là hạ xuống khẩn cấp, các sinh viên đều nóng lòng muốn thử. Lục Thích châm thuốc, neho mắt lại rít thuốc, làm như không nhìn thấy hử một tiếng. Chia làm mấy đội, nhóm đội viên hướng dẫn mọi người hạ xuống khẩn cấp. Đội trưởng Hà biết Lục Thích và Chung Bình quen nhau, cô ý phân Lục Thích cho có, Chung Bình không suy nghĩ nhiều, nghiêm túc làm giáo viên hướng dẫn. Cô buộc dây an toàn trước, đứng dưới đất hướng dẫn. “Anh nhìn cẩn thận, tay trái ở phía trước, tay phải ở phía sau, tay phải không chế tốc độ, tốc độ chậm lại, tay trái không chế phương hướng, không cần nắm chặt, nắm hờ là được rồi.”

Dây thừng vòng ngang thắt lưng cô, giữ chặt cô, đồng phục màu vàng vừa người, càng mang lại sự khác lạ. Lục Thích quan sát một lát, nói: “Nghe cũng đơn giản đấy, để tôi thử xem.”

Chung Bình dừng lại: “Tôi còn chưa nói xong.”

“Thực tiễn quan trọng hơn lý thuyết, cô có giảng một ngày một đêm cũng không bằng tôi tự mình thực hiện.” Chung Bình: “...”

Lục Thích cõ áo khoác, chỉ mặc một áo sơ mi màu xám và quần âu. Vóc dáng anh cao, dáng người cân đối, bình thường có lẽ ít vận động, bởi vậy không có cơ bắp, không có cảm giác khỏe mạnh cường tráng, chỉ có cảm giác bướng bỉnh, khinh thường, lười biếng, lười lười. Tôi là duy nhất. Cực kì muốn đánh. Các sinh viên nữ còn chưa trải đời đều bị anh hấp dẫn, châu đầu ghé tai bàn tán. Chung Bình chả quan tâm, buộc dây thừng cho anh, giải thích điểm mấu chốt. Lần đầu tiên Lục Thích thử loại trang bị này, ngồi yên đeo dây an toàn, trên lưng và đùi đều có thắt lưng, hơi mất tự nhiên. Lục Thích ngắt lời Chung Bình đang giảng lý thuyết: “Ân nhân cứu mạng, nguyên lý quán tính gì đó không cần nói, nói điểm quan trọng đi.”

Chung Bình muốn phớt lờ anh, cô quan sát một chút, điều chỉnh tay Lục Thích, “Tay phải anh nắm ở chỗ này, đúng chính là chỗ này, rộng hay chặt là do anh cảm nhận.”

Bàn tay mềm mại nhỏ bé đặt lên mu bàn tay anh, lại giúp anh đặt các ngón tay, cơ thể Lục Thích hơi căng thẳng, cúi đầu, đối phương đang chuyên tâm nói chuyện, tóc mái che mắt đuôi mắt, chạm vào lông mi cô, lông mi khẽ chớp chớp. Dài thật. Nói xong, dường như đang tự hỏi bước tiếp theo nên giải thích như thế nào, cô gãi cằm. Trên mu bàn tay hóa ra có bốn chỗ lõm “... Tay trái đầu, không phải tôi vừa nói đừng nắm chặt sao, nắm chặt là hỏng đấy.”

Lục Thích dời tầm mắt, ừ một tiếng, bỏ tay trái ra. Cao Nam đứng cách đó không xa, thấy một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, chỉ cách một cái đầu, dần dần dựa vào gần hơn, anh ta cúi đầu, nhả viên kẹo cao su đang ăn ra. Cuối cùng đã đến phần thực hành, Chung Bình mang Lục Thích lên đỉnh tường. Từ dưới đi lên trên chỉ cảm thấy rất cao, từ trên nhìn xuống lại cảm thấy hoảng hồn, theo bản năng Lục Thích lui về phía sau mấy bước, nhắm mắt cau mày, điều chỉnh tâm trạng cho tốt, lại tiến lên hai bước, cách rìa tường ngày càng gần. Chung Bình kéo anh: “Đội một lát, anh làm gì vậy.” Lục Thích nói: “Sợ cái gì, không rơi được đâu.”

Chung Bình đưa cho anh mũ bảo hiểm và găng tay: “Đeo vào.”

Lục Thích đeo từng thứ một, lại nghe Chung Bình giảng giải lần nữa: “Nhớ kỹ, thực sự không cần sợ hãi, phía dưới có lót đệm, đội viên của tôi ở bên dưới bảo vệ.”

Lục Thích nghe thấy bốn chữ “Không cần sợ hãi”, liếc cô một cái. Dựa theo hướng dẫn của Chung Bình, Lục Thích học theo bộ dáng cô, xoay lưng, tay trái để lên phía trước, tay phải để phía sau, ngẩng đầu, đối mặt với ánh sáng rực rỡ. Anh đột nhiên nhìn về phía Chung Bình: “Cô rơi từ trực thăng xuống cũng là như vậy?” Chung Bình sùng sốt, lắc đầu: “Không giống nhau, hạ xuống khăn cấp từ trực thăng chỉ cần một sợi dây thừng là được, anh không nên thử nghiệm tùy tiện. Lần hạ xuống khăn cấp này anh đã nhớ rõ nội dung quan trọng chưa, tụt vài cái đi.”

Lục Thích cười, không trả lời cô, xác định vị trí, anh vẫy tay, nhảy xuống. Anh chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh đứng trên bức tường cao năm mét nhảy xuống, lưng thẳng, bên tai vang lên tiếng của Chung Bình, tay phải không chế tốc độ, tay trái nắm hồ, vèo một cái, anh rút từ trên cao xuống. “Oa...” Tiếng vỗ tay vang lên bốn phía. Tim vẫn còn đập thành thịch, mạo hiểm kích thích. Lục Thích ngẩng đầu, trên bầu trời, Chung Bình đứng trên cao nhìn xuống phía dưới.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Tình nguyện viên

Khi hoạt động trải nghiệm kết thúc đã qua mười hai giờ, đội trưởng Hà đưa mọi người về văn phòng. Vận động từ sáng, mọi người đều đỏ mồ hôi, Chung Bình bật quạt trần lên, cánh quạt từ từ chuyển động, thổi ra làn gió mát rượi. Đoàn người tìm chỗ ngồi hoặc đứng, Lục Thích xắn ống tay áo, cởi hai cúc áo sơ mi, cúi đầu mở di động, lỡ tai không biết có đang nghe đội trưởng Hà nói gì hay không. Đội trưởng Hà nói: “SR của chúng tôi thành lập mười năm về trước, người khởi xướng năm đó là một quân nhân xuất ngũ, trong đội toàn là những người yêu thích vận động, trải qua mười năm, đội ngũ của chúng tôi không ngừng lớn mạnh, từng tình thành đều có phân đội của chúng tôi, năm ngoái phân đội Nam Giang của chúng tôi đã hoàn thành hai tám nhiệm vụ cứu viện.”

“Tôn chỉ của SR chúng tôi chính là nhân đạo, hiến dâng, bác ái, không vụ lợi, gia nhập SR, mọi người chẳng những không nhận được danh và lợi, mọi người còn phải đóng góp thời gian và tiền tài, thậm chí còn có thể gặp phải nguy hiểm, cho nên tôi phải giải thích rõ một số yêu cầu...”

“Gia nhập SR, đầu tiên được coi là tình nguyện viên, sau đó là đội viên dự bị, cuối cùng mới có thể trở thành đội viên chính thức. Nếu muốn trở thành đội viên chính thức phải tròn hai mươi lăm tuổi, thông qua quá trình học tập, huấn luyện và sát hạch, quá trình dài dòng phức tạp, quan trọng nhất là mọi người phải có nghị lực, đam mê, đức hạnh, phục tùng mệnh lệnh, tuân theo điều lệ, biết vì toàn cục, có thời gian và tiền tài dư dả cho công việc, không chỉ thời gian cứu viện, mà còn thời gian huấn luyện, thứ ba mỗi tuần chạy cự ly dài quanh hồ, thứ bảy huấn luyện thể lực..., cho dù có tình huống đặc thù cũng không được vắng họp. Về phần tiền bạc, ví dụ như trang bị tư nhân của mọi người, chi phí thi cử, chi phí giao thông, mọi việc như thế đều phải tự trả tiền. Chỉ có thỏa mãn một loạt những điều kiện này, cùng với thông qua tất cả sát hạch, mọi người mới có thể gia nhập SR.”

Các sinh viên ồn ào, Lục Thích vẫn đang cắm đầu vào di động. Một lát sau, một sinh viên hỏi: “Đội trưởng Hà, năm nay bọn em mới năm một, mới mười chín hai mươi, muốn thành đội viên chính thức không phải là phải làm tình nguyện viên từ năm đến sáu năm sao?” Mọi người gât đầu. Đội trưởng Hà bỗng nhiên chỉ vào Chung Bình, nói: “Từ lúc trung học, nghỉ đông và hè hàng năm Tiểu Chung đều đến SR hỗ trợ, năm nhất đã trở thành tình nguyện viên của SR. Cô ấy học ngành pháp y, học năm năm, đi làm một năm, cho đến năm nay mới trở thành đội viên chính thức của SR chúng tôi.”

“Giỏi quá.”

“Ồ, trung học!”

“Đại thần, học hẳn pháp y!” Lục Thích dừng động tác lại, liếc về người đứng bên cạnh đội trưởng Hà. Mặt cô ửng đỏ, cả người đứng thẳng, nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh. Đội trưởng Hà bảo mọi người im lặng: “Tôi còn phải nhấn mạnh một chút, chính là tính nguy hiểm. Hàng năm trong quá trình cứu viện, số đội viên bị thương không đếm xuể, ví dụ như hai tuần trước trong nhiệm vụ cứu viện ở núi, một đội viên nữ của chúng tôi bất ngờ bị thương, đến nay vẫn còn đang dưỡng thương. Chúng ta cứu viện thực ra cũng đồng thời đặt mình vào hiểm cảnh, mọi người phải chuẩn bị tâm lý đầy đủ cho chuyện này.”

Đội trưởng Hà nói xong chuyện chính, nhiệm vụ tiếp theo giao cho dì Mã phụ trách công tác hậu cần. Chung Bình cũng không ở lại trong văn phòng, cô chạy về sân huấn luyện sắp xếp lại trang thiết bị. Qua một lúc lâu, dì Mã đi ra gọi cô: “Tiểu Chung, không vội, ăn cơm trưa đã!”

Chung Bình đã sớm đói bụng, nhanh chóng đáp lại, quay về văn phòng rửa mặt. Lúc ra khỏi WC, cô nhìn thấy dì Mã vẫn đang chỉnh sửa danh sách đăng kí, bụng cóc nước đi qua, xoay người nói: “Người đăng kí nhiều thế ạ.”

Dì Mã cười nói: “Những đứa trẻ này đều có đam mê, không quan tâm cuối cùng có thể tiếp tục kiên trì hay không, có lòng như vậy là tốt rồi.”

Chung Bình đồng ý gật đầu, uống mấy ngụm nước, đột nhiên nghe thấy dì Mã nhỏ giọng hô: “Á...”

“Sao vậy dì?” Chung Bình hỏi. Dì Mã bỏ tờ đăng kí, ý bảo Chung Bình nhìn: “Dì không nhìn nhầm chứ, Lục Thích, hai mươi chín tuổi, không phải là cậu Lục vừa mới tặng cờ thưởng kia sao?” Chung Bình đang uống nước, lập tức ho hai cái. Á, quả nhiên là nhìn thấy hai chữ rồng bay phượng múa, bút lực sắc bén – Lục Thích. “Trời ạ...” Lại hết lên kính hãi, “Nghề nghiệp... tổng giám đốc sao?”

May mà Chung Bình không uống nước nữa. Ăn xong cơm trưa, Chung Bình và người trong nhóm lại huấn luyện đến chiều, buổi tối cả người mệt mỏi trở về chỗ cha mẹ, tắm rửa xong đi ra, cô ngồi vào sofa xoa bóp chân. Bà Chung bụng một đĩa hoa quả ra: “Ăn chút lát dạ đi, chờ xong cá rồi ăn cơm. Hôm nay con bận gì thế mà mệt mỏi như vậy, hên hơ à?” Chung Bình xoa chân, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Mẹ, có cần rõ ràng thế không.”

Bà Chung gõ đầu cô: “Con bé chết tiệt này, không phải mẹ sốt ruột thay con à.”

“Con mới bao nhiêu tuổi chứ.”

“Qua hai mươi lăm không còn nhỏ nữa, yêu đương một hai năm rồi kết hôn, hai bảy hai tám hai chín là lúc nên sinh con, trước khi ba mươi tuổi hoàn thành mới tốt.”

Chung Bình đáp cho có lệ: “Duyên phận chưa tới thì còn có cách nào chứ.”

“Cái gì mà duyên phận chứ, duyên phận phải dựa vào người mai mối.” Bà Chung ngồi vào bên cạnh Chung Bình, “Ngày mừng một tháng năm được nghỉ mẹ sẽ đưa chú Hoắc con đi xem mặt, nếu chuyện của chú ấy thành, mẹ sẽ chuyển tâm chuyện của con, nhưng mẹ tôn trọng con, nếu con không đồng ý, mẹ sẽ không tự ý làm.”

Chung Bình dừng một chút, lại làm như không có việc gì lau dầu mát xa: “Chú ấy có thể xem mặt thành công không?” Bà Chung nói: “Sao không thành chứ, có vẻ ngoài có tiền tài, chỉ là... chỉ là đi đứng không tiện thôi, còn có gánh nặng, đó cũng là trách nhiệm của cậu ấy. Hiện tại đầu năm nay, người đàn ông tốt như vậy đâu có nhiều, còn phải tranh cướp đấy!”

Chung Bình cười: “À, tranh cướp.”

Cuối tuần trôi qua, thứ hai Lục Thích nhận được tin nhắn, thông báo cho anh tám giờ tối mai tham gia chạy cự li dài quanh hồ, bởi vì anh mới gia nhập SR, nên ngày mai anh đến sớm đi qua văn phòng một chút. Khi thấy tin nhắn trong chớp mắt Lục Thích mất hồn, sau đó mới ý thức mình đã từng điền vào đơn đăng kí. Để đi động lên mặt bàn, nhưng anh cũng không để trong lòng. Hôm sau khi rời khỏi công ty, anh đi thẳng đến bệnh viện Cảnh Sơn. Bệnh viện dựa vào núi gần hồ, phong cảnh hợp lòng người, thoáng tự hoa rộ khắp trời, chỗ Lục Thích đi qua hoa nở rộ. Lục Thích đi vào phòng bệnh, bảo Cao Nam và Thẩm Huy ra phòng khách ngồi, anh đi vào phòng ngủ bên trong. Ông Lục đang được y tá cho uống nước, ông không muốn uống bằng ống hút, bởi vậy lúc uống nước hơi mất sức, nước rò xuống cổ. “Cha, hôm nay thế nào?” Ông Lục đẩy cốc ra, khàn giọng nói: “Cũng được.” Lục Thích cầm lấy khăn mặt, lau bọt nước trên cổ ông, phẩy tay cho người y tá đi ra ngoài, nói: “Buổi tối cha muốn ăn gì, con bảo đi Trung làm.”

Ông Lục khẽ lắc đầu: “Ăn không vào. Học Nhi đâu, sao không đến?” Lục Thích bỏ khăn mặt xuống, kéo ghế ngồi: “Con đang muốn nói với cha chuyện của con bé đây.”

Ông Lục nhìn về phía anh. Lục Thích cười: “Cha đừng khẩn trương, không phải chuyện tốt, nhưng cũng không coi là chuyện xấu.”

Ở phòng khách bên ngoài, Cao Nam ra hiệu cho bác sĩ chờ, Thẩm Huy đưa cho anh ta điều thuốc, Cao Nam xua tay, rút ra một thanh kẹo cao su. Thẩm Huy nói: “Không hút thuốc lá, không uống rượu, cậu chả có tí lạc thú nhân sinh nào.”

Cao Nam không phản bác chỉ cười. Thẩm Huy châm điều thuốc: “Đúng rồi thứ bảy tuần trước hai người đi đâu vậy, gọi điện thoại đến cũng không nhận.” “Tặng cờ thưởng.”

“Cờ thưởng?” “Cám ơn đội cứu viện phi chính phủ lần trước.”

Thẩm Huy sừng sốt, nghĩ ra gì đó, buồn cười lắc đầu: “Ông chủ quá nhảm chán sao?” “Anh ấy...” Cao Nam nhả kẹo cao su, “Chơi mấy bay chán rồi, hiện tại đột nhiên muốn lái máy bay thật. Hai tuần trước vừa đăng ký thi bằng lái.”

Đang nói, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, Lục Thích nói: “Bác sĩ.”

Bác sĩ đang đợi lập tức đi vào, cấp cứu, ông Lục đã trở lại bình thường, hít thở, không thể ngừng giận, giọng nói yếu ớt: “Học Nhi... Học Nhi...”

Lục Thích gật đầu: “Con biết.”

Rời khỏi bệnh viện, trên đầu tối đen, ánh trăng bị giấu sau tầng mây mù. Lục Thích vươn vai, nghe thấy Cao Nam nói: “Thời gian còn sớm, đi quán bar

chứ?” Hai tuần trước uống nhiều rượu khiến đầu anh đau đến mức muốn nứt ra, Lục Thích vẫn còn bị ám ảnh, phát tay nói: “Mọi người tự đi đi, tôi về nhà tu thân dưỡng tính.”

Nói xong lên xe đi trước. Lục Thích bật nhạc, lái xe không mục đích, từ ngoại thành vào phố xá sầm uất, trong xe đã chuyển đến mười bài hát, anh lầm lẫm hát theo, cuối cùng dừng xe ở phía nam hồ, châm điếu thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trên con đường nhỏ bên hồ, mấy chục người quây quần nói chuyện, một số là sinh viên, còn phần lớn đều là trong độ tuổi từ hai mươi đến bốn mươi, đội trưởng Hà cao to lực lưỡng hai tay để sau lưng, nhìn mọi người, dường như đang nói chuyện, tư thế đứng giống như tham gia quân ngũ. Lục Thích nghĩ anh ta chắc chắn đã từng gia nhập quân đội. Tầm mắt khẽ dời đi, lại dừng ở trên mặt Chung Bình, khoảng cách hơi xa, nhưng không gây trở ngại cho Lục Thích nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc, giữa đầu nghe của cô. Lục Thích “cách”, đẩy cửa xe xuống, hút nốt điếu thuốc, ném tàn thuốc xuống mặt đất. Chung Bình nghe rất chăm chú, tuy những lời này nghìn bài như một, đội trưởng Hà đã nói nhiều năm, cô đều đã thuộc như cháo rỗi. Nghe đội trưởng Hà nói, hơi thất thần, ánh mắt nhìn người đi tới, cô nhìn qua, hơi cau mày. “Bắt đầu rồi à? Xin lỗi, có chút việc đến muộn.”

Lục Thích mặc âu phục xuất hiện, giống như phượng hoàng tiến vào tổ gà, mọi người quan sát anh từ đầu xuống chân. Sắc mặt đội trưởng Hà không đổi, nói: “Lần đầu bỏ qua, lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Vâng.” Lục Thích nói. Đội trưởng Hà lại cau mày: “Quần áo giày của anh không được, đi thay trước đã.”

Lục Thích nói: “Không sao, như thế này cũng chạy được, không phải chỉ có mấy bước thôi sao.”

Đội trưởng Hà nói: “Cả hồ là mười ba km, anh xác định không thành vấn đề?” Lục Thích: “...”

Đội trưởng Hà nói: “Hoặc là trở về, hoặc là gần đây có cửa hàng thể thao, đi qua đó mua.” Quan sát anh, “Có lẽ trong nhà anh cũng không có quần áo thể thao.”

Lục Thích liếc anh ta nói: “Không biết là cửa hàng thể thao nào?” Đội trưởng Hà quay đầu: “Chung Bình!”

“Có!”

“Cô đi mua đồ cùng với anh ta.”

“... Vâng.” Chung Bình nói.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tạo hình mới

Nam Hồ nằm trong một giải đất trung tâm thành phố, vốn là một cảnh quan du lịch nổi tiếng, xung quanh phồn hoa không cần phải nói, đi qua một con phố là thấy ngay bách hóa. Song Chung Bình vì đề bót việc, ngay cả con đường băng qua phố cũng giảm bớt, băng qua đường cái, cô bắt đầu tìm cửa hàng theo trí nhớ. Bước chân của Chung Bình tuy nhỏ, nhưng tốc độ nhanh, Lục Thích chân dài, đi chậm như rùa vẫn có thể đuổi kịp cô. Băng qua đường, anh hỏi: “Cô muốn dẫn tôi đi đâu vậy?” Chung Bình nói: “Tìm cửa hàng quần áo.”

Chỉ khi còn đi học Lục Thích mới tự đi mua quần áo, sau khi đi làm quần áo và phụ kiện đi kèm đều là di giúp việc trong nhà và thư kí đặt mua giúp anh, nháy mắt đã sáu bảy năm trôi qua, anh đã không còn nhớ rõ lần cuối mình tự đi mua quần áo là khi nào nữa. Anh có thể thuộc các nơi ăn nhậu chơi bời như lòng bàn tay, còn về phần cửa hàng quần áo, anh quả thực hơi xa lạ. Lục Thích quan sát chung quanh, nói: “Nơi này toàn là khách sạn, nếu không lái xe đi?” Chung Bình đứng tại chỗ suy nghĩ: “Không cần, tôi nhớ gần đây có một chỗ.”

Cô lục lợi trí nhớ nghĩ xem nên đi hướng nào, phía trước năm mươi mét có đường giao, con phố kia hình như không có cửa hàng thể thao, đi tới phía trước là ngã tư, nghĩ xong hướng đi, cô đã xác định: “Tôi biết đi đâu rồi, đi thôi...” Người đâu rồi? Tìm quanh một vòng, có một người đang đứng trước cửa hàng ăn vặt. Tám chín người đang xếp hàng, Lục Thích mặc âu phục đứng cuối cùng, gọi cô: “Chờ một lát.”

Chung Bình chạy qua: “Anh muốn mua đồ ăn? Đợi lát nữa hẵng mua, đừng để trễ thời gian.”

Lục Thích nói: “Chưa đến ba phút mà.”

Chung Bình nhìn bạch tuộc nướng đang quay trong cửa hàng, nói tiếp: “Còn phải chạy cự li dài đấy, hiện tại anh không nên ăn thứ này.”

“Tôi còn chưa ăn tối, bụng rỗng cũng không chạy được.” Sắp đến lượt anh, Lục Thích hỏi, “Cô cũng lấy một phần chứ?” “Tôi không cần.” Lục Thích lấy được đồ như ý nguyện, cầm hộp bạch tuộc nướng vừa đi vừa ăn, Chung Bình không phải là người ham ăn, nhưng không chịu nổi món ăn vặt có sức hấp dẫn thế này, ánh mắt liếc qua Lục Thích cắn từng miếng, thơm nức nức, cô đành phải mất nhìn mũi, không chớp mắt. Lục Thích nhìn cô, cười: “Thực sự không cần à?” Chung Bình lắc đầu, bước nhanh hơn: “Anh nhanh lên, sắp mất tiếng rồi đấy.”

Đi đến ngã tư rẽ phải, đi bộ năm phút, cuối cùng đã thấy cửa hàng thể thao. Chung Bình đi tìm nhân viên bán hàng, chỉ vào Lục Thích nói: “Cho anh ta

một bộ thể thao, còn cả một đôi giày nữa.”

Lục Thích ném hộp giấy vào thùng rác, quán sát quần áo trong cửa hàng. Một lát sau, nhân viên cầm hai bộ đồ thể thao qua: “Đây là hai loại bán chạy nhất trong cửa hàng chúng tôi, cô thấy thế nào, có muốn để bạn cô thử không?” Chung Bình nhìn về phía Lục Thích: “Anh muốn thử bộ nào?” Một bộ màu xám, một bộ màu tím, Lục Thích hơi ghét bỏ, tùy tiện chỉ một bộ: “Bộ này đi.” Lập tức còi âu phục. Chung Bình liếc xung quanh, lấy qua một chiếc áo phông màu đen, nói: “Thay cả áo phông đi, vào bên trong thử xem”

Lục Thích nhìn cô, lại nhìn về phía chiếc áo phông trên tay cô, tầm mắt đảo qua hai lần, Chung Bình cau mày: “Này...”

Lục Thích khẽ chớp mắt, yên lặng nhận lấy áo phông, lấy bộ thể thao màu xám, đi vào phòng thử đồ. Người ở bên trong thử đồ, nhân viên bên ngoài nhân cơ hội giới thiệu cho Chung Bình sản phẩm khác, Chung Bình nghe cho có lệ, mở weixin trả lời tin tức trong nhóm SR. Một lát sau cửa phòng thử đồ mở ra, một người đàn ông mặc bộ thể thao màu xám đi ra. Người đẹp vì lụa, cởi bỏ bộ âu phục, anh mất đi một chút khí thế hùng hổ dọa người, có thêm chút tinh thần phấn chấn, cả người dịu dàng không ít, sự sắc sảo cũng không còn quá lợi hại, dường như trở thành hai người. Chung Bình nghĩ chỉ cần ít mở miệng, ít lờm người khác. “Thưa ngài, bộ quần áo này rất hợp với ngài đấy. Ngài vừa cao, vóc dáng cũng tốt, chân dài, mặc bộ này vào tôn hết ưu điểm.” Nhân viên bán hàng không ngừng khen. Lục Thích nhìn vào gương, hỏi: “Thế nào?” Không nói tên họ, nhưng Chung Bình cũng biết đối phương đang hỏi cô, “Cũng được, bộ này đi.” Lại chỉ vào một đôi giày thể thao dưới đất, “Thử giày xem.” Nói xong cúi đầu trả lời weixin. Lục Thích nhìn cô qua gương, chỉ thấy được trán, tiếng weixin không ngừng kêu. Anh ngồi xuống thay giày, ánh mắt mất liếc trộm lên trên, cho đến khi thay xong giày, đối phương vẫn đang cắm đầu vào di động. Sắc mặt Lục Thích tối đi, chân giẫm đất: “Này này này!”

Chung Bình ngẩng đầu lên nhìn thấy một đôi giày màu xanh đen trên nền gạch, cô thốt lên: “Được đấy, đôi này đi.”

Lục Thích: “...”

Quẹt thẻ ra ngoài, Lục Thích cầm túi âu phục đi nhanh về phía trước, bước chân lớn tốc độ nhanh, Chung Bình bước chân nhỏ phải chạy mới đuổi kịp anh, đi mấy chục mét anh mới đi chậm lại. “Sao lại dừng lại? Nhanh lên!” Chung Bình đuổi theo, tiếp tục đi nhanh hơn. Lục Thích: “...”

Cả đường gần như chạy chậm trở lại điểm tập hợp, phần lớn mọi người đã chạy rồi, đội trưởng Hà hải lòng quan sát Lục Thích sáng bừng hẳn lên, nói: “Tiểu Chung, cô dẫn anh ta chạy đi.”

“Vâng.” Số người còn lại bắt đầu chạy, Chung Bình và Lục Thích đuổi theo cả đội. Phong cảnh Nam Hồ hợp lòng người, tuy là vào ngày thứ ba phải làm việc, buổi tối du khách người đi đường không hề ít, nhìn thấy đội chạy, tất nhiên cũng ngắm nghía. Gió từ mặt hồ thổi tới, mát mẻ thoải mái, Lục Thích chạy thoải mái, vừa chạy vừa hỏi: “Mỗi thứ ba các cô đều phải chạy quanh hồ?” Qua hai giây Chung Bình mới trả lời: “Kế hoạch huấn luyện từng tháng khác nhau.”

“Lần nào huấn luyện cô cũng tham gia hả?” “Về cơ bản đều không vắng mặt.”

“Đội trưởng Hà của cô nói từ thời trung học cô đã gia nhập, lúc ấy cô cũng tham gia huấn luyện sao?” “Nghỉ đông và nghỉ hè sẽ đi theo mọi người tập huấn.”

“Chắc, nghị lực này của cô không kém gì so với việc treo cổ tự tử bằng dây thừng.” Anh không ngừng hỏi, một lát sau, cơ thể dần nóng lên, mồ hôi từ sau tai rò xuống, hơi thở khi nói chuyện cũng dần trở nên nặng nề. Chung Bình liếc anh, nói: “Khi chạy đừng nói chuyện, cẩn thận anh chạy không nổi đấy.”

Lục Thích nghiêng đầu, bước chạy của đối phương vẫn nhẹ nhàng như trước, dưới đèn đường màu cam, tóc mái ẩm ướt, dán vào thái dương, cẩn thận lắng nghe có thể nghe được tiếng hít thở đều đặn của cô. Lục Thích không nói nữa. Đội ngũ dần lộn xộn, bọn họ bị vây ở giữa, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng hét to phía trước của đội trưởng Hà. Áo phông màu đen mới mua bắt đầu dán sau lưng anh, mồ hôi không ngừng rơi xuống, anh ngửa đầu, bước chạy trở nên nặng nề, chạy ngày càng chậm. Lục Thích dừng lại, Chung Bình cũng dừng theo, tay chống vào thắt lưng, thở hổn hển ánh mắt hỏi han. Lục Thích cởi áo khoác, khoác ngang eo, nói: “Tiếp tục.”

Hai chân ngày càng nặng nề, gió lạnh cũng không thổi được con nóng khó chịu. Đã nhiều năm anh không chạy như vậy rồi, lần chạy trước là khi còn ở đại học, có lẽ là thi thể dục, có lẽ là chạy buổi tối với bạn gái, anh đã không còn nhớ rõ. Hơi thở hỗn loạn, anh liếc qua thoáng nhìn Chung Bình khẽ nhếch miệng, một giọt mồ hôi xuất hiện trên cằm, rơi xuống theo bước chạy của cô. Tựa như trở lại thời còn đi học. Một lúc sau, Lục Thích thở hổn hển hỏi: “Còn chạy bao lâu nữa?” Chung Bình giờ cổ tay nhìn đồng hồ biểu thị số km, nói: “Còn 3 km nữa.”

Nhận thấy đối phương đang trầy trật thở, cô quay đầu lại nhìn, thấy đầu Lục Thích đỏ đầy mồ hôi, sắc mặt hơi trắng bệch: “Anh có muốn...”

Vừa định hỏi anh có cần nghỉ ngơi hay không thì thấy đối phương đột nhiên dừng lại. Lục Thích dừng lại, chống vào cột đá bên hồ, một tay che bụng, xoay người nôn mửa. Trên vai đột nhiên có một bàn tay, lập tức phía sau lưng được người khẽ vỗ về, ngực anh khó chịu, cố gắng hít thở. Chung Bình vỗ lưng anh hỏi: “Còn nôn nữa không?” Lục Thích đã nôn hết toàn bộ bạch tuộc ra, lại nôn khan hai tiếng, mới bỏ tay xuống, từ từ đứng thẳng người. Chung Bình lấy một tờ khăn giấy trong túi ra, đưa cho anh. Lục Thích nhận lấy, lau miệng, ngực vẫn còn khó chịu, nói không nên lời. Chung Bình đóng túi khăn giấy lại, nói: “Mục đích huấn luyện chủ yếu tối nay là để cho mọi người thể nghiệm một chút, thứ bảy sẽ sát hạch tình nguyện viên.”

Ánh trăng giấu trong tầng mây đã sớm đi ra, vàng sáng dịu dàng phía chân trời, mặt cô cong cong, vẻ mặt khác với lúc ở trung tâm tư pháp, không phải là đáng yêu khôn khéo ngày thường, dưới ánh trăng có thêm chút thần nhiên, cầm túi khăn giấy, tỏ ra thờ ơ. “Lục Thích, đừng tới SR chơi, nơi này không thích hợp với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Danh sách

Lục Thích vẫn còn đang hoa mắt chóng mặt, sau khi nghe vậy thần sắc càng kém: “Chắc, ai nói là tôi đến chơi thế, sao không thích hợp với tôi?” Chung Bình còn đang nghịch túi khăn giấy, chậm chạp nói: “Không bằng anh trả lời tôi mấy câu hỏi đi?” Lục Thích lạnh lùng: “Nói.”

Chung Bình hỏi: “Lần trước anh chạy cự li dài là khi nào?” Lục Thích: “...”

Chung Bình: “Trong nhà không có giày thể thao sao?” Lục Thích: “...”

Chung Bình: “Tại sao muốn gia nhập SR?” Lục Thích: “Đương nhiên là để cứu nạn.”

Chung Bình: “Trên cờ thường anh tặng viết gì?” Lục Thích: “...” Sẵn sàng cứu nạn, tinh thần Lôi Phong? Chung Bình dính túi khăn giấy lại, để cho phẳng, bỏ lại vào trong túi: “Trên cờ thường viết: Cứu nạn, nhiệt tình vì dân.” Cô nhìn thẳng đối phương, “Cờ thường là do đích thân anh đem tới, mới qua hai ngày, anh đã không nhớ rõ mình tặng chữ gì. SR nhận được rất nhiều cờ thường, cho dù là đến từ xí nghiệp hay cá nhân, đều là cảm tạ chân thành hoặc chứa đựng một chút thành ý, điều không thay đổi là bọn họ luôn có một phần tôn trọng dành cho SR. Tiếc là anh không có...”

“Anh coi cứu nạn như trò chơi, giẫm đạp lên mạng sống.”

Gió trở nên rét lạnh, giống như một cái tát phe phẩy qua. Cả hai đều không nói gì nữa. Mấy người trong đội chạy sau đã vượt lên trước, khi đi qua Chung Bình phát tay bảo cô mau chạy, tóc Chung Bình bị gió thổi tán loạn, nói: “Tôi chạy tiếp đây, còn anh?” Đợi một lát, cô mới nghe thấy giọng nói trầm thấp của đối phương: “Cô chạy trước đi.”

Chung Bình xoay người, tiếp tục chạy nốt số km còn lại quanh hồ, đến lúc tập hợp cuối cùng không còn gặp lại Lục Thích. Rèn luyện buổi tối, đi làm ban ngày, cuộc sống của Chung Bình cứ theo tuần tự mà tiến, cô nhanh chóng ném cái đêm chạy quanh hồ ra sau đầu, khi đã tập trung làm việc, cô rất ít khi nghĩ đến chuyện linh tinh. Hôm đó từ trong phòng thí nghiệm đi ra, Chung Bình đi đến chỗ quầy lễ tân, chị gái lễ tân nhìn thấy cô, lập tức nói: “Chính là hai vị này.”

Chung Bình nhìn về phía hai người đứng phía trước. Đối phương một già một trẻ, người già đã khoảng năm sáu mươi tuổi, mặc bộ quần áo màu xám, tóc hoa râm, làn da đen, mặt đầy nếp nhăn; người trẻ chưa đến hai mươi tuổi, vẫn còn đi học, mặc áo phông quần dài giày thể thao, thoát nhìn lâu lỉnh. Chung Bình mỉm cười: “Mời hai vị theo tôi.”

Chung Bình đưa hai người vào phòng khách, pha hai chén trà cho bọn họ, một già một trẻ xua tay nói không cần, Chung Bình đẩy chén trà về phía trước: “Hai người đừng khách sáo, cứ uống đi ạ.” Người già lên tiếng trước: “Tôi đến xét nghiệm cha con, tôi không biết nó có phải con tôi hay không?” Chung Bình gật đầu nghe. “Con tôi đã bị thất lạc mười bảy năm, lúc ấy bị lạc ở cửa Tây chợ, có người thấy nó bị người què bắt cóc, sau đó tôi có báo cảnh sát tìm kiếm, nhưng tìm mấy tháng mà không thấy, tôi liền tự đi tìm, tìm suốt mười bảy năm, lần này cuối cùng đã tìm được rồi...” Ông lão rom róm nước mắt. Chung Bình nhìn về phía chàng trai về mặt bất đắc dĩ ngồi bên cạnh ông lão, chàng trai rút tờ khăn giấy đưa cho ông lão, tay lập tức bị đối phương cầm không buông, chàng trai nói: “Chuyện đó... năm nay tôi mười tám tuổi, lúc con trai chú Võ thất lạc đã năm tuổi rồi, năm nay phải khoảng hai mươi hai, nhưng chú Võ không tin.”

Ông Võ không buông tay chàng trai, từ trong túi quần lấy ra một tấm ảnh đưa cho Chung Bình: “Cô xem đi, bộ dáng của con tôi và cậu ấy giống nhau như đúc, cô xem ánh mắt, cái miệng này, thực sự là giống nhau như đúc!” Trong ảnh cậu bé khoảng bốn năm tuổi, đứng trước đài phun nước, trên tay cầm một que kẹo, khuôn mặt hơi đỏ, đôi mắt cái miệng nhỏ nhắn. Chung Bình ngẩng đầu nhìn chàng trai, so sánh một phen, bên ngoài quả thật giống đến năm sáu phần, Chung Bình hỏi chàng trai: “Vậy cậu cũng đi tìm người thân sao?” Chàng trai lắc đầu: “Tôi có cha mẹ, hai tuần trước tôi đi ra ngoài ăn cơm vô tình gặp chú Võ, chú ấy nói tôi là con chú ấy...”

Chung Bình hiểu ông Võ sốt ruột tìm con, chàng trai cũng rất tốt bụng, không thuyết phục được đối phương, cho nên mới đồng ý đến nơi này xét nghiệm cha con, làm cho ông Võ hết hi vọng. Chung Bình bình tĩnh đưa hai tờ khai cho hai bên điền, lại mang hai người đi lấy máu, báo cho đối phương biết trong vòng bảy ngày sẽ có kết quả. Tiễn bước hai người, chị gái lễ tân lại ngoắc tay bảo cô qua. Chung Bình đến gần, chị gái lễ tân vỗ đầu cô, mới hỏi: “Cậu thanh niên kia không mang họ Võ?” “Hả? Sao chị biết?” Chung Bình tò mò. Chị gái lễ tân bộ dáng “quả nhiên là như thế”, “Chị biết là mình không nhìn nhầm mà, em mới đi làm có một năm, trước kia chưa từng gặp ông ấy. Hai ba năm trước, lúc chị vừa tới đây làm, người này cũng đã tới xét nghiệm cha con, lúc ấy là tình nguyện viên mang người đến. Nghe nói ông ấy bán đồ ăn ở chợ, hơn ba mươi tuổi mới có con, quý con như vàng, sau khi mất con tiêu hết tiền bạc đi tìm, mấy năm trước sống ở công trường, chuyên gạch cho người ta. Aiz, sau đó chị cũng đã tiếp đãi ông ấy ba bốn lần, sau đó không còn gặp nữa, nghĩ là ông ấy đã từ bỏ rồi, thật đau lòng mà...”

Bên tai còn đang kể chuyện, Chung Bình quay đầu nhìn về phía cửa đã không còn bóng người. Cây anh đào ngoài cửa đã qua thời kì nở hoa, phải qua năm sau mới có thể nhìn thấy mùa xuân. Chạng vạng khi tan tầm, ngay cả Tôn Giai Hủ cũng cảm thán chuyện ông Võ tìm con. Cô ấy nghịch đồ trang trí trên xe Chung Bình, nói: “Tớ nghĩ luật pháp nên thay đổi, tại sao không xử tử bọn buôn người chứ, lừa đảo hủy hoại cả một gia đình, nửa đời sau của người trong nhà đều khổ sở, tại sao kẻ phạm tội vị thành niên lại chỉ mất chút tiền. Cậu có biết tháng trước cô gái kia đến xét nghiệm ADN bị cưỡng hiếp, có đầy đủ vật chứng, nhưng cuối cùng với điều khoản pháp luật thì kết quả lại không được như mong đợi.” Chung Bình nói: “Sao đề tài của cậu thay đổi nhanh thế.”

“Tớ đang nghiêm túc nói chuyện với cậu đấy.”

“Được rồi, cậu nói tiếp đi.”

Xe rẽ vào bãi đỗ xe ngầm, dừng xe, Chung Bình nhìn thấy một chiếc Land Rover hơi quen mắt. Hai người đi vào thang máy lên tầng hai, đi vào siêu thị mua đồ ăn vặt, lại tìm nơi ăn cơm, khi đi qua tấm áp phích quảng cáo, Tôn Giai Hủ nói: “Trung tâm thể hình tròn gói... Giáo viên huấn luyện cũng đẹp trai quá, như người mẫu ấy, ở ngay tầng này, có muốn đi đăng ký không?” Nói xong còn sờ vào cơ bắp người mẫu. Chung Bình nhanh chóng lòi cô ấy đi. Thứ bảy, Chung Bình đến tòa nhà SR, thay đồng phục chờ tình nguyện viên đến đăng ký. Buổi sáng giới thiệu giải thích, nhận đơn của tình nguyện viên, buổi chiều tiến hành kiểm tra thể lực. Tình nguyện viên đăng ký lục tục đến, chính là đám sinh viên tuần trước, tổng cộng hơn năm mươi người tập hợp ở sân huấn luyện. Đội trưởng Hà đứng trên sân khấu, khuôn mặt nghiêm túc giới thiệu SR, sau khi giới thiệu bảo mọi người nộp đơn cho dì Mã để làm thống kê. Đám người tạm thời tản ra, Chung Bình đi theo thành viên trở lại văn phòng, rót một cốc nước, lấy tay quạt. Dì Mã đếm đơn, nói: “Trước đó có hơn chín mươi người đăng ký, hôm nay chỉ còn năm mươi mấy.”

Chung Bình uống xong nước, nói: “Đám sinh viên lần trước đến tương đối đủ.”

“Hôm nay có hai sinh viên nữ tới, sinh viên nam cũng tới đủ.” Dì Mã lật đơn, nói: “Đúng rồi, để đi tìm xem tổng giám đốc Lục có đến không.”

Chung Bình: “...”

Lật một lúc, dì Mã thất vọng nói: “Sao cậu ta không tới nhỉ.”

Chung Bình nói: “Anh ta vốn không thích hợp với nơi này.”

Đội trưởng Hà đang sắp xếp thiết bị trong góc, nghe vậy quay đầu nhìn Chung Bình. Buổi trưa mọi người gọi thức ăn từ bên ngoài, đồ ăn nhanh chóng để đầy hai bàn, Chung Bình lấy xong đồ ăn, quay về bên máy tính vừa mạng vừa ăn. Đội trưởng Hà cảm cấp lòng ngồi đối diện cô, hỏi: “Em cảm thấy cậu Lục kia không thích hợp với nơi này?” Chung Bình sững sốt, mới trả lời: “Vâng.”

“Tại sao?” Chung Bình hỏi lại anh cảm thấy người như thế nào mới thích hợp với nơi này?” Đội trưởng Hà nói: “Lương thiện, chính nghĩa, có trách nhiệm, có tinh thần tập thể, có tinh thần cứu nạn, vượt qua kiểm tra thể lực.”

Chung Bình hất tay: “Đó.”

Đội trưởng Hà suy nghĩ, nói: “Không có ai sinh ra đã có những phẩm chất ấy, thể lực cần rèn luyện, tinh thần trách nhiệm tập thể có thể bồi dưỡng.”

Chung Bình bỏ đĩa xuống: “Em vẫn nhớ rõ tôn chỉ của SR, nhân đạo, hiền dân, bác ái, không vụ lợi, chúng ta cứu nạn ở tuyến đầu, anh luôn nói chúng ta giành giật với thời gian cứu người, nếu ngay cả tinh thần trách nhiệm tập thể, ngay cả tinh thần cứu viện cũng cần phải tới nơi này bồi dưỡng, vậy ý nghĩa của cứu viện ở chỗ nào chứ? Sức khỏe quả thật có thể luyện tập, nhưng chúng ta không phải là trường học.”

Cô nhìn đội trưởng Hà, nói tiếp: “SR có chế độ đánh giá nghiêm khắc, từ trước đến nay anh đều làm việc theo quy củ, những lời anh vừa nói hoàn toàn không giống anh. Tại sao anh lại phân biệt đối xử với Lục Thích thế?” Đội trưởng Hà cười: “Anh nghĩ lúc em mười sáu tuổi có nói ra những lời vừa rồi không?”

var_avlVar = avlVar || []; avlVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf0563","inreadyomedia"]); var_avlProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");

Chung Bình giật mình. Đội trưởng Hà nói: “Những thứ anh vừa nói lương thiện, chính nghĩa, tinh thần tập thể, trách nhiệm, tinh thần cứu viện, thể lực, em có được mấy thứ? Có lẽ là thời gian trôi qua đã lâu, chính em cũng đã quên ước nguyện ban đầu khi em tới SR, em nói anh phân biệt đối xử với Lục Thích, có lẽ nên nói là anh nhìn thấy cậu ta sẽ liên tưởng đến em, trên người cả hai ít nhất có một điểm giống nhau.”

“... Vì vậy, em đã đi con đường này chín năm rồi, em có thể đi được, tại sao người khác không thể chứ? Cho cơ hội, nắm lấy là chuyện của anh ta, ngoài kiểm tra đánh giá, em không có tư cách kết luận một con người.” Chung Bình cũng không giận, qua một lúc, nói: “Tiếc là anh ta không tới.”

“Anh không muốn thảo luận với em chuyện này nữa. “Đội trưởng Hà cảm cấp lòng, đi sang chỗ khác. Chung Bình ngồi tại chỗ, im lặng rất lâu. Đến buổi chiều, cô nhìn thấy người từ trong Land Rover đi xuống, sau khi thoáng giật mình, lập tức bình tĩnh trở lại. Lục Thích không mặc âu phục, trên người là áo phông ngắn tay và quần dài thể thao, giày thể thao mới tinh, không phải đôi mua tới hôm đó. Anh lững thững đi, giải thích nguyên nhân: “Buổi sáng khai trương nhà hàng mới, thật sự không thể phân thân ra được, vừa kết thúc tôi lập tức chạy đến.”

Dì Mã nhiệt liệt hoan nghênh. Tầm mắt Lục Thích khẽ đảo qua, nhưng không dừng lại trên người Chung Bình. Nửa tiếng nữa kiểm tra thể lực bắt đầu, hai vòng đầu dễ dàng, vòng thứ ba tốc độ của tất cả đều chậm lại. Chung Bình đứng bên góc tường, nghe điểm số. Thời tiết dần nóng, mặt ai nấy đều đỏ bừng, ướt đầm mồ hôi, Lục Thích chạy không nhanh không chậm, chạy hết vòng cuối, đội viên báo điểm, Chung Bình không nghe, người nọ đang khuy gò thở đột nhiên nhìn về phía cô. Hạng mục cuối cùng là kiểm tra mang vác vật nặng, hơn một nửa số người đã mệt đến mức nằm sấp ra đất, Chung Bình đưa đồ nặng cho đám người, đến lượt Lục Thích, cô đưa bọc cho đối phương, nghe thấy anh hỏi: “Đủ tư cách là mấy tiếng?” Chung Bình nói: “Một trăm phút.”

“Chắc, cũng được.”

Chung Bình liếc anh, không lên tiếng. Chung Bình chờ ở dưới chân núi, uống nước, ăn bánh quy, thời gian chờ đợi dần trôi qua. Từng người xuống một, khi đi qua cô, đều dựa vào cây, mệt mỏi ngồi trên đất, đỡ lấy nhau, mỗi người đều như chịu tội, quần áo giày đầy bụi, mùi mồ hôi hòa quyện vào nhau. Lại một người đi xuống, giày thể thao mới tinh dính đầy bùn, thoạt nhìn anh đã sức cùng lực kiệt, mấy bước cuối cùng lao đảo đi, giật lấy chai nước trong

tay Chung Bình. Chung Bình: “...”

Lục Thích mở chai nước, một hơi uống cạn, uống xong mới như thoáng sống lại, anh chống thắt lưng, cúi đầu hỏi Chung Bình: “Tính thời gian chưa?” “... Tám mươi chín.”

Lục Thích cười, trả lại chai nước cho cô. Bầu trời tối đen, trên sân huấn luyện, đội trưởng Hà tuyên bố danh sách tình nguyện viên được chọn:

“Trương Cường.”

“Từ Tĩnh.”

“Vương Thiên Lôi.” “Lý Ngọc.”

.... . “Lục Thích.”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chiếc khăn tam giác

Tình nguyện viên được chọn tổng cộng có bốn mươi một người, thông báo xong danh sách, mọi người giải tán. Lục Thích trở lại bên cạnh xe, tựa vào cửa xe xem tin tức. Anh nhăn mũi nghĩ được mùi mồ hôi kinh khủng, nhấc áo phông lên, lại cúi đầu nghĩ một chút. Đủ chết ngạt! Lục Thích cúi đầu, nhưng tầm mắt lại nhìn về bên trái đằng trước. Dưới ngọn đèn tòa nhà làm việc, rất nhiều người ra ra vào vào, Chung Bình ôm một đồng hồ nói chuyện với người khác, đối phương muốn đỡ lấy giúp cô, cô từ chối, nói hai câu khiến đối phương bật cười, xoa đầu cô. Lục Thích thư giãn gân cốt một chút, ngồi vào trong xe, vừa khởi động xe thì weixin có tin mới. Thứ tư tuần sau được nghỉ Quốc tế lao động, mời các tình nguyện viên tám giờ sáng tập trung ở Hội chữ thập đỏ, tiến hành huấn luyện cấp cứu và thi chứng chỉ cấp cứu sơ cấp. Địa chỉ Hội chữ thập đỏ: XXXXXXXX. Gửi tới người trong nhóm SR, Tiểu Chung, người phụ trách tổ tình nguyện viên mới gia nhập cứu viện. Xem xong, Lục Thích nhìn ra ngoài cửa kính xe, ở cửa tòa nhà đã sớm không còn bóng dáng Chung Bình. Lục Thích về đến nhà, nằm sõng soài trên sofa, chớp mắt một lát, mới lè xác đi tắm rửa, rồi lên giường, nhanh chóng phát ra tiếng ngáy khò khò. Hôm sau thức dậy, anh cảm giác mình như người tàn phế. Lết cơ thể tàn phế ăn chút gì đó, làm việc, anh mở weixin, vào nhóm SR, avatar bên phải, nhóm thành viên, Tiểu Chung. Chung Bình vừa mới post thực đơn, trên bàn một đồng thức ăn, để lại lời nhắn: Ngày mừng một tháng năm mau đến đi, tiếp tục mua mua mua!

Lục Thích hí hóp mắt, tiếp tục kéo xuống, đếm số ảnh chụp, ảnh đi dạo phố, ảnh đồ ăn, đối chiếu thời gian, anh mở lịch huấn luyện trên mạng của SR, quả nhiên nói dối hết lần này đến lần khác. Lục Thích cười nhạt. Thứ tư là ngày Quốc tế lao động, chỉ được nghỉ một ngày. Chung Bình dậy từ sớm, tóc mái vênh lên, nấu một bát mì. Ăn sáng xong, tóc mái vẫn còn vênh, cô lấy kẹp mái ra kẹp vào, vẫn chưa ổn, mặc kệ thôi, cô đành phải cào cào qua tóc, dùng máy sấy để chỉnh lại. Bảy rưỡi đến Hội chữ thập đỏ, đợi một lát, tình nguyện viên lục tục đến, cô đếm số người, có bốn người không tới, Lục Thích là một trong số đó. Chung Bình vỗ tay ra hiệu cho mọi người im lặng: “Lần huấn luyện cấp cứu này do SR và Hội chữ thập đỏ cùng đứng ra tổ chức, trước đó đội trưởng Hà đã từng nói muốn gia nhập SR, phải thi được mấy chứng chỉ, chứng chỉ cấp cứu sơ cấp là một trong số đó. Hy vọng mọi người chăm chú nghe giảng, tranh thủ một lần thi qua luôn, vào phòng học xin đề điện thoại ở chế độ im lặng.”

Đang nói, có một người nhanh chóng từ ngoài cửa tiến vào, vỗ tay với Chung Bình, cô liếc nhìn anh, nhìn về phía mọi người: “Hiện tại theo tôi lên phòng học tăng năm.”

Lục Thích theo sát phía sau nhóm người. Trong phòng học ngồi đầy người, thầy giáo huấn luyện là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, chào hỏi đơn giản, mở PPT bắt đầu học. Chung Bình lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cửa. “Mọi người đã nghe nói đến phương pháp cấp cứu DRABC chưa?” Thầy giáo huấn luyện không cần bọn họ trả lời, chỉ lên PPT, DRABC vừa nhìn là hiểu ngay. “Danger, nguy hiểm. Đây là bước đầu tiên của cấp cứu, trước hết ở hiện trường nhân viên cấp cứu phải quan sát hoàn cảnh xung quanh, loại bỏ những đồ vật nguy hiểm, để tránh cho nạn nhân bị thương lần thứ hai, đồng thời bảo đảm an toàn cho chính mình.”

“Response, phản ứng. Kiểm tra ý thức của nạn nhân còn tỉnh táo hay không, có thể khê hồi bên tai nạn nhân, nhưng chú ý tuyệt đối không được quá dùng sức.”

Lục Thích ngồi vị trí giữa phòng học, nghe thầy giáo giảng, đột nhiên nhớ tới câu hỏi bên tai trong ngày hôn mê hôm đó. Tên anh. “Airway, đường hô hấp. Kiểm tra giữa mũi miệng nạn nhân có vật gì khác thường hay không, cái này tôi sẽ chỉ dẫn sau.”

“Breathing, hô hấp nhân tạo.”

“Circulation, tuần hoàn. Cái này thực ra chính là tiến hành hồi phục tim phổi.”

Thầy giáo huấn luyện nói cực kì cẩn thận, sau khi nói xong đồng lý thuyết, ông lùi ra một mô hình người giả, ngồi xổm xuống đất, bắt tay giảng giải từng bước một, hướng dẫn nâng cằm lên, giữ mũi người giả, miệng đối miệng tiến hành hô hấp nhân tạo. Miệng mở quá lớn, che hết cả cằm người giả, Lục Thích nhìn thấy nhũ mày, trong dạ dày cảm thấy nấc ói, dời tầm mắt đi, dừng lại trên mặt Chung Bình ngồi cạnh cửa. Cô chăm chú nhìn, không chớp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc. Tầm mắt Lục Thích dần chuyển qua môi cô, ngừng ba giây mới rời đi. Suy nghĩ của Chung Bình trôi xa,

tầm mắt không biết nhìn đi đâu, vừa thất thần vừa sờ di động trong túi, di động hơi rung một chút, trong lòng cô hốt hoảng, ngừng một lúc mới lặng lẽ lấy ra, nhìn thấy chỉ là tin nhắn quảng cáo, cô yên lặng để di động vào trong túi. Nội dung bài giảng rất nhiều, không có thời gian giải lao, nói xong còn bảo nhóm học viên tự mình thao tác một lần, Lục Thích đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ khi chạm vào người già, nhưng khi miệng chạm xuống vẫn không chịu được. Chung Bình ở bên cạnh làm mẫu lần thứ hai cho mọi người, mỗi lần làm đều vô cùng chuẩn xác, nhấn mạnh: “Nhớ kỹ đây là cứu người, cho dù người bệnh già hay trẻ, là nam hay nữ, ở trong mắt nhân viên cấp cứu, chỉ có thân phận người bệnh mà thôi, mọi người đang cứu giúp sinh mệnh.” Nói xong, cô cúi đầu truyền không khí. Lục Thích nhìn cô làm thuần thục. Nói xong phần học về hồi phục tim phổi, thầy giáo huấn luyện lại lấy ra một cái túi cấp cứu, mở ra, bên trong là một cái khăn tam giác màu trắng. Thầy giáo mở khăn tam giác, nói: “Giờ dạy mọi người băng bó cho người bị thương.”

Băng bó cho người bị thương có hơn mười loại, các vị trí từ đầu đến chân trên cơ thể đều có thể bị thương, cách thức băng bó cũng không giống nhau. Lần này người mẫu là đội viên của SR, thầy giáo cầm khăn tam giác lần qua lộn lại cậu ta từ đầu tới chân. Một lúc lâu mới nói xong, thầy giáo tuyên bố luyện tập một với một. Mọi người đều tự đi tìm đồng bọn, có lẽ là khí thế của Lục Thích quá mạnh mẽ nên không ai dám bắt chuyện với anh, cuối cùng ngay cả đội viên SR cũng đi ra ngoài hết, chỉ còn lại một mình Lục Thích và Chung Bình. Chung Bình cau mày, mở một túi cấp cứu ra, nói: “Lại đây.”

Lục Thích lúi cái ghế bên cạnh ra, nói: “Ngồi xuống, tôi tự làm.”

Chung Bình nói: “Băng bó đầu trước.”

Lục Thích nhìn đầu cô: “OK.”

Chung Bình ngồi ở ghế, Lục Thích mở khăn tam giác ra, đi tới sau lưng cô. Băng bó đầu được dạy đầu tiên, phương pháp cũng đơn giản. Lục Thích để đường dây đối diện với trán Chung Bình, quấn phía sau đầu cô, cố định trên đỉnh đầu, ba góc giao nhau, buộc lại ở trán. Băng bó xong, nhìn thấy giống như lão nông dân Tây Bắc, Lục Thích bật cười, Chung Bình xoay người ngửa đầu lên, nhìn về phía anh, Lục Thích nghiêm mặt nói: “Xong rồi.”

Mặt Chung Bình nhỏ, bị khăn tam giác màu trắng bọc hơn nửa đầu, phần lộ ra chỉ còn lại bằng một bàn tay, hai mắt không bị tóc mái che, càng lộ rõ. Lục Thích nhìn lông mi dài của cô đang chớp chớp, nhìn vào camera di động kiểm tra tình hình băng bó, khuôn mặt trong màn hình nhỏ nhắn xinh xắn, làn da trắng trẻo khỏe mạnh. Im lặng một lát, anh mới mở miệng: “Thế nào?” Chung Bình nói: “Cũng được, tiếp theo băng mắt.”

Khăn tam giác lại được tháo ra, tóc mái lập tức vênh lên, Chung Bình thấy Lục Thích không cử động, hỏi: “Làm gì thế?” Lục Thích nhú mày, giữ khăn tam giác nói: “Không có gì, đang nghĩ nên băng như thế nào.”

Chung Bình nhìn tư thế tay anh, quát ngừng: “Không phải băng như vậy, anh ngồi xuống, tôi làm mẫu cho anh xem.”

Lục Thích tạm dừng hai giây, thuận theo ngồi xuống. Chung Bình đứng bên trái anh, nói: “Giả sử mắt trái anh bị thương, khăn tam giác sẽ từ bên tai trái, vắt nghiêng lên trên...”

Mắt trái Lục Thích tối sầm lại, khăn tam giác đã quấn tới tai phải anh, lộn mấy vòng. “Chính là như thế, quấn đến bên chỗ này của tai phải...”

Đốt ngón tay dừng ở tai phải anh, rõ ràng không hề chạm vào, nhưng anh lại cảm nhận được sự tiếp xúc da thịt. Lục Thích dùng con mắt còn lại nhìn đối phương, nhìn thấy miệng cô mở ra đóng vào, nhỏ giọng giải thích, ngón tay anh khẽ nhúc nhích. Chung Bình nói: “Chỉ phải băng một mắt thôi nhưng tôi tiện thể băng cả hai bên luôn, anh nhớ cho kỹ.”

“OK.”

Chung Bình đứng đối diện Lục Thích, mở khăn tam giác ra, quấn xương chằm anh. Cô đứng gần, ngực lướt qua mũi Lục Thích, mùi nước hoa khẽ bay tới, Lục Thích ngừng thở, ngừng một giây, anh lại dùng sức hít. Hai mắt anh tối sầm, mùi nước hoa trở nên ngào ngạt. “Xong rồi.”

Qua một lát, lại thấy ánh sáng, Lục Thích chớp mắt, dưới bóng đèn huỳnh quang, bóng người mơ hồ trước mặt anh dần dần rõ ràng. Áo phòng đen bó sát người, quần đồng phục màu vàng, giống như cảnh tượng nhìn thấy bầu trời đầy mây kia. Lục Thích khẽ ho một tiếng, đứng lên: “Được rồi, để tôi, không đổi nữa.”

Chung Bình lại ngồi xuống, Lục Thích dựa theo cô làm mẫu, tiến hành băng bó một bên mắt. Ngón tay hơi thô ráp lướt qua tai cô, Chung Bình ngược mắt nhìn Lục Thích. Qua một lát, ngón tay chạm vào vành tai phải cô, Chung Bình hơi rụt người sang trái. “Dừng cử động.” Lục Thích khẽ nói. Chung Bình không cử động, lại nghe thấy anh hỏi: “Hôm thứ bảy tôi xuất hiện, cô không kinh ngạc sao?” Chung Bình không hiểu, suy nghĩ một chút mới hiểu, thành thật nói: “Hơi kinh ngạc thật.”

Lục Thích nói: “Con người tôi không có quá nhiều ưu điểm, nhưng chỉ có một cái là cứng đầu! Hoặc là không làm, nếu làm sẽ làm thật tốt!”

Chung Bình hỏi: “Như thế nào là thật tốt?” Lục Thích: “Không phải tiêu chuẩn ở trong tay cô sao?” Lời này hơi quái dị, Chung Bình giải thích theo ý hiểu của mình: “Đội trưởng Hà phụ trách sát hạch...”

Lục Thích bật cười. Ngón tay lại chạm vào gò má cô, hơi ngứa, Chung Bình né tránh. “Được rồi, băng một mắt xong rồi.” Lục Thích hỏi, “Có muốn soi một chút không?” Chung Bình sờ khăn tam giác băng trên đầu, đánh giá một chút: “Lần này không tệ, tiếp đi.”

Mở khăn ra, tiếp tục băng bó hai mắt. Trước đó Chung Bình còn chưa nói xong, cô nói tiếp: “Thì chứng chi đương nhiên không phải do SR ra đề, nhưng thành tích huấn luyện bình thường, đi làm nhiệm vụ, sẽ được ghi chép vào bên trong bài sát hạch...” Đang nói, hai mắt tối sầm, cô không còn nhìn thấy gì nữa. “... Tuy anh đã vượt qua bài kiểm tra thể lực ngày hôm đó, nhưng chỉ là kiểm tra thể lực mà thôi, cánh cửa đầu tiên luôn dễ dàng, ở phía sau mới dần khó hơn.”

“Cô đang quan tâm đến tôi?” Môi hơi nóng, theo bản năng Chung Bình ngửa đầu ra sau. Trước mắt tối đen, hơi nóng dán vào hai má cô, như thể chỉ cần dịch chuyển sẽ dán lên người đối phương. “Sao lại cử động thế.” Giọng nói trầm thấp gần trong gang tấc, “Nói tiếp đi.”

Chung Bình há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới nói: “Nếu anh đã muốn gia nhập, hi vọng anh thực sự nghiêm túc.”

“Xùy...”

Đầu bị giữ lấy, đối phương đi vòng ra phía sau cô, ngón tay thô ráp chạm qua mặt cô, khăn tam giác được điều chỉnh vị trí một chút. Buộc dưới xương cằm, Chung Bình cảm nhận được động tác của bàn tay kia ở sau cổ. Đường như anh thực sự nghiêm túc lắm, không nói gì nữa. Bỗng xong, anh im lặng đứng ở phía sau. Chung Bình sờ soạng hai cái: “Được rồi.”

Một lát sau, mở nút thắt ra, khăn tam giác rơi về phía trước, Chung Bình lại nhìn thấy ánh sáng. Chung Bình lắc đầu, tầm mắt hơi mơ hồ, người phía sau không biết đã đi đến trước mặt cô từ lúc nào, một tay chống vào phía sau ghế, khom lưng, như đem cô nhốt vào trong phạm vi của anh. Lục Thích nhìn cô nói: “Tôi như thế này mà còn không gọi là thực sự nghiêm túc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mời cô ăn cơm

Cuối cùng Chung Bình đã biết vừa rồi khi bịt mắt Lục Thích cách cô gần thế nào. Hơi thở xa lạ lướt qua hai má, đôi môi cô, lần đầu tiên cô nhìn rõ ngũ quan của Lục Thích. Lục Thích mất một mí, đôi mắt hẹp dài, quan sát dưới góc độ lập thể giống như con tắc đang nằm. Mũi anh cao thẳng, môi hơi cong, đôi lông mày lưỡi mác, khi nghiêm túc lạnh lùng sắc bén, thoát nhìn cũng không dễ tiếp cận, không phải người dễ ở chung. Lúc này anh hơi híp mắt, không đứng đắn. Mặt Chung Bình hơi nóng, cau mày tránh về phía sau: “Được rồi tiếp tục, đừng lãng phí thời gian.” Nói xong đứng lên, đối phương lại dùng sức trên tay, giữ chặt ghế. Anh chặn đường, cô không thể ra khỏi ghế, nhất thời bị nhốt tại chỗ. Lục Thích nói: “Trả lời trước đã.”

Chung Bình: “Anh muốn nói thế nào thì tùy, dựa vào gần như thế làm gì. Buông ra.”

Lục Thích hừ một tiếng, dáng vẻ chả có gì quan trọng, đứng thẳng lưng nhìn xuống cô. Chung Bình vẫn hơi không thoải mái, trên mặt vẫn còn nóng, cô cố giữ bình tĩnh, trong lòng điểm tĩnh, “Lần nào anh không tới muộn chứ, khi nào mới tính là bắt đầu thực sự đây, còn hiện tại...” Tầm mắt cô nhìn về phía chiếc khăn tam giác, “Nhanh lên, anh mới hoàn thành bằng ba chỗ thôi.”

Lục Thích lườm cô một lúc, đứng im khá lâu, ánh mắt hơi quái dị. Chung Bình dùng ánh mắt thúc giục anh. Sau một lúc lâu, Lục Thích từ từ mở khăn tam giác, hỏi: “Băng chỗ nào?” “Bả vai.”

Lục Thích dựa theo trình tự, băng khăn tam giác lên vai Chung Bình, đột nhiên bật cười, nói: “Cô thế này, tôi cũng xem như hiểu được...”

Chung Bình khó hiểu, nghi hoặc nhìn anh. “Chính là bà cụ non.” Lục Thích cúi người, đối mặt với cô, “Vô dụng! Ước mơ trước đây của cô là làm giáo viên à?” Chung Bình: “...” Lục Thích vẫn còn nhớ chút mang máng về việc băng bả vai, thỉnh thoảng liếc người sinh viên bên cạnh, lên nhìn động tác, nhanh chóng hoàn thành. Phía dưới tiếp theo là ngực. Chung Bình giờ hai tay lên, Lục Thích để ngay góc đỉnh khăn tam giác nhắm vào chỗ hờ ở vai cô, đường dây để dưới ngực cô, từ từ lộn lên trên. Lần này anh đứng ở sau lưng cô, giam cả người cô lại. Cô càng nhỏ bé hơn. Lục Thích nhìn từ trên xuống, tầm mắt dừng ở ngực cô, tay để ở cạnh sườn cô. Chung Bình thấy anh không bỏ tay, kêu một tiếng: “Này.”

“Hả?” Giọng Lục Thích trầm xuống. Chung Bình cử động mắt tự nhiên, nói: “Quấn ra sau rồi thắt nút đi.”

“OK.”

Lục Thích buộc một lát, khăn tam giác băng ở ngực Chung Bình, anh cúi người, động tác hơi chậm, thấp giọng nói: “Suýt chút nữa quên mất, tôi nên mời cô ăn cơm, dù sao cô cũng là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Chung Bình cứng đờ người, trả lời: “Không cần, anh đã tặng cớ thưởng rồi.”

“Cờ thưởng là cho SR.” Lục Thích cười nhạo, “Hơn nữa không phải cô nói ngay cả chữ trên đó tôi cũng không nhớ, không đủ thành ý sao. Quyết định thế đi, tôi mời cô ăn cơm.”

Chung Bình không đáp lại anh: “Mau thắt nút đi.”

Hơn mười loại vị trí băng bó dần dần hoàn thành, tiến độ kế hoạch tiếp theo không nhanh không chậm, thỉnh thoảng Chung Bình còn phải chỉ dẫn cho Lục Thích. Cuối cùng chỉ còn phải băng bàn tay, Lục Thích cầm lấy cổ tay cô, băng tay cô thành tay heo. Chung Bình gật đầu: “Được rồi.”

Lục Thích đáp lại cô bằng ánh mắt nghi ngờ khinh thường, bỏ bàn tay băng như tay heo ra. Mãi đến một giờ chiều, thầy giáo mới cho mọi người đi ăn cơm. Thời gian eo hẹp nhiệm vụ nặng nề, cơm trưa đành phải ăn tùy tiện. Chung Bình mang mọi người đến một tiệm cơm nhỏ gần đó. Tiệm cơm quả thật nhỏ, bên trong chỉ có ba chiếc bàn, ghế ngồi chen chúc không dịch được người, không bằng ngồi lán bên ngoài. Dưới lán có hai bàn tròn lớn, chỗ ngồi có

thể linh hoạt. Chung Bình gọi ba món ăn trước, còn lại để cho mọi người tự gọi. Lục Thích không ngồi cùng bàn với Chung Bình, hai người ngồi trên cùng một đường thẳng, quay đầu là có thể nhìn thấy đối phương. Tất cả mọi người chen chúc ngồi, chỉ có chỗ ngồi của Lục Thích rộng rãi nhất, cánh tay còn thừa chỗ trống, đồ ăn vừa đem lên, anh động đũa trước, bắt chuyện với mọi người: “Ha ha, ăn đi chứ, động đũa đi.”

Mọi người cười ha hả gấp đũa. Bàn của Chung Bình hòa thuận vui vẻ, mọi người không nói hết chuyện. Tình nguyện viên ngồi cạnh Chung Bình tên Tiểu Lương, năm nay hai mươi ba, mới đi làm năm ngoái, luôn yêu thích công việc phục vụ cộng đồng, lúc đi học cũng làm tình nguyện viên. Tiểu Lương vừa ăn vừa nói: “Trước kia tôi đi nhiều nhất là viện dưỡng lão, đi theo đội đến vùng núi nghèo khó, đóng góp đồ đạc và vân vân. Cũng thật khéo, năm ngoái tôi về quê, nơi đó là vùng nông thôn, có giếng nước, một đứa bé trong thôn chơi đùa rơi xuống giếng, sau đó bên phòng cháy và SR đều đến, giếng quá sâu, bọn họ mất mười mấy giờ mới cứu được đứa bé lên. Đó là lần đầu tiên tôi biết đến SR.”

Có người hỏi: “Vậy sau đó đứa trẻ thế nào?” Tiểu Lương nói: “Tàn phế chân.”

“Aiz...” Mọi người thương xót. “Tôi thì đơn giản hơn, anh em chúng tôi đều là kẻ đam mê vận động, lên diễn đàn nhìn thấy bài post tuyển tình nguyện viên của SR, mọi người tập hợp lại, cùng đăng kí.”

“Trước đó SR đến trường tôi tọa đàm về kiến thức an toàn, người giảng dạy là một người mẫu, khiến sinh viên nữ trong trường chúng tôi say mê.”

Mọi người đều tự kể ra nguyên nhân gia nhập SR, thảo luận sôi nổi. Tiểu Lương tò mò hỏi Chung Bình: “Aiz, Tiểu Chung, cô gia nhập SR như thế nào?” Một sinh viên xen lời: “Lần trước chúng tôi nghe đội trưởng Hà nói, từ trung học chị Tiểu Chung đã gia nhập SR.”

“Shit, nhỏ như vậy sao?” Chung Bình vẫn còn đang nhai com, “Tôi à, được đội trưởng Hà chọn vào.”

“Ai mà chẳng phải do đội trưởng Hà chọn vào.”

“Trả lời qua loa thế.” Chung Bình cười nói: “Lúc đó tôi vẫn còn là vị thành niên, lăn lộn đến chết đi sống lại đội trưởng Hà mới cho vào đấy, muốn hỏi nguyên nhân gì ư, có lẽ là tôi có chủ nghĩa anh hùng chăng? Muốn làm anh hùng.”

Mọi người thấy khuôn mặt non nớt của cô nói muốn làm anh hùng, không nhịn được bật cười. Tiểu Lương cười xong, lại khẽ hỏi Chung Bình: “Aiz, Tiểu Chung, người kia sao lại đến SR?” Chung Bình nhìn theo hướng Tiểu Lương ám chỉ, đối diện với mặt bên của Lục Thích. Chung Bình hỏi: “Sao thế?” Bên cạnh có người nói thay Tiểu Lương: “Tôi cũng cảm thấy kì lạ về người kia, ánh mắt của anh ta luôn đề trên đỉnh đầu, bộ dáng nghiêm trọng không hợp, sao anh ta lại đến SR?” Chung Bình chuyển mắt qua đôi mắt hẹp dài của Lục Thích, không nghĩ tới đối phương như có cảm ứng, ánh mắt chạm vào mắt cô. Chung Bình lập tức dời tầm mắt. Com nước xong, mọi người trở lại Hội chữ thập đỏ, lại học tập một lúc, rồi bắt đầu cuộc thi. Mãi đến gần sáu giờ, cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ ngày hôm nay, reo hò xong, Chung Bình giờ máy ảnh nói: “Lại đây, mọi người sắp xếp vị trí một chút, chúng ta chụp ảnh.”

Thấp ngồi xổm xuống, cao đứng hàng sau. Lục Thích vóc dáng cao, tất nhiên là phải đứng, tách một tiếng. Lục Thích vẫy tay: “Cô cũng chụp chung một kiểu đi, ai đó qua chụp đi.”

Mọi người nghe thấy, cũng nhiệt tình gọi Chung Bình qua. Chung Bình giao máy ảnh cho người khác, đi đến trước cả đội nói: “Tôi ngồi xổm ở đây nhé.”

Hàng trước dịch ra một chỗ để cho Chung Bình ngồi xổm xuống, ngay phía sau, Lục Thích nhìn về phía máy ảnh. Tách. Rồi khỏi Hội chữ thập đỏ, trời đã tối, tất cả mọi người đều thấm mệt, tạm biệt nhau về nhà. Lục Thích nói với Chung Bình: “Tìm một chỗ, tôi mời cô ăn com.”

“Không cần đâu, tôi còn có việc, anh làm việc của mình đi.” Nói xong, Chung Bình mở cửa xe, chui vào chiếc Mini của mình. Lục Thích đứng cạnh cửa, gõ cửa, Chung Bình kéo cửa kính xe xuống, nhìn về phía anh nói: “So với ăn com, tôi thích cờ thưởng hơn. Được rồi, huấn luyện lần sau nhớ đến đúng giờ.”

Xe khởi động, một lát sau, rời khỏi trước mặt Lục Thích. Lục Thích lạnh lùng hừ một tiếng, đứng đó một lúc lâu, cũng lên xe rồi đi. Lái một lúc, dừng đèn đỏ nhìn thấy chiếc Mini, anh tùy tiện nhìn lướt qua, lại thấy Chung Bình ở trong xe. Lục Thích bấm còi, gọi: “Này...”

Chung Bình đang cúi đầu xem di động, đèn chuyển màu, cô ngẩng đầu, dưới ánh sáng mờ mờ, Lục Thích nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, xe lập tức khởi động. Lục Thích lái xe theo. Mười phút sau, xe Mini dừng ở gần tòa nhà trung tâm Hoàn Cầu, không biết vì sao dưới lầu có rất nhiều người tụ tập, Lục Thích nhìn thấy Chung Bình từ trong xe đi ra, anh cũng đi xuống theo. Đến gần, anh mới nghe thấy xung quanh bàn tán, không khỏi ngẩng đầu lên. Tòa nhà trung tâm Hoàn Cầu cao 170m, lúc này, có một người đang bị kẹt giữa không trung, đám người căng thẳng hoảng sợ. Chung Bình xông vào trong, Lục Thích tiến lên mấy bước, giữ lấy cánh tay cô: “Cô làm gì vậy!”

Chung Bình quay đầu lại, thoáng sửng sốt, tránh khỏi tay anh, nói: “Cứu người!”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Cứu viện cao ốc

Nói xong hai chữ này, Chung Bình lập tức chạy vội vào trong tòa nhà, một bóng dáng cũng vọt vào theo cô, đúng là người đồng đội cùng tham gia huấn luyện Hội chữ thập đỏ với Chung Bình. Lục Thích chỉ kịp nhìn thấy hai người kia biến mất như một trận gió, anh lại ngẩng đầu. Màn đêm buông xuống, ánh đèn thành thị chiếu sáng tầng mây, trong trời đêm ánh lên sắc xanh, áng mây bồng bềnh trôi theo làn gió, người nọ đang bị treo giữa không trung dường như cũng đang lung lay. “A... rơi xuống mất!”

“Không rơi, anh ta chỉ giật mình thôi!”

“Sao cảnh sát còn chưa đến? Mau gọi 110 đi!”

“... Các anh phải trực thăng đến đi, phải dùng trực thăng! Trung tâm Hoàn Cầu cao mấy trăm mét thế này, người kia lại mắc kẹt ở đó, làm tôi nhớ đến trên phim, từng dùng trực thăng kéo người lên!”

Xung quanh đều là tiếng hoảng hốt và báo cảnh sát, Lục Thích nghe thấy, bước vào cửa trung tâm Hoàn Cầu. Chung Bình và người đồng đội đã lên được sân thượng, người phụ trách tòa nhà lòng nóng như lửa đốt, liếc thấy trang phục của bọn họ, tinh thần tạm thả lỏng: “Cuối cùng các anh cũng đến rồi...” Anh ta đột nhiên ngừng lại, “Các anh là ai? Không phải bên phòng cháy chữa cháy sao?” Người đồng đội nói: “Chúng tôi là đội cứu viện Thái Dương, vừa nhận được điện thoại xin giúp đỡ.”

Số điện thoại của đội cứu viện SR là 400, hai mươi tư giờ đều có người trực, ai cũng có thể gọi đến, không cần phải thông qua cảnh sát và bên phòng cháy chữa cháy. Mười phút trước đội cứu viện SR nhận được điện thoại xin giúp đỡ, lập tức thông báo, cũng thật khéo Hội chữ thập đỏ cách nơi này gần nhất, Chung Bình và người đồng đội đi đến trước, hiện tại cảnh sát và bên phòng cháy chữa cháy có lẽ còn đang trên đường đi. Mấy người khác trên sân thượng hoang mang lo sợ, bối rối kể lại tình hình: “Anh ấy là đồng nghiệp của chúng tôi, hôm nay bởi vì chuyện công việc chúng tôi xảy ra tranh cãi, uy hiếp chúng tôi nói muốn tự sát, chúng tôi chỉ nghĩ là hù dọa thôi, ai ngờ vừa lên sân thượng, anh ấy lập tức nhảy xuống!”

“Hiện tại anh ấy bị mắc kẹt ở nơi đó, làm thế nào đây?” “Sao cảnh sát còn chưa đến thế!”

“Anh ta không còn trụ được bao lâu đâu!”

“Xong rồi, làm thế nào đây, ơ...”

Chung Bình và người đồng đội đi ra ngoài sân thượng, cẩn thận quan sát bên dưới. Cao ốc trung tâm Hoàn Cầu cao 170m, có bốn mươi tầng, ngọn đèn sáng rực, cho nên Chung Bình có thể nhìn thấy rõ ràng. Mặt ngoài tòa nhà toàn là vách tường nhẵn thín, không có cửa sổ, không có mái bằng, không có nơi nào tiếp được người. Người nhảy lầu mặc áo vest dài tay, không biết đang được thứ gì vây xung quanh, nhưng bị giữ lại ở vị trí cao khoảng 100m, ý chí muốn sống mãnh liệt, một bàn tay còn bám lấy thứ gì đó trên tường, mồm không ngừng khóc kêu to cứu mạng, chắc chắn là vô cùng sợ hãi rồi. Chung Bình chưa bao giờ gặp phải tình huống nguy hiểm thế này. Cô xoay người, đang muốn nói chuyện với người phụ trách, đột nhiên thấy Lục Thích từ cửa sân thượng đi ra, cô hơi sững sốt, rồi lập tức hoàn hồn. Chung Bình hỏi: “Có biết thứ vây lấy anh ta là gì không?” Người phụ trách nói: “Tôi đoán là tấm biển quảng cáo, gần đây chúng tôi đang tiến hành sửa chữa tường ngoài, chiều nay vừa mới dỡ bỏ biển quảng cáo, có một số khung còn chưa dỡ đi.” Lục Thích đi qua nhìn xuống người đang mắc kẹt giữa không trung, nghe vậy nói: “Vận cút chó.”

Chung Bình bỗng nhiên quay đầu lại, tìm Lục Thích đập mạnh khi nhìn thấy ánh mắt của cô. “A...”

“A...”

“A...”

Tiếng hét liên tiếp, Chung Bình lập tức nhìn xuống phía dưới, thấy người bên dưới không ngừng òn ào, người nhảy lầu đã im bật. Đột nhiên anh ta rơi xuống một chút.

“A...”

Người chứng kiến liên tục gào thét. Khung quảng cáo trên tường quả thật không tiếp nhận được hết sức nặng, đang dần long ốc, người nhảy lầu lần đầu long ốc đã hôn mê bất tỉnh, hiện tại là lần thứ hai. Tình huống vô cùng khẩn cấp, mọi người còn khủng hoảng hơn so với trước, hai cánh tay người phụ trách không ngừng run rẩy, mắt hết tất cả bình tĩnh. Người đồng đội bên cạnh Chung Bình đột nhiên hô lên: “Tiểu Chung, lại đây hỗ trợ!”

Người đồng đội lấy từ trong góc ra một bộ dây thừng, thoát nhìn có lẽ là đồ trang bị “người nhện” để lại. Có người nói: “Đây là của bọn Lão Vương, bọn họ đi ăn cơm mất rồi.”

Người đồng đội kéo dây thừng ra, nói: “Không kịp chờ nữa rồi, tôi đi xuống cứu người, cô hỗ trợ!”

Đồ trang bị “con nhện” là dây thừng và tấm ván gỗ, Chung Bình nhanh chóng tìm được điểm cố định, cướp lấy dây thừng trong tay người đồng đội, nói: “Anh hỗ trợ, tôi đi xuống.”

Người đồng đội không đồng ý, Chung Bình nói: “Anh không đồng ý, tôi vẫn đi, nhanh lên, anh ở trên chỉ huy!” Nói xong cánh tay đột nhiên bị giữ chặt. Lục Thích không biết xuất hiện từ khi nào, bắt lấy cánh tay cô, hét: “Cô điên rồi, chờ cảnh sát đi!”

Chung Bình dùng sức rút ra, Lục Thích đã có kinh nghiệm, lần này không để cho cô rút được: “Còn chưa cứu được người thì cô đã ngã chết rồi, cô đứng im cho tôi!”

Chung Bình đá anh một cái, rút tay ra: “Anh đứng im một bên cho tôi!”

Dưới sự hỗ trợ của đồng đội, cuối cùng cô đã chuẩn bị xong. Lục Thích còn muốn ngăn lại thì bị người đồng đội ngăn cản. Chung Bình lớn tiếng quát: “Lục Thích!”

Tiếng quát mãnh liệt, tiếng động như xuyên thủng tầng mây, Lục Thích dờ người tại chỗ. Chung Bình đứng bên rìa sân thượng, người phụ trách không ngừng nói: “Các người xảy ra chuyện gì không liên quan đến tôi, là tự các người muốn đi xuống!”

Chung Bình và người đồng đội bỏ ngoài tai, hai người phối hợp với nhau, Chung Bình dần dần rơi xuống. Cô giảm tốc độ không nhanh, tay bị dây thừng thô ráp cứa vào, rách tay, nghe thấy người đồng đội chỉ huy, cô hít thở sâu, chậm rãi, cuối cùng cách người nhảy lầu ngày càng gần. Bỗng chốc. “A...”

“A...” Khung quảng cáo đột nhiên gãy, người nhảy lầu hôn mê rơi xuống, rồi lại dừng ở giữa không trung, như có người đột nhiên khiến thời gian dừng lại. “A...”

“Trời ạ...”

Một bàn tay mạnh mẽ giữ lấy áo vest người nhảy lầu, đám người không ngừng hô lên. Chung Bình cắn răng, kiểm soát vị trí của mình, dùng tất cả sức lực, cuối cùng đã đỡ được người nhảy lầu, ôm chặt lấy. Gió không ngừng thổi, Lục Thích chống tay vào lan can sân thượng, nhìn không chớp mắt bên dưới. Ánh đèn rực rỡ, lọt vào trong tầm mắt toàn là cao ốc và cầu vượt, khoảng cách 170m thu hết vào tất cả phồn hoa vào trong đáy mắt, thành đông cũ đang cải tạo, thành tây đang khai phá, thành bắc mạng lưới giao thông chằng chịt, nằm tòa CBD tập hợp tất cả tinh anh ngành kinh tế. Lúc này cả thành phố đắm mình trong ánh đèn, tìm Lục Thích đập mạnh như nhịp trống, tìm giống như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, anh quên cả hít thở, trong mắt chỉ còn có một mình người kia. Người nọ nhỏ bé như thê. Chung Bình ngẩng đầu, tầm mắt từ lan can đảo qua mặt người nọ, chờ cứu viện phía trên. Lục Thích không biết cảnh sát và bên phòng cháy chữa cháy đến từ lúc nào, bên tai là tiếng chỉ huy, nhân viên phòng cháy chữa cháy nghe lệnh, thắt dây an toàn nhảy xuống, nhanh chóng đến bên cạnh Chung Bình, cột chắc người nhảy lầu, hai bên hợp lực, thành công mang người nhảy lầu lên sân thượng. Một đám người vây quanh người nhảy lầu, tiếp theo là công việc của bên cảnh sát và phòng cháy chữa cháy, Chung Bình đặt mông ngồi xuống đất, còi dây thừng trên người ra, mỉm cười đáp lại sự cảm kích của người xung quanh. Người đồng đội giúp cô tháo dây thừng ra, vui mừng nói: “May là chúng ta hành động sớm hơn một bước, vừa rồi rất nguy hiểm, suýt chút nữa thì có chuyện, may mà sức cô đủ khỏe.”

Chung Bình cười không nói gì, tay im lặng để vào vị trí tim đập. Nơi đó đang đập thành nhịp, hai chân cô vẫn còn mềm nhũn ra. Lần đầu cô trải qua tình huống ngàn cân treo sợi tóc. Sân thượng dần trống không, mọi người đưa nạn nhân lên xe cấp cứu, dưới lầu còn có một đám phóng viên đang đợi phỏng vấn. Sau khi đội trưởng Hà xử lý xong mọi chuyện, tìm được Chung Bình: “Có bị thương không?” Chung Bình lắc đầu: “Không ạ.”

Đội trưởng Hà gật đầu: “Trở về nghỉ ngơi cho tốt, rồi viết báo kiểm điểm.”

Người đồng đội nghe thấy, kêu lên: “Đội trưởng!”

Đội trưởng Hà cũng nhìn về phía anh ta: “Cả cậu cũng viết một bản, hai người đều phải viết, có nghe hay không!”

Chung Bình nghiêm túc nói: “Vâng!”

Đội trưởng Hà không để cho Chung Bình đi theo về SR, bảo cô nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi, trước khi rời khỏi sân thượng, nhìn xung quanh, chỉ còn lại mấy cảnh sát và nhân viên phòng cháy chữa cháy, không có người dư thừa nào khác. Cô đi thang máy xuống lầu, sức lực gần như cạn kiệt, hỏi nhân viên công tác chỉ đường đến WC, cô chậm chạp đi qua. Đã sớm qua thời gian tan tầm, trong WC đã không có ai, Chung Bình bỏ tay xuống, miệng viết thương trên tay dính vào nước, đau đến mức khiến cô phải thở mạnh. Cô rửa lại mặt, chỉnh lại tóc tai trong gương, khẽ thở phào, ra khỏi WC. Đi ra cách đó không xa, có bóng dáng tựa vào tường, ánh sáng mờ mờ, Chung Bình chỉ có thể nhìn thấy một hình dáng cao ráo, làn khói chậm chậm lượn lờ. Từ từ đến gần, bóng người dần rõ ràng. Chung Bình nhìn anh hai giây hỏi: “Sao anh còn ở đây?” Lục Thích ngậm thuốc, liếc cô một chút. Hút ngậm cuối cùng, anh ném điều thuốc đi, thung thốc “cạch” một tiếng, chắn trước mặt Chung Bình, lắc thứ gì đó trên tay, nói: “Tay cô.”

“Hà?” Lục Thích mở túi cấp cứu ra, túm lấy tay trái của Chung Bình đang bị thương, lấy bông băng để trên mặt vết thương, mở khăn tam giác, không ngừng quấn khăn quanh tay cô. Lục Thích nói: “Vừa mới học xong cái này, lập tức áp dụng được vào thực tế luôn, cơ hội tốt thật.”

Chung Bình lúc đầu còn giãy dụa, đối phương ra sức, cô không cử động nữa. Cô không nói lời nào, đứng im tại chỗ, để mặc Lục Thích băng cho mình. Băng thành tay heo, Lục Thích cầm lấy cổ tay cô ngắm nghía một lát, cuối cùng không nhịn được, lại chọc mái tóc vênh lên của cô, cúi đầu nói: “Nữ anh hùng, có đói bụng không, đi ăn cơm nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ăn cơm rồi

Lục Thích gầy tóc mái của cô vô cùng thân thiết, Chung Bình hơi dờ người. Loại động tác này người quen thường xuyên làm, người thì chọc khuôn mặt cô quá trẻ con, thường bị xoa đầu nheo má, vượt qua chướng ngại tâm lý ban đầu, cô đã tập mãi thành quen. Nhưng đó là giữa những người quen chứ

không phải Lục Thích. Lục Thích liếc cô, bỏ tay xuống, thần nhiên đặt lên túi đựng khăn tam giác, vo viên hai cái ném vào thùng rác, nói tiếp: “Ăn cơm hay là ăn mì đây? Mấy người trong đội cô đâu, gọi bọn họ đi cùng đi.”

Dáng vẻ động tác tự nhiên, Chung Bình cũng không thể nhớ: “Bọn họ đã đi rồi.” “Đi rồi? Để lại một mình cô ở đây?” “Bọn họ còn phải xử lý những việc khác, không cần tôi hỗ trợ, bảo tôi đi về trước.” Chung Bình lại nói, “Tôi nghĩ đến anh đã sớm đi rồi, anh không phát hiện bọn họ đã đi ra ngoài rồi à?” Lục Thích chỉ về phía WC: “Vừa từ WC đi ra, thì thấy cô đi vào.” Lại thúc giục, “Đừng đứng ở đây nữa, đi ăn cơm thôi! Đói đến mức chân mềm nhũn cả ra rồi này.”

Chung Bình quả thực rất đói, cô tiêu hao thể lực quá độ, tinh thần lại khẩn trương cao độ một lúc, lúc này mới thả lỏng được, hận không thể ném mình lên giường, chìa tay ra là có một bàn thức ăn nóng hôi hổi. Vốn tính đi ra ngoài tìm chỗ ăn, cho nên cũng mặc kệ anh ta lập dị, cô gắt gao nói: “Có nhà hàng đối diện bên đường, đi thôi.”

Lục Thích hơi bất ngờ, suy nghĩ, ý cười dần sâu, nhàn nhàn đi theo phía sau cô. Phóng viên bên ngoài tòa nhà còn chưa đi hết, quần chúng vây xem nhìn vào camera kể lại cảnh tượng kì lạ: “... Sau đó tất cả mọi người đều hoảng sợ, ai ngờ người kia mạng lớn, người của đội cứu viện Thái Dương đi xuống, ôm lấy anh ta, vô cùng may mắn, sau đó bên cứu hỏa cũng tới, từ đầu tới cuối chính là như vậy.”

“Đội cứu viện Thái Dương? Trước đó đã cảm thấy cái tên này xa lạ, trước đó có ai biết đến đội này không?” “Không có, tôi cũng vừa mới nghe thấy.”

“Vậy anh có nhìn thấy người đã cứu người kia không? Vừa rồi chúng tôi phỏng vấn một vòng mà cũng không tìm thấy người đâu.”

“Không thấy rõ, chủ yếu là do cao quá, thị lực của tôi cũng không được tốt, chỉ nhìn thấy người, còn bộ dáng thế nào thì chịu.”

Phỏng vấn cách tòa nhà có mấy bước, bộ đồng phục của Chung Bình rất bắt mắt, cô dừng lại, quay đầu ra hiệu cho Lục Thích đi trước. Lục Thích không hiểu, đi trước, phía sau lập tức có người kẻ sát, mượn người anh ngăn cản tầm mắt của những người khác. Chung Bình thúc giục anh: “Đi nhanh lên.”

Lục Thích vui vẻ, nhìn không chớp mắt khi bản thân bị coi là tầm lá chắn. Thuận lợi rời khỏi trung tâm Hoàn Cầu, sau khi đi được trăm mét đường cái, Chung Bình đưa Lục Thích vào một nhà hàng Trung Quốc. Thời gian vẫn coi như là sớm, nhưng lầu trên lầu dưới đã ngồi đầy người, nhân viên phục vụ nhanh nhẹn lau bàn trống, mời bọn họ ngồi, sau đó đưa thực đơn. Chung Bình gọi món: “Đậu cô ve xào, thịt bò xào, đậu hũ cay.” Đưa thực đơn cho Lục Thích, “Anh cũng gọi đi.”

Lục Thích lại gọi thêm hai món: “Canh gà, dê nướng.” Cuối cùng gọi thêm một chai rượu. Chung Bình bỏ thêm một câu: “Còn cả cơm nữa.”

Các thực khách say sưa ăn, còn chưa đến mùa bật điều hòa, quạt trần trên đỉnh đầu xua tan hơi nóng. Hai người đều im lặng, cúi đầu vào di động, cho đến khi đồ ăn được mang lên. Một nồi cơm, hai món ăn và canh gà được mang lên, nhân viên mở rượu, để chén trước mặt hai người. Lục Thích rót đầy một chén, tay vừa đặt chai rượu xuống thì một bàn tay đối diện xuất hiện, chớp lấy cái chén. Anh sững sốt, nhũn mảy. Chung Bình ngửa đầu uống hết nửa non chén, thoải mái thở phào, lại cầm muối com rắc vào bát. Lục Thích uống rượu hỏi: “Vừa rồi cô trốn gì thế?” “Hả?” Chung Bình cạo sạch muối com, cầm đũa, nói: “Không phải có phóng viên ở cửa sao?” “Không muốn bị phỏng vấn? Cô muốn làm anh hùng vô danh?” Lục Thích cười nói, “Đầu năm nay vẫn còn người làm chuyện tốt không muốn lưu danh sao?” Chung Bình nói: “Lưu danh.”

“Hả?” “Vừa rồi không phải người đàn ông được phỏng vấn kia nói hôm nay anh ta mới biết đến đội cứu viện Thái Dương sao?” “...” Lục Thích nói, “Tên của cô là SR?” Chung Bình vừa ăn vừa nói: “Làm một phần tử của SR, mỗi người chúng tôi đều đại biểu cho SR.” “Chắc...” Lục Thích gấp thịt gà, “Con người cô, cứ nói hai câu là dạy đời, những lời này nên để dành nói với camera, không thích hợp với cuộc sống hàng ngày.”

Chung Bình cũng không cãi lại, nói: “Nếu thay đổi sẽ liên quan đến cuộc sống hàng ngày, lên bản tin ảnh hưởng đến cuộc sống công việc, mục đích của tôi là cứu người, không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.” Lục Thích bắt lấy sơ hở trong lời nói của cô: “Vậy nếu vừa rồi khi cô cứu người vô ý để cho mình rơi xuống, làm sao có thể không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường chứ?” Chung Bình lờm anh. Lục Thích nói: “Không cần phải nhìn tôi như vậy, không phải đội trưởng Hà đã sớm nói, gia nhập SR phải chuẩn bị ba điều sao, tiền bạc, thời gian, còn cả chuẩn bị chịu chết cho tốt.”

Suýt nữa Chung Bình muốn “đạp” cho anh một cái, nhưng đúng lúc nhân viên phục vụ mang thức ăn lên, ngắt cuộc trò chuyện của hai người. Lục Thích vẫn mặc kệ tiếp tục quay lại đề tài: “Thật sự không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống, làm sao có thể chứ, vậy phải xem là ảnh hưởng tốt hay là ảnh hưởng xấu. Nói thật nếu lên TV nói không chừng sẽ hưởng con người hăng hái làm việc tốt, công thành danh toại đấy.”

Chung Bình ăn hết cơm, lại xới thêm một bát, nói: “Hình như anh vẫn chưa hiểu một số việc nhỉ, tôi nói thế này nhé, trong đội có rất nhiều xí nghiệp quyên góp trang thiết bị cứu viện, anh đến được phòng làm việc, hẳn là cũng đã từng lên trang web của SR, có nhìn thấy tên xí nghiệp nào không?” “Không.”

“Điều kiện quyên tặng hàng đầu là không quan tâm đến danh tiếng, xí nghiệp không cần lợi ích, chúng tôi cũng vậy.” Chung Bình uống hai hớp rượu, nói, “Công thành danh toại không liên quan gì đến SR hết. Hơn nữa việc xuất hiện trên TV, đối với cá nhân chỉ được nhớ ngắn ngủi, tên đơn vị mới khiến mọi người nhớ lâu dài. Thương nhân các anh chỉ giỏi trục lợi, càng có lợi càng tốt, không phải xem là hiểu ngay sao?”

Lục Thích nói: “Vậy cô sai rồi, sản phẩm muốn đưa ra được thị trường phải tìm người đại diện tốt, nhiều lúc sự nổi tiếng dựa vào cá nhân nhiều hơn, giống như SR của các cô, có bao nhiêu con người, nếu chịu nhắc một ngôi sao anh hùng ra, có phải càng được quần chúng biết đến nhiều hơn không?” Chung Bình sững sốt, nói: “Chúng ta đúng là ông nói gà, bà nói vịt.”

Lục Thích đang nhấp một ngụm rượu, nghe vậy, rượu sặc ở cổ họng. Chung Bình tốt bụng lấy khăn giấy đưa cho anh, Lục Thích nhận lấy có chút thụ sủng nhược kinh, vừa sặc vừa lau miệng. Chung Bình lại rót cho mình một chén, chai rượu đã trống không, cô nói: “SR không có quan hệ cạnh tranh với bất cứ tổ chức cứu viện phi chính phủ nào, không cần cái gì ngôi sao mở ra thị trường, ngược lại nếu SR muốn tràn ngập báo chí và trên mạng, thành công lấy lòng mọi người, vậy thì độ tín nhiệm của công chúng nhất định giảm xuống, bọn họ muốn cứu mạng người, chứ không phải theo đuổi ngôi sao.”

Lục Thích bị sắc đến mức đỏ cả cổ, mãi mới đỡ được, suy nghĩ một chút, gật đầu: “Cũng đúng.”

Chung Bình hơi kinh ngạc. Lục Thích nhìn về mặt cô, hỏi: “Sao?” “Không có gì.” Chung Bình lại xới thêm bát cơm thứ ba. Lục Thích cười, gọi nhân viên phục vụ, “Mang thêm hai chai rượu nữa.”

Lần đầu tiên hai người hòa bình nói chuyện phiếm ăn cơm, nói xong về SR, Lục Thích lại hỏi chuyện ở trung tâm giám định tư pháp. Lục Thích thoát nhìn tự cao tự đại, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, muốn hâm nóng bầu không khí chỉ cần dùng chút bản lĩnh. Chung Bình tiếp tục uống hết hai chén rượu, nồi cơm chỉ còn phần của Lục Thích, đồ ăn hết hẳn, khi tính tiền cô đòi chia đôi, Lục Thích dè tay cô xuống, “Lần này mời cô, cảm tạ ơn cứu mạng, lần sau chia đôi.”

Chung Bình không từ chối nữa. Trước khi rời khỏi nhà hàng, cô gọi điện thoại tìm người lái xe thuê, hỏi Lục Thích: “Lái xe của anh đâu, có cần tôi gọi một người cho anh không?” Lục Thích sững sốt, lập tức cười nói: “Cô gọi hộ giúp tôi đi.”

Rời khỏi nhà hàng, một trận gió lạnh táp thẳng vào mặt, khiến người ta cũng tỉnh táo hơn. Chung Bình uống rượu, khuôn mặt đỏ bừng, khi gọi điện thoại cúi đầu, vén tóc ra sau tai. Lục Thích nghiêng đầu, nhìn chăm chăm chiếc hoa tai của cô, làn da gần tai mịn màng như nhung, dưới ngọn đèn phát sáng lên. Anh đã uống nhiều chén, đầu cũng hơi choáng, nhất thời nhìn ngây người, không để ý đến bậc thang, bước trượt vào khoảng không. Chung Bình phản ứng nhanh, lập tức đỡ lấy anh: “Không sao chứ?” Áo phông mỏng, Lục Thích cảm nhận được tay khẽ lướt qua ngực, vóc dáng đôi phương chỉ tới bả vai anh, anh cúi đầu. Chung Bình thấy anh không có phản ứng gì, định lên tiếng, tay đột nhiên bị đôi phương bắt lấy. Lục Thích cầm tay bằng khăn tam giác, quan sát mấy giây, nói: “Chắc, dính xì dầu rồi.”

Chung Bình rút tay về, quả nhiên dính rồi, “Ừ, một chút.”

Một trận gió thổi tới, Lục Thích cười, bước nhanh về phía trước: “Đi nhanh lên, đèn xanh rồi.”

Băng qua đường, qua năm phút, hai người lái xe thuê cũng đến. Chung Bình chào tạm biệt Lục Thích, ngồi vào xe mở cửa sổ ra, trên đường đi gió phả vào, hơi nóng từ rượu cũng tản đi một chút. Cô luôn dán mắt vào điện thoại, mãi đến khi về nhà, cũng không có tin gì mới. Ngày nghỉ lễ mừng một tháng năm ngắn ngủi trôi qua, nhưng chuyện vẫn chưa xong. Đội trưởng Hà nói: “Thứ nhất, chủ nhật cũng chính là ngày mai, cô phải làm kiểm điểm trong hội nghị; thứ hai, cô không thể tham dự các nhiệm vụ cứu viện tiếp theo, có hiệu lực trong bao lâu thì phải có lệnh của tôi mới thôi; thứ ba, chạy năm mươi vòng quanh sân.”

Chung Bình im lặng một lúc lâu mới gật đầu, vuốt lại tóc mái, ra phía sau tòa nhà chạy phạt, mặc dù sân huấn luyện không lớn, nhưng năm mươi vòng cũng không hề ít. Sau khi chạy xong Chung Bình mệt mỏi ngồi xuống đất, mồ hôi ướt đầm, vẫn là di Mã đau lòng nâng cô dậy. Hôm sau, ánh mặt trời nhô lên cao, Chung Bình đứng ở trên sân khấu đội trưởng Hà từng đứng, nhìn người trên sân huấn luyện. Một hàng. Hai hàng. Ba hàng. Chung Bình cúi đầu, qua một lát lại liếc sang hai bên trái phải, liếc trộm đội trưởng Hà, thấy khuôn mặt nghiêm túc của anh ta, lại thẳng lưng, cô yên lặng thờ dài, đứng thẳng nhìn mọi người, đọc bảng kiểm điểm. “Sáu giờ chiều ngày mừng một tháng năm, tôi nhận được điện thoại cứu viện, cao ốc trung tâm Hoàn Cầu có một người...” Lục Thích tới muộn, không xếp hàng, tựa vào bức tường có bóng râm đứng. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng bối rối lo lắng của cô, cảm thấy mới mẻ, trong lòng không ngừng vui vẻ, khi hút thuốc còn ho hai tiếng. “Tiểu Lục à...”

Lục Thích quay đầu: “Mã...”

“Đứng đứng, di họ Mã, cứ gọi di Mã là được rồi.” Di Mã luôn nhiệt tình, “Cậu tới khi nào thế, lại đến muộn à? Ăn sáng chưa, tối nay còn phải huấn luyện đây.”

Lục Thích nói: “Cháu ăn rồi.”

Di Mã: “Đúng rồi, thông báo huấn luyện cuối tuần vừa được đưa xuống, biết hai ngày cuối tuần phải lên núi tập huấn hai tối chưa?” “Lên núi tập huấn?” “Đúng vậy, phải dựng lều cắm trại, chiều thứ sáu xuất phát, tối chủ nhật quay về, điều động phù hợp không để ảnh hưởng đến công việc của các cậu.”

Lục Thích nhún mày. Di Mã cảm thán: “Tiểu Chung đáng thương, aiz, đội trưởng Hà hiện tại không cho con bé đi làm nhiệm vụ cứu viện, may mà còn cho tham gia tập huấn, con bé rất tích cực. Lục Thích nhún mày: “Tiểu Chung cũng tham gia tập huấn cuối tuần sao?” “Đúng vậy, con bé phải dẫn dắt các cậu mà.”

Lục Thích “Vâng” một tiếng, thuận tay ném tàn thuốc vào thùng rác phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hai ngày hai đêm (Phần 1)

Tuần tiếp theo, Chung Bình thành thật tiếp nhận "cắm vận".

Hôm nay cô tan tầm sớm, tranh thủ thời gian rảnh rỗi trở về nhà một chuyến, tiện thể mang sầu riêng về. Cha cô không chịu nổi mùi, né tránh từ xa,

Chung Bình nằm trên sofa vui vẻ ăn.

Mẹ đập vào chân cô, bảo cô để chỗ trống, Chung Bình co chân lại.

Bà Chung: "Coi như còn có lương tâm, biết về nhà ăn cơm. Thứ sáu về nhà ngủ, đừng có ở suốt bên ngoài nữa."

Chung Bình đảo con ngươi, nói: "Không được ạ, hai ngày nghỉ con đã có hẹn với bạn học cũ rồi, muốn đi chơi xung quanh."

"Sao trước đó không thấy con nhắc gì, đi đâu?"

Chung Bình báo địa danh, đúng là thị trấn nơi tập huấn.

Bà Chung: "Đi du lịch cũng tốt, con chả mấy khi đi đâu, có đủ tiền không để mẹ cho?"

"Đủ ạ, con đi làm một năm, tài khoản trong ngân hàng cũng dày rồi."

"Nhắc đến tiền lương cố định của con, vừa phải nuôi xe vừa phải vui chơi, làm sao đủ được. Con nhìn quần áo đi, chả đáng cấp chút nào, có con gái nhà nào mà không chú ý đến ăn mặc chứ."

Chung Bình đứng dậy, đứng sát vào mặt mẹ.

Bà Chung: "Làm gì thế?"

Chung Bình: "Con ăn mặc trang nhã thế này, mẹ không thấy sao?"

Mẹ kéo cô ngồi xuống.

Chung Bình liếm ngón tay, để lại một nửa quả sầu riêng cho mẹ, mang hai hộp về.

Trên đường lái xe về đi qua một cửa hàng kim khí, Chung Bình dừng xe ở ven đường, kéo cửa kính xe xuống nhìn xung quanh. Người ở bên trong nhanh chóng phát hiện ra cô, từ từ đi qua, chân phải bị cụt, tới gần, anh ta chống tay vào nóc xe hỏi: "Sao lại đến đây, mới về nhà hả?"

"Vâng, cháu vừa về nhà ăn cơm." Chung Bình đưa một hộp bảo quản qua: "Mẹ bảo cháu tiện đường mang qua cho chú, là chân gà kho."

Hoắc Chí Cương nhận lấy, nói: "Đừng để chú đoán chuẩn, hai ngày nghỉ lại không về nhà?"

Chung Bình: "Chú liệu sự như thần."

Hoắc Chí Cương lắc đầu cười, đang định lên tiếng, thì người trong cửa hàng ra gọi ông chủ. Chung Bình bảo Hoắc Chí Cương: "Có khách kia, chú đi làm việc đi."

Hoắc Chí Cương quay đầu lại, nói "Chú ý an toàn" với Chung Bình, xoay người rồi đi.

Chung Bình đợi mấy giây mới lái xe rồi đi.

Tập huấn vào hai ngày nghỉ, Chung Bình xin nghỉ xong, sáng thứ sáu đã đến thẳng SR chuẩn bị, ngồi xe của đồng đội đi trước.

Địa điểm tập huấn nằm ở ngọn núi quanh thị trấn thành phố Nam Giang, xe đi chưa đến hai giờ, thời tiết rất tốt, trên đường đi mọi người vui vẻ trò chuyện.

Chung Bình đã ăn hết một gói ô mai, miệng khô lưỡi khô, uống hết nửa non chai nước.

Người đồng đội ở bên cạnh nhìn danh sách tập huấn, như nhớ ra gì đó, hỏi: "Này, Mạ Mạ còn chưa xuất viện sao?"

Chung Bình đóng nắp chai, "Đã sớm xuất viện rồi, nhưng chân vẫn còn chưa đi lại được, bác sĩ bảo cậu ấy phải nghỉ ngơi hết tháng."

"Cửa hàng quần áo của cô ấy đóng cửa sao?"

Chung Bình: "Chị gái cô ấy quản lý hộ rồi."

"Cô ấy trở lại muộn thì càng tốt, không khí trong lành thế này cơ mà."

Hai người ngồi ghế đằng trước bật cười: "Cậu dám trêu eo cô ấy, tôi không bắt viết báo cáo thì thật có lỗi với cậu."

"Chắc..." Người đồng đội đột nhiên nhìn thấy một cái tên trên danh sách, nói, "Lục Thích... anh ta không phải là người tặng cờ thưởng kia sao?"

Chung Bình: "Ừ, chính là anh ta."

"Người này thế nào?"

Chung Bình suy nghĩ một chút nói: "Đội trưởng Hà nói ngoài sát hạch thì không thể đánh giá một người chỉ qua bề ngoài, tiếp tục quan sát đi."

Không bao lâu xe đến thị trấn.

Núi bao bọc quanh ba mặt thị trấn, dãy núi nhấp nhô kéo dài, qua một cây cầu dài nối với đường phố. Bảng hiệu ở cửa hàng hai bên đường được thiết kế thống nhất, vô cùng cổ kính, gần lối rẽ còn có một thư viện cổ.

Chung Bình nhìn ngoài cửa sổ nói: "Nơi này rất thi vị."

Người đồng đội: "Hai ngày này không phải lúc nào cũng huấn luyện, nếu thích cô cứ đi dạo."

"Vâng."

Xe dừng ở một nơi được gọi là bãi đỗ xe.

Bãi đỗ xe đầy bùn đất, được xây tường ở một phía, phía bên kia là sông, tiếng thuyền hàng "u u" vang lên. Cách đó không xa có công trường đang thi công nhà xưởng và kí túc xá, phía bên kia đường bảng hiệu nhấp nháy.

Ngon núi huấn luyện ở ngay phía sau nhà xưởng.

Mọi người phân công làm việc, khắp nơi đều là cửa hàng, không thấy bóng dáng khách sạn. Chung Bình mở di động tìm kiếm, cách đó mấy trăm mét có một khách sạn. Vất vả lắm mới tìm được nơi đó thì phát hiện khách sạn ở trong chợ thương phẩm, xung quanh còn bán quần áo giày dép, đồ dùng sinh hoạt, khách sạn kẹp ở giữa, là một tòa nhà ba tầng, bên cạnh còn có một quán internet.

Chung Bình hơi do dự một chút, mới đi vào bên trong.

Quầy lễ tân cũ kĩ, cô gái lễ tân đang chơi trò chơi, còn say sưa huyết sáo.

Chung Bình không bận tâm, hỏi: "Nơi này còn nhiều phòng trống không?"

"Nhiều lắm, cô muốn mấy phòng?"

"Mười một phòng tiêu chuẩn."

Cô gái lễ tân: "Có, nơi này có bảy phòng, ở nhà đối diện còn có bốn phòng trống, vừa vặn luôn. Cô có muốn đi xem không?"

Khi đi vào Chung Bình không để ý, đến khi đi theo cô gái lễ tân ra ngoài mới phát hiện lầu hai cửa hàng đối diện khách sạn một loạt phòng ở bên ngoài dán hai chữ khách sạn, số lượng thoạt nhìn cũng khá nhiều.

Chung Bình nhìn vẻ ngoài và hoàn cảnh xung quanh, vốn đã chả ôm mấy hi vọng, ai ngờ lên lầu nhìn, phòng ở rất sạch sẽ, có đầy đủ mọi thứ.

Cô gái lễ tân không ngừng quảng cáo: "Hôm nay cô đến sớm đấy, đã thứ sáu rồi, nếu trễ một chút thì không còn phòng trống đâu. Thị trấn của chúng tôi đang quảng bá du lịch, xung quanh tổ chức rất nhiều hoạt động vui chơi."

Chung Bình hỏi giá cả, khá hợp lý, đi theo cô gái lễ tân nhìn những phòng bên phía đối diện, đặt cọc tiền, thứ bảy vào ở.

Giải quyết xong vấn đề chỗ ở, Chung Bình rời khỏi chợ thương phẩm, đang định hỏi người đồng đội có muốn ăn cơm trưa trước hay không, thì ngược mắt thấy một người đàn ông đứng trước cửa hàng bán đồ ăn, quần áo toàn xi măng, trên mặt có vết dầu mỡ, lấy ra một số tiền lẻ đếm, ngại ngần nói: "Thiếu năm đồng..."

Nhân viên cửa hàng nhú mày, do dự, nói: "Chúng tôi cũng chỉ là buôn bán nhỏ thôi, chỉ lãi được có năm đồng."

Đối phương cúi đầu, vẻ mặt xấu hổ: "Lúc đi ra ngoài quên mang theo tiền, tôi quay về lấy đã." Vừa xoay người, thấy Chung Bình đứng cách đó mấy bước, ông ngăn người.

Chung Bình làm như không có việc gì tiến lên phía trước, "Chú Võ, khéo quá."

Ông Võ "ừ ừ" hai tiếng, gật đầu, chỉ vào phía trước nói: "Chú đang làm việc ở công trường bên kia, cháu Chung đến nơi này chơi à?"

"Cháu có chút việc đi cùng bạn." Chung Bình liếc về phía cửa hàng, hỏi: "Đúng lúc gặp chú, lần trước cháu có chút việc quên hỏi."

"Chuyện gì vậy?"

"Nếu không vừa ăn vừa nói đi ạ, cháu còn chưa ăn cơm trưa."

Ông Võ hơi khó xử, Chung Bình lại không cho ông thời gian do dự, gọi nhân viên cửa hàng lấy hai suất cơm rang, một đĩa rau xào và hai quả trứng kho.

Ở đầu khác, Lục Thích cũng đã sớm xuất phát, người đi đầu dẫn đường là đội trưởng Hà, xe anh đi ở cuối cùng.

Cao Nam lái xe đưa anh đi, nói: "Cậu thật sự gia nhập SR... Còn công việc thì sao, cậu làm gì có nhiều thời gian như vậy?"

Lục Thích hừ một tiếng, điều chỉnh lưng ghế tựa, "Việc nhỏ đã làm gần xong rồi, chuyện lớn không đến lượt tôi."

Cao Nam nhìn vào gương chiếu hậu.

Lục Thích: "Bạn rộng cho ai xem chứ. Cậu đừng nhìn cha tôi nằm trên giường bệnh cả năm, chỉ cần còn thở, ông ta vẫn là hoàng đế, còn lâu mới lên làm thái thượng hoàng."

Cao Nam: "Hiện tại nói như thế nào công việc của công ty cũng là cậu nắm quyền..."

Lục Thích ngắt lời anh ta: "Chắc, thôi đi, chỉ là chia danh thiếp ra mà thôi."

Anh tròn trĩnh mắt, cảm thấy trong xe thật nhàm chán, không biết đang nghĩ gì, không nói tiếp nữa.

Bên trong xe trở nên yên tĩnh, qua một lúc, Cao Nam phá vỡ sự im lặng, cười nói: "Tháng trước cậu đăng kí học, tiền cũng đã nộp, nhưng còn chưa đi học buổi nào, đã sớm nói cậu chỉ đam mê nhất thời thôi, lúc này không biết cậu có thể chơi được bao lâu."

Lục Thích cau mày: "Suýt chút nữa thì quên mất, ai nói tôi chỉ đam mê nhất thời, gọi điện thoại hỏi giúp tôi thời gian học đi."

Kiến trúc bên đường dần trở nên cổ kính, Lục Thích hào hứng, bảo Cao Nam lái chậm một chút, thấy người xếp hàng dài trước cửa hàng bán bánh ngọt, đang muốn bảo Cao Nam dừng xe thì đột nhiên nhìn thấy người ngồi ở cửa hàng ăn phía trước.

Lục Thích đập vào ghế: "Dừng xe ở phía trước."

Chung Bình và chú Võ vừa mới ngồi xuống, đang chờ cơm rang.

Trước đó chú Võ đến làm xét nghiệm cha con, kết quả đã sớm có rồi, hai ngày trước ông đã đến lấy, Chung Bình còn nhớ rõ lần cuối cùng khi nhìn thấy ông, ông trốn dưới cây anh đào ngoài đơn vị lau nước mắt.

Cây anh đào đã sớm rụng lá, ông đứng ở đó càng thêm trông vắng tang thương.

Chú Võ cẩn thận hỏi: "Cháu Chung, cháu có chuyện gì muốn hỏi chú thế?"

Chung Bình còn chưa mở miệng, đột nhiên ở phía sau có người gọi cô, "Chung Bình!"

Quay đầu nhìn thấy Lục Thích và Cao Nam, cô sững sốt: "Mọi người đến rồi?" Nhìn xung quanh, "Những người khác đâu?"

"Vừa lái xe đến." Lục Thích kéo ghế ra, không hề khách sáo ngồi xuống, "Một mình cô ăn cơm ở đây à? Chú này là..."

Chung Bình: "Đây là chú Võ."

Cô giới thiệu qua loa một chút, chú Võ hiền lành chào hỏi.

Lục Thích nhìn ra sự cẩn trọng của đối phương, quan sát một lúc, thu hồi tầm mắt.

Lục Thích và Cao Nam cũng gọi hai phần cơm, Chung Bình thấy chú Võ còn đang chờ "câu hỏi" của cô, suy nghĩ, nói: "Cháu có quen mấy tình nguyện viên hỗ trợ tìm người thân, hai năm nay bọn họ cũng giúp đỡ không ít người tìm được người nhà, cháu cảm thấy con đường này có rất nhiều hi vọng, cho nên muốn đưa tài liệu của chú cho họ."

Chú Võ cảm kích nói: "Được được, vậy thì tốt quá, để chú nói cho cháu nghe về con chú một chút."

Lục Thích nghe xong, cuối cùng đã hiểu, hai người kia trò chuyện vui vẻ, một người không ngừng kể, một người chăm chú lắng nghe, ánh mắt anh nhìn chằm chằm Chung Bình, lập tức cảm thấy sự ngọt ngào trong xe biến mất sạch sẽ.

Cuối cùng đã nói xong, cơm trưa cũng đã ăn xong, Chung Bình để lại cách liên lạc cho chú Võ, đồng ý đợi sau khi trở về sẽ bảo bạn liên lạc với ông.

Khi tính tiền Cao Nam chuẩn bị thanh toán hết thì Lục Thích ngăn cản, bảo anh ta chia đều tiền, Cao Nam khó hiểu.

Chung Bình lấy ra mười hai đồng đưa cho nhân viên cửa hàng, chú Võ cứ từ chối, Chung Bình cười nói: "Lần sau có cơ hội, chú mời cháu ăn mỳ xào nhé."

Ông Võ vội vàng đồng ý.

Tạm biệt đối phương, Chung Bình lên xe Lục Thích, chỉ đường nói: "Đi về phía trước, rồi rẽ phải."

Lục Thích rút ra hai tờ giấy lau tay, hỏi: "Cô còn quen tình nguyện viên tìm người thân?"

Chung Bình: "Ừ."

"Nhiệt tình quá... Không phải cô từng giám định thân nhân hộ bọn họ đấy chứ?"

Chung Bình mệt mỏi, nói thật: "Tôi không nhân rồi thế đâu."

Lục Thích: "Tôi nghĩ cái gì cô cũng quản chứ."

"Tôi cũng phải ăn cơm đi dạo phố, lần này chỉ là trùng hợp thôi."

Cao Nam lái xe, thường xuyên liếc gương chiếu hậu, không ngờ hai người bọn họ đã nói chuyện tùy ý như vậy rồi.

Tới bãi đỗ xe theo Chung Bình chỉ dẫn, Cao Nam dừng xe, rút phong kẹo cao su ra, tằm mắt dùng trên người Chung Bình.

Chung Bình mang Lục Thích tiến lên, giới thiệu cho anh: "Đây là Bình An." Hơn ba mươi tuổi, đầu trọc, có cùng tên và tạo hình giống với ca sĩ nổi tiếng mấy năm trước.

"Từ Điền." Trên mũi có chiếc mắt kính.

"A Giới." Trên cánh tay có hình xăm

Chung Bình: "Mấy người này lần trước cũng tham gia cứu viện trong núi, trước đó mọi người chưa từng gặp nhau, sau này sẽ thường xuyên gặp."

Lục Thích chào hỏi mấy người bọn họ, đột nhiên thấy Chung Bình đưa cho anh một cái bao vô cùng lớn.

Lục Thích: "Làm gì thế?"

Chung Bình khinh bỉ: "Mang lên núi, lưng!"

Lục Thích nhắc lên, suýt chút nữa nằm sấp xuống, trọng lượng này... so với cái bao vác trong lần kiểm tra trước quả thực nhẹ như lông chim.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hai ngày hai đêm (Phần 2)

Núi non trùng điệp, rừng cây xanh mướt, bao la hùng vĩ như được ngấm trong miệng trời.

Trên lưng Chung Bình cũng đeo một ba lô nặng, nhưng trọng lượng tương đối nhẹ, cô bước đi không cần phải dùng hết sức. Đường núi chật hẹp gấp ghềnh, chỉ đi được tối đa hai người một hàng, cô và một tình nguyện viên nữ mới gia nhập đi chung.

Người tình nguyện viên nữ tên Chương Hân Di, chia cho Chung Bình một thanh sô cô la, Chung Bình nói lời cảm ơn, nhưng nói không cần, Chương Di ăn một thanh, nói: "Huyết áp của tôi hơi thấp, mỗi ngày đều phải để sô cô la trong túi, nếu cô muốn ăn cứ nói với tôi."

Chung Bình liếc cô ta: "Huyết áp thấp? Bình thường cô tham gia vận động ngoài trời không có vấn đề gì chứ?"

"Đâu có yếu đuối như vậy, trước đây cơ thể tôi không tốt, phải dựa vào vận động mới tốt lên đấy." Chương Hân Di nói, "Đúng rồi, tôi làm tài vụ, còn cô thì sao?"

Chung Bình: "Tôi làm ở trung tâm giám định tư pháp."

Khi lần đầu tiên mọi người nghe thấy công việc của Chung Bình, ánh mắt đều sáng lên, Chương Hân Di cũng không ngoại lệ: "Giám định tư pháp? Là công việc giúp cục công an phá án sao?"

Chung Bình cười, nhả nài giải thích tính chất công việc của mình cho cô ta: "Tôi làm giám định ADN, bây giờ mới chỉ là một trợ lý thôi. Phần lớn thời gian chúng tôi đều làm những trường hợp tư nhân."

Chương Hân Di hỏi: "Vậy đến xét nghiệm ADN có thể làm nặc danh không? Tôi cảm tóc của người khác có thể trực tiếp đến làm chứ?"

Chung Bình gật đầu: "Nếu làm chặt chẽ cần phải hai bên cung cấp giấy chứng nhận có hiệu lực, ký tên xác nhận, nhưng rất nhiều người đến xét nghiệm

ADN, nguyên nhân cũng không hề về vang gì, cảm tóc máu đến làm là được, chẳng qua không có hiệu lực pháp luật thôi, không thể trình lên tòa án. Ngoài tóc mang lông cũng được."

"Cái này thì tôi biết, trong phim truyền hình đều diễn như vậy."

Qua một lúc, bắt đầu lên đoạn đường dốc, nơi đặt chân toàn là đá gồ ghề, không biết Chương Hân Di tụt lại trong đám người từ lúc nào, Chung Bình đi được một đoạn, quay đầu lại, người bên cạnh đổi thành Lục Thích.

Tất cả mọi người bắt đầu thở hổn hển, Lục Thích trải qua mấy lần rèn luyện trước đó, thể lực dần tốt hơn, cũng đã quen với trọng lượng trên vai.

Lục Thích: "Trước đây cô từng đến nơi này chưa?"

"Mấy năm trước từng đến hai lần."

"Phải đi lên tận đỉnh núi?"

"Vị trí gần đó thôi, địa thế, địa hình nơi đó thích hợp đóng quân dã ngoại, còn có nguồn nước."

"Còn bao nhiêu lâu nữa."

Chung Bình quan sát anh, hỏi: "Cố hết sức rồi?"

Lục Thích lườm cô: "Tôi chỉ hơi mệt thôi."

"Cũng không lâu lắm, tôi không nhớ rõ nữa, tóm lại anh chuẩn bị tâm lý cho tốt, không thoải mái dễ dàng đâu."

Quả thật không hề thoải mái, Chung Bình không đặt chắc chắn, trượt hai lần, may có Lục Thích đỡ lấy cô.

Lục Thích ngạc nhiên: "Cô leo núi như thế sao?"

Chung Bình: "Giày thể thao không được tốt lắm."

Lục Thích cúi đầu nhìn, size giày rất nhỏ, màu đỏ đã phai màu, mặt giày hơi thô, chắc chắn đã đi lâu rồi, hiệu quả chống trượt đã trở nên kém.

Lục Thích: "Được rồi, vậy cô cứ dựa vào tôi."

Chung Bình yên lặng liếc anh, không nói gì, hiển nhiên vô cùng nghi ngờ anh.

Lục Thích nhìn lướt qua: "Thu lại ánh mắt của cô đi."

Chung Bình mỉm cười.

Chương Hân Di đi ở phía sau mấy lần muốn vượt lên, nhưng không tìm được cơ hội, người nọ giữ chặt vị trí bên cạnh Chung Bình, đi không chệch bước nào.

Trong đội có tổng cộng bốn phụ nữ, hai người khác đã đi chung, cô ấy không muốn lạc loài. Tăng sức cuối cùng đã đi đến gần, đứng lúc chạm vào cánh tay của người đàn ông.

"A!"

Hai người phía trước quay đầu lại.

Chung Bình thấy Chương Hân Di nghiêng ngả, nhanh chóng đỡ lấy: "Không sao chứ?"

"Á... không sao, không sao." Chương Hân Di liếc Lục Thích, chậm rãi đi theo phía sau hai người bọn họ.

Đi được một lát, mọi người đều đã cố hết sức, Chung Bình lấy máy ảnh từ trong túi ra, bước nhanh hơn, Lục Thích gọi cô: "Làm gì thế?"

Chung Bình: "Tôi đi lên chụp ảnh, anh cứ đi từ từ."

Dùng sức đuổi tới đội ngũ phía trước, Chung Bình gọi một tiếng: "Đội trưởng."

Đội trưởng Hà nhìn người phía sau: "Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, chúng ta chụp tám ảnh."

Chung Bình nhanh chóng chụp, thu hết mặt mũi của mọi người vào ống kính.

Nghỉ ngơi tại chỗ, nhiều nhất là mười phút, mọi người tiếp tục đi.

Bóng cây trùng trùng điệp điệp, thỉnh thoảng có mấy con sâu không sợ người rơi xuống. Chung Bình giải cánh tay, làn da nhanh chóng nổi lên một vòng tròn lớn.

Chung Bình hỏi Từ Diên: "Gel chống muỗi có phải ở trong túi anh không?"

Từ Diên tìm được một lọ đưa cho cô: "Mới sớm như vậy đã có muỗi rồi?"

"Lúc chuẩn bị đồ không mang theo." Chung Bình không nhận được gói hai cái, "Ngứa quá."

"Cô đừng gãi, vết đốt này dọa người quá đấy."

Thế chất Chung Bình đặc biệt, người khác bị muỗi cắn chỉ là một vết nhỏ, còn Chung Bình phải to gấp đôi người khác, hơn nữa cô còn rất thu hút muỗi.

Từ Diên vui mừng nói: "Mùa hè tới rồi, may mà có cô ở đây, gel chống muỗi để vào trong túi cô đi, dù sao mọi người cũng không cần."

Chung Bình tức giận, ném lọ gel chống muỗi vào trong ba lô.

Từ từ lên núi, càng lên càng làm cho người ta mất hi vọng, mọi người nhanh chóng không còn sức lực trò chuyện nữa, cắn răng, lê hai đùi, tê dại đi trên con đường càng ngày càng gập ghềnh.

Lại là một đường dốc cao, ngay cả nơi đặt chân cũng không có, nhóm đồng đội hỗ trợ nhau kéo người lên.

Chung Bình lựa chọn mây điểm, đặt chân xuống, dùng sức bật, hai ba nhảy lên, lại lập tức trượt xuống, đầu gối đập vào tảng đá.

Phía sau ném lên một cái bao, Chung Bình quay đầu lại, miệng vết thương cũng không lớn, hỏi: "Tôi kéo anh nhé?"

Lục Thích vừa ném phịch bao xuống, nghe vậy kìm nén tức giận nói: "Cô tránh ra, cẩn thận tôi đụng vào cô đấy."

Chung Bình lùi sang bên cạnh.

Lục Thích đạp một chân lên sườn dốc, thử cảm giác, lập tức giẫm lên, không thành công, cả người trượt xuống, thử lại lần nữa, cuối cùng bò bằng cả tay lẫn chân, tư thế chật vật, hoàn toàn không đẹp chút nào.

Chung Bình cười: "Đặt bao lên lưng, nhanh lên."

Lục Thích mặt muốn chết, đeo bao lên lưng, tiếp tục đi theo đội ngũ.

Ngàn vạn khó khăn, vượt mọi chông gai, cuối cùng đã tới nơi đóng quân dã ngoại.

Đội trưởng Hà ra lệnh dừng lại, mọi người như thể sống sót sau tai nạn, reo hò ầm ĩ, sau đó tất cả mệt là nằm sấp xuống, giống như rùa nằm hết xuống đất.

Chung Bình cũng vô cùng mệt mỏi, chỉ nghỉ ngơi một lúc, uống mấy ngụm nước, lại đứng trên một tảng đá lớn, làm nhiếp ảnh gia, chụp lấy khoảnh khắc khó coi nhất của mỗi người.

Lục Thích chống vào một thân cây ngồi xuống, thấy ống kính lia về phía này, anh nhanh chóng lấy tay che, tay kia vuốt lại tóc, chỉnh lại áo phông, sau đó mới lộ mặt ra.

Chung Bình thấy anh lén lút, sừng sốt khoảng năm giây, mới phản ứng, suýt chút nữa bật cười ra tiếng, cố lắm mới nhịn xuống được, nhanh chóng "tách" một cái, chụp được tấm ảnh đẹp nhất trong đám người.

Nghỉ ngơi đủ rồi, mọi người cuối cùng đã có tinh thần quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Nơi này gần đỉnh núi, địa thế, địa hình bằng phẳng, nhìn về cánh rừng xanh um tươi tốt ở phía xa, trên cây có những loại quả không biết tên, gió núi hơi lạnh.

Chung Bình và nhóm đồng đội lấy lều ra, cắt đứt quãng thời gian thoải mái nhàn hạ của mọi người: "Được rồi, dựng lều trước đã, còn phải nấu cơm đấy."

Tổng cộng có hai mươi hai người, lều là do mọi người tự mang theo, hai người tạo thành một nhóm, mọi người tự lựa chọn.

Lục Thích mới mua lều hai ngày trước, anh không có kinh nghiệm, lúc này nước đến chân mới nhảy, cầm lấy mấy cái giá nghiên cứu dựng thế nào.

Đội trưởng Hà thấy tình hình của anh ở bên kia, gọi Chung Bình qua: "Đi dạy cậu ta làm như thế nào."

Chung Bình đành phải bỏ công việc trong tay xuống.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf0563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lục Thích chuẩn bị bắt tay vào làm, thấy Chung Bình đi qua, nói: "May qua, thứ này xuyên vào trong à?"

Chung Bình ngồi xổm xuống bên cạnh anh, để lều lên, nói: "Cái giá này xuyên vào bên trong, như thế." Cô cầm lấy một cái giá, làm mẫu cho Lục Thích.

Lục Thích nhìn một lần, rồi tự làm.

Chung Bình tiếp tục hướng dẫn: "Kẹp ở đây... Đúng rồi... Cố định trên mặt đất như thế... Chữ thập ở mặt trên giao nhau..."

Mất một lúc, Lục Thích dựng xong cái lều đầu tiên trong đội, anh chống tay vào thắt lưng quan sát một lúc, khua tay, "Đưa máy ảnh cho tôi."

"Hả?" Chung Bình đưa máy ảnh qua.

Lục Thích nhắm ngay hình ảnh phía trước, chụp vào trong máy.

"Lều của cô đâu?"

"Hả?" Chung Bình nói, "Còn chưa dựng xong."

"Lấy ra đây để cho tôi luyện tập."

Chung Bình không thừa nhận cái gọi là luyện tập, mang túi đi, trước đó cô đã chọn được chỗ tốt rồi, vị trí khuất gió. Lục Thích mở lều ra, lại mất một lúc, cuối cùng dưới sự phối hợp của Chung Bình, dựng được cái lều thứ hai trong đội.

Bầu trời sắp tối đen, tiếp tục phải giải quyết vấn đề cơm tối.

Bếp gas du lịch được bật lên, trong nồi thêm nước thêm mì, ném vào một đồng thịt viên và rau, bên kia nấu com, năm sáu hộp đồ ăn được mở ra, bên trong là đồ chua và một ít thịt đã nấu chín, trong chốc lát mùi thức ăn bốc lên.

Mọi người giống như quỷ chết đói đều thoi, tranh giành nhau ăn, Chung Bình vớt được một bát mì lớn, nhanh chóng trốn sang bên cạnh ăn.

Lục Thích vui đầu ăn, ăn được một nửa, thấy quai hàm Chung Bình phình to như cái trống, vừa ăn vừa phát đồ gì đó cho mọi người.

Anh tò mò nhìn một lát, thuận tay mò được hai viên thịt, không bao lâu người anh trông ngóng đã đến, người còn chưa tới tới mặt, anh đã hỏi: "Cái gì thế?"

Chung Bình ăn xong miếng mì cuối cùng, đặt bát xuống đất, lấy một tấm thẻ từ trong túi ra.

Tấm thẻ màu bạc cỡ nhỏ, chữ màu đen, giữa trung tâm có hình dấu đỏ, bên trái có chữ "Thập" màu đỏ, bên cạnh viết: Hội chữ thập đỏ thành phố Nam Giang.

Lật mặt sau.

Người chứng nhận: Lục Thích.

Số chứng nhận: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Hạng mục huấn luyện: Khôi phục tim phổi CPR; cứu hộ nạn nhân care for injuries.

Ngày ký: 08-05-2018.

Con dấu đỏ chót, mặt trên viết:

Hội chữ thập đỏ thành phố Nam Giang - chứng nhận cấp cứu (sơ cấp)

Tấm thẻ hơi mỏng, sờ vào tay vẫn còn mang theo nhiệt độ, như vừa được ủi phẳng, giống được phơi nắng trong ánh nắng trời ngày đông.

Trong lòng Lục Thích có cảm giác quái dị, không thể nói nên lời, sung sướng thoải mái, giống như vô số lần trước chiếm được quả táo ngọt.

Sau đó thoáng lướt qua.

"Cám ơn, hiệu suất nhanh thế." Lục Thích nhét thẻ vào túi, tiếp tục ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Hai ngày hai đêm (Phần 3)

Ăn xong cơm, trời bắt đầu tối, gần khu đóng quân dã ngoại có dòng suối, mọi người tốp năm tốp ba đi rửa mặt. Chung Bình vào trong lều, lấy một chiếc khăn mặt từ trong ba lô ra, cũng đi đến bên dòng suối.

Nhìn từ xa, bên dòng suối không có người, tiếng nước róc rách nghe đã thấy mát lạnh, Chung Bình giẫm lên tảng đá đi xuống, đến gần trong ánh sáng mờ tối mới nhìn thấy có người cõng trần ngồi ở nơi đó.

Lục Thích cõng áo phông ra, đặt ở tảng đá bên cạnh, quần dài xắn lên tới đùi, lòng chân rậm rạp ẩm ướt dán vào da, vừa vốc nước lau người vừa thành thói ngâm nga một ca khúc không biết tên.

Dáng người anh cũng khá được, không có cơ bắp, cũng không có sẹo lồi, làn da trắng hơn mặt một chút, không biết có phải do vấn đề ánh sáng hay không, Chung Bình nhìn thấy có mấy vết sẹo sâu trên lưng anh.

Lục Thích nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại, tay không ngừng, vốc nước lên cầm, ánh nước chọt lóe lên.

"Tối chỗ này, đừng đi xuống dưới, vừa rồi bốn mắt mới rửa chân đấy." Lục Thích bắt chuyện.

"Anh ấy tên Từ Điển." Chung Bình đi đến đầu bên kia Lục Thích.

"Các cô đều gọi nhau bằng biệt hiệu?"

"Mọi người gần như đều gọi tên trên mạng."

"Tên trên mạng của cô là Tiểu Chung?"

Chung Bình tìm tảng đá bên cạnh Lục Thích ngồi xuống, trả lời: "Tên trên mạng của anh cũng không gọi là Tiểu Lục nha."

Lục Thích cười ha ha, tiếp tục cọ rửa cánh tay, có lẽ ngồi xôm lâu quá mỏi, anh đặt mông ngồi xuống, gập một chân, tiếp tục giội nước lên người.

Vừa vận đề lộ cả cơ thể, thịt trên thắt lưng, bụng anh không thiếu không thừa, bên cạnh còn có một vết sẹo.

Lúc này Chung Bình xác định mình không nhìn nhầm, hai bên trước sau của anh phải có ít nhất sáu bảy vết sẹo, chúng đã lâu rồi, dựa vào màu sắc vết sẹo không quá sâu, nhưng nổi bật trên làn da anh.

Lục Thích nóng muốn chết, cả buổi chiều đều phải mang bao nắng, mồ hôi tuôn ra như mưa, dường như chưa từng ngừng lại. Lục Thích nói: "Loại huấn luyện ma quỷ này của các cô, một người sợ sẩy, là xảy ra tai nạn chết người."

"Cái này cũng gọi là huấn luyện ma quỷ sao?" Chung Bình liếc anh, "Hôm nay chỉ là leo núi, tất cả mọi người đều có nền tảng vận động, chỉ có anh là ngoại lệ mà thôi."

"Tôi không có nền tảng vận động mà vẫn bắt kịp tốc độ với cô."

Chung Bình suy nghĩ, coi như là người cùng đường: "Biểu hiện hôm nay của anh... cũng tạm được." Đây là lần tốt nhất từ trước đến nay.

Lục Thích nghe cũng thấy thoải mái, trên mặt tỉnh bơ, khinh thường "Chậc" một tiếng.

Chung Bình vốc nước lên mặt, vắt khăn lau hai lần, lại rửa cánh tay một chút, cuối cùng đã tẩy sạch mồ hôi và bụi bặm, thoải mái không ít.

Rửa ráy xong, cô từ từ xắn ống quần lên.

Cô thường xuyên vận động, nhưng chân không hề thô, bình thường coi trọng mát xa, nên đôi chân cực kì đẹp.

Động tác vốc nước của Lục Thích chậm lại một chút, lé mắt nhìn cô lộ ra đôi chân mềm mại trắng nõn. Thịt trên đùi không thiếu không thừa, cảm xúc căng thẳng, giống như mơ cảnh xinh đẹp trong tủ kính, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Anh nhìn thấy cô thành thực vuốt ve từ mắt cá chân trở lên trên, thịt ở chân không ngừng đàn hồi, chạm tay vào là có thể cảm nhận được sự mềm mại, anh hơi yếu lòng, nhất thời cảm thấy nóng hơn, có muốn cử động cũng không được.

Ánh mắt nhìn theo đôi tay bé nhỏ của cô di chuyển lên trên, cho đến khi nhìn thấy vết đỏ, "Cô bị thương à?"

Chung Bình chẳng hề để ý "ừ" một tiếng, "Bị va một chút."

Lục Thích: "Chậc, để lại sẹo thì xấu lắm."

"Không để lại sẹo đâu..." Chung Bình bỏ lại một câu kín đáo, vốc nước rửa miệng vết thương.

Đầu gối bị tảng đá nhọn đập vào chảy máu, nhưng chỉ ở trên da, cũng không quá đau.

Lục Thích hỏi: "Trước kia hoạt động có thể bị thương hay không?"

"Thỉnh thoảng, ít lắm."

"Lúc cứu viện thì sao?"

"Cũng rất ít." Chung Bình dùng khăn mặt đã ngâm trong nước, lau qua đầu gối, "Đội trưởng Hà bảo vệ mọi người rất tốt, anh ấy rất chú ý đến sự an toàn của chúng tôi."

"Tôi nhớ lần lên núi ấy, người trong đội cô không phải đang nằm viện sao?"

"Luôn có chuyện ngoài ý muốn, ai có thể bảo đảm được điều này."

Lau xong đầu gối, Chung Bình thổi mấy cái.

Cô vẫn cúi đầu chăm chú với vết thương của mình, không biết người bên cạnh đang nhìn chằm chằm cô.

Sắc trời ngày càng tối, giữa cô và Lục Thích cách nhau khoảng hai người, nhưng không ảnh hưởng đến việc anh nhìn thấy khi cô thổi khí, mấy sợi tóc cũng bay bay.

Khẽ khàng bay lên giữa không trung, rồi lại từ từ hạ xuống, sợi tóc bay theo làn gió, tiếng nước cũng trở nên kỳ ảo.

"Đứng rồi, cơ thể anh có đau không?"

Lục Thích hoàn hồn, hít thở sâu một chút, "Hà? Cái gì?"

"Cơ thể anh có đau không?" Chung Bình quan tâm lấy thuốc mỡ từ trong túi ra, bôi một chút lên đầu gối, "Chỗ tôi có bạch đờm Vân Nam, nếu cơ thể anh có chỗ nào không thoải mái, cứ nói với tôi một tiếng."

"Ừ, hiện tại không sao."

Nước trên người còn chưa khô, Lục Thích nhặt quần áo trên mặt đất lên, coi như khăn mặt lau một lần, lau xong phui hai cái, lại mặc lên người.

Chung Bình cảm thấy người có tầng lớp giai cấp như Lục Thích nên phải rất tinh tế, nhưng từ lúc biết Lục Thích, cô cảm thấy anh chẳng quan tâm đến điều này, cho dù là ngôn hành cử chỉ.

Vừa nãy nhìn thấy đã biết, anh chẳng để ý chút nào.

Lục Thích mặc xong quần áo, nhận thấy tầm mắt dừng trên người mình, anh nhíu mày: "Sao trên mặt tôi nở hoa à?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích cười, vỗ đùi chuẩn bị đứng lên: "Xong chưa?"

"Chưa, anh về trước đi."

"Tôi nghỉ ngơi thêm một lát đã." Lục Thích duỗi thắt lưng, nằm xuống đất, gối đầu lên cánh tay.

Vị trí anh lựa chọn khá tốt, phía sau hòn đá bằng phẳng, lại còn có độ dốc, nằm không ảnh hưởng đến xương cốt, góc độ còn thích hợp để ngắm phong cảnh.

Chung Bình không cử động, cầm khăn mặt ngồi yên một lúc lâu.

Lục Thích cũng đợi một lúc lâu, mới hỏi: "Cô làm gì thế?"

Chung Bình vốn muốn lau người, lúc này đành phải chịu đựng, "Không." Cô cởi giày thể thao, bỏ tất ra, ngâm hai chân vào trong nước.

Lục Thích chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng và một chút mặt bên của cô.

Vùng núi yên tĩnh, chỉ có tiếng lá cây xào xạc, tiếng nước suối róc rách, không có tạp âm như trong thành phố, không có tiếng người trò chuyện.

Cả người anh thả lỏng, hơi buồn ngủ, lặng lẽ nhìn bóng dáng kia.

Sợi tóc, chiếc cổ hơi lộ ra, tấm lưng mỏng manh, một tay có thể ôm trọn thắt lưng, hơi nghiêng về trước lộ ra làn da sau thắt lưng.

Tóc tán loạn, cô vén ra sau tai, qua một lát lục tay vào túi, lấy ra một sợi dây chun, nhấc cánh tay lên, buộc tóc ngắn thành một cái đuôi thỏ.

Cô vắt khăn lau cổ, tay vòng về phía sau, dường như muốn lau sau lưng, nhưng chỉ tùy tiện lau hai cái, lại thu trở về.

Lục Thích uể oải, thần trí thoải mái, híp nửa con mắt lên tiếng: "Chung Bình."

"Hả?"

"Cô có bạn trai chưa?"

"..." Chung Bình kinh ngạc quay đầu.

Lục Thích tỉnh táo lại, mở mắt ra, giọng nói hơi lười nhác: "Nhìn đã biết là cún FA, hai ngày nghỉ chỉ biết ngâm mình ở SR."

Chung Bình: "..."

Mới cảm thấy anh ta khá tốt, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Lục Thích tiếp tục nhìn, nhìn một lúc, lại muốn ngủ, đột nhiên thấy cô nghiêng người, đôi chân nhỏ cong lên, chân dẫm lên mặt đá bóng loáng.

Đôi chân phù hợp với cơ thể, xinh xắn, ngón chân nhỏ nhỏ, cô hơi ưỡn người lên, nước ở ngón tay rục sáng.

Không biết có vết chai hay không...

Lục Thích híp mắt, tự so với bàn tay mình, lại liếc nhìn thịt ở chân cô, hít thở sâu, quay đầu nhìn bầu trời.

Ánh trăng xuất hiện.

Chung Bình lau khô chân, đi giày vào, đứng lên đá mấy cái, nói: "Anh không về à? Tôi đi trước đây."

"Tôi nằm thêm một lát, cô đi đi."

Chung Bình một mình trở về nơi cắm trại, tới nơi, cô để khăn mặt bên ngoài lều, bật một ngọn đèn cắm trại, lại bảo A Giới bật thêm mấy ngọn.

A Giới hỏi: "Đốt lửa trại thì sao?"

Chung Bình: "Kiểm được củi không?"

A Giới: "Hiện tại đi kiểm."

Lục Thích nằm bên dòng suối mười phút, cảm thấy hơi lạnh anh mới đứng dậy, chậm chạp quay về nơi cắm trại.

Trời còn chưa hoàn toàn tối đen, đèn chiếu nơi cắm trại biến nó trở thành nơi sáng nhất đỉnh núi, tất cả mọi người đang bận rộn. Từ Điển vừa mới lau xong kính đeo lên, nhìn thấy Lục Thích, gọi anh một tiếng, cười đưa một cái bánh mì qua: "Sợ vừa rồi mọi người ăn không đủ no, cầm lấy đi, tí đói bụng thì coi như ăn khuya."

"Cám ơn." Lục Thích nhận lấy.

"Đừng khách sáo, cần gì cứ hỏi tôi."

Lục Thích trở lại lều của mình, dựa vào ba lô nằm một lát, lấy di động ra lướt web, tín hiệu khi có khi không. Anh để di động sang một bên, lấy thuốc lá và bật lửa từ trong túi ra, "tách" một cái, thử mấy lần vẫn không đánh lửa được.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Ra ngoài lều, Từ Điển vẫn còn đứng ở vị trí cũ thu dọn đồ đạc, Lục Thích đi qua nói: "Người anh em, có bật lửa không?"

"À, có." Từ Điển lấy bật lửa ra.

Lục Thích châm nhờ lửa, chia một liều thuốc cho anh ta, ngồi xổm xuống trò chuyện với anh ta một lát, hỏi về sắp xếp cụ thể của hai ngày huấn luyện. Tính cách Từ Điển tốt, làm việc chu đáo, hỏi gì đáp nấy, biết gì nói nấy, thậm chí từ một vấn đề có thể suy ra ba, từ bánh mì nói đến kinh doanh cửa hàng bánh mì, phù hợp với hình tượng trí thức đeo kính nhả nhặn của anh ta.

Trong lòng Lục Thích cười gượng hai tiếng, vừa ngước mắt, thấy một người ngồi dưới cây cách đó không xa, anh lập tức đứng lên, "Lần sau có cơ hội nói tiếp, tôi đi đây, có chút việc."

"Ừ, được, cậu đi đi." Từ Điển dập đầu thuốc lá Lục Thích cho.

Hai chân Chung Bình duỗi thẳng, tựa vào gốc cây ngồi, ngáp hai cái, cúi đầu xem ảnh. Ngáp chảy cả nước mắt, cô xoa mắt, lại mệt mỏi xoay thất lung.

Lại cúi đầu, tiếp tục xem ảnh.

Lục Thích ngâm đầu thuốc im lặng đi tới, thấy cô vẫn còn cúi đầu không biết gì, nở nụ cười, đặt mông ngồi xuống cạnh cô.

Chung Bình kinh ngạc, thấy là Lục Thích, khẽ xoa ngực.

Lục Thích thấy vừa rồi trong nháy mắt kia cô mở to mắt, vì kinh ngạc miệng cũng hơi há hốc, bộ dáng hơi ngốc nghếch buồn cười, anh vui vẻ nói: "Dọa cô sợ mất mật à? Giữa ban ngày ban mặt thế này mà."

Chung Bình hoàn hồn, nói: "Anh đi đường chả có tí tiếng động nào." Hơn nữa trời tối rồi mà.

"Là cô quá chuyên tâm, không nghe thấy gì hết." Lục Thích liếc máy ảnh, "Xem ảnh à?"

"Ừ."

"Ảnh chụp lần trước ở Hội chữ thập đỏ đã rửa ra chưa?"

"Không cần rửa, tất cả đều up lên trang web để tuyên truyền."

"Tuyên truyền á, có thể chụp một ít trong phòng làm việc của các cô sẽ tuyên truyền được không ít đấy."

"Có cơ hội sẽ chụp."

Lục Thích ngoắc ngón tay: "Cho tôi xem với."

Chung Bình đưa cho anh, khi nhận máy ảnh Lục Thích hỏi: "Nhìn xem trình chụp ảnh của cô thế nào."

"Cạch" một cái, là hình ảnh chụp mọi người dựng lều.

Lục Thích lật mấy cái, nhanh chóng tới ảnh đặc tả của mình, chụp cũng khá, ánh sáng tốt, ống kính vừa phải, bố cục tốt.

Chung Bình ngáp một cái, cười hỏi: "Thế nào?"

"Cũng được, nhìn đi nhìn lại, chỉ có chụp tôi là chuẩn nhất nhì?"

Chung Bình: "Cứ làm như chỉ có chụp mình anh ấy."

"Chắc..." Lục Thích mặt không hề đỏ, tiếp tục lật xem.

Xem xong hôm nay, lại xem ảnh chụp trước đó. Tấm ảnh chụp chung ở Hội chữ thập đỏ đã bị anh tìm ra, anh đứng ở hàng sau, Chung Bình đứng lúc ngồi xổm trước anh, cô vốn đã nhỏ, ngồi xổm càng giống một cô nhóc con.

Lục Thích cười, tiếp tục lật ảnh xem.

Đều là một số ảnh bọn họ tham gia huấn luyện trước đó, có lên núi, có cứu hỏa, có thuyền cứu nạn trên sông, có tọa đàm.

Xuống chút nữa là ảnh cứu viện, kiến trúc đồ nát, sập nhà, trong màn ảnh có mấy cảnh sát và bên cứu hỏa đang đi lại, có cô bé năm sáu tuổi nhếch nhác đứng trong góc gào khóc, cô gái mặc đồng phục SR ngồi xổm xuống bên cạnh cô bé, đưa tay muốn ôm cô bé.

Quần áo của cô gái càng nhếch nhác hơn so với cô bé.

Lục Thích nhìn ngày chụp, là tháng hai năm nay, không nghe nói có động đất ở đâu, có lẽ là công trình bị rút ruột.

Lại lật xuống, còn có rất nhiều ảnh chụp hiện trường cứu nạn, đồng đất đá ngổn ngang, hiện trường hỏa hoạn, ban công, con sông chảy siết, đủ loại, thời gian đã tới năm ngoái, trong đó đủ loại ảnh, ảnh chụp từ năm ngoái vẫn được giữ lại.

Cuối cùng lại thấy cô.

Thác nước cuộn cuộn, cô mặc trang bị, kéo dây thừng, từ trên nhảy xuống, bọt nước tung tóe, qua làn nước có thể thấy được cô xoay người, vẫy tay cười với ống kính, vui vẻ đến mức ánh mắt cong cong như vàng trắng non.

Ngày 16 tháng 7 năm 2016, cô đẹp đến mức khiến mạch máu người ta sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Hai ngày hai đêm (Phần 3)

Lục Thích quay đầu, nhìn sang người bên cạnh.

Không biết cô đã ngủ từ lúc nào, đầu tựa vào cây, hơi cúi xuống. Mấy sợi tóc mái chạm vào lông mi, lông mi vừa dày vừa dài, môi hơi cong lên, tiếng hít thở khe khẽ.

Vô cùng ngoan ngoãn.

Lục Thích vươn một ngón tay ra, khẽ vuốt mấy sợi tóc mái của cô sang một bên, một con muỗi vo ve trên không, anh vung tay lên, gió từ tay khiến mấy sợi tóc lại dính vào lông mi.

Lần này Lục Thích lại giúp cô gạt tóc mái sang bên, tay thu trở về, anh chậm rãi lướt xuống dưới, sắp chạm vào mặt cô.

Đột nhiên ánh lửa bập bùng.

"A, xong rồi, mau tới đây, mang hết những thứ ăn được tới đây!"

"Tất cả mọi người lại đây!"

Khói bay lên, Lục Thích khôi phục tư thế ngồi, Chung Bình tỉnh dậy.

"Lửa trại... chúng ta đi qua thôi, anh xem hết ảnh chụp rồi à?" Chung Bình còn hơi ngái ngủ, đôi mắt chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Lục Thích trả máy ảnh cho cô, thuận tiện đập tàn thuốc, "Được rồi, đi thôi."

Hai người đi qua, mọi người dịch ra nhường hai vị trí cho họ.

Một đám người vây quanh lửa trại, chia mỳ và đồ ăn vặt cho nhau, Chung Bình đã chia xong, đang bàn bạc với Từ Diễm.

Đội trưởng Hà lên phát biểu, tổng kết giai đoạn ngày hôm nay, sau đó nói về hành trình hai ngày tiếp theo, rồi mới nói: "Được rồi, mọi người trò chuyện đi, khỏi xướng đề tài nào."

Trong đám tình nguyện viên có mấy người vô cùng sôi nổi, lập tức nghĩ ra một đề tài: "Không bằng nói về lần cứu viện mạo hiểm nhất của các tiền bối đi?"

Chỗ này có tổng cộng năm tiền bối, Bình An lên tiếng trước: "Tôi nghĩ có lẽ là lần cứu hỏa hoạn lần trước."

"Hỏa hoạn? Thế nào ạ?"

Bình An: "Một tòa nhà dân cư bị cháy, tầng 34 đều chìm trong biển lửa, lúc ấy lửa lan rất nhanh, trong đó một tầng còn có ngôi sao..."

"Ngôi sao?" Mọi người đang ăn uống lập tức ngừng lại.

"Đúng, ngôi sao, còn cụ thể là ai thì tôi không thể nói được. Tôi cảm thấy rất mạo hiểm là bởi vì lúc ấy người đại diện của ngôi sao kia cứ trì hoãn chuyện này, gần đó chúng tôi cứu ngôi sao trong tay anh ta trước, lúc ấy ở tầng 37 còn có một đứa trẻ bị mắc kẹt sau cửa sổ chống trộm đang khóc, chúng tôi đều đang nghĩ cách cứu viện, ai ngờ bị người đại diện kia làm phiền, mất không ít thời gian, may mà sau đó phần lớn mọi người đều được cứu ra, nếu xảy ra chuyện, người đại diện và ngôi sao kia thể nào cũng bị người dân phi nhử."

Nhóm tình nguyện viên đã bắt đầu phi nhử, qua một lát, đến lượt người tiếp theo.

Từ Diễm và A Giới đều kể về chuyện mình đã từng trải qua, cũng vô cùng mạo hiểm, nói xong mọi người đều chờ mong tiền bối nữ duy nhất lên tiếng.

Chung Bình gãi cằm, nói: "Tôi cảm thấy đều rất mạo hiểm, không có 'nhất'."

Mọi người không vui, nói cô có lẽ, Chung Bình không quan tâm, cười nói, tiện tay mở một gói đồ ăn vặt ra.

Tất cả mọi người đều chờ mong nhìn đội trưởng Hà, anh ta nói: "Tôi không nói đâu, mọi người chuyển sang đề tài khác đi."

Mọi người: "..."

Mọi người lại kể chuyện ma quỷ.

Chung Bình nghe chuyện tai này lọt sang tai kia, vừa ăn thịt bò khô, trong lòng vừa nghĩ đến lần cứu việc mạo hiểm nhất, hình như chính là...

"Ngày mừng một tháng năm kia."

Chung Bình run lên, lại hoảng sợ. Không biết Lục Thích đã nhích lại gần từ khi nào, nói với cô một câu như vậy.

Chung Bình ăn thịt bò khô nhìn anh.

Lục Thích cười nói: "Cô đúng là có lệ, bình thường đối với tôi luôn là bộ dáng đứng đắn lương thiện, bà cụ non." Nhấn mạnh một chút, lại nói tiếp, "Rõ ràng hôm mừng một tháng năm kia, khi quay về sắc mặt cô trắng bệch."

Chung Bình nhai thịt bò khô, nói: "Không có."

"Cô không soi gương à?"

Chung Bình ăn thịt không để ý đến anh, Lục Thích chia tay ra, "Cho tôi một miếng." Anh cầm một miếng thịt bò khô trong túi, chậm rãi nhai trong miệng.

"Thực ra ngày đó cô sợ muốn chết, biết sai rồi chứ? Nếu không sao cô chịu đồng ý đọc bản kiểm điểm trước mặt bao nhiêu người thế?"

Chung Bình ngước mắt lên, "Anh không hiểu đâu."

Ánh mắt này hơi có chút của bề trên nhìn xuống, lại hơi khinh người, không giống với cô thường ngày, Lục Thích đã từng nhận lấy ánh mắt này một lần, lần đó cô nói với anh: Lục Thích, đừng tới SR chơi, nơi này không thích hợp với anh.

Anh sững sốt, nhất thời quên cả nhai thịt, im lặng nhìn cô một lúc.

Chuyện ma quỷ cũng đã kể xong, thời gian không còn sớm nữa, mọi người đều tự quay về lều nghỉ ngơi.

Chung Bình chia nốt nửa túi thịt bò còn thừa cho mọi người, cô cầm một gói cuối cùng cho mình. Nằm chậm rãi nhai, chơi trò chơi một lúc, cô nhắm mắt lại, bỏ đi động sang bên cạnh.

Một đêm qua đi, đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, mơ màng tỉnh lại, miệng vừa hé, cô ngán người một lúc mới ném túi thịt bò ở bên cạnh vào trong túi rác.

Mất còn ngái ngủ cầm bàn chải đánh răng khẩn mặt đi ra ngoài, bên ngoài trời vẫn còn tối, đội trưởng Hà đã ngồi xỏm sắp xếp dây thừng.

Thấy cô đi ra, đội trưởng Hà khẽ nói: "Dậy sớm thế?"

"Vâng... có muốn cháu hỗ trợ không ạ?"

"Không cần, cháu đi rửa mặt đi, rồi quay lại gọi mọi người rời giường."

Chung Bình rửa mặt xong quay lại, lại ngồi một lát, nhìn thời gian không còn sớm nữa, mới đi đến lều gọi mọi người dậy, nhanh chóng truyền đến đủ loại âm thanh.

Trước khi vào lều gọi Lục Thích, Chung Bình hô hai tiếng, không thấy có người đáp lại, cô gõ vào lều, "Lục Thích, thức dậy đi!"

Lục Thích ở bên trong còn đang say ngủ, đột nhiên âm thanh dồn dập tiến vào, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút.

"Lục Thích, thức dậy!"

Anh thức dậy tóc cũng chưa chải, nằm hai giây, mới bò ra kéo khóa lều, vẫy tay với người đứng ngoài, "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Chung Bình trả lời.

Nấu nồi mỳ, mọi người tranh nhau ăn, Chung Bình nhân tiện dọn dẹp rác rưởi ở xung quanh.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Đền khu đóng quân dã ngoại vẫn còn bật, sắc trời tranh tối tranh sáng, Từ Điển gấp mỳ vào trong bát, nói với người bên cạnh: "Tôi mang cho Tiểu Chung."

Lục Thích đang ăn, nghe vậy vội vàng gấp hai đũa, cầm lấy bát trong tay Từ Điển, nói: "Để tôi, anh ăn đi."

Chung Bình đi xung quanh khu đóng quân dã ngoại, cẩn thận nhặt lấy rác rưởi mọi người vứt lại, vừa đi đến bên sườn núi, nhặt lên một chiếc đũa, chợt

nghe thấy phía sau có người gọi.

"Chung Bình, ăn mỳ!"

Quay đầu thấy Lục Thích đang bung hai bát mỳ nóng hổi, hương thơm bốc lên.

Chung Bình bỏ túi rác xuống, nhận lấy bát mỳ: "Gọi tôi một tiếng qua ăn là được rồi."

"Đã mang đến đây rồi." Lục Thích gấp mỳ, "Mau ăn đi, đừng nhạt nữa."

Chung Bình gạt đầu, cắm cúi ăn mỳ.

Sức ăn của cô lớn, đã sớm đói bụng, cố gắng không nói chuyện, ăn mấy miếng để lấp bụng rỗng. Mặc dù ăn nhanh nhưng khi ăn cũng không khó coi, tiếng húp mỳ cũng khẽ, Lục Thích nhìn cô suốt.

Lục Thích gấp mấy đũa, ngửa đầu uống hết nước mỳ, uống xong định bỏ bát xuống thì ánh mắt anh đột nhiên dừng lại.

Giây tiếp theo vỗ Chung Bình: "Mau nhìn kia!"

Chung Bình đang nhai mỳ, quay đầu theo hướng anh chỉ, nhất thời tròn tròn mắt.

Phía xa dãy núi tầng mây trên không trùng trùng điệp điệp, trong lúc còn mờ tối, một tầng ánh sáng mờ ra ở phương đông, đánh thức cả không trung.

Hai người lặng lẽ chờ đợi, giống như có loại lực lượng vô hình lôi kéo, gió núi thổi tan toàn bộ ưu phiền.

1.....

2....

3....

4....

5....

Trong nháy mắt ánh sáng phá tan mây mù, giống như một tiếng chuông vang tận lên mây xanh, khí thế dồi dào, quanh quẩn rất lâu.

Trời đất thần phục.

Hai người sóng vai đứng, nghênh đón ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hai ngày hai đêm (Phần 3)

Một lúc sau.

"Mặt trời mọc rồi." Lục Thích nói.

"Ừ."

"Đẹp quá."

"Có phải rất rung động không?"

"Hoi hoi." Lục Thích nói, "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy đấy."

Chung Bình nhìn về phía anh cười, lại nhìn về phía đông.

Lục Thích cúi đầu nhìn mặt bên của cô, khi cô cười khoe miệng cong lên vô cùng xinh đẹp, thức dậy sớm, tràn đầy sức sống, tinh thần phấn chấn hăng hái, giống như tất cả đều tỏa sáng.

Đỏ cam xanh, ánh mặt trời vàng xua tan mây mù.

Hai người từ từ trở về nơi cắm trại, mọi người vẫn còn bàn tán về hình ảnh rung động lòng người kia.

"Mặt trời mọc đẹp quá."

"Tôi chụp được này."

"Tôi quên chụp rồi, nhớ gửi ảnh cho tôi nhé."

"Lần sau có cơ hội phải tới đây lần nữa."

"Cảnh mặt trời mọc trên núi rất đẹp, nếu không lần sau cùng đi du lịch nhé?"

Chung Bình nói với Lục Thích: "Anh đi dọn dẹp đi, tí nữa xuất phát."

"Ừ."

Chung Bình rửa bát, cùng mọi người thu dọn lều, sắp xếp lại ba lô, chuẩn bị xong tất cả, tập hợp đội ngũ.

Đội trưởng Hà đi đầu, đoàn người xuất phát, đi một lúc lâu đến một vách núi cao và dốc.

Vách đá dốc đứng, nhưng trèo lên cũng không khó lắm, mấy chục người chia tổ leo lên, Chung Bình phụ trách mấy nữ sinh, Bình An phụ trách Lục Thích.

Nhóm tình nguyện viên đã sớm nếm trải không ít ngọn núi, nên nền tảng khá tốt. Tuần trước Lục Thích cũng đã từng leo núi ở sân huấn luyện của SR, nhưng dù sao nền tảng của anh cũng chỉ là con số không, lúc này Bình An đành phải giải thích và hướng dẫn hiện trường cơ bản, không cho anh huấn luyện ngay giống mọi người.

Trong chốc lát, mọi người dần thành công đặt chân lên đỉnh núi, mấy người Chung Bình dạy bọn họ hạ xuống khẩn cấp.

Lần này Lục Thích đã leo được lên, thuận lợi hạ xuống. Chẳng qua cơ thể vô cùng đau nhức, khi hạ xuống phải dùng hết sức.

Tiếp tục đổi nơi, đội ngũ đi theo dòng suối, Lục Thích uống nước, hỏi Chung Bình: "Cái bạch được Vân Nam kia của cô có thể trị đau nhức cơ thể không?"

Chung Bình nhìn về phía anh: "Đau người à?"

Lục Thích nói: "Sắp tàn phế rồi."

Chung Bình cười: "Hôm nay huấn luyện xong sẽ đưa cho anh. Không sao đâu, về sau chịu khó rèn luyện thêm là được rồi."

Chớp mắt đã đến một thác nước nhỏ, mọi người hưng phấn kêu to.

Đội trưởng Hà hô: "Đội lát nữa hãy chụp ảnh, làm chuyện chính trước đã."

Chung Bình Di hỏi: "Nơi này phong cảnh đa dạng, sao không khai thác thành cảnh quan du lịch nhỉ?"

Từ Viễn nói: "Không có danh tiếng, nơi này cũng chỉ có mấy điểm tham quan, không thể so với nơi khác được. Nhưng nơi này thực sự rất được dân vận động hoan nghênh, hoàn toàn tự nhiên, không có bàn tay của con người."

Cũng là hạ xuống khẩn cấp, nhưng lần này là từ trên thác nước xuống, Chung Bình phụ trách chỉ đạo, hai chàng trai khác tham gia huấn luyện.

Lục Thích nhìn bọn họ đeo dây an toàn, vô cùng thuần thục hạ xuống, trong đầu bất tri bất giác nhớ lại hình ảnh nhìn thấy ngày hôm qua.

Anh hỏi: "Cái này gọi là phương pháp gì?"

"Hạ xuống suối." Chung Bình nói, "Thác nước này nhỏ, hoàn toàn không có khó khăn gì, chỉ giống như tắm qua nước thôi, mọi người đều có thể thử. Anh đi qua kia khởi động toàn thân đi."

Lục Thích khởi động xong, đeo nón bảo hộ, chỉnh lại trang bị, dưới sự chỉ huy của Bình An từ từ hạ xuống.

Cũng chỉ là một vách đá dính nước, không thể nào so với được thác nước trong tấm ảnh kia, không có khó khăn gì, anh quen tay hay việc, càng hạ xuống càng thuận lợi.

Trong lòng hơi tiếc nuối, anh muốn nhìn bộ dáng cô hạ xuống suối một lần.

"Tách tách..."

Lục Thích kéo dây thừng quay đầu.

Chung Bình giờ máy ảnh, vẫy tay với anh.

Lục Thích cười, giẫm vào đá, nhanh chóng hạ xuống.

Gió núi to dần, cả người anh ướt đầm, cởi áo phông vắt nước, bảo Chung Bình chuyển ba lô cho anh.

Chung Bình tiện tay đưa cho anh chiếc khăn mặt, "Lau đi, đừng để bị cảm lạnh."

Lục Thích nhận lấy hỏi: "Của cô?"

"Khăn mặt mới, chưa dùng đâu."

Anh cũng không ngại đã dùng rồi, Lục Thích liếc mắt, nhanh chóng lau mặt một lần, thay một chiếc áo phông mới, lại cào tóc mấy cái, mới cảm thấy hài lòng.

Hai người ngồi bên thác nước chờ, Chung Bình mở túi xoài khô, chia cho Lục Thích. Miếng xoài vừa chua vừa ngọt, Lục Thích nhồm mảy, có còn hơn không, ăn giết thời gian.

Huấn luyện hạ xuống thác kết thúc, thời gian đã hơi muộn, Từ Điền bắt được hai con cá nhỏ, tiếc là chả bỏ dính răng, anh ta lại thả đi.

Mọi người ăn chút lương khô, lại uống chút nước, nghỉ ngơi một chút, tiếp tục lên đường.

Chung Bình vừa đi vừa gãi vết muỗi đốt trên cánh tay, trên cằm cũng có, ngứa không chịu nổi. Lục Thích quay đầu nhìn mấy lần, Từ Điền ở bên giải thích: "Có cô ấy muỗi sẽ không đụng đến chúng ta, vất vả cho Tiểu Chung rồi."

Chung Bình hừ một tiếng, mặc áo dài tay vào.

Đi một lúc lâu, cuối cùng tới một hang động.

Nhóm tình nguyện viên nghe theo chỉ huy thay trang bị, đầu đội mũ bảo hiểm gắn đèn, chân đi ủng, tất nhiên không thể thiếu chính là tiếp theo hạ xuống khăn cấp rơi thẳng vào trong hang.

Lục Thích đã mệt mỏi, thực sự không muốn biểu diễn cái trò hang hiếc này, suốt nửa ngày phải đeo dây thừng mấy lần, anh thà leo núi còn hơn.

Quay đầu lại thấy Chung Bình đã trang bị đầy đủ, tinh thần phấn chấn, anh lau mặt, cuối cùng lại thay quần áo.

Mọi người phối hợp với nhau, cẩn thận trượt vào trong hang.

Trong hang ẩm ướt, khắp nơi đều là vũng nước, trên vách hang còn có dơi, nhìn thấy đã nổi da gà.

Đội trưởng Hà đi trước giới thiệu cho mọi người kiến thức liên quan đến giải cứu trong hang, lúc này bắt đầu thực hành, đoàn người đi sâu vào trong hang.

Lục Thích uể oải, đã không còn nhắc nhở người, trong lòng hơi hối hận, vừa lấy thuốc lá ra, thì bên cạnh truyền đến một thứ.

"Đừng hút thuốc, nhai cái này đi." Chung Bình đưa thanh kẹo cao su vị việt quất cho anh.

Lục Thích cầm lấy, nhai vào trong miệng, cũng là vị việt quất giống như trong miệng cô, sáng khoái nâng cao tinh thần, nhưng anh vẫn không muốn đi, nói: "Tôi nghỉ ngơi ở chỗ này chờ mọi người."

Chung Bình nói: "Bên trong đẹp lắm."

"Trong hang thì có gì đẹp chứ?"

"Anh phải đi thì mới biết được."

Lục Thích liếc cô: "Muốn dụ tôi đi vậy sao?"

Chung Bình: "..."

"Được, đi thì đi, dù sao cũng không thể bỏ dở giữa chừng." Lục Thích cất bước.

Đường trong hang cũng không dễ đi, lúc hẹp, lúc trũng, may mà đoàn người phối hợp tốt, Lục Thích cũng thường xuyên quay đầu lại dắt Chung Bình.

Nắm tay cô hai lần, đến lúc muốn nắm lần thứ ba thì Chung Bình nói: "Anh không cần để ý đến tôi đâu, tôi không sao."

Một lát sau, đội ngũ dần dừng lại, phía trước đột nhiên sáng hơn, đám người xôn xao.

"Lục Thích, anh xem này!"

Lục Thích nhìn theo hướng ngón tay Chung Bình chỉ.

Trên vách đá ẩm ướt, không biết khi nào lại nở hoa, hình dạng hơi giống san hô, ánh sáng chiếu vào, trong suốt rực rỡ.

Nhìn quanh, hoa nở đầy hang.

Chung Bình nói: "Đây là hoa đá, đẹp không?"

"Ừ."

Chung Bình lấy đi động ra chụp ảnh.

Lục Thích hỏi: "Máy ảnh của cô đâu?"

"Trong túi, lười lấy."

Lục Thích đứng cùng với cô, lấy đi động của mình ra, kéo cánh tay cô, nói: "Lại đây, chụp chung một tấm."

Chung Bình phối hợp cười với ống kính, chiều cao của hai người chênh lệch rõ ràng, Lục Thích giờ di động lên cao, nhanh chóng ấn nút chụp.

Tranh tối tranh sáng, hoa đá nở rộ trong hang, anh chụp được bức ảnh chung đầu tiên của hai người, chớp mũi đều là mũi việt quất.

Một ngày rười tập huấn kết thúc, trở lại chân núi, dường như đã trải qua mấy đời.

Sau khi sự mệt mỏi qua đi, mọi người ăn mặc quần áo đi về phố chính. Trên đường đi qua công trường, ánh mắt công nhân thi công đều dừng lại trên người bọn họ.

Cách đó không xa chính là bãi đỗ xe, Chung Bình nói: "Trần này nhỏ, gần khách sạn không có bãi đỗ xe, cứ để xe ở đây, chúng ta đi bộ qua đó."

Chung Bình Di một đến mức không chịu nổi, hỏi: "Có xa lắm không, đi không nổi nữa rồi."

"Không xa lắm đâu, rẽ một chút rồi đi thẳng, chưa đến hai mươi phút."

Nơi này không thấy xe taxi, không còn cách nào khác, mọi người đành phải cắn răng kiên trì, cuối cùng đã tới khách sạn trong lời nói của Chung Bình, vừa nhìn, mọi người đều thất vọng.

Chung Bình dường như biết bọn họ nghĩ gì, nói: "Phòng bên trong cũng được lắm, mọi người vào xem đi, thật sự không thích, vậy còn có những khách sạn xa hơn, nhưng đều là dáng vẻ như thế này. Khách sạn mấy sao thì cách nơi này đi xe ba mươi phút."

Lục Thích nói: "Đề ý nhiều thế làm gì, tôi ở phòng nào?"

Chung Bình nói: "Hai người một phòng tiêu chuẩn, báo tên để lấy chìa khóa."

Lục Thích chọn căn phòng ở tầng hai đối diện với cửa hàng, người ở cùng phòng với anh là một chàng trai ngoài hai mươi tuổi, anh không thích ở chung, nên tự mình thuê một căn phòng.

Chung Bình chung phòng với Chung Bình Di, cô để cho đối phương dùng WC trước, tranh thủ thời gian rảnh rỗi, mở cuộc họp nhỏ với đồng đội và đội trưởng Hà, sau khi trở về phòng Chung Bình Di đã ngủ rồi, cô lấy quần áo đi tắm rửa, tắm một trận thoải mái rồi đi ra.

Tắm xong ngay cả tóc cũng lười sấy, để tóc ướt sũng gục xuống giường, ngủ một giấc khi tỉnh lại phòng tối om, nhìn di động đã bảy giờ.

Chung Bình Di để lại cho cô tờ giấy, nói đi ăn cơm. Chung Bình gỡ tóc, ngáp một cái ngồi dậy, kéo rèm cửa.

Lục Thích tỉnh lại, cảm thấy cơ thể còn đau hơn so với ban ngày, anh bật dậy, lấy điều thuốc trong túi ra hút, lại thử đánh lửa, cuối cùng bật lửa đã đánh lửa được, anh nhanh chóng châm thuốc.

Hút một ngụm, cả người tỉnh táo, anh đứng dậy kéo rèm ra, lại kéo cả cửa sổ.

Xung quanh đều là cửa hàng, vây thành một cái chợ, bên trong bán đủ mọi thứ. Cửa chính của cửa hàng ở hướng bắc, cho nên cái gọi là khách sạn ở tầng hai cũng ở hướng bắc, cửa sổ ngay hướng đó.

Thiết kế không hợp lý, khoảng cách giữa các gian phòng cũng hẹp, trèo một cái là sang được phía đối diện.

Lục Thích ghét bỏ lắc đầu, xoay người tựa vào khung cửa, phì phèo khói thuốc. Đúng là thời gian rảnh rỗi sau khi ăn cơm xong, dưới lầu khắp nơi đều là người đi dạo phố, trong hẻm nhỏ bên trái còn có một đôi nam nữ mặc đồng phục học sinh ôm hôn nhau sò mó, tự cho là đã che giấu rất tốt, thực ra đã bị người ta nhìn thấy hết.

Lục Thích nhàm chán nhìn màn trình diễn, trên lầu đối diện đột nhiên "Cạch" một tiếng, cửa sổ mở ra.

Anh sững sốt, lập tức hoàn hồn, chào hỏi: "Khéo thế!"

Chung Bình còn chưa tỉnh ngủ, đầu tóc lộn xộn, nói: "Hình như anh không phải ở phòng này."

Lục Thích nói: "Tôi tự thuê phòng riêng."

Chung Bình gật đầu.

Lục Thích nhìn bộ dáng chưa tỉnh ngủ của cô, tóc vênh hết lên, anh cúi đầu cười, vừa ngược mắt, lại thấy Chung Bình nhìn sang bên phải, dường như hơi ngớ người.

Lục Thích quay đầu, thấy đôi uyên ương nhỏ nhỏ tách ra kia, lại nhìn Chung Bình vẫn còn đang nhìn không chớp mắt.

Anh cười một tiếng, gọi: "Này!"

"À, ừ." Chung Bình dời tầm mắt, làm như không có việc gì, "Sao thế?"

Lục Thích nói: "Ra ngoài đi dạo đi, cô ăn chưa?"

"Chưa." Chung Bình đã đói bụng, gật đầu, "Anh chờ tôi mười phút."

Mười phút sau, mái tóc tổ chim đã trở nên gọn gàng mềm mại, Chung Bình mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, khoác một chiếc áo mỏng dài tay, chỉnh tề đi xuống.

Lục Thích đứng ở trước cửa hàng, tầm mắt nhìn chăm chăm cầu thang, cho đến khi cô đã đi đến cửa khách sạn, vẫn không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Hai ngày hai đêm (Phần bốn)

Chợ đêm náo nhiệt người đến người đi, tiếng reo hò âm ỉ, anh lại giống như không cảm nhận được gì.

Chung Bình: "Tôi xong rồi, đi thôi."

Lục Thích yên lặng nhìn chăm chăm cô.

"Lục Thích?"

Hai giây sau, mặt Chung bình hơi nóng lên, "Lục Thích!"

"A." Cuối cùng Lục Thích cũng mở miệng, "Đi thôi."

Không nói gì hết, xoay người bước đi.

Đường trong chợ nhỏ hẹp chật chội, ba bước một cửa hàng, năm bước một đồng rác, tâm tư của Lục Thích cũng không để trong này.

Phụ nữ làm đẹp vì người thương, lần đầu tiên cô mặc váy xuất hiện...

Tim của Lục Thích giống như bị đá mấy cái, đi được mấy bước, anh muốn trở về thay âu phục tiếc là trong túi chỉ có chiếc áo phông thoải hoác.

Ổn định cảm xúc một chút, Lục Thích xoay người.

Chung Bình đi phía sau Lục Thích, mắt liếc anh mấy lần, nghĩ đến bộ dáng vừa rồi anh đứng trước cửa hàng không nhúc nhích, trong lòng cô hơi quái dị.

Chung Bình héch cằm, ánh mắt nhìn lướt qua bên cạnh, đột nhiên phát hiện người phía trước dừng lại, cô vội vàng phanh lại, ngẩng đầu nhìn đối phương, "Sao thế?"

Dưới ánh đèn chợ đêm chật chội, trang phục của Chung Bình càng thêm tỏa sáng, vết thương trên đầu gối cũng không rõ ràng, đôi chân nhỏ dài thẳng, vẫn đi đôi giày thể thao cũ kia, nhìn năng động, không xấu chút nào.

Những người đàn ông xung quanh đi qua đều liếc mắt ngắm.

Lục Thích cúi đầu, lạnh lẽo quét qua bên cạnh một cái, lại quay đầu nhìn về phía Chung Bình, khóe miệng cong lên, ấn đầu cô xuống dưới một chút, thuận thế kéo về phía trước, "Đi thôi."

Chung Bình hơi dờ người, chờ khi phản ứng lại, cô mới ngẩng đầu, Lục Thích đã ôm vai cô, một chiếc xe đẩy hàng đúng lúc đi qua, suýt chút nữa móc vào áo khoác cô.

"Cô cẩn thận chút!" Lục Thích vẫn còn ôm cô.

Bộ dạng xinh xắn, thuần khiết, ưa nhìn như vậy để làm gì.

Vai của Chung Bình hơi nóng, khó chịu run run, không đẩy ra được, lại bị Lục Thích ôm lấy, đưa đến trước cửa một cửa hàng, nhường đường cho một xe đẩy hàng.

"Nhường một chút, nhường một chút, cẩn thận đừng chạm vào."

Không biết chủ cửa hàng nào nhập hàng buổi tối, xe đẩy dồn hết người đi đường sang một bên.

Giọng nói của Lục Thích xen vào tiếng rao hàng, "Cô cao một mét sáu sao?"

Chung Bình vừa mới đứng vững, ngẩng đầu hỏi: "Cái gì?"

Hai bên cửa hàng để đầy giá hàng, có hai người đi đường cũng bị dồn vào, không gian trở nên vô cùng chật hẹp, Lục Thích càng dán sát vào cô.

Lục Thích cúi đầu, nói bên tai cô: "Tôi nói, cô cao một mét sáu à?"

"..."

"Này." Chung Bình đẩy anh, để cho anh lui vào bên trong một chút.

"Cao bao nhiêu?"

Chung Bình chịu đựng, "Hơn một mét sáu!"

Lục Thích cười, đi vào trong hai bước, không còn đường nữa, cửa hàng vô cùng nhỏ, bà chủ và hai người đàn ông trung niên đang cắn hạt dưa ở bên trong.

Bà chủ phun vỏ hạt dưa, thuần thực tiếp đón: "Vào đây xem hàng đi, hàng mới nhập đấy, có đồ lót của Langsha dùng trong phim Seven wolves đấy, cả nam nữ đều có." Lại chỉ vào trên tường, "Cô gái có muốn thử bra không, đây là của Mannifen đấy, giá cả hợp lý."

Trong cửa hàng treo đầy bra và quần lót, gần nhất là một loạt quần lót CK.

Chung Bình: "..."

Bà chủ trêu ghẹo: "Hai người không cần phải quan sát lâu thế đâu, nhìn trúng thứ nào nói với tôi, có chỗ thử đồ sau rèm."

Người đàn ông trung niên số 1 cũng nói đùa: "Sao cô gái nhỏ không biết xấu hổ thử đồ trong này chứ."

Người đàn ông trung niên số 2 nói với bà chủ: "Chúng tôi vào trong chờ chị, để cho chị ở đây chăm sóc khách hàng."

Bà chủ ném hạt dưa về phía ông ta: "Tôi mang vợ cậu đến, hiện tại cậu có thể đi thuê phòng rồi đấy."

Chung Bình: "..."

Con đường bên ngoài đã thông, Lục Thích liếc mấy người kia với vẻ khinh thường, mang Chung Bình đi ra ngoài.

Vừa rồi hai người phía sau cũng muốn đi ra ngoài, lại chen chúc, Lục Thích ôm lưng Chung Bình, đẩy cô lên phía trước, nghiêng người bảo vệ cô ở phía sau.

Cuối cùng đã đi ra, Lục Thích tự nhiên buông tay, nói: "Đi thôi."

Rác rưởi trên mặt đất đều là một ít que xiên nướng, người đi đường vẫn nhiều như cũ, Chung Bình đi hơi chậm.

Tâm trạng của Lục Thích vô cùng tốt, nói chuyện phiếm với Chung Bình: "Nơi này gọi là gì?"

Chung Bình: "Chợ thương phẩm."

"Bên ngoài phố đã được xây theo một khuôn mẫu, còn trong này vẫn giữ được phong cảnh mấy chục năm trước, nhưng cũng rất thú vị."

Chung Bình cảm thấy hơi nóng, kéo cao tóc lên một chút, mới thấy thoải mái hơn: "Nghe nói chỗ đó cũng mới được xây lại năm ngoái thôi, để bình chọn cái gì thị trấn có bản sắc, ngày nghỉ người tới đây du lịch cũng không ít."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, nhanh chóng ra khỏi chợ, đi về phố chính.

Tối thứ bảy có không ít người, các quán chiên nướng mọc lên khắp nơi, gió đêm thổi mùi bay đi xa.

Quần áo cũng bị gió thổi, Chung Bình khép chặt áo khoác, vừa đi vừa dừng, không kịp nhìn. Cô không chống lại được cơn đói bụng, hiện tại chỉ muốn tìm chỗ ăn ngon.

Trong cửa hàng cổ kính hai bên đường đều bán đồ ăn, các loại điểm tâm bánh nướng còn có cả fastfood. Chủng loại nhiều, nhưng Chung Bình lựa chọn không hề khó khăn, chọn mấy loại điểm tâm, sau đó mở túi ra cho Lục Thích chọn: "Anh muốn ăn thứ gì?"

Lục Thích: "..."

Cuối cùng Lục Thích chọn món điểm tâm thoát nhìn không quá hồ lớn, cắn xuống đều là bột đậu đỏ, anh nói: "Buổi tối ăn cái này sao?"

Chung Bình lắc đầu, điểm tâm đầy miệng nói: "Anh muốn ăn cơm hay là ăn mì?"

"Tùy cô, cô muốn ăn gì?"

"Đi xem một chút, chỗ nào gần thì ăn."

Đi đến cửa hàng mì đầu tiên, Chung Bình đã ăn xong ba miếng điểm tâm.

Khách trong cửa hàng nhiều, chỉ còn hai bàn trống, hai người chọn vị trí gần cửa sổ, gọi cho mỗi người một bát mì.

Mỳ được bung lên, Lục Thích đã động đũa, Chung Bình cũng không vội vã ăn, lấy đi động ra chụp cận cảnh bát mì. Lục Thích gấp mì nói: "Trước khi ăn cơm các cô đều có tật xấu là chụp ảnh à?"

Chung Bình cúi đầu, ấn nút chụp: "Có sao đâu."

Lục Thích lại ăn mấy miếng, đột nhiên nghĩ ra gì đó, cũng lấy đi động ra, xem vòng bạn bè.

Quả nhiên mới nhất là do Chung Bình up lên:

Đi du lịch với bạn học cũ, buổi tối ăn mì thịt bò, điểm tâm ở thị trấn rất được nhé.

Phía dưới là ảnh bát mì, còn có hai miếng điểm tâm còn thừa trong túi.

Đi du lịch với bạn học cũ..

Lục Thích hơi sặc, ho khan mấy tiếng, để đi động xuống. Ngược mắt nhìn người ngồi phía đối diện, cô đã bắt đầu ăn, còn cầm lấy bình giấm đồ chút giấm.

"Anh muốn à?" Chung Bình chú ý tới tầm mắt của Lục Thích, giờ bình giấm.

Lục Thích nhếch môi: "Không cần, cô ăn đi."

Bát mì lớn, thực sự rất nhiều, trước đó Chung Bình đã ăn ba miếng điểm tâm, lúc này cũng chả ăn được hết mì.

Ăn vào nóng cả người, cô cởi áo khoác, chỉ còn chiếc váy không tay bên trong. Chiếc váy dán sát người, độ cong phần ngực càng thêm bắt mắt.

Lục Thích đang cầm đũa mì giữa không trung, từ từ bỏ vào miệng, ánh mắt dán vào đối diện, qua một lát, anh hắng giọng, giả vờ tùy ý hỏi han: "Sao tự dưng lại mặc váy thế?"

"Hả?" Trong mồm Chung Bình toàn mì.

Lục Thích nói: "Lần đầu tiên thấy cô mặc váy, bình thường cô toàn mặc áo blouse trắng, không thì cũng là đồng phục của SR, còn cả quần áo thể thao."

Chung Bình nói: "Mùa này thích hợp mặc váy."

Lục Thích cong khóe miệng, nói: "Cô đi tập huấn còn mang váy theo?"

Chung Bình suy nghĩ, nói: "Để chụp ảnh cho đẹp."

Lục Thích cười, cũng không hỏi nhiều nữa, nhưng lúc trả tiền không muốn chia đôi nữa, liếc mắt nhìn Chung Bình cầm ví tiền, anh giữ cổ tay cô, nói: "Được rồi, có mấy chục thôi mà cũng tính toán như vậy."

Chung Bình thấy nhân viên đã nhận tiền của Lục Thích, đành phải nói: "Váy lần sau tôi mời anh."

"Ừ." Lục Thích ba phải đáp.

Rời khỏi quán mỹ, gió càng lớn hơn, Chung Bình mặc áo khoác vào, chỉnh lại tóc.

Hai người đi chậm chậm trở về, trên đường đi Lục Thích nhận một cuộc gọi, Cao Nam gọi tới nói với anh chuyện của Lục Học Nhi, anh vừa nói chuyện, vừa để ý tới Chung Bình.

Thấy Chung Bình nhìn chằm chằm vào một cửa hàng bán đồ ăn vặt, anh nhỏ giọng hỏi: "Muốn ăn à?"

"Hả?" Chung Bình nhìn về phía anh.

Cao Nam ở bên đầu kia điện thoại nghe thấy, nói: "Gi thế?"

Lục Thích: "Không có gì, không phải nói với cậu."

Cao Nam: "... Bên cạnh anh có người?"

Lục Thích: "Ừ."

Cao Nam: "Vậy có tiện nói chuyện không?"

Lục Thích: "Về chuyện này, cha tôi muốn gặp nó thì đưa nó đến đi, không chừng một xác hai mạng lại điên nữa thì càng hay." Lại cười lạnh, "Nhưng nó đã sợ đến thế, thì cậu đừng động vào nó."

Cao Nam: "..."

Chung Bình nghe thấy, kinh ngạc nhìn Lục Thích.

Lục Thích chống lại tầm mắt cô, nói với đầu bên kia điện thoại: "Thôi nói sau đi, cúp máy đây."

Bỏ đi động vào trong túi, anh chỉ về phía cửa hàng bán đồ ăn vặt, "Đi mua ném thử một chút."

Cửa hàng chất đồng đồ ăn vặt, màu vàng óng, thoát nhìn rất giòn, không biết là thứ gì, Lục Thích hỏi ông chủ: "Cái này là gì thế?"

Ông chủ nói: "Đây là bánh cuộn thùng (*), ăn ngon lắm, mua mấy cân đi."

(*)[banh cuon thung.jpg](#)

Lục Thích cũng không hỏi Chung Bình, làm chủ luôn: "Ông cứ cân đi."

"Được." Ông chủ đặt bánh cuộn thùng lên cân, ngoài miệng không ngừng nói, "Hai người đã từng ăn chưa?"

"Chưa từng ăn." Lục Thích nhìn về phía Chung Bình, "Cô từng ăn chưa?"

Chung Bình còn đang nghĩ đến câu "Một xác hai mạng lại điên nữa thì càng hay" kia, đột nhiên nghe thấy Lục Thích hỏi, cô hoàn hồn, lắc đầu nói: "Chưa."

Ông chủ cười nói: "Cái này có thể coi như đồ ăn vặt hoặc ăn thay cơm đều được, còn có thể ăn cùng mỹ, nhúng vào lẩu, nhúng vào trứng rán qua, ăn cũng ngon lắm. Cửa hàng của tôi khá nổi tiếng, còn từng được lên báo, hai người ăn ngon lại đến ăn nữa."

Đầy cả một túi to, Lục Thích trả tiền, xoay người đưa túi cho Chung Bình, "Ăn đi."

"Tôi ném thử xem." Chung Bình mở túi, bẻ một miếng, cắn thử, vừa giòn vừa thơm.

"Ăn được không?" Lục Thích hỏi.

Chung Bình gật đầu: "Ngon lắm."

Lục Thích cũng bẽ ăn thử, tạm được, không tệ lắm.

Lục Thích cầm túi to, hai người vừa đi vừa ăn.

Đi qua thư viện Thanh Vân, Chung Bình đột nhiên ngừng lại: "Chờ chút."

"Hả?" Lục Thích nhìn kiến trúc bên cạnh, hỏi: "Muốn vào xem à?"

Chung Bình quan sát: "Buổi tối có lẽ không vào được rồi."

"Thử xem sao." Lục Thích lách qua bồn hoa, đi về phía cửa thư viện.

Cửa đóng chặt, không thấy ánh sáng, Lục Thích gõ cửa mấy cái, "Có người không?"

Không có ai đáp lại.

Chung Bình nói: "Bỏ đi, buổi tối không mở cửa rồi."

Cô lấy đi động ra, đưa cho Lục Thích nói: "Anh giúp tôi chụp mấy tấm."

Lục Thích nhú mồm, nhận lấy đi động của cô, đang định chụp thì Chung Bình lại gọi anh: "Chờ một chút." Bảo anh mở túi ra, lại lấy một miếng bánh cuộn thùng.

"Được rồi." Chung Bình nói.

Lục Thích cũng không cảm thấy phiền, đi ra xa một chút, để cho cô tạo dáng.

Trong ống kính Chung Bình mặt nhỏ, dáng người nhỏ nhắn xinh xắn, giơ một miếng bánh mỉm cười, vô cùng tự nhiên.

Lục Thích chụp cho cô mấy tấm, còn bảo cô đi mấy bước thay đổi cảnh, Chung Bình cũng không phản đối.

Lục Thích càng chụp càng thuận tay.

Anh hiếm khi chụp ảnh, mấy ảnh trong đi động chỉ như trang trí, chụp người lại càng ít, đêm nay như được khơi dòng.

Chung Bình trong màn hình hào phóng tự nhiên, chụp khuôn mặt nghiêng, hoặc đôi mày cong cong, không sợ hãi không quái dị. Trái tim anh lại như bị đập mấy cái, cách màn hình đi động, ánh mắt của anh ngày càng sâu.

Chung Bình thấy thời gian cũng không còn sớm nữa, bảo ngừng lại: "Được rồi, chụp nhiều lắm rồi đấy."

Lục Thích nhất thời không muốn ngừng, nói: "Đổi nơi khác chụp thêm nhé?"

"Không cần, thế này là đủ dùng rồi."

"Dùng?"

Chung Bình mỉm cười, không nói chuyện.

Rời khỏi cửa thư viện, hai người tiếp tục đi về.

Số lượng bánh cuộn thùng rất nhiều, đủ ăn giết thời gian, Lục Thích thỉnh thoảng ngừng lại, mở túi ra, Chung Bình sẽ cúi đầu lấy bánh, tóc tự nhiên rơi xuống. Anh nhìn chăm chăm đỉnh đầu cô, nhìn cô từ từ ngẩng mặt lên, cắn một miếng bánh nhỏ xốp giòn, khoe miệng hơi nhếch lên, vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn không giống với người hạ từ 170 mét xuống, cũng không giống người hạ xuống thác nước.

Càng không giống người hạ xuống từ dây thùng trên trục thẳng cứu anh.

Chung Bình lại cúi đầu lấy một miếng bánh.

Lục Thích không nhịn được, giơ tay lên, vén tóc cô ra sau mạng tai.

Chung Bình ngẩng đầu, sững người, cầm bánh trên tay, lùi về sau mấy bước, nhất thời hơi ngớ người.

Lục Thích cũng nhìn chăm chăm cô, không di chuyển.

Một lát sau, gió thổi tán loạn tóc Chung Bình, cô nhanh chóng vuốt lại tóc, cầm bánh nói: "Đi nhanh lên."

Bước chân nhanh hơn, không còn nhàn nhã giống như trước.

Lục Thích cười, tim đập mạnh, thành thoi đi sát bên cô.

Cả đường không nói chuyện, nhanh chóng đi vào chợ thương phẩm, người bên trong vẫn nhộn nhịp như cũ, đi đường đều phải tránh người.

Chung Bình đi chậm lại, Lục Thích đi bên cạnh cô, cô nghiêng đầu nhìn mấy cửa hàng bên kia, bán chậu rửa mặt, bán ghế băng, bán đồ chơi, bán quần áo...

Đi được mấy bước, nghe thấy có người gọi mình, "Cháu Chung."

Chung Bình nhìn lại, "Chú Võ."

Ông Võ đang từ chợ đi ra, cười chào hỏi cô, "Cháu đi dạo à?"

"Vâng." Chung Bình nói, "Cháu ở khách sạn trong này."

"À, nơi này rất tốt, vừa náo nhiệt, mua đồ cũng tiện."

Chung Bình gật đầu qua loa.

Ông Võ nói tiếp: "Chú tới nơi này in giấy tờ."

"In giấy tờ?"

"Bên trong có cửa hàng in ấn, chú in giấy thông báo tìm người." Ông Võ nói, "Ngày mai chú lại tới nữa, hiện tại ở cửa hàng chỉ có một ông lão mắt đã mờ, không biết đánh chữ, phải đợi mai con ông ấy đến làm."

Chung Bình hỏi: "Chú dán thông báo tìm người ở thị trấn?"

"Ừ, chú sẽ dán ở khắp nơi, chẳng phải chú đi theo chủ thầu sao, đi đến đâu sẽ dán đến đấy."

Nói xong, ông Võ rời đi trước.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình nhìn theo đôi phương xoay người rời đi, lưng đột nhiên căng thẳng, bị người ôm lấy.

"Sang bên cạnh."

Đỉnh đầu truyền đến hơi nóng.

Lại một đám người đi qua, có đủ hạng người, ăn mặc chẳng ra sao, trên cổ và cánh tay toàn là hình xăm, vừa đi vừa lớn tiếng mắng gì đó.

Đi qua nhìn thấy Chung Bình, một tên đáng vẻ lưu manh huyết sáo: "Người đẹp!"

Nhóm người cũng nhìn qua, ồn ào: "Khéo quá."

"Người đẹp có muốn cùng đi ăn khuya không?"

Chung Bình cau mày, người đang ôm cô sắc mặt trầm xuống, từ trên cao nhìn xuống đôi phương.

Người nọ huyết sáo xong mới để ý tới người đàn ông đang ôm cô gái, vóc dáng của đôi phương cao hơn, hình thể cũng khỏe hơn bọn họ, hoàn toàn có thể đánh người.

Không muốn gây chuyện, người nọ giả vờ không có chuyện gì xoay người đi, đụng vào cánh tay đồng bọn.

Một đám người dần dần tản đi, tay ở trên lưng còn chưa buông ra, Chung Bình né tránh.

Lục Thích cúi đầu nói: "Thời gian vẫn còn sớm, có muốn đi dạo nữa không?"

Chung Bình đỏ mặt, vừa bế tắc vừa dao động, dùng sức gạt bàn tay to trên lưng ra.

"Chậc." Trong lòng Lục Thích mất hứng, suýt chút nữa quên mất phần sức lực này của Chung Bình.

Chung Bình dùng sức tranh khỏi vòng ôm của đối phương, cố gắng bình tĩnh nhìn anh, nói: "Về thôi."

Cô đi trước, Lục Thích chỉ mất mấy bước đuổi kịp, đang định lên tiếng, đột nhiên có một đám người xuất hiện, miệng hùng hổ, "Đám rùa rút cổ, ngày mai

lão tử sẽ xử đẹp!"

Thấy người đi đường xung quanh đều nhìn qua, lại hằm hằm nói: "Nhìn cái gì, ông fuck mẹ mày!"

Nhìn theo đám người rời đi, xung quanh cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Đã tới cửa khách sạn, Chung Bình vẫy tay tạm biệt, Lục Thích giữ tay cô.

"Làm gì thế." Chung Bình rút tay về.

Lục Thích đặt túi vào trong tay cô, "Cái này cho cô."

"..."

"Không cần." Chung Bình nói.

"Chắc." Lục Thích nói, "Bảo cô cầm thì cầm đi."

Kiên quyết đưa cho cô, qua hai giây, lại xoa đầu cô, nói: "Cô mặc váy đẹp lắm."

Qua hai giây, lại thêm một câu: "Ngoan, đi ngủ sớm một chút."

Chung Bình giống như gặp quỷ, cũng không từ chối nữa, xoay người bỏ chạy.

Làn váy màu vàng nhạt bay bay, Lục Thích nhìn theo cô, cho đến khi biến mất hoàn toàn, nụ cười vẫn treo trên khóe miệng anh.

Chung Bình mở cửa đi vào phòng, tìm vẫn còn đập dồn dập.

Chương Hân Di đang chơi di động, thấy cô đã về, cười nói: "Cô về rồi à, tôi mua bánh ngọt cho cô đấy."

"À... cảm ơn."

"Vừa rồi thấy cô ngủ say, nên không nỡ gọi cô đi ăn cơm, cô ăn chưa?"

"Ăn rồi."

"Vừa rồi tôi đi dạo một vòng với mọi người, trấn nhỏ này khá đẹp, ở đâu cũng thành phong nền chụp ảnh được, aiz..." Chương Hân Di chú ý tới thứ Chung Bình cầm trong tay, "Là gì thế?"

Chung Bình suy nghĩ, đưa túi cho cô ấy, nói: "Bánh cuộn thùng, cô ăn đi."

"Ăn được không?"

"Ngon lắm."

Chương Hân Di không khách sáo bẻ một miếng: "Oa, giòn giòn, ngon quá." Lại hỏi Chung Bình, "Cô đi ăn cơm một mình à?"

"... Không phải." Chung Bình hắt cằm, "Cô ăn đi, tôi đi tắm."

"Ừ, cô đi đi."

Nhà tắm không lớn, trang hoàng bình thường, gương chiếm hơn nửa mặt vách tường.

Chung Bình nhìn mình trong gương một lát, đi mấy bước, cúi đầu.

Chương Hân Di ở bên ngoài gọi: "Tiểu Chung, thứ này ăn ngon lắm, cô mua ở chỗ nào thế? Cô chỉ chỗ đi mai tôi mua về."

Chung Bình nói: "Ngày mai tôi sẽ chỉ cho cô."

Qua một lát, Chung Bình cũng đã bình tĩnh hơn, bắt đầu đánh răng rửa mặt, bên ngoài cũng im lặng.

Chờ cô nhỏ ngum bọt kem đánh răng cuối cùng, người bên ngoài đột nhiên thấp giọng, lén lút hỏi cô: "Tiểu Chung, người kia... Lục Thích, tôi không nhớ nhầm tên chứ, người có bộ dáng rất cao ấy, cô quen anh ấy à?"

Chung Bình ngẩn ra, lập tức nói: "Quen sơ sơ."

"Chữ Thích trong tên anh ấy là thích hợp nhĩ?"

"... Ừ."

Đợi một lát, bên ngoài lại im lặng, Chung Bình súc miệng.

"Bình thường anh ấy làm gì thế?"

Chung Bình ngừng động tác trên tay, nói: "Mở công ty."

"À."

Lại nói, "Tôi thêm weixin mà anh ấy không chấp nhận."

Chung Bình nhìn thoáng qua cửa WC.

"Chả có thông tin gì về bạn bè của anh ấy cả, gần đây mới khai trương một nhà hàng, anh ấy mở nhà hàng à? À là nhà hàng này!"

"..."

"Anh ấy thoát nhìn rất kiêu ngạo, không quá hòa hợp với mọi người, tôi thấy hai ngày nay anh ấy nói chuyện với cô nhiều nhất, anh ấy... là người thế nào?"

Chung Bình suy nghĩ, giả vờ như không nghe thấy, nhanh chóng rửa mặt, lại bật vòi sen tắm.

Tắt nước, người bên ngoài không nói nữa, cô thay đồ ngủ, vừa xoay đầu, thấy cửa sổ mở rộng, Chương Hân Di ngồi bên cạnh giường, hơi cúi đầu, mặt bên hướng về phía cửa sổ.

Qua cửa sổ, trên tầng hai, Lục Thích chán nản hút thuốc, đột nhiên nhìn thấy có người ở phía đối diện, anh lập tức nhìn qua.

Lục Thích cười, lên tiếng: "Còn chưa ngủ à?"

Chung Bình đi đến bên cửa sổ, đóng cửa lại.

"Tiểu Chung, đừng đóng cửa, hít thở chút không khí."

"Bật điều hòa đi, đi ngủ sớm một chút, ngày mai còn phải huấn luyện buổi sáng đây." Chung Bình nói.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hai ngày hai đêm (Phần cuối)

Đêm dài yên tĩnh, đã không còn nghe thấy tiếng ồn ào trong chợ.

Chung Bình gọi điện thoại cho mẹ cô.

Bà Chung nói: "Bảo bối à, sao tối con lại ăn có mỗi nỳ, có đói không?"

Chung Bình: "Con no lắm, con còn ăn mấy miếng điểm tâm mà."

Bà Chung: "Buổi tối ăn toàn những thứ khó tiêu, toàn gạo nếp thôi, tốt nhất là vẫn nên ăn cơm." Lại hỏi, "Con đi cùng mấy người?"

Chung Bình: "Hai mươi người."

Bà Chung: "Ôi, nhiều thế à, có nhiều bạn nữ không?"

Chung Bình: "Cũng nhiều à, mọi người đi khá đầy đủ."

Bà Chung: "Có ai đẹp hơn con không?"

Chung Bình: "..."

Bà Chung: "Hôm nay con mặc váy rất đẹp, nhưng nhìn là biết đồ của năm ngoái, trang phục mùa hè năm nay đã xuất hiện, chò con trở về đi mua sắm với mẹ, con gái nên ăn mặc cho đẹp."

Một phen những lời mỹ học, cuối cùng bà Chung nói: "Cũng phải giao lưu với nhiều bạn học nam, biết chưa?"

Chung Bình đầu đầu: "... Con biết rồi."

Cúp điện thoại, Chương Hân Di ở giường bên cạnh, nhìn cô, cười nói: "Cô nói chuyện với mẹ dịu dàng thật đấy, rất ngoan."

Chung Bình: "Bình thường tôi cũng đâu có hung dữ."

"Ha ha!" Chương Hân Di nói, "Tôi chỉ nói hai câu với mẹ là tranh cãi rồi, mẹ tôi là người thế này, hôm nay cô mặc bộ nào đều nhất định phải nghe theo lời mẹ, mẹ tôi vô cùng cố chấp. Mẹ cô còn ủng hộ công việc tình nguyện của cô, không giống như tôi, trước đó bị mẹ cản nhắc hơn nửa tháng, về nhà chắc còn bị nói nữa."

Chung Bình không nói tiếp, cười gượng hai tiếng.

Tắt đèn, Chung Bình nằm xuống đặt đồng hồ báo thức, đèn trên màn hình sáng lên.

Chương Hân Di nhỏ giọng hỏi: "Cô đang up weixin à?"

"Hả?" Chung Bình nói, "Không, tôi đang đặt đồng hồ báo thức."

"Vậy... cô có add Lục Thích không?"

Chung Bình không thoải mái, kéo chăn, đáp qua loa: "Trước đó có add."

Chương Hân Di: "Không biết anh ấy có xem weixin không, thấy tôi add không biết anh ấy có thấy bất ngờ không nhỉ? Vừa rồi tôi cũng đã add thêm những người khác trong đội, bọn họ cũng đã chấp nhận, chỉ có anh ấy quá khinh người, mong là đừng hiểu lầm."

Qua một lát, xoay người than thở: "Sớm biết đã không add. Ngủ ngon."

Chung Bình: "Ngủ ngon."

Chung Bình nằm hơn mười phút lại không thể ngủ nổi.

Hơi mất tự nhiên, trên lưng giống như còn có áp lực xa lạ. Cô gãi thất lưng, vẫn cảm thấy không thoải mái, lăn qua lộn lại, nghĩ trái nghĩ phải, lại với tay vào bên trong sờ chỗ thất lưng kia, nhũn mảy nhắm mắt, một lúc lâu sau mới mơ màng ngủ.

Trong căn phòng ở lầu hai đối diện, Lục Thích vẫn còn đang phấn chấn ca hát, trên người anh chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm, từ nhà tắm đi ra, thuận tay cầm một liều thuốc.

Phía đối diện đã không còn ánh sáng, anh nở nụ cười, đóng cửa sổ lại, kéo rèm, gọi điện thoại cho Cao Nam.

"Thế nào?"

Cao Nam: "Lục Học Nhi vừa kêu đau bụng, lại đưa đến bệnh viện rồi."

Lục Thích đá văng chăn ra, tựa vào đầu giường, ngậm liều thuốc, hít mũi nói: "Chắc, các cậu không đưa nó tới bệnh viện Cảnh Sơn à?"

Cao Nam: "..."

"Ngu ghê, đưa đến đó không phải là xong việc sao, cứ thích ôm rơm nặng bụng." Lục Thích lại hỏi, "Bác sĩ nói thế nào?"

Cao Nam: "Nói là phải dưỡng thai cho tốt, trước đó đã suýt sảy thai, không thể dễ động thai nữa."

Lục Thích: "Được rồi, chỗ bên cha tôi cũng không cần cậu quan tâm, chờ tôi trở về rồi nói sau."

Cao Nam: "Ngày mai tôi tới đón cậu tầm nào?"

Lục Thích: "Khoảng ba bốn giờ chiều đi."

Cao Nam: "OK."

Nói xong điện thoại, thuốc vẫn còn chưa hút hết, Lục Thích cũng không vội vàng đi ngủ.

Anh lướt web một lát, qua một lúc, lại không nhận được mở vòng bạn bè trong weixin, kéo xuống, nhìn thấy "Tiểu Chung" mới up một cái mới.

Phần văn bản: Cửa thư viện đóng, không vào được, đành phải đứng ở cửa chụp ảnh lưu niệm, chuyển đi rất vui vẻ.

Phía dưới là sáu tấm ảnh, chụp đặc tả bánh cuộn thùng, hai tấm ảnh phong cảnh, còn lại đều là "tác phẩm" của anh.

Lục Thích cúi đầu cười, nhìn ảnh chụp một lại, nhìn đi nhìn lại ba "tác phẩm", nụ cười của anh cũng tắt dần.

Lại nhìn lần nữa, anh lục lại những bài cũ của Chung Bình, trượt một lúc, không biết tìm bao lâu, cuối cùng lại thấy được một tấm ảnh cô mặc váy, thời gian là ngày 16 tháng 7 năm 2016.

Đó là ngày SR tập huấn, cô đứng dưới thác nước chụp ảnh lưu niệm.

Lục Thích...

Làn khói tan dần, dừng lại trên khuôn mặt cười tỏa nắng kia, Lục Thích bắt tàn thuốc, đi động sang bên cạnh giường.

Lại cầm lên, nhìn chăm chăm tấm ảnh chụp kia một lúc, anh rít mạnh điếu thuốc, phả khói.

Cô tái phạm!

Sáng sớm.

Trong lúc Lục Thích còn đang mơ màng thì bị đánh thức, anh cau mày đen mặt, tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục.

"Tiểu Lục, cậu dậy chưa? Rời giường, Tiểu Lục, Tiểu Lục." Cộc cộc cộc.

Lục Thích lập tức cựa mình, xuống giường đi ra cửa, mở cửa ra.

"Tiểu..." Từ Diễm sùng sốt, cười nói, "Cậu mau dậy đi, nhanh chuẩn bị tập hợp dưới lầu."

Lục Thích lạnh mặt: "Biết rồi."

"Rầm..." Đóng cửa lại.

Từ Diễm nâng gọng kính, khi rời đi lẩm bẩm: "Gọi dậy mà cũng tức giận."

Bên kia, Chung Bình tắt đồng hồ báo thức, ngáp một cái rời giường, rửa mặt xong, cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh táo, thay quần áo, đúng lúc Chương Hân Di cũng vừa dậy.

Hai người thu dọn ba lô một chút, Chương Hân Di tiện thể ăn hai miếng bánh cuộn thùng, "Lúc trở về, cô nhớ chỉ chỗ để tôi mua mạng về nhé."

"Ừ." Chung Bình đã đeo ba lô, cầm đi động lên hỏi, "Cô xong chưa? Đi xuống nhé."

"Xong rồi." Chương Hân Di buộc túi nylon lại, đưa cho Chung Bình, "Này."

Chung Bình: "Cô cầm đi."

"Cho tôi hết à?"

"Ừ." Chung Bình gật đầu.

Bên ngoài gió lớn, đội trưởng Hà và Từ Diễm đã đợi dưới lầu, hai người đang nói chuyện, nhìn thấy Chung Bình, Từ Diễm hỏi: "Đã gọi hai cô gái kia chưa?"

Chung Bình: "Gọi rồi, các cô ấy bảo chờ thêm năm phút."

Đợi một lát, nhóm người tình nguyện lục tục xuống lầu, Lục Thích cũng xuất hiện, vờn vai, ngáp một cái.

Anh không thấy Chung Bình đâu, trò chuyện với Bình An mấy câu, anh không nhanh không chậm đi theo mọi người vào chợ, ngồi vào một nhà gần đó ăn sáng.

Hơn hai mươi người gọi đồ, cửa hàng lập tức bận rộn.

Mọi người ngồi tùy ý, Chung Bình múc cho mình một bát cháo, gấp mấy miếng dưa muối, ngồi xuống đối diện đội trưởng Hà, vừa ăn được mấy miếng thì bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống.

Chung Bình dừng một chút, lập tức làm như không có việc gì, tiếp tục ăn cháo.

"Tôi qua mấy giờ cô đi ngủ?" Lục Thích cầm một cái bánh bao chiên, cắn một miếng hỏi.

Không có ai trả lời.

Đội trưởng Hà nhìn về phía Chung Bình.

Chung Bình: "..."

"Mười giờ." Chung Bình nói.

"Cô chỉ ăn mỗi thế này?" Lục Thích liếc bát cháo của cô, chỉ vào lồng hấp, "Mau ăn bánh bao đi." Lại mời đội trưởng Hà, "Đội trưởng Hà, chú cũng ăn đi."

Đội trưởng Hà đang ăn cháo gật đầu, "Không cần đâu, tôi cũng gọi rồi."

Đang nói, Từ Diễm đã cầm ba cái lồng hấp nhỏ tránh trái tránh phải đến đây, "Đồ ăn đến đây." Nhân viên phục vụ còn mang theo hai bát mì đi theo phía sau anh ta.

Xung quanh hỗn loạn, Lục Thích vịn vào lưng ghế của Chung Bình, nhích người qua, lấy bình giấm.

Thìa vẫn còn trên tay cô, người dân ngay sát trước mặt cô, Chung Bình né về phía sau.

Lục Thích đột nhiên nghiêng đầu, thích thú nhìn cô, Chung Bình hơi sùng sốt, lại bình tĩnh đối mặt với anh.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Lục Thích bỗng nhiên bật cười, hàm răng trắng thoáng hiện qua trước mắt Chung Bình.

"Ngốc." Nói đúngm một chữ, Lục Thích ngồi ngay ngắn trở lại, đổ chút giấm vào trong bát.

Đồng hồ ăn cuối cùng cũng được bung hết lên, nhân viên phục vụ tránh ra, Từ Diễm ngồi xuống.

Đội trưởng Hà im lặng nhìn hai người đối diện, thu tầm mắt lại, cầm một cái bánh bao chiên đứng lên.

Ăn xong bữa sáng, đoàn người đi ra bãi lấy xe, đến phân cục cứu hỏa đã đi qua hôm trước. Thị trấn cũng không rộng, lái xe một lúc là đến nơi.

Đội trưởng Hà rất quen thuộc với nơi này, gặp mặt bạn cũ, nói mấy câu, sau đó bảo mọi người trong đội đi đến ngọn núi phía sau phân cục, bắt đầu hạng mục huấn luyện hôm nay.

Từ Diễm và Chung Bình "lạc đường", hơn nữa cả hai đều "bị thương", không thể di chuyển được, SR nhận được điện thoại cứu viện, lập tức tổ chức cho thành viên vào núi cứu người.

Phân nhóm cho tổ tình nguyện viên xong, Bình An, A Giới và nhóm phòng cháy chỉ đạo bọn họ, đội trưởng Hà phụ trách tổng chỉ huy.

Đội trưởng Hà lấy bộ đàm ra nói: "Trong vùng núi không bắt được tín hiệu di động, hoặc là sau khi trải qua thiên tai như động đất, tín hiệu gián đoạn, dưới tình huống như vậy, việc truyền tin rất khó khăn, cho nên trong quá trình tìm kiếm cứu nạn, sẽ phải thường xuyên sử dụng truyền tin qua bộ đàm, mọi người phải nắm được cách sử dụng bộ đàm."

Diễn tập bắt đầu, mấy người đội trưởng Hà đi trước tìm địa điểm làm nơi chỉ huy, nhóm tình nguyện viên tổ chức thành các tổ nhỏ phân công hợp tác.

Địa hình ngọn núi này phức tạp, đá lởm chởm, hơn nữa gió thổi càng lúc càng lớn, leo lên vô cùng khó khăn. Lục Thích đi một lát, cả người đã đổ đầy mồ hôi, hai tay đều là vết tích leo núi để lại.

Anh nghe theo mệnh lệnh sột soạt trong bộ đàm, hơi thất thần, nhớ tới đêm đó ở trong núi, có phải những người này cũng tiến hành giải cứu như vậy.

Anh nhanh chóng bị tiếng bộ đàm kéo khỏi thất thần.

"Vừa bắt được tín hiệu di động của nạn nhân Chung Bình, hiện tại mọi người tập trung ở vị trí của nạn nhân..."

Lục Thích vron vai một chút, tiếp tục leo lên trên.

Chung Bình ngồi ở trong cây chò, nhiều muỗi, cô đã bôi gel chống muỗi mà cũng không hiệu quả.

Cởi áo khoác ra, cô để áo lên đầu che, tránh ở dưới áo ăn sô cô la. Không biết qua bao lâu, cuối cùng cô đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập.

Chung Bình kéo áo khoác xuống hô: "Cứu mạng, tôi ở trong này!"

Tiếng bước chân nhanh hơn, trong nháy mắt một đám người xuất hiện, người nọ cao nhất nổi bật trong đám người, bước vượt lên trước, đẩy mấy nhánh

cây vương vãi ra, xuất hiện trước mắt Chung Bình.

Chung Bình mím môi.

Lục Thích bỏ túi cứu viện trên lưng ra, ngồi xổm xuống hỏi: "Bị thương ở đâu? Có thể đi được hay không?"

Chung Bình: "..."

Anh xoay lưng về phía mọi người, hơi rất đứng đắn nghiêm túc.

Chung Bình thành thật trả lời: "Tôi vừa ngã từ trên xuống, hình như gãy chân rồi, không đi được, trên đầu cũng chảy máu."

Trên trán cô bôi thuốc đỏ, Lục Thích híп mắt, lấy một chiếc khăn tam giác từ trong ba lô ra, băng lên đầu cho cô.

Khoảng cách lập tức áp sát, Chung Bình ngửi được mùi thuốc lá thoang thoang, thực sự không khó ngửi cho lắm. Trong tầm mắt cô là hầu kết của đối phương nhô lên xuống, làn da trên cổ đã chuyển sang đỏ do vận động lâu.

Hầu kết đột nhiên giật giật.

"Sao lại bị đốt nhiều như vậy?" Lục Thích thấp giọng hỏi.

Chung Bình né tránh tay anh, Lục Thích giữ chặt, "Tôi còn chưa băng xong."

"... Nhanh lên." Chung Bình nói.

Lục Thích nhíu mày, động tác tiếp tục không nhanh không chậm.

Những người còn lại không để ý đến sự mờ ám giữa hai người bọn họ, tiếp tục hỏi tình huống của "nạn nhân" Chung Bình, cô đáp lại những câu hỏi của bọn họ, khi họ hỏi về vị trí của "nạn nhân" Từ Diên, cô nói không rõ lắm.

Lục Thích nhanh chóng xử lý xong vết thương cho cô, cùng mọi người chuyển cô lên cáng, đặt cô ổn định.

Quay về càng khó khăn hơn, "nạn nhân" nằm trên cáng, mọi người phải bảo đảm vận chuyển cô ra ngoài an toàn. Mọi người phối hợp với nhau, cẩn thận, nhưng Chung Bình vẫn không tránh khỏi bị lật qua lật lại.

Chung Bình hơi choáng váng đầu, vết muỗi đốt trên mặt càng ngày càng ngứa, cô bị băng trên mặt nên không gãi được đành phải dùng bả vai cọ hai cái.

Chiếc cáng chòng chành đột nhiên ổn định lại, Chung Bình vừa ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy tầm mắt của Lục Thích.

"Muốn gãi ngứa à? Tôi giúp cô nhé?" Lục Thích giữ cáng, nghiêng người hỏi.

"... Không cần." Chung Bình nói.

Tiếp tục vận chuyển, ngàn vạn nguy hiểm, trăm nghìn gian khổ, cuối cùng Chung Bình "đã được cứu sống". Qua một lúc, Từ Diên cũng được "cứu ra".

Diễn tập thực chiến còn khó khăn hơn so với tưởng tượng của mọi người, ước chừng phải tiến hành mất chín tiếng, mọi người đói đến mức ngực dán vào lưng, mệt mỏi rã rời, thật sự là không cử động nổi.

Đội trưởng Hà bảo mọi người vào trong phân cục ăn uống, nghỉ ngơi một chút.

Mọi người ngồi dưới đất sân huấn luyện, vừa ăn cơm, vừa nghe đội trưởng Hà tiến hành tổng kết.

"Bởi vậy trong quá trình cứu viện, mọi người phải nhớ kỹ, chúng ta là lực lượng trợ giúp bên cứu hỏa và công an, có rất nhiều lúc, chúng ta chỉ có thể tìm kiếm, chứ không thể cứu."

Đang nói, đột nhiên một loạt tiếng còi vang lên, nhân viên cứu hỏa lập tức lái xe đi.

"Sao vậy, có hỏa hoạn à?"

"Cháy ở đâu thế?"

"Xảy ra chuyện gì?"

Đội trưởng Hà không muốn làm ảnh hưởng đến nhân viên cứu hỏa, anh ta bảo mọi người ăn nhanh chóng rồi rời đi.

Đã ăn xong cơm, nghỉ ngơi cũng tương đối, đội trưởng Hà tập hợp mọi người trở về.

Cao Nam đã đợi ở ngoài phân cục hơn một tiếng, thấy cuối cùng Lục Thích đã đi ra, anh ta vội vàng đi xuống.

Quan sát một lát, Cao Nam cười nói: "Nếu gặp trên đường, chắc chắn tôi không dám nhận quen cậu đâu."

Cả người Lục Thích mặc bộ huấn luyện thể thao, ngay cả anh cũng hơi ghét bỏ, mặc kệ Cao Nam, anh phát tay. Tầm mắt đảo qua thấy Chung Bình ngồi vào xe đội trưởng Hà, anh sờ vào quai hàm đã hơi sưng, kéo cửa xe ra nói: "Đi thôi."

Đoạn đường đoàn xe đi là ra thẳng quốc lộ, không cần đi qua phố chính.

Chung Bình nhận được điện thoại của Chương Hân Di, nghe xong hai câu, nói: "Cửa hàng kia ở trên phố chính, ở phía bắc chợ thương phẩm, đi qua thư viện Thanh Vân, đi khoảng năm phút là thấy."

Đội trưởng Hà nghe xong cũng hơi dao động, muốn mua một chút mang về, chủ ta nói: "Chủ đi vào phố chính, tiện thể mua chút đặc sản cho con, cháu thông báo cho những người phía sau đi."

Chung Bình nghe thấy, nói với đầu bên kia điện thoại: "Cô theo sát xe chúng tôi, chúng tôi cũng đi vào phố chính."

Đoàn xe lái về hướng phố chính, sắc mặt của Chung Bình và đội trưởng Hà dần nghiêm trọng.

Càng ngày càng gần, Chung Bình nhòai người về phía trước, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Cháy."

Đội trưởng Hà đạp nhanh chân ga, nhanh chóng đi vào khu phố, từ xa khói đã dày đặc cuộn cuộn trên không trung, thế lửa vô cùng ác liệt.

Trên đường dân cư mang thùng nước chạy về phía bờ sông, cảnh sắc náo nhiệt ngày hôm qua đã trở thành khăn trương hỗn loạn, càng ngày càng có nhiều người chạy khỏi nơi hỏa hoạn.

Xe đi chậm lại, đường hẹp nhiều người, xe đi không hề dễ dàng.

Một lát sau, cuối cùng đã thấy rõ vị trí khói đặc bốc lên, Chung Bình hoảng sợ nói: "Là chợ thương phẩm."

Đội trưởng Hà dừng xe, mở cửa chạy ra, Chung Bình và nhóm đồng đội nhanh chóng chạy theo.

Tối qua nổi gió, hôm nay sức gió cũng không nhỏ, thế lửa lan ra rất nhanh. Cả chợ thương phẩm đã chìm trong lửa, nhưng siêu thị bên ngoài chợ và cư dân sống trong những hẻm nhỏ đều bị liên lụy.

Xe cứu hỏa dừng bên ngoài chợ, nhân viên cầm vòi phun nước dập lửa bên ngoài.

Đội trưởng Hà tìm được đội trưởng cứu hỏa, hỏi: "Sao lại thế này?"

Đối phương nhìn thấy anh ta, lớn tiếng trả lời: "Đường quá nhỏ, xe cứu hỏa không đi vào được, xung quanh đều không có phương tiện phòng cháy, hiện tại chỉ có thể dựa vào sức người, tôi đã xin tiếp viện rồi."

"Có người bị nhốt bên trong không?"

Đội trưởng cứu hỏa trả lời: "Có rất nhiều người."

Đội trưởng Hà lập tức gọi nhóm tình nguyện viên, bảo bọn họ rời khỏi trung tâm hỏa hoạn, lại bảo nhóm Bình An hỗ trợ nhân viên cứu hỏa dập lửa.

Tổ chức quần chúng tự phát xuất hiện, lấy nước từ nhà gần đó, có người chạy tới bờ sông lấy nước, nhưng thế lửa thực sự quá lớn, số nước này hoàn toàn không dập tắt được lửa.

Xe cấp cứu đã tới, tiếp viện cũng chạy tới, nhân viên cứu hỏa đành phải cố gắng chạy vào hiện trường cứu người bị nhốt ra.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, vẫn không thể khống chế được thế lửa.

Nhóm tình nguyện viên và quần chúng tự phát cùng dùng nước dập tắt lửa. Chung Bình hỗ trợ nhân viên cấp cứu vận chuyển nạn nhân bị thương.

Lại có một nạn nhân được cứu ra, để trên mặt đất.

Trên mặt Chung Bình toàn là mồ hôi và khói bụi, cả người nhếch nhác không chịu được, cô ngồi xổm xuống kiểm tra nạn nhân.

Không còn thở, nhịp tim cũng đã ngừng.

Chung Bình nhanh chóng hồi phục tim phổi, trước tiên ép ngực, qua một lát, cúi đầu hô hấp nhân tạo.

Nhóm cảnh sát đã chạy tới, cư dân lớn tiếng nói về tình huống xảy ra hỏa hoạn.

"Là có người cố ý phóng hỏa, chính là đám ở trong quán cà phê Internet kia, hôm qua còn cãi nhau trong chợ, đánh đánh giết giết."

"Đứng rồi, hôm qua nghe nói mấy người kia cãi nhau vì phụ nữ."

"Hắn ta đi vào lấy xăng, lúc đi qua bên cạnh tôi cũng ngửi thấy mùi."

Chung Bình ngẩng đầu, thở hắt hắt, lại cúi xuống, tiếp tục hô hấp cho nạn nhân, mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Lục Thích vừa mới đỡ lấy một nạn nhân từ chỗ Bình An, anh tìm Chung Bình ở khắp nơi, cuối cùng ở trong ánh lửa nhìn thấy một người ngồi xồm trên mặt đất.

Ánh lửa dữ dội, gió thổi mãnh liệt, nhân viên cấp cứu bận rộn xung quanh cô, cô quỳ gối xuống, cả người chật vật, hai tay ra sức đè xuống, qua một lúc lại cúi xuống hô hấp nhân tạo.

Một lát sau, người trên mặt đất đã hơi cử động, nhân viên cấp cứu chuyển lên cáng.

Chung Bình ngồi xồm xuống đất.

"Nhớ kỹ đây là cứu người, cho dù người bệnh già hay trẻ, là nam hay nữ, ở trong mắt nhân viên cấp cứu chỉ có một thân phận là nạn nhân mà thôi, mọi người đang cứu giúp sinh mạng."

Không hiểu sao trong đầu Lục Thích hiện lên câu nói ngày hôm đó.

Lục Thích đỡ nạn nhân đến bên cạnh xe cấp cứu, nói mấy câu với nhân viên cấp cứu, rồi anh đi về phía Chung Bình.

"Không đứng lên được à?"

Chung Bình ngẩng đầu, nhìn thấy là anh, hơi gật đầu, cả người mệt mỏi nói: "Đi thôi."

"Đi nào, đừng ngồi ở đây." Lục Thích chìa tay ra.

Chung Bình mượn tay anh đứng lên, người hơi choáng váng.

Lục Thích kịp thời ôm lấy cô.

Đầu Chung Bình hơi choáng, không ngừng cứu người, hiện tại cô đã không còn sức. Vui trong lòng Lục Thích mấy giây, cô mới đứng thẳng lên, khoát tay nói: "Tôi đi trước."

Lục Thích biết không ngăn được cô, đành đi theo.

Thế lửa vẫn mạnh mẽ như trước, người từ trong chợ đi ra càng ngày càng ít, thỉnh thoảng còn có tiếng nổ mạnh truyền ra.

Lại có một nhân viên cứu hộ vọt ra, trên lưng cồng một người, quần chúng xung quanh không nhìn được hoan hô cảm tạ.

Nạn nhân bị bỏng nghiêm trọng, nhân viên cấp cứu đưa lên cáng, đối phương thở dồn dập, chạm vào túi quần đã cháy sạch.

Không biết đột nhiên nhìn thấy gì, người bị thương chột mồm to mắt, cảm xúc kích động, hô hấp càng dồn dập.

Nhân viên cấp cứu nhìn theo tầm mắt của ông, Chung Bình cũng đứng lúc nhìn qua.

Chung Bình cảm thấy không đúng, vội vàng đến gần, Lục Thích ở phía sau cũng đi theo.

"Á... Á..."

"Á... Á..."

"Á..."

"Con... trai..."

Lấy tấm ảnh đã bị cháy xém từ trong túi tiền ra, lửa đã đốt cháy gần nửa, một cậu bé năm sáu tuổi mỉm cười trong ảnh.

Một ít giấy vụn quanh cáng, mơ hồ có mấy chữ, "Tim", "Lạc đường", "Năm tuổi".

Người trên cáng ngừng thở, không còn nhúc nhích.

Nhân viên cấp cứu: "Nạn nhân mất rồi."

Một lúc lâu.

Chung Bình nhặt ảnh chụp trên mặt đất lên, phúi bụi, bỏ vào trong túi.

Tiếp tục cứu viện, lửa lớn thiêu đốt bầu trời.

Trận cháy này ước chừng phải bốn năm tiếng mới cháy hết, chợ thương phẩm chỉ còn lại hình dáng, bên trong không bao giờ khôi phục lại được nữa.

Mưa phùn bay bay trên bầu trời, gió cũng đã ngừng, cả thị trấn toàn là mùi lửa cháy.

Đoàn xe đã chạy được hơn mười cây, dừng ở trước cửa một khách sạn. Đội trưởng Hà thuê phòng cho mọi người, bảo bọn họ nhanh chóng nghỉ ngơi.

Chung Bình vẫn chung phòng với Chương Hân Di như cũ, hai người thay phiên nhau rửa mặt, quay về giường nằm, nhất thời không nói chuyện.

Một lúc lâu sau, Chương Hân Di mới hơi mở miệng khàn khàn: "Thật đáng sợ."

"... Ừ."

"Trước kia cô từng gặp trận cháy lớn như thế này chưa?"

"..."

"Đây là lần đầu tiên tôi đến gần với tử vong như vậy."

"..."

"Tiểu Chung? Tiểu Chung?"

Chương Hân Di gọi hai tiếng, quay đầu mới phát hiện Chung Bình đã ngủ, cô ấy khẽ thờ dài, tắt đèn.

Nằm khoảng một giờ, Chương Hân Di thiêm thiếp đi, nghe thấy người ở giường bên cạnh có động tĩnh.

Xuống giường, mở đóng cửa.

Chương Hân Di mơ màng mở mắt ra, suy nghĩ gì đó, lại ngủ tiếp.

Không biết ngủ bao lâu, nghe thấy tiếng đập cửa, Chương Hân Di cau mày, khàn giọng hỏi: "Ai thế?"

Ngoài cửa im lặng một lát, mới đáp: "Chung Bình ở phòng này à?"

Chương Hân Di sững sốt, nhanh chóng đứng lên mở cửa.

Cửa đột nhiên mở ra, Lục Thích nhìn người mở cửa, lại liếc vào bên trong: "Chung Bình có ở trong phòng không?"

"Không có."

"Không sao?"

Chương Hân Di: "Cô ấy vừa mới đi ra ngoài, tôi cũng không biết cô ấy đi đâu."

Lục Thích cau mày xoay người rời đi.

Khách sạn không lớn, Lục Thích tìm một vòng, nhanh chóng tìm được người ngồi bên cửa sổ gần thang máy.

Dưới cửa sổ để hai bồn cây, hàng rào gỗ hình chữ nhật, Chung Bình ngồi trên một bồn, ôm đầu gối, ghé vào đùi, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Thích nhẹ nhàng đi qua, ngồi xổm xuống: "Đang ngủ à?"

Chung Bình vẫn không nhúc nhích.

Lục Thích hỏi một câu, cũng không hỏi nữa, quét mắt nhìn một góc tấm ảnh để giữa chân cô, anh tùy tiện ngồi xuống đất.

Một lúc lâu, anh mới đứng dậy, chậm rãi đứng bên cạnh cửa sổ.

Mưa phùn bay bay ngoài cửa sổ, ngọn đèn hành lang mờ tối, người kia úp mặt xuống đầu gối, hai mắt nhắm lại, nước mắt chảy ra, mũi đỏ bừng, người run run, tiếng khóc thút thút rất nhỏ.

Chung Bình từ từ mở mắt ra, hai mắt đầm nước, nhìn Lục Thích ngồi xổm trước mặt cô. Cô nói:

"Cho dù là người nào thì cũng phải cứu, dù mọi tầng lớp, hay là người muốn tự sát..."

"Hôm nay tôi cứu một người, trên cánh tay hắn toàn là hình xăm..."

"Thực ra tôi rất sợ chết..."

"Tôi càng sợ cứu người quen hơn..."

"Luôn có khoảnh khắc như vậy, con người đột nhiên trưởng thành, tôi không muốn trưởng thành bằng cách này..."

Nước mắt Chung Bình tuôn như mưa, khóc không ra tiếng, câu nói không đầy đủ, cô cắn răng khóc, dù lúc này trước mắt có người, cô cũng không không chế được, tiếng khóc áp lực, đau đến tê tâm liệt phế.

Lục Thích ôm lấy cô, khẽ vỗ lưng cô, lại lau nước mắt trên mặt cô.

Càng lau càng nhiều, lau thế nào cũng không hết, sau đó tiếng cô nhỏ dần, đã hơi hỗn loạn.

Cô giữ chặt áo anh, dán vào lòng anh, Lục Thích khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, vòng ôm cũng chặt hơn.

Cô quá nhỏ, dường như có ôm thế nào cũng không đủ. Tiếng khóc cũng nhỏ như vậy.

Lục Thích cúi đầu, lại lau nước mắt cho cô, khẽ hôn lên má cô: "Đừng khóc, em đừng khóc."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Xoa đầu

Người đang đau khổ không nên nhận được sự an ủi, một khi được an ủi sẽ càng thêm tùy tiện, rõ ràng khi một mình có thể chịu đựng được, nhưng khi được người khác an ủi sẽ tràn ra như đê vỡ.

Hành lang im ắng, tiếng khóc thút thít giống như mưa bụi lạnh lẽo ngoài cửa sổ.

Chung Bình dùng hết sức khóc, ngực khó chịu, thở hổn hển, cơ thể run rẩy, lời nói đứt quãng: "Tôi biết... ngày đó không nghĩ gì đã tự hành động... trái với quy định, cứu người trước hết phải... bảo đảm an toàn cho chính mình, tôi không phải khoe khoang... anh hùng..."

Lục Thích ôm cô, thấp giọng nói: "Tôi biết, em chỉ muốn cứu người thôi."

Chung Bình hoàn toàn không nghe thấy lời nói của anh, cô trút hết ra: "Nếu ngày đó tôi mất, tôi sẽ còn bị mắng, xã... dư luận xã hội chính là như vậy, sao tôi không biết chứ... Tôi không muốn làm cho cha mẹ lo lắng, tôi không nói gì với họ... nói..."

"Chú... Chú Vô chú ấy... Tôi... Tôi không phải chưa từng thấy người chết, nhưng đây là người quen... người quen đấy, chú ấy ngay cả tiền ăn cơm cũng không đủ, mấy nghìn... giám định cha con tốn mấy nghìn, chú ấy cũng làm..."

"Tôi biết phải lý trí... phải lý trí... Bọn họ nhìn đều đã quen, phải lý trí..."

Cuối cùng Chung Bình không ngừng lặp lại "Phải lý trí... Phải lý trí..."

Giống như lặp lại ma chướng, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Lục Thích chưa từng thấy ai khóc thành như vậy, khóc đến mức thở hổn hển, run rẩy, môi cũng khô nứt ra.

Ở bên ngoài đám cháy cô bình tĩnh nhất ảnh lên, lúc này cô tựa như trận mưa tới muộn.

Cảm xúc này giống như vì rút khiến người khác bị lây nhiễm. Tim anh dường như cũng bị cô dẫn dắt theo.

Lục Thích ôm cô vào trong lòng, một tay ôm, tay kia giữ lấy mặt cô, ngón tay cái khẽ lau nước mắt cho cô. Anh không có kinh nghiệm dỗ dành người khác, chỉ có thể dán sát vào lỗ tai cô thấp giọng nói chuyện, lời nói ni non, môi dán sát bên gò má cô, lại khẽ hôn một cái.

Chung Bình cúi đầu nức nở, con buồn ngủ kéo tới, mắt đau đến mức không mở ra được. Anh ôm lấy cả người cô, nhìn từ bên cạnh không có một khe hở nào.

Từng đợt hơi nóng truyền đến lỗ tai, hai má, xúc cảm dịu dàng lại mềm mại chạm vào, cuối cùng Chung Bình cũng phát hiện ra.

Chung Bình giật mình, cúi đầu né tránh, "Á..."

Lục Thích đỡ ót cô, lại ấn cô xuống, thấp giọng nói: "Đừng để ngã."

Chung Bình vẫn bị Lục Thích ôm chặt, khễ tựa vào trong lòng anh, ngửa đầu thấy ngay khuôn mặt phóng đại của anh, hơi thở gần trong gang tấc. Cô né tránh, đẩy anh ra: "Này..."

Lục Thích gạt tóc dính vào mặt cô, ấn mạnh cổ tay, không nói tiếng nào nhìn chăm chăm cô, Chung Bình vừa ngước mắt, đúng lúc ánh mắt hai người giao nhau.

Nếu là bình thường, với sức lực kia của Chung Bình đã sớm đẩy được người ra, nhưng lúc này cô mệt mỏi cả ngày, cộng thêm khóc xong chả còn chút sức lực nào, tay chân hoàn toàn không còn sức, suy nghĩ còn chưa tỉnh táo, phản ứng cũng chậm chạp hơn.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ lớn dần, cách cửa sổ, trong hành lang ẩm áp khô ráo, không bị ảnh hưởng gì từ bên ngoài, hình thành một thế giới yên tĩnh an nhàn.

Lục Thích dần dần áp sát...

Cách tăng nước Chung Bình tro mắt nhìn, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần... cô đột nhiên nâng tay lên, ngăn khuôn mặt ngày càng khuếch đại trước mắt này.

Lục Thích:...

Chung Bình đang định mở miệng, trong cổ họng đột nhiên bị sặc, con ho kéo đến, lồng ngực như bị thiêu đốt, cô vội vàng cúi người xuống vừa ho vừa nôn khan.

Bàn tay trên mặt rời đi, cuối cùng Lục Thích cũng buông cô ra, đỡ bả vai cô không để cho cô ngã xuống đất, "Không thoải mái ở đâu? Dạ dày à?"

Chung Bình lắc đầu, ho một lúc lâu mới miễn cưỡng ngừng lại. Nước mắt cô ràn rụa, lông mi dính nước, mấy sợi lông mi dính vào nhau, ánh mắt vừa đỏ vừa hồng, thoát nhìn vô cùng thâm trầm.

Lục Thích: "Nào đi uống chút nước. Không phải em chưa uống ngụm nước nào sao?"

Chung Bình gạt đầu, tạm thời nói không ra lời.

Lục Thích nâng cô dậy, Chung Bình nhặt tám ánh rơi trên mặt đất lên, đứng im, đầu hơi choáng, cả người khó chịu đi về phòng. Mở cửa phòng ở đây cần đến thềm, tới bên ngoài phòng, Chung Bình khẽ gọi người: "Hân Di."

Không ai đáp lại.

Cô lại khễ gõ cửa, "Hân Di? Hân Di?"

Vẫn không có ai đáp.

Lục Thích nhíu mày, "Cốc cốc cốc" Dùng sức gõ mấy cái, nửa đêm, tiếng động này thực sự làm cho người ta sợ hãi.

Chung Bình ngăn anh lại, "Có thể cô ấy đã ngủ say rồi, đừng gõ nữa."

Lục Thích: "Có là heo thì cũng tỉnh, đâu phải kẻ điếc."

Chung Bình không cảm theo di động, cũng không muốn đánh thức người ở phòng bên cạnh, "Bỏ đi, tôi xuống dưới lấy thềm." Đang định xoay người, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tóc Chương Hân Di hơi hỗn loạn, mặc áo ngắn tay quần dài, giống như mới từ trên giường thức dậy, ánh mắt lại rất tỉnh táo, tầm mắt đảo qua Lục Thích, nói với Chung Bình: "Cô quay lại rồi."

"Xin lỗi, đánh thức cô mất rồi." Chung Bình nói.

"Không sao, không sao, cô..." Lúc này Chương Hân Di mới để ý tới dáng vẻ của Chung Bình, kinh ngạc nói, "Cô xảy ra chuyện gì thế?"

"Không sao, chỉ là hơi khó chịu thôi."

Lục Thích không đợi hai người nói chuyện tiếp, đưa Chung Bình vào phòng, ngoài miệng nói: "Em đi rửa mặt đi, cô đun chút nước ấm cho cô ấy." Câu sau là nói Chương Hân Di.

Chương Hân Di nhất thời chưa kịp phản ứng, Chung Bình đẩy Lục Thích, "Anh về phòng đi, tôi không sao."

"Được rồi, em vào trước đi." Lục Thích đẩy cô vào WC, còn mình cầm ấm nước trên bàn.

Chương Hân Di lập tức có phản ứng, "Đề tôi, đề tôi."

Lục Thích cũng không tranh việc.

Chung Bình vốc nước ấm từ vòi lên mặt, Chương Hân Di đóng cửa WC, nhân lúc lấy nước, thử thăm dò hỏi, "Cô vừa đi đâu thế, sao lại ở cùng với Lục Thích?"

Chung Bình xi mũi trả lời: "À, trùng hợp thôi."

"À... trước đó anh ấy có tìm cô."

Chung Bình sững sốt: "Hả?"

Lấy nước xong, Chương Hân Di cũng không vội đi ra ngoài, "Anh ấy không nói tìm cô có chuyện gì sao?"

"Có lẽ còn chưa kịp nói." Chung Bình tiếp tục rửa mặt.

Chương Hân Di cầm ấm nước xoay người, lúc cầm nắm ấm cửa quay đầu lại hỏi: "Cô thật sự không sao à?"

"Không sao đâu." Chung Bình lắc đầu cười, "Cảm ơn cô."

"Không cần khách sáo."

Chương Hân Di lại đóng cửa WC lại, cầm nước, thấy Lục Thích ngồi ở ghế sofa bên cạnh cửa sổ, cúi đầu không biết đang nghĩ gì, cô hơi tò mò, hỏi: "Aiz, Chung Bình không thoải mái, có cần nói với đội trưởng Hà một tiếng không?"

Lục Thích ngẩng đầu, thần nhiên liếc cô ta, "Không cần."

Chung Bình rửa mặt xong, nhìn mình trong gương.

Mắt như mắt cá, giống như quỳ. Hiện tại đầu óc cô cũng dần tỉnh táo, mỗi chuyện vừa xảy ra giống như ảnh chụp hiện lên trước mặt cô.

Chung Bình nhú mày, ngẩng người một lát, vắt khăn mặt lau mồ hôi trên cổ, mở cửa đi ra ngoài.

Trong phòng, Chương Hân Di ngồi trên giường chơi di động, Lục Thích vẫn ngồi ở ghế sofa, nhìn thấy người trong WC đi ra, anh lập tức đứng dậy đi qua.

"Thế nào, tốt hơn chưa?"

Chung Bình gạt đầu, lại nhìn Chương Hân Di, nói với Lục Thích: "Đã khuya rồi, anh về phòng đi."

"Đội thêm một lát, em ngồi xuống trước đã."

Nước sôi, Lục Thích lấy cốc, rót nước, chỗ nước còn lại đổ vào bát mỳ, mùi lập tức bay ra.

Chung Bình vẫn còn đứng, Lục Thích vẫy tay: "Lại đây, uống chút nước ấm trước đã."

```
var _avIvar = _avIvar || []; _avIvar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình không đợi anh chuyển cốc, cầm luôn cốc lên, thổi mấy cái, cẩn thận nhấp một ngụm, cổ họng thiếu nước lập tức được tiếp viện, cô uống mấy ngụm, cuối cùng cũng dễ chịu hơn.

Lục Thích lại lấy nước, cầm điện, Chung Bình lên tiếng bảo anh về trước, anh cũng không thêm đề ý, nhìn cô uống hết nước.

Mỳ chín, anh xé túi giấy, dùng nĩa đảo mỳ, "Ăn chút mỳ đã."

Chung Bình mấp máy môi, "Tí nữa tôi ăn, Hân Di còn muốn đi ngủ, anh về trước đi."

Lục Thích liếc về phía Chương Hân Di.

Chương Hân Di cầm di động, ánh mắt lại liếc bên kia, thấy Lục Thích nhìn qua đây, cô ta nhanh chóng xua tay, cười nói: "Không sao, tôi còn chưa buồn ngủ."

Lục Thích lờm Chung Bình, "Đừng quan tâm người khác, em ăn mỳ miến trước đi, đừng để tỉnh dậy có muốn nôn thì dạ dày lại trống không."

Chung Bình quả thật muốn ăn một chút, cô cũng không dong dài nữa, ngồi xuống ăn mỳ, ý bảo Lục Thích mình ỉn.

Lục Thích cười, "Tôi về phòng đây."

Chung Bình nhanh chóng gạt đầu.

Lục Thích xoay người chuẩn bị rời đi, đột nhiên dừng lại, Chung Bình không hiểu nguyên do.

Lục Thích cúi xuống, giọng nói trầm thấp, "Thứ lý trí này rất khó nắm bắt, quá lý trí sẽ thành máu lạnh, phần lớn lý trí chỉ là một cái có mà thôi."

Chung Bình ngăn người.

Lục Thích lại áp sát một chút, sờ đầu cô, dịu dàng nói: "Em làm cái này không phải dựa vào "nhiệt huyết" (*) sao?"

(*) Ở đây Lục Thích chơi chữ “nhiệt huyết” cũng có nghĩa là “máu nóng” trái ngược với “máu lạnh” ở trên

Cuối cùng Lục Thích rời đi, Chung Bình mãi không có phản ứng.

Hơi nóng của mỳ dần tiêu tan, mùi nhạt dần, cô khuấy mấy cái, lại ăn hai miếng.

Chương Hân Di cũng không nói gì, đã đi ngủ rồi, Chung Bình thu dọn rác rưởi, đi vào WC rửa tay, quay về giường nằm. Cô để ảnh trong túi áo ngủ, cách lớp quần áo sờ vào, ánh mắt nóng lên, đột nhiên lại cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Lại lấy ảnh chụp ra, cô nhắm mắt lại, dần chìm vào giấc ngủ.

Trận khóc qua đi, khi tỉnh lại, Chung Bình hơi choáng váng, khi rời giường cũng mất chút sức.

Thứ hai tất cả mọi người đều phải đi làm, đoàn xe xuất phát sớm, Chung Bình cũng không cà kê lâu, tranh thủ thời gian rửa mặt, trước khi ra cửa Chương Hân Di quan tâm hỏi cô: "Cô có muốn trước khi trở về đến bệnh viện không, sắc mặt cô không được tốt lắm."

Chung Bình: "Ừ, trở về tôi sẽ đi khám."

Xuống lầu, mọi người đều đã chờ ở đại sảnh, đội trưởng Hà kiểm kê nhân số, thiếu Lục Thích.

Đội trưởng Hà nhìn về phía Chung Bình, "Cô gọi điện thoại cho cậu ta đi."

"... Vâng."

Chung Bình đang định gọi điện, thấy người nọ đột nhiên xuất hiện ngoài cửa khách sạn.

Lục Thích vẫy tay: "Tập hợp rồi à? Đúng lúc, lên đường thôi." Đi thẳng đến trước mặt Chung Bình, đưa một túi đồ ăn cho cô.

"Sữa đậu nành và bánh bao, em lót dạ trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trở mặt

Hai mươi ánh mắt cùng đồng loạt quét qua, đại sảnh im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Lục Thích vẫn còn giờ túi nilon.

Chung Bình mỉm cười, nhận lấy túi: "Cám ơn."

Lục Thích cười.

Đội trưởng Hà liếc một vòng đám người đang im lặng, hét to: "Được rồi, xuất phát!"

"Xuất phát nào!" Mọi người hoàn hồn, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, náo nhiệt đi ra ngoài cửa.

Chung Bình và Lục Thích cũng đi theo sau mọi người, trước khi ra cửa, Chung Bình mở miệng: "Bao nhiêu tiền, để tôi trả cho anh."

Lục Thích dừng bước, liếc cô, cửa kính đẩy ra bị kéo lại, hai người bị chắn bên trong.

"Tôi qua trạng thái của tôi không tốt, nói gì làm gì mong anh đừng trách, coi như chưa xảy ra chuyện gì là được, nhưng vẫn cảm ơn anh." Chung Bình cười nói cho hết lời, nhân tiện đẩy cửa bước ra ngoài.

Lục Thích đứng tại chỗ mấy giây, giữ cửa, ánh mắt nhìn theo Chung Bình, thấy cô nói gì đó với đội trưởng Hà, lên xe đối phương.

Cao Nam ở cách đó không xa đứng bên cửa xe giục: "Ông chủ!"

Lục Thích dời tầm mắt, mặt không thay đổi đi về xe mình.

Trời còn chưa sáng hẳn, đoàn xe xuất phát về nội thành Nam Giang.

Chung Bình ngồi cạnh ghế tài xế, tâm trạng hơi căng thẳng cuối cùng đã bình phục, cô hỏi đội trưởng Hà: "Chú ăn bánh bao không?"

"Chú ăn thì cháu đủ ăn à."

"Không sao, chú có muốn không?"

"Cháu tự ăn đi." Đội trưởng Hà nhìn Chung Bình, nói thẳng: "Cháu khóc à?"

Chung Bình vừa mở cốc sữa đậu nành ra, nghe vậy sững sốt, trừng lớn mắt sờ mặt mình: "Rõ như vậy sao?"

Đội trưởng Hà cười nói: "Cháu quên trước kia chú làm gì à? Yên tâm, người khác không để ý sẽ không nhìn ra đâu."

Chung Bình "vâng" một tiếng.

Đội trưởng Hà: "Việc công hay là việc tư?"

Chung Bình không đáp, uống hai ngụm sữa đậu nành, lại lấy ra một cái bánh bao, ăn hết miếng cuối cùng, cô mới nói: "Cháu vẫn chưa đủ mạnh mẽ."

"Hà?" Đội trưởng Hà hỏi, "Không đủ mạnh mẽ? Cháu muốn nói là về cơ thể hay là tâm lý?"

Chung Bình: "Cả hai, hiện tại đầu cháu còn choáng váng."

"Có muốn đến bệnh viện khám không?" Đội trưởng Hà hỏi.

"Đến Nam Giang rồi nói sau."

"Người cơ thể cường tráng còn sinh bệnh, nói chỉ một cô gái."

Chung Bình: "Phân biệt đôi xử."

"Về phương diện thể lực mà nói, cháu quả thật rất xuất sắc, nhưng cháu không thể phủ nhận phụ nữ yếu hơn so với đàn ông."

Đội trưởng Hà nói chuyện đâu ra đấy, Chung Bình đã sớm quen rồi, cô "Vâng" một tiếng, lại ho mấy cái, rút tờ giấy ra lau mũi.

Đội trưởng Hà: "Cháu cũng coi như là chú nhìn lớn lên, nếu chú kết hôn sớm mấy năm, có khi con chú đã lớn bằng cháu rồi, có chuyện gì không giải quyết được, đừng có tự mình chống đỡ."

Chung Bình im lặng, một lúc lâu sau mới nói: "Không phải chuyện không giải quyết được..." Suy nghĩ, lại nói, "Một khi phòng tuyến trong lòng sụp đổ, hậu quả không thể lường trước được, sẽ làm ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi... Cháu không nghĩ tới mình lại không chịu nổi một đả kích như vậy."

Qua một lát, cô nói tiếp: "Cháu nghĩ mình cần chút thời gian."

Đội trưởng Hà hơi dăm chiêu nhìn cô.

Xe ở phía sau đi không xa không gần, trên đường đi, trời dần sáng rõ.

Lục Thích ngồi phịch ở ghế sau chả có tí hình tượng nào, ánh mắt liếc chiếc xe phía trước, sắc mặt hơi thối. Cao Nam nhìn qua gương chiếu hậu, chuyển

túi đồ ăn ra phía sau, "Bữa sáng nguội rồi."

Lục Thích phát tay: "Đề đó đi, còn chưa đói!"

"Không đói mà sáng sớm cậu đã đi mua rồi..." Cao Nam cười, "Có lòng mua cho cô Chung à?"

Lục Thích để tay ra sau đầu, "Ồ."

Thừa nhận thẳng thắn, Cao Nam hơi bất ngờ, vẻ mặt hơi cứng lại, nhanh chóng nhếch khóe miệng: "Xem ra là cãi nhau."

Lục Thích đá vào ghế anh ta: "Chuyên tâm lái xe đi." Xoay người nằm thẳng xuống.

Buổi tối ngủ muộn, vừa rồi sáng sớm đã chạy đi mua đồ, hiện tại anh nên ngủ bù, nhắm mắt lại.

Thực mợ nọ giống sau khi say rượu loạn tính trở mặt, anh là người "bị" trở mặt đó.

Ngủ một lát trên đường, Lục Thích ngủ cũng chẳng thoải mái mấy, xoay thất lưng ngồi dậy, xe đã tiến vào nội thành. Anh mở túi đồ ăn ra, lấy bánh bao thịt đã nguội lạnh cắn một miếng to, nhũn mảy: "Khó ăn thế." Nói xong lại cắn một miếng nữa.

Cao Nam lái xe, hỏi: "Cậu về nhà hay đến công ty trước?"

Lục Thích quan sát đường, hất cằm: "Đi theo chiếc xe đằng trước."

Chiếc xe phía trước chạy đến cửa bệnh viện, người ngồi ghế bên tài xế đi xuống, nói mấy câu với người lái xe, xe rời đi, cô đi thẳng vào bệnh viện.

Lục Thích thúc giục: "Đi nhanh lên!"

Cao Nam theo sau. Phía trước nhiều xe, tốc độ không nhanh lên được, cuối cùng xe ngừng lại, Lục Thích đã không còn thấy bóng dáng Chung Bình đâu.

Thẻ bảo hiểm và sổ y bạ của Chung Bình vẫn luôn đặt ở trong túi du lịch mang theo người, nhanh chóng lấy sổ từ máy, buổi sáng người khám bệnh rất nhiều, cô vẫn phải xếp hàng chờ.

Mới đợi một lát, chợt nghe thấy có người gọi cô: "Chung Bình."

Chung Bình quay đầu, cười nói: "Lão Hoắc!"

Hoắc Chí Cương cầm một cặp lồng và một túi đồ, đi đến trước mặt cô hỏi: "Cháu tới khám bệnh à? Khó chịu ở đâu thế?"

Chung Bình: "Choáng váng đầu thôi ạ, tìm bạn học kê đơn thuốc."

"Có nặng lắm không?"

"Chú đừng lo, chú quên là cháu cũng học y à."

Hoắc Chí Cương: "Y cháu học là thứ khác."

Chung Bình liếc cặp lồng trên tay Hoắc Chí Cương, cũng không hỏi nhiều: "Chú quay về cửa hàng à?"

Hoắc Chí Cương: "Chú đi khám với cháu."

Chung Bình vừa định lên tiếng, đột nhiên thấy một người đi nhanh về phía cô, tới trước mặt vẫn còn mang theo trận gió, liếc qua Hoắc Chí Cương, quay đầu hỏi cô: "Sao lại đến bệnh viện, không phải tối qua nói không sao à?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích quan sát cô: "Đau dạ dày?"

Cuối cùng Chung Bình cũng hỏi: "Sao anh lại tới đây."

Lục Thích tự nhiên nói: "Lo lắng cho em."

Hoắc Chí Cương vẫn không nói, im lặng nghe, tầm mắt khẽ đảo qua hai người, nhìn thấy vẻ mặt Chung Bình hơi khác thường, Hoắc Chí Cương mới lên tiếng: "Bạn cháu đến rồi vậy chú đi trước nhé, còn có mấy khách đến lấy hàng." Suy nghĩ lại bỏ thêm một câu, "Thật sự không thoải mái thì đừng đi làm, quay về chỗ cha mẹ cháu đi."

Qua mấy giây, Chung Bình mới gật đầu: "Vâng."

Hoắc Chí Cương khập khiễng rời đi, Lục Thích quan sát chân anh ta một lát. Vừa lúc máy báo đến số của Chung Bình, cô nhanh chóng quẹt thẻ, bên

cạnh đột nhiên bị che khuất.

"Người nhà cô à?"

Chung Bình không đáp, ấn mấy nút trên màn hình, máy in ra đơn đăng kí, cô rút thẻ, để cho người phía sau đi lên, lúc này chỉ còn cách mấy số, nói với Lục Thích: "Anh đừng đi theo tôi."

Lục Thích: "Trước tiên tôi đi khám bệnh với em đã rồi nói sau."

Chung Bình: "..."

Lục Thích thấy dáng vẻ này của cô, liếc cô nói: "Ôm cũng đã ôm rồi, hôn cũng đã hôn rồi, em coi như chưa xảy ra gì là chưa xảy ra sao? Em coi Lục Thích tôi là người thế nào?"

Cuối cùng Chung Bình không còn giữ được bình tĩnh nữa, gặp Lục Thích giống như gặp quỷ, xoay người bỏ chạy, trong nháy mắt chạy vào thang máy.

Lục Thích nhìn theo, cúi đầu cười, liếc đồng hồ, không đuổi theo nữa, xoay người bắt chuyện với Cao Nam vẫn luôn đứng ở phía sau, cất cao giọng nói: "Quay về công ty."

Chung Bình tìm bạn học kê thuốc, thuận lợi trở lại đơn vị, rốt cuộc cơ thể không khỏe, hơn nữa lại bất an, hiệu suất công việc vô cùng chậm.

Buổi trưa nghe thấy nhóm đồng nghiệp tán gẫu tin tức, cô do dự một lát, mới lướt web.

"Vi trả thù phóng hỏa, chợ thương phẩm trong một đêm hóa thành tro."

"Trần cổ xảy ra vụ án phóng hỏa lớn, sáu người tử vong, hơn bốn mươi người bị thương."

"Xã hội đen tranh chấp dẫn đến phóng hỏa, nhân viên cứu hỏa chiến đấu năm tiếng."

Chung Bình lại kéo xuống một tin tức, tâm trạng nặng nề, đóng trang web lại, không muốn suy nghĩ nữa.

Tin tức này tạm thời trở thành đề tài đứng đầu, tính chất ác liệt, hậu quả nghiêm trọng, sự nghi ngờ nổi lên khắp nơi, mỗi ngày trên mạng đều có người hỏi, "Tại sao xe cứu hỏa không vào được?", "Không có phương tiện cứu hỏa, tại sao chợ thương phẩm này vẫn tồn tại?", "Trơ mắt nhìn trận lửa thiêu năm tiếng, cháy sạch đồ đạc, lửa mới tự động tắt, tại sao máy bay trực thăng không tới dập lửa?"

Dur luận càng ngày càng nghiêm trọng, sự nghi ngờ cũng ngày càng nặng, truyền thông làm một loạt tin tức chuyên đề.

Hôm nay Chung Bình đến văn phòng SR, cùng mọi người xem tin tức.

P phía sau người dẫn chương trình là tấm bản đồ, trên bản đồ có mấy quốc gia, trên đó đều có đủ các loại số liệu.

"Số trực thăng dùng cho cứu viện ở Mỹ là hơn mười nghìn chiếc, vào năm 1956 nước họ đã ban hành "Kế hoạch cứu viện truy tìm khắp nước", có một loạt quy định đối với cứu viện trên không. Mới gần đây, Mỹ còn tăng thêm 3025 máy bay dùng cho cứu viện hàng không khẩn cấp. Sau khi nhận được điện thoại xin giúp đỡ, từ hai mươi đến bốn mươi phút là máy bay có thể xuất phát."

"Hệ thống cứu viện trên không của Đức thì càng không cần phải nói, DRF được thành lập vào năm 1972, cứu viện hàng không của Đức hiện nay đã mở rộng đến Áo và Ý. Hiện tại bọn họ có tổng cộng 42 máy bay trực thăng khẩn cấp phục vụ căn cứ, bất cứ địa phương nào ở Đức, trong mười lăm phút sẽ nhận được phục vụ từ cứu viện trên không."

"Còn cứu viện trên không của nước ta, lực lượng yếu kém ra sao? Mọi người hãy xem số liệu đi, cuối năm 2008, nước ta chỉ có 294 máy bay trực thăng quân đội, dân dụng dùng cho cứu viện khẩn cấp, đến cuối năm 2010, số lượng máy bay trực thăng dân dụng của nước ta chỉ chiếm 1% trong tổng số trực thăng dân dụng trên thế giới."

"Lỗ hổng của số lượng trực thăng dân dụng lớn, lực lượng trực thăng cứu viện phân tán, mỗi lần cất cánh, chi phí đắt đỏ, hơn nữa hàng không kiểm soát chặt chẽ, đủ mọi nguyên nhân khiến cho cứu viện trên không của nước ta phát triển vô cùng chậm."

"..."

Ở bên kia, Lục Thích đang đi công tác bên ngoài, bận rộn mấy ngày, lúc này mới xong xuôi, quay về khách sạn tắm rửa một cái, châm điều thuốc, nằm trên sofa bật TV.

Đúng là thời gian tin tức buổi tối, một loạt các tin tức khác nhau.

Lại đưa tin về vụ hỏa hoạn kia, Lục Thích bỏ điều khiển xuống, nhìn người dẫn chương trình nghiêm túc phân tích tình hình hỏa hoạn, giới thiệu hệ thống cứu viện trên không của các nước, chế nhạo lực lượng cứu viện quốc gia không đáng một xu.

Cuối cùng người dẫn chương trình nói: "Vụ cháy hôm 15 tháng 3 chừng năm tiếng, nếu giống như phần lớn cư dân mạng nói, phải trực thăng đến dập lửa, có phải kết quả sẽ khác không?"

Anh ta lại đưa ra mấy hình ảnh. Trên ảnh đủ loại trực thăng đậu trên không trung, đang kéo người trên dòng sông chảy cuồn cuộn, dừng ở trên bầu trời khói dày đặc, treo thùng nước mức từ sông. Còn có người mặc đồng phục chuyên nghiệp, treo giữa không trung, nối với người được cột chắc ở tòa nhà cao tầng, trực tiếp kéo lên trực thăng.

Đều là cứu viện trên không ở những nước khác.

Lục Thích nhìn một lúc lâu, thuốc đã hút xong. Anh lấy di động ra, suy nghĩ, xoay hai cái, lại bỏ xuống.

Đến thứ bảy, cuối cùng Lục Thích đã trở về, chạy thẳng đến văn phòng SR. Đã có rất nhiều người tới, nhìn một vòng, không thấy bóng dáng người nọ.

Di Mã nhìn thấy anh, nhanh chóng ngoác tay: "Tiểu Lục à, cậu tới rồi, lại đây."

Lục Thích đi qua.

Di Mã đếm tiền: "Số tiền các cậu nộp tuần trước còn thừa rất nhiều, chia lại cho mỗi người năm mươi tư tệ, đủ rồi, cầm lấy đi."

Lục Thích nhủ mảy, nhận lấy tiền: "Sao lại cho cháu thêm mười lăm ạ?"

Di Mã: "À, đây không phải là tiền Tiểu Chung thiếu cậu sao, lần trước con bé bảo tôi trả lại cho cậu."

Lục Thích ngẩn người, mặt hơi đen đi, nhẫn nại hỏi: "Cô ấy đâu rồi ạ?"

"Con bé xin nghỉ một thời gian rồi, Bình An sẽ mang các cậu đi luyện tập."

Lục Thích lấy ngay di động ra, vừa mới bấm đến số của Chung Bình, anh lại lập tức bỏ xuống.

Nhớ tới dáng vẻ đáng thương giống như "gặp quỷ" của cô, anh mềm lòng, để tránh dọa cô bệnh, đành nhắn weixin cho cô vậy:

Sao em không tới SR?

Đợi đến khi cả người anh đỏ đầy mồ hôi kết thúc huấn luyện, vẫn không nhận được tin trả lời.

Anh nhẫn nại đến ngày thứ ba, cuối cùng gọi điện, trước đó anh còn cố ý háng giọng, ai ngờ giây tiếp theo chợt nghe thấy: "Xin lỗi, số điện thoại bạn gọi hiện đã tắt máy, sorry, the..."

Lục Thích bỏ di động xuống.

Cao Nam gõ cửa đi vào nói: "Có thể đi rồi."

Lục Thích cầm lấy áo khoác, khuôn mặt bình tĩnh ra khỏi văn phòng.

Xe đi đến bệnh viện Cảnh Sơn, tiến vào phòng bệnh quen thuộc, khuôn mặt Lục Thích luôn âm trầm hơi nở nụ cười, cầm quả táo, ngồi cạnh giường bệnh gọt.

"Hôm nay cha thấy thế nào?"

Ông Lục đang nhắm mắt, hơi mở ra, liếc Lục Thích.

Lục Thích gọt hết vỏ, lấy thìa, "Nhìn khí sắc tốt lên không ít, nơi này phục vụ cũng coi như tận tâm. Nếu cha thấy bác sĩ y tá nào không vừa mắt, chỉ cần nói một tiếng."

Lục Thích khom lưng, đưa thìa tới bên miệng ông Lục: "Ăn một miếng?"

Ông Lục khẽ lắc đầu.

Lục Thích đưa thìa vào miệng mình, chậm rãi ăn táo, lại ra hiệu cho Cao Nam, "Con đã mang hộp đồng đến, cha kí là xong."

Ông Lục chật vật nói: "Đề... đây..."

"Vâng." Lục Thích hát cầm với Cao Nam.

Hộp đồng được để bên cạnh bàn.

Lục Thích lại lấy thìa khoét quả táo, cầm thìa xuống, đưa táo vào miệng, "Cha nên giữ gìn thân thể, con đã mua trực thăng cho cha, còn chờ hai tháng nữa đến sinh nhật cha tặng cho cha đấy."

Ông Lục hơi nhếch miệng, không nhìn ra là cười hay không.

Ngồi nửa tiếng, Lục Thích rời khỏi bệnh viện, đi ra ngoài bệnh viện, anh phanh cút áo, chống tay ngả lên trên, "Lão hoàng đế."

Cao Nam giả vờ như không nghe thấy, hỏi anh: "Có muốn đi thư giãn không? Gần đây cậu "tu thân dưỡng tính" đủ rồi."

Lục Thích đứng tại chỗ mấy giây, vung tay lên: "Đi hát nào."

Tới KTV, gọi thêm Thẩm Huy tới. Thẩm Huy vừa đẩy cửa phòng ra, chợt nghe thấy có người lớn tiếng hát:

"Nam bình văn chung~~~~ phiêu theo làn gió ~~~ như khẽ gõ vào lòng tôi ~~~" (*)

Lục Thích chỉ ngón tay, ra hiệu cho Thẩm Huy đóng cửa, cầm mic lớn tiếng hát:

"Nam bình văn chung, phiêu theo làn gió

Như thổi thúc tôi tình mộng tương tư

Thúc giục tôi tình mộng tương tư

Tương tư có ích lợi chi ~~~~~"

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phát hỏa

Vốn là lần điều dưỡng nhẹ nhàng, vào tay Lục Thích trong nháy mắt bài hát trở nên cuồng dã, anh quả thực đang dùng sinh mệnh đểร้อง, vừa rống vừa lắc chuông ở KTV, vô cùng nhập tâm.

Thẩm Huy sững sờ ngồi vào bên cạnh Cao Nam, hỏi: "Khi nào thì có... thương thức này?"

Cao Nam khẽ cười, rót cho anh ta một chén rượu, còn mình cầm cốc soda lên uống, nói: "Trút hết nỗi lòng đó."

"Xảy ra chuyện gì?" Thẩm Huy hỏi.

"Bệnh tương tư đó." Cao Nam chỉ rượu trên bàn, "Uống của cậu đi, đừng để ý đến cậu ta."

Thẩm Huy không dám xác định nói: "Đây là... đang yêu sao?"

Cao Nam nhìn về phía anh ta không nói lời nào, ánh mắt sâu xa.

Thẩm Huy giật mình cười ra tiếng, vẫn không dám tin, "Thật hay giả đấy, tôi có biết cô gái đó không?"

"Cậu không biết đâu."

"Nói như vậy là cậu biết sao? Ở đâu, xinh không, bao nhiêu tuổi?"

Cao Nam hươu hươu cốc soda trong tay, cụp mắt nói: "Nhỏ hơn chúng ta mấy tuổi... rất đặc biệt."

Thẩm Huy nghe đánh giá của anh ta, hơi kinh ngạc, cũng không nghĩ nhiều, "Bật lại bài "Nam bình văn chung" lần nữa cho tôi!" Lục Thích xoay người, mở cốc rượu trên bàn nhấp một ngụm, nói vào mic.

"Tôi vội vàng đi vào trong rừng rậm

Rừng rậm trùng trùng

Tôi không tìm thấy hành tung của nàng

Chỉ nhìn thấy gió dao động ~~~~~"

Lục Thích hát cả đêm, về đến nhà đã là hai giờ rạng sáng, đánh một giấc, tỉnh dậy đã là chiều hôm sau.

Anh trở mình, nhúu mày, ngáp một cái, rồi giường đi vào nhà bếp tìm tạm đồ gì đó để ăn, đi ra mở TV, bật đại một kênh.

Rót một cốc cà phê, anh ngồi vào sofa, vừa lướt web trên di động vừa ăn cơm trưa, lổ tai vênh lên nghe tin tức trong TV.

Nghe một lát, anh ngước mắt lên, nhìn người nhà của nạn nhân đang khóc đòi bồi thường vụ hôm 15 tháng 3, khuôn mặt vô cùng đau khổ, đều cảm hận chỉ trích cứu viện bất lực.

Anh từ từ bỏ cốc cà phê xuống, vắt chéo chân, lặng lẽ nhìn lên màn hình TV.

Qua mấy ngày, SR đổi mới thời khóa biểu huấn luyện, Lục Thích đến hai lần vẫn không gặp được người. Anh hỏi thẳng dì Mã: "Chung Bình xin nghỉ vì bận chuyện gì ạ?"

"Bận chuyện gì ạ?" Về mặt dì Mã mờ mịt, "Dì cũng không rõ, quên hỏi con bé rồi."

Lục Thích: "Nếu mọi người có việc, tìm cô ấy như thế nào?"

Dì Mã càng mờ mịt: "Gọi điện thoại thôi, mọi người đều biết số di động của con bé mà."

Lục Thích đành phải hỏi lại: "Nếu di động tắt máy thì sao?"

Dì Mã: "Vậy chờ con bé khởi động máy thôi."

Lục Thích: "..."

Sau lưng đột nhiên xuất hiện giọng nói sang sảng: "Chung Bình ra nước ngoài rồi."

Lục Thích quay đầu.

Đội trưởng Hà đưa một túi đồ cho dì Mã, nói với Lục Thích: "Là đi công tác, cụ thể khi nào quay về thì không biết, di động đổi thành số nước ngoài, nhưng không được sự cho phép của cô ấy, tôi nghĩ không thể nói cho cậu được."

Lục Thích: "... Anh mặc kệ cái đồ mặt than này."

Nước ngoài có một hội nghị về di truyền học tổ chức trong bốn ngày, Chung Bình may mắn được làm trợ lý của chủ nhiệm Triệu đi mở mang kiến thức, lại bởi vì chủ nhiệm Triệu phải ở lại trao đổi học tập trong một tuần, nên Chung Bình cũng bị giữ lại.

Tham dự hội nghị có người đoạt giải Nobel, có các quản lý cấp cao của các công ty dược phẩm sinh học và chuyên gia các nước, lần đầu tiên Chung Bình được tiếp xúc với những người ở tầng lớp này, khó tránh khỏi căng thẳng, gạt hết mọi chuyện linh tính chú tâm làm việc.

Bận rộn bốn ngày, cuối cùng hội nghị cũng kết thúc, trao đổi học tập bắt đầu ngay sau đó, trong lúc này cô từng nhận được một tin trên weixin của Lục Thích, lúc đó bận rộn không trả lời, sau đó thì cũng bỏ quên luôn.

Chờ đến khi Chung Bình ngồi máy bay về nước đã là đầu tháng sáu, nhìn thấy trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ, cô hơi thất thần.

"Trở về nước nghỉ ngơi mấy ngày." Chủ nhiệm Triệu nói.

Chung Bình hỏi lại: "Tôi được nghỉ mấy ngày sao?"

Chủ nhiệm Triệu nhìn đôi mắt thâm sì của cô, không đành lòng: "Thế này đi tính cả hai ngày nghỉ cuối tuần, cho cô nghỉ chín ngày thì thế nào?"

"Thật sao?" Chung Bình không dám tin.

Chủ nhiệm Triệu nói là làm: "Tôi nói được là được, cô đi chơi đi, cho cô nghỉ đông sớm một chút."

Chung Bình: "..."

Chủ nhiệm Triệu: "Sao không nhớ à? Vậy ngày mai bắt đầu đi làm."

Quay về nước, cô vì chênh lệch múi giờ nên đến làm tổ ở nhà cha mẹ, hôm sau Mạ Mạ tìm đến.

Bà Chung biết Mạ Mạ là chị em bạn dì của Chung Bình, về phần hai cô gái quen biết thế nào, bà cũng không rõ. Bà Chung nhiệt tình hiếu khách, mở cửa ra gọi Chung Bình: "Mạ Mạ đến đây!"

Mạ Mạ thay giày nói: "Dì à, dì còn thân thiết với con hơn cả mẹ con đây, mẹ con mà hoan nghênh con được như dì, chắc con khóc lụy Trường Thành mà."

Bà Chung vui mừng: "Con bé này nói chuyện hài hước, Bình Bình đang ở trong phòng ngủ đấy, con vào kêu nó dậy đi."

Bà Chung đi lấy đồ uống cho Mai Mai, Mai Mai đi thẳng vào phòng ngủ của Chung Bình.

Tóc Chung Bình vênh hết lên, híp mắt ngồi trên giường, ngo ngác nhìn người đi vào. Mai Mai ngạc nhiên nói: "Này này này, xuất ngoại có một tuần mà đầu óc bỏ quên ở nước ngoài rồi à?"

Về mặt Chung Bình ngo ngác, nhưng thần trí tỉnh táo: "Cậu đi lại được rồi à?"

"Đã sớm đi được rồi, chỉ có cậu không biết thôi." Mai Mai đặt mông ngồi xuống giường cô, dưới mông hơi cộm, cô ấy rút ta, "Đây là gì thế?"

"Mai Mai, nước chanh và hoa quả đây, ăn hết lại gọi di nhé." Bà Chung đi vào, bung đĩa trái cây, đá chân Chung Bình, "Mau đi đánh răng rửa mặt, đừng nằm ườn ra nữa."

"Vâng."

Bà Chung: "Hai đứa chơi đi, mẹ ra ngoài mua đồ ăn, Mai Mai ở lại ăn cơm trưa nhé."

Mai Mai cười nói: "Vâng, di nấu ăn là ngon nhất."

Bà Chung vui vẻ đi ra ngoài.

Mai Mai bung đĩa trái cây ăn, mở tờ tạp chí trong tay, "Cậu mang tạp chí này từ nước ngoài về à?"

"Ừ." Chung Bình xuống giường, vuốt tóc, đi vào WC.

"Toàn là máy bay, phi công đẹp trai quá."

Chung Bình bóp tuýp thuốc đánh răng nói: "Cậu đừng hút thuốc nữa."

"Ngửi thấy à?" Mai Mai nhìn điều thuốc mình cầm trên tay, "Nhưng tớ mới hút có tí mà."

"... Bỏ đi." Chung Bình ngậm bàn chải đánh răng, đi ra mở cửa sổ phòng.

Mai Mai gạt tàn thuốc, "Sao cậu lại xem loại tạp chí này?"

"Buồn chán, nên xem tạm."

Mai Mai rút điều thuốc, "Thời gian trước trong tin tức không ngừng đưa tin về cứu viện khẩn cấp hàng không, không phải cậu cũng đã xem đấy chứ?"

"... Ừ." Chung Bình súc miệng.

Mai Mai lật xem tạp chí: "Cứu viện hàng không trong nước chúng ta quá lạc hậu, thật ra người nhà nạn nhân vụ hỏa hoạn cũng không thể hoàn toàn xem như là cố tình gây sự, hai năm trước lúc tớ còn ở Đức, trên đường thấy tai nạn xe cộ, kết quả cậu có biết cái gì đến giải cứu nạn nhân không?"

Chung Bình rửa mặt xong đi ra, "Máy bay trực thăng?"

"Thật nhàm chán." Mai Mai khinh thường nói, "Chính là máy bay trực thăng phổ biến y như xe cấp cứu."

Chung Bình suy nghĩ, "Tình hình ở trong nước khác."

Mai Mai: "Điều này ai chả biết."

Chung Bình cảm khăn mặt ngồi vào bên cạnh giường, hơi ngẩn ngơ, không biết đang nghĩ gì.

Mai Mai nhìn cô, "Cậu đang nghĩ gì vậy, nói ra đi."

Chung Bình lắc đầu.

Mai Mai nheo mắt cô: "Nhìn dáng vẻ này của cậu là biết có tâm sự, nói đi, chị gái giúp cô san sẻ."

Chung Bình muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu mới nói: "Cậu nói xem, nếu tớ học lái máy bay thì thế nào?"

"Tốt lắm nha."

Chung Bình: "..."

Mai Mai híp mắt: "Tớ nói thật đấy, không phải cậu là người hợp tác nhiều nhất với phân đội Hưng Thành sao, cũng từng theo bọn họ huấn luyện, ngay cả nhảy dù cũng đã nhảy rồi, còn lên trực thăng mấy lần. Cậu nói muốn học lái máy bay, tớ chả thấy kì quái chút nào."

Chung Bình: "Lĩnh vực tăng trời thấp sẽ không ngừng mở rộng, cứu viện trên không nhất định sẽ phát triển."

Mại Mai: "Cho dù không phát triển, cậu chỉ cần thi được chứng chỉ, tương lai không làm xét nghiệm ADN nữa, còn có thể lái máy bay cho người ta."

Chung Bình khinh thường.

Mại Mai: "Một người bạn của chị tớ lái trực thăng cho khách sạn người ta, chuyên đón khách VIP, hành trình bay càng nhiều tiền lương càng cao, hiện tại tiền lương một năm mấy chữ số đó."

Mại Mai giơ ngón tay, Chung Bình hiểu ngay.

Mại Mai nhìn về mặt cô, "Nếu đã nghĩ xong, còn do dự gì nữa?"

Chung Bình nhìn về phía cô ấy: "Tiền."

"Bao nhiêu tiền?"

"Tiền học là hơn hai trăm nghìn."

"Shit..." Mại Mai rút mấy điều thuốc, nghĩ một lát, câu đầu tiên nói ra miệng là, "Vậy học lái máy bay không phải toàn phú nhị đại sao? Có phải tớ nên đi học để có thể câu được một kẻ ngốc không?"

Chung Bình không muốn đề ý đến cô ấy nữa.

Mại Mai cười, đung cánh tay cô: "Còn thiếu bao nhiêu, chị đây cho cô mượn."

Chung Bình lắc đầu: "Cái này thì không cần."

"Đủ tiền rồi?"

"Từ nhỏ đến lớn tiền mừng tuổi và học bổng tớ chưa từng đụng vào, trước kia đều là mẹ giữ giúp tớ."

"Cậu cũng là tiểu phú bà nha." Mại Mai hỏi, "Vậy không phải là đã có tiền rồi sao?"

Im lặng mấy giây, Chung Bình phùng má: "Đó là toàn bộ tiền để dành của tớ..." Sao cô có thể xuống tay được!

Ai ngờ buổi chiều cô xuống tay luôn.

Sự cố chấp của cô khác với người thường, nghĩ là làm, xác định rõ mục tiêu, khẳng khái làm theo ý mình, lúc trước gia nhập SR cũng là như thế, hiện tại học lái máy bay cũng là như vậy.

Đã sớm tìm tài liệu, Chung Bình đến trung tâm đào tạo đăng ký, ngày tiếp theo hoàn thành hạng mục kiểm tra sức khỏe, sổ tiết kiệm trống không, từ nay về sau cô phải nhịn ăn nhịn tiêu rồi.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên một tiếng rồi kết thúc, Chung Bình liếc qua nhìn là số của lão gia mặt lạnh Lục Thích, cô cũng không thấy lạ.

Trong phòng tập thể hình.

Lục Thích ngồi trên máy kéo tạ, cảm di động vẫn im lìm.

Mồ hôi ướt sũng áo thể thao màu đen, làn da trên cánh tay đen hơn so với mười ngày trước, cơ bắp cũng nhiều hơn so với trước. Một giọt mồ hôi từ trên thái dương chảy xuống, rơi xuống mu bàn tay, Lục Thích thở hổn hển, bỏ di động vào túi.

Mấy ngày nay anh thường xuyên gọi cho dây số kia, hôm nay là lần đầu tiên gọi được, hơi bất ngờ, chưa kịp nghĩ đã cúp máy.

Lục Thích nắm chặt tay, khuỷu tay gấp lại, duỗi người về phía sau, cơ thể kéo căng, dần dần thu về phía trước, cứ thế lặp lại, hơn một giờ sau, cả người anh ướt đầm mồ hôi, đi vào phòng tắm rửa.

Lau mái tóc ướt sũng đi ra, Lục Thích ngồi lên ghế, lấy di động gọi cho dây số kia.

Chung Bình nhìn chằm chằm di động không ngừng rung trên bàn, suy nghĩ, cuối cùng vẫn bất máy: "A lô."

"..."

"A lô?" Chung Bình lại nói thêm một lần.

Lục Thích bỏ khăn mặt xuống, tay chống xuống ghế, ngửa đầu, lỗ tai hơi ướt, "Về rồi?"

"Ừ, anh có việc gì không?"

"Hết chênh lệch múi giờ rồi chứ?"

"... Ừ."

"Buổi tối có hoạt động gì không?"

"..."

"Nói chuyện."

"... Có."

"Làm gì thế?"

"Bận rộn nhiều chuyện, anh có việc gì không, không có tôi cúp máy đây."

"Ngày mai thì sao?"

"Cũng có việc."

"Ngày kia?"

"Có..."

Lục Thích ngắt lời cô: "Chung Bình..."

Chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng bên đầu kia điện thoại:

"Bình Bình, ra ăn sầu riêng! Gọi điện thoại à? Nói chuyện với ai vậy?"

"Vâng, con đến đây! Không nói với anh nữa, tôi cúp máy đây."

"Tít..."

Lục Thích nắm chặt di động, híp mắt, "Đồ tái phạm."

Anh không gọi cho cô nữa, hai ngày kế tiếp cũng thật sự bận rộn, Cao Nam nhắc nhở anh: "Cậu có đi học lớp đào tạo không?"

Lục Thích suy nghĩ, hỏi: "Khi nào?"

"Ngày mai."

"Ngày mai á? Sao không nói sớm." Lục Thích hất tay, "Đi thôi, ngủ sớm dậy sớm."

Ngày hôm sau, anh ra ngoài từ sớm, lái xe hơn một tiếng tới lớp đào tạo.

Lớp đào tạo ở tầng ba, phòng học không lớn, chỉ bằng một lớp học trung học bình thường, bàn trắng ghế tựa màu xanh, có bục giảng có bảng đen có TV.

Đã có ba người đàn ông ngồi trong phòng học, bộ dáng ba bốn mươi tuổi, đều khách sáo chào hỏi lẫn nhau.

"Tôi họ Vương, gọi là Vương Hữu Phát, điều hành công ty thương mại."

"Tôi là Hứa Lục, điều hành khách sạn."

"Tôi là Lâm Tân Quốc, làm kinh doanh nhỏ."

Lục Thích tất nhiên là cũng muốn giới thiệu bản thân: "Lục Thích, mở nhà hàng."

Lục Thích tới sớm, chọn một vị trí giữa phòng học ngồi xuống, đợi một lát, "các học sinh" lục tục đến.

Số người cũng không nhiều lắm, đếm đi đếm lại cũng chỉ có mười ba người, Hứa Lục nhìn thấy người vào nói: "Toàn là người già."

Wang Hữu Phát: "Nghe nói khóa này còn có phụ nữ đấy, đúng là hiếm thấy."

Lâm Tân Quốc: "Con gái kia."

Mọi người nghe thấy, ánh mắt đều nhìn ra cửa phòng học.

Lục Thích ưỡ ể oải nhìn qua, đột nhiên như bị đóng đinh, nhếch miệng cười, ánh mắt như phun lửa ra ngoài.

Chung Bình đứng ở cửa, như bị lửa thiêu đốt, hai chân như xoắn lại.

Cô không thể ngờ đến đi học lái máy bay cũng có thể gặp được Lục Thích.

Lục Thích nghiêng người về phía trước, cánh tay chống lên bàn, không nói lời nào vẫy tay với cô, ánh lửa trong mắt vẫn còn hùng hực ra ngoài, nhìn không dòm mắt như muốn đốt cháy người nọ.

Chung Bình đứng im tại chỗ.

Lục Thích lại vẫy tay.

Cuối cùng Chung Bình cũng nhấc chân, rào bước vào cửa, gật đầu với anh, ngồi ở bàn đầu chính giữa lớp.

Một lát sau, ngay cả hàng ghế bên cạnh cũng trầm xuống, bên cạnh có người ngồi xuống.

Lục Thích nghiêng đầu, liếc cô nói: "Khéo ghê."

Chung Bình: "... Là trùng hợp thôi."

Lục Thích cười: "Đăng kí khi nào thế?"

Chung Bình: "Mấy hôm trước."

Lục Thích nhích tới gần hơn: "Hôm anh gọi điện thoại cho em đã đăng kí rồi?"

Chung Bình: "... Ừ."

Lục Thích: "Sao đột nhiên muốn học thứ này?"

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình: "Không phải anh cũng đến học à."

Lục Thích: "Anh đăng kí từ hai tháng trước rồi."

Chung Bình hơi kinh ngạc.

"Này, không phải vừa mới rút được thời gian đấy chứ." Lục Thích nói, "Em đang tâm huyết dâng trào?"

Chung Bình đáp có lệ: "Ừ."

Lục Thích liếc cô: "Đồ tái phạm"

Giọng nói rất khê, Chung Bình không nghe thấy, hỏi: "Anh nói gì thế?"

Sắc mặt Lục Thích như thường, "Không có gì."

Đám đàn ông xung quanh đều xem hết hành động của hai người trong mắt, cảm thấy đã hiểu ra, trong mắt đều có ý cười.

Một lát sau, giảng viên đến.

Giảng viên không lớn tuổi, thoạt nhìn chỉ hơn ba mươi, tự giới thiệu họ Hồ.

Tiếp đó phát một đồng lớn sách vở rất nặng, giảng viên Hồ nói: "Giờ học lý thuyết quy định phải bốn mươi mấy tiếng, bình thường các vị công tác bận rộn, rút được thời gian đến cũng không dễ dàng, như vậy, học đào tạo trực thăng chỉ cần bốn tháng là hoàn thành, nhưng phần lớn khi chúng tôi cho thực hành, nhóm học viên lại quá bận rộn không rút được thời gian, cho nên phần lớn đều phải mất hơn một năm mới lấy được chứng chỉ."

"Lý thuyết là một trong những phần khó khăn nhất, rất nhiều người bình thường phải thi ba bốn lần mới qua lý thuyết. Tất cả kiến thức bên trong đều là những thứ mà bình thường mọi người chưa từng tiếp xúc, cho nên tôi hi vọng trong thời gian tiếp theo, mọi người có thể chăm chỉ học tập, lớp này của chúng ta tổng cộng chỉ có mười ba người, hi vọng có thể thi một lần là qua."

Lúc giảng viên nói lời mở đầu, Lục Thích đã bắt tay vào lật sách giáo khoa, Chung Bình ở bên cạnh ngồi nghiêm chỉnh, không biết có đang nghe hay không.

Lục Thích nhỏ giọng nói: "Ăn sáng chưa?"

Chung Bình: "..."

"Hả?" Lục Thích nghiêng đầu.

Chung Bình: "Ăn rồi."

Lục Thích: "Tự lái xe tới?"

Chung Bình: "Ừ."

Lục Thích: Hôm nay không phải cuối tuần... em nghỉ à?"

Chung Bình: "Ừ."

Lục Thích: "Nghỉ mấy ngày?"

Chung Bình: "Sang tuần sau sẽ đi làm."

Lục Thích: "Em ra nước ngoài làm gì?"

Chung Bình: "... Đi công tác."

Lục Thích: "Anh biết đi công tác, nhưng làm gì."

Chung Bình: "Một hội nghị di truyền học, nói ra anh sẽ hiểu sao?"

Lục Thích cười ha hả, "Anh cũng từng học sinh học, nghe có thể hiểu."

Chung Bình: "..."

Lục Thích: "Buổi trưa..."

Chung Bình quay đầu, nhìn anh nói: "Đừng nói nữa!"

Lục Thích chớp mắt, cười cười, cuối cùng im lặng.

Giảng viên ở trên bục nói nước miếng văng tứ tung, Chung Bình chuyên tâm nghe, nghe giảng đến đâu là chép vào luôn.

Không bao lâu, đột nhiên bên cạnh chìa ra một bàn tay.

Chung Bình nhìn anh.

Lục Thích tựa vào ghế, nói: "Cho anh mượn bút."

Chung Bình: "..."

Chung Bình lấy bút bi trong túi ra đưa cho anh, Lục Thích nhận lấy.

Một lát sau, túi bút trước mặt bị để sang bên cạnh, Chung Bình nhìn sang phía đối phương.

Lục Thích kéo túi bút ra, lục lọi, lấy cục tẩy và bút xóa ra, còn có một tấm ảnh phong đồ khoảng một tấc ở bên trong.

Chung Bình nhìn thấy, đang muốn giật lại thì bị Lục Thích lấy cánh tay ngăn lại.

Lục Thích cầm lấy ảnh chụp, cẩn thận nhìn.

Cô ở trong tấm ảnh non hơn so với hiện tại, khuôn mặt trẻ con phúng phính, cằm không nhọn như bây giờ, mắt vẫn to như trước, tóc ngắn hơn so với hiện tại, tóc mái rất dài, che khuất lông mi.

Khuôn mặt vô cùng đáng yêu.

Lục Thích quay đầu hỏi: "Đây là lúc mấy tuổi?"

Mặt Chung Bình đỏ ửng, muốn lấy lại, Lục Thích giữ lấy cổ tay cô, "Mấy tuổi?"

Động tĩnh của hai người hơi lớn, lại ngồi ở bàn đầu, không gây ra sự chú ý hơi khó. Chung Bình đành phải cúi đầu, thấp giọng nói: "Trả lại cho tôi!"

"Mấy tuổi?" Lục Thích lại hỏi lần nữa.

Chung Bình: "Mười bốn mười lăm thì phải."

Lục Thích cũng hạ thấp giọng giống cô: "Cấp hai hay là cấp ba?"

"Cấp hai." Chung Bình nói, "Được chưa, trả lại cho tôi."

"Để anh nhìn."

"Có gì đẹp chứ."

Lục Thích liếc cô, thản nhiên nói: "Em rất xinh."

Chung Bình sững sốt, quay đầu đi, lỗ tai đã hơi hồng.

Qua một lát, cô cầm túi bút trở về, lại thấp giọng nói: "Xong chưa?"

"Xong rồi."

Chung Bình chìa tay.

Lục Thích: "Trong túi anh."

Chung Bình: "..."

Lục Thích: "Anh muốn có nó."

Chung Bình: "Lục Thích!"

Lục Thích gõ bàn, khẽ nhắc nhở cô: "Nghe giảng bài!"

Chung Bình nhú mày.

Lục Thích: "Để ăn trưa rồi nói sau."

Vị giảng viên trên bục giảng kia đã không muốn câu nữa, giả vờ như không nhìn thấy hai người ngồi bàn đầu kia, không biết qua bao lâu, cuối cùng đã yên tĩnh lại, anh ta làm như vô tình liếc qua.

Cô gái thoát nhìn nghe rất chăm chú, còn người đàn ông tựa vào ghế, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bạn cùng bàn (Phần một)

Chung Bình cúi đầu ghi chép.

Nội dung bài giảng trước đó đã nghe tương đối, quản lý bay trên không, các loại bảo hộ khi bay trên không, toàn là lý thuyết, dựa vào trí nhớ và thường thức có thể hiểu được.

Ví dụ giống như trong đề thi này, các loại máy bay dân dụng không được bay vào vùng trời đô thị, nhưng cất cánh, hạ cánh, quy định đường hàng hải lại là ngoại lệ, dựa theo thủ tục quy định của quốc gia đạt được phê chuẩn ngoại lệ.

Còn nữa các loại máy bay dân dụng có thể ném vật phẩm ở trong tình huống nào? Chấp hành nhiệm vụ cứu trợ, phù hợp với lợi ích công cộng xã hội, nhiệm vụ bay trên không, còn phải tuân thủ an toàn khi bay trên không.

Chung Bình cảm thấy cái này hơi giống đèn đỏ ngừng, đèn xanh đi, đèn vàng chuẩn bị, thuộc về một loại thường thức, còn chân thực hơn nhiều so với học chính trị.

Lật sách, còn có các điều khoản pháp luật, quy định quản lý không phân, nội dung đều phải học thuộc lòng, cô cảm thấy hơi dễ chịu, nhưng lật xuống dưới... một đồng công thức.

Chung Bình ngẩng đầu nhìn lên bục giảng.

Cô nhớ tới toán lý hóa, kì thi khảo sát vào năm lớp mười môn toán, cô chỉ thi được sáu mươi điểm, không đạt yêu cầu, đứng vị trí thấp tít trong lớp. Sau đó cô cố gắng đuổi kịp, bởi vì liên quan đến nghề nghiệp, cô ngày đêm điên đảo đánh hạ công thức, cuối cùng phiếu điểm mới tốt lên.

Sự chua xót ngày đó vẫn còn mạnh mẽ trong trí nhớ cô, hiện tại xem ra lại phải ôn lại lần nữa.

Lục Thích ngồi bên cạnh Chung Bình, lổ tai nghe giảng, ánh mắt nhìn người, một công đôi việc, cũng quen việc.

Hơn mười ngày không gặp mặt, tóc mái của cô hình như ngắn đi, không còn che khuất đuôi mắt. Trong ấn tượng của anh lần đầu tiên nhìn thấy cô trang điểm, đuôi mắt hơi hếch lên, giảm bớt chút ngây thơ, tăng thêm chút chín chắn.

Lông mi chuốt mascara càng thêm dài và rậm.

Môi tô son màu hồng nhạt.

Trang điểm rất nhẹ, tràn đầy sức sống giống như mùa này.

Đầu hạ hơi nóng, vừa xinh.

Một lát sau đã đến thời gian nghỉ giữa giờ.

Không khí uể oải lan tràn.

"Ở đây không nhìn thấy máy bay nhỉ."

"Có muốn đi ra ngoài một chút, hút điếu thuốc không?"

"Cùng đi WC không?"

Trong phòng nhanh chóng chỉ còn lại có mấy người.

Chung Bình gấp sách lại, bỏ bút bi vào túi, liếc người bên cạnh. Lục Thích hí mắt, qua một lát, cười với cô.

"Anh không đi à?" Chung Bình nói.

Lục Thích chỉ đồng hồ trên cổ tay: "Còn chưa tới giờ ăn cơm trưa."

Trong phòng chỉ còn lại mấy người thấy hai bọn họ đang nói chuyện, đáp lời:

"Đây là bạn cậu à?" Vương Hữu Phát hỏi Lục Thích.

Lục Thích gật đầu hai cái xác nhận.

Vương Hữu Phát: "Cô ấy còn trẻ quá, vẫn còn đang đi học à?"

Chung Bình tự trả lời: "Đã đi làm rồi."

Vương Hữu Phát: "Không nhìn ra, đi làm mấy năm rồi?"

Chung Bình: "Một năm."

Vương Hữu Phát: "Hóa ra mới tốt nghiệp năm kia."

Vương Hữu Phát và hai người khác ngồi ở phía bắc gần cửa sổ, Chung Bình cách bọn họ một lối đi nhỏ.

Lục Thích chống tay vào ghế của Chung Bình, giới thiệu với cô: "Đây là Vương tổng điều hành công ty thương mại, đó là Hứa tổng điều hành khách sạn, vị này là ông chủ Lâm."

Vương Hữu Phát bật cười nói: "Trí nhớ của Lục tổng tốt quá."

Hứa Lục: "Đừng gọi cái gì tổng với chả ông chủ, gọi tôi là Lão Hứa đi."

Vương Hữu Phát: "Được đấy, đừng gọi tôi Lão Vương, gọi tôi anh Phát."

"Ha ha." Lâm Tân Quốc cười nói, "Vậy gọi tôi anh Quốc đi, cái này hay đấy, anh Quốc, Quốc ca (*)!"

(*) Từ "anh" và "ca" trong tiếng Trung có cách đọc giống nhau là "ge" nên Lâm Tân Quốc chơi chữ.

Lục Thích giới thiệu Chung Bình cho bọn họ: "Mọi người gọi cô ấy là Tiểu Chung được rồi."

Lời giới thiệu của Chung Bình bị anh cướp mất, cô liếc anh một chút, cách gần quá, cô lùi ra.

Lục Thích vẫn còn chống tay vào phía sau ghế cô, người dựa vào bàn, dễ dàng nhận ra tất cả biểu tình của cô, miệng anh khẽ cong lên, tâm trạng rất tốt, hiếm khi vui vẻ tán gẫu mấy câu với người lạ.

Vương Hữu Phát chia thuốc lá, Lục Thích nhận lấy từ bên chỗ Chung Bình, ngậm vào miệng.

Vương Hữu Phát: "Tôi đăng kí từ năm ngoài, nhưng sau đó mãi không rút được thời gian, nên kéo dài đến tận hiện tại. Cũng không biết lúc đó sao lại có suy nghĩ lái máy bay, ném nhiều tiền như vậy, nghỉ lại mà đau lòng, không đi không được."

"Lái trực thăng rất tốt." Lâm Tân Quốc hút thuốc nói, "Tôi định thi xong bằng lái tư nhân sẽ thi bằng lái thương mại."

Vương Hữu Phát: "Cậu thi bằng lái thương mại làm gì?"

Lâm Tân Quốc: "Hiện tại kinh doanh đang gặp khó khăn, thi bằng lái thương mại để thử đổi nghề, coi như là chuẩn bị trước cho tương lai."

"Cũng được đấy." Vương Hữu Phát lại hỏi Lục Thích và Chung Bình, "Hai người có thi bằng lái thương mại không?"

Lục Thích ngậm thuốc, cầm bật lửa trên tay, tách một tiếng, ngọn lửa xuất hiện, đang định châm thuốc, anh nhìn Chung Bình, hỏi: "Có phiền không?"

Chung Bình hơi thoáng nhú mày, lắc đầu nói: "Không sao."

Lục Thích lại để lửa tắt, đúng lúc nghe thấy câu hỏi của Vương Hữu Phát, đáp lại, "Không chắc, nếu có thời gian sẽ cân nhắc."

Còn Chung Bình nói thẳng không thi, bán cô đi cũng không nộp đủ tiền học bằng lái thương mại.

Cô hơi nghiêng đầu khi nói chuyện, Lục Thích chỉ nhìn thấy một bên cổ, trên cổ có rất nhiều nốt ruồi đen, Lục Thích nhìn chăm chăm, tay lại nghịch bật lửa, ngọn lửa bùng lên rồi tắt, nhưng anh không châm thuốc.

Trong phòng khói thuốc lượn lờ, những người khác đi ra đi vào, vui đùa nói mấy câu, mấy người Vương Hữu Phát cuối cùng đã nhận ra, phát tay: "Đi ra bên ngoài hút, nhân tiện đi WC. Tiểu Lục cùng đi nào!"

Lục Thích: "Mọi người đi đi, tôi ngại đi lắm."

Ba người kia rời đi, trong phòng lại càng sôi nổi hơn, Lục Thích vẫn còn ngậm thuốc, hỏi Chung Bình: "Buổi trưa muốn ăn gì?"

Chung Bình: "Tôi không ăn cơm với anh."

"Từ bỏ ảnh chụp?"

Chung Bình nhìn về phía anh: "Tôi ăn cơm với anh thì anh trả ảnh cho tôi?"

"Sao em biết anh sẽ không trả lại ảnh?"

Chung Bình lờm anh.

Đầu ngón tay Lục Thích khẽ gõ lưng ghế cô, tâm trạng vui vẻ huyết sáo, hơi nóng thổi bay lọn tóc bên tai Chung Bình.

Chung Bình hơi dờ người, theo bản năng vén tóc vào tai, iếng huyết sáo vẫn khẽ khàng vang lên.

Giảng viên đã trở lại, tiếp tục học.

Chương trình học dài dòng, tất cả mọi người đã không đi học nhiều năm, cả ngày luôn cúi kiể tiền, hiện tại cầm sách có cảm giác như năm chín mười lần đầu được chạm vào máy tính.

Ngạc nhiên, sau đó là thú vị ư? Thú vị cái khi gì chứ? Đau đầu thì có.

Càng đừng nói đến việc học bằng tiếng Anh.

Trong phòng học Chung Bình nghe rất chăm chú, Lục Thích cũng chỉ ngồi im.

Chớp mắt một cái, cuối cùng đã tan học, giảng viên nói: "Cuối tuần sau tiếp tục, hi vọng mọi người kiên trì."

Mọi người tốp năm tốp ba rời khỏi phòng học, Lục Thích chờ Chung Bình.

Chung Bình cầm lại chiếc bút anh mượn, ánh mắt hỏi anh có muốn đi hay không. Lục Thích phát tay.

Chung Bình bỏ bút vào trong túi, sắp xếp lại túi nói: "Tôi thật sự không ăn com với anh đâu, tôi về nhà ăn."

"Em sống với cha mẹ?"

Chung Bình: "... Ừ."

Lục Thích suy nghĩ, cũng không miễn cưỡng. Hai người ôm sách xuống lầu, lên xe, tự về nhà.

Trên đường gặp phải kẹt xe, Lục Thích hơi mất kiên nhẫn gõ vô lăng, đột nhiên nghĩ ra gì đó.

Anh thò tay vào túi, lấy ra tấm ảnh kia, ngón cái lau hai cái, nhìn chăm chăm một lát, xe phía trước di chuyển, anh cầm ảnh, lái lên, đến khi dừng lại, anh lại cầm ảnh ngắm.

Chung Bình thuận lợi về nhà, com nước xong trốn vào phòng ngủ đọc sách, đến bữa tối mới đi ra, rồi lại vào phòng, xem hơn mười một giờ mới đi ngủ.

Thời gian biểu kế hoạch huấn luyện của SR đã thay đổi, thời tiết vào hè, mỗi sáng sớm đều quy định chạy buổi sáng, năm giờ Chung Bình ra cửa, tập hợp với nhóm đồng đội cùng khu, chạy xong bảy giờ về nhà, tắm rửa ăn sáng, sau đó sửa sang lại tài liệu công việc, sau khi ăn com trưa, xuất phát đến lớp đào tạo.

Đường xa, lần này cô đến hơi sớm, trong phòng học chỉ có mấy người, Lục Thích vẫn chưa tới.

Cô chọn một vị trí phía nam gần cửa sổ ngồi xuống.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lấy sách vở ra, một lát sau bên cạnh có một người đàn ông hơn ba mươi tuổi ngồi xuống, chào hỏi cô, sau khi giới thiệu thì trò chuyện một chút.

Thêm một lát, chỗ ngồi phía trước và sau Chung Bình đều có người.

Cả lớp chỉ có mình Chung Bình là nữ, đám đàn ông già đương nhiên vô cùng hoan nghênh cô, nhưng cũng không có dụng ý gì xấu, chỉ hỏi một chút về tuổi tác và công việc của cô.

Có người còn nói đùa: "Đây là bông hoa của lớp ta đây, phải bảo vệ!"

Chung Bình cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Chỗ ngồi tạm thời đã ổn định, cô hơi do dự, giảng viên vào lớp bắt đầu giảng bài.

Bắt đầu buổi học, Lục Thích vẫn chưa tới.

Hôm nay giảng nội dung mới, Chung Bình nhìn thấy sơ đồ kết cấu trục thẳng.

Thân máy bay, cửa khoang, thanh trượt hạ cánh, động cơ giá đỡ, cơ quan giảm tốc độ... đang nhìn đến phần đuôi, thì có bóng người thấp thoáng ngoài cửa phòng học.

Lục Thích xua tay đi vào: "Có chút việc đến muộn."

Giảng viên Hồ ôn hòa nói: "Không sao, mới bắt đầu thôi, anh tìm chỗ ngồi đi."

Lục Thích quét về phía phòng học, nhìn chỗ Chung Bình ngồi thì nhủ mày, cũng không chen vào, tìm một hàng phía sau ngồi xuống.

Chung Bình lấy lại tinh thần, tiếp tục ghi chép nghe giảng, những người bên cạnh thực ra cũng không tiếp xúc gần với cô, mà chỉ chăm chú nghe giảng.

Qua một lát, cô còn đang nghiên cứu sơ đồ kết cấu trục thẳng.

Trục cánh xoay, động cơ lồng chính lưu... "Bộp" -----

Có người ném thứ gì đó về đây, rơi xuống mặt đất.

Người ngồi bàn trước quay đầu lại nhìn, về mặt Chung Bình vô tội, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi cười với cô.

Lại qua một lát, "Bộp" -----

Chung Bình che mặt, nhặt tờ giấy vo tròn rơi trên đùi, ngơ ngác, mở ra xem.

Lục Thích ngồi ở hàng sau hất cằm với cô.

Chung Bình cắn môi, yên lặng mở tờ giấy ra, tờ giấy trống không.

Chung Bình quay đầu, Lục Thích để sách xuống, chỉ cho cô chiếc bàn trống không.

Chung Bình suy nghĩ, đã nghĩ ra cách, bắt đắc dĩ đưa bút, nhờ "bạn cùng bàn" chuyển hộ. Truyền qua hai người, chiếc bút tới tay Lục Thích, Chung Bình tiếp tục nghiên cứu kết cấu trục thẳng.

"Bộp" -----

Lần này tờ giấy không bay nhằm địa chỉ rơi ngay trên quyển sách trước mặt Chung Bình, đúng lúc che mất hai chữ "phần đuôi". Chung Bình cắn răng, mở tờ giấy ra, lúc này trên đó viết hai chữ:

Cám ơn.

Chung Bình sững sốt, không nhận được quay đầu lại, Lục Thích lắc lắc bút bi trong tay.

Qua một lát, "Bộp" -----

Lần này Chung Bình bình tĩnh nhặt tờ giấy dừng trên vai, để sang một bên, không thèm nhìn.

Viết được mấy chữ, tầm mắt của cô lại nhìn xuống tờ giấy, mấp máy môi, cầm chặt bút, làm cho bản thân chuyển tâm.

"Bộp" -----

Người ngồi cùng bàn hít thở sâu, buồn cười cầm lấy tờ giấy rơi trước mặt anh ta, đưa cho Chung Bình, khẽ nói: "Sao tôi lại cảm thấy được quay lại thời trung học... Vậy để tôi đổi chỗ với anh ta là được." Nghĩ lại mà thấy buồn cười, không nhận được lắc đầu.

Chung Bình xấu hổ, đỏ mặt, nhận lấy tờ giấy mở ra, một chữ:

Nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bạn cùng bàn (Phần hai)

Nhìn cái gì?

Chung Bình không hiểu ra sao.

Định quay đầu, cô đột nhiên ngừng lại.

Nhìn anh ta?

Chung Bình:...

Tầm mắt đột nhiên dừng trên tờ giấy chưa mở trên bàn, Chung Bình mới có phản ứng, nhìn chăm chăm tờ giấy, nghiên cứu nếp gấp bên trong một chút. Sau một lúc lâu, vươn tay ra, theo bản năng liếc giảng viên trên bục, cầm lấy tờ giấy, cúi đầu mở ra.

Trên tờ giấy đầy nếp gấp có một hàng chữ:

Chiếc bút này sắp chết rồi, em có thể đổi cái khác không?

Chữ viết nhạt, trong chữ "chiếc" mờ mờ chỉ còn lại nét miết.

Chung Bình im lặng, vì ý nghĩ vừa toát ra nháy mắt kia cảm thấy hơi xấu hổ. Vo tờ giấy lại, cô ổn định tâm trạng, tiếp tục nghe giảng.

"Khi máy-ơ cánh quạt xoay tròn, trục máy- ơ vuông góc, hình thành mặt phẳng, chính là máy- ơ xoay tròn mặt phẳng..."

Chung Bình nghe giảng, suy nghĩ dần lệch khỏi quỹ đạo, nhìn về phía một tờ giấy khác, qua một lúc, lấy tay đề lên, kéo tới trước mặt, cụp mắt.

Chữ "Xem" coi như rõ ràng, không phải là vết miết.

Xem ra cái bút chết kia đã sống lại rồi.

Cả bài giảng nghe ù ù cạc cạc, sau đó Lục Thích không quấy rối nữa.

Chung Bình viết viết vẽ vẽ, chống đỡ được đến khi tạm nghỉ, trong đầu ôn tập lại nội dung vừa học trên lớp, đi về phía WC.

WC ở một đầu hành lang khác, vào cửa, bên trong chỉ có bồn ngồi, Chung Bình lấy mấy tờ khăn giấy, đặt lên bồn cầu, vừa ngồi xỏm vừa nghĩ đến một loạt định nghĩa kia.

Mấy phút sau, cô trở ra, khi đi tới cửa thì dừng lại.

Tám, chín người đàn ông đứng ở bên lan can nói chuyện phiếm, nhìn thấy cô từ trong WC đi ra, tầm mắt đều quét qua, châu đầu ghé tai, dường như đang đánh giá.

Chuyện này cực giống như hồi trung học, mười phút giải lao giữa giờ, từng lớp đều có nam sinh đứng bên ngoài nói chuyện, đều giả vờ như không nhìn thấy nữ sinh đi WC, nhưng sau lưng đều quan sát bàn tán ồn ào.

Thời niên thiếu không thể quay trở lại, đám lão già này đã ngoài ba mươi, hút thuốc, rít khói, nhìn trời, thời gian như đảo ngược.

"Lại đây."

Một giọng nói vang lên, Chung Bình đi qua.

Lục Thích cầm điều thuốc, ngoắc cô: "Lại đây."

Chung Bình quan sát chung quanh, mấy người đàn ông kia đều nhìn, cô lắc đầu: "Tôi đi vào lớp."

"Chắc, bảo em lại đây thì lại đây đi." Lục Thích bước lên mấy bước, đặt tay lên bả vai cô, đẩy cô về phía lan can.

"Làm gì thế?" Chung Bình mang theo ý cảnh cáo nói.

Lục Thích: "Không hại em đâu."

"Đến rồi!"

Đột nhiên có người lên tiếng, mọi người đang nói chuyện đều nhìn lên trời.

Lục Thích đưa Chung Bình đến bên lan can, ra hiệu ngừng đầu: "Nhìn đi."

Chung Bình nhìn theo tầm mắt của anh, phía xa trời xanh mây trắng, bầu trời bao la sạch sẽ, cách xa các tòa nhà san sát trên mặt đất, một chiếc trực thăng từ xa đến gần, bay trong tầng trời thấp, giống như chim ưng, không bị ngăn trở.

Tất cả mọi người nhìn theo nó, trong mắt tràn đầy ao ước.

"Đây là học viên lái máy, sẽ được lái thôi."

"Tôi sắp chờ không kịp rồi, muốn lái thử quá."

"Nếu không sau khi tan học, đến sân bay tham quan một chút?"

Mọi người đều bàn tán.

Lục Thích cúi đầu nhìn về phía Chung Bình: "Đừng nhìn bọn họ đều là những ông chủ lớn, số lần bọn họ ngồi trực thăng có khi còn không nhiều bằng em đâu."

Chung Bình: "Anh không phải ông chủ lớn à."

Lục Thích bật cười, không đáp lại lời này, anh hỏi: "Lần đầu tiên em ngồi trực thăng là khi nào?"

"Lúc còn đi học." Chung Bình nhớ lại, "Vào kì nghỉ đông."

"Chắc, em được đấy, lúc đó mới bao nhiêu tuổi chứ." Lục Thích hỏi, "Sao lại ngồi trực thăng, huấn luyện à?"

Chung Bình: "Không phải, lúc đó công ty cha tôi tổ chức ăn mừng năm mới ở Hongkong, tôi cũng đi theo, đó là lần đầu tiên ngồi trực thăng ngắm cảng Victoria."

Lục Thích: "..."

Chung Bình quay đầu, "Sao, không nghĩ tới à?"

Lục Thích quả thực không dự đoán được nguyên nhân lần đầu tiên cô ngồi trực thăng là đi du lịch, cảm giác hơi không thể tưởng tượng nổi, nhưng "lần đầu tiên" này rơi vào trên người khác thì lại quá bình thường.

Lục Thích: "Không nghĩ tới."

Chung Bình héch mắt, "Anh nghĩ rằng tôi mỗi ngày ngoài việc huấn luyện thì không có chuyện gì khác sao?"

Lục Thích im lặng, rít một hơi thuốc, áp chế sự không thoải mái bởi ánh mắt chọc ghẹo của cô, lúc lâu vẫn không đáp lại.

Chung Bình đợi một lát, nhìn vào mắt anh, thấy anh không nói lời nào, cô tò mò hỏi: "Lần đầu tiên anh ngồi trực thăng là khi nào?"

Lục Thích nhú mày, nghiêng người dựa vào lan can, bắn tàn thuốc, không nói.

Cách đó không xa có người gọi mọi người quay lại học, mọi người về phòng học. Chung Bình gọi Lục Thích: "Đi thôi."

Nói xong đi theo mọi người trở về.

Lục Thích đứng thẳng dậy, đi bên cạnh cô, bước chậm lại hơn nửa bước, qua một lúc hơi xoay người, khẽ nói bên tai cô: "Ngày đó, em kéo tôi lên trực thăng." Giọng nói khê khàng, mang ý tứ sâu xa.

Chung Bình ngẩn ra, ngửa đầu nhìn về phía anh.

Lục Thích làm như không có việc gì, hất cằm về phía trước: "Đi."

Vào phòng học, Chung Bình ngồi vào chỗ cũ, Lục Thích tự nhiên đặt mông ngồi bên cạnh cô, chia tay nhận lấy sách do người khác giúp anh chuyển lên.

Đặt sách lên bàn, Lục Thích mở một trang ra, xoay bả vai, nói: "Vẫn còn nửa ngày nữa... có muốn đi ăn không?"

Chung Bình: "..."

Những người xung quanh đã chuyển đi chỗ khác, chuyển đến mấy bàn phía trước, Chung Bình quét một vòng, chấp nhận sự thật.

"Có ăn hay không?" Lục Thích hỏi lại lần nữa.

"Không." Chung Bình nói.

Quan hệ bạn cùng bàn của bọn họ dường như đã "bị" thỏa thuận ngầm như vậy. Hôm sau là chủ nhật, thời gian đi học chuyển thành buổi sáng, Chung Bình tới sớm, ngồi ở vị trí thoáng nhất bên cửa sổ, ngồi một lúc lâu, cũng không có ai tới ngồi cạnh cô.

Lần này Lục Thích không tới muộn, ngập một cái bước vào cửa, đi thẳng vào ngồi xuống bên cạnh Chung Bình, hai chân lười nhác duỗi về phía trước, cảm thấy chỗ ngồi hơi chật, đẩy bàn về phía trước mấy mét.

Nhéo mi tâm, Lục Thích từ từ nhắm hai mắt nói: "Tối hôm qua có tiệc, hơn mười hai giờ mới về nhà, giấc ngủ không đủ."

Chung Bình hỏi: "Vậy buổi chiều anh có đến bể bơi không?"

Thời gian biểu kế hoạch huấn luyện mùa hè của SR, mỗi ngày chạy một tiếng buổi sáng, một tuần leo tường hai lần, chiều chủ nhật bơi lội, trừ khi có tình huống đặc biệt, nếu không đây là lịch cố định.

Lục Thích nhìn cô: "Đi chứ, sao lại không đi."

Chung Bình nghe giảng như cũ, suy nghĩ, ghi chép, thoạt nhìn thực sự cẩn thận tỉ mỉ. Thình thoảng Lục Thích đóng tai nghe, thình thoảng lại bấm di động, không biết đang bận chuyện gì, không còn quấy rầy Chung Bình.

Bấm di động xong, Lục Thích ngẩng đầu, thấy giảng viên vẫn còn đang nói, anh lại nhìn bên cạnh.

Tầm mắt Chung Bình đang nhìn một chỗ nào đó, môi khẽ mấp máy, không phát ra tiếng, thoạt nhìn đang tập trung tinh lực vào một lĩnh vực thần thánh nào đó.

Hôm nay cô không trang điểm, vân môi ẩn hiện theo mỗi lần mấp máy, Lục Thích nhìn theo, cánh tay duỗi ra phía sau, đặt lên lưng ghế của cô, cứ nhìn

chằm chằm cô như thế, giống như tiến vào lĩnh vực thần thánh giống cô.

Một lát sau, môi Chung Bình mấp máy càng ngày càng chậm, cuối cùng thì dừng lại, cô mím môi nhìn người bên cạnh.

Lục Thích chớp mắt, nghiêng đầu nhìn lên bục giảng.

Chung Bình: "..."

Qua hai giây, Lục Thích lại xoay sang, nói: "Em học bằng cách học thuộc à?"

"... Hả?"

Lục Thích không giải thích, khẽ nhếch khóe môi, nhìn lên bảng, bộ dáng thật sự nghe giảng.

Giờ học hôm nay kết thúc, Lục Thích đứng lên, duỗi thắt lưng một cái, thu dọn sách vở, thời gian không nhanh không chậm, lên tiếng hỏi: "Buổi chiều mấy giờ?"

"Hai giờ." Chung Bình nói.

"Anh đến công ty có chút việc, đi trước đây."

Lục Thích nói xong bước đi, đi được mấy bước, lại quay lại, nói với Chung Bình: "Lần sau cùng ăn cơm."

Chung Bình không đáp lại, anh đã đi thẳng ra cửa.

Chung Bình về nhà ăn cơm, ăn xong đi vào trong phòng ngủ thu dọn hành lý.

Mẹ cô đã chuẩn bị xong một đồng hoa quả để cho cô mang về, "Con đi làm bận rộn, mẹ thấy con cũng lười mua đồ, mang về nhiều một chút."

Chung Bình: "Con cũng đâu phải đi vùng khác."

"Vây cũng phải một tuần không về." Bà Chung oán giận, "Sớm biết như vậy đã không mua nhà cho con sớm như thế, đều là do cha con quá chiều, nhà con thì xa, mỗi ngày tan làm phải đi xe buýt rồi tàu điện ngầm mới đến được."

Chung Bình gấp quần áo, liếc mẹ, cười nói: "Mẹ bỏ được con sao?"

"Biết mẹ không nỡ là được rồi." Bà Chung nhéo mũi cô, "Ăn nhiều hoa quả có biết không."

Lại nhéo thịt cô, "Con nói xem bình thường con ăn nhiều thế, đi đâu hết cả rồi."

Chung Bình cũng được coi như con cưng của mẹ, đến giờ, mang theo hành lý túi lớn túi nhỏ và một túi nước quả rồi đi, lái xe đến thẳng bể bơi.

Bể bơi ở gần công viên, cuối tuần có rất nhiều trẻ con, SR chọn bể bơi trong nhà, ít người hơn một chút, Khi Chung Bình đến nơi, Lục Thích vẫn còn chưa đến, cô thay xong đồ bơi, khởi động cơ thể, bắt đầu thi đấu với đám Từ Điển.

Nhảy xuống, cô dùng hết sức lực, về đích thứ hai.

Đám Từ Điển nhận thua, thở hổn hển giờ ngón tay cái với cô.

Chung Bình lau nước trên mặt, cười với bọn họ, cũng không lên bờ, tiếp tục ở trong nước.

Qua một lát, lại bơi tiếp, cả người thoải mái tự tại, chờ cô lại trôi lên mặt nước, đột nhiên nghe thấy tiếng bọt nước vang lên, quay đầu, một người đang bơi về phía cô.

Dần dần tới gần, Lục Thích nhìn về phía Chung Bình.

Cô không đội mũ bơi, tóc ướt sũng dán vào hai má, đồ bơi là kiểu dáng bảo thủ nhất, chỉ có thể nhìn thấy xương quai xanh.

Cả người cô hơi gầy gò.

Tới gần, Lục Thích mở miệng: "Sao lại ngừng thế?"

Chung Bình vén tóc: "Tôi bơi một lúc sẽ ngừng."

Lục Thích hỏi: "Em bơi thế nào?"

Chung Bình: "Kém hơn Bình An một chút."

Ý tại ngôn ngoại, kém hơn Bình An, tức là tốt hơn những người khác.

Lục Thích: "Vậy hai chúng ta bơi thi, thế nào?"

Chung Bình chớp mắt, suy nghĩ, gật đầu đồng ý.

Hai người từ từ trở về vị trí xuất phát, chuẩn bị sẵn sàng, Từ Diễm thổi còi, mặt nước tung tóe, hai bóng đang bơi nhanh như cá hướng về phía trước.

Những người khác trong bể bơi đều vây lại xem.

Lúc đầu thể lực ngang nhau, sau đó đã phân rõ, bên nhà trai nhanh chóng tới đích, chống tay lên thành bể quay đầu chờ đợi.

Một lát sau, bên nữ cũng về đích, bên nam đợi cô trong nước một lúc, mọi người vỗ tay khen ngợi.

Chung Bình thở hổn hển, vén tóc ra sau, chống thành bể, tạm thời không còn sức để nói.

Lục Thích thấy cô đã không còn sức, theo bản năng muốn kéo cô lên, tay vừa chạm đến bên thắt lưng cô, thấy cô không ngại, mới thu về.

Anh thắng Chung Bình, nhưng cũng chả vui mấy, chỉ nói: "Được đấy chứ, với cơ thể nhỏ này của em mà cũng đuổi kịp được tôi."

Thi đấu nam nữ vốn không công bằng, hơn nữa Lục Thích tay dài chân dài, đã sớm có ưu thế hơn. Trong lòng Chung Bình cũng biết, không cho rằng mình sẽ thắng, nhưng không dự đoán được mình lại thất bại nhiều như vậy, nhất thời hơi tức giận.

Nhưng cũng chỉ là một kỹ năng, cô nhanh chóng khôi phục bình thường, "Khả năng bơi lội của anh tốt hơn so với những kỹ năng khác."

Lục Thích: "... " không nhận được bật cười, vỗ một cái vào gáy cô.

Chung Bình sờ gáy, lườm anh, đi lên bờ.

Đôi chân trắng nõn xuất hiện trước mắt Lục Thích, anh ở trong nước ngập người một lúc, khi nghe thấy người khác gọi mới lên bờ.

Huấn luyện bơi lội buổi chiều kết thúc, mọi người đi tắm, thay quần áo, lục tục rời đi.

Sắc trời đã tối từ lúc nào, ánh trăng bạc treo lơ lửng giữa không trung. Chung Bình tạm biệt từng người, cầm túi, tóc vẫn còn ướt sũng, đi ra bãi đỗ xe phía xa.

Lục Thích đi bên cạnh cô, cùng ra lấy xe. Bên cạnh là công viên, chợ đêm đã bày ra, các hàng quán bày đủ loại đồ chơi, trước từng quầy hàng còn treo đèn, bọn trẻ vui cười nô đùa, trượt pa tanh đuổi theo nhau.

Lục Thích nhìn một lát, đột nhiên nói: "Em đợi đã."

"Hả?" Chung Bình khó hiểu.

Lục Thích đi đến trước một quầy hàng, ngồi xổm xuống nói gì đó, Chung Bình chỉ có thể nhìn thấy phía sau lưng anh.

Sau một lúc, Lục Thích đứng dậy, hai tay chụm lại, thứ gì đó đột nhiên phát sáng giữa không trung, bay về phía Chung Bình.

Chung Bình ngẩn người, ngửa đầu, bắt lấy theo bản năng.

Một con chuồn chuồn tre màu vàng, phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bạn cùng bàn (Phần 3)

Con chuồn chuồn tre dài, có một bóng đèn nhỏ giữa mối nối và lá xoắn ốc, phát ra ánh sáng màu vàng. Lúc này sắc trời tối mịt, ánh sáng này giống như đom đóm, vô cùng rực rỡ.

Chung Bình cầm lấy con chuồn chuồn, nhìn về phía Lục Thích. Lục Thích đi về phía cô, dừng lại trước mặt cô, chỉ vào lá xoắn ốc nói: "Đây là góc cạnh huyền."

Chung Bình ngăn ra.

Ngón tay Lục Thích để lên mặt trên rồi kéo xuống, "Đây là trung tâm của bề mặt xoay." Đồng thời tạo ra độ cong, "Đây là góc cắt.", ngón trở làm một động tác tiến vào, "Luồng khí đối nghịch đến từ hướng này."

Hai người dựa vào rất gần, Lục Thích cúi đầu, giọng nói trầm thấp truyền vào tai cô, mập mờ mà mê hoặc giống như bóng đêm.

"... Không khí chia thành hai luồng trên dưới, bên này có độ cong, luồng khí phía trên bị ép, ống khí hẹp dần, dòng khí tăng nhanh, áp suất giảm dần, mặt ngoài bên dưới bị cản trở, ống khí to ra, tốc độ chậm lại, áp suất tăng nhanh. Trên dưới hình thành áp suất chênh lệch, đây là tổng khí động học đẩy lên trên."

Chuồn chuồn tre sáng ngời dựng thẳng giữa hai người, ngón tay Lục Thích khẽ trượt giữa ánh sáng, tầm mắt Chung Bình bắt tri bắt giác theo sát nó.

Cô lặng lẽ liếc anh.

"... Cho nên dễ dàng hiểu được công thức sức kéo, một cái là hệ số sức kéo, một cái là bán kính rotor, một cái là tốc độ góc xoay tròn của rotor, một cái là tốc độ mái chèo, cuối cùng là diện tích mái chèo..." Lục Thích nhìn cô, hỏi "Công thức sức kéo là gì?"

"..." Chung Bình suy nghĩ, nói, " $t = 1/2 \rho [\Omega \dots]$ " Trí nhớ hơi hỗn loạn, cô không chắc chắn cho lắm.

Lục Thích nghe thấy cô bối rối, khóe miệng cong lên, như cười như không.

Đột nhiên tay phải của Chung Bình bị cầm lấy, nhấc lên, lòng bàn tay mở ra, trong lòng bàn tay truyền đến xúc cảm tê dại, ngón tay hơi thô ráp viết trên đó:

$$t = c t 1/2 \rho (\Omega r)^2 (\pi r^2)$$

Từ trái sang phải, dọc theo lòng bàn tay, đầu ngón tay khẽ viết lên.

Chung Bình nhớ rõ tên của hai chỉ tay, bên trái là trí tuệ, bên phải là tình cảm. Cô coi trí tuệ là lý trí, cô cho rằng trí tuệ tồn tại cùng với lý trí là hai thứ không thể tồn tại độc lập.

Lúc này, dưới ánh sáng chuồn chuồn tre, cô nhìn đầu ngón tay kia từ "lý trí" đi sang "tình cảm", lo lắng có một dòng nước mềm mại từ đó chảy qua.

Lục Thích cúi đầu, viết xong, ngược mắt lên, nhìn về người trước mặt.

Tóc cô vẫn còn ướt, lộ ra lỗ tai nhỏ, làn da bên má hồng hào sáng bóng do vừa tắm rửa xong, dưới ánh sáng màu vàng mờ mờ, cô không còn mạnh mẽ như khi cứu viện và huấn luyện, lúc này cô vừa mềm mại lại vừa dịu dàng.

Trong lúc đó, không khí nóng rực dần lan tràn.

Lục Thích vẫn còn cầm tay cô.

Gió đêm hề khẽ thổi qua, Chung Bình giật mình, giây tiếp theo, tay lập tức bị người nắm chặt, nhưng chỉ một chút thôi, rồi buông ra.

Chung Bình ngẩng đầu nhìn thẳng Lục Thích.

Lục Thích vô cùng tự nhiên nói: "Không phải buổi sáng em nắm lấy cái này sao, hiện tại nhớ kỹ chưa?"

Chung Bình hỏi lại: "Anh khên hết ra đấy à?"

"Khên hết ra?"

"Anh đang khoe đấy à?"

"Nhà giàu mới nổi thích khoe mình có tiền, thiếu gì cách khoe, nhưng..." Lục Thích cúi đầu, hơi dán sát vào, thấp giọng nói, "Khoe ở trước mặt em một chút, cảm giác rất tốt."

Chung Bình đứng tại chỗ, tim đập hơi nhanh, một lát sau, cô làm như không có việc gì quay đầu đi, nhìn con chuồn chuồn tre còn cầm trên tay, đưa cho Lục Thích.

Lục Thích đẩy lại: "Tặng em."

Chung Bình cũng không từ chối, hỏi: "Nó luôn sáng sao?"

Lục Thích để tay lên giữa lá xoắn ốc, tay kia để vào đuôi, khe khẽ chuyển động trong tay Chung Bình, "Công tác ở chỗ này."

"... Anh còn biết cái này."

Lục Thích nhìn cô: "Hiện tại học đi."

Chung Bình thử một chút, sáng lên rồi tắt, cuối cùng đã sáng lên hết. Cô lắc con chuồn chuồn, "Đi thôi."

Hai người sống vai đi, bóng đêm ở phía sau, bọn trẻ vui vẻ nhảy nhót, chuồn chuồn tre đủ mọi màu sắc bay trên không trung, không khí ban đêm không ngừng lưu chuyển.

Trở lại căn hộ của mình, tóc Chung Bình đã khô, để một đồng hồ xuống, cô vào phòng bếp ăn qua loa, ăn xong vào WC rửa mặt, thay đồ ngủ, quay về phòng gấp lại quần áo.

Mọi thứ lộn xộn trong túi du lịch, cô ngâm quả táo, gấp xong áo, lại chuyển qua quần, rồi đến đồ lót, dọn dẹp xong, cô phui tay, cắn một miếng táo to, nằm phịch xuống giường, được một lát lại ngồi dậy.

Chung Bình cầm lấy sách, vừa ăn táo, vừa ôn tập, lật sách một lát, cô quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường.

Món đồ màu vàng im lặng nằm ở đó.

Qua một lúc, cô cầm lên, nhìn chăm chăm một lát, dịch chuyển đuôi, bóng đèn nhỏ bên trong sáng lên.

Chung Bình cầm bút, viết công thức:

$$t=ct1/2p(\Omega r)^2(\pi^2)$$

Viết xong dòng cuối cùng, ngòi bút dừng ở dấu ngoặc cuối cùng, cô liếc nhìn về con chuồn chuồn tre đang phát sáng, sau một lúc mới bỏ bút xuống, trên tờ giấy đã có một nét chấm đậm.

Hôm sau đi làm, Chung Bình đã điều chỉnh xong tâm trạng kết thúc kì nghỉ, xốc lại tinh thần, lao đầu vào làm việc.

Buổi sáng tiếp đón một vị khách đến xét nghiệm ADN, trong đó có một đôi mang theo con đến, Chung Bình giao kết quả tuần trước cho đối phương, nhà trai vừa thấy, sắc mặt lập tức đỏ bừng, ném báo cáo xuống đất, đẩy đứa trẻ ra không nói lời nào đi ra ngoài.

Đứa trẻ ngã xuống đất, mờ mịt, chả hiểu gì, gào thét: "Cha đánh con, cha đánh con..." Nghĩ rằng cha sẽ dỗ nó.

Người đàn ông cũng không quay đầu lại, người phụ nữ ôm đứa trẻ không ngừng khóc.

Lại là một trò hề...

Buổi trưa ăn cơm ở căn tin, Tôn Giai Hù khó tránh khỏi nhắc đến chuyện này, cảm thán luân lý thế gian: "Cậu nói xem, thân là phụ nữ, chúng ta nên đứng ở lập trường của phụ nữ mới phải, nhưng ở đây nhìn thấy quá nhiều phụ nữ chệch đường ray, để cho người đàn ông khác đổ vỏ, cùng là phụ nữ, tớ không thể nào viện cớ cho họ được."

Chung Bình đang ăn cơm, nói: "Cuộc sống là do mình lựa chọn, không cần phải nghĩ đến những thứ này, ăn cơm đi."

"Cậu chỉ biết có ăn thôi." Tôn Giai Hù đang muốn mắng cô mấy câu, ánh mắt đột nhiên liếc qua cô gái ở cửa, gõ bàn ra hiệu cho Chung Bình nhìn qua, "Tiểu La đến kìa."

Miệng Chung Bình còn ngậm đầy cơm, ngoác Tiểu La, lúc này Tiểu La mới thấy cô, vội cười đi tới: "Cậu không vẫy tay tớ cũng chả tìm ra."

Tôn Giai Hù: "Chắc, cậu tìm Tiểu Chung à?"

"Đúng vậy."

Chung Bình chỉ vị trí trống bên cạnh: "Cậu ngồi đi, ăn cơm chưa, để tớ mua giúp một phần?"

Tiểu La: "Không cần đâu, tớ ăn rồi, hai người cứ ăn đi."

Chung Bình nuốt thức ăn xuống, hỏi: "Có tin tức sao?"

Tiểu La: "Nào nhanh như vậy, lúc trước cậu tìm tớ, không phải là đưa ảnh chụp sao?"

Chung Bình: "Đúng vậy, sao thế?"

Tiểu La: "Đó là ảnh của đứa bé, có ảnh của người lớn không?"

"Không..." Chung Bình suy nghĩ, lại nói, "Có lẽ là có, trước đó chú ấy từng tìm người, có lẽ có để ảnh của mình ở chỗ khác, để tớ đi hỏi thăm."

"Để tớ tìm cho, việc này tớ rành hơn cậu." Tiểu La lại thở dài, "Chú ấy không còn người thân nào sao?"

Chung Bình lắc đầu: "Vợ chú ấy đã mất vì bệnh nhiều năm rồi."

Tôn Giai Hù ở bên cạnh nghe, lúc này mới có phản ứng, hỏi: "Hai người đang nói về chú Võ kia?"

Tiểu La: "Đúng vậy, chính là chú ấy."

Về mặt Tôn Giai Hù khó chịu: "Ồi, chú ta cũng thật đáng thương... Cần giúp gì, hai người cứ nói với tớ một tiếng, có cần góp tiền không?"

Tiểu La cười nói: "Không cần đâu, nếu cậu tự nguyện thì có thể góp tiền cho trang web của bọn tớ."

Tôn Giai Hù gật đầu: "Được rồi, lần góp tiền trước của tớ là đầu năm ngoái đấy, làm nhiều việc thiện, tích chút đức cũng tốt."

Tiểu La lại trò chuyện với các cô một lúc mới rời đi, người vừa đi, Tôn Giai Hù nói ngay: "Trước kia đều là Tiểu La mang người đến chỗ chúng ta xét nghiệm ADN, không nghĩ đến có một ngày cậu có thể nhờ cô ấy giúp đỡ."

Chung Bình nhai đồ ăn, không khỏi nghĩ tới trận cháy ác liệt kia.

Quá lý trí sẽ thành máu lạnh...

Người nọ hình như nói những lời này ở bên tai cô.

Một tuần trôi qua, Chung Bình cũng không nhìn thấy Lục Thích, hai lần huấn luyện leo núi cũng không thấy anh tham gia. Chương trình ở lớp đào tạo theo yêu cầu của mọi người, bỏ ngày thứ sáu, chỉ cố định vào hai ngày cuối tuần.

Thứ bảy hôm đó, Chung Bình hiếm khi ngủ nướng, không dậy chạy buổi sáng, buổi chiều đến lớp đào tạo, đã thấy Lục Thích ngồi bên cửa sổ, cầm bút, hươ bút hai cái, giống như đang chào hỏi cô.

Chung Bình đi qua, Lục Thích cũng không đứng dậy, ngồi dịch sang một bên, nhường đường cho cô.

Lối đi nhỏ hẹp, Chung Bình mặt hướng về lưng Lục Thích, dấn sát vào bàn, Lục Thích quay đầu lại gần cô ngay trong gang tấc, chéch xuống phía dưới là hông cô.

Thời tiết rất nóng, cô mặc quần soóc bò, sợi vải màu lam bao quanh hông cô, nhỏ mà khá cong. Anh hơi cúi đầu, chớp mũi dường như có thể chạm vào.

Lục Thích đột nhiên để tay lên bàn.

Chung Bình bị chặn đường đi, quay đầu nhìn đối phương.

Hai người chỉ cách một bàn tay.

Chung Bình hơi bất cần, bị vướng chân suýt nhào xuống, cô lập tức chống tay lên bàn, một bàn tay từ phía sau đứng lúc ôm lấy eo cô.

Eo cô rất nhỏ, Lục Thích dễ dàng ôm trọn, cách lớp quần áo, bàn tay nhanh chóng cảm nhận được sự mềm mại.

Chung Bình đứng vững, hơi tránh ra, tay đã buông ra, cô tiếp tục đi về phía trước.

Ngồi vào chỗ của mình, người bên cạnh nói: "Anh đi công tác một tuần."

"Ừ..." Chung Bình lên tiếng.

Giảng viên nhanh chóng đến, bắt đầu học.

PPT làm rất đơn giản, giảng viên giảng nội dung bài học hôm nay.

"Metar, báo cáo thời tiết hàng không hàng ngày, cũng chính là báo cáo thời tiết hàng ngày."

"Speci, báo cáo thời tiết đặc biệt, khi thời tiết thay đổi, sở khí tượng sẽ phát ra báo cáo này, mã điện báo và cách thức giống như Metar."

"Taf, dự báo thời tiết sân bay, đây là dự báo thời tiết đối với sân bay mặt đất, chỉ dùng giữa phi công và nhân viên hàng không."

"..."

Phía trên giảng giải cẩn thận, phía dưới Lục Thích nhìn tay mình, qua một lát, lại nhìn sang bên cạnh.

Chung Bình đang ghi chép, ánh mắt nhận thấy tầm mắt của người bên cạnh, cô nắm chặt bút, một lát sau, cho anh một ánh mắt, "Muốn mượn bút?"

Lục Thích cười, chỉ vào mặt bàn, "Có rồi."

Chung Bình quay lại xem sách, không để ý tới anh.

Nghe giảng vào sáu bảy phần, Chung Bình cảm thấy mình nên học thuộc lòng luôn.

Yên ổn tan học, quay về nhà, vừa tỉnh lại đã là sáng sớm chủ nhật.

Chung Bình nghe thấy tiếng weixin vang lên, vươn tay ra, mò điện thoại.

Mở ra, là Lục Thích gửi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bạn cùng bàn (Phần bốn)

Chung Bình còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thấy ngay một chuỗi tổ hợp chữ cái và số đếm, nhất thời hơi mơ hồ.

Lại nhìn chăm chăm một lát, cô đột nhiên bật dậy, đi xuống cuối giường, cầm lấy sách trên bàn, nhanh chóng mở ra.

ar là báo cáo thời tiết hàng không hàng ngày.

z là Trung Quốc, b là Hoa Bắc, số hiệu của sân bay quốc tế thủ đô là zbaa, zs là Hoa Đông, zg là Hoa Nam, zh là Hoa Trung, số hiệu của sân bay quốc tế Nam Giang chính là zsnj.

Weixin này của Lục Thích gửi tới là zsls, Hoa Đông...

Đầu óc Chung Bình xoay chuyển một vòng, khóe miệng nhếch lên, tiếp tục xem.

hz là khói bụi, nosig là thay đổi không quan trọng.

Giám sát thời tiết tối hôm qua, sáng nay thông báo, Chung Bình cầm lấy bút, mở vở ra, viết xuống:

ls báo cáo sân bay hàng ngày, thời gian quan sát ngày 16 lúc 23 giờ 30 phút (utc) hướng gió mặt đất 20 độ, tốc độ gió 3m/s, hướng gió thay đổi từ 350 tới 50 độ, tầm nhìn 3500m, có khói bụi, không có mây, nhiệt độ không khí 27 độ, nhiệt độ điểm sương 15 độ, hiệu chỉnh khí áp mực nước biển 1025hpa.

Chung Bình bỏ bút xuống, cẩn thận kiểm tra lại đáp án một lần, suy nghĩ, vẫn nhấn vào di động, đánh xong một chuỗi kí tự dài, ngón tay cô dừng lại ở phím "Gửi đi".

Trong chốc lát, ấn xuống.

Rèm trong phòng còn chưa kéo lên, chưa thấy được ánh sáng, mí mắt Lục Thích nặng nề nhắm lại, buồn ngủ, đột nhiên tiếng tin nhắn vang lên, anh hơi giật mình, đầu óc còn chưa tỉnh táo, theo bản năng tay đã chớp lấy di động bên gối.

Cầm lấy di động, trên màn hình hiện lên tên người gửi tin nhắn, Lục Thích đột nhiên xoay người, chiếc đệm cũng nảy theo.

Mở màn hình, vào weixin.

Tiêu Chung: ls báo cáo sân bay hàng ngày, ngày 16 lúc 23 giờ 30 phút (utc)... hiệu chỉnh khí áp mực nước biển 1025hpa.

Khóe miệng Lục Thích cong lên, nhìn chăm chăm một lúc lâu, mới khẽ ho một tiếng, ngừng cười, gấp một tay, cánh tay đặt lên đầu gối, chậm rì rì đánh chữ.

Chung Bình đang đánh răng, nghe thấy tiếng weixin kêu, cô vừa đánh vừa đi ra, mò di động.

Lục Thích: zsls, Lục Thích báo cáo sân bay hàng ngày.

Chung Bình cười, suýt nữa kem đánh răng trong miệng rơi ra, đang định bỏ di động xuống, đột nhiên có tin đến.

Lục Thích: Em dậy rồi?

Chung Bình suy nghĩ, trả lời anh: Ừ.

Lục Thích: Đánh thức em?

Chung Bình: Không.

Lục Thích: Máy giờ em đi làm?

Chung Bình: Tám giờ.

Lục Thích ngồi ở trên giường, nhìn khung đối thoại, bên trái là một loạt avatar của Chung Bình, ảnh chụp không rõ mặt, bên phải là của anh.

Đây là lần đầu tiên cô trả lời weixin của anh, tuy anh chỉ nhắn cho cô đúng một tin.

Lục Thích thở phào, vươn người ra nằm về sau, qua một lúc, giờ di động lên, ngửa mặt nhìn trời, vắt chéo chân, đọc lại cuộc trò chuyện lần nữa.

Xem xong, anh đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm dày ra.

Nắng sớm, bắt đầu một ngày mới.

Chung Bình rửa mặt xong, lấy áo phông và quần bò từ trong tủ ra, nghĩ đến nhiệt độ hôm nay, cô lại thay váy.

Lúc sắp đi ra ngoài, cô lại quay về phòng ngủ, lấy một chiếc khẩu trang màu đen từ trong ngăn tủ đeo vào.

Hôm nay ngày 17 tháng 6, nhiệt độ không khí 27 độ, thích hợp mặc váy. Có khói bụi, ra ngoài phải đeo khẩu trang.

Đi thẳng đến lớp đào tạo, Chung Bình ngừng xe, cắn một miếng bánh chưng vừa mua, đẩy cửa xe đi xuống, ngẩng đầu, thấy ngay một chiếc Land Rover đang rẽ vào vị trí đỗ xe phía trước.

Lục Thích từ trong xe đi xuống, từ xa đã nhìn đồ trong tay Chung Bình, đi về phía cô, "Em ăn gì thế?"

Chung Bình liếm chút bánh sót trên môi, nói: "Bánh chưng."

"Mua ở đâu thế?" Lục Thích tới gần, đảo qua người Chung Bình, "Mua mấy cái, còn không?"

"Không có, chỉ còn dư mỗi cái này." Chung Bình hỏi, "Anh còn chưa ăn sáng à?"

"Ăn rồi, nhìn em ăn ngon quá."

Chung Bình: "..."

Hai người vừa trò chuyện vừa đi về phía phòng học, vào cửa chào hỏi "các bạn học", Chung Bình ngồi vào vị trí cũ bên cửa sổ.

Lối đi nhỏ hẹp, cô đi vào, lần váy móc vào cạnh bàn, lộ ra nửa đùi.

Cô nhanh chóng lấy tay kéo xuống, che kĩ đùi.

Lục Thích dời tầm mắt, chờ cô ngồi xong, anh mới ngồi xuống bên cạnh cô.

Còn chưa bắt đầu vào học, "các bạn học" xung quanh còn đang trò chuyện, hiếm khi không nói chuyện kinh doanh, mà nghiên cứu sôi nổi "bài vở".

Vương Hữu Phát đứng ở kia, như thể bị viễn thị, híp mắt nhìn sách, nói: "Cái quý dự báo thời tiết này, tôi đồ mọi người "bkn" là gì?"

Tất cả mọi người đều không nhớ rõ, lập tức lật sách.

Vương Hữu Phát tiếp tục: "gr, du, ra, sa, nào ai đoán ra được hai cái, hôm nay anh Phát mời ăn trưa."

Có người đoán bừa, "sa" là sao, vậy à, không phải là vậy đấy chứ."

Mọi người ồn ào, trong phòng học vô cùng náo nhiệt.

Lục Thích đẩy bàn ra, vắt chéo chân, tay trái đặt lên mặt bàn, hơi nghiêng người, hỏi Chung Bình: "Còn em thì sao?"

"Vẫn chưa nhớ được hết..." Chung Bình suy nghĩ, hỏi, "Buổi sáng anh gửi cái kia cho tôi là phiên dịch thời tiết anh đối chiếu hôm nay?"

Lục Thích ngẩng đầu, "Em nói xem."

Chung Bình: "Tôi đã tìm trên mạng, nhưng không tìm được trang web nào liên quan đến ngành này."

Lục Thích: "Vậy là không có rồi."

Chung Bình hoài nghi: "Anh thực sự tự phiên dịch sao?"

Lục Thích cười, nhưng không nói cho cô.

Lại bắt đầu học, chương trình học bốn mươi tiếng, thời gian chặt chẽ nhiệm vụ nặng nề, những kiến thức trên lớp đều xa lạ bình thường chả được tiếp xúc, bộ não bị chèn ép, tiếp nhận hiểu rõ đều phải dựa vào chính mình.

Chung Bình không muốn nghĩ tới chuyện nước đến chân mới nhảy, mỗi bài học đều chăm chú nghe, tranh thủ tiếp nhận, tuy độ khó tương đối cao.

Lục Thích lúc nghe lúc không, lúc này trả lời xong mấy mail, ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, tiến đến bên cạnh Chung Bình hỏi: "Giảng đến chỗ nào rồi?"

Chung Bình bỏ cánh tay ra, lộ ra số trang sách, lại lật hai trang, nhỏ giọng trả lời: "Trang 46."

Lục Thích lật sách, cũng nhỏ giọng nói: "Nói nhanh thật."

"Đã nửa tiếng rồi, là anh không nghe thôi."

"Ai nói tôi không nghe." Lục Thích nói xong, nhìn về phía cô, "Em đi học không chuyên tâm, nhìn tôi nghịch đi động à?"

Chung Bình: "..."

Cả cuối tuần Chung Bình đều dành thời gian cho việc học tập và huấn luyện, đã lâu không đi học, vô cùng bận rộn, cô hận không thể mỗi giây mỗi phút đều dán mắt vào sách.

Sáng sớm thứ hai, cô mạnh mẽ xốc lại tinh thần đi chạy buổi sáng, lúc về đi động đúng lúc vang lên.

Lục Thích:

metarzs170030z09002mps050v1101500r06/1400nbmsc26/sig=

br là sương mù

Chung Bình lấy bút ra, trước hết nghĩ một chút, viết xuống mấy chữ, sau khi viết xong mới mở sách ra tìm số hiệu, sau khi sửa chữa chút sai lầm, cô gửi đáp án vào đi động.

Lục Thích ngồi trên giường đợi một lúc lâu, cuối cùng nghe được tiếng báo tin nhắn, tinh thần rung lên, lập tức mở ra.

Tiểu Chung: Lục Thích báo cáo sân bay hàng ngày, thời gian quan sát ngày 18 lúc 00 giờ 30 phút (utc), hướng gió mặt đất 90 độ, tốc độ gió 2m/s, hướng gió thay đổi từ 50 đến 110 độ, tầm nhìn 1500m, đường băng số 06, tầm nhìn đường băng 1400m, không có thay đổi rõ rệt, sương mù, không có mây, nhiệt độ không khí 26 độ, nhiệt độ điểm sương 13 độ, hiệu chỉnh khí áp mực nước biển 1027hpa.

Lục Thích cười, trả lời cô.

Lục Thích: Chào buổi sáng.

Qua mấy phút, đi động vẫn im lặng, Lục Thích đóng weixin, lại mở ra, xác nhận một chút, tin nhắn gửi thành công.

Đột nhiên có tiếng kêu lên, Lục Thích lập tức nhìn về phía dưới màn hình.

Chung Bình: Chào buổi sáng.

Lục Thích cười nhanh chóng trả lời.

Lục Thích: Sắp đi làm?

var _av1Var = _av1Var || []; _av1Var.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563", "inreadyomedia"]); var av1Protocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");

Chung Bình: Ừ, chuẩn bị ra ngoài.

Lục Thích: Mua bữa sáng trên đường?

Chung Bình: Tự mang đi.

Lục Thích: Tự làm bữa sáng.

Chung Bình: Đúng vậy.

Lục Thích: Làm món gì?

Chung Bình: Bánh mì kẹp trứng.

Lục Thích: Gửi ảnh chụp cho tôi xem.

Chung Bình không gửi qua, một lát sau, Lục Thích nhấn lại lần nữa: Ảnh chụp?

Đợi một lát, một tấm ảnh gửi đến, trong túi là một chiếc bánh mì kẹp trứng màu vàng, bên trong còn có hành băm và cà rốt, miếng trứng đã bị cắn một miếng.

Là vết răng...

Lục Thích từ trên giường đứng lên, cả người chỉ mặc độc chiếc quần lót, phía trên để trần, giậm mấy cái lên đệm, rống giọng hát, đánh mấy cái vào không khí.

Đánh xong tinh thần phấn chấn, xoay vai một chút, đi vào WC bắt đầu rửa mặt, cũng chuẩn bị đến công ty.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi sáng Chung Bình đều nhận được tin báo cáo thời tiết Lục Thích gửi tới, dần dần không cần lật sách giáo khoa, phiên dịch ngày càng trôi chảy.

Sáng hôm nay, cô lau mái tóc ướt sũng từ WC đi ra, mở tin chưa đọc ra.

Lục Thích:

tafzsls210000z21062412po0812160010bkn030t22/20zfm1215015kmh9999bkn045bkn120=

taf, dự báo sân bay.

Có mây.

g...

Chung Bình nghiên cứu một lúc lâu, chậm rì rì viết xuống đáp án, viết một lát, không xác định được địa phương, lại viết tiếp, phiên dịch đứt quãng, lại mở sách ra, viết bổ sung vào những chỗ không xác định.

Lúc này Lục Thích chờ đợi rất lâu, anh kéo rèm ra, đánh răng, rửa mặt, pha xong cà phê, nhấp một ngụm, mới nhận được tin trả lời.

Tiểu Chung: Lục Thích dự báo sân bay, ngày 21 lúc 00 giờ (utc), thời gian thực hiện từ ngày 21 lúc 06:00 đến 24:00, hướng gió mặt đất 120 độ, tốc độ gió 16km/h, tầm nhìn 8000m, nhiều mây, tầng mây 600m, từ 06:00 đến 08:00 (utc) có khoảng 3-4 đám mây mưa, tầng mây 450, 5-7 đám mây trắng, tầng mây 600m, từ 08:00 đến 12:00 (utc) hướng gió mặt đất 160 độ, tốc độ gió 250km/h, sức gió 40km/h, tầm nhìn 1100m, trong sấm chớp có mưa bão, 3-4 đám mây mưa, tầng mây 300m, nhiều mây, tầng mây 900m, nhiệt độ từ 20 đến 22, từ 12:00 hướng gió mặt đất 150 độ, tốc độ gió 15km/h, tầm nhìn từ 10km trở ra, nhiều mây, tầng mây 1350m, nhiều mây, tầng mây 3600m.

Lục Thích mỉm cười.

Lục Thích: Chạy bộ về rồi?

Chung Bình: Ừ. Có phiên dịch sai hay không?

Lục Thích: Đúng rồi.

Chung Bình: Rốt cuộc anh có thông tin chuyên ngành từ đâu?

Lục Thích: Lần sau nói cho em.

Đợi một lát, không thấy nhấn lại, Lục Thích lại gửi một tin.

Lục Thích: Nhớ mang theo ô.

Một lúc sau, cà phê dần lạnh, di động của Lục Thích mới vang lên, lập tức mở ra.

Chung Bình: Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Bạn cùng bàn (Phần 5)

Xe tới cửa đơn vị, bầu trời âm u lộ ra chút ráng đỏ, mưa to tầm tã trút xuống.

Chung Bình không nhanh không chậm đẩy cửa xe ra, mở ô che, nghe thấy tiếng kêu cứu: "Bình Nhi mau tới đây!" Quay đầu thấy Tôn Giai Hủ đang ngồi trên ghế tài xế, cửa xe để ngỏ.

Hai chân Tôn Giai Hủ không chạm đất, bám vào cửa xe gọi: "Nói mưa là mưa được ngay, không thể để đến tối à! Shit, lại còn gió to nữa!"

Chung Bình cảm ô qua, "Xe này ở đâu ra thế?"

"Bạn trai tớ mới mua, hôm nay dậy trễ, sợ muộn, nên mượn đi, may mà gặp cậu." Cuối cùng Tôn Giai Hủ đã chui ra khỏi xe, trón vào ô Chung Bình, lại hỏi, "Aiz, cậu thấy xe này thế nào?"

Chung Bình quan sát một chút: "Rất tốt đấy. Bạn trai cậu dám để cho cậu đi à?"

Tôn Giai Hủ ôm cánh tay cô, khẽ nhéo cô, "Bằng lái xe tớ cũng đã có rồi, khinh thường nhau à." Lại tiếp tục nói, "Chiếc xe này tổng cộng hết bốn mươi mốt vạn, tiền tiết kiệm mấy năm nay của anh ấy đều đổ vào đây."

Chung Bình líu lời: "Bạn trai cậu kiếm tiền giỏi thật."

"Kiếm được thì cũng tiêu được." Tôn Giai Hủ nói, "Hoặc là không tiêu, nhưng một khi tiêu là hết toàn bộ tài sản."

Chung Bình cười, lại nghe Tôn Giai Hủ nói: "Tiền kết hôn cũng quên rồi."

Hai người đã vào cửa, Chung Bình thu ô, hỏi: "Cậu muốn kết hôn à? Sao chưa từng nghe thấy cậu nhắc đến."

"Tớ chờ anh ấy cầu hôn, năm nay tớ đã hai tám, sang năm hai chín, tớ đã tính toán cả rồi, bắt đầu chuẩn bị hôn lễ mua nhà mua xe từ lúc anh ấy cầu hôn, trước sinh nhật ba mươi tuổi tớ nhất định đã gả được ra ngoài, nhưng hiện tại..." Tôn Giai Hủ nhún vai cười, "Rõ ràng là trong kế hoạch của anh ấy, vẫn đề giao thông phải giải quyết hàng đầu."

Chung Bình im lặng.

Tóc Tôn Giai Hủ dính nước mưa, nói: "Đừng nhìn tớ như thế, tuy việc này ảnh hưởng đến tâm trạng, nhưng không vì thế mà chia tay đâu. Cậu xem không phải hôm nay tớ cướp bảo bối của anh ấy đến đây à."

Hóa ra lái xe đi làm là để xả giận, Chung Bình lắc ô.

"Cậu mà có yêu đương nhất định phải cảnh giác cao độ, phải tìm được người đàn ông sẵn lòng tiêu tiền cho cậu, không có tiền không có thời gian đều chỉ là cái rắm, thật lòng thích cậu thì sẽ hận không thể ở bên cậu hai mươi tư giờ, tất cả mọi thứ tốt đẹp đều đưa cho cậu, giống y như một đứa trẻ." Nghĩ đến gì đó, Tôn Giai Hủ cười nói, "'Cháu tớ học mẫu giáo, buổi tối hai ngày trước lên giường một bát sủi cảo, hôm sau mang trộm đến nhà trẻ đưa cho một bé gái, kết quả bị gọi cha mẹ đến. Sủi cảo đã thiêu rồi, cô bé ăn vào bị tiêu chảy, hỏi cháu tớ sao lại tặng sủi cảo, nó nói muốn đưa đồ ăn ngon cho cô bé."

Tôn Giai Hủ: "Tớ nghĩ mà vừa buồn cười vừa hâm mộ, tình yêu nên ngây thơ một chút, đàn ông nên đối ngoại chín chắn thận trọng, đối xử với vợ vừa chín chắn thận trọng vừa như khi còn đi học mới đúng. Tiếc là chả tìm thấy loại đàn ông này."

Xoay người đi lên, lại nhìn không được thêm một câu: "Hôm nay anh ấy ra ngoài còn sớm hơn tớ, thấy thời tiết hôm nay mà cũng không biết gọi điện báo tớ mang ô. Tớ quyết định sẽ trung dụng con xe này nửa tháng."

Tôn Giai Hủ không ngừng lăm bằm, bên ngoài đột nhiên có tiếng sấm sét, Chung Bình ngẩng đầu nhìn về phía màn mưa.

Hôm nay mưa kèm theo sấm chớp, nhiệt độ không khí buổi tối là 22 độ, cô ra ngoài mang theo ô, thay đổi một đôi giày cho dễ giặt.

Ô che tí tách, bọt nước trên mặt nước như tấm kính, phản chiếu bóng ánh ngược của bầu trời.

Hôm đó đến SR tham gia huấn luyện, Chung Bình đến nơi đã có một nhóm người đang leo núi.

Đồng đội trong nhóm đang tẩy rửa sắp xếp lại trang bị cứu viện, Chung Bình tiến lên cầm lấy, tìm một bóng râm, đặt giấy lót dưới mông, mới kéo túi khóa ra, phân loại từng thứ một.

Thời tiết nóng, một lát sau đã có lớp mồ hôi mỏng. Chung Bình lấy tay lau mũi, nói: "Sao không vào văn phòng làm?"

Từ Diễm: "Dì Mã nói trong phòng có côn trùng, dì ấy phải phun thuốc tiêu độc."

Chung Bình: "Côn trùng gì?"

Từ Diễm: "Gián, rận, kiến, ruồi bọ muỗi."

Chung Bình quay đầu nhìn anh ta.

Từ Diễm gạt gọng kính trên mũi, nói: "Dì Mã nói đấy, không tin cô đi hỏi dì ấy."

Chung Bình: "..."

Đang nói, đột nhiên có tiếng gọi: "Này, xem ai đến kia."

Chung Bình và Từ Diễm nhìn theo tiếng gọi, thấy Mai Mai đeo kính râm, xõa tóc, đi thẳng tới.

Chung Bình đang ngồi trên mặt đất, ngửa cổ nói: "Sao cậu lại tới đây?"

Mai Mai: "Huấn luyện."

Từ Diễm ở bên cạnh nghe thấy, nói: "Huấn luyện? Đừng để gãy nốt chân kia nhá."

"Cút xuống địa ngục đi!" Mai Mai làm bộ muốn đá anh ta.

A Giới ở bên cạnh sợ thiên hạ chưa đủ loạn nói: "Tôi bảo cô nên làm bài phát biểu đi, lần trước Từ Diễm nói ước gì cô không trở lại, ngay cả bầu không khí cũng tươi mát hơn một chút."

Từ Diễm cảnh cáo: "Này này này..."

Lúc này Mai Mai đá Từ Diễm một cái, âm trầm nói: "Anh được lắm, có gan!"

Hai người ầm ĩ mấy câu, Từ Diễm nhìn chân cô ấy nói: "Cô vẫn nên đi nghỉ ngơi đi, hôm nay leo núi, chân cô nên bảo dưỡng."

"Không cần." Mai Mai không thèm để ý, bỏ kính râm ra, vô cùng thân thiết chọc đỉnh đầu Chung Bình, "Sao lại ngồi ngoài này giống như đào lỗ thế, không nóng à, vào trong nhà đi."

Chung Bình cúi đầu, tránh tay cô ấy, nói: "Dì Mã đang tiêu độc, cậu đi xem dì ấy làm xong chưa."

"Tiêu độc gì thế? Được, để tớ đi nhìn xem, nhân tiện thay quần áo luôn, rồi quay lại giúp cậu."

"Đi đi." Chung Bình nói.

Mặt trời dần chệch đi, bóng râm dần mất, Chung Bình đang muốn dịch chuyển sang chỗ khác. Đột nhiên nghe thấy những người đang leo núi hô to gọi nhỏ, hình như đang có chuyện ầm ĩ, Từ Diễm, A Giới và mấy người đều chạy qua, cô liếc nhìn từ xa.

Một bóng râm che khuất, "Sao thế?"

Chung Bình sững sốt, quay đầu nhìn người đi tới, mới nói: "Không biết."

Lục Thích nhìn lướt qua bên kia, tầm mắt trở lại trên người Chung Bình, ngồi xổm xuống, lấy điện thoại ra mở khóa màn hình, hỏi: "Em làm gì thế?"

Chung Bình: "Kiểm tra xem có hỏng hay không."

Lục Thích: "Trời nóng thế này, ngồi đây phơi nắng à?"

Chung Bình nói lại chuyện dì Mã tiêu độc lần nữa.

Lục Thích ho một tiếng, nhìn một lát mặt Chung Bình, hỏi: "Em ngồi bao lâu rồi?"

"Hả?" Chung Bình tùy ý nói, "Mấy chục phút thì phải, có lẽ là chưa tới một tiếng."

Chóp mũi cô toàn là mồ hôi, mấy sợi tóc ngắn ẩm ướt dán bên tai, hai má đỏ bừng, Lục Thích nhìn mấy lần, đảo qua bên cạnh, mở tờ báo ra, học bộ dáng của cô ngồi xuống đất.

Thấy anh ngồi xuống Chung Bình nói: "Anh đi huấn luyện đi, Bình An ở đằng kia, gọi anh ấy một tiếng."

Lục Thích hất cằm ra xa, "Ồn ào lắm, lát nữa tôi qua." Anh tiện tay cầm một cái khóa lên, nói, "Mấy thứ này cùng một kiểu dáng, làm sao phân biệt được."

Chung Bình nhìn cái khóa anh cầm trên tay, nói: "Đây là khóa ren (*)."

(*)khóa ren.jpg

Cô giải thích từng loại, "Loại này là khóa đơn, loại này phải..."

Lục Thích ngồi gần cô hơn một chút, tay đặt lên đùi, thật sự chăm chú nghe.

Chung Bình: "... Giống loại này, giá cả tương đối cao, nhưng dễ dàng bị mạt sát, tôi không thích điều này."

Lục Thích hỏi: "Em dùng nhiều nhất là loại nào?"

Chung Bình cầm một chiếc khóa lên, "Tôi dùng loại này."

Lục Thích nhìn, là một khóa màu cam, anh nói: "Màu sắc rất phù hợp với em."

"..." Chung Bình nói, "Không liên quan gì đến màu sắc hết."

Lục Thích bật cười.

Chung Bình lại giảng cho anh một lúc, có loại khóa bền, có loại sức kéo lớn, có loại tạo hình đẹp, nhưng hiệu quả sử dụng không tốt.

Trong thời tiết oi bức, giọng cô nghe thật mát lạnh, Lục Thích nhìn chăm chăm mặt cô, nhìn miệng cô há ra đóng vào, trong lúc nhất thời không muốn cử động nữa.

Giảng giải được một nửa, đám Từ Diễm quay lại, Chung Bình không nói nữa.

Từ Diễm nhìn thấy Lục Thích, nói: "Cậu tới rồi."

Lục Thích chả vui vẻ gì cho cam chào hỏi.

Chung Bình hỏi: "Bên kia có chuyện gì thế?"

Từ Diễm: "Không có gì, lúc leo núi có người ngã xuống, lần đầu xảy ra chuyện này, nên mọi người bị dọa."

"Không sao chứ?"

"Không sao, có biện pháp an toàn mà." Từ Diễm nói, "Tôi đã bảo Chương Hân Di đi hỗ trợ Bình An, cô ấy thật sự có tài đấy, đã leo núi được ba năm rồi."

Chung Bình gật đầu, nhìn về phía Lục Thích: "Anh đi qua huấn luyện đi."

Lục Thích hỏi: "Còn em?"

"Tôi ở lại đây thêm một lát."

Lục Thích đi tìm Bình An, Chung Bình tiếp tục giúp bọn Từ Diễm, Mại Mại chỉ xuất hiện có năm phút, ngoài miệng nói giúp đỡ, nhưng lại xoay người đi huấn luyện.

Qua một lát. A Giới nhìn lên tường nói: "Aiz, đó là Lục Thích hả?"

Chung Bình ngẩng đầu, nhìn theo tầm mắt anh ta.

Bức tường cao năm mét, Lục Thích bám vào điểm tựa, không ngừng leo lên phía trên. Vóc dáng anh cao, vốn đã bắt mắt trong đám người, khi leo núi bộc lộ ra sức lực ngày thường giấu giếm, vừa thư thái lại vừa hoang dã.

A Giới khen ngợi: "Lúc mới tới cậu ta giống như đại thiếu gia, nhóm tình nguyện viên còn nói ánh mắt cậu ta ở trên đỉnh đầu, tôi còn bảo khả năng vận động của cậu ta không được, còn cá cược với Từ Diễm cậu ta chơi nhiều nhất là được một tháng."

Từ Diễm lập tức phui sạch: "Tôi hay nói đùa."

A Giới khinh bỉ liếc anh ta, nói tiếp: "Nhưng hiện tại cậu ta tiến bộ rất nhanh, cổ nhân nói đúng thật kẻ sĩ dùng ba ngày để thay đổi cách nhìn triệt để mà cư xử."

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, A Giới nói: "Mọi người có nhìn thấy vết sẹo trên người cậu ta không? Lần trước lúc bơi tôi đã nhìn thấy rồi, sao lại có nhĩ?"

Nói xong, A Giới và Từ Điển đồng loạt nhìn về phía Chung Bình.

Chung Bình đang nhìn ra xa, Lục Thích đã leo lên đến đỉnh, rất nhanh, anh lại hạ xuống dưới. Nhận thấy hai tầm mắt dừng trên mặt mình, cô ngẩn người, không hé răng.

Từ Điển thử thăm dò hỏi: "Cô có biết không?"

Chung Bình lắc đầu.

A Giới: "Sao cô không biết chứ, cô và cậu ta..." Nói một nửa, anh ta im miệng.

Chung Bình coi như không nghe thấy, chống đất đứng lên, phui mông hai cái, nói: "Động tác của các anh nhanh lên, tôi đi trước đây."

Lục Thích đứng bên cạnh tường, cời dây thừng trên người ra. Chương Hân Di đi tới nói: "Trước kia anh đã từng tham gia đội leo núi à?"

Lục Thích liếc cô ta, nói: "Chưa từng."

"Trước kia cũng chưa từng thử?"

Lục Thích không đáp.

Chương Hân Di nói tiếp: "Nhìn không ra anh lợi hại như vậy, tôi leo ba năm cũng không được như thế."

Lục Thích liếc cô ấy, định lên tiếng thì thấy một bóng người đi vào trong đám người.

Lục Thích không nói nữa, bước nhanh về phía trước, đi về phía đối phương. Chương Hân Di nhìn theo bóng dáng anh, nhìn người cách đó không xa.

Chung Bình đang nói chuyện với một tình nguyện viên nam, mới nói được mấy câu, đã bị người chen ngang.

"Sao lâu thế?"

Chung Bình quay đầu: "Anh ổn chứ?"

Lục Thích nói: "Nghỉ ngơi một lát đã, em có leo không?"

Chung Bình nhìn về phía tường, nói: "Có."

Một lát sau, cô mặc trang bị vào, đứng ở dưới tường, giỡn đầu lên, lập tức bắt lấy điểm tựa, nhanh chóng nhảy lên.

Sức lực linh hoạt nhẹ nhàng hơn so với tất cả mọi người trước đó, hóa thành tốc độ, giống như con báo nhỏ.

Lục Thích giỡn đầu quan sát suốt lần leo này.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bạn cùng bàn (Phần 5)

Mồ hôi nhễ nhại kết thúc huấn luyện, mọi người chào tạm biệt nhau.

Áo phông màu đen của Chung Bình dán sát vào người, sắc mặt ửng hồng, mồ hôi từ thái dương chảy xuống, cô phui vải trước ngực, để cho gió tiến vào, tay kia không ngừng quạt.

Lục Thích đi đến bên cạnh cô, hỏi: "Em có về nhà không?"

Chung Bình liếc đồng hồ, nói: "Không về, buổi chiều đến lớp đào tạo luôn."

Lục Thích: "Nơi này làm gì có chỗ tắm rửa?"

"Phòng nghỉ trên lầu có nhà tắm." Chung Bình nghe giọng điệu anh, hỏi, "Anh không về à?"

"Chỉ thừa có hai tiếng, không về."

Chung Bình gật đầu, đi đi về về là không kịp giờ học, cô nói: "Vậy tôi gọi đồ ăn bên ngoài, gọi giúp anh một phần nhé?"

Lục Thích hỏi: "Em ăn gì?"

"Donburi (*), còn anh?"

(*) Donburi là 1 trong những món ăn thường thấy tại Nhật Bản. Trong đó thường có cơm trong bát to, phía trên sẽ có các nguyên liệu. Vị của nguyên liệu sẽ ngấm vào cơm trắng, tạo ra độ ngon cho món ăn khác với khi ăn riêng từng món, vì vậy món ăn này được yêu thích bởi những người ở các độ tuổi khác nhau.

howto_donburi_20160205b-700x525.jpg

"Còn thứ gì không?"

"Trên lầu có thực đơn, để tôi đưa cho anh."

Hai người đi đến cửa tòa nhà, đúng lúc có một người từ bên trong chạy ra. Đường hẹp, Chung Bình bị đụng một chút, nghiêng sang bên cạnh, Lục Thích lập tức ôm lấy cô.

Cả người cô toàn mồ hôi, người anh cũng thế, quần áo hai người lập tức dán vào nhau.

Mấy người Từ Diễm và A Giới bật chặt mũi, giống như chạy nạn, "Chạy mau, bên trong toàn khí độc đấy."

Di Mã đeo mặt nạ, giờ bình phun, bộ dáng phun thuốc hóa học xuất hiện, lên tiếng nói với Chung Bình: "Mau vào đi, cầm theo chìa khóa cửa trên lầu, đừng để ý đến mấy đứa nó, đi phải khóa cửa."

Chung Bình bật mũi đi vào trong, Lục Thích cũng cau mày đi theo, đi được mấy bước cũng che mũi lại.

Chung Bình nhanh chóng lấy cốc và túi, khi lên lầu vẫn còn bật mũi quay đầu lại nói: "Vậy cơm trưa."

"Biết rồi." Di Mã hất tay đuổi người, "Con đi lên đi."

Hai người đi thẳng lên phòng nghỉ tầng hai.

SR có bốn phòng nghỉ, nhưng chỉ có hai phòng có nhà tắm, một phòng cho đàn ông, một phòng cho phụ nữ, phòng của phụ nữ có ban công.

Chung Bình giới thiệu xong, lại chỉ phòng cho Lục Thích, cô đi thẳng về lối nhỏ bên kia. Lục Thích đứng tại chỗ nhìn, chờ cô mở cửa một căn phòng, anh mới xoay người.

Phòng nghỉ không lớn, bên trong có hai chiếc giường, có tủ quần áo, giữa lối đi nhỏ để một cái bàn, phòng tắm ở bên cạnh cửa.

Lục Thích đẩy cửa bước vào, liếc qua thấy trang trí đơn giản, hai tay trống không, không biết nên tắm thế nào. Suy nghĩ xong, lại nhớ tới gần đó có siêu thị, anh xoay người đi ra ngoài.

Phân bộ của SR nằm ở vị trí giao thoa giữa thành thị và nông thôn, siêu thị cách nơi này gần nhất tên "Vượng Vượng", mặt tiền tràn ngập hơi thở nông thôn. Đi vào trong giá hàng để chặt chẽ, Lục Thích nhanh chóng tìm được khăn mặt và dầu tắm, đi qua giá hàng quần lót, anh cũng chú ý đến nhãn hiệu, chọn theo sở thích của mình, mấy phút sau tính tiền chạy lấy người.

Trên đường trở về đi qua quán ăn, anh đóng gói mấy món ăn mang theo về.

Gõ cửa đi vào, qua lớp khẩu trang Di Mã nói với anh: "Đừng đi ra đi vào nữa, lãng phí hết thuốc tiêu độc."

Lục Thích đáp lại một tiếng, không kiên nhẫn ở lâu bên dưới, nín thở đi lên lầu. Lên đến lầu hai, đang muốn rẽ phải, suy nghĩ một chút, có lẽ Chung Bình đang tắm rửa, anh lộn trở lại căn phòng nghỉ của mình.

Trong phòng nghỉ.

Chung Bình uống hết hai cốc nước, lau mồ hôi thúc giục: "Cậu xong chưa?"

Cách cửa nhà tắm Mạ Mạ trả lời: "Xong rồi, chị cô tắm nhanh lắm."

Chung Bình: "Hơn mười phút rồi đấy."

"Thật sự xong rồi mà." Mạ Mạ cầm máy sấy ra khỏi nhà tắm, nói, "Cậu mau đi tắm đi, đúng rồi, buổi trưa cậu ăn gì?"

Chung Bình cầm quần áo đi vào, "Tớ gọi đồ bên ngoài, còn cậu?"

"Tớ à, đợi hồi bọn Từ Diễm đấy."

Chung Bình đóng cửa phòng tắm, "Bọn họ đã sớm chạy rồi."

"Ha ha ha." Mạì Mạì cười to, "Bị khí độc hun hả? Thật vô dụng."

Mạì Mạì ở bên ngoài sấy tóc, Chung Bình tắm ở bên trong, tiếng vòi hoa sen và tiếng máy sấy pha tạp vào nhau, không nghe rõ tiếng nói chuyện.

Mạì Mạì tắt máy sấy, gửi tin nhắn thoại qua weixin cho Từ Diễm, quay đầu nói vào trong phòng tắm: "Tớ ra ngoài ăn cơm đây."

Chung Bình đang nhắm mắt gọi đầu, không nghe rõ tiếng, "Hả?"

Mạì Mạì đã mở cửa đi ra ngoài, "Tớ đi ăn cơm đây." Âm cuối biến mất bên kia cánh cửa.

Lục Thích tắm gội xong, ngâm áo vào trong nước, lau khô nước trên người, không tìm thấy máy sấy, anh lấy tay gạt gạt tóc.

Nhìn một lát trong gương, anh huyết sáo, vắt khô áo, để ngực trần ra khỏi nhà tắm, cầm lấy túi đồ, mang ra khỏi phòng.

Lập tức đi đến một căn phòng nghỉ ở đầu khác, anh gõ cửa, đợi hai giây, không ai đáp lại.

"Chung Bình?" Lục Thích lại gõ cửa.

Một lát vẫn không có ai đáp.

Lục Thích cầm nắm nắm cửa, đẩy cửa đi vào.

Căn phòng nghỉ này cực kì rộng rãi thoải mái, có bốn chiếc giường, cửa đối diện với ban công, ban công có cửa nhỏ, bên trái là cửa sổ, sau đó là một chiếc bàn.

Bên trái cửa chính là nhà tắm, không có tiếng gì.

Lục Thích đi vào, quan sát xung quanh, trên giường bên trái để chiếc túi của Chung Bình, bên cạnh có một quyển sách đang mở ra. Trên bàn để cốc của cô, còn có một chiếc máy sấy. Anh đi qua, để túi xuống, đang định móc di động, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Quay đầu, trong nhà tắm có người đi ra.

Một chiếc áo phông qua mỏng, hai chân tròn bóng, chân đi đôi dép lê.

Tóc vẫn còn đang nhỏ nước, nước ngấm vào áo phông, mờ hồ lộ ra màu da.

Mùi sữa tắm tỏa ra bốn phía.

Chung Bình đang cầm khăn mặt lau đầu, ngó người hai giây, lập tức vòng vào nhà tắm, "Rầm" một tiếng, đóng cửa lại.

Lục Thích hít thở sâu, qua một lúc, từ từ đi đến ngoài nhà tắm, khẽ gõ cửa, "Tôi lấy cho em..." Dừng một chút, "Tôi ra ngoài trước nhé?"

"... Ừ."

Lục Thích nở nụ cười, bàn tay để ở cửa, đứng trước cửa nói: "Tôi mua cơm rồi, em nhanh lên."

"... Anh ra ngoài đi."

Lục Thích lại cười, qua một lúc mới thôi, "Ừ." Mở cửa chính, đi ra ngoài.

Chung Bình nghe thấy tiếng đóng cửa, khẽ thở phào, ổn định nhịp tim, nhanh chóng đi ra tìm quần áo, vừa mặc được một ống quần, người bên ngoài đã gõ cửa: "Xong chưa?"

"Đợi một lát!" Chung Bình nhanh chóng mặc quần.

Mặc xong quần, cô chỉnh lại một chút, chần chừ mấy giây, mới đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, bốn mắt nhìn nhau.

Người ngoài cửa ngực trần, cơ thể rắn chắc hơn trước có mấy vết sẹo, quần hơi kéo thấp, lộ ra rốn, lông mao như ẩn như hiện.

Người trong cửa tóc ướt, vài dính vào xương quai xanh ướt đầm, hai chân trắng nõn đã bị quần dài che mất, ngón chân lộ ra dưới dép.

Tai trái hơi hồng.

Im lặng một lát, mùi nước tiêu độc bay đến, Lục Thích cúi đầu nói: "Vào thôi."

Chung Bình cầm nắm đầm cửa, tránh đường.

Lục Thích đóng cửa, Chung Bình vẫn còn đứng tại chỗ. Anh nhấc tay, đóng kín.

Cửa lớn ngăn mùi ngoài phòng, không khí trong phòng lập tức trở nên dễ thở hơn.

Một lát sau, Chung Bình tròn tròn mắt, nhìn về phía Lục Thích, điều chỉnh tốt tâm trạng, hỏi: "Com... com đâu?"

Tay Lục Thích còn để ở cửa, nghe vậy, từ từ buông ra, hát cảm về phía bàn, "Chỗ đó."

Chung Bình nhìn theo tầm mắt của anh, xoay người đi qua.

Mở túi nylon ra, bên trong có mười hộp nhỏ.

Chung Bình lấy từng hộp ra một.

Lục Thích chậm chậm đi đến phía sau cô, nói: "Mua sáu món ăn, bốn mặn hai chay, không biết em có thích không nữa."

"... Tôi đều ăn được."

"Không có món nào không ăn được sao?"

"... Ừ."

"Rất dễ nuôi."

Lục Thích thò tay vào trong túi nylon.

Anh đứng sau lưng Chung Bình, chỉ còn một bước sẽ dán sát vào cô, nhìn từ bên cạnh giống như ôm từ phía sau. Qua một lúc, lấy từ trong túi nylon ra bốn hộp giấy, Lục Thích cup mắt nhìn Chung Bình, "Bốn hộp đựng com, mỗi người hai hộp, có đủ không?"

"... Đủ rồi."

"Không đủ thì chia cho em thêm một hộp."

Chung Bình: "..."

Lục Thích cười, nhìn thoáng qua lỗ tai cô, lại cười, sờ mái tóc ướt sũng của cô, nói: "Sấy khô tóc đã rồi ăn."

Chung Bình lấy hết hộp thức ăn ra, "Anh ăn trước đi."

Phích cắm của máy sấy vẫn còn trên tường của chiếc bàn, Chung Bình cầm lấy, bật công tắc. Tiếng ù ù vang lên, tóc ngắn bay bay, bọt nước cũng bay theo xuống.

Lục Thích đứng bên cạnh nhìn cô.

Chung Bình sấy một chút, động tác hơi chậm lại, giải thích: "Ổ điện trong nhà tắm hỏng rồi, vẫn chưa sửa."

Lục Thích mỉm cười, "Ừ."

Chung Bình liếc sang chỗ khác, nói: "Bên cạnh có ghế, anh ngồi xuống ăn trước đi."

Lục Thích: "Tôi chờ em cùng ăn chung."

Chung Bình để ý tới đồng quần áo vo viên ở góc bàn, nói tiếp: "Quần áo của anh đâu? Ngoài ban công có mắc đấy."

Lục Thích chậm chạp cầm lấy quần áo, đi ra ngoài ban công, tiện tay phơi nắng, lúc quay lại, kéo một cái ghế ngồi xuống, lấy di động ra nghịch, tầm mắt như vô ý liếc qua người đang sấy tóc.

Chung Bình không nói gì, chuyên tâm sấy tóc.

Tóc đã khô một nửa, vải áo dính vào xương quai xanh cũng hơi khô, Lục Thích lại liếc qua, dùng chân kéo ghế, đẩy đến phía sau Chung Bình, để cho cô ngồi xuống.

Anh dựa vào vách tường bên cửa sổ, bóc dưa dùng một lần ra, đưa cho Chung Bình, lại bóc dưa của mình ra, "Ăn com."

Hai người vui đầu vào ăn cơm, không nói chuyện.

Đồ ăn của quán nhỏ, phần lượng bình thường, chả có mấy con tôm, thịt kho tàu cũng chỉ có mấy miếng. Không phải thịt ba chỉ mà là thịt mỡ, Chung Bình ăn không vào, gấp một miếng thịt, dùng đũa tách phần mỡ ra, chỉ ăn phần thịt nạc.

Qua một lúc, Lục Thích gấp thịt kho tàu, tách phần mỡ ra bỏ vào bát mình, lại chỉ vào phần thịt nạc, nói: "Ăn đi."

Chung Bình ngừng lại, ngơ ngác, Lục Thích đã bỏ phần mỡ vào miệng nhai.

Cơm nước xong, Chung Bình thu dọn hết hộp thức ăn, bỏ vào túi nylon, buộc lại. Lục Thích vào nhà tắm rửa mặt, sau đó đi ra ban công, sờ quần áo, vẫn còn chưa khô.

Quay vào phòng, anh ngồi xuống ghế, qua một lát, lại đứng dậy đi đến bên giường, tiện tay lật sách.

"Vừa rồi em đọc sách à?" Lục Thích hỏi.

Chung Bình từ trong nhà tắm rửa tay đi ra, nghe vậy, nhìn người đứng ở bên giường, nói: "Nhìn một lát."

Lục Thích tặc lưỡi, ngồi trở lại ghế, vắt chéo chân: "Trước kia em cũng học bài chăm chỉ thế này sao? Luôn đứng đầu à?"

Chung Bình: "Lên lớp 11 thành tích mới dần tốt lên, trước kia chỉ đứng giữa lớp."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lục Thích không nghĩ tới, "Em đứng giữa lớp?"

"Thánh tích thi vào mười của tôi khá tốt, nhưng lúc học lớp 10 không theo kịp chương trình, sau đó cố gắng nỗ lực, chịu khổ hai năm, cuối cùng vất vả lắm mới đỗ pháp y."

Lục Thích tựa vào vách tường, "Nhìn cách học hiện tại của em, nhìn ra được trước kia em nỗ lực ra sao."

Chung Bình hỏi anh: "Còn anh, lúc đi học là trù à?"

Lục Thích cười: "Em cảm thấy anh giống trù sao?"

Khi nói lời này giọng điệu trên chộc, hơi lười nhác, phía trên không mặc gì, dáng vẻ tùy ý dựa vào tường, nhìn thế nào cũng không giống người đi học nghiêm chỉnh.

Chung Bình không hé răng.

Lục Thích lại cười, ánh mắt đảo qua, đột nhiên vẫy tay, "Lại đây."

"Hả?"

Lục Thích đứng dậy, đi đến phía bên kia bàn, ngồi vào ghế, lại kéo một chiếc ghế đến, vỗ vỗ: "Ngồi đi."

Chung Bình không nhúc nhích.

"Ngồi đi." Lục Thích bắt lấy cổ tay cô, túm cô ngồi xuống.

Chung Bình ngồi xuống, ngơ ngác nhìn anh.

Lục Thích giờ ngón trở bên tay phải ra, vẽ mấy nét trên bàn, Chung Bình nhìn giật mình.

Trên bàn học màu nâu, mấy giọt nước tung tóe, hình như là trước đó khi cô sấy tóc rơi xuống.

Lúc này, ngón tay Lục Thích chạm vào nước, viết một chữ "ba" lên trên bàn.

Lục Thích nghiêng đầu, nhìn về phía Chung Bình, "Đây là cái gì?"

Chung Bình nhất thời chưa hoàn hồn.

Lục Thích: "Nội dung trong chương vật cần tầm nhìn đó."

Chung Bình bừng tỉnh, nhìn về phía chữ "ba" kia nói: "Sương khói?"

Lục Thích cười, lau hình vẽ, lại chấm nước viết tiếp, hiện lên một đường vuông góc, bên phải đỉnh có gọn sóng.

Chung Bình suy nghĩ, nói: "Hỏa mù."

Lục Thích tiếp tục viết một chữ "s", ở giữa có một mũi tên hướng về phía trước.

Chung Bình: "Dòng cát."

Một chữ "s", mũi tên hướng sang ngang.

Chung Bình: "Bụi bặm."

Lục Thích: "Bão cát."

Chung Bình nhìn về phía anh.

Lục Thích lại vẽ một chữ "s" nữa, nói: "Đây mới là bụi bặm."

Tiếp tục, hai mũi tên giao nhau hình chữ thập, một cái sang phải, một cái xuống dưới.

Chung Bình: "Tuyệt vời thập."

Mũi tên phía dưới hướng về phía trước.

Chung Bình: "Tuyệt vời cao."

Nét vẽ "Hai".

Chung Bình: "Sương mù."

Bức hình số "8" đảo ngược.

Chung Bình: "Khói mù."

Hai người ngồi cạnh nhau, cánh tay dần sát lại, Lục Thích vẽ mấy bức hình, Chung Bình đáp lại ngay, đáp đúng Lục Thích im lặng, đáp sai Lục Thích sửa lại.

Ánh mặt trời xiên qua khung cửa sổ, nước trên mặt bàn lấp lánh, Lục Thích quay đầu, lại lên tiếng: "Sai rồi, là tuyết nhỏ."

Khi nói chuyện, hơi thở khẽ phả ra, Chung Bình cup mắt.

Qua một lát là hai hình tam giác trên dưới.

Chung Bình suy nghĩ, nói: "Trận mưa đá nhỏ?"

Lục Thích nghiêng đầu nhìn cô, mặt cô được tắm trong ánh mặt trời, làn da trắng nõn, sạch sẽ tựa như giọt nước óng ánh.

Anh thấp giọng nói: "Tôi giúp em thi lý thuyết nhé?"

"..."

Một lát sau, "Ừ."

Nước trên mặt bàn dần khô, qua một lúc biến mất như thể chưa từng có.

Trên ngón tay Lục Thích là sợi tóc thơm ngát của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bạn cùng bàn (Phần 6)

Để đuổi theo tiến độ, giảng viên sắp xếp phân học lý thuyết vào ngày tiếp theo, thời gian Chung Bình gặp Lục Thích càng dày đặc, trên bục giảng viên

giăng bài, bên dưới Lục Thích dạy lại, Chung Bình cảm thấy năng lực tiếp thu của mình đột nhiên tăng mạnh.

Nháy mắt cuộc thi lý thuyết ngày càng tới gần, Chung Bình ghi note vào trong điện thoại, tầm mắt đảo qua mấy ngày và tháng, ánh mắt khẽ di chuyển, im lặng hồi lâu.

Trung tuần tháng bảy, Chung Bình xin đơn vị nghỉ, mang theo một túi du lịch nhỏ, đi theo cha mẹ về quê ở trấn Du Thanh.

Ngồi máy bay hai tiếng, đi xe ô tô, chuyển sang taxi, tới nhà bác cả ở trấn Du Thanh đã là hơn một giờ chiều.

Nhà họ Chung có bốn anh chị em, ông Chung đứng thứ ba gọi là lão tam, trong số họ hàng cùng trang lứa Chung Bình đứng thứ hai, dưới cô còn có một em họ, năm nay vừa tròn mười sáu.

Bác dậu cả nhìn thấy Chung Bình, lôi kéo cô hỏi han ân cần.

Bác dậu cả: "Hiện tại công việc thế nào, vẫn là trợ lý hả?"

Chung Bình: "Vâng, sang năm cháu có thể vào văn phòng rồi ạ."

Bác dậu cả: "Tốt lắm, phải cố gắng làm việc, cháu là người có tiền đồ nhất nhà chúng ta, học giỏi, công việc tốt."

Chung Bình: "Lương một năm của cháu còn không bằng anh cả kiếm một tháng đâu."

Bác dậu cả cười nheo cả mắt, ngoài miệng lại nói: "Nó chỉ buôn bán nhà cửa, hôm nay kiếm được ngày mai bồi thường, nào có được bát sất (*) tốt như cháu."

(*) *Chỉ công việc ổn định*

Chung Bình xóc tình thần trò chuyện với bác dậu cả một lát, không bao lâu, cả nhà chú tư cũng đến đông đủ, Chung Bình lễ phép chào hỏi một vòng, ngồi vào bên cạnh nghe người lớn bàn chuyện.

Bác cả hút thuốc nói: "Năm nay tròn mười năm giỗ của cha mẹ, cho nên phải làm cẩn thận một chút, trước hết, phải tụ tập đông đủ mọi người..." liếc một vòng, gật đầu nói, "Tốt lắm, tất cả mọi người đều đã tới. Thứ hai, tôi đã tìm được người tụng kinh rồi. Thứ ba, tôi đã lên thực đơn, mọi người xem có cần thay đổi gì không, sáng mai chị dậu các cô chú đi mua đồ ăn, đừng ngại gì hết."

Chung Bình đang nghe thì cánh tay bị người chọc, cô quay đầu, thấy là em họ, cười nói: "Sao thế?"

Em họ: "Chị ơi, lần này em thi đỗ Tam Trung rồi."

"Tam Trung? Giỏi quá." Chung Bình nói.

Em họ: "Nhưng em muốn vào thành phố học, chất lượng trong đó tốt hơn."

Chung Bình suy nghĩ, hỏi: "Chú và thím có đồng ý không?"

Em họ mắt mát lác đầu: "Cha mẹ em không yên lòng, nói trừ khi cùng em vào thành phố, nhưng họ lại không thể bỏ được công việc ở nơi này. Chị học giỏi, lúc học cấp hai chị học ở đây, sau đó lên cấp ba không phải đến thành phố Nam Giang sao, cuối cùng lại thi đỗ trường đại học tốt như vậy, nếu không chị nói với cha mẹ em đi?"

Chung Bình cười sờ đầu em họ, không đồng ý cũng không từ chối.

Bác cả đã nói đến phần cuối: "Tiền chia đều mỗi nhà, xong việc rồi tính, lão tam..."

Ông Chung nghe thấy anh trai gọi mình, lập tức lên tiếng: "Dạ."

Bác cả: "Em là ông chủ lớn, quanh năm hiếm khi trở về được một lần, mấy lần trước bọn anh bỏ tiền tu sửa phần mộ cho cha mẹ, còn có lúc thanh minh cũng mua đồ, những khoản tiền này chưa kịp nói với em."

Ông Chung vô cùng sẵn lòng: "Tiền này em đã sớm chuẩn bị xong, còn nữa tiền giỗ mười năm cũng không cần chia đâu, để em bỏ ra, bình thường em không có ở đây, đều là mọi người dốc lòng."

Bác cả: "Trước kia cha mẹ thương nhất là Bình Bình nhà em, đi nặng đi nhẹ đều một tay ông bà chăm nom, chú có lòng thế này là được rồi, có thời gian thì mang Bình Bình về nhiều hơn, chuyện tiền bạc không cần phải nói nữa, nhất định phải chia đều."

Giải quyết dứt khoát, mọi người chuẩn bị đến nhà hàng liên hoan, lục tục đứng dậy ra ngoài. Chung Bình từ sô pha đứng lên, giúp đẩy xe lăn đi theo sau mọi người, xoay người nhỏ giọng nói: "Chị sắp chết đói rồi, bác cả dong dài quá."

Em họ ngồi trên xe lăn, cười giống như hồ ly, "Cha em nói bác cả trước kia là trưởng làng, làm việc nhất định đều mang theo giọng quan."

Chung Bình lên nói: "Là thật đấy, lúc bác cả làm trưởng làng em còn chưa sinh ra đâu."

Em họ kinh ngạc, tưởng tượng, càng vui hơn.

Chung Bình nghe tiếng cười của cô bé, cẩn thận đẩy xe lăn đi.

Dựa theo quy củ ngày giỗ tròn mười năm của ông bà nội phải làm thật long trọng.

Ăn xong cơm tối, người lớn tụ tập lại bàn bạc công việc ngày mai. Buổi tối Chung Bình ngủ ở phòng khách nhà bác cả, lúc này cô còn chưa rửa mặt, bà Chung tìm cơ hội đi vào, lắc đầu oán giận: "Bên ngoài ngạt thở muốn chết, toàn hút thuốc, thực không chịu nổi."

Chung Bình hỏi: "Còn chưa bàn bạc xong sao ạ?"

"Chưa đâu, hiện tại đang nói chuyện khác, đều đang hỏi con có đối tượng chưa, muốn sớm uống rượu mừng của con."

Chung Bình cười hai tiếng, không nói nữa.

Bà Chung nói hai câu, lại thở dài, xoa đầu Chung Bình nói: "Chóp mắt đã mười năm rồi, thời gian trôi qua nhanh quá... Hiện tại bộ dáng con xinh đẹp, lại có tiền đồ như vậy, nếu ông bà nội con nhìn thấy không biết sẽ vui thế nào."

Chung Bình mỉm cười.

Bà Chung nói xong, lại hơi hồi hận, giọng gào chuyển sang đề tài khác, "Đúng rồi, mẹ còn chưa nói với con, chú Hoắc con lại xem mắt thất bại rồi."

Chung Bình sùng sốt: "Chính là người gặp hôm Quốc tế lao động sao?"

"Đúng vậy, aiz..." Bà Chung nói, "Chú Hoắc con không chịu hé răng, mẹ còn tưởng rằng bọn họ vẫn tốt, lần này trở về còn muốn giúp cậu ta đến cùng."

Chung Bình mím môi không nói.

Cả đêm ngủ không ngon, Chung Bình có một giấc mơ hỗn loạn, trong mơ thế giới điên đảo, chỉ có màu đen trắng xám, âm thanh hỗn loạn.

Khi tỉnh lại mí mắt nặng đến mức không mở ra được, đầu còn hơi choáng váng, bên ngoài trời vừa mới sáng, mặt trời còn chưa mọc.

Chung Bình ngồi dậy, ngậy người một lúc ý thức mới tỉnh táo, ngáp một cái, thay quần áo ra khỏi phòng.

Công việc trong nhà bếp của bác cả đã lu bù cả lên, mấy người lớn lục tục làm gà vịt thịt cá, Chung Bình rửa mặt xong thì đi hỗ trợ.

Cô có sức khỏe, chặt xương và thịt đều giao cho cô, bận bịu liên tay, đến lúc xong việc đã gần tám giờ, rửa tay, rửa mặt, chạy vào phòng, di động xuất hiện ba tin nhắn chưa đọc.

Tin thứ nhất "metar", Chung Bình đánh chữ luôn: Lục Thích báo cáo sân bay hàng ngày...

Tin thứ hai, Lục Thích hỏi cô: Còn chưa dậy sao?

Tin thứ ba, Lục Thích gửi tới ba dấu chấm hỏi.

Chung Bình vừa xem xong, lại thấy trên weixin biểu hiện "Đối phương đang gõ chữ..." Cô đợi một lát, tin nhắn lại đến.

Lục Thích: Hôm nay không chạy buổi sáng sao?

Chung Bình suy nghĩ, trả lời: Không có, hiện tại tôi đang ở quê.

Lục Thích: Sao lại về quê?

Chung Bình định nhắn lại, còn chưa kịp gõ chữ, bên ngoài đã có người gọi, cô vội vàng đánh: Giỗ ông bà nội.

Ấn nút gửi rồi đi di động trong phòng.

Mộ của ông bà nội cách nhà bác cả khá xa, nhưng trấn nhỏ cũng chỉ rộng đến thế ấy, lái xe cũng chỉ mất có mười phút.

Đoàn người lên xe, em họ được ôm vào ghế sau, xe lăn gập lại nhét vào cốp xe, Chung Bình ngồi chung xe với em họ, trên đường đi hai người trò chuyện, em họ nhắc đến chuyện trường học với cha mẹ.

Chung Bình quan sát vẻ mặt của chú thím tư, sau một lúc lâu, thím tư mới mở miệng: "Đừng nghĩ đến chuyện này, cha và mẹ không đồng ý đâu."

Em họ: "Cô giáo nói con nên đi, con mà thi sẽ đứng đầu lớp."

Thím tư: "Nếu mẹ cùng vào thành phố với con, trong nhà chỉ còn cha con kiếm tiền, làm sao cung cấp cho con đi học."

Em họ: "Một mình con cũng không thành vấn đề."

Chú tư lên tiếng: "Con tự nghĩ lại đi, vừa rồi con phải ngồi lên xe thế nào? Một mình con có thể làm được gì chứ."

Chung Bình lập tức xen vào: "Chú..."

Em họ lại ngắt lời: "Vậy có phải cả đời con đều không thể rời khỏi trấn này không? Chỉ bởi vì con là kẻ tàn phế!"

Trên xe lặng ngắt như tờ, tận đến nghĩa trang cũng không ai mở miệng.

Mọi người dừng xe, lấy đồ cúng, chuẩn bị thắp hương. Gần trăm bậc thang, em họ được ôm lên, Chung Bình hỗ trợ cầm xe lăn, tới chỗ có đường đi, em họ mới được thả xuống xe lăn, Chung Bình lại đẩy xe giúp em họ, đi tìm mộ ông bà nội.

Bắt đầu từ người lớn, đám người thay nhau quỳ xuống đất dập đầu, Chung Bình là người thứ hai đếm ngược từ dưới lên, quỳ xuống, xoay người, trán chạm đất, trong nháy mắt vành mắt nóng lên.

Người thứ hai dập đầu xong, đến người thứ ba, cô ngẩng đầu, đã dề nên được nước mắt.

Đến lượt em họ, cô bé ngồi trên xe lăn, được đỡ trước mộ, trịnh trọng cúi đầu ba cái.

Trên đường trở về, nhân lúc không có người, em họ nói với Chung Bình: "Em sắp không còn nhớ rõ trước sáu tuổi mình đi được như thế nào rồi."

Chung Bình sờ đầu cô bé.

Em họ ngẩng đầu nhìn Chung Bình, khẽ nói: "Chị ơi, em thực hâm mộ chị."

Cả ngày nghe niệm kinh, cúng tế, ôn chuyện, không ngừng bận rộn, Lục Thích nhắn mấy tin trên weixin, Chung Bình chỉ trả lời được một cái,

Ngày hôm sau thức dậy sớm, phải quay về Nam Giang, bác cả và bác dâu lái xe đưa nhà cô ra sân bay.

Lên xe, Chung Bình nhận được weixin của Lục Thích, xem xong, cô theo thói quen dịch lại.

Chung Bình: Lục Thích báo cáo sân bay hàng ngày, thời gian quan sát ngày 15 lúc 00:30 (utc), hướng gió mặt đất 40 độ, tốc độ gió 5m/s, tầm nhìn 4300m, mưa bụi, nhiệt độ không khí 28, nhiệt độ điểm sương 14, hiệu chỉnh khí áp mực nước biển 1024hpa.

Gửi xong, Chung Bình chần chờ một chút, nhìn ra ngoài cửa xe.

Sắc trời âm u, mưa phùn bay bay.

Cô suy nghĩ lục nhìn thời tiết thành phố Nam Giang, vừa nhìn bên Nam Giang trời trong.

Đầu kia nhanh chóng trả lời, Chung Bình mở ra.

Lục Thích: Hôm nay về sao?

Chung Bình: Ừ, hiện tại đang đến sân bay.

Lục Thích: Chỗ em trời mưa đấy, có mang theo ô không?

Chung Bình: Bác cả đưa đi, không cần mang ô.

Tiếng weixin không ngừng vang lên, bác dâu cả nhìn vào kính chiếu hậu, hỏi: "Bình Bình nhắn tin với ai vậy, bạn trai à?"

Ngón tay Chung Bình còn đang đánh chữ, nghe vậy ngẩng đầu, không trả lời.

Mẹ cô lên tiếng: "Con bé nào có bạn trai, đừng ché giễu nó, không cần bận tâm."

Bác dâu cả cười nói: "Biết đâu con bé không chịu nói với cô, nhìn xem mới mấy giờ, chủ nhật ai lại không chịu ngủ, sáng sớm đã nhắn tin nói chuyện phiếm."

Mẹ cô nghe cảm thấy có lý, nghi ngờ quay đầu hỏi Chung Bình: "Ai thế, con..."

Chung Bình nhanh chóng ngắt lời: "Không phải."

"Vậy con đang nói chuyện với ai?"

"... Tôn Giai Hù."

Về mặt mẹ cô thất vọng.

Chung Bình để di động vào trong túi, không trả lời tin nhắn cuối cùng kia.

Trở lại thành phố, Chung Bình tiếp tục công việc, còn phải chuẩn bị cho cuộc thi lý thuyết. Mỗi sáng Lục Thích nhắn tin báo cáo thời tiết cho cô, khi rảnh lại gửi cho cô mấy đề thi, có dễ có khó, Chung Bình có lúc làm đúng có lúc làm sai.

Lúc này Chung Bình vừa trả lời xong một đề, Lục Thích nhắn lại: Sai rồi.

Phía dưới là ghi âm, khi anh nói chuyện hơi thở hỗn hển.

Chung Bình ngồi trong phòng uống nước trung tâm xét nghiệm tư pháp, nghe xong, nhắn tin hỏi anh: Anh đang làm gì thế?

Lục Thích: Luyện tập.

Chung Bình: SR?

Lục Thích: Không phải.

Chung Bình không nhắn lại.

Qua một lúc.

Lục Thích: Cuối tuần có thời gian không?

Chung Bình do dự một lát, trả lời: Không biết.

Lục Thích: Thứ bảy?

Chung Bình: Có chuyện gì?

Lục Thích: Giúp em làm đề.

Chung Bình: Có thời gian.

Trong phòng tập thể hình.

Lục Thích đang ngồi đẩy máy tập ngực, trên mặt cổ cánh tay đầy mồ hôi, nhìn thấy ba chữ "có thời gian", anh nở nụ cười.

Lục Thích: Vậy đến lúc đó tìm một chỗ, mang cả sách theo.

Chung Bình: OK. Đi đâu?

Trong đầu Lục Thích vừa xuất hiện hai chữ "nhà anh" lập tức đè ép lại.

Cao Nam ở bên cạnh tập xong, mồ hôi ướt đầm đi qua, "Sao lại ngần ngại thế?"

Lục Thích đáp có lẽ: "Đang có việc."

Suy nghĩ một lát, Lục Thích nhắn lại: Thư viện?

Chung Bình: Được.

Lục Thích cười, đánh chữ: Chín giờ sáng...

Xóa chữ đi, đánh lại.

Lục Thích: Tám giờ sáng.

Chung Bình: Được, thư viện.

Lục Thích: Đến lúc đó gặp.

Chung Bình:【Biểu tượng OK】

Lục Thích đột nhiên đứng lên, vẫy tay nói: "Đi tắm rửa."

Cao Nam hỏi: "Có chuyện gì tốt mà vui thế?"

Lục Thích: "Thứ bảy cậu và Thẩm Huy đi, tôi có việc."

Cao Nam: "Sao lại đột nhiên có việc?"

Hai người cởi quần áo tắm rửa, Lục Thích dội nước nói: "Tôi có hẹn."

Cao Nam lau nước trên mặt, hỏi: "Với cô Chung?"

Lục Thích không đáp, ở bên cạnh khẽ ngâm nga.

Cao Nam ngừng một lát, tiếp tục tắm.

Ra ngoài gặp mưa, hai người đều cởi trần phía trên, những người mặc quần áo chỉnh tề, đi qua thấy trên người cả hai đều có mấy vết sẹo, không khỏi chăm chú nhìn.

Vào thứ sáu, Lục Thích đi cắt tóc, để một kiểu mới, sáng hôm sau nhận tin báo cáo thời tiết cho Chung Bình, chuẩn bị xong bút sách vở, suy nghĩ một chút anh chuẩn bị thêm nước và thức ăn.

Còn chưa đến tám giờ, Lục Thích đã đứng ngoài cửa thư viện, song còn chưa mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bạn cùng bàn (Phần cuối)

Lục Thích yên lặng đứng tại chỗ mấy giây, quan sát xung quanh, đi đến một cái cột tùy ý dựa vào.

Đứng nhầm chán một lúc, anh di chuyển, nhìn đồng hồ, còn mười phút nữa. Anh nhẫn nại chờ đợi, ánh mắt liếc qua hai đầu đường, không biết Chung Bình sẽ đi đến từ hướng nào.

Trước thư viện không có chỗ đỗ xe, bãi đỗ xe gần nhất bên cạnh sân vận động, Chung Bình tới rồi, đỗ xe xong, đi bộ ra, đi khoảng năm sáu phút mới nhìn thấy thư viện.

Một người đàn ông đang đứng bên chiếc cột ngoài tòa nhà, mặc quần nâu áo phong xanh, làn da hơi đen, cơ bắp rắn chắc, lông chân rậm rạp, lúc này anh đang hút thuốc, nghiêng đầu nhìn một bên đường, bên chân còn có một chiếc túi to.

Chung Bình chớp mắt, đột nhiên phát hiện hình ảnh người nọ vô cùng chênh lệch so với trí nhớ của cô. Người trong trí nhớ luôn mặc âu phục, làn da không đen, cơ thể không rắn chắc, lúc giờ tay nhắc chân kiêu ngạo không ai bì nổi.

Trong nháy mắt như phân ra hai người.

Một lát sau, người đối diện phát hiện ra cô, nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, bước về phía cô.

Điều thuốc trên tay bị anh tùy tiện ném qua một bên, người đi qua đường thoáng nhìn qua anh, dường như muốn nói gì đó, anh khẽ lờm, không coi ai ra gì.

Chung Bình cảm thấy anh còn trùng khớp một chút với trong trí nhớ của cô.

"Đến rồi?" Tới gần Lục Thích mở miệng.

"Ừ, tôi vừa mới đỗ xe bên sân vận động."

"Tôi dùng xe ở đối diện khách sạn kia." Lục Thích ra hiệu về phía tòa nhà thư viện ở đằng sau, "Thư viện còn chưa mở cửa."

"Hả?" Chung Bình lấy di động ra, xem giờ, "Đã tám giờ rồi mà..."

Nói xong cô đột nhiên nghĩ ra, "..."

Lục Thích nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"..." Chung Bình nói, "Hình như tám rưỡi thư viện mới mở cửa."

"..."

"..."

Khi còn đi học Chung Bình từng tới thư viện mấy lần, thời gian đã quá lâu, cô quả thật không nghĩ tới vấn đề thời gian mở cửa.

Lục Thích cười, hỏi: "Tìm chỗ ngồi nhé?"

Chung Bình nhìn xung quanh, "Nếu không ngại thì chờ ở đây một lát, sắp mở cửa rồi."

"Đi thôi."

Hai người đi về phía thư viện, đi được một đoạn, Chung Bình dừng lại, cúi người xuống, nhặt tàn thuốc lên, nhìn xung quanh một chút.

Lục Thích chỉ tay: "Thùng rác ở đằng kia."

Chung Bình ném qua, Lục Thích nhìn theo, "Ý thức bảo vệ môi trường mạnh thật."

Chung Bình ném chuẩn xác vào thùng rác, xoay người nhìn anh, "Chỉ có mấy bước, anh lười thật đấy."

Lục Thích hỏi: "Nếu thùng rác ở ngoài năm trăm mét, em có ném đi không?"

Chung Bình: "Trong vòng một nghìn mét, làm người nên rèn luyện hàng ngày."

Lục Thích: "Không nhìn ra nha, ngoài một nghìn mét thì không cần rèn luyện sao?"

Chung Bình: "Ngoài một nghìn mét thì tranh thủ rèn luyện."

Lục Thích vui vẻ, cười ha ha, Chung Bình lườm anh.

Cuối cùng hai người ngồi ở bậc thang nói chuyện, Chung Bình nhìn chiếc túi to vô cùng không thích hợp với hình tượng của Lục Thích, Lục Thích thấy thế, mở túi đồ ra, "Tôi mang theo đồ ăn, em có đói không?"

Chung Bình: "..."

Trong túi còn có sách vở bút bi, có bốn hộp, hai bình đồ uống.

Trong hộp đựng đầy các loại hoa quả và thức ăn chín.

Chung Bình hỏi: "Anh tính ăn mấy thứ này trong thư viện?"

Lục Thích: "Ừ."

Chung Bình nở nụ cười, không nói gì, mở một hộp hoa quả ra, "Tự anh chuẩn bị sao?"

"Tôi nhờ người giúp việc."

Chung Bình gật đầu, từ từ bỏ việt quất vào miệng.

Ăn hết một hộp, cửa thư viện cuối cùng đã mở ra, Chung Bình đứng dậy, phui mắt nói: "Đi thôi."

Lục Thích theo sau.

Tới đại sảnh, Chung Bình hỏi: "Anh có thể mượn sách không?"

"Không."

"Mang theo chứng minh thư không?"

Lục Thích không hỏi, lấy luôn chứng minh thư ra đưa cho cô.

Chung Bình tìm được máy đăng kí, thực hiện thao tác đăng kí cho Lục Thích, giải thích: "Cho dù không mượn sách, chỉ đọc sách ở bên trong cũng phải có thẻ mới được, làm cái thẻ mượn sách cho tiện, dù sao cũng không mất tiền."

Lục Thích không có vấn đề gì, đăng kí xong thông tin, nhanh chóng có được thẻ mượn sách.

Phòng tự học nằm ở tầng một và tầng ngầm một, thư viện có bốn tầng, mỗi tầng đều có những loại sách khác nhau.

Đã lâu Chung Bình không tới đây, nghiên cứu bằng hướng dẫn một chút, mới mang theo Lục Thích đi vào trong, một lát sau đi đến phòng tự học, thời gian còn sớm, người bên trong không nhiều, có khá nhiều chỗ trống.

Đều là bàn dài, Chung Bình tùy tiện chọn một vị trí ngồi xuống, Lục Thích ngồi bên cạnh cô, hai người cùng lấy sách ra.

Im lặng nhìn sách một lát, người dần dần đông hơn, tiếng bước chân tiếng nói chuyện đều cực kì khẽ, có thể nghe thấy tiếng lật sách.

Người bên cạnh khẽ lật một tờ, tầm mắt Lục Thích chệch sang trang sách của cô, thấy cô chăm chỉ, dịch qua hỏi: "Xem đến đâu rồi?"

Chung Bình "Suýt" một tiếng, nhỏ giọng chỉ cho anh: "Chỗ này."

Lục Thích liếc qua, "Đều hiểu chứ?"

Chung Bình gật đầu, "Tôi có câu này muốn hỏi anh?"

Lục Thích lập tức nói: "Câu gì?"

"Hôm qua tôi làm một đề thi, có mấy chỗ không rõ, để tôi xem rồi hỏi lại."

Lục Thích không làm phiền cô, lặng lẽ chờ cô hỏi.

Một phút...

Hai phút...

Ba phút...

Mười phút...

Lục Thích nhìn sang bên cạnh, Chung Bình đang cúi đầu, sột soạt viết gì đó.

Anh tiếp tục chờ.

Mười một phút...

Mười hai phút...

Lục Thích lại nhìn sang bên cạnh, Chung Bình đã bỏ bút xuống, nhìn sách.

Anh dịch sang: "Hỏi gì?"

"Hả?" Chung Bình hiểu ra, "Vừa giải quyết xong một cái, để tôi nghĩ tiếp đã."

Lục Thích: "..."

Lục Thích lật sách chán muốn chết, cũng làm mấy đề, vừa viết xong nét cuối cùng, bên cạnh có người nói: "Viết xong chưa?"

Lục Thích quay đầu: "Sao?"

Chung Bình: "Tôi có mấy câu không hiểu."

Lục Thích cười, dịch sát, kéo sách cô qua, hỏi: "Câu nào?"

Chung Bình chỉ cho anh xem.

Lục Thích nghiên cứu một lát, giải thích: "Giả sử trục thẳng bay lên trong trạng thái vuông góc, 80% công suất động cơ truyền cho rotor, công suất hình trở bằng một nửa công suất cảm ứng, hệ số tổn thất ở đây phải là..."

Chung Bình chăm chú nghe.

"... Nếu đường kính toàn cánh trở nên lớn, có thể dùng động cơ công suất nhỏ hay không..."

"... Mái chèo vuông góc với trục cánh, chu kì thay đổi..."

Anh đề thấp âm thanh, gần trong gang tấc, có lẽ là do hoàn cảnh xung quanh rộng rãi, giọng nói của anh có chút từ tính hơn so với bình thường, ơ ơ, chân động bên tai Chung Bình.

Lỗ tai của cô hơi nóng, còn hơi ngửa nĩa, không nhận được khế ngược mắt nhìn về phía người bên cạnh.

Anh cụp mắt nhìn sách bài tập, giải thích nghiêm túc, vừa giảng vừa viết công thức, mỗi lần thu bút sẽ gạch một chữ hoặc một đoạn, vô cùng đường hoàng giống như con người của anh.

Lục Thích đột nhiên dừng lại, Chung Bình hoàn hồn, lập tức cụp mắt xuống.

Lục Thích nghiêng đầu nhìn cô, qua một lát, khế môi khế cong lên, cánh tay trái mở ra, đặt lên lưng ghế của Chung Bình, cơ thể tựa nhiên dựa vào gần hơn, nhìn chăm chăm hai má cô, anh khế lên tiếng: "Nghe hiểu không?"

Chung Bình: "Ừ." Một lúc sau, lại chỉ vào vở, "Anh nói lại bước làm chỗ này đi."

Lục Thích liếc vào chỗ cô chỉ, lại nhìn cô, "Vừa rồi không nghe à?"

Về mặt Chung Bình tự nhiên nói: "Không hiểu."

"Không hiểu hay là không nghe?"

Chung Bình ngược mắt, nhìn thẳng vào anh, "Không hiểu."

Lục Thích nhìn "ánh mắt kiên định" của cô, cười: "Ừ." Lại dịch tới gần, ôm lưng ghế cô, tiếp tục giảng.

Đáp án và công thức dần dần xuất hiện, hai người tựa đầu vào nhau, anh một câu tôi một câu, sợ quấy rầy người khác, cuối cùng dùng giọng nói rất khế trao đổi. Lục Thích ngửi thấy mùi viết quất, nhìn chăm chăm miệng cô, dần dần thất thần.

Chung Bình nói càng ngày càng chậm, từng chữ nhấn nhá ngày càng mơ hồ, ngẩng đầu, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Qua hai giây, Chung Bình nghiêng đầu đi, nhanh chóng dịch người ra, bình tĩnh nói: "Anh nói đi."

"Ừ." Lục Thích đáp một tiếng.

Chớp mắt đã đến trưa, đều toàn làm bài và giảng bài, mắt thấy sắp tới giờ ăn cơm, Lục Thích lấy hộp trong túi ra, để lên bàn.

Tầm mắt của những người ngồi cùng bàn đều rơi trên người anh.

Chung Bình sùng sốt, mắt thấy Lục Thích sắp mở hộp để trước mặt cô, cô nhanh chóng ngăn lại, nhỏ giọng nói: "Không thể ăn trong thư viện."

Cô cầm lấy cổ tay anh, Lục Thích nhìn chăm chăm, nhú mày hỏi: "Vậy ra ngoài ăn cơm trưa sao?"

Chung Bình: "Anh đi theo tôi."

Hai người dọn dẹp đồ đạc, Chung Bình dẫn Lục Thích rời khỏi phòng tự học.

Ra cửa, cuối cùng Chung Bình đã không còn phải thì thầm: "Nơi này có căn tin, chúng ta qua đó ăn."

"Căn tin? Bán đồ ăn sao?"

"Cũng bán cả đồ ăn nhanh nữa, ngay ở tầng này, trước kia tôi từng ăn ở đó, không biết hiện tại có thay đổi gì không, nhưng tôi nhìn bảng hướng dẫn thì nó vẫn còn tồn tại."

Hai người vừa trò chuyện vừa đi, nhanh chóng đến căn tin.

Căn tin trang trí giống như quán cà phê, bên trong bán thức ăn đồ uống. Lục Thích gọi cà phê, Chung Bình gọi một cốc nước chanh, hai người hai phần cơm, chỉ một lát đã xong bữa trưa.

Ăn xong đi WC, trở lại phòng tự học tiếp tục đọc sách.

Tuần sau sẽ thi, thời gian rất eo hẹp, cho dù chỉ có một giây cũng phải nắm chặt.

Phần lớn mọi người trong phòng tự học đã đi ăn cơm trưa, chỉ còn lại mấy người.

Chung Bình tập trung tinh thần đọc sách, ý thức hơi mơ màng, mí mắt dần nặng trĩu, giật mình tỉnh lại, ngáp một cái.

"Vậy ngủ một lúc đi." Lục Thích nói.

Chung Bình gật đầu, lại kiên trì một lát, thực sự không chịu được, đẩy sách vở sang bên cạnh, úp mặt xuống bàn, "Tôi ngủ mười lăm phút, anh nhớ gọi tôi", rồi nhắm mắt lại.

Lục Thích cười, lấy di động ra.

Xem xong mấy tin tức, di động rung rung, trong phòng tự học im lặng, tiếng rung có vẻ rất đột ngột, Lục Thích liếc Chung Bình, vẫn còn chưa tỉnh, anh cúi đầu nhấn tin.

Nhắn tin xong, bỏ di động xuống, anh quay đầu đi, tầm mắt dừng lại trên mặt Chung Bình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn gần như vùi trong khuỷu tay, chỉ lộ ra nửa đôi mắt, mơ hồ có thể thấy được chiếc mũi, tóc mái buông xuống, hơi nhấp nhô theo nhịp thở của cô.

Lục Thích nhìn một lát, vươn tay, cẩn thận vén mái cô sang bên cạnh, khoảng cách rất gần, nhìn từ trên xuống có thể thấy được cái mũi, cả chiếc miệng đang hơi mở ra.

Lục Thích chống tay lên bàn, cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, thỉnh thoảng gạt tóc mái cho cô, ngón tay khẽ chạm qua hai má cô.

Mí mắt Chung Bình giật giật.

Qua một lúc, cô tỉnh dậy, hai bên má đều là vết hằn từ tóc. Cô gạt tóc lên, uống hết nửa non chai nước, mở sách ra, tiếp tục xem, nhanh chóng tập trung tinh thần.

Thấy nội dung còn lại đã tương đối, Chung Bình nói: "Tôi lên lầu hai một chút."

"Làm gì?" Lục Thích hỏi.

"Nhìn xem có tài liệu về phi hành không để tham khảo thêm."

Lục Thích thu dọn đồ đạc, "Cùng đi."

Hai người đi cầu thang lên lầu hai, lúc đầu còn cùng nhau tìm kiếm, sau đó chia ra tìm, Chung Bình kiểm tra trên máy tính, Lục Thích đi xung quanh.

Anh hiếm khi đến những nơi như thư viện, lúc đi học từng đến vài lần, đã bao nhiêu năm trôi qua, anh chẳng còn nhớ máy tính trong thư viện dùng như thế nào.

Nhìn về phía Chung Bình, anh thấy không có việc gì tiếp tục lượn mấy vòng, đi qua hai giá sách, đảo mắt qua cuối giá sách thấy đôi nam nữ trẻ tuổi đang nâng nhau lên lấy sách.

Qua một lát tiếp tục đi về phía trước.

Chung Bình đã tìm được vị trí để sách, lục tìm mấy giá cuối cùng đã thấy.

Tài liệu phi hành đặt ở trên tầng cao nhất, cô kiễng chân, dùng sức nhưng không với được.

Đúng lúc Lục Thích đi đến.

Chung Bình lên tiếng: "Anh giúp tôi lấy sách."

Lục Thích đi vào: "Chỗ nào?"

Chung Bình chỉ lên phía trên: "Ở trên đó, không với tới được, toàn là sách phi hành cả đó."

Lục Thích ngẩng đầu nhìn, trên tầng cao nhất là một loạt sách liên quan đến phi hành, anh tiến lên mấy bước, đang muốn lấy, đột nhiên nhớ tới hình ảnh vừa gặp.

Chung Bình thấy anh đứng yên, hỏi: "Sao thế?"

Lục Thích nhìn về phía cô.

Phòng mượn sách vô cùng rộng rãi, hai giá sách xếp xa nhau, cả không gian im lặng, rồi lại có vẻ thật chật chội.

Chung Bình bất giác lùi về phía sau mấy bước, chân vừa lùi về, đột nhiên bên hông bị siết chặt, cô được người ôm, hai chân cách mặt đất, lập tức được nâng lên.

"A!" Chung Bình khẽ hô, theo bản năng đá một cái.

Lục Thích vững vàng nâng bổng cô, nhắc cô lên, "Lấy đi."

"Lục Thích!" Chung Bình thấp giọng cảnh cáo.

"Mau lấy đi." Lục Thích nói lại lần nữa, nói xong, nhấc cô đi lên về phía trước hai bước.

"A!" Chung Bình lại kêu lên, nắm anh một cái.

Lục Thích ngẩng đầu nhìn cô, ra hiệu cho cô lấy sách.

Chung Bình cắn môi, cầm bừa mấy quyển.

Vừa rồi cổ thể nào cũng không được, lúc này cô lấy rất dễ dàng.

Lấy xong, Chung Bình giẫy dụa, Lục Thích cười, từ từ buông cô xuống.

Đầu tóc Chung Bình lộn xộn, lờm Lục Thích, hai má đỏ bừng.

Lục Thích cười, đến gần, giúp cô chỉnh lại tóc, chỉnh xong giữ lấy gáy cô, nâng cầm lên, cúi đầu đối mặt với cô.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sau khi nâng cao

Động tác đột ngột, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nóng rực gần trong gang tấc.

Hai mắt Chung Bình mất đi tiêu cự, tim đập lạc nhịp, bàn tay to vững vàng có lực giữ lấy gáy, cảm giác áp bách truyền đến xương chẩm.

Lục Thích nhìn chăm chăm cô, nụ cười trên mặt dần biến mất, ngực dần phập phồng, ánh mắt sâu thẳm.

Trong không gian yên tĩnh, hơi thở, tim đập trở thành âm thanh duy nhất.

Cuối cùng, anh tiến gần từng chút một.

"..."

Chung Bình cảm sách, cứng ngắc giờ tay lên, vừa nhúc nhích, cổ tay đã bị người bắt lấy, giống như nắm được mạch môn, tay dần buông lỏng.

"Rầm..." Tiếng sách rơi xuống đất, đôi môi mềm mại cũng dán lên.

Cả người Chung Bình chấn động.

Tiếp xúc thân mật, dịu dàng mà kim nén.

Lục Thích nhắm mắt, trong chớp mắt trong ngực như tràn ra dòng khí cuốn đi tất cả tâm trạng luống cuống và hỗn loạn.

Anh im lặng thờ dài, rồi mờ mắt ra.

Trước mắt là đôi mắt mở to, cô vẫn còn đang khiếp sợ.

Lục Thích cong khoe miệng, lập tức dùng sức giữ chặt gáy cô hơn, ôm lấy eo cô, đôi môi kín kẽ.

Hơi thở của Chung Bình bị ngừng trệ, theo phản xạ hai tay đẩy ngực anh, không đẩy ra được, sau đó, cô lại không dùng sức nữa.

Đầu bị bắt ngẩng cao, cơ thể bị lôi về phía trước, bàn tay bên eo dùng sức giữ cô, ngực kề sát, hai đôi môi triển miên.

Cô bắt lấy vải trên áo anh, bị anh mang về phía giá sách, đặt lên giá, hơi thở hơi khó khăn, cô khẽ nhú mày, tiếng hít thở bên tai ngày càng nặng nề.

Cô không thể nào phân tâm, sự tiếp cận trên môi khiến cô hỗn loạn.

Đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

"Bên này là bao nhiêu?"

"F..."

"Vừa rồi tra là bao nhiêu?"

"Quên cha nó rồi..."

Chung Bình đỡ người, dùng sức quay đầu đi, né tránh đôi môi ép xuống, dùng sức đẩy Lục Thích ra.

Cánh môi cô đỏ ửng, Lục Thích lại truy đuổi.

Chung Bình cúi đầu trốn, vội vàng thấp giọng nói: "Có người!"

Bên ngoài giá sách tiếp tục nói:

"Đầu óc gì thế này, về tra lần nữa, đến khi nào tìm ra thì thôi."

"Đầu óc cậu cũng tốt thật, sao không nhớ kĩ đi."

"Vậy cậu đi theo tôi làm gì, tôi bảo cậu đi theo à?"

Dần dần đi xa.

Lục Thích khom lưng, cúi đầu gần sát cô, giọng nói khàn khàn: "Đi rồi..."

Chung Bình vẫn trốn tránh anh: "Dừng."

Lục Thích tiếp tục dán sát gần.

Chung Bình nghiêng đầu: "... Thư viện đấy..."

Lục Thích giữ gáy cô, dùng chút sức, nhân lúc cô há mồm xông vào.

Giữa hai giá sách chỉ còn tiếng hít thở triền miên.

Còn có cả tiếng khẽ đụng vào giá sách.

Qua một lúc lâu mới yên tĩnh trở lại.

Lục Thích cúi đầu, trán và chóp mũi khẽ chạm vào cô.

Ngực Chung Bình vẫn còn phập phồng, cụp mắt, môi hồng xinh đẹp.

Lục Thích không nhịn được lại hôn cô mấy cái, Chung Bình nghiêng đầu, lúc này anh mới thôi, chóp mũi cọ cô, tay vẫn còn để trên lưng cô.

Lục Thích cười, thấp giọng nói: "Em lại muốn che mặt anh hả?"

Chung Bình ngước mắt nhìn anh, làm như không hiểu.

Lục Thích: "Nhặt sách."

Chung Bình mấp máy môi, im lặng.

Lục Thích lại cọ chóp mũi cô.

Tay Chung Bình chắn mặt anh: "Anh đủ rồi đấy."

Lục Thích: "..."

Qua một lúc, bỏ tay cô ra, lại hôn cô một cái, thấy lỗ tai cô đỏ bừng, anh không nhịn được nhéo một cái.

Chung Bình lườm anh, dùng sức bắt lấy cổ tay anh.

Lục Thích nhú mày, cũng âm thầm tăng thêm sức.

Hai người "đọ cổ tay" trong chốc lát, vẫn là Lục Thích nhường cô, để cô dè tay xuống.

Chung Bình đẩy anh ra, tiến lên mấy bước, xoay người nhặt sách, Lục Thích cũng nhặt sách lên, Chung Bình đã đứng thẳng dậy, đi trước.

Lục Thích đi sát theo sau.

Chung Bình ôm sách bước thật nhanh.

... Muốn chết muốn chết muốn chết cho rồi!

Xung quanh không có người, Lục Thích lại dùng sức, kéo cô qua, nhanh chóng hôn cô một cái.

Hai má Chung Bình nẩy lên.

... Muốn chết muốn chết muốn chết cho rồi!

Khuỷu tay Chung Bình đánh về phía ngực anh, trừng mắt cảnh cáo.

Lục Thích hơi đau, nhưng ngay cả mi tâm cũng chẳng nhăn lại, hơi đắc ý cười với cô.

Chung Bình bước nhanh về trước, bộ dáng như không có việc gì: "Anh đừng có mà được một tác lại muốn tiến một thước."

Không biết Lục Thích lại dịch lời nói này thế nào, vừa nghe, mặt mày càng thêm hớn hở, "Anh còn có thể "được một tác tiến một thước" sao? Mấy chữ "được một tác tiến một thước" nói vô cùng sâu xa.

Chung Bình quay đầu nhìn anh, tay tìm eo anh, tùy tiện néo một cái. Lục Thích cắn răng chịu đựng, nhanh chóng đề tay cô lại, hai người lại phân cao thấp hai hiệp, phía trước có đoàn người đi tới, Chung Bình phản ứng nhanh, thu tay lại.

Hai người nghiêm túc đi về phía trước.

Chung Bình đi về phía quầy đăng kí, xem ra là muốn mượn sách luôn, Lục Thích hơi kéo cô: "Không tiếp tục xem ở đây à?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích kéo cô về phía bàn, "Xem một lát, không hiểu có thể hỏi ngay."

Khu mượn sách ít người, chỗ ngồi tương đối nhiều, hai người ngồi xuống một bàn.

Chung Bình mở sách ra, lặng lẽ ngồi một lát, những chữ trước mắt dường như không biết.

Người bên cạnh dịch tới gần, cô thoáng nhìn qua, rồi lại xem sách.

Lục Thích quen thuộc đặt cánh tay lên lưng ghé cô, cúi đầu hỏi: "Có chỗ nào không hiểu?"

"..."

Lục Thích: "Nói đi."

Chung Bình: "... Không."

Lục Thích: "Đều hiểu cả?"

Chung Bình: "Tôi còn chưa xem hết."

"Chắc..." Lục Thích nở nụ cười, "Cùng xem nào."

Chung Bình nhìn sách, Lục Thích nhìn người.

Qua một lát, Chung Bình nói: "Anh xem sách của mình hoặc lướt weixin đi."

Ngón tay Lục Thích khe khẽ gõ lên lưng ghé cô, "Nhìn em cũng giống thế."

Chung Bình: "... Anh dịch qua chút."

Lục Thích làm như không nghe thấy, ngón tay vẫn khe khẽ gõ lên lưng ghé cô.

Tiếng gõ nhanh rồi ngày càng chậm, lúc nó dừng lại, anh đã dán qua hôn lên gò má cô.

Hai người im lặng.

Khi rời khỏi thư viện đã gần năm giờ, Lục Thích kéo ngay Chung Bình tìm nơi ăn cơm.

Anh hiếm khi đến chỗ này, không rõ gần đây có nhà hàng nào, dứt khoát đi đến nhà hàng anh đỗ xe kia. Trong nhà hàng có đồ Trung, đồ Nhật, đồ

Pháp, và buffet, Lục Thích hỏi ý kiến cô.

Chung Bình suy nghĩ, "Buffet đi."

Một suất buffet giá 158 tệ, Chung Bình và Lục Thích lấy mấy đĩa lớn, ăn hơn mười phút, sự khó chịu và mất tự nhiên của Chung Bình cuối cùng đã biến mất.

Lục Thích nhìn sức ăn của cô, lại gấp cho cô hai miếng bánh ngọt, hỏi cô: "Có đủ không?"

"..."

Chung Bình ăn hết bánh ngọt, ăn xong hơi no.

Ra khỏi nhà hàng, Chung Bình nói: "Anh đi lấy xe đi, tôi đi ra sân vận động, tạm biệt."

Lục Thích túm lấy tay cô: "Tạm biệt cái gì, anh cùng em đi lấy xe."

Chung Bình: "Không cần, xe anh ngay ở đây..."

Lục Thích ngắt lời cô: "Không tự giác chút nào."

Nói xong, nắm tay cô, dắt cô đi về phía sân vận động.

Chung Bình: "..."

Còn chưa đến sáu giờ, sắc trời vẫn còn rất sáng, quanh thư viện là bầu không khí vẫn hóa nòng đậm, gần đó không biết là kí sách hay tọa đàm, một đám người trẻ tuổi, tay cầm sách, không ngừng líu ríu trò chuyện.

Chung Bình cảm thấy lập tức như thể được trở về thời đi học.

Hai người nắm tay đi trên lối dành cho người đi bộ, trên đường không nói chuyện, tới bãi đỗ xe ở sân vận động, Chung Bình lên tiếng trước: "Tới nơi rồi."

"Xe đỗ ở đâu?"

"Đằng trước."

"Đi thôi."

Lục Thích vẫn nắm tay cô bước đi.

Lúc này thực sự tới nơi chiếc Mini của Chung Bình đỗ.

Chung Bình muốn rút tay ra lấy chìa khóa, nhưng lại không rút được, quay đầu nhìn Lục Thích.

Lục Thích đứng bất động, "Thời gian còn sớm, em trở về có hoạt động gì không?"

Chung Bình: "... Không "

"Vậy đi xem phim nhé?"

"..."

Chung Bình: "Tối nay tôi về nhà, đã đồng ý đi dạo công viên với cha mẹ rồi."

"..." Lục Thích đành phải thả người.

Cuối cùng Chung Bình đã ngồi vào trong xe, nhìn anh một cái mới kéo cửa xe lên. Vừa muốn khởi động xe, cửa kính bị người gõ hai cái.

Cô kéo cửa kính xe xuống, ánh mắt chứa ý hỏi.

Lục Thích chống tay lên nóc xe, khom lưng, vươn đầu vào hôn cô một cái, sau đó sờ đầu cô, "Lái đi, chúc nửa anh tìm em."

Lỗi tai Chung Bình lại đỏ lên, hàm hồ đáp "Ừ" một tiếng, xe chạy thực mạng.

Lái xe hơn mười phút, Chung Bình nhìn về phía gương chiếu hậu, có cảm giác mình đang nhìn trộm, một lát sau khôi phục lại bộ dáng bình thường.

Sau khi về nhà Chung Bình đi dạo công viên với cha mẹ, ca sĩ hát rong bên đường mở loa ca hát, Chung Bình và cha mẹ nghe xong hai bài, thả vào trong bát đối phương năm mươi đồng.

Lại đi một lát, ngày càng có nhiều bọn trẻ, trượt băng, trượt ván, còn chơi chuồn chuồn tre.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình ngửa đầu nhìn chuồn chuồn tre đủ mọi màu sắc bay trên không trung, ngay cả mẹ cô gọi cũng không nghe thấy.

"Bảo bối, bảo bối."

"Dạ?" Chung Bình hoàn hồn.

Bà Chung: "Con đang nghĩ gì thế, gọi con mấy lần rồi đấy."

Chung Bình: "Không có gì, con đang nghĩ đến chuyện đi làm ngày mai, có chuyện gì ạ?"

Bà Chung: "Mấy ngày nữa con rảnh không, mua hoa quả đến bệnh viện một chuyến, chú Hoắc của con đang ở đấy."

"Lão Hoắc? Chú ấy làm sao vậy?"

Mẹ cô nghe thấy cách gọi "không lễ phép" này của cô, cũng không sửa lại, "Còn có thể như thế nào nữa, người kia nằm viện, nghe nói sắp không chống đỡ được nữa rồi, dù thế nào chúng ta cũng phải thể hiện chút tâm ý."

Chung Bình suy nghĩ, gật đầu.

Ban đêm nằm trên giường, Chung Bình nhắm mắt lại, không ngủ được. Lật qua lật lại, cuối cùng tay vươn đến ngăn kéo ở tủ đầu giường, kéo ra, cô chống người lên lấy đồ bên trong đó.

Lại nằm xuống gối, trên tay xoay xoay một chút, trong phòng ngủ tối đen, nháy mắt có ánh sáng màu vàng.

Chung Bình cầm chuồn chuồn tre nhìn một lát, hai tay khép lại, khẽ vẫy một chút, chuồn chuồn tre bay lên trên, ánh sáng chói mắt giữa không trung, trong bóng đêm đẹp không sao tả xiết.

Qua một lát, cô bắt lại, tiếp tục vẫy.

Bay mấy lần, chuồn chuồn tre bay đến cuối giường, Chung Bình đứng dậy, nằm úp sấp người qua lấy, vừa mới cầm được, di động đột nhiên vang lên.

Quay lại đầu giường, là tin nhắn từ weixin.

Lục Thích: Đang làm gì vậy?

"..."

Chung Bình liếc thứ đang sáng rực trên tay, nhấn lại: Chuẩn bị ngủ.

Lục Thích: Sớm như vậy?

Chung Bình: Sắp mười một giờ rồi.

Lục Thích: Anh vừa xong việc.

Chung Bình để tay vào màn hình, không biết có nên trả lời không, chưa nghĩ ra thì tin tiếp theo đã đến.

Lục Thích: Vừa đến công ty, bận rộn một lúc.

Chung Bình: Chủ nhật còn đi làm?

Lục Thích: Không sao, có chút chuyện cần bàn với Cao Nam. Ngày mai tan làm em có rảnh không?

"..."

Chung Bình: Chưa biết.

Lục Thích: Giúp em bổ sung kiến thức, nắm chắc mấy ngày cuối cùng.

Chung Bình nhìn thấy những chữ này, lỗ tai hơi đỏ lên, nhớ tới chuyện xảy ra ở giá sách trên lầu hai thư viện ngày hôm nay.

Lúc này đột nhiên nhớ ra giá sách còn có tiếng va chạm.

Chung Bình vùi đầu vào gối, không nhấc lại.

Bên kia mãi không nhận được tin trả lời, lại nhắn tin đến.

Lục Thích: Ngủ rồi?

Lục Thích: Tỉnh dậy.

Lục Thích: Xác định như thế nhé, mai tan làm anh tìm em.

Đêm nay Chung Bình không ngủ ngon nổi, buổi sáng tỉnh dậy cô phấn chấn tinh thần, theo lẽ thường làm tổ trên giường một chút, nhận được tin nhắn weixin mỗi sáng, theo thói quen dịch luôn.

Chung Bình: "Lục Thích báo cáo sân bay hàng ngày..."

"..."

Quen rồi..

Chung Bình hơi sững sốt, đầu kia nhanh chóng trả lời.

Lục Thích: Chạy bộ chưa?

Chung Bình vô cùng tự nhiên nhắn lại: Hôm nay không chạy, tôi vừa tỉnh.

Thời gian làm việc bắt đầu, trên đường xe cô tấp nập, trong đơn vị lại là một vụ "xét nghiệm thân nhân".

Lục Thích nói muốn giúp cô thi qua "lý thuyết", còn có mấy ngày nữa thôi, quả nhiên thực sự giúp cô bổ sung kiến thức. Bọn họ không đến thư viện nữa, mà chọn một quán cà phê gần đó, ngồi ở ghế dài trong góc, ánh đèn buổi tối luôn có chút hương vị thoải mái người.

Cánh tay Lục Thích dài, khi duỗi ra luôn chạm vào thành xô pha của Chung Bình, ở bên tai cô thấp giọng giảng bài, giảng một lúc đã là một tiếng, nói xong lại làm mô phỏng.

Ngày ôn tập cuối cùng là thứ sáu, Lục Thích hỏi cô: "Ngày mai thi xong có việc không?"

Chung Bình: "Tôi đã hẹn mẹ có chút việc rồi."

"Thế còn chú nhật." Cũng không quan tâm Chung Bình có đồng ý hay không, lại vươn vai, khi bỏ cánh tay xuống, thuận thể đặt lên vai cô.

Đặt lên là không bỏ xuống.

Lục Thích về đến nhà, tâm trạng rất tốt, ngâm nga bài hát, rót cho mình một ly rượu, nằm xuống xô pha, uống hết một ly, gọi điện thoại cho Cao Nam.

"Suýt chút nữa thì quên mất, sáng mai tôi thi lý thuyết, buổi chiều đi một chuyến đến bệnh viện Cảnh Sơn, mang cả Lục Học Nhi theo."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 36: Theo đuổi

Ngày hôm sau thi lý thuyết bằng lái cá nhân ppl mặt đất. Địa điểm thi do Cục hàng không dân dụng chỉ định, Chung Bình và Lục Thích đã sớm chạy tới nơi, trò chuyện được mấy câu, rồi vào phòng chuẩn bị.

Thi lý thuyết ppl cũng giống như thi bằng lái xe, đều thi bằng máy tính, đề thi trắc nghiệm.

Còn khác là vì ppl có rất nhiều đề cần phải trải qua quá trình tính toán tỉ mỉ, đề thi 100 điểm, được 80 là đạt tiêu chuẩn, tỉ lệ đủ tư cách trước nay cực thấp, thi lại là chuyện cơm bữa.

Chung Bình làm bài vô cùng thuận lợi, hơn nữa khi làm câu hỏi về báo cáo khí tượng, cô lập tức phản xạ có điều kiện chọn được đáp án.

Làm xong, kiểm tra cẩn thận lần nữa, thấy thời gian cũng đã tương đối, Chung Bình ấn nộp bài, điểm thi lập tức hiện ra.

Rời khỏi địa điểm thi, liếc mắt đã thấy ngay Lục Thích, không biết anh chờ ở đây bao lâu rồi.

Lục Thích thấy cô đi ra, ném điều thuốc vào thùng rác bên cạnh, tiến lên hỏi: "Thi thế nào?"

Chung Bình hỏi lại: "Anh thi thế nào?"

Lục Thích cười, "Chắc, xem ra thi rất tốt nha."

Chung Bình từ chối cho ý kiến, mỉm cười không nói lời nào. Lục Thích đặt tay lên vai cô, mang cô ra bãi đỗ xe, trên đường đi hỏi: "Rốt cuộc thi được bao nhiêu?"

Chung Bình cũng không thừa nước đục thả câu nữa, trên mặt bình tĩnh nói: "Tám mươi tám."

Lục Thích nghe xong cũng không nói gì, Chung Bình hỏi: "Anh được bao nhiêu?"

"Anh à." Lục Thích nhìn về phía trước, hất cằm, nói, "Anh không dă kích em."

Chung Bình híp mắt, qua một lúc, "Rốt cuộc là bao nhiêu?"

Lục Thích cười, cho đến khi hai người đều đã ngồi vào xe, anh cũng không nói điếm ra.

Chung Bình tâm trạng phức tạp, lái xe, trên đường đi đều nghĩ đến thành tích của Lục Thích. 88 điểm chắc chắn là một số điểm cao, nhìn bộ dáng hời hợt của anh, thế rốt cuộc là bao nhiêu điểm đây?

Không bao lâu sau có một tin nhắn weixin đến.

Lục Thích: Ngày mai đi ăn cơm xem phim, nói điếm cho em.

Chung Bình "chắc" một tiếng, cúi đầu nhắn lại: Được.

Lục Thích cười ha ha cầm di động, đập lên chân ga, vượt qua đèn giao thông, miệng khẽ ngâm nga, "Nam bình văn chung ~ theo gió bay..."

Đi tới nhà hàng, vào cửa bước chân huênh hoang, dáng vẻ khoa trương, nhân viên phục vụ nhìn thấy anh đều dừng lại gọi một tiếng "Lục tổng", Lục Thích không chớp mắt, lập tức đẩy cửa phòng ăn ra, kéo ghế ngồi xuống, hai chân lười nhác duỗi ra phía trước, ngâm nga, châm điều thuốc, chỉ lên bàn nói: "Chỉ có mấy món này?"

"Chờ cậu đấy." Cao Nam đưa thực đơn qua, "Có chuyện gì mà tâm trạng tốt thế?"

Thẩm Huy bên cạnh cười nói: "Nghe cậu ta hát là biết."

Lục Thích không cầm thực đơn, hút thuốc, híp mắt, báo ba món ăn với nhân viên phục vụ, thúc giục: "Nhanh chân lên."

"Vâng, Lục tổng." Nhân viên phục vụ rời đi.

Lục Thích: "Hai con cún độc thân các cậu cũng nên tìm bạn gái đi thôi, phòng không lẻ bóng quá lâu rồi."

Thẩm Huy buồn cười, "Ông chủ, thu lại chút đi."

"Thu lại cái gì." Lục Thích cầm lấy đĩa, vờn vai một chút, gấp đồ ăn, nhìn hai người nói, "Coi trọng cô gái nhà nào cứ nói với tôi, tôi làm mai cho, có muốn cướp đoạt thì tôi cũng cướp đoạt hộ. Ăn đi, đừng có ngại ra thế, còn phải bàn "chính sự" nữa, ăn uống no say đã."

Thẩm Huy lên tiếng trước: "Buổi chiều tôi có chút việc, ba giờ phải đi."

"Đi đi."

Ăn xong cơm, ba người chia ra rời đi, Thẩm Huy đi đón Lục Học Nhi, Lục Thích và Cao Nam đi thẳng đến bệnh viện Cảnh Sơn.

Lục Thích ngồi ở ghế sau, thoải mái duỗi chân dựa vào ghế, cầm di động gửi tin. Chờ một lúc lâu mới có tin trả lời, anh lập tức nhắn lại, sau đó lại chờ đợi.

Cứ lặp lại như thế, Lục Thích lẩm bẩm: "Sủi cảo à. Chắc, hiểu thảo như thế làm gì kẻ tái phạm."

Cao Nam liếc gương chiếu hậu: "Gi thế?"

"Không phải nói với cậu." Lục Thích vẫn nhìn chăm chăm màn hình di động, khóe miệng cong lên, tâm trạng hiển nhiên rất tốt.

Cao Nam cũng không nói nữa, lái một lát, lúc dừng đèn đỏ, anh ta lục tung mà vẫn không tìm được đồ.

Cuối cùng Lục Thích cũng để ý tới anh ta, hỏi: "Tìm gì thế?"

"Nước."

"Khát à?"

Cao Nam hít thở sâu, cau mày nói: "Không phải, dạ dày khó chịu."

Lục Thích "chặc" một tiếng, "Ai bảo vừa rồi cậu ăn nhiều hải sản như vậy."

Xe lại khởi động, lái được một đoạn, Lục Thích bảo anh ta rẽ trái, Cao Nam cũng không hỏi, rẽ luôn, qua một lúc, Lục Thích nói: "Dừng xe."

Cao Nam dừng xe bên vệ đường, hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Lục Thích đá lưng ghế phía trước, "Tự xuống đi mua thuốc dạ dày đi, bên cạnh không phải có cửa hàng tiện lợi à, mua thêm hai chai nước nữa."

Cao Nam: "..."

Cao Nam mua thuốc và nước quay trở về, mở cửa xe, bên trong lại không thấy Lục Thích.

Cách cửa hàng thuốc khoảng trăm mét có cửa hàng trang sức, Lục Thích đang ở bên trong, cúi đầu nhìn đồ trang sức.

Nhân viên bán hàng: "Ngài muốn mua gì ạ? Nhẫn, vòng tay, vòng cổ, khuyên tai?"

Lục Thích: "Khuyên tai đi."

Nhân viên bán hàng: "Bên này thưa ngài. Ngài mua cho bạn bình thường hay là bạn gái ạ?"

Lục Thích: "Bạn gái."

Nhân viên: "Vậy ngài xem mấy đôi này..."

Lục Thích giờ tay ngắt lời: "Để tôi tự xem."

Trong tủ kính đầy khuyên tai, không nhìn hết, Lục Thích đảo qua một lúc, cuối cùng ánh mắt đã xác định, chỉ vào nói: "Lấy đôi này ra."

"Vâng." Nhân viên lấy khuyên tai ra.

Lục Thích cầm lên tay, nhìn một lát, lấy thẻ trong ví ra: "Thanh toán."

Cao Nam dừng xe bên vệ đường cuối cùng đã chờ được người ra, hỏi anh: "Đi đâu thế?"

Lục Thích lắc lắc túi trong tay: "Mua chút đồ, lên xe."

Cao Nam nhìn chiếc túi trong tay, không hỏi gì, ngồi vào khởi động xe, chạy thẳng đến bệnh viện Cảnh Sơn.

Thẩm Huy và Lục Học Nhi đã tới rồi. Lục Học Nhi mang thai, khí sắc kém, béo hơn so với mấy tháng trước một chút, nhìn thấy Lục Thích, thành thật kêu một tiếng: "Anh."

Lục Thích quan sát cô em, hást cằm: "Lên đi."

Thẩm Huy và Cao Nam mang theo bánh ngọt và một ít đồ ăn, theo sau hai người vào thang máy.

Trong phòng bệnh bác sĩ vừa kiểm tra xong, hộ lý dọn dẹp chiếc bàn hỗn loạn một chút, bên giường bệnh còn có hai người đàn ông hơn năm mươi tuổi ngồi.

Nhìn thấy đoàn người Lục Thích đi vào, hai người đều đứng lên.

Lục Thích cười nói: "Hai vị tới chúc mừng sinh nhật cha tôi à? Khéo thế, cùng ăn bánh ngọt nào."

Hai vị cấp cao khách khí cười mấy câu, nói còn có việc, ra về trước, lại khom lưng nói hai câu với ông Lục, tinh thần ông Lục khá tốt, gạt đầu, phát tay cho bọn họ rời đi.

Đám người rời đi, Lục Thích hét lên: "Nào mở bánh ngọt ra, còn cả điểm tâm nữa."

Ông Lục liếc qua bụng Lục Học Nhi, Lục Thích nhìn thấy, đẩy Lục Học Nhi lên: "Đứng xa thế làm gì."

Lục Học Nhi nhìn ông Lục, mở miệng: "Cha, sinh nhật vui vẻ."

Ông Lục "Ừ" một tiếng.

Ngon nên được cắm lên bánh ngọt, Lục Thích lấy bật lửa ra châm, vừa châm vừa nói chuyện với ông Lục: "Cha, hôm nay là sinh nhật cha, cả năm mới có một ngày, hôm nay khí sắc của cha là tốt nhất. Những lời khác thì không cần nói nữa, con chúc cha niên niên hữu kim nhật, tuế tuế hữu kim triều (*), nào thôi nên thôi."

(*) *Niên niên hữu kim nhật: Mỗi ngày trong năm đều có tiền vô*

Tuế tuế hữu đại triều: Tuổi sống thọ và tiền vào như nước

Bánh ngọt được đặt trước mặt ông Lục, ông Lục chưa kịp thổi Lục Thích cũng không đợi được, trực tiếp thổi nên luôn, còn cười nói một câu "Sinh nhật vui về", nhớ ra gì đó, bỏ bánh ngọt xuống, lấy ảnh trong di động ra đưa cho ông Lục xem, "Đây là quả sinh nhật con mua cho cha, thế nào, được đấy chứ? Chờ cha xuất viện, con lái máy bay..." tiễn cha lên trời.

Lục Học Nhi khó chịu ngồi một lát lại đi ra, ngồi vào sofa ở phòng khách, ăn chút đồ và bánh ngọt.

Qua một lúc, Cao Nam và Thẩm Huy cũng đi ra, để cho hai cha con ở bên trong nói chuyện.

Thẩm Huy thấy cô ấy đang ăn gì đó, nhắc nhở một câu: "Cô không thể ăn hải sản."

Lục Học Nhi lườm anh ta, "Không chết được." Cuối cùng vì đứa trẻ trong bụng, chỉ ăn hai miếng cho đỡ thèm, rồi lại ăn hết miếng bánh ngọt.

Vừa ăn vừa liếc Cao Nam, Thẩm Huy hút thuốc bên cửa sổ, cười nói: "Anh cũng thú vị thật, cả ngày chỉ biết nhai kẹo cao su, anh bị hôi miệng à?" Lời này hiển nhiên là nói Cao Nam.

Cao Nam nhìn cô ấy, không để ý, tiếp tục nhai kẹo cao su.

Lục Học Nhi hừ một tiếng, "Tôi khát nước."

Đợi một lát, Thẩm Huy đứng bên cửa sổ xoay người, tính lấy nước cho Lục Học Nhi, ai ngờ cô ấy nói: "Không cần anh."

Thẩm Huy nhìn về phía Cao Nam.

Về mặt Cao Nam không thay đổi đi đến bên tủ, rót một cốc nước ấm, đặt lên bàn, xoay người đi. Tay Lục Học Nhi chạm vào, đổi hai tay một lúc, cô ấy ngược mắt nhìn khuôn mặt chậm rãi rồi đi, cười lạnh một tiếng, đúng là không gây rối được.

Ngồi chừng hai tiếng, cuối cùng Lục Thích đã rời khỏi phòng.

Tới dưới lầu bệnh viện, Lục Thích lau tay, nói với Thẩm Huy: "Không còn việc gì nữa, đi thôi."

Thẩm Huy chào tạm biệt, Lục Thích hất cằm với Lục Học Nhi: "Lên xe."

Vẫn là Cao Nam lái xe, Lục Thích và Lục Học Nhi ngồi ở ghế sau.

Lục Học Nhi hỏi: "Anh mua trực thăng lúc nào thế?"

Lục Thích: "Tao mua thứ gì phải thông qua mày à?"

Lục Học Nhi: "Đến lúc đó em cũng muốn lái."

Lục Thích cười nhạo, "Được chứ, ai dám không cho mày lái, đến lúc đó mang cả con mày luôn."

Lục Học Nhi khinh bỉ, vuốt bụng nói: "Còn hai tháng nữa, dù sao anh cũng là bác nó."

Lục Thích không để ý đến nữa.

Lục Học Nhi cũng không nói gì thêm, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Nhìn một lát, sắc mặt dần trở nên trắng bệch, qua một lúc, ôm lấy bụng.

Lục Thích nghiêng đầu nhìn về phía Lục Học Nhi, cau mày: "Sao thế?"

Lục Học Nhi khó chịu: "Đau..."

Lục Thích lập tức gọi đằng trước: "Đến bệnh viện."

Cao Nam tăng tốc, đi thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Chung Bình ăn xong sùi cào ở nhà, xem TV với cha mẹ một lát, mới vào WC chỉnh trang lại, đi ra hỏi mẹ: "Mẹ còn chưa thay quần áo ă?"

Bà Chung: "Con tự đi đi."

Chung Bình: "Mẹ có việc à?"

Ông Chung giải thích: "Chỉ là mẹ con không muốn đi thôi. Cha còn phải quay về công ty, hai mẹ con tự bàn bạc nhé."

Bà Chung tiễn ông Chung ra cửa, quay lại phòng khách nói: "Mẹ nghĩ đến mà cảm thấy miễn cưỡng, không đi nổi, lại không bỏ được lễ nghĩa, con đi một chuyến đi, giúp cha mẹ thể hiện thành ý là được, nhân tiện nói với chú Hoắc con một tiếng, có rảnh thì qua đây ăn cơm."

Chung Bình cười: "Con biết rồi."

Mang một đồng hồ, cô lái xe đến bệnh viện.

Tới bệnh viện, dựa vào trí nhớ tìm được phòng bệnh, trong phòng không có ai. Tìm y tá hỏi, y tá nói: "À, người bệnh xuống dưới đi dạo rồi."

Chung Bình để đồ đợi trong phòng bệnh một lát, không thấy người, đành phải đứng dậy, đi xuống hoa viên bên dưới.

Tìm một vòng, thấy được người bên bồn hoa.

Chung Bình từ từ đi qua, tới gần, gọi một tiếng: "Cô."

Người phụ nữ ngồi trên xe lăn ngẩng đầu, hè nóng thế này mà đội mũ len, mặt không chút máu, môi trắng bệch, mắt thâm quầng, nhìn thấy Chung Bình, người phụ nữ cười: "Bình Bình à, sao cháu lại đến đây?"

"Mẹ cháu mua đồ bảo cháu mang đến."

"Mẹ cháu thật có lòng."

Chung Bình cười, cũng không biết nên nói gì, ánh mắt quét xung quanh.

Người phụ nữ thấy thế, nói: "Chú Hoắc đi lấy nước rồi, ngồi ở đây chờ một lát." chỉ vào bồn hoa.

Chung Bình ngồi xuống.

Người phụ nữ: "Cô nhớ lần trước cháu đến là trước Tết nhỉ?"

Chung Bình gật đầu: "Công việc bận rộn, thực sự không rút thời gian ra được, nếu không cháu đã đến thêm mấy lần rồi."

Người phụ nữ: "Bệnh viện xui xẻo, ít đến thì hơn." Qua một lát, "Gần đây cháu thế nào?"

Chung Bình: "Rất tốt ạ."

Người phụ nữ: "Có bạn trai chưa?"

Bên đầu kia Lục Thích và Cao Nam đưa Lục Học Nhi đi kiểm tra, Lục Thích không có kiên nhẫn chờ, đi ra cửa sổ hóng gió. Phía trước là khu nằm viện, cửa sổ đối diện với vườn hoa, thời tiết nóng bức, người ở trong vườn hoa không nhiều lắm, Lục Thích liếc mắt một cái nhìn thấy Chung Bình, anh nhủ thầm.

Lục Học Nhi kiểm tra xong, Lục Thích nghe bác sĩ nói: "Có lẽ là do ăn hai miếng hải sản, tuy ăn ít, nhưng trước đó cô ấy có dấu hiệu sảy thai, nhất định phải chú ý đến cái thai này, nhịn một chút, sinh đứa trẻ ra rồi ăn gì cũng được."

Ra khỏi phòng, Lục Thích thần nhiên nói một câu: "Làm theo." Ba ngày hai đầu bắt làm.

Lục Học Nhi nghĩ mà sợ, không dám phản bác.

Lục Thích ra lệnh cho Cao Nam: "Cậu đưa nó trở về trước."

Cao Nam: "Cậu không đi à?"

Lục Thích: "Tôi tự về."

Đi xuống lầu, người đến người đi, Lục Thích bước nhanh về phía bồn hoa bên kia, xuyên qua hành lang vòng quanh, xuyên qua lùm cây, đã tìm thấy được người anh muốn, khoe miệng cong lên, đang muốn đi qua, chợt nghe thấy người nói:

"Có bạn trai chưa?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích dừng bước, đứng dựa vào cột bên hành lang, mắt mở to nhìn, tai vểnh lên nghe.

Chung Bình còn chưa kịp trả lời, người phụ nữ kia lại lên tiếng: "Cô còn nhớ rõ lúc mới thấy cháu, khi đó cháu mới có mười lăm mười sáu."

"Vâng..." Chung Bình nói, "Lúc đó là lớp mười."

"Thời gian trôi qua nhanh quá." Người phụ nữ nói, "Chóp mắt cháu đã đến tuổi kết hôn rồi."

Chung Bình mím môi cười.

Người phụ nữ quan sát cô, ánh mắt nhớ lại thương cảm, "Lúc đó cháu tìm được cô, tức giận muốn chết, nhưng cũng không mắng chửi người, còn cô lại mắng cháu xối xả."

Chung Bình sững sốt, không biết tại sao tự dưng nhắc đến chuyện này, hơi xấu hổ, nhất thời không biết nói thế nào.

Người phụ nữ nói tiếp: "Sau đó cháu nói như thế nào nhỉ, cháu nói chờ khi lớn lên sẽ gả cho Lão Hoắc."

"Cô à..."

Người phụ nữ giơ tay, "Cháu để cho cô nói hết đã."

Lục Thích đứng sau lùm cây, dựa vào cột, nheo mắt lại, nhìn chằm chằm gáy Chung Bình.

Người phụ nữ: "Cả đời này cô đã làm rất nhiều chuyện sai lầm, Lão Hoắc là người tốt như vậy, là cô có lỗi với anh ấy, cô như bây giờ là báo ứng, Lão Hoắc chưa từng có lỗi gì với người vợ cũ là cô, không ai có thể làm được như anh ấy."

Người phụ nữ nhìn Chung Bình, "Mấy năm nay, cô cũng biết được tình hình của anh ấy, cũng biết cháu ở SR..."

Chung Bình không biết rốt cuộc người phụ nữ muốn nói gì, đành tiếp tục nghe.

"Cảm giác của phụ nữ rất chuẩn, cô biết tâm ý của cháu dành cho Lão Hoắc..."

Chung Bình ngăn ra, "Cháu..."

Người phụ nữ đè tay cô lại, Chung Bình run rẩy, mùa hè nóng bức, tay đối phương lạnh như băng.

"Hôm nay cháu đến thăm cô có lẽ là đã nghe bác sĩ nói cô không còn sống được bao lâu nữa, may mắn lớn nhất đời này của cô là từng được gả cho Hoắc Chí Cương, nhưng lại là bất hạnh lớn nhất của anh ấy, cô có lỗi với anh ấy, có chết cô cũng không dám gặp mặt cha mẹ anh ấy..."

Người phụ nữ rung rung: "Anh ấy là người đàn ông tốt, vô cùng tốt, cô hi vọng nửa đời sau của anh ấy sống thật tốt."

Về mặt chị ta mong đợi nhìn Chung Bình.

Chung Bình há hốc miệng một lúc lâu, cuối cùng giọng nói trầm thấp không rõ: "Cô à, cô hiểu lắm..."

Thật sự không có cách nào để nói, người phụ nữ đã chờ còn chút sức sống nào, cô nhớ tới hiện trường cứu viện, đám người mắt không thể nhắm mắt kia.

Xa xa truyền đến tiếng gọi: "Chung Bình!"

Chung Bình ngẩng đầu: "Lão... Chú Hoắc."

Hoắc Chí Cương: "Sao cháu lại đến đây, đến lúc nào thế?"

Người phụ nữ cúi đầu che mặt, không để cho đối phương nhìn ra sự khác thường.

Chung Bình: "Cũng mới đến thôi ạ."

Hoắc Chí Cương thấy trên mặt Chung Bình có lớp mồ hôi mỏng, đưa nước cho người phụ nữ, "Đi lên thôi, thời tiết nóng quá."

Người phụ nữ gật đầu: "Vâng."

Hoắc Chí Cương nhìn về phía Chung Bình: "Đi thôi." Đẩy xe lăn, chậm rãi đi về phía tòa nhà.

Lục Thích đứng im tại chỗ, nhìn theo ba người kia rồi đi.

Trước đó anh từng gặp người đàn ông gọi là Hoắc Chí Cương kia, lần đầu không quá để tâm, chỉ chú ý tới chân của anh ta, lúc này dưới ánh mặt trời, anh ta sóng vai cùng một chỗ với Chung Bình, anh mới phát hiện đôi phông cao hơn Chung Bình nửa đầu, vóc dáng không cao không thấp, diện mạo khoảng ba bốn mươi tuổi, vẻ mặt chính trực, nhìn bóng lưng trông vẫn còn rất trẻ.

Trong lòng Lục Thích khó chịu, lấy điều thuốc ra, ngồi trên ghế hút, nhất thời nghĩ lại lúc mình sáu bảy tuổi, lại nghĩ đến lúc mười hai mười ba, thời gian nhảy đến hôm tháng tư đó.

Bầu trời đầy sao, anh nằm ở chỗ tối om, máu chảy, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ, đốt hai lần lá cây cầu cứu, cuối cùng tròn mắt nhìn thấy cô từ trên trời rơi xuống.

Lục Thích hút hết hai điều thuốc, chuẩn bị hút điều thứ ba thì liếc mắt thấy hai người từ trong khu nằm viện đi ra, giằng co, không biết đang nói gì, qua một lúc, người đàn ông để tay lên đầu cô, dường như do dự hai giây, cuối cùng dịu dàng xoa đầu cô.

Lục Thích vẩy tàn thuốc, dùng giày dập thuốc, đứng dậy đi.

Chung Bình cảm phong bì đưa lại, "Chú không chịu lấy tiền, về nhà cháu biết ăn nói thế nào với cha mẹ."

Hoắc Chí Cương: "Lần trước đến mọi người cũng đã cho rồi."

"Không phải ý này." Chung Bình giao phong bì cho anh ta, "Đây là quy định, nhất định phải chú ý, tiền là cho cô chứ không phải cho chú."

Hoắc Chí Cương bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy, "Cháu lái xe đến à?"

"Vâng, chú quay về đi."

"Đi đường lái chậm một chút, chú ý an toàn."

"Vâng." Chung Bình xoay người.

"Chung Bình." Hoắc Chí Cương gọi cô.

"Vâng." Chung Bình quay đầu lại.

Hoắc Chí Cương hơi do dự một chút, cuối cùng cười nói: "Không có gì, trời nóng, cẩn thận bị cảm."

"Không sao, trong túi cháu có thuốc mà." Chung Bình cười nói.

Hoắc Chí Cương nhìn cô rời đi, cho đến khi không còn thấy bóng dáng mới quay vào.

Lục Thích về nhà, bận rộn công việc, ra khỏi thư phòng, rót ly rượu, châm điều thuốc, nhắn tin cho Chung Bình.

Lục Thích: Về chưa?

Chung Bình:???

Lục Thích: Không phải hôm nay em nói buổi chiều đi đâu sao, ăn cơm bên ngoài à?

Chung Bình: Không, về đến nhà rồi.

Lục Thích: Buổi chiều đi đâu thế?

Chung Bình: Đi bệnh viện thăm bạn.

Đầu ngón tay Lục Thích khẽ gõ lên màn hình, nhìn một lát, mới đánh chữ.

Lục Thích: Ngày mai ăn cơm, anh tới đón em.

Chung Bình: Không cần, anh nói địa điểm, tôi tự đi.

Lục Thích: Địa chỉ.

Qua một lúc không thấy nhắn lại, Lục Thích gửi lần nữa: Địa chỉ.

Chung Bình gửi tới một dãy địa chỉ.

Ngày hôm sau trời đầy mây, mưa bụi giăng giăng, hơn bốn giờ chiều Lục Thích rời nhà, đi theo địa chỉ đã có.

Chung cư cách trung tâm tư pháp tương đối gần, tìm rất dễ, khi đi vào bảo vệ cũng không chặn xe, thuận lợi chạy vào tòa nhà, Lục Thích lấy điện thoại ra gọi, một lát sau, cửa mở, Chung Bình từ trong đi ra.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, váy che qua đùi, vừa thực nữ lại vừa hoạt bát.

Vào xe, Lục Thích vẫn còn nhìn chằm chằm cô, Chung Bình hơi đỏ mặt, "Đi thôi."

Lục Thích dời tầm mắt, khởi động xe.

Quanh quanh co co, cuối cùng đi vào một nhà hàng, Chung Bình nhìn biển hiệu, biết ngay đây là đâu.

Hai người vào cửa, nhân viên lên tiếng: "Lục tổng."

Lục Thích dẫn Chung Bình vào trong, hỏi: "Muốn vào phòng hay ăn bên ngoài?"

Chung Bình nhìn về phía cửa sổ, nơi này có thể ngắm cảnh sông, "Bên ngoài đi, chỗ đó phong cảnh đẹp."

Lục Thích mang cô ngồi vào chỗ ngắm cảnh đẹp nhất, lựa chọn giữa đồ Trung và đồ Tây, hai người đều gọi đồ Tây.

Một lát sau, đồ ăn được mang lên, Lục Thích cầm lấy dao nĩa, cúi đầu cắt thịt bò. Miếng thịt lớn, ánh sáng chỗ ngồi tốt, miếng thịt bò đầy máu tươi chảy đầm đìa, được đưa vào trong miệng anh.

Chung Bình nhìn anh đưa từng miếng thịt vào trong miệng, hỏi: "Chín mấy phần thế?"

"Hả?" Lục Thích xiên miếng thịt, để lên miệng cô, "Em ném thử không?"

Chung Bình né về sau, lắc đầu: "Không cần."

Lục Thích cười, lại bỏ miếng thịt vào miệng, anh cắt thịt nói: "Đây là nhà hàng của anh, mang em đến nhận biết một chút."

"Tôi biết."

"Tùng tới đây rồi?"

"Không, nhưng đã nghe qua danh tiếng."

Lục Thích tiếp tục ăn thịt bò, qua một lúc, hỏi: "Hôm qua em đi bệnh viện thăm bạn nào thế?"

Chung Bình suy nghĩ, "Xem như... là một người bẽ trên."

"Thân thích trong nhà?"

Chung Bình lắc đầu: "Không phải."

Cô không muốn nói nhiều, Lục Thích cũng không hỏi nữa.

Sau khi ăn xong, hai người đi xem phim, Lục Thích mua ghế tình nhân.

Nghỉ hè chiếu toàn phim bom tấn, hai người xem đề tài hot, nhân vật chính giải cứu thế giới.

Chung Bình chăm chú xem, Lục Thích lại nhìn chằm chằm cô.

Qua một lúc, Chung Bình nghiêng đầu, đưa bóng ngô trong tay cho anh.

Lục Thích: "Không cần."

Chung Bình: "Vậy anh xem phim đi." Đừng nhìn cô nữa.

Lục Thích đáp một tiếng, không biết là "Ừ" hay "Hừ", xem một lát, ánh mắt lại dán lên mặt Chung Bình.

Chung Bình ăn bông, liếc anh, nhỏ giọng nói: "Anh nói cho tôi biết rốt cuộc là bao nhiêu điểm?"

Lục Thích: "Thực sự muốn biết?"

Chung Bình: "Tại sao lại không muốn biết?"

Lục Thích dịch sát qua, "Sợ đã kích em."

Chung Bình nghiêng đầu, "Anh nói đi."

Hai người nghiêng đầu, dựa rất gần, cô nói xong, Lục Thích nhìn cô đến gần, lên tiếng: "Chín..."

Chỉ sau biến mất, tay anh giữ đầu Chung Bình, hôn cô.

Xem xong phim, Lục Thích đưa Chung Bình về, sau khi về nhà ngã chổng vó lên sofa, nhìn chăm chăm trần nhà suy nghĩ một lát, trong lòng vẫn khó chịu, quyết định nhắm mắt ngủ.

Mấy ngày sau đó, hai người cũng chưa gặp mặt, weixin ngày càng ít, Lục Thích tập trung vào công việc bận tối mảy mòi.

Cuối cùng khi đã xong xuôi, nhìn vào lịch trình, hôm nay SR leo núi, thứ sáu huấn luyện phi hành...

Lục Thích nhìn đồng hồ, suy nghĩ, vẫn không nhận được nhắn tin cho Chung Bình.

Lục Thích: Đang làm gì đấy?

Chờ một lúc lâu không có hồi âm.

Lục Thích nhủ mảy, lại gửi mấy tin, vẫn không trả lời. Anh gọi điện cho Chung Bình, ai ngờ nghe thấy tiếng báo tắt máy.

Lục Thích cầm di động.

Vẫn tắt máy.

Qua một lúc, Lục Thích gọi tới SR, bên đầu kia "A lô" một tiếng.

Lục Thích: "Di Mã, tối nay Chung Bình không tới sao?"

"Chung Bình?" Di Mã nói, "Con bé đi từ chiều rồi."

"Đi?" Lục Thích sừng sốt, "Đi đâu ạ?"

"Cậu không xem tin tức à, mấy ngày nay Khánh Châu mưa bão, xảy ra lũ, cảnh sát và phòng cháy đều tham gia cứu viện, hôm qua SR mới phái một nhóm đi qua."

Lục Thích giật mình.

Anh mở TV, đúng là lúc chiếu tin tức, dường như các kênh đều thông báo tình hình cứu viện.

Mưa to mấy ngày, Khánh Châu ngập trong nước, mực nước dâng ngập một hai tầng lầu, thôn xóm gặp thiên tai nặng nhất đã mất tín hiệu điện thoại mất điện, lực lượng cứu viện tới từ khắp nơi.

Lục Thích chống đầu, bỏ điều khiển xuống, hít thở sâu.

Chiều hôm sau anh mới quay về công ty, nhủ mảy, tinh thần không tốt, khi đi qua mấy nhân viên, anh đột nhiên dừng lại, lộn trở lại hỏi: "Mấy người vừa nói gì?"

"Ông... ông chủ!"

"Vừa nói gì?"

"Nói... nói việc quyên góp đồ đạc."

Lục Thích: "Quyên góp đồ đạc gì?"

Nhân viên: "Hàng năm tập đoàn chúng ta đều làm từ thiện, lần này Khánh Châu xảy ra lũ lụt, chúng ta phải quyên góp đồ cứu trợ..."

Nhân viên vừa giải thích xong, Lục Thích gạt đầu, vội vàng quay về văn phòng.

Làm việc một lát, anh lại thử gọi đến di động Chung Bình, có chuông, nhưng không có người bắt máy.

Qua một lúc lâu, bộ phận quan hệ xã hội đến xin chỉ thị, Lục Thích tùy ý gạt đầu, suy nghĩ một chút, anh đột nhiên hỏi: "Khi nào các cậu xuất phát?"

Nhân viên sừng sốt, nói: "Sáng mai xuất phát."

Lục Thích hất tay cho anh ta đi, di động cò vào cầm, híp mắt, không biết đang nghĩ gì.

Hôm sau, xe quyền góp đồ đạc của tập đoàn tăng tốc lên đường, Lục Thích lái Land Rover xuất hiện, cũng không xuống xe, chỉ nói qua cửa kính: "Đi thôi, tôi cũng đi."

Mọi người: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Cứu nạn lũ lụt (Phần một)

Khánh Châu gặp phải lũ lụt, hôm sau tổng bộ SR nhận được điện thoại cứu viện chống lũ từ bộ chỉ huy, lập tức phái phân đội đến ngay khu vực thiên tai, phân đội Nam Giang mang theo trang bị cứu viện trên nước, sai mười một người chuẩn bị xuất phát vào buổi chiều.

Khi Chung Bình lên xe mới phát hiện trong xe có thêm một người, ánh mắt ra hiệu cho đội trưởng Hà.

Đội trưởng Hà: "Nhà chị gái cô ấy ở Khánh Châu, hiện tại không liên lạc được điện thoại, cho nên muốn theo chúng ta cùng đi xem."

Chương Hân Di ngồi ở ghế sau, tinh thần không tốt lắm, cũng không còn ăn mặc chải chuốt như bình thường, cả người vô cùng lo lắng căng thẳng. Cô ta giải thích: "Nhà chị tôi ở thị trấn Vạn Thông ngay Khánh Châu, lúc xem tin tức tôi lập tức gọi điện thoại qua, nhưng không gọi được."

Chung Bình gật đầu: "Bình tĩnh một chút, cô tiếp tục gọi thử đi."

Khánh Châu cách Nam Giang khá xa, ba xe lên đường xuất phát, trên đường đi thay đổi người lái, thời tiết không tốt, tình hình giao thông cũng kém, phải nắm chặt thời gian chạy tới, khi đoàn xe đến địa giới Khánh Châu thì trời đã tối.

Đường ở nội thành Khánh Châu ngập nước nghiêm trọng, cây cối ven đường bị tàn phá, tấm biển cửa hàng cũng bị hư hại. Đoàn xe nghỉ ngơi một lát, ăn cơm tối trước.

Chung Bình đang cầm bát cơm, nhấn tin thoại cho cha mẹ, gửi xong di động hết pin, tắt máy.

Nhóm đội viên sốt ruột cứu viện, Chương Hân Di lo lắng cho gia đình chị gái, ăn cơm vội vội vàng vàng. Chung Bình nhanh chóng ăn hết hai bát cơm, ăn xong lập tức quay về xe, tiếp tục lên đường.

Sau khi rời khỏi nội thành, đường đi ngày càng khó khăn, đoàn xe luôn giữ liên lạc với tổng bộ, nhận được tin tức mới nhất, liên lạc, điện lực và thông tin ở bốn thị trấn tại Khánh Châu bị gián đoạn, chỗ chị Chương Hân Di sinh sống, thị trấn Vạn Thông chính là một trong số đó.

Chương Hân Di gọi điện thoại cho cha mẹ, thông báo tình hình chung, nói ngày mai có thể gặp được chị gái, Chung Bình nhìn cô ta qua gương chiếu hậu, rút hai tờ khăn giấy chuyển tới phía sau.

"Cám ơn." Chương Hân Di nhận lấy lau nước mắt.

Mưa to lũ lụt gây thiệt hại kinh khủng, phố lớn ngõ nhỏ toàn là nước bùn và đất đá, trên đường đi, nhóm đội viên phải thường xuyên xuống xe rửa sạch đường, sau khi rửa sạch mới cho xe lưu thông.

Lại đi đến phía trước, gặp phải đoạn đường sạt lở, Chung Bình và nhóm đội viên xuống xe bận rộn hơn ba giờ mới thông được đường, lúc này đã là ba giờ sáng.

Mọi người cả người toàn bùn đất và nước mưa, khi đến địa giới thị trấn Vạn Thông, trời đã tờ mờ sáng, cán bộ trong thị trấn đã chờ ở đó, vốn chuẩn bị dẫn đường cho bọn họ, nhưng nhìn tình hình trước mắt thì nhóm đội viên SR cần nghỉ ngơi lập tức, bổ sung thể lực.

Cũng đã đến giới hạn rồi, Chương Hân Di chào tạm biệt đội trưởng Hà và Chung Bình, tính đi tìm chị gái trước, đội trưởng Hà nghiêm túc nói: "Hồ đồ! Hiện tại tình hình thiên tai còn chưa rõ ràng, một mình cô sao đi tìm được, muốn nước cuốn đi à?"

Chung Bình thấy khí sắc cô ta không tốt, nhắc nhở: "Cô có mang theo sô cô la không? Ăn tạm đi."

Chương Hân Di chây nước mắt, gật đầu.

Trước hết Chung Bình giải thích cho Chương Hân Di về tình hình của thị trấn Vạn Thông, nơi mực nước dâng cao nhất lên đến hai mét, ở làng thiên tai nghiêm trọng nhất mực nước lên đến khoảng ba mét.

Cứu hỏa và quân đội đang tác chiến cứu viện, nếu có tin tức truyền tới SR sẽ biết đầu tiên.

Động viên xong Chương Hàn Di, Chung Bình mới có thể nghỉ ngơi, ngủ được ba tiếng, sau khi ăn chút đồ với nhóm đội viên, đoàn người xuất phát đến Trương Gia Thôn nơi gặp thiên tai nghiêm trọng nhất.

Vì đường xá bị ngăn trở, xe không thể thuận lợi thông hành, mọi người đành mang trang bị cứu viện đi bộ. Trương Gia Thôn đã tổ chức nhân số để làm thông đường.

Cứu viện giành giật từng giây, thời gian bọn họ ở trên đường lại gần hai mươi tư giờ.

Cuối cùng đã tới Trương Gia Thôn, thôn trước mặt đã trở thành khu biệt lập, nước sâu hai ba mét, nhà cửa ngập trong nước, chỉ có thể nhìn thấy một chút màu xanh của cây cối.

Chung Bình và nhóm đội viên mặc áo phao cứu sinh màu cam vào, ngồi trên xuồng cao su, đi cứu viện.

Người dân trong thôn đều trèo lên tầng hai, tầng ba hoặc nóc nhà, số lượng xuồng có hạn, cứu được mấy người, đưa họ về nơi an toàn rồi quay lại, lặp lại như thế, đến sáng mọi người đều đã cạn kiệt sức lực.

Buổi chiều lại phát hiện hai người bị nhốt, sức nước quá lớn, một con sóng đánh nghiêng ngã xuồng. Chung Bình và người đội viên rơi vào trong nước, dốc hết sức mới kéo được lên xuồng, lúc lên bờ liên lạc với bộ chỉ huy đổi thuyền tới cứu viện.

Sau khi trời tối, nhóm đội viên SR quay về nơi đóng quân, cả người đều nhếch nhác, nghỉ ngơi một lát, nhanh chóng nấu cơm. Chung Bình ăn no, rửa mặt qua một chút, trở lại trong lều, mệt mỏi nằm úp xuống, ngủ mê man.

Rạng sáng, thành phố Nam Giang, Lục Thích đi theo xe quyền góp đồ đặc xuất phát, đường xá xa xôi, anh lái trước, lái một lại đổi cho Cao Nam.

Cao Nam ngồi ghế bên tài xế ăn điểm tâm, "Cậu đã liên lạc với bên SR chưa?"

"Liên lạc rồi." Lục Thích nói.

Cao Nam: "Hiện tại bọn họ đang ở đâu?"

Lục Thích: "Thị trấn Vạn Thông, khu vực Trương Gia Thôn."

Cao Nam nhíu mày: "Đồ đặc không chuyển đến đó, lúc đó chỉ có mình xe chúng ta đi qua thôi sao?"

Lục Thích: "Ồ, có vấn đề gì sao?"

Cao Nam: "Mưa to gió lớn xảy ra lũ lụt, cậu nói xem có vấn đề gì?"

Lục Thích: "Có phải đàn ông hay không, can đảm chút đi."

Lục Thích mở radio nghe tin tức cứu viện lũ lụt mới nhất từ MC quân đội, cứu hỏa, lãnh đạo tỉnh huyện, người dân bị nạn thế nào, nhưng không nghe thấy nhắc đến SR.

Sau khi lên đường cao tốc, đổi thành Cao Nam lái xe, buổi chiều mới tới Khánh Châu, thành phố tiêu điều, nước lũ chưa rút, công nhân đang vội vàng sửa điện, có thể thấy rác rưởi ở khắp nơi.

Lục Thích nhìn ngoài cửa sổ, mím môi không nói.

Đoàn người tìm nơi ăn cơm trước, không còn sức để soi mói, tùy tiện tìm một quán ăn.

Lục Thích gọi mấy món ăn, thức giục bọn họ nhanh chóng mang lên, đồ ăn được bung lên, lập tức động đũa, nói với mọi người: "Mau ăn đi, bận rộn từ sáng đến giờ rồi."

Mọi người lên tiếng đáp, nhanh chóng nắm chặt thời gian ăn cơm.

Lục Thích vui đầu ăn, trong góc quán ăn mở TV đưa tin về tình hình chống lũ, MC truyền đến tin tức mới nhất: "Bởi vì diện tích liên lạc gián đoạn, không rõ tình hình thiên tai, tỉnh ủy thường ủy, Chu Mỗ Mỗ chính ủy quân khu tỉnh xin điều trực thăng, hiện tại..."

Người trong quán một nửa nói chuyện phiếm, một nửa quan tâm tình hình chống lũ.

Cách đó không xa một bàn khách mặc đồng phục cứu hỏa, đang nói chuyện về tình hình cứu nạn.

"Trong nội thành vẫn còn tốt chán, mấy thôn trấn hiện tại thiếu nước thiếu thức ăn, không biết khi nào có thể cứu người ra."

"Mấy ngày nay tôi đã cứu được bảy người rồi."

Qua một lát, hình ảnh trong tin tức xuất hiện, phóng viên truyền đến hình ảnh cảm động cứu viện ở tuyến đầu. Không biết nhân viên cứu hỏa kia nghĩ gì, nói:

“Câu chuyện cảm động về sống chết trước mắt này, tôi tình nguyện nghe được ít còn hơn.”

"Này có nhớ ngày đầu tiên cứu nạn không, đường sông kia gặp nước lũ, một đôi tình nhân bị nhốt trên đầm cỏ."

"Nhớ chứ, sao quên được, đó mới thực sự gọi là cảm động."

Có người không tham dự cứu viện lúc đó, tò mò hỏi: "Tình huống gì mà cảm động thế?"

Người bên cạnh giải thích: "Có một đôi tình nhân, lúc ấy bị nước cuốn lên một đầm cỏ, lúc chúng tôi đuổi tới bọn họ đã bị nhốt một ngày, chúng tôi ném phao qua, người đàn ông để cho cô gái đi trước, lúc cô gái được cứu thì đến lượt anh ta, ai ngờ anh ta..."

Người còn lại nói tiếp: "Ai ngờ anh ta không ngừng sờ mặt đất, sờ một lúc lâu chúng tôi còn cảm thấy kì lạ tại sao anh ta không bắt lấy dây thừng. Sau đó mới biết được người đàn ông kia đã mù, mù vào đúng ngày hôm đó, cô gái không biết, lúc ấy cách nước sông, khóc lóc dữ dội."

Mọi người thôn thức.

Lục Thích ở bên nghe câu chuyện tình yêu "cảm động", nhưng anh lại chả cảm động chút nào, ngừng một lát, lại nhanh chóng và com, ăn hết miếng cuối cùng, bỏ bát xuống, nói: "Mau đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cứu viện lũ lụt (Phần hai)

Bất chấp mưa nhỏ tiếp tục đi, xe chờ đồ đi phía trước, Land Rover đi phía sau.

Đường bị chắn kín, tốc độ chậm, thường xuyên nhìn thấy đất đá, mảnh gỗ, nước bùn chất thành đống, đi qua con đường sạt lở đã thông suốt, xe đi cẩn thận, Cao Nam lái xe nói: "May mà đã dọn được tương đối chướng ngại vật trên đường, nếu không còn phải chờ thêm một ngày."

Lục Thích gối đầu lên tay, dựa vào ghế, không biết có ngủ hay không, cụp mắt suy nghĩ, tâm mất liếc qua ngoài cửa sổ, cũng không quá để tâm.

Cuối cùng đoàn người đã đến nơi.

Trên thùng xe cứu trợ viết tên tập đoàn ẩm thực, mấy xe đều dừng lại, cửa xe mở ra, bên trong đầy nước khoáng và đồ ăn, còn có lều, đủ các đồ dùng nhu cầu thiết yếu. Phóng viên truyền thông lập tức đi qua phỏng vấn, người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội của tập đoàn lại ứng đối như thường.

Là tập đoàn ẩm thực nổi tiếng, người gây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chuyện trải qua có thể gọi là truyền kỳ, tiếc là đột nhiên qua đời. Chủ tịch Lục hiện tại là em trai ruột, tiếp tục kéo dài truyền kỳ này, nhưng đầu năm ngoái có tin đồn, cơ thể ông Lục không được tốt, tập đoàn tạm thời do con trai quản lý.

Phóng viên cũng biết chuyện này, không tránh được hỏi mấy câu, người phụ trách bộ phận quan hệ xã hội vô cùng bình tĩnh đối đáp, nhanh chóng nắm chặt thời gian đỡ hàng với nhóm đồng nghiệp, không đề cập đến những chuyện khác, nhóm phóng viên đưa tin hoàn toàn không biết người ngồi trong xe Land Rover là ai.

Lục Thích và nhóm nhân viên gặp mặt lãnh đạo địa phương, lãnh đạo chân thành cảm tạ, Lục Thích nói mấy câu xã giao.

"Thiên tai trước mắt, nhân dân cả nước đồng tâm hiệp lực, chúng tôi chỉ là góp một phần sức lực nhỏ thôi, người thực sự có công là các vị giữ vững nhiệm vụ, còn cả các chiến sĩ đang tham gia cứu viện."

Lãnh đạo không ngừng gật đầu, dùng sức nắm chặt tay Lục Thích.

Lục Thích cũng chả dự định ở lâu, đối đáp mấy câu rồi rời đi, lãnh đạo địa phương nghe anh nói muốn đến Trương Gia Thôn, lập tức cử một đội cứu viện đi cùng.

Cũng thật khéo khi Trương Gia Thôn ở thị trấn Vạn Thông là vùng gặp thiên tai nghiêm trọng nhất, đội ngũ này đang muốn xuất phát tới đó.

Lục Thích và Cao Nam cứ thế theo chân họ đồng hành.

Đi đường vất vả, thị trấn bị nước lũ tàn phá hoàn toàn, vất vả lắm mới tới được vùng gần Trương Gia Thôn, sau khi nghe ngóng, doanh trại SR lại không

có một bóng người, tất cả mọi người đều đang ở hiện trường cứu viện.

Lục Thích ra khỏi xe, chăm một liều thuốc, tùy ý quan sát xung quanh.

Nơi ở tạm thời toàn là lều, nhiều tấm nhựa tạm thời được dựng lên, nam nữ già trẻ đi tới đi lui, có người ở trong lều, ánh mắt vô hồn nhìn bên ngoài, không biết đang nhìn gì.

Có đứa trẻ đang ăn bánh mì, cả người toàn bùn đất, tóc rối bù, mở to đôi mắt đen lúng liếng nhìn Lục Thích, thấy Lục Thích nhìn mình, vội vàng xoay người chạy vào trong lều, nước bùn bắn tung tóe.

Cao Nam đi tới hỏi: "Thế nào?"

Lục Thích: "Cái gì thế nào?"

"Tìm chỗ ngồi trước đã, đứng đờng bên ngoài tấm mưa."

"Đoàn người vừa rồi đi đâu thế?"

"Hả?" Cao Nam chỉ cho anh, "Đang ở bên kia, hình như chuẩn bị xuất phát."

Lục Thích rút hai ngậm thuốc, tiện tay ném vào nước, cất bước đi về phía kia.

Cán bộ cứu viện chuẩn bị cùng phóng viên đi vào trong thôn, mặc áo phao cứu sinh vào, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, nhìn thấy Lục Thích, bọn họ nhiệt tình chào hỏi: "Ngài Lục!"

Lục Thích dừng bước, mới tiếp tục nói với bọn họ, "Đây là muốn đi cứu viện?"

"Đúng vậy, thôn dân gặp nạn còn nhiều lắm, đã cắt nước cắt điện mấy ngày rồi, không biết người được cứu ra hiện tại tình trạng thế nào nữa?"

Lục Thích gật đầu, hơi do dự, hỏi: "Tôi có thể đi cùng không?"

Mọi người sùng sốt, nhìn nhau, "Chuyện này..."

Lục Thích chỉ vào phóng viên, "Tôi giống như đồng chí phóng viên này, muốn biết một chút về tình hình thiên tai, để sau đó có thể đưa thêm đồ dùng cứu trợ."

Suy nghĩ một chút, Lục Thích lại nói: "Tôi từng tiếp nhận huấn luyện cứu viện cơ bản, có kinh nghiệm nhất định, sẽ không gây cản trở việc cứu viện, nếu thật sự không tiện thì thôi, không nên làm chậm trễ chuyện quan trọng."

Đội cứu viện của cán bộ cũng chỉ là được thành lập tạm thời, kinh nghiệm cứu viện cũng chả có nhiều, lần này mang theo phóng viên, nhiệm vụ chủ yếu là đưa tin tình hình thiên tai ra ngoài. Suy nghĩ một chút, nhóm cán bộ gật đầu đồng ý.

Thuyền đã chuẩn bị xong, mọi người lên thuyền, có những người khác ở phía sau giúp đẩy thuyền, tới khu vực nước sâu có thể khởi động được thuyền, đối phương mới ngồi lên. Trên chiếc thuyền đằng trước có bốn nhân viên cứu hỏa ngồi.

Con thuyền chạy trên dòng nước lũ, Lục Thích nhìn về phía xa, lọt vào tầm mắt là đại dương mênh mông, dòng nước chảy xiết, có thể thấy được mấy nóc nhà rải rác.

Phóng viên đang làm việc, hỏi tình hình cứu viện lần này, nhóm cán bộ trả lời hết câu này đến câu khác, phía trước nhóm cứu hỏa đã phát hiện ra một người bị nhốt trên nóc nhà vậy tay.

"Cứu mạng... cứu mạng..."

"Mau đến đó!"

Phóng viên lập tức hướng máy quay về hình ảnh trước mắt.

"Chúng ta có thể nhìn thấy hình ảnh từ hiện trường, nước lũ bên này đã dâng qua lầu hai, dòng nước chảy xiết, một người dân đang đứng trên nóc nhà cầu cứu chúng tôi..."

Bên cứu hỏa lập tức chạy thuyền đến gần đó, quan sát tình hình trước mắt, cùng với nhóm cán bộ quyết định chọn cách chèo người, để cho một người bên cứu hỏa đi lên cứu viện.

Lục Thích và phóng viên ngồi tại chỗ nhìn bọn họ từ từ trèo lên vai nhau, một lát sau, người bên cứu hỏa cứu được người xuống, mọi người ngồi trở lại thuyền.

Phóng viên: "... Thành công cứu được một người, không biết anh ta đã bị nhốt bao lâu rồi. Hiện tại anh cảm thấy thế nào, có thể nói chuyện được không?"

Phóng viên nhân cơ hội đó phỏng vấn, thuyền tiếp tục đi về phía trước.

Lục Thích quan sát xung quanh, không biết vùng nước còn kéo dài đến đâu, xung quanh chỉ có hai chiếc thuyền của bọn họ.

Lại cứu được thêm hai người, cuối cùng đã gặp được một đội cứu viện đi trước, Lục Thích tập trung nhìn, lập tức đứng lên.

Phóng viên ở bên cạnh nhảy bèn nhắm máy quay về phía trước.

Phía trước là thanh niên đứng trước cửa nhà, nước lũ gần đến ngực anh ta, đội cứu viện ở đối diện kéo dây thừng để một người đi xuống nước, cẩn thận tiến về phía trước.

Dòng nước dữ dội, anh ta đi thất tha thất thểu, nhóm cứu viện lớn tiếng chỉ huy bảo anh ta cẩn thận.

Khi đi được hơn nửa đường, nước đột nhiên cuộn cuộn, dây thừng bị nước đánh nghiêng, tay người nọ đang nắm dây thừng đột nhiên lỏng ra, trong nháy mắt anh ta bị cuốn vào con sóng.

"Bình An..." Lục Thích bắt gặp hô lên.

Từ Điển và mấy người Mai Mai ở bên đầu kia dây thừng cũng hô to: "Mau bắt lấy dây thừng, mau lên!"

Bên cứu hỏa tiến lên trợ giúp.

Từ Điển không chờ kịp, đã nhảy xuống nước, ra sức bơi về phía anh ta, "Cẩn thận! Bắt lấy dây!"

Bình An vốn không ổn định, cũng không bơi nổi, anh ta mượn lực di chuyển về phía cây, nhanh chóng ôm chặt, Từ Điển ở đầu bên kia đã đuối tới, giữ chặt lấy anh ta. Dây thừng dời theo vị trí, hai người đã ổn định, nước chảy siết, lại bắt được dây thừng, một lần nữa đi về phía người dân.

Mất gần một tiếng, cuối cùng đã kéo được thôn dân lên thuyền.

Lục Thích ngồi xuống, khê thờ phào, cũng không hỏi bọn họ Chung Bình ở đâu, ngay cả trò chuyện cũng không, nhìn lẫn nhau, gật đầu chào hỏi, hai đội giành giật lấy từng giây, tiếp tục đi về phía trước.

Giữa cơn mưa nhỏ, dòng nước mênh mông không bờ bến, nước lũ vẫn đục cuộn theo bao nhiêu rác rưởi, sau một lúc bên cứu hỏa phát hiện ra tình huống mới, "Nơi đó có người!"

Mọi người nhìn qua, thấy một ông lão ở cửa nhà ôm lấy xà nhà.

Nước lũ chỉ còn kém xà nhà một chút, ông lão ngửa mặt ôm xà, mực nước đã qua lỗ tai ông, tiếng kêu cứu vô cùng yếu ớt.

Thuyền nhanh chóng tới gần, bên cứu hỏa, giữ lấy người ông lão, cẩn thận đỡ lấy ông. Lục Thích đứng lên, cùng bọn họ vận chuyển ông lão.

Ông lão mặc bộ đồ cũ nát, làn da đen nhẵn nhéo, gầy như que củi, lúc này nắm chặt tay, hai tay giữ nguyên tư thế cựa cựa, cứng ngắc không thể đuối thẳng.

Ông lão phát ra tiếng khóc rất nhỏ, được mọi người đưa lên thuyền, ngửa mặt, nằm xuống với tư chi cuộn lại về phía trước.

Lục Thích bỏ ông lão ra, đứng sang bên cạnh, chả có mấy chỗ trống, một người bên cứu hỏa ôm ông lão vào trong ngực, ông lão rơi nước mắt nói mấy câu lặp đi lặp lại, hình như là ngôn ngữ địa phương, chỉ có cán bộ nghe hiểu được.

Cán bộ dịch lại: "Ông ấy nói đã bị nhốt mấy ngày rồi, hôm qua nước dâng đến nóc, may mà ông ấy bám vào xà nhà mới không bị cuốn đi." Dừng một chút, "Bám cả một ngày đêm, ông ấy bảy mươi ba tuổi."

Thiên tai trước mắt, ý chí sống còn của con người khiến người ta thần phục.

Lục Thích đã xem vô số phim về thiên tai, nhưng không có bộ phim nào khiến anh rung động. Nước lũ mãnh liệt, thôn xóm chìm trong nước, nơi này biến thành một khu biệt lập, hoang vắng lại tuyệt vọng.

Tiếng an ủi của nhân viên cứu hỏa bên cạnh truyền vào tai anh, anh cụp mắt, yên lặng nhìn một lát, động cơ khởi động, rẽ nước đi về phía trước.

Chung Bình cùng một tổ với mấy người bên đội trưởng Hà, lên thuyền đi cứu viện.

Từ xa phát hiện hai người dân bị nhốt, thuyền lập tức đi lên, nước lũ cuộn cuộn vọt tới, trong nháy mắt thuyền bị lệch khỏi quỹ đạo, lốc xoáy suýt nữa cuốn bay thuyền.

Đội trưởng Hà ôm lấy cành cây, có sự trì hoãn của anh ấy, Chung Bình cũng bắt được, đoàn người mượn lực lật được thuyền lại, liên lạc bộ chỉ huy, đổi thành thuyền có công suất mạnh hơn.

Chờ thuyền tới, nước vẫn chảy xiết, khoảng cách lại quá xa, không thể ném dây thừng, hai người bị nhốt ở bờ bên kia khăn giọng kêu cứu cũng bị tiếng nước lấn át.

Đội trưởng Hà mím môi, vẻ mặt bình tĩnh suy nghĩ, lại liên lạc bộ chỉ huy, xin phái trực thăng cứu viện.

Mấy tiếng sau hai người dân đã được cứu.

Trời tối, đoàn người rút cuộc trở về nơi đóng quân.

Nơi đóng quân bố trí tạm thời, đứng vào thời gian ăn cơm, có người dân nhóm lửa nấu cơm, có người ăn chút bánh quy bánh mỳ, trên bầu trời không thấy chút ánh trăng nào, đèn chiếu sáng có hạn, đường dưới chân tối mờ.

Đội trưởng Hà đi họp trước, Chung Bình và nhóm đội viên thảo luận tình hình cứu viện, một lát sau, phía trước một người chậm rãi đi tới.

Ánh sáng quá mờ, Chung Bình chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng rất cao, dáng người không gầy không béo, cô hơi do dự, lập tức lắc đầu, dần đến gần, tầm mắt mới rõ ràng hơn.

Cao cao, áo sơ mi màu ghi cởi hai cúc, ống quần âu dính đầy bùn.

Chung Bình đứng tại chỗ.

A Giới thấy người tới, hô lên: "Lục Thích?!"

Lục Thích hất cằm với anh ta xem như chào hỏi, tầm mắt lại rơi xuống người Chung Bình, quan sát từ đầu đến chân một phen, nói với cô: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi thôi."

Chung Bình: "..."

A Giới vui vẻ, còn muốn hỏi đông hỏi tây, Lục Thích đi ở giữa Chung Bình và anh ta, miễn cưỡng đối đáp mấy câu, tới nơi, mấy người A Giới mới tản đi, vội vàng tìm nồi nấu mỳ.

Cuối cùng Chung Bình đã có thể hỏi anh: "Sao anh lại tới đây?"

Lục Thích liếc cô, thân nhiên nói: "Em nói xem sao anh lại đến đây."

"Hả?" Chung Bình không hiểu gì.

Lục Thích nghiêng răng nghiêng lợi "chậc" một tiếng, "Không có sao gì hết, tập đoàn bọn anh quyên góp mấy xe đồ đạc, anh đi theo xe tới."

Chung Bình kinh ngạc: "Quyên góp đồ đạc? Thứ gì vậy?"

Lục Thích: "Nước, mỳ gói, bánh quy, một đồng đồ ăn, còn có lều."

Chung Bình gật đầu: "Tốt quá, đều đang cần mấy thứ này."

Lục Thích tức giận lườm cô, đẩy cô về phía trước: "Mau đi ăn cơm thôi."

Chung Bình bị anh đẩy hai bước, xoa bụng nói: "Đói chết đi được, cả ngày chưa ăn gì."

"..." Lục Thích dừng lại, "Cả ngày em chưa ăn gì sao? Còn cơm trưa?"

Chung Bình: "Buổi sáng ăn một cái bánh mỳ, buổi trưa làm gì có thời gian ăn. Mấy giờ rồi?" Cô hỏi, nâng đồng hồ của Lục Thích lên.

Trên mặt đồng hồ còn có nước, cô lau một chút, xem giờ, "Bảy rưỡi rồi, đã bận rộn mười hai mười ba tiếng."

Lục Thích mím môi, hơi dùng sức xoa đầu cô: "Đói chết em rồi, đi ăn cơm."

Đội Bình An cũng đã trở lại, mọi người đang đun nước nấu mỳ.

Trước đó không kịp hỏi, lúc này Bình An và Từ Điển đều hỏi Lục Thích, "Sao cậu lại tới đây? Còn đi cùng bên cứu hỏa?"

Lục Thích giải thích qua loa mấy câu, "Quyên góp mấy xe đồ đạc, đi theo đoàn xe tới."

Mại Mạc ngạc nhiên: "Trời ơi, đại gia nè. Ông chủ lớn, rất mợ nó có tiền."

Từ Điển đầu vồ mồm với cô ấy: "Cô không phải là phú bà ư, một bộ quần áo kiếm được gấp ba, cô cũng quyên góp chút đi."

Mại Mại: "Anh ít bịa đặt thôi, một bộ quần áo của tôi kiếm được gấp hai, gấp ba á? Anh nghĩ khách hàng cũng 'thông minh' như anh à?"

Đun nước nấu mỳ, Chung Bình mặc kệ bọn họ, tự lấy cho mình một bát, thúc giục Lục Thích: "Mau ăn thôi."

Động tác của Lục Thích cũng không nhanh không chậm, ngồi bên cạnh Chung Bình bắt đầu ăn như hổ đói.

Chung Bình ăn một lát, nhớ ra gì đó, đi về phía lều.

Lục Thích hỏi: "Làm gì thế?"

"Lấy chút đồ."

Một lát sau, Chung Bình mang theo một lọ thuốc nhỏ, lấy thuốc ra ném vào trong vại nước.

Lục Thích nhìn thấy hỏi: "Giữ vậy?"

Chung Bình giải thích: "Thuốc khử độc, hiện tại nước ở đây không sạch sẽ. Anh có muốn uống nước không?"

"Anh bảo Cao Nam đi lấy nước khoáng rồi."

Đang nói, Cao Nam khiêng hai thùng đồ đến, "Nước khoáng và bánh mỳ, để ở đâu đây?"

Từ Điển nhanh chóng đỡ lấy: "Đề tôi, cho chúng tôi à?"

"Cho mọi người đây." Lục Thích dùng đũa chỉ, "Còn mấy thùng nữa, đội lát nữa đưa đến. Trong cốp xe của tôi không có nhiều lắm, dừng tạm trước đã."

Mại Mại cường điệu hô: "Cảm ơn ông chủ."

Mọi người bị cô ấy chọc cười.

Chung Bình vớt mỳ, cười nói với Cao Nam: "Anh ăn cơm chưa?"

Cao Nam hơi sững sốt, mới trả lời: "Còn chưa ăn đâu."

Chung Bình: "Vậy anh ngồi xuống đi, tôi lấy thêm mấy gói mỳ nữa."

Lục Thích ở bên cạnh lên tiếng: "Tự mình mang bát đi lấy đi."

Mọi người vừa ăn vừa trò chuyện về tình hình cứu viện, nghe thấy Bình An suýt bị nước lũ cuốn đi, mọi người sợ hãi cảm khái, Bình An thân nhiên nói: "Cũng không có gì, xong cả rồi, Từ Điển trở thành ân nhân cứu mạng của tôi đây."

Từ Điển: "Còn cái gì mà ân nhân cứu mạng, suýt chút nữa chúng ta hóa bướm rồi."

"Phụt..." Mại Mại phun mỳ ra, cười to, "Anh là giáo viên ngữ văn hay thể dục thế?"

Từ Điển đẩy gọng kính lên: "Tôi là giáo viên thể dục."

Lục Thích giả nhập SR lâu như vậy, song vẫn chưa biết hết nghề nghiệp của bọn họ, nghe thấy Từ Điển nói, anh hỏi Chung Bình: "Từ Điển là giáo viên thể dục sao?"

Chung Bình gật đầu: "Ừ."

Lục Thích nhún mày, quan sát cơ thể của Từ Điển, cũng không tính là thấp, nhưng quá gầy.

Chung Bình chú ý tới tầm mắt của anh, cười nói: "Trước kia Từ Điển là vận động viên điền kinh, lên đại học chuyển sang học đào tạo."

Lục Thích lại hỏi: "Bọn A Giới thì sao?"

"A Giới làm phát triển phần mềm, lúc học đại học còn làm xăm hình cơ, anh xem trên cánh tay anh ấy toàn hình xăm, chính là xăm vào lúc đó đấy."

Chung Bình giới thiệu từng người cho anh: "Trước kia Mại Mại làm trong nhà nước, cậu ấy nói không hợp với công việc chín giờ làm năm giờ tan sở, làm được một năm thì bỏ ra ngoài mở cửa hàng trang phục, kinh doanh rất khá, mỗi năm kiếm được trăm vạn chứ chả đùa."

"Bình An làm về kinh doanh vật dụng trong nhà, khi anh ấy đi ra ngoài, công việc đều do vợ quản lý."

Lục Thích hỏi: "Đội trưởng Hà thì sao?"

Chung Bình: "Trước kia đội trưởng Hà là lính trinh sát, sau khi xuất ngũ mở công ty bảo vệ, quy mô không lớn, bình thường chú ấy cũng có rất nhiều thời gian."

Những người này làm đủ nghề nghiệp, nhưng lại có thể tập hợp lại, Lục Thích hơi không dám tin, ánh mắt bất tri bất giác dừng trên đồng phục của Chung Bình.

Cô vẫn mặc bộ đồng phục dài tay, lúc này đã tháo thắt lưng, chỉ còn chiếc áo phông màu đen, hai má và cổ có một lớp mồ hôi.

Hai chữ "SR" sau lưng như ẩn như hiện giấu sau nếp gấp.

"Nhìn cái gì thế?" Chung Bình quay đầu nhìn về phía sau.

"Không có gì." Lục Thích dời tầm mắt, hỏi, "Hôm nay em cứu viện thế nào?"

Chung Bình nói mấy tình huống nguy hiểm ra cho anh nghe, Lục Thích nghe mà hoảng hồn, liên tục nhìn cô mấy lần, Chung Bình không hề nhận ra, vẫn còn hoa chân múa tay, "Tôi rơi vào trong nước, nước chảy xiết, sau đó mọi người hợp lực mới lật được thuyền lên."

"... Ai biết nước xiết như vậy, suýt chút nữa thuyền bị ném đi, may mà đội trưởng Hà bắt được cành cây. Thuyền có công suất lớn điều đến cũng không qua được, cuối cùng phải chờ trực thăng mới cứu được hai người kia ra."

Lục Thích lặng lẽ nghe cô nói, thỉnh thoảng vén tóc về sau tai cho cô.

Cao Nam ở bên cạnh đã sớm ăn hết mỳ, nhai kẹo cao su, đứng ở một góc khuất, tai hóng đồng chuyện mạo hiểm.

Cơm nước xong, mọi người thu dọn một chút, rồi tản đi.

Chung Bình xếp chỗ ở cho Lục Thích, "Anh ngủ cùng Bình An nhé?"

Lục Thích nhú mày.

Chung Bình: "Vậy còn Từ Diễm?"

Lục Thích vẫn nhú mày.

Chung Bình: "Những người khác đều có người ngủ chung rồi."

Lục Thích: "Để nói sau đi."

Chung Bình "Ừ" một tiếng, mang chút nước qua, xắn ống quần lên, tùy ý dội xuống chân.

Lục Thích học bộ dáng của cô, cùng cô rửa chân, hỏi cô: "Sao tới chỗ này không gọi điện thoại cho anh?"

"Hả?" Chung Bình sững sốt.

Lục Thích nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, nghĩ ra gì đó, lại hỏi: "Hai ngày nay em không liên lạc với cha mẹ sao?"

Chung Bình: "Sao liên lạc được, chỗ này cũng không có tín hiệu, gọi điện thoại nhờ cấp trên là được."

Lục Thích "chặc" một tiếng: "Chắc gửi weixin rồi nên mới không sợ họ lo lắng?"

Chung Bình: "..."

Chung Bình chà chân, nói: "Anh làm sao biết được?"

"Với kẻ tái phạm như em, tùy tiện đoán là được."

Chung Bình xụ mắt, lườm anh, khom lưng xoa cẳng chân và chân, rửa hết bùn ra.

Về mặt Lục Thích ghét bỏ: "Bản thể."

Chung Bình chỉ vào chân anh, "Anh cũng chả sạch là bao."

Lục Thích: "Anh vốn nói chân anh bẩn." Nói xong anh cũng khom lưng, kì chân mình.

Bình An ở trong lều chui ra, lấy nước giặt tất.

Chung Bình: "..."

Lục Thích: "..."

Chung Bình: "Sau anh lại giặt tất thế? Bên ngoài đang mưa nhỏ, hong khô thì để trong lều cũng được mà.

Bình An vò tất nói: "Cũng đành phải hong khô bên trong thôi."

"Anh đúng là bày đặt, về nhà rồi giặt."

Bình An: "Mang theo có mỗi một đôi, không giặt mai không có tất đi."

Chung Bình kì quái: "Anh đi ra ngoài mà không mang được hai đôi tất sao?"

Bình An bắt đắc dĩ: "Lúc đi bị con gái phát hiện, nó không cho đi, cướp lại tất, vẫn là vợ anh hộ tống đi."

Chung Bình buồn cười, nhớ tới Lục Thích ở bên cạnh, vội hỏi: "Tối nay Lục Thích ở chung lều với anh nhé? Hoặc là Cao Nam cũng được?"

Bình An: "Không thành vấn đề, cứ tự nhiên."

Rửa chân xong, Chung Bình dặn dò Lục Thích: "Tùy anh chọn, anh bàn bạc với Cao Nam một chút, hoặc bảo Bình An đổi, anh và Cao Nam một lều, tôi đi vào đây."

Lục Thích đuổi cô: "Đi đi."

Chung Bình vào lều của mình, dựa vào ba lô, thả lỏng cơ thể, từ từ thư giãn.

Nghỉ ngơi một lát, cô xắn ống quần lên, con người híp lại, mát xa chân, ần ần, bên ngoài lều truyền đến tiếng động.

"Anh vào nhé?"

Chung Bình mở mắt ra, đi qua kéo khóa, "Làm gì vậy?"

Lục Thích khom lưng, khẽ đẩy cô vào trong, không nói lời nào đi vào.

Chiếc lều không lớn, Lục Thích vừa vào không gian trở nên vô cùng chật hẹp, Chung Bình khoanh chân, hỏi anh: "Gi thế?"

Lục Thích ném cho cô một chiếc bánh mì và chai nước khoáng, "Ăn mỗi mì mà no được sao?"

Chung Bình: "..."

Cô quả thật chưa ăn no, tình hình thiên tai nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng, đồ ăn có hạn, vừa rồi cô chỉ ăn một bát mì. Chung Bình đẩy bánh mì qua, "Không sao, tôi không đói."

Lục Thích bóc bánh mì ra, "Ăn đi, có anh ở đây sẽ không để cho em đói." Đưa qua, thêm một câu, "Người bên ngoài sao đói được, em quên anh mở nhà hàng à?"

Chung Bình cười, nhận lấy bánh mì, cắn một miếng, hỏi: "Anh ăn chưa? Vừa rồi anh cũng ăn rất ít."

"Anh bạc đãi ai cũng sẽ không bạc đãi chính mình." Lục Thích lại giúp cô mở chai nước khoáng ra.

Mở xong, tầm mắt anh đảo qua, tay đột nhiên dừng lại, qua mấy giây, bắt lấy cẳng chân Chung Bình.

"Á... làm gì thế?" Chung Bình ngậm bánh mì, hoảng sợ.

Lục Thích dừng sức, nghiêng cẳng chân cô mấy cái, nâng chân lên, để lên trên rồi đảo xuống, để mặt trong hướng về phía mình.

Lần tập huấn trên núi trở về, anh đã nhìn thấy chân Chung Bình, đôi chân xinh xắn trắng nõn, nhìn từ xa không thấy vết chai, Chung Bình chịu khó chăm sóc nên có lẽ chân cô không bị chai do vận động nhiều.

Lần này không thấy vết chai, đôi chân mịn màng trắng nõn, lúc này nhăn nheo trắng bệch, vô cùng thê thảm.

Chung Bình rút ngón chân, "Anh làm gì thế..."

Lục Thích cầm chân cô, "Sao lại thế này?"

"... Chỉ là ngâm trong nước quá lâu thôi."

"Không phải ở trên thuyền sao, sao lại xuống nước?"

"Không xuống nước sao cứu được người."

"Ngâm bao lâu?"

"Không biết... Không để ý."

Lục Thích không nói nữa, vẫn nắm chân cô, không biết đang nghĩ gì.

Qua một lát, đột nhiên buông cô ra, rời khỏi lều.

"Lục Thích!" Chung Bình gọi anh.

"Em chờ đấy." Lục Thích bỏ lại một câu.

Chung Bình ngây người một lúc, sau đó giờ bánh mỳ lên tiếp tục ăn, ăn xong bánh mỳ Lục Thích quay lại, bưng một chậu nước đi vào.

"Ở bên trong hay ra ngoài?"

Chung Bình sững sốt.

Lục Thích quyết định thay cô: "Ở bên trong đi, tránh ra."

Chung Bình lùi sang một bên.

Lục Thích để chậu nước xuống, gian nan đi vào, liếc cô, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của cô, "Chậc" một tiếng, nắm cẳng chân cô lên, bỏ chân cô vào chậu nước.

"Á." Chung Bình rụt chân.

"Nóng à?" Lục Thích hỏi.

Chung Bình lắc đầu: "Không."

Lục Thích bỏ một chân khác của cô vào chậu.

Hai chân để vào nước ấm, Chung Bình thoải mái giống như ở trong spa, ngâm chân, cả người đều thư thái.

Lục Thích lườm cô, tay để vào chậu, vốc nước đổ lên chân cô.

Chung Bình đề tay anh lại: "Đừng, để tôi tự rửa."

"Tiết kiệm ga nên anh chỉ đun được như vậy, chấp nhận tạm." Lục Thích tự tay rửa chân cho cô, đỡ lấy đầu gối, giúp cô xoa bóp.

Chung Bình mím môi, lỗ tai nóng lên.

Qua một lát, bàn tay với vào trong nước, cầm bàn chân của cô lên.

Chung Bình vội ngăn lại: "Để tự tôi làm."

"Cẩn thận đừng để nước sánh ra."

Chung Bình mặt đỏ tía tai: "Để tôi tự rửa, không làm phiền anh."

Lục Thích dễ dàng cầm được cả hai bàn chân cô, không nói lời nào rửa chân cho cô.

Chung Bình dần cam chịu, trong lều chỉ còn tiếng nước.

Chân của Chung Bình chỉ to hơn tay anh một chút, cỡ chân 35, trắng bệch, nhăn nheo, ngâm vào nước ấm hơi hồng hồng.

Trong lòng Lục Thích mềm mại, chuyên chú rửa phía trên, phía dưới, rồi đến cổ chân, nước lũ ở cách đó không xa vẫn nhấn chìm nhà cửa, nơi đóng quân binh an này không biết có bao nhiêu đội viên cứu viện.

Nước dần trở nên lạnh, cuối cùng Lục Thích mới lên tiếng: "Khăn mặt đâu?"

Chung Bình: "... Ở đó." Sau lưng Lục Thích.

Lục Thích xoay người, lấy khăn mặt ra từ đống đồ, nâng chân Chung Bình lên, giúp cô lau khô, lau từng ngón chân một.

Bưng chậu rửa mặt lên, tiện tay để bên ngoài lều, anh lại chui vào.

Chung Bình ôm đầu gối, mở to mắt nhìn anh.

Lục Thích ngồi trở lại trước mặt cô, cầm chân cô, kê lên chân mình, khẽ xoa đầu cô, qua một lát, cúi người xuống, nhìn chăm chăm mắt cô, khẽ hôn lên ngón chân cô.

Chung Bình rút đầu ngón chân, cầm đặt lên đầu gối, nhìn anh, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Cứu nạn lũ lụt (Phần 3)

Chân cô ngâm trong nước hai ngày, ẩm ướt cũng chả dễ chịu mấy, cứng ngắt lâu đã trở nên tê dại, con lạnh càng ngấm dần trên đường đi.

Hiện tại chân cô được người nắm sưởi ấm, nụ hôn ở ngón chân giống như lông chim lướt qua, tứ chi mềm mại, tim đột nhiên đập nhanh.

Lục Thích ngừng lại, lặng lẽ nhìn cô.

Bờ môi của anh khẽ rời khỏi ngón chân cô, nhưng hơi thở vẫn như chạm vào cô, anh nhẹ nhàng ấn bàn chân cô, ngón tay sờ từng chỗ nhăn nheo trắng bệch, nhận thấy trong tay anh khẽ run lên, anh dán môi đến gần, khe khẽ cọ.

"Lục Thích..." Giọng nói của Chung Bình vô cùng thấp.

"Hả?" Lục Thích nhìn chăm chăm cô, môi lại dán lên ngón chân cô.

Nửa khuôn mặt Chung Bình vùi trên đầu gối, ngược mắt nhìn anh, rút chân trở về.

Lục Thích dùng sức không cho cô rút.

Chung Bình cup mắt, đầu gối che kín miệng, động đập đầu ngón chân. Lục Thích xoay ngón chân giống như gảy dây đàn, xoay hết lại nắm sang ngón khác.

Đầu ngón chân vừa mềm vừa trắng, tay anh dừng lại, tiếp tục chuyển sang ngón tiếp... ngón thứ tư... ngón nhỏ nhất...

Chung Bình cup hết đầu ngón chân vào, che miệng, khó chịu "Á" một tiếng.

Lục Thích nhẹ nhàng hơn.

Gần gũi, yêu thương cô.

Chung Bình cảm lấy vải quần trên đầu gối, mím chặt môi. Trong lòng rất ối, cô đỏ mặt hời.

"Được rồi..." Cô nói.

Lục Thích ngừng tay, hít thở sâu, chờ khi đã bình tĩnh, liếc cô, "Chân lạnh như vậy mà còn đang là hè đấy."

Chung Bình: "... Ngủ một giấc là được rồi." Giọng nói vẫn còn ấp úng.

"Chân còn đau không?"

Chung Bình lắc đầu.

"Em đi giày gì?"

"Giày thể thao và giày đi mưa, đổi cho nhau." Chung Bình lại thử rút chân về.

Lục Thích túm lại: "Đừng nhúc nhích."

Anh dùng chút lực, bằng trí nhớ, rút ngón chân cô mấy cái, tiếp theo ấn lòng bàn chân cô, lúc này sức mạnh hơn khiến Chung Bình hơi đau.

Chung Bình hít thở sâu.

Lục Thích nói: "Anh xoa bóp cho em."

Chung Bình sùng sốt: "Anh còn biết làm cái này?"

"Không phải tục ngữ đã nói, bệnh lâu ngày thành thầy thuốc à..." Lục Thích nói, "Anh thấy những người đó ấn cho anh như vậy."

"..."

Chung Bình: "Tôi không cần đâu..."

Lục Thích vỗ mu bàn chân cô, "Yên tâm, bảo đảm làm cho em thoải mái."

Bệnh lâu ngày thành thầy thuốc là có lý, Lục Thích thường xuyên làm các loại xoa bóp, dựa theo bức tranh hồ lô, tìm đúng huyệt vị ấn cho cô mấy cái, ấn đau đến mức Chung Bình không nhịn được kêu lên.

Đội trưởng Hà ở bên ngoài vừa đi họp về, đi vào doanh trại, nghe thấy tiếng kêu kì lạ, không khỏi nhìn qua, có người chào hỏi ông: "Lão Hà! Đội trưởng Hà!"

Đội trưởng Hà quay đầu: "Bình An?"

Trên tay Bình An vẫn còn cầm tất, bên ngoài mưa đã tạnh, tính mang ra phơi, "Chú ăn chưa? Tôi nấu cho chú hai gói mì nhé?"

"Không cần đâu, tôi tự làm được." Ông nhìn về hướng lều bên kia, "Sao tôi lại nghe thấy có tiếng người kêu?"

Bình An cười nói: "Tiểu Lục đến, không cần phải quan tâm."

"Tiểu Lục?" Đội trưởng Hà sùng sốt, "Sao lại thế này?"

Bình An giải thích đơn giản mấy câu, sắc mặt đội trưởng Hà quái dị, lại nhìn sang lều bên kia.

Bình An: "Chỉ là người trẻ tuổi trò chuyện một chút thôi, cô bé Tiểu Chung này rất hiểu chuyện, trong lòng có chừng mực."

Trên lều hiện lên hình chiếu, mọi chuyện xem như bình thường, đội trưởng Hà ho nhẹ một tiếng: "Tôi về lều đây, cậu nghỉ ngơi sớm một chút."

"Vâng." Lại nhắc nhở một câu, "Vậy tôi mang cho chú hai cái bánh mì và một chai nước nhé, Tiểu Lục mang đến đây."

Trong lều, Chung Bình che miệng lại, vừa đau vừa thoải mái, không biết nên đá anh hay là tiếp tục chịu đựng.

Lục Thích giữ chân cô, ấn mấy cái, quan sát vẻ mặt của cô, mỉm cười, qua một lát, rốt cuộc dừng tay.

Trên cổ Chung Bình đã có lớp mồ hôi mỏng.

Chung Bình thở phào, thu chân lại, tự mình xoa.

"Thoải mái không?" Lục Thích hỏi.

"... Cũng được."

Lại xoa một lúc, thấy Lục Thích còn đang nhìn mình, Chung Bình nói: "Anh về đi, anh ngủ cùng Bình An hay như thế nào?"

Lục Thích không đáp, áp sát về phía cô, tay đột nhiên xuyên qua gối cô, dùng sức ôm cô lên đùi.

Chung Bình cúi đầu khẽ kêu một tiếng, đám ngực anh: "Anh làm gì thế?"

"Chỗ này nhỏ quá, để rộng thêm chút."

Chung Bình: "...???"

Lục Thích nhìn sang bên cạnh, kéo ba lô qua, xách lên, đặt vào phía sau tựa vào, thoải mái để Chung Bình trên đùi.

Chung Bình đang muốn đứng lên, đột nhiên Lục Thích lên tiếng: "Hôm nay anh đi theo thuyền, thấy Bình An rơi vào trong nước."

Chung Bình không nhúc nhích, nghe anh nói.

"Rất dọa người, trước kia lúc xem tin tức không có cảm giác gì."

Chung Bình hỏi: "Anh cũng đi giải cứu người sao?"

"Không, anh ngồi chung thuyền với phóng viên." Lục Thích đột nhiên hỏi cô, "Sao em lại gia nhập SR?"

Chung Bình sừng sốt, há hốc miệng, nhưng không trả lời.

Lục Thích quan sát một lát, bỏ qua câu hỏi, điều chỉnh tư thế, dựa vào thoải mái hơn chút, trò chuyện với cô những vấn đề khác.

Chẳng bao lâu, mũi cô có mồ hôi, anh thay cô lau đi.

Chung Bình nhìn ba lô nói: "Trong túi của tôi có quạt điện mini."

Lục Thích xoay người, mở túi ra, tìm một lúc, cuối cùng lấy ra được một chiếc quạt điện nhỏ màu hồng. Chung Bình lấy lại, bật công tắc, gió thổi ra nói: "Còn muốn nói chuyện không?"

Lục Thích nhìn đồng hồ, "Còn sớm"

Chung Bình dịch chân, muốn rời khỏi ngực anh, Lục Thích ôm chặt lấy cô, Chung Bình thuận thế dựa vào, nói: "Vậy nói đi." Lỗ tai còn hơi đỏ.

Lục Thích cong khóe miệng, "Ừ."

Chung Bình nói tiếp: "Qua nửa tiếng nữa anh trở về đi, anh không nghỉ ngơi thì Bình An cũng cần nghỉ."

"Biết rồi."

Lục Thích ôm Chung Bình vào ngực, trò chuyện câu được câu không, hỏi cô hai ngày nay ăn uống, xin phép đơn vị như thế nào, ngày mai phải làm gì.

Vừa hỏi, anh vừa rút quạt trong tay Chung Bình ra, nâng tay lên, để gió thổi về phía cô.

Ánh sáng trong lều trại nhỏ nhỏ chiếu vào quảng thâm dưới mắt của cô, hai ngày nay cô không ngủ ngon, lúc này mắt đã nhắm lại.

Lục Thích hôn mắt cô, lại hôn môi, liếc qua bàn chân trần của cô, anh vắt chân qua, bao lấy chân cô, lập tức không cử động nữa, giờ quạt trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cứu viện lũ lụt (Phần 4)

Chung Bình ngủ rất say, ngực chậm chậm nhấp nhô, hơi thở dán vào bên dưới cổ anh, đôi chân nheo nhắm trắng bệch trở nên ảm áp.

Tay Lục Thích mỏi nhừ, quay cổ tay, gió từ chiếc quạt điện nhỏ cũng di chuyển theo anh, thổi trúng vào tóc mái Chung Bình. Lục Thích dùng ngón út gạt tóc mái ra, khẽ thở dài, cánh tay đặt lên ngực, quạt chĩa về phía cô, tay kia ôm chặt lấy cô, bản thân cũng nhắm mắt lại.

Anh ngủ không quen, quạt rơi xuống mấy lần làm anh thức giấc, từ từ nhắm hai mắt nâng quạt lên, lặp lại mấy lần, lần cuối cùng khi mở mắt, anh nhìn đồng hồ trong tay.

Bốn rưỡi sáng...

Không qua bao lâu nữa trời sẽ sáng rồi.

Giấc ngủ của Lục Thích không đủ, lười biếng không muốn cử động, đầu óc trống rỗng, nhìn chằm chằm đỉnh lều một lát, sau một lúc lâu, mới khẽ hít thở, đặt chiếc quạt đã hết pin sang bên cạnh, nghiêng đầu nhìn người trong lòng, cẩn thận rút cánh tay ra.

Động tĩnh rất nhỏ, nhưng vẫn khiến người tỉnh.

"Hử..." Chung Bình không mở được mắt ra, khẽ giật mình.

Lục Thích rút cánh tay ra, nâng đầu cô, khẽ nói: "Còn sớm, em ngủ tiếp đi."

Chung Bình mơ màng, cũng chưa ý thức được gì, lẩm bẩm hỏi: "Sao anh còn chưa đi qua, Bình An..."

Lục Thích cười, "Hiện tại anh đi qua đây."

Cẩn thận đặt đầu cô lên chiếc gối bên cạnh ba lô, chỉnh lại tóc mái cho cô, Lục Thích cúi xuống khẽ hôn lên miệng cô, "Anh đi nhé?"

Chung Bình nhắm mắt lại nói: "Ừ, ngủ ngon."

Lục Thích lại cười, hôn cô lần cuối, mới xoay người rời đi.

Vừa kéo khóa ra, anh đột nhiên quay đầu lại, tìm một chút, lấy tấm thảm nhỏ, đắp chân cho Chung Bình.

Vừa đắp được lên, hai chân kia đã vắng thảm ra.

"Chặc!" Lục Thích nhìn người ngủ say, lại ngồi xổm xuống, kéo thảm đắp lên người cô.

Cánh tay Chung Bình vùng lên, trở mình, thảm lại rơi sang bên cạnh.

Lục Thích buồn cười vỗ vào chân cô một cái, cuối cùng mặc kệ, chui ra ngoài lều.

Mùa hè trời hừng sáng sớm, bên ngoài tranh tối tranh sáng, mặt đất ẩm ướt, không nghe thấy tiếng người.

Lục Thích vươn vai, xách quần đi về phía rừng cây, đi được nửa đường, phía sau truyền đến tiếng kéo khóa lều, nhìn lại, anh huyết sáo.

Cao Nam vừa tỉnh lại, nghe thấy tiếng này, híp mắt nhìn qua, thấy Lục Thích quay đầu, đi đến gần hỏi: "Dậy rồi?"

"Còn chưa ngủ, dậy cái khỉ gì." Lục Thích nói, "Cậu dậy sớm thế?"

"Đi tiểu."

"Khéo thật."

Hai người cùng đi vào rừng cây, cách một gốc cây, cởi quần, xả nước.

Lục Thích ngáp một cái, hỏi: "Cậu ngủ ở lều nào?"

Cao Nam: "Từ Điển chuyển sang lều của Bình An, để lại lều cho chúng ta."

"Rộng không?"

"Cái gì rộng không?"

"Lều."

Cao Nam: "Bằng lều của cô Chung."

Lục Thích ghét bỏ: "Nhỏ quá, cậu đi tìm lều khác đến đi."

"Trời sáng rồi tôi đi tìm."

Lục Thích lại nói: "Đừng gọi là cô Chung, gọi Chung Bình đi."

Cao Nam cười.

Nhìn cả đêm, cuối cùng đã được xả nước, Lục Thích lắc cậu nhỏ, kéo khóa quần nói: "Này, có chút cảm giác trở lại năm đó không?"

Cao Nam: "Đi tiểu ven đường?"

Lục Thích: "Đâu chỉ tiểu ở ven đường, chỗ nào mà chúng ta chưa từng tiểu qua. Góc tường, căn tin, bên giường, cột điện, thùng rác..."

Cao Nam cười nói: "Được rồi ông chủ, cậu nhớ lại chuyện năm đó mà không thể nhớ được chuyện bình thường chút sao? Cậu còn nhớ lúc chúng ta đi tiểu ở căn tin bị một đám vậy đánh không?"

Lục Thích: "Sao không nhớ chứ, đánh cho bọn họ phải gọi cả ông nội ra."

"... Có phải cậu nên xua đuôi kí ức này đi không?"

Lục Thích hừ một tiếng, cười thờ dãi: "Không ngờ Trương Gia Thôn này cũng để chúng ta lưu lại kí hiệu."

Cao Nam: "..."

Hai người chỉnh xong quần, vừa trò chuyện vừa đi về, đi qua lều của Chung Bình, Lục Thích cũng không dừng lại mà tiếp tục đi về phía trước.

Cao Nam nhắc nhở: "Đi thôi."

"Hả?" Lục Thích nhìn theo tầm mắt anh ta, nhìn về chiếc lều phía trước, cười, phát tay, "Đi thôi."

Cao Nam nhú mồm, nhìn thoáng qua đầu kia, mới theo sau.

Lều của Từ Điển cũng giống lều của Chung Bình, Lục Thích đá văng mấy thứ linh tinh, tùy ý nằm xuống, tranh thủ thời gian ngủ. Cao Nam đá anh: "Dịch sang một chút."

Lục Thích xoay người, không nhúc nhích.

Cao Nam lắc đầu, đành phải chấp nhận.

Chung Bình bị tiếng chuông đồng hồ báo thức đánh thức, dụi mắt, lại nằm úp mặt xuống gối, cuộn mình ngủ một lát, mới ngồi dậy.

Từ trước đến nay khi mới tỉnh dậy đầu óc cô luôn chậm chạp, bần thần, nhìn chăm chăm chiếc thảm bên cạnh một lúc lâu, nhận ra mình đang ở đâu, cô mới đi ra ngoài lều.

Trời đã sáng, không có ánh nắng, đã có người đi lại. Chung Bình ngáp mấy cái, lấy đồ đi rửa mặt, đi về phía vòi nước.

Lấy nước, nửa tỉnh nửa mê ngồi xồm xuống đánh răng, bên cạnh có người đi tới. "Ọc ọc" một lát, lấy nước trên đầu cô, cũng ngồi xồm xuống.

Chung Bình nhìn thấy, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một nửa, miệng ngậm kem đánh răng hỏi: "Anh dậy sớm thế?"

Lục Thích khép hờ mắt, làm bộ vừa tỉnh, "Ngủ không ngon."

"Không quen ngủ lều sao?"

"Có lẽ vậy."

Cao Nam cùng đi tới muốn lấy nước, Chung Bình lùi sang bên cạnh, Cao Nam gạt đầu với cô.

Chung Bình tiếp tục đánh răng, cánh tay co lại, tóc mái bay bay, thoạt nhìn linh hoạt. Lục Thích ngửa tay, ngậm kem đánh răng, chìa tay ra đề xuống.

Chung Bình cúi đầu, "Hử?"

Lục Thích: "Tóc mái."

"Không sao." Chung Bình lấy tay vuốt tạm.

Cô vừa ngủ dậy, sau khi nghỉ ngơi đầy đủ, làn da ửng hồng, kem đánh răng dính trên miệng, thoạt nhìn hơi ngốc nghếch không thông minh như bình thường.

Lục Thích quan sát một chút, súc miệng, phun mạnh, bọt nước hắt vào ống quần Chung Bình.

"Á..." Chung Bình tránh sang bên cạnh, lườm ra hiệu anh chú ý một chút.

Lục Thích nhú mồm với cô, để đầu bàn chải vào trong cốc ngoáy, lúc đứng dậy thuận tay sờ đầu cô.

Mọi người dần dần thức dậy, rửa mặt xong, ăn sáng, sau đó đội trưởng Hà phân công nhiệm vụ ngày hôm nay.

"Vẫn giống như hôm qua, mấy người Bình An Từ Điển một đội, mấy người A Giới đi theo tôi, tiếp tục cứu thôn dân bị mắc kẹt, những người khác..." Đội trưởng Hà nhìn về phía Chung Bình, "Tiểu Chung đợi tập hợp với phân đội Hưng Đức, lên trực thăng cứu viện."

Tinh thần Chung Bình chấn động, lớn tiếng nói: "Rõ!"

Cao Nam và Lục Thích vây bên cạnh xem, Cao Nam nghe thấy, nhỏ giọng nói: "Trực thăng... to như thế? Sao lại chọn Chung Bình?"

Anh ta cũng biết Chung Bình đăng kí thi bằng lái trực thăng cá nhân với Lục Thích, hỏi: "Cô ấy có thể lái được trực thăng?"

Lỗi tai đội trưởng Hà thính, không ngại giải thích một câu: "Tiểu Chung là một trong số ít những đội viên của SR tham gia huấn luyện nhiệm vụ trực thăng, từng tham gia nhiều vụ giải cứu bằng trực thăng, kinh nghiệm phong phú."

Lục Thích nhìn về phía Chung Bình, cô đang đứng thẳng, khuôn mặt nghiêm túc, dường như đã chuẩn bị tốt, giây tiếp theo có thể lao tới hiện trường cứu viện.

Phân đội SR Hưng Đức phái hai phi cơ trực thăng tham dự nhiệm vụ cứu viện lũ lụt, lúc này trực thăng đang đỗ ở sân bay Khánh Châu, đang liên lạc với bộ chỉ huy.

Không bao lâu, Chung Bình thuận lợi liên lạc được với nhóm bên phân đội Hưng Đức, lên trực thăng, bay về phía "đảo biệt lập".

Nước lũ không có dấu hiệu rút đi, sức nước vẫn mạnh như hôm qua, trực thăng tìm kiếm người dân bị nhốt, không bị điều kiện trên mặt đất hạn chế, quá trình cứu viện thuận lợi hơn rất nhiều so với hai ngày trước.

Chung Bình phụ trách hạ xuống, đưa người bị nhốt lên trực thăng, bình an chuyển đến mặt đất an toàn, một chiếc máy bay vận tải khác bay quanh thị trấn tiếp tế các loại vật tư cứu viện.

Lục Thích ở nơi đóng quân không có việc gì làm, châm một điếu thuốc, đi loay quanh một chút, nghe người ta bàn tán, nói trong mấy giờ nữa chính phủ sẽ phái lãnh đạo xuống thị sát thăm hỏi khu thiên tai, có đồ cứu trợ của các nhà từ thiện đang trên đường đến.

Nhóm thôn dân còn đang ăn sáng, ủ rũ nên giải quyết nhà cửa bị ngập nước thế nào.

Bọn trẻ đang chơi đùa, không biết tự nhiên nổi lên tranh chấp, một đứa trẻ đột nhiên gào khóc, một lát sau, lại có mấy đứa trẻ khóc theo.

Xung quanh âm ỉ, Lục Thích ngậm thuốc quay trở về, suy nghĩ lại đi về khu an toàn gần vùng lũ lụt.

Đoàn đội trưởng Hà đã cứu được bốn thôn dân ra, người lái thuyền đưa bọn họ về khu an toàn.

Thuyền tới gần, từ từ đưa người lên bờ, có hai người cần nhanh chóng cấp cứu, đội trưởng Hà cho người nhanh chóng liên lạc với nhân viên y tế.

Sau khi bận rộn xong, anh ta mới có thời gian nhìn Lục Thích đang đứng giữa trời.

"Tiểu Lục, sao lại ở chỗ này? Có việc à?" Đội trưởng Hà hỏi.

Lục Thích nhìn hai thôn dân được nâng lên, quay đầu nói: "Đội trưởng Hà, tôi yêu cầu được tham gia cứu viện."

Đội trưởng Hà: "..."

Lục Thích tiến lên: "Dù sao tôi cũng đã tham gia huấn luyện mấy tháng rồi, lúc này thêm một phần sức lực thì có thêm một phần hi vọng, đừng cân nhắc." Anh đi đến bên cạnh đội trưởng Hà, vỗ cánh tay anh ấy, "Đi thôi, tranh thủ thời gian."

Anh làm ra vẻ mạnh mẽ, không phải hỏi mà là trực tiếp thay người quyết định, đội trưởng Hà cũng không để lãng phí thời gian, đi đến bên thuyền, nói: "Tất cả nghe theo tôi chỉ huy. A Giới, mang áo phao cứu sinh lại đây!"

Lục Thích mặc áo phao cứu sinh vào, ngồi lên thuyền, lần đầu đi theo đội ngũ SR tham gia cứu viện ở hiện trường.

Trên thuyền còn có một đội viên cầm DV, anh nhìn nhưng cũng không hỏi.

Nước lũ bao phủ làng mạc, cứu người không phải là chuyện dễ, thôn dân kêu cứu ở chỗ cao dễ dàng tìm được, còn có rất nhiều thôn dân lâm vào tình trạng nguy hiểm, căn bản không có sức gọi bên ngoài kêu cứu.

Tất cả nhân viên cứu viện đều tập trung tinh thần.

Đội trưởng Hà nhận được lệnh, chỉ huy thuyền chạy đến một khu vực.

Xa xa là nhà một người dân, cầu vào đã bị nước lũ làm gãy, mười mấy người đứng bờ bên kia vẫy tay cầu cứu với bọn họ. Thuyền dừng lại, mọi người lên bờ, sau khi buộc chắc dây thừng, A Giới treo ngược người đi cứu người.

Lần đầu tiên Lục Thích nhìn thấy cách cứu viện này, A Giới tới được bờ bên kia, ôm một đứa trẻ vào lòng, cầm lấy dây thừng, đổi chiều bỏ lại, vừa xuống đất, mọi người tháo đứa trẻ không ngừng khóc ra, A Giới lại đổi chiều đi lên.

Sau khi cứu được năm người, thay đổi người, bận rộn mấy giờ, cuối cùng đã cứu được hơn mười người từ bờ bên kia.

Lục Thích ôm đứa trẻ lên thuyền, đi theo thuyền đưa người về, rồi vòng lại.

Lát sau lại phát hiện ba người bị nhốt trên lầu ba một nhà dân, tính toán độ cao và sức nước, nghiên cứu xong phương án cứu viện, đội trưởng Hà quyết định bắc thang bên nhà đối diện, cứu người ra.

Lục Thích hỗ trợ, nhìn đồng đội trèo từ thang lên cửa sổ đối diện, ôm người ra, công lên lưng, lại chậm rãi trở về, anh tiếp lấy người.

Tiếp xong ngẩng đầu lên, thấy một chiếc trực thăng bay qua đỉnh đầu, thân máy bay màu trắng có chữ, khoảng cách quá xa anh không thấy rõ.

Liên tục cứu được ba người ra, lại giống như trước chuyển bọn họ đến khu an toàn.

Qua buổi trưa, không ai nhắc đến chuyện ăn cơm, Lục Thích đi theo thuyền lại phát hiện người dân bị nhốt.

Rời khỏi thuyền, cả người đều dính nước, lên mặt đất, Lục Thích kéo thang đặt lên đường, dẫm lên thang nói, "Từng người một!"

Từng người xuống một, kéo được người bị nhốt ra, thả lên thuyền.

Cả một buổi chiều, lên rồi xuống nước, phần dưới eo anh luôn ẩm ướt, đôi ủng đi mưa trên chân cũng không có tác dụng, vừa thấp vừa lạnh, cả người khó chịu.

Lại đưa người đến khu an toàn, anh chống eo thở, nhận lấy nước Cao Nam đưa tới, mở ra uống.

Cao Nam chia nước và bánh mì cho mọi người, nhìn mồ hôi rơi trên thái dương, "Lại thêm hai khu ở tạm nữa, hiện tại bọn họ đã chuyển những người ở lâu qua đó."

Cả người Lục Thích không thoải mái, vừa ẩm ướt vừa nóng vừa mệt, rõ ràng anh đã lấy áo phong coi như khăn mặt rồi, "Đủ ở không? Nhiều người thế này..."

"Ầm ầm ầm..."

Trên bầu trời truyền đến tiếng trực thăng.

Lục Thích bỏ áo ra, ngẩng đầu xem.

Trực thăng màu trắng đi tới, dừng trên không, hai chữ "SR" cực lớn đập vào mắt anh.

Cửa cabin mở ra, một cô gái mặc đồng phục màu vàng, trước ngực cột lấy một đứa trẻ, từ từ hạ cánh xuống.

Một lát sau rơi xuống đất, cô gái cời nút buộc đứa trẻ ra, đứa trẻ chạy sang bên cạnh, trên máy bay lại có hai người xuống, cô cời dây an toàn cho bọn họ, dặn dò mấy câu, lại cài chặt nút, dây thừng từ từ thu lên trời, cô rời khỏi mặt đất, bay lên giữa không trung, trở về trực thăng.

Nhóm thôn dân ngửa đầu lên, không ngừng lớn tiếng hô: "Cám ơn!"

"Cám ơn!"

"Vất vả!"

Người trên trời cũng vẫy tay, cánh quạt chuyển động, trực thăng bay đi, dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lục Thích hít thở sâu, ngửa đầu, uống sạch chỗ nước còn lại, lau nước bên miệng, ném bình về phía Cao Nam, tinh thần phấn chấn, "Ha" một tiếng, đi về phía nhóm đội viên, "Tiếp tục làm cho than đá bay!"

Trời tối, mọi người dần trở về nơi đóng quân.

Từ từ trở về, mọi người câu được câu không trò chuyện tình hình cứu viện hôm nay, Lục Thích ngửi thấy mùi thối trên người, cau mày.

Bà vai bị người vỗ hai cái, quay đầu nhìn hóa ra là đội trưởng Hà.

Đội trưởng Hà nói đầu ra đầy: "Biểu hiện khá đầy."

Lục Thích: "..."

Lục Thích giơ cánh tay lên, cũng vỗ vai ông, "Chú chỉ đạo đúng đắn, gừng càng già càng cay."

Đội trưởng Hà: "..."

Tới nơi, không thấy người của anh, Lục Thích tìm một vòng, hỏi Bình An: "Chung Bình còn chưa trở về sao?"

Bình An chỉ về một hướng: "Cô ấy từ sân bay trở về, có lẽ là đi từ hướng đó."

Lục Thích chia cho anh ta điều thuốc, châm lửa, trò chuyện hai câu, vẫy tay, đi về phía cửa nơi đóng quân.

Trời không trăng không sao, xung quanh tối mịt, Lục Thích ngồi xổm ở ven đường, hút thuốc, nhìn về phía đông.

Hút hết một điếu, anh đứng lên đi lên, thư giãn gân cốt một chút. Suy nghĩ, lại lấy một điếu ra, nhưng không hút.

Chung Bình và nhóm phân đội Hưng Đức đi về nơi đóng quân, bụng thật sự rất đói, cô đi nhanh hơn, rời khỏi đội ngũ.

Trên mặt đất toàn là đá vụn nước bùn và vũng nước, không thấy rõ đường, trên ống quần lại dính một đồng nước bùn. Gần đến nơi, Chung Bình giống như được trở về nhà, đột nhiên nhìn thấy một chút ánh sáng trong bóng tối.

Ánh sáng cách mặt đất hơn 10 cm, từ từ chuyển lên trên, dừng lại một chỗ, lóe lên một chút, một điểm nho nhỏ, là thứ duy nhất ở trên con đường phía trước chiếu sáng cho cô.

Làn khói lượn lờ bay đến, tiếng giày giẫm trên mặt đất bằng, đến trước mặt cô, âm thanh ngừng lại.

"Về rồi?"

"... Vâng."

"Có đói không?"

"Đói chết rồi."

"Đi thôi, nấu mỳ cho em." Lục Thích ôm bả vai cô, ngâm điều thuốc vào miệng.

"Anh ăn chưa?" Chung Bình đi theo anh về nơi đóng quân.

"Không, anh cũng vừa về."

"Anh đi đâu?"

"Cứu viện."

"Anh đi cứu viện?"

"Có gì mà ngạc nhiên thế."

"Không ngạc nhiên... Vừa rồi sao anh lại đứng ở đây?"

"Chờ em đấy."

"..."

"Thuốc cũng sắp cháy hết rồi."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cứu viện lũ lụt (Phần 5)

Lục Thích đưa cô về nơi đóng quân, để hai nồi nước, thả bốn gói mỳ. Chung Bình thấy trên bàn có một bọc giấm bông, hỏi: "Ai mang tới thế?"

Lục Thích nói: "Tổ chức Ái Tâm."

Chung Bình nhìn số lượng, lấy ra hai cái, "Nấu chung đi."

Lục Thích nhận lấy, lại lấy ra hai cái, vừa mở vừa khinh bỉ cô, "Keo kiệt quá."

Chung Bình khẽ hừ một tiếng, "Tôi đi rửa mặt, anh nấu chậm một chút."

Cô quay về lều lấy khăn và chậu rửa mặt, đi đến vòi nước gặp Cao Nam.

Cao Nam đang rửa cánh tay, nhìn thấy cô, chào hỏi. Chung Bình lấy nước, hỏi anh ta: "Anh cũng vừa về à?"

"Ừ, ban ngày tôi rảnh không có việc gì, hỗ trợ bên ở tạm, ai biết bận rộn đến tận bây giờ." Cao Nam nói.

Chung Bình: "Vậy anh đã ăn tối chưa?"

Cao Nam: "Vẫn chưa."

"Lục Thích đang nấu mỳ, anh chờ một chút."

Cao Nam gật đầu.

Vòi nước dựng trên mặt đất, vô cùng đơn sơ, Chung Bình lấy xong nước, đặt chậu rửa mặt sang bên cạnh, vắt khăn lau mặt. Bận rộn cả một ngày, khắp người toàn mồ hôi, còn phải tìm nơi tắm rửa nữa, Chung Bình lau xong cổ, nghe thấy Cao Nam hỏi: "Hôm nay tôi thấy cô thả người từ trên trực thăng xuống."

Chung Bình ngẩng đầu: "Anh nhìn thấy à? Lúc nào thế?"

Cao Nam: "Buổi chiều."

Chung Bình nhớ lại: "Tôi không thấy anh."

Cao Nam cười.

Chung Bình vừa lau vừa hỏi: "Lần đầu tiên anh đến nơi này nhỉ?"

"Ừ, lần đầu."

"Hoàn cảnh nơi này không tốt lắm, nếu anh thiếu gì, ví dụ như thuốc xịt muỗi, bạch được Vân Nam, cao dán vết thương gì đó đều có thể đến chỗ đội trưởng Hà, chỗ tôi cũng có."

Cao Nam nhú mày, thấp giọng đồng ý.

Ánh sáng mờ nhạt, người trước mặt cúi đầu lau sau gáy, tay vén tóc sang một bên, lộ ra lỗ tai và chiếc cổ thon dài, Cao Nam nhìn thoáng qua, cup mắt.

Lau xong, hai người trở về, từ xa đã nghe thấy có người gọi: "Mỳ nhũn hết rồi."

Chung Bình cười, bước nhanh hơn, "Anh vớt lên chưa? Cao Nam còn chưa ăn tối đâu, cho anh ấy hai gói mỳ đi."

"Cậu còn chưa ăn sao?" Lục Thích hỏi Cao Nam đi phía sau Chung Bình.

"Chưa, tôi vừa quay về."

"Cậu ta ăn một gói đủ rồi, sức ăn không bằng em đâu." Lục Thích nói với Chung Bình, bỏ một gói mì vào nồi.

Qua một lúc, ba người cuối cùng cũng bắt đầu ăn mì.

Lục Thích và Chung Bình bung nồi ăn, Cao Nam nhả nhận dùng bát ăn, lạp xưởng và mì vĩnh viễn là sự kết hợp số một, Chung Bình vừa ăn vừa thèm, lục tìm, lại mở một túi cải bẹ ra.

"Này, anh có muốn một chút không?"

Cao Nam ngược mắt nhìn Chung Bình, "Có." Cô gấp chút cải bẹ vào trong bát anh ta.

Chung Bình trở lại bên cạnh Lục Thích, gấp cho Lục Thích một ít, đem phần còn lại bỏ vào nồi mình, tóc mái quá dài che mắt, lại bị người bên cạnh gạt một chút, một lát sau lại rơi xuống.

Chung Bình thối lên trên, gạt tóc mái sang bên cạnh, "Không sao."

"Đâm vào mắt."

Lục Thích vừa dứt lời, mắt Chung Bình đã bị che mắt, đúng là đâm vào mắt rồi. Lục Thích cầm đũa vào nồi, lại giúp cô vén tóc mái sang bên cạnh.

Cao Nam ở đối diện nhìn thấy, gấp cải bẹ trong bát, cup mắt đưa vào miệng.

Lát sau, Mạ Mạ ngửi mùi chạy tới, cướp mất hơn nửa đồ ăn của Chung Bình, hai người trò chuyện một lúc, thu dọn xong bát đũa cùng đến phòng tắm khu ở tạm tắm rửa.

Điều kiện sơ sài, Chung Bình lấy chậu rửa mặt đội, tắm xong đi cùng Mạ Mạ trở về, trên đường gặp người đội viên, anh ta cầm DV gọi cô, "Hey, Tiểu Chung, ngày mai ở phân đội Hưng Đức cũng có người quay trực thăng sao?"

Chung Bình lắc đầu: "Không rõ lắm, anh muốn quay sao?"

"Tuyên truyền thôi, đương nhiên phải quay. Vậy để tôi hỏi đội trưởng Hà một chút."

"Hôm nay quay thế nào?" Chung Bình hỏi.

"Quay một ngày, tình hình cứu viện vừa nguy hiểm vừa cảm động, Tiểu Lục cũng được quay mấy lần."

"Hả?"

Người đội viên biết làm người, đưa DV luôn cho Chung Bình, cười nói: "Vậy xem đi, Tiểu Chung, cô am hiểu chuyện này, đến lúc cắt nối biên tập cô chỉ cho tôi một chút."

Chung Bình: "..."

Cô cũng không từ chối, từ chối thì bất lịch sự, giờ tay nhận lấy.

Trên đường trở về, Mai Mai trêu chọc: "Chả biết thứ tự trước sau gì, dựa vào gì mà đưa cho cậu trước chứ..." Nói xong đập mạnh bả vai Chung Bình, "Nào mở ra xem trước đi."

Bộ dáng Mai Mai cao lớn vạm vỡ, mỗi lần tay đập xuống khiến Chung Bình bị ép suýt mềm nhũn cả người, "Nặng quá, tránh ra."

Gạt cánh tay trên vai, nghe theo lời cô ấy, mở DV ra.

Mai Mai như cười như không: "Tớ thế này mà gọi là nặng sao, sao so được với ông chủ Lục, đến lúc đó chẳng phải cậu sẽ bị anh ta đè chết à."

Chung Bình: "... "Đá một cái trúng chân Mai Mai.

Mai Mai cười lớn né ra.

Hai người đùa giỡn trở về, tới nơi đóng quân thì tạm biệt, Chung Bình cúi đầu xem DV, từ từ đi về phía lều của mình.

Từ xa đã nhìn thấy ánh đèn trong lều, đến gần chui vào quả nhiên là Lục Thích.

Lục Thích vừa tắm xong, tóc đã khô một nửa, đang dùng ngón tay chải đầu, thấy người đi vào, lập tức bỏ tay xuống, "Sao lâu thế?"

"... Chơi với Mai Mai một lúc." Chung Bình ngồi xuống, "Anh tắm à?"

"Ừ, tắm qua, ngay cả sữa tắm cũng không có, đành phải dùng xà phòng tắm từ đầu đến chân."

"Sao anh không hỏi tôi." Chung Bình mở túi ra, "Có dầu gội, dầu tắm, còn cả sữa rửa mặt nữa."

Lục Thích mở một bình nhỏ ra ngửi, quả nhiên là mùi của Chung Bình.

"Ngày mai đưa cho anh."

"Ừ."

Lục Thích nghe thấy tiếng DV, ánh mắt ra hiệu, "Đang cầm gì thế?"

Suýt chút nữa quên thứ này, Chung Bình giơ DV lên trước mặt anh, "Xem đi, có anh trong đó đấy."

Lục Thích nhìn, quả nhiên người trong màn hình là anh.

"Chắc, hôm nay là Tiểu... Tiểu Vương hay là Tiểu Lưu quay?"

"Anh ta là Tiểu Vương, Vương trong sữa Vương Tử ấy."

Lục Thích ôm lấy Chung Bình, "Lại đây, cùng xem."

Lục Thích phui ba lô, để sang phía trước làm gối đầu, ôm Chung Bình thoải mái nằm xuống.

Chung Bình ở chung với anh mấy tháng, cùng học bài, cùng tham gia huấn luyện cứu viện, nhưng chưa từng có cơ hội nhìn thấy anh chính thức tham gia cứu viện. Trong DV, lúc đầu không có Lục Thích, sau đó dần xuất hiện, anh bắc thang, lên lầu, giúp đỡ cố định dây thừng, ôm đứa trẻ lên thuyền, từng chuyển một lợi qua nước, đầu đô đầy mồ hôi, quần áo ẩm ướt.

Trong màn ảnh chủ yếu tập trung vào đội trưởng Hà và A Giới, Lục Thích ở phía xa không lên hình nhiều bằng họ, anh cũng không hoàn toàn nghe theo đội trưởng Hà chỉ huy, có mấy lần ra lệnh cho người khác phối hợp, không ngờ đối phương thực sự nghe lời anh.

Lương thiện, đại nghĩa, tình cảm tập thể, tinh thần cứu trợ, thể lực, mấy thứ này anh đều thiếu hụt, nhưng tất cả đều đã khác hoàn toàn so với bốn tháng trước.

"Xem ngậy người à?"

"... Hà?" Chung Bình ngửa đầu.

Lục Thích chọc mặt cô, "Hình ảnh này bọn em dùng làm gì thế? Người ta toàn là phóng viên quay chụp, còn bọn em thì tự làm."

"Bọn tôi..." Chung Bình suy nghĩ, đưa ra một đáp án, "Chúng tôi xem như người vô hình, cứu viện không phải là nghề nghiệp của chúng tôi, không cần nhiều người biết đến, không cần khen ngợi giống như quân đội và cứu hỏa. Nhưng không sao, người vô hình cũng cần tuyên truyền mà, đoạn phim này sẽ được tung lên mạng, cũng sẽ cung cấp cho truyền thông."

"Mấy người vô hình các em..." Lục Thích sờ đầu cô, "Rất đặc biệt."

Chung Bình không tỏ rõ ý kiến, đột nhiên nghĩ ra gì đó, tầm mắt nhìn xuống chân Lục Thích. Chân anh không đi gì, móng tay cắt gọn gàng, mấy ngón chân đã nhẵn nhéo.

Hôm qua cô ngâm chân cả ngày trong nước, lại được xoa bóp, hôm nay cả ngày đều ở trên trục thẳng, không phải chịu tội, lúc này hai chân không còn khó chịu như hôm qua.

Lục Thích vẫn nói chuyện với cô, Chung Bình dựa vào anh, nhỏ giọng trò chuyện với anh, cho tới khi mí mắt sụp xuống, cô mới đuổi anh đi: "Đi ngủ sớm một chút, anh cần bổ sung giấc ngủ."

Lục Thích còn muốn ở lại thêm lát nữa, thấy cô thực sự mệt rồi, lúc này mới chạy lấy người.

Hôm sau, Chung Bình lại bị đồng hồ báo thức đánh thức, đánh răng rửa mặt ở vòi nước với mọi người, lúc quay về bắt gặp thấy Chương Hân Di.

Mọi người kinh ngạc, "Sao Hân Di lại ở đây?"

Chương Hân Di cười nói: "Tôi ở với chị gái hai ngày, nghe nói mọi người vẫn còn ở lại đây, tôi muốn xem có thể hỗ trợ được gì không."

"Chị gái cô không sao chứ?"

"Không sao, chỉ bị nhốt trong nhà thôi, nhà họ có ba tầng, bị ngập hai tầng, ngày tới tới bọn họ đã được cứu ra rồi."

"Không sao là tốt rồi."

Cứu viện không chê nhiều người, hơn nữa Chương Hân Di còn là một người có thể lực tốt trong đám tình nguyện viên, đội trưởng Hà nhanh chóng phân công nhiệm vụ, cho Chương Hân Di cùng tổ với bọn họ.

Chương Hân Di đếm người, tò mò: "Tiểu Chung đâu?"

Đội trưởng Hà: "À, Tiểu Chung đi với phân đội khác rồi, lên trục thẳng cứu viện."

"... Trục thẳng?" Chương Hân Di kinh ngạc.

Đội trưởng Hà giải thích với cô ta mấy câu, Chương Hân Di nhếch miệng, nói câu "Thật lợi hại".

Đội ngũ xuất phát, hôm nay vẫn đi thuyền, Chương Hân Di ngồi bên cạnh Lục Thích, cũng không nói chuyện với anh, trò chuyện với những đồng đội khác mấy câu, lập tức tham gia cứu viện.

Cô ta nghe theo chỉ huy, thể lực vượt trội, kiến thức cứu viện phong phú, tuy thiếu kinh nghiệm, nhưng không bao lâu đã có thể phối hợp ăn ý với đội, A Giới còn khen một câu: "Em sắp vượt qua Mại Mại rồi!"

Chương Hân Di hào phóng cười: "Chị Mại Mại là mục tiêu phấn đấu của em."

A Giới giả vờ kinh ngạc: "Em đừng để luẩn quẩn trong lòng, cơ thể của cô ấy không phải người bình thường nào cũng luyện được."

Mọi người bật cười, không khí nghiêm túc căng thẳng nhất thời thoải mái không ít.

Lại phát hiện mấy người bị nhốt, Lục Thích và A Giới leo lên tầng, đưa người từ cửa sổ ra, khi ôm một đứa trẻ, Chương Hân Di giơ tay ra: "Đề em."

"Có thể ôm được không?"

"Không thành vấn đề."

Lục Thích đưa đứa trẻ cho cô ta, lại quay đầu đưa người khác ra.

Cứu viện tiếp theo, Chương Hân Di phối hợp tiếp đất, kéo dây bắc thang, không cồng được người trưởng thành, cô ta vừa chạm được tay vào bên cạnh, thấy đứa trẻ òa khóc, lập tức lấy ra một thanh sô cô la, dỗ dành đứa trẻ ngoan ngoãn như búp bê.

Bên đầu kia Chung Bình cứu viện không thuận lợi.

Thời tiết buổi sáng không tốt, mây mù che phủ, trực thăng bay gần núi mới có thể phân biệt được phương hướng, cuối cùng phi công quyết định từ bỏ, trực thăng lại quay trở về.

Hạ cánh xuống mặt đất, lại thảo luận phương án cứu viện, Chung Bình và mọi người xác định mấy chỗ chưa từng đặt chân đến, lại lên thuyền.

Buổi chiều thời tiết tốt dần, tầm nhìn tăng lên, cho phép cất cánh, Chung Bình lại lên máy bay.

Bận rộn cả ngày, hơn năm giờ mới quay về nơi đóng quân, đi được nửa đường đúng lúc gặp được đoàn của đội trưởng Hà.

Tổ của đội trưởng Hà vừa từ thuyền đi lên, không ngừng trò chuyện, A Giới đi bên cạnh Chương Hân Di hào hứng trò chuyện.

"Thật sao?" Chương Hân Di quay đầu hỏi Lục Thích, "Anh quên góp mấy xe đồ dùng à?"

Lục Thích cảm áo quạt giải nhiệt, tùy ý "Ừ" một tiếng, A Giới nói: "Không nghĩ tới bên cạnh chúng ta còn có đại gia!"

"Đại gia thì tục quá, nhà từ thiện dễ nghe hơn." Chương Hân Di lại nhìn về phía Lục Thích, "Vậy sao anh lại chạy tới đây, không cần lo chuyện công ty sao?"

A Giới: "Đúng vậy, công việc của cậu và đội trưởng Hà không giống nhau, cậu đi rồi thì công việc làm ăn thế nào?"

Lục Thích: "Đã dặn dò kĩ rồi, chỉ có mấy ngày mà công ty sụp đổ thì đúng là có năng lực thật."

Mấy người vừa đi vừa trò chuyện, Lục Thích đột nhiên bước nhanh hơn.

A Giới: "A..." Nhìn thấy người đứng cách đó không xa.

Lục Thích bước nhanh tới gần: "Hôm nay sớm thế?"

"Đúng vậy." Chung Bình nói, "Vừa ra thì thấy mọi người."

"Tiểu Chung!"

"Tiểu Chung..."

Mọi người chào hỏi cô, Chung Bình lại cười đi vào đội ngũ.

"Chung Bình." Chương Hân Di đưa thanh sô cô la, "Ăn không?"

"Không cần, cô giữ đi."

Chương Hân Di bóc ra, "Tôi để trong túi, may mà không ướt, hôm nay mấy thứ rơi hết xuống nước, quần áo không khô được."

"Hiện tại khu ở tạm thời có thể tắm rửa đấy, cô có mang theo đồ dùng tắm rửa không?"

"Có mang."

"Vậy đi tắm đi, đừng để bị cảm lạnh."

Trở lại nơi đóng quân, mọi người vây quanh một chỗ ăn cơm, lúc này ở trên bàn có thêm đồ ăn, mọi người reo hò, đội trưởng Hà nói: "Mỗi người hai mươi."

Tự chia ra trả tiền như cũ.

Chung Bình đang cầm cặp lồng, chuyên tâm ăn cơm, Lục Thích đến gần hỏi: "Có đủ ăn không?"

"À... còn có bánh mì mà." Ánh mắt Chung Bình bị tóc mái che khuất, nói.

Lục Thích cầm chiếc bát đựng trứng chần nước sôi đưa cho cô, "Thưởng cho em." Lại gấp cho cô mấy miếng thịt.

"Không cần, tôi đủ rồi, anh ăn đi." Chung Bình gấp lại cho anh.

Lục Thích né tránh thúc giục cô: "Mau ăn phần của em đi."

Chung Bình không nghe, vẫn gấp vào trong bát anh, "Tôi mà thêm ăn sẽ không khách sáo với anh, cẩn thận rơi xuống đất, mau ăn đi."

Cơm nước xong, mọi người trò chuyện một lát, sau đó chia nhau ra đi tắm rửa, Chung Bình gọi đầu xong trở về đã thấy Lục Thích chờ trong lều cô.

Thấy cô xuất hiện, Lục Thích bắt chuyện: "Lại đây."

"Hả?" Chung Bình đặt mông ngồi xuống cạnh anh.

Lục Thích sờ bên cạnh, đưa kéo cho cô, "Có muốn cắt mái không?"

"Anh tìm ở đâu thế?" Chung Bình nhận lấy.

"Hỏi Chương Hân Di, một đám người không mang theo kéo, khu ở tạm thời thực sự có tận hai con dao giết heo."

Chung Bình: "..."

"Tôi đi tìm gương." Chung Bình đi đến chỗ để ba lô, mất một lúc lâu lấy ra một chiếc gương nhỏ, để cho Lục Thích cầm.

Cô nhìn vào gương, chải chải mái, bỏ sang hai bên, cầm một đám nhỏ ở giữa, xác định tốt vị trí ngón cái và ngón trỏ, đang định cắt xuống...

"Em cắt như vậy không sao chứ?" Lục Thích hỏi.

"Không, tóc mái bằng chính là cắt như vậy."

Lục Thích ngửa tay, "Nếu không để anh cắt cho nhé?"

"... Không cần."

"Không cắt hông cho em đâu."

Chung Bình kiên quyết lắc đầu: "Không được, mái bằng cắt sai sẽ không thể gặp người."

"Chắc, anh cam đoan cắt được cho em, đưa cho anh." Cướp kéo, cắt vào không khí hai cái.

Chung Bình không thể lấy lại kéo từ chỗ anh, đành phải chỉ đạo, "Anh dùng ngón cái và ngón trỏ giữa mái của tôi, cắt một đường thẳng, mái dài một chút mới tốt, cắt quanh ngón tay cái, tạo ra độ cong tự nhiên một chút, có được không?"

"Biết rồi, cắt vòng quanh ngón tay cái là được." Lục Thích cầm mái cô, "Để dài đến đâu?"

Chung Bình giờ gương lên nhìn, "Dài như thường là được."

Lục Thích đến gần, mũi kéo nhắm mái tóc mái, mất một lúc lâu vẫn không cắt xuống.

Hai người dựa vào rất gần, ánh mắt Chung Bình mơ hồ, "Cắt đi."

"Đừng giục."

Dừng một lúc lâu, di chuyển quanh vị trí ngón cái, kí hợp đồng cũng chưa bao giờ cần thận thấy bà như vậy.

Qua một lát, vẫn không xuống kéo được, Lục Thích hỏi: "Cắt lệch thì phải làm thế nào?"

Chung Bình sững sốt, nhìn chăm chăm mắt anh.

Ánh mắt anh thật sự giống như đây là vấn đề lớn.

Chung Bình mím môi cười: "Được rồi, lệch thì tôi sẽ để mái lệch, không sao đâu."

Lúc này Lục Thích nhắm chuẩn vị trí, dứt khoát xuống kéo, một lát sau, cắt mái theo độ cong ở ngón cái anh.

Bỏ ra, ném tóc mái ra ngoài, Lục Thích dùng tay chải qua cho cô, lại chỉnh mấy sợi tóc lộn xộn.

Sửa tí mĩ mấy phút, anh nâng cằm Chung Bình lên, lấy mấy sợi tóc ra. Ngón tay chạm vào miệng cô, anh dừng một chút, từ từ cúi đầu.

"Cạch..."

Chung Bình giữ mặt anh.

Lục Thích: "..."

Chung Bình đi đến chỗ ba lô, lấy đồ bên trong ra, cầm trên tay, quay lại chỗ ngồi, đưa cho Lục Thích.

Lục Thích nhìn thấy, kinh ngạc cầm lấy.

"Anh cũng chỉ mang theo một đôi tất à? Buổi sáng thấy anh không đi." Chung Bình nói. "Tôi hỏi bên phân đội Hưng Đức, hai đôi này đều mới hết đấy."

"... Có ý giúp anh hả?"

"... Ủ."

"Buổi sáng em lên nhìn chân của anh?"

"..."

Lục Thích khẽ cười, qua một lúc, đi về phía trước, đến sát bên Chung Bình, ôm cô, cười dán sát vào chóp mũi cô khẽ cọ.

"Nhìn lên chân anh làm gì?"

"..."

"Nhìn lúc nào thế? Lúc đánh răng hay là ăn sáng?"

"..."

Lục Thích cười, ngón cái khẽ gạt tóc mái, giữ mặt Chung Bình, hôn lên môi cô.

Hơi thở của hai người đan vào nhau, một lát sau, Lục Thích để cô há mồm, giữ lấy đầu cô, ép cô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Cứu viện lũ lụt (Phần 6)

Dưới lều lót một lớp nhôm mỏng chống ẩm và chiếc chiếu nhỏ, dựa theo sở thích của mình, Chung Bình sắp xếp nơi này rất thoải mái, khi nằm xuống, lưng cũng không bị đau.

Cô chưa kịp nói câu nào, miệng đã bị che kín, người phía trên ép cô không thể nhúc nhích.

Lục Thích sợ cô bị đập đầu, tay còn đỡ đầu cô, tay kia thì nâng cằm cô lên, thỏa thích say mê. Trên cánh tay bị đẩy mấy cái, anh thuận thế bắt lấy, ấn sang bên cạnh.

Đầu lưỡi quấy phá trong miệng, Chung Bình nghẹn ngào, mở mắt ra thì khuôn mặt anh phóng đại trước mắt, nhắm mắt vào thì âm thanh này càng thêm thiếu đốt người.

Cơ thể của hai người có sự chênh lệch lớn, Chung Bình như bị cả tòa núi đè lên, hít thở khó khăn. Đột nhiên nhớ tới lời nói trước đó của Mạ Mạ, "Tớ thế này mà gọi là nặng á, sao bằng được ông chủ Lục, đến lúc đó không phải cậu bị anh ta ép chết sao."

Lục Thích rút tay từ sau đầu cô ra, vừa hôn sâu vừa vuốt tóc cô, cơ thể không tự chủ được hơi nâng lên.

Chung Bình tìm được cơ hội, đẩy bả vai anh, dùng sức quay đầu đi, "Nặng!"

Lục Thích ngừng lại, quỳ gối, tiếp tục đuổi theo cô, Chung Bình thở hổn hển, trong lúc vô ý thoáng nhìn qua đỉnh lều, đột nhiên ý thức được gì đó, che mặt mình nói: "Bóng!"

Ánh mắt Lục Thích vẫn dính vào miệng Chung Bình, hỏi có lẽ: "Bóng gì?"

"Hình chiếu trên lều, bên ngoài nhìn được!" Chung Bình đẩy anh, "Anh mau đứng lên!"

Lục Thích đứng lên nhìn, quét xung quanh lều một vòng, cuối cùng vươn tay ra, "cạch" một tiếng.

Trong lều tối thui.

Đêm dài yên tĩnh, phần lớn mọi người đã nghỉ ngơi, chỉ còn có mấy người đi dạo bên ngoài.

Mạ Mạ ngồi trên ghế hút thuốc, ngửa đầu nhìn trời, chọc người bên cạnh: "Này, có sao kìa."

"Ở đâu?" Từ Điển ngẩng đầu, nhìn mấy ánh sáng nho nhỏ, "Có thật, ngày mai có thể thấy được mặt trời sao?"

"Ai biết." Mạị Mạị tiện tay bắn tàn thuốc.

Từ Điển nhìn cô: "Cô cũng hút ít thôi, chưa thấy người phụ nữ nào nghiện thuốc lá nặng như cô."

"Anh quản được à!" Nói xong, lấy bao thuốc ra, chia một điếu cho anh ta.

Từ Điển nhận lấy, Mạị Mạị châm thuốc cho anh ta, "Tôi thấy phiền quá đấy. SR quy định không cho uống rượu, còn không cho phép tôi hút thuốc giải sầu à!"

"Cô phiền gì chứ?"

"Cái gì cũng phiền hết, anh không hiểu sao?"

Từ Điển gạt kính mắt, "Có gì mà không hiểu chứ, con người chỉ có mấy thứ phiền muộn, học hành, sự nghiệp, tiền bạc, tình cảm, cô đã sắp tuổi ba mươi rồi, có cả đồng tiền, có phiền cũng chỉ là vì đàn ông, thiếu đàn ông à?"

"Cút đi..." Mạị Mạị đá anh ta một cái, "Ai nói tôi ba mươi chứ? Tôi mới có hai chín, anh phải nhớ cho rõ!"

Từ Điển không tránh, bị đá trúng ống quần, than thở: "Cô không bắt đúng trọng điểm rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy, tôi đang thêm khát đàn ông đấy, anh hiểu phụ nữ quá."

Từ Điển lại nói đùa với cô ấy: "Nơi này có thể thiếu gì chứ không thiếu đàn ông, cô chỉ bừa một lều, tôi đi bắt giúp cô."

Mạị Mạị cãi lại: "Cần gì bỏ gần tìm xa, tôi giờ tay ra là có thể kéo một cái."

"Hà?" Từ Điển ngậm thuốc, khó hiểu nhìn cô.

Mạị Mạị khinh thường, "Khó đào tạo..." Lời còn chưa nói hết, cô ấy đột nhiên sùng sốt.

Từ Điển nhìn theo tầm mắt của cô ấy.

Cách hơi xa, không biết có phải do hoa mắt không, trên đỉnh lều có hình chiếu kì quái, còn chưa thấy rõ, ngọn đèn bên trong đột nhiên tắt ngóm, hình chiếu biến mất, trong lều đột nhiên yên lặng.

"... Shit!" Mạị Mạị chẳng quan tâm tàn thuốc có làm phỏng tay hay không, chỉ về phía lều, nghẹn họng nhìn trần trời, "Khẩu vị nặng như vậy... con bé này che giấu quá kĩ." "Chặc chặc" hai tiếng, lặc đầu cảm thán.

Từ Điển giúp cô để điếu thuốc xuống, nhắc nhở: "Cô nói nhỏ một chút, đừng làm phiền đến người khác."

Mạị Mạị hoàn hồn, ngậm miệng lại, đột nhiên nhìn về phía ngón tay, lại lườm Từ Điển.

Từ Điển không chú ý tới sự kì lạ của cô ấy, thản nhiên nói: "Vẫn nên nhanh chóng trở về đi, coi như chúng ta chưa nhìn thấy gì."

Mạị Mạị: "..."

Trong lều tối đen, đột nhiên không ai nhìn thấy ai.

Lục Thích nằm xuống nửa người, ôm Chung Bình sát vào người, "Được rồi, không còn thấy bóng gì nữa."

"Anh... Á..."

Cho dù Chung Bình mở mắt hay nhắm mắt đều nghe thấy âm thanh thiêu đốt người này.

Cô từ từ nhắm hai mắt lại, ôm cổ Lục Thích, không biết khiến anh xúc động dây thần kinh nào, sau khi anh ngừng một chút, nụ hôn càng thêm mãnh liệt.

Áo phông từ từ kéo lên trên, bàn tay luồn vào trong, Chung Bình hơi run rẩy, xoay sang bên cạnh.

Lục Thích chỉ mất một chút sức đã khống chế được cô.

Eo cô mềm đến kinh người, hơi thở của Lục Thích không còn ổn định, ngày càng kích động. Chung Bình ghé vào lỗ tai anh khẽ gọi: "Lục Thích! Lục Thích!"

Lục Thích ôm chặt lấy cô, ngậm vành tai cô, không tự chủ được cọ xát cô.

Chung Bình cứng đờ.

Muốn bùng nổ!

Cô dùng sức đẩy ra, nhưng không đẩy được, khẽ gọi thì người bên trên đáp lại bằng cách hôn miệng cô.

Chung Bình thở dốc, khẽ cắn môi, cơ thể căng thẳng, dùng sức trở mình.

"Rằm..." trời đất quay cuồng, hai người đổi vị trí, Chung Bình nằm trên người Lục Thích.

Chung Bình thở không ra hơi cảnh cáo: "Anh đừng xăng bậy."

Lục Thích im lặng, ngực vẫn còn nhấp nhô dữ dội. Chung Bình ngửi được mùi sữa tắm của cô trên người anh, trong bóng đêm mặt đỏ lên, dịch sang bên cạnh, một lát sau, một đôi tay chụp vào sau lưng.

Cô ngã vào trên người Lục Thích, ngược mắt muốn nhìn anh, nhưng lọt vào trong mắt vẫn là bóng tối, ánh đèn bên ngoài mờ hồ chiếu vào, nhìn một lúc lâu dường như có thể thấy được hình dáng đối phương.

Trong bóng tối, sự lưu manh kiêu ngạo biến mất tầm mắt tích, trên mặt anh có sự kiên quyết khác thường.

Từ lúc quen biết anh đến giờ, Chung Bình chưa từng bao giờ gắn liền anh với hai chữ "kiên quyết", lúc này trong màn đêm bao phủ, anh dường như còi bỏ thứ gì đó, chỉ còn hơi thở đậm đặc của đàn ông.

Tay Lục Thích để trên lưng cô.

Áo ngoài của cô vẫn còn nguyên, nhưng áo ngực đã tụt xuống, tay anh không hề nhúc nhích, khẽ hôn xuống mặt cô mấy cái.

Chung Bình ghé vào cổ anh, nhắm mắt lại, khẽ hôn lên cằm anh.

Lục Thích ôm chặt lấy cô, hôn chóp mũi và má cô mấy cái, lại nằm ngửa nhìn chằm chằm đỉnh đầu.

Sau một lúc lâu, bàn tay đi xuống, dừng tại hông cô, khẽ kháng vuốt ve, khe khẽ khàn khàn nói bên tai cô: "Anh muốn..."

Mấy chữ cuối cùng cũng đã nói ra, Chung Bình vui mặt vào cổ anh, không nói tiếng nào.

Cả người Lục Thích căng thẳng, mạnh mẽ xoa hông cô, qua một lúc, khẽ di chuyển từ trên xuống dưới, rồi lặp lại.

Lều hơi rung lên giống như khi có gió thổi qua.

Một lát sau, tiếng kêu đau đớn phát ra, Lục Thích ôm chặt hai tay, đè Chung Bình kín đến mức không có một kẽ hở, duy trì liên tục một lúc, anh mới khẽ buông ra.

Cả hai người đổ mồ hôi đầm đìa, không ai nói lời nào, Chung Bình vẫn còn nằm sấp trên người Lục Thích.

Qua một lát, Lục Thích hôn cô một chút, Chung Bình khẽ nhúc nhích, hai người lại trao nhau nụ hôn triền miên.

Lục Thích vuốt ve hông cô, tay kia thì xoa cánh tay cô từ trên xuống dưới, khẽ nói: "Anh đi đun nước tắm nhé?"

"... Sao tắm được." Chung Bình vui đầu, "Không tiện."

"Anh đi ra ngoài trước, mười phút nữa em đến nhà tắm."

"... Sẽ bị người nhìn thấy."

"... Vậy anh mang nước lại đây nhé?"

"... Cũng sẽ bị người thấy."

Lục Thích: "..."

Lục Thích sờ mặt cô, "Nóng quá."

Chung Bình: "..."

Lục Thích khẽ cười, "Đừng sợ, ai có mắt đều biết quan hệ của chúng ta, không ai dám nói gì đâu."

"... Anh có biết xấu hổ hay không!... Vậy anh đi trước, mười phút nữa em qua."

Lục Thích buồn cười: "Ừ."

Nói xong, anh không hề nhúc nhích, vẫn nằm trên mặt đất ôm Chung Bình.

Chung Bình cũng không đứng lên, không biết áo anh bị tuột chỉ từ lúc nào, trên tay cô cầm sợi chỉ ấy, quần qua quần lại.

Lục Thích lại hôn hai má cô, tay sờ soạng người cô.

Chung Bình dừng lại, đập tay anh, "Mau đi đi."

Bóng đêm sâu thẳm, không ai nhìn thấy rõ ai, cô xoay người ngồi dậy, kéo quần áo xuống, che kín bản thân.

Lục Thích đứng lên, ôm sau lưng cô một chút, xoay người nói: "Anh ra ngoài trước, chờ em ở nhà tắm."

"Vâng."

Lục Thích chui ra khỏi lều, ngọn đèn bên ngoài lập tức chiếu vào, anh đi được nửa bước ra ngoài, ngoảnh đầu lại, nhìn thấy bóng dáng đầu tóc lộn xộn, quần áo không chỉnh tề.

Cả người anh khô nóng, "Mười phút nữa, đừng quên đấy." Nhanh chóng chạy đi.

Chung Bình ngồi yên một lúc lâu, mặc áo ngực...

Muốn bùng nổ muốn bùng nổ muốn bùng nổ!

Kéo quần áo, chỉnh lại tóc...

Muốn bùng nổ muốn bùng nổ muốn bùng nổ!

Ôm lấy đầu gối, vùi đầu vào.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(['a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563',"inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Nổ tung đi nổ tung đi nổ tung!

Nghẹn ngào một tiếng, không ngừng lắc đầu, vận khí, cuối cùng đi ra ngoài.

Lục Thích về lều của mình lấy quần lót trước, rồi đi đun nước, tranh thủ chờ nước sôi, anh chấp nhận vọt đi tắm nước lạnh, thay quần lót sạch.

Mở nước, anh thử độ ấm, đúng lúc Chung Bình đi đến.

"Độ ấm vừa phải, có thể tắm rồi."

Chung Bình nhìn hơi nước bốc lên, "Anh tắm rồi?"

"Ừ."

"Vậy em tắm đây... Anh về đi."

"Anh chờ em ở bên ngoài."

"Không cần, anh về trước đi."

Lục Thích cầm quần lót bẩn của mình, "Em mau tắm đi, không đủ nước ấm thì gọi anh." Xoay người rồi đi.

Chung Bình đóng chặt cửa, gỡ đầu, nhanh chóng tắm, lúc đi ra ngoài thấy Lục Thích cầm khăn mặt bẩn và quần lót dựa vào tường chờ, cô dừng lại một chút mới đi về phía anh.

Lục Thích thấy cô đi ra, đứng thẳng người, cười với cô.

Hai người không nói chuyện, cùng đi về, ba ngôi sao lấp lánh trên đỉnh đầu.

Sáng sớm hôm sau, Chung Bình tắt báo thức.

Cô nằm sấp người, hai má cọ lên gối, không lập tức dậy như trước. Lỡ tai ngày càng đỏ bừng, nhắm mắt lại, xoay người, cô che kín mặt vào trong gối.

Lăn lộn một lúc, cô mới đứng dậy, gỡ đầu, kéo khóa, lặng lẽ nhìn ra ngoài.

Trời vẫn còn sớm, bên ngoài không có người đi lại, thời tiết dường như đã tốt hơn, phía xa chân trời có chút ánh sáng, màu sắc vàng chanh dường như xua đi sự mù mịt trong mấy ngày qua.

Chung Bình hít thở sâu, thoải mái chui ra ngoài.

Rửa mặt xong nhóm đồng đội mới dần đi đến, Chung Bình chào hỏi mọi người, thấy Chương Hân Di, cô nhớ ra gì đó, quay về lều rồi lộn trở lại chỗ lấy nước.

"Kéo của cô, cảm ơn."

Chương Hân Di nhỏ nước, nói chuyện với Chung Bình: "Ồ, là để cho cô dùng à?"

"Ừ, hôm qua tôi cắt tóc mái, đã rửa kéo rồi." Chung Bình nói.

"Không có gì, cô không cần khách sáo với tôi như vậy." Chương Hân Di nhận lấy kéo, quan sát tóc mái của Chung Bình, "Cô cắt giỏi thế, tự cắt à?"

Chung Bình mỉm cười, Chương Hân Di coi như cô ngầm thừa nhận.

Vuốt lại mái, Chương Hân Di nói: "Tôi cũng từng tự thử cắt, nhưng đều rất xấu, sau đó quyết định nuôi dài, mái dài thực ra càng tiện hơn."

Hai người trò chuyện về tóc mái, Lục Thích cầm bàn chải và khăn mặt từ xa đi tới, Chung Bình nín thở, đột nhiên quên mất câu muốn nói tiếp theo là gì.

Lục Thích đứng tại chỗ, mắt liếc sang bên cạnh, hơi không dám nhìn thẳng cô.

Tối hôm qua bóng đêm che khuất, không ai thấy rõ ai, hai người đều tự nhiên.

Lúc này khi mặt trời đã mọc lên từ phương đông, mây đầy trời, không còn bóng đêm che giấu, đều nhìn rõ mỗi một biểu tình nhỏ trên mặt đối phương.

Cũng chỉ mấy giây thôi, Lục Thích lại nhìn chằm chằm lên mặt Chung Bình.

Chung Bình cũng làm như không có việc gì, tiếp tục trò chuyện với Chương Hân Di, "Tôi thường cắt ở một cửa hiệu trên đường Hoa Bình Đông, trình độ của bọn họ cũng..."

Lục Thích yên lặng đi đến vòi nước lấy nước, lỏ tai dỏng lên nghe Chung Bình nói, lấy nước xong, liếc cô một cái, đứng lúc Chung Bình nhìn anh, hai người nhìn thẳng nhau trong chớp mắt rồi nhanh chóng dời mắt.

Chung Bình lại nói mấy câu với Chương Hân Di rồi đi về, Lục Thích nhanh chóng lau mặt, ngay cả khăn mặt cũng không thêm vào lại, lấy đồ, nhanh chóng đi theo sau.

Nơi đóng quân người đến người đi, hai người không nhìn nhau, thỉnh thoảng chào hỏi đồng đội đi qua.

Một lát sau, người trên đường ít dần, trên lưng Chung Bình xuất hiện một bàn tay.

"Tôi nay đến rừng cây nhỏ..."

Chung Bình: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Cứu nạn lũ lụt (Phần 7)

Chung Bình cảnh cáo lờm anh, nhưng rõ ràng chả có chút uy hiếp nào, Lục Thích cong khóe miệng, búng vành tai đỏ của cô, nghiêm túc nói: "Đồng ý nhé, đừng thất hẹn."

"Em không đồng ý." Chung Bình nói.

Lục Thích nhéo eo cô, "Không cho từ chối!"

Chung Bình đập vào tay anh, liếc anh: "Không đi, dựa vào cái gì không thể từ chối chứ." Nói xong xoay người bước đi.

Lục Thích lại nhớ tới ánh mắt của cô lần đó, đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn theo bóng dáng cô một lúc, mới lững thững đi về phía trước, bước chân lớn, nhanh chóng bắt kịp cô, đến gần nhỏ giọng nói: "Không đến thì anh sẽ vào lều trừng phạt em." Lại bỏ thêm một câu, "Nhìn chân anh đi." Trục tiếp đi

vượt qua cô.

Chung Bình không hiểu gì củi đầu, liếc đôi giày thể thao của anh lộ ra màu trắng, là đôi tất cô đưa cho anh.

Cô mỉm môi cười.

Lục Thích quay về lều lấy đồ, khi đi giày đứng ngay trước mặt khiến Cao Nam chú ý tới chân anh.

Khi đến đây bọn họ chỉ mang theo hai bộ quần áo, vốn tính chỉ ở lại nhiều nhất là hai ba ngày rồi rời đi, hai người đàn ông đều bỏ qua chuyện tất tiếc này.

Lúc này nhìn thấy đôi tất mới tinh trên chân Lục Thích, Cao Nam hỏi: "Ồ đâu thế?"

"Chung Bình đưa cho tôi." Anh đứng lên, nháy hai cái, tinh thần phấn chấn nói, "Bên trong còn một đôi nữa, cậu muốn thì cứ lấy dùng."

Cao Nam chế nhạo: "Anh thực sự không ngại tôi mượn dùng sao?"

Lục Thích phát tay, "Được rồi lấy đi, tôi có đôi này là đủ rồi."

Cao Nam mỉm cười, cuối cùng vẫn không lấy.

Bộ chỉ huy cứu viện phát mệnh lệnh đến, ở vùng núi nào đó có ba người dân bị nhốt, trong đó có một đứa trẻ bị liệt, một cụ già bị xuất huyết não, cần di chuyển ngay lập tức.

Trực thăng bay đến địa điểm gặp nạn, Chung Bình cột chắc dây thừng, chống tay vào cửa cabin nhìn xuống dưới.

Khác biệt lớn nhất trên bầu trời và mặt đất là trên bầu trời có thể quan sát toàn bộ chân tướng của thành phố, vừa nhìn là thấy ngay đồng đồ nát.

Nước ngập, nhà sụp, cây đổ, đường xá sạt lở, một đám lều cứu viện được dựng lên, vô số người không có nhà để về...

Chung Bình không có thời gian để thờ dài, liếc đồng đội, trực thăng ngừng lại, cô hạ xuống, đem ba thôn dân nguy kịch đang chờ ở đằng kia lên trực thăng.

Buổi chiều thu đội sớm, Chung Bình gặp được đám Từ Diễm và Mai Mai, hỏi han tình hình, giúp bọn họ đưa một người dân bị nạn về khu ở tạm, lại thấy Cao Nam ở đằng đó, mấy người chào hỏi, thu xếp ổn thỏa, mới đi tìm bọn đội trưởng Hà.

Đoàn đội trưởng Hà vừa xong việc, đủ loại rác rưởi trong nước, trên người bọn họ vừa bẩn vừa thối.

Chung Bình nhìn thấy người, vội gọi: "Đội trưởng Hà!"

"Về rồi? Hôm nay thuận lợi không?" Đội trưởng Hà hỏi.

Chung Bình: "Cũng được, nhưng trực thăng đốt tiền quá, mấy người bên phân đội Hưng Đức không ngừng cản nhằn."

"Ha ha." Ai Giới nói đùa, "Cắt thịt chết bọn họ, cho bọn họ biết trước đó Giuse phải chịu thể nào!"

Chương Hân Di ở bên cạnh tò mò hỏi: "Trực thăng cũng là do bọn họ tự trả tiền sao?"

A Giới kiên nhẫn giải thích: "Đúng vậy, cô có biết một giờ bay tốn bao nhiêu tiền không? Tôi nói cho cô..."

Lúc này Lục Thích giữ chút khoảng cách với Chung Bình, "Thối lắm, em cách anh xa một chút."

Chung Bình cười ha ha đến gần: "Chỉ hơi thối thôi mà."

Cao Nam che mũi, nói ngắn gọn: "Thối quá."

Chương Hân Di bỏ thêm một câu: "Đầu chỉ có hơi, chúng tôi giống như vớt rác ấy, Lục Thích còn giẫm phải một con gà chết."

Chung Bình nhú mày, nhìn về phía Lục Thích nói: "Trở về tiêu độc."

Lục Thích tới gần cô, "Em ghét bỏ à?"

"... Diệt vi trùng." Chung Bình tức giận nói.

Đang trò chuyện, phía sau một đám người ầm ầm chạy tới, trên hai cái cáng đang khiêng thứ gì đó.

"A..." Chương Hân Di hét chói tai, vội quay đầu né tránh, Lục Thích đứng bên cạnh bị đầu cô ấy đụng vào.

Lục Thích đang nhìn bên kia, theo phản xạ đẩy người ra, A Giới đỡ dành: "Không sao, không sao hết, cô đừng nhìn về phía đó."

Cao Nam liếc Chương Hân Di.

Lục Thích không nhìn thấy rõ, còn muốn nhìn, đột nhiên có người che khuất hai mắt anh.

Một đôi tay vừa mềm mại vừa nhỏ nhắn, trước mắt anh tối đen.

"Đừng nhìn nơi đó."

Lục Thích sùng sốt, "Gì thế?"

"Là thi thể." Dừng một chút, "Anh đừng sợ."

Lục Thích: "..."

Tim anh đập loạn một nhịp, sau một lúc lâu, hỏi: "Rất dọa người sao?"

"Vâng, đã ngâm ở trong nước mấy ngày, đã..."

Không cần Chung Bình miêu tả, Lục Thích đã ngửi thấy mùi tanh.

Bên đầu kia vẫn còn gọi người, hai thi thể cần xử lý, Chung Bình vẫn đuổi tay ra che mắt Lục Thích, cũng không để ý Cao Nam ở bên đầu kia vẫn luôn nhìn cô.

Lục Thích mỉm cười, đôi tay nhỏ bé che khuất ánh mắt, anh khẽ nắm chặt, kéo xuống, nhanh chóng để lên miệng hôn một cái, xoay lưng về phía thi thể, không hề thỏa mãn vì mình được quan tâm, anh nhớ tới bộ dáng lần đó Chung Bình nhìn thấy chú Võ, anh nhìn về phía đối phương.

Chung Bình nhú mày nhìn đầu kia, trong mắt cũng không có sự đau buồn.

Chương Hân Di xoay người nôn mửa, A Giới và hai đồng đội đang đỡ dành cô ấy.

Nhanh chóng truyền đến tiếng gào khóc, có già có trẻ, gọi "A Kiệt" hoặc là "Cha", Lục Thích không nhịn được nhìn lại, thấy mấy người vây quanh cái, khóc vô cùng bi thương.

Đám người để lộ ra một khe hở, thi thể bị ngâm nước trương phềnh, hoàn toàn thay đổi, Lục Thích lập tức dúi tầm mắt, tay lập tức được người cầm lấy.

"Bảo anh không nên nhìn rồi mà." Chung Bình nói.

Lục Thích huyết sáo, gật đầu nói: "Ừ."

Tất cả mọi người chỉ còn tâm trạng để nói chuyện nữa, trên đường trở về, Chương Hân Di nhỏ giọng nức nở, cô ta không chịu được cảnh người thân đau buồn, trong lòng chua xót không thôi. Tất cả mọi người an ủi cô ta, ngay cả Chung Bình cũng vỗ lưng.

Chương Hân Di lắc đầu nói: "Cám ơn, tôi không sao, chỉ hơi khó chịu thôi." Cô ta thấy mọi người vẫn bình thường, không nhịn được hỏi, "Tại sao mọi người... thoát nhìn lại ý chí sắt đá như vậy?"

Cô ta nói những lời này rất khê, giống như lẩm bẩm, bên cạnh không ai nghe thấy, nhưng Chung Bình lại nghe thấy rõ ràng, không khỏi sùng sốt, bỏ tay đang vỗ lưng cô ta xuống.

Chương Hân Di dường như nhận ra mình nói lỡ lời, vội nói: "Xin lỗi, tôi không phải có ý đó, tôi nói... là nói..."

Chung Bình mỉm cười: "Không sao, thực ra mọi người nhìn thấy nhiều trường hợp còn tệ hơn đây ở hiện trường cứu viện, cho nên... cuộc sống của chúng ta vẫn nên tiếp tục." Nói xong, đi tới bên cạnh Lục Thích.

Lục Thích đang còn nói chuyện với Cao Nam, liếc Chung Bình, quay đầu tiếp tục nói, tay giờ lên để lên vai Chung Bình.

"Thối." Chung Bình khẽ nói.

Lục Thích mặc kệ cô, dùng sức ôm sát cô.

Trở về rửa mặt, nấu cơm, khi trời tối, có một người đến nơi đóng quân.

Đội trưởng Hà vui vẻ tiến lên, ôm lấy đối phương, "Khách quý đến này! Đã bao lâu rồi mới gặp!"

Đối phương cười nói: "Tôi đã sớm biết cậu ở chỗ này, mấy ngày nay vẫn không có cách nào đến được, hôm nay đúng lúc mang vật tư đến, vừa xong việc vội chạy đến đây ngay."

Đội trưởng Hà: "Anh tới đúng lúc đấy, muộn thêm một ngày, chúng tôi không còn ở đây nữa."

Đối phương: "Đi về à?"

Đội trưởng Hà: "Không phải, nơi này đã di dời được tương đối người rồi, chúng tôi sẽ đi nơi khác."

Trò chuyện xong, đội trưởng Hà thân thiết kể vai sát cánh giới thiệu đối phương với mọi người: "Đây là đội trưởng Hồ ở phân đội Vĩnh Quang của SR chúng ta. Năm đó chúng tôi cùng gia nhập SR, chớp mắt đã hơn mười năm rồi nhỉ?"

Đội trưởng Hồ: "Nhanh thật, đúng một tháng nữa."

Mọi người chào hỏi, đội trưởng Hồ cười ha ha đáp lại.

Đội trưởng Hà chỉ vào từng người: "Đây là Từ Điển, gia nhập SR bốn năm"

Đội trưởng Hồ: "Tôi nhớ, lúc đó đã thấy cậu ta."

Từ Điển gạt mắt kính, cười ngây ngô: "Trí nhớ của đội trưởng Hồ thật tốt, năm đó tôi vừa tốt nghiệp đại học."

"Ha ha, hiện tại đã kết hôn sinh con rồi chứ?"

"Vẫn chưa, còn độc thân, đang chờ người làm mai giúp đây."

"Tranh thủ sự nghiệp cá nhân."

Đội trưởng Hà nghe mỉm cười, tiếp tục giới thiệu: "Đây là Mai Mai, Bình An, đã gia nhập hơn ba năm, đây là A Vương, không cần tôi giới thiệu, người cũ sáu năm rồi."

Tiếp tục một đám, "Chuong Hân Di, Lục Thích là tình nguyện viên mới gia nhập năm nay."

Lục Thích đang ăn mỳ, tùy tiện gật đầu với đối phương, cũng không nhìn mặt, hoàn toàn không phải chuyện của mình.

Đội trưởng Hồ cười, khẽ nói: "Người này khá thú vị."

Đội trưởng Hà vỗ vai anh ta, tiếp tục, "Tiểu Chung, người này cũng không cần giới thiệu rồi."

Đội trưởng Hồ sùng sốt, cẩn thận quan sát Chung Bình từ đầu tới chân, thấy Lục Thích ngừng ăn mỳ.

Đội trưởng Hồ kinh ngạc: "Aiz cha má ơi, Tiểu Chung đã trưởng thành rồi, năm đó lúc mặc đồng phục xông vào SR còn nhỏ như vậy..." Ông khoa chân múa tay, "Hiện tại đã cao thế này rồi."

Chung Bình cầm đũa trong bát mỳ, thoải mái vờn tay qua: "Lão Hồ, bốn năm trước lúc nhìn thấy cháu, chú cũng nói những lời này."

Đội trưởng Hồ cười ha ha, bắt tay cô, "Cháu đó, chả thay đổi chút nào, ngay cả diện mạo vẫn thế, sao vẫn còn giống học sinh thế này." Lại nhìn bát mỳ của cô, "Sao ăn không no à? Ăn không no thì đến chỗ chú Hồ đi, chỗ chú có đầy đồ ăn, đủ cho cháu no căng bụng."

Chung Bình: "Vậy lúc chú đi nhớ gọi cháu đây."

Đội trưởng Hồ lại cười to.

Hai đội trưởng lâu ngày không gặp, sang bên cạnh ôn chuyện, Chung Bình tiếp tục ăn mỳ.

Lục Thích dựa sát vào: "Người quen cũ à?"

Chung Bình gật đầu: "Năm đó lúc em gia nhập SR, tuổi còn quá nhỏ, bọn đội trưởng Hà không chịu, tất cả đều đuổi em đi, cũng chỉ có đội trưởng Hồ, tính cách của chú ấy giống lão ngoan đồng, bác bỏ tất cả ý kiến giữ em lại."

Lục Thích cố tình hỏi tình hình năm đó, thấy cô lại ăn mỳ, lắc đầu cười.

Hai đội trưởng ở cách đó không xa hút thuốc, nói chuyện.

Đội trưởng Hà: "Sau khi bên này kết thúc, nếu rảnh thì đến Nam Giang, mọi người cùng tụ tập."

Đội trưởng Hồ gật đầu: "Tất nhiên rồi, cậu cũng mang cả con theo đi, cậu bé cũng sắp học trung học, chắc cũng lớn lắm rồi."

Đội trưởng Hà cười nói: "Trẻ con lớn nhanh, anh gặp trên đường chưa chắc đã nhận ra nó."

"Ha ha!" Đội trưởng Hồ lại hỏi, "Mấy năm nay Lão Hoắc thế nào?"

Đội trưởng Hà ngừng một chút, rút điều thuốc, thờ dãi: "Không thể nói tốt hay không tốt."

Đội trưởng Hồ: "Có ý gì?"

"Cửa hàng kim khí của cậu ấy kinh doanh cũng khá, ăn uống không phải lo, có chút tiền lãi."

"Vậy không phải rất tốt à?"

"Tôi còn chưa nói hết đâu, vợ của cậu ấy... vợ trước ấy!" Đội trưởng Hà nói, "Bị ung thư, cậu ấy vẫn luôn chi trả viện phí, không chịu lo cho chuyện của mình, nghe nói thời gian trước cô vợ cũ ấy sắp không chống đỡ được nữa, bây giờ vẫn còn tạm, không biết đến lúc chúng tôi trở về..."

Đội trưởng Hồ thốt thốt: "Lão Hoắc này... Aiz... Đến lúc đó cũng gọi cả cậu ấy đi ra đi."

Ăn uống no đủ, Chung Bình rửa mặt một chút, chúc Lục Thích ngủ ngon.

Lục Thích cũng không nhắc đến chuyện rừng cây, xoa đầu cô, nói: "Đi ngủ sớm một chút, nhìn vành mắt em đen hết cả rồi."

Chung Bình: "... " Nguyên nhân tại sao tối qua cô ngủ không ngon, cô không muốn nghĩ lại nữa.

Quay về lều thu dọn đồ một chút, nhét đầy ba lô, xác định sáng mai rời đi sẽ không luống cuống, Chung Bình mệt mỏi, nằm xuống chiếu.

Nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới Lục Thích, không biết ngày mai anh sắp xếp như thế nào...

Chung Bình ngồi dậy, ngáy người một lát, chui ra khỏi lều.

Bên ngoài không thấy người, cô đi đến lều Lục Thích, bên trong tối đen, gọi hai tiếng: "Lục Thích, Lục Thích!" Không có người đáp lại.

Chiếc lều bên cạnh mở ra, "Cậu ấy còn chưa về."

Chung Bình hỏi: "Anh ấy đi đâu rồi?"

Cao Nam: "Không biết, có lẽ đi chỗ nào rồi, cô tìm cậu ấy có việc à? Để cậu ấy về tôi nói cho."

"Không có việc gì, anh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Chung Bình đi tìm trên đường, vẫn không thấy bóng dáng người, đột nhiên nhớ ra gì đó, cô nhìn về phía rừng cây.

Lục Thích nằm dưới một thân cây, gối đầu lên tay, chân vắt chéo, cũng không ngại mặt đất bẩn thỉu.

Ánh trăng treo cao xuyên qua lá cây, ngày mai thời tiết tốt. Anh đang nghĩ đông nghĩ tây, suy nghĩ bay đi xa.

Không bao lâu, nghe thấy tiếng bước chân giẫm lên lá cây.

Lục Thích xoay người, nhìn về phía trước, chiếc điện thoại chiếu ánh sáng mỏng manh, có người khẽ gọi: "Lục Thích?"

Lục Thích vội xoay người ngồi dậy: "Anh ở đây, sao em lại đến đây?"

Bóng người đến gần, cuối cùng xuyên qua đường nhỏ, đi đến trước mặt Lục Thích, "Em đến lều không thấy anh." Chung Bình nói.

"Tìm anh có việc à?" Lục Thích kéo cô, "Lại đây."

Chung Bình không trả lời, hỏi anh: "Anh chạy tới đây làm gì, tối như hũ nút thế này?"

Lục Thích không đứng đắn nói: "Phơi trăng."

Chung Bình chiếu đèn về phía mắt anh.

Lục Thích né tranh, bật cười, giữ chặt cô nói: "Ngồi với anh một lát." Lại vỗ chân mình, "Mặt đất bẩn, ngồi chỗ này."

Chung Bình đã thay quần áo, chỉ còn mỗi bộ đồ ngủ này, không muốn làm bẩn, Lục Thích thấy cô do dự, dùng sức túm luôn.

"A..." Chung Bình hô lên, đã ngã xuống đùi anh.

Lục Thích ôm lấy người, dựa vào cây, nói: "Em vẫn nên nặng hơn chút."

"... Em có cơ bắp."

Lục Thích nhéo cánh tay cô: "Chỗ nào thế? Cơ bắp trốn đi rồi?"

Chung Bình để tay sang một bên, ngồi yên trên đùi anh, đèn pin chiếu vào côn trùng, cô tắt đèn đi, hỏi: "Anh thực sự đến đây phơi trăng?"

Lục Thích cười: "Em đoán xem."

"..."

Chung Bình: "Có phải hôm nay nhìn thấy thứ vọt lên... trong lòng không thoải mái?"

"Đoán mò gì đấy."

"Lần đầu tiên đều như thế, thực ra vừa rồi anh thấy mọi người vẫn nói đùa như thường, nhưng trong lòng họ cũng không dễ chịu gì cho cam, anh không phải là người duy nhất."

Lục Thích chọc mặt cô, "Sao em không khóc? Người ta khóc thảm thế mà."

"Người ta" hiển nhiên là chỉ Chương Hân Di, Chung Bình bấu môi, sờ chỗ mặt bị chọc, nói: "Em không yếu đuối như vậy, mấy năm nay thường xuyên nhìn thấy người sống chết, nếu tố chất tâm lý của em kém thế đã không thể tiếp tục ở lại SR."

Cô nói xong, sờ mặt Lục Thích, "Anh sợ hãi hay là khó chịu?"

Tay cô vừa mềm vừa ấm, động tác dịu dàng, giọng nói khe khẽ chậm chạp, Lục Thích cọ cọ trong lòng bàn tay cô, dán sát vào cổ cô, thở dài: "Thật là thoải mái..."

Chung Bình: "..."

Lục Thích buồn cười, hôn một cái lên cằm cô, mới nghiêm túc nói: "Không tính là sợ hãi, cũng không gọi là khó chịu, chỉ là hơi không thoải mái thôi." Anh xoa đầu Chung Bình, hỏi, "Một cô gái như em sao lại can đảm, chịu tội giỏi như thế?"

"Cái này không phải là chịu tội." Chung Bình nói, "Em cảm thấy rất tốt."

Lục Thích "chặc" một tiếng.

Chung Bình tựa vào lòng anh, ngược mắt có thể nhìn thấy ánh trăng xuyên qua lá cây, giơ tay lên, nói: "Thời tiết ngày mai có lẽ khá tốt đấy."

"Ừ."

"Ngày mai anh... quay về Nam Giang hay là đi theo bọn em?"

Lục Thích ngẩng đầu nhìn cô, dưới ánh trăng sáng ngời, hai mắt cô lấp lánh, sau một lúc lâu, anh hỏi: "Em hi vọng anh đi theo?"

"... Cũng không phải, anh tới chủ yếu là quyền góp đồ đạc, trong công ty chắc chắn còn một đồng việc đang chờ, đừng làm chậm trễ chuyện quan trọng."

"Nói thật?"

Chung Bình gật đầu: "Vâng."

"Vậy anh đi về... chừng nào em trở về?"

"Có lẽ... nhanh thì ba bốn ngày, có lẽ không quá mười ngày đâu, cụ thể còn phải chờ sắp xếp."

".. Sẽ nhớ anh chứ?"

"..."

"Có thể nhớ đến anh không?"

"..."

Nheo eo cô: "Nói!"

"... Sao em biết, anh đi rồi em mới biết được chứ."

Lục Thích dán vào cổ cô cười, tay lại di chuyển ôm lấy cô, đột nhiên đụng phải một vết sưng, anh nâng cánh tay cô lên, cúi đầu nhìn.

Là một vết muỗi đốt cực lớn.

Lục Thích xoa mấy cái, nhìn về phía Chung Bình.

Chung Bình gãi, nói: "Em cứ bị muỗi cắn là sưng thành như vậy."

"Cho tới giờ anh chưa từng thấy vết đốt nào lớn như thế này."

"..."

Lục Thích lại xoa mấy cái, đột nhiên cúi đầu, dán sát vào.

Chung Bình khẽ run lên.

Lục Thích liếm, dùng răng nanh khẽ cắn vào vết đốt, qua một lúc, xuất hiện một dấu, tiếp tục ấn xuống, giống như dùng móng tay ấn, lưu lại mấy dấu răng.

Vết muỗi đốt vốn ngứa ngáy, lúc này con ngứa dần biến mất.

"Còn bị đốt ở đâu không?"

"... Không có, ở tay áo có bôi trà trà rồi."

Cầm Lục Thích để lên bả vai cô, khẽ ngửi, cánh tay càng ôm chặt.

Cánh tay để bên dưới chạm vào thứ cứng rắn nóng bỏng, Chung Bình không thể bỏ qua, ngửa đầu né tránh, khẽ nói: "Về thôi..."

"Ừ."

Lục Thích đáp lại, cánh tay vẫn giữ chặt lấy cô, môi dán vào cô, hơi thở nặng nề.

Sau một lúc lâu, anh nói: "Chỗ này còn có vết đốt..." Tay cầm một chỗ mềm mại.

Chung Bình: "..."

Bóng cây lay động theo gió, trong rừng giống như phát ra tiếng rên khe khẽ.

Một chiếc lá rơi xuống, hai người chậm rãi từ trong rừng đi ra, trên người không biết là mồ hôi hay sương, tóc Chung Bình dán vào hai má, giữa chân hơi không thoải mái, Lục Thích ôm lấy cô.

Lục Thích ôm chặt, thấp giọng dỗ dành: "Anh đi đun nước, em tắm xong sẽ thoải mái."

"..."

Tới phòng tắm, vẫn giống như hôm qua, Lục Thích đun nước cho Chung Bình, còn mình chấp nhận tắm nước lạnh, thời gian đã muộn, trên đường không có người, anh quay về lều, thay quần lót sạch.

Sáu giờ sáng hôm sau cả đội tập hợp, Lục Thích cũng dậy từ sớm, thu lều, đeo ba lô trên lưng.

Từ Điển thấy thế, hỏi: "Cậu đi theo chúng tôi hay trở về?"

Lục Thích nhìn về phía Chung Bình, Chung Bình đang nói chuyện với Mạ Mạ, nghe thấy tiếng, nhìn về phía anh.

Lục Thích: "Đi theo mọi người."

Từ Điển cười nói: "Đúng, nên như vậy, cứu viện nên kiên trì tới cùng."

Cao Nam đứng bên cạnh, Chung Bình hỏi: "Cao Nam, còn anh thì sao?"

Lục Thích trả lời thay anh ta: "Đương nhiên là cậu ta đi theo anh rồi."

Cao Nam mỉm cười.

Mọi người quyết định xuất phát trước chín giờ, vật tư cứu viện đã chuẩn bị xong, đội ngũ ngồi lên xe, xuất phát về trấn Dư Sơn.

Lúc này Chung Bình ngồi xe Lục Thích, trong xe anh chất đồng gạo và mỳ.

Tín hiệu di động đã thông, Chung Bình gọi về nhà. Đầu kia nhanh chóng bắt máy.

"A lô, mẹ..."

Mới nói được hai chữ, đã bị ngắt lời: "Cuối cùng con đã gọi về, điện thoại con mãi không gọi được."

Trong xe yên tĩnh, Lục Thích ở bên cạnh và Cao Nam lái xe đều ngẩng đầu nghe rõ tiếng mắng.

Chung Bình cau mày, nhanh chóng trấn an: "Tín hiệu trong núi không tốt, con vừa mới bắt được tín hiệu, lập tức gọi cho mẹ ngay."

"Con nói xem mình đi vào núi làm gì, sao đơn vị con lại gây sức ép thế chứ."

"Đây là vì đất nước phải phổ cập kiến thức di truyền học, mẹ có biết ở trong vùng núi hẻo lánh có tục lệ anh em họ hàng gần vẫn được kết hôn không, hiện tại là thời đại chủ nghĩa khoa học xã hội, hiện tượng này phải ngăn chặn, đơn vị bọn con cũng chỉ là hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia thôi..."

Lục Thích nghe thấy trợn mắt há hốc mồm, ngay cả Cao Nam đang lái xe cũng không nhìn được nhìn gương chiếu hậu, khóe miệng không ngừng run rẩy.

Chung Bình nói được một nửa, đột nhiên bị Lục Thích ôm cổ, cô hoảng sợ, quay đầu nhìn Lục Thích đang ôm đầu cười.

Chung Bình: "..."

Cô đột nhiên nói không nên lời, lỗ tai đỏ lên, qua loa vài câu, chấm dứt cuộc gọi.

Di động vừa cúp máy, Lục Thích bật cười to: "Ha ha ha ha ha ha..."

Chung Bình thấp giọng nói: "Anh đủ rồi đấy."

"Ha ha ha ha..." Tiếng cười không ngừng vang lên, Lục Thích ôm chặt lấy cô hôn cô một cái, cũng không quan tâm phía trước có người.

Gần mười giờ, đoàn xe đến trấn Dư Sơn, giao thông bị nước lũ phá hủy, bọn họ đành phải đi bộ vào thôn.

Đội trực thăng đã sớm chuyển thực phẩm và một ít thuốc vào đó, lần này bọn họ mang thêm nhiều vật tư cứu viện chuyển vào trong thôn nằm ngay giữa núi.

Đội trưởng Hà mang dầu diesel, máy phát điện, gạo và mì, giấy vệ sinh, nến, thực phẩm thuốc men phân chia cho mọi người, rồi bắt đầu đi bộ chuyển vào.

Sức Chung Bình lớn, trọng lượng ba lô bằng các đồng đội nam, Mại Mại nhẹ hơn cô một chút, sức Chương Hân Di yếu chỉ mang giấy vệ sinh, thuốc men và một ít đồ nhẹ.

Lục Thích và Cao Nam khiêng một đồng đồ, đoàn người xuất phát đến thôn.

Hành trình gần hai mươi km, hơn mười giờ bọn họ bắt đầu xuất phát, giữa đường nghỉ ngơi hai lần, mệt đến mức chân tay run rẩy, nhưng vẫn phải tiếp tục đi.

Lục Thích đổ đầy mồ hôi, thấy Chung Bình cũng nhếch nhác, nói: "Em đưa chút đồ cho anh."

"Không cần, em không sao." Chung Bình nhìn về phía anh, "Anh còn chịu được chứ?"

"Vẫn còn kiên trì được."

Đi gần năm tiếng, mọi người đã không còn chịu nổi, đội trưởng Hà hét to cổ vũ mọi người, Chung Bình thấy mọi người đã không còn sức, xoa eo, cố lấy sức, nói: "Không phải Chủ tịch Tập đã từng nói, 'Không quên tâm nguyện ban đầu, tiếp tục rèn luyện...'"

"Vĩnh viễn duy trì sức sống thanh xuân" Mại Mại lớn tiếng nói tiếp.

Mọi người cười to.

Không quên tâm nguyện ban đầu, tiếp tục rèn luyện, đội ngũ tiếp tục xuất phát đi về thôn gặp nạn phía trước.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lại đi hơn một tiếng, cách điểm đến đã rất gần, đường núi khó đi, sắc trời dần tối, đội trưởng Hà nhắc nhở mọi người đi cẩn thận, vừa dứt lời không bao lâu, đột nhiên có tiếng kêu to, tiếng đá sạt lở.

"Cao Nam..." Lục Thích bỏ đồ xuống, lập tức chạy qua.

Chung Bình phản ứng nhanh, theo sát ngay sau.

Núi đá trơn trượt, Cao Nam bắt cẩn ngã, lăn qua đồng lá, cuối cùng mắc tại một gốc cây, đau đến mức không nói được lời nào.

Lục Thích chạy tới trước mắt anh ta, "Cậu đừng cử động."

Chung Bình và những người khác cũng đã chạy tới, cô tiến lên xem, vén áo, lại kiểm tra cánh tay và chân, "Mang túi cứu thương lại đây."

Nhận lấy túi, liếc nhìn sắc trời, cô bình tĩnh chỉ huy: "Đội trưởng Hà, chú mang theo mọi người đi trước đi, A Giới ở lại, chúng tôi sẽ đuổi theo sau."

Đội trưởng Hà nghe theo cô, Lục Thích lại nói: "Anh ở lại, A Giới đi trước đi."

Chung Bình ngẩng đầu nhìn anh, "Anh đi trước với mọi người mang đồ đến trước khi trời tối, A Giới chuyên nghiệp hơn so với anh, em cam đoan với anh, Cao Nam không có vấn đề gì."

Cao Nam nhin đau lên tiếng: "Tôi không sao."

Một lát sau, Lục Thích dặn dò Chung Bình: "Em chú ý."

"Ừ." Chung Bình gật đầu.

Đội trưởng Hà dẫn đầu, tốc độ đi nhanh hơn trước, Chung Bình cởi áo cho Cao Nam, trên vai có vết thương do nhánh cây cắt vào, bên dưới còn có mấy vết sẹo cũ..

Cô liếc qua, lập tức thu tầm mắt, sát trùng băng bó đơn giản.

"Chịu nhé, hơi đau đấy." Chung Bình bình tĩnh nói.

Cao Nam nhìn cô, khẽ gật đầu, lập tức cau mày, nhin sự đau đớn trên bả vai.

Cầm máu băng bó xong, trên người Cao Nam chỉ còn mấy vết thương nhỏ, Chung Bình tạm bỏ qua, nâng anh ta lên, khẽ chạm vào chân mấy cái, thờ phào, "May quá, tạm thời gân cốt không có vấn đề gì."

Lại kiểm tra lần nữa, hỏi anh ta thế nào, cuối cùng Chung Bình dìu anh ta đứng lên.

Sắc trời ngày càng tối, A Giới dìu Cao Nam, Chung Bình đi trước mở đường. Đi một lúc lại đổi người, A Giới kiêng đồ, Chung Bình dìu Cao Nam.

Khi sắc trời hoàn toàn tối, cuối cùng đã thấy được thôn, từ xa có người chạy tới, đỡ lấy Cao Nam, nhìn về phía Chung Bình, quan sát từ đầu tới chân, mới nói: "Lâu thế."

"Đã tranh thủ rồi." Chung Bình nói.

Lục Thích nhìn về phía Cao Nam: "Thế nào, có sao không?"

Cao Nam lắc đầu: "Vẫn tốt."

Chung Bình: "Tìm nơi cho anh ấy nằm xuống đã, miệng vết thương khá sâu, em còn phải xử lý một chút, sáng mai tranh thủ xuống núi."

Thôn gặp thiên tai vô cùng nghiêm trọng, vật tư khan hiếm, đội trưởng Hà dẫn từng người đến nhà phát đồ, lại nghe nói có một trại hè toàn trẻ con, lúc này đã bị kẹt ở đây mấy ngày, đội trưởng Hà quyết định ngày mai đưa bọn họ ra ngoài.

Lục Thích đưa bọn họ đến một ngôi nhà bỏ hoang, "Đây là nhà ở cũ của thôn trưởng, địa thế coi như cao, nước lũ chỉ ngập lều một, hiện tại người vào ở không thành vấn đề, có nước nhưng không có điện."

Chung Bình châm nến, để cho Cao Nam nằm lên giường, lại nhìn đồng hồ, "Anh đi đến chỗ đội trưởng Hà hỗ trợ đi, xong sớm về sớm."

"Một mình em không có vấn đề gì chứ?"

"Không có, anh đi đi."

Lục Thích gật đầu, để cho Cao Nam nghỉ ngơi, vội vàng rời đi.

Chung Bình bày thuốc ra, nói: "Cởi áo."

Cao Nam dừng một chút, mới từ từ cởi áo ra.

Vết thương trên vai lại chảy máu, Chung Bình nhíu mày, mở băng gạc ra, lại sát trùng cầm máu.

Phòng rất nhỏ, tường dán đầy báo, ngọn nến chiếu sáng, mơ hồ có thể nhìn thấy tấm ván gỗ giường cực mỏng, chỉ cần chuyển động sẽ vang lên kêu kẹt.

Cao Nam hơi đau, nói chuyện để dời sự chú ý: "Cô học y à?"

"Ừ, tôi học pháp y."

"... Thảo nào nhìn thấy thi thể mà không sợ."

Chung Bình ngẩng đầu.

Cao Nam cười nói: "Hôm qua sắc mặt cô rất bình tĩnh."

"Cũng không phải hoàn toàn không sợ, còn phải xem tình huống." Chung Bình tiếp tục xử lý vết thương cho anh ta, "Tôi sợ anh bị nhiễm trùng... Nếu buổi tối mà sốt thì sẽ phiền đấy."

"Vận may của tôi không kém thế đâu."

"Mong là thế." Chung Bình thấy anh ta nhũn mảy, tiếp tục nói chuyện, "Lúc trước tôi học không giỏi nên không thể làm pháp y, nhưng hiện tại làm xét nghiệm ADN cũng được."

Cao Nam dần bớt đau, vết thương cũng đã băng bó xong, Chung Bình lại xử lý mấy vết thương nhỏ cho anh ta, hai người tiếp tục trò chuyện câu được câu không.

Ánh sáng mờ nhạt, người trước mắt chuyển tâm cúi đầu, ngón tay chạm vào người anh ta, Cao Nam nhìn một lát, đột nhiên hỏi: "Có kẹo cao su không?"

"Hả?" Chung Bình sững sốt, nhớ tới anh ta thường xuyên ăn kẹo cao su, "Tôi không... Anh hết kẹo cao su rồi?"

"Ừ, hôm trước ăn hết rồi."

"... Tôi còn chưa gặp người đàn ông nào thích ăn kẹo cao su như anh, để tôi giúp anh hỏi."

"Không cần." Cao Nam cười, nhìn chăm chăm mặt cô, "Không có thì thôi, tôi cũng không thích ăn kẹo cao su."

Chung Bình khó hiểu, Cao Nam cũng không giải thích.

Xử lý xong vết thương cho Cao Nam, Chung Bình đi ra ngoài tìm chút đồ ăn, nâng Cao Nam dậy, lót tấm thảm cho anh ta, để anh ta từ từ ăn.

Đội ngũ đưa đồ đã dần trở về, Lục Thích vừa về lập tức đi vào tìm Cao Nam, xác định anh ta không sao, cuối cùng khẽ thở phào, hỏi Chung Bình: "Com tối của anh đâu?"

"Tự nấu đi."

Lục Thích "chặc" một tiếng.

Chung Bình hỏi anh: "Mọi người đâu rồi?"

"Đang dựng lều gần đây."

"Không vào trong đây ở sao?"

"Nơi này điều kiện còn không tốt bằng lều, bọn họ mượn chỗ này để tắm rửa thôi."

Lục Thích lại nói với cô một ít tình hình bên này, ngày mai sẽ có mấy đứa trẻ đi cùng bọn họ, đồ đạc đã chia xong, đội trưởng Hà đang dạy bọn họ tiêu độc nước, có mấy thôn dân bị bệnh, đau đầu, thoát nhìn cũng không nghiêm trọng.

Chung Bình lấy túi đồ cấp cứu ra, dặn dò Cao Nam nghỉ ngơi sớm một chút, để Lục Thích dẫn đường, chuẩn bị đi xem thôn dân mắc bệnh.

Cả thôn không có điện, chỉ chiếu sáng bằng nến và đèn pin, Chung Bình đi tới mấy nhà, kiểm tra, để lại chút thuốc, lúc này mới lê hai chân mệt mỏi về.

Vào phòng, một đồng đội vừa rửa mặt xong chuẩn bị rời đi, thấy bọn họ, chào hỏi: "Tôi xong rồi, hai người mới về à?"

"Đúng vậy, mệt quá." Chung Bình nói.

Người đồng đội cười: "Mau đi tắm, nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn lên đường sớm."

Chung Bình gật đầu.

WC lâu một có thể sử dụng, nhưng không có nước ấm, Lục Thích đã thấy nhóm đồng đội đun nước, lấy nước đổ vào nồi sắt.

Song anh không biết dùng bếp đất.

Chung Bình cũng vậy...

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Lục Thích tìm Từ Diễm đến.

Từ Diễm ngáp, ừ ừ nhóm lửa nấu nước cho bọn họ: "Cho nên mới nói người thành phố thật vô dụng, khi nào tận thể chờ xác sống ăn đi."

Chung Bình: "..."

Lục Thích: "..."

Đun nước xong, lại nghe Từ Diễm dạy cách dập lửa, Lục Thích nghe xong lập tức đuổi anh ta đi.

Đem nước ấm vào WC, Chung Bình mở đèn pin, đóng cửa lại, cửa không có khóa, đánh phải cẩn thận nhìn.

Sau đó cởi quần áo tắm rửa.

Lục Thích cầm khăn mặt chờ ở bên ngoài, tầm mắt đảo qua, đột nhiên thấy có ánh sáng lọt qua khe cửa, trong ánh sáng xuất hiện cơ thể lúc ẩn lúc hiện.

Anh ngần ra, lập tức xoay đầu.

Trước đó tối đen, không ai phát hiện ra khe hở lớn, lúc này đèn pin chiếu vào, lộ hết tất cả.

Tiếng nước ào ào truyền đến, Lục Thích không nhịn được quay đầu.

Nước như đổ xuống trước mắt anh, lướt qua vùng eo nhỏ, chiếc mông vểnh, một bàn tay chậm rãi xoa sữa tắm.

Tiểu Lục Thích thức tỉnh, anh cố gắng hít thở sâu, một lúc lâu, anh dán sát cửa, khẽ gõ hai cái.

"Hả?" Bên trong có tiếng người khẽ đáp lại.

Tiểu Lục Thích đã dán trên cửa, Lục Thích cầm nắm nắm cửa, khàn giọng nói: "Em tắm xong chưa?"

"Còn chưa, anh đợi một lát."

"Nước đủ ấm không?"

"Đủ rồi."

Lục Thích dán sát trán vào cửa, sau một lúc, nói: "Em để anh thêm nước ấm nhé."

"Không cần..."

Chưa nói xong cửa đã bị đẩy ra.

Chung Bình hoảng hốt, lấy khăn che người, Lục Thích khép cửa lại, ôm chặt lấy cô, để cô lên bồn rửa mặt lạnh lẽo, đầu cúi xuống, từ từ lưu lại dấu hiệu của anh.

Cuối cùng mở rộng hai chân cô, ngồi xổm xuống.

Chung Bình che miệng lại.

Cao Nam nhìn tiểu đã lâu, từ trên giường đứng lên, chống tay lên tường, chậm rãi đi xuống lầu.

Đi đến bậc thang cuối cùng, quan sát xung quanh, phán đoán phương hướng WC, chống tường bước đi.

Ánh sáng mờ nhạt xuất hiện, anh ta dừng bước, nghe thấy tiếng.

Tiếng rên rỉ khe khẽ, không ngừng biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cứu viện lũ lụt (Phần 8)

Một lát sau, anh ta từ từ đến gần, cách cửa không xa mới dừng lại.

Trên cửa có luồng sáng chiếu ra, nhưng không nhìn thấy người.

Tiếng rên rĩ dứt quãng, anh ta không tự chủ được xiết chặt tay, mắng vói trên tường rơi xuống, ánh sáng mờ mờ chiếu bụi bặm bay bay.

Đột nhiên "cách" một tiếng, bên trong truyền đến tiếng chân bước trên sàn nhà, Cao Nam hoàn hồn, chậm rãi rời đi trong bóng tối.

Trong WC, Lục Thích đã chậu rửa mặt trên mặt đất, sau khi tiếng "cách" vang lên, anh dịch chân, ngẩng đầu.

Chung Bình không mặc gì, bọt nước trên người lấp lánh, chiếc bụng bằng phẳng co lại, cổ gồng che miệng, vẻ mặt nhìn như đau đớn.

Cỏ hòng Lục Thích khẽ động, hơi thở tăng thêm, tiếp tục miệt mài.

"Lục..." Mũi chân Chung Bình cứng đờ.

Ánh nến đu đưa, đốm lửa nho nhỏ cháy mãnh liệt, nến nhỏ không có giá đỡ, nhanh chóng cháy sạch.

Chân Chung Bình lao đảo được Lục Thích ôm lấy.

Tiếng tim đập dữ dội, không giấu được. Từ mặt đến cổ Lục Thích đều đỏ, sống chết cũng không dự đoán được mình không khống chế được, sẽ làm đến bước này.

Chung Bình mím môi, nhắm mắt. Nước trên người đã khô, cô vẫn còn run rẩy.

Yên tĩnh một lúc, ánh nến vẫn còn đang cháy.

Một lúc lâu, Chung Bình đẩy anh một chút, Lục Thích lại ôm chặt.

Cảm xúc trước ngực rõ ràng.

Chung Bình bị đè chặt, giữa đầu nói: "Anh đi ra ngoài!"

Lục Thích không nhúc nhích.

Chung Bình dùng sức đẩy, một tay che chính mình, tay kia đẩy anh, "Anh đi ra ngoài cho em!"

"Àm..." Lục Thích bị nhốt ngoài cửa, vội vàng nói: "Anh đi đun thêm chút nước ấm cho em, em ở bên trong thêm một lúc nhé."

Bên trong không đáp lại.

Lục Thích gõ cửa, "Mặc quần áo bản vào trước đã, trên cửa có khe, giữ cửa cho chặt, nghe rõ không?"

Cửa sau lưng bị người đá một cái, Lục Thích cười, nhanh chóng chạy xuống bếp.

Chung Bình mặt đỏ tía tai, nhìn chăm chăm khe hở trên cửa một lúc lâu, hoàn hồn, nhanh chóng vơ lấy quần áo bản.

Ngực đau, trên lưng, hông, đùi, toàn là dấu tay đỏ ửng.

Bị khủng bố đến chết đi sống lại, muốn chết!

Run rẩy mặc quần áo vào, cô khẽ xoa mặt, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại.

Tiểu Lục Thích đã được phóng thích, Lục Thích bung chậu nước đưa đến WC, bên trong lại truyền ra tiếng rửa mặt, trên cửa đã che vải, chỉ thấy ánh sáng, không thấy được bóng người.

Anh dựa vào cửa, ôm cánh tay, ngón tay khẽ chà xát môi, một lúc lâu, Tiểu Lục Thích mới ngoan ngoan xuống.

Chung Bình tắm rửa xong đi ra, lau đầu, ánh mắt nhìn thẳng Lục Thích.

Hai người yên lặng nhìn nhau một lát, Lục Thích nhếch khóe miệng, cầm lấy khăn mặt của cô, chụp lên đầu cô, lau tóc, nói: "Trên lầu còn phòng trống có thể ở lại, em muốn ngủ ở lầu hay ngủ trong phòng?"

"... Anh đừng xong lầu chưa?"

"Chưa, em muốn ngủ lều thì hiện tại anh đi dựng."

"Ngủ trong phòng đi, dù sao cũng có túi ngủ."

"Được."

Lau tóc xong, vắt khăn lên tay, Lục Thích cầm tay cô, soi đèn pin, nói: "Đi thôi."

"Anh không tắm à?"

"Đợi lát nữa, để anh đưa em đi lên."

"... Tự em có thể đi được."

Nói cũng vô dụng, Lục Thích vẫn nắm tay cô, mang cô lên lầu.

Cửa phòng ngủ Cao Nam đóng chặt, bên cạnh có một phòng trống, trên tường cũng dán đầy báo, rách tung tóe, trên giường là tấm ván gỗ.

Lục Thích sang phòng bên mang ba lô qua, không đánh thức Cao Nam.

Vào phòng, anh lấy túi ngủ ra, trải xong cho Chung Bình, nói: "Em đừng ngủ vội, tóc còn chưa khô hẳn."

"... Vâng."

"Anh đi tắm nhé?"

"Đi đi."

Nói đến tắm rửa, anh lại không nhúc nhích, Chung Bình kì quái liếc anh, thấy anh cầm khăn mặt và quần áo, ánh mắt nhìn cô chăm chú, cô mắt tự nhiên quay đầu đi, lỗ tai lại nóng lên.

Tấm ván gỗ trên giường phát ra tiếng kẽo kẹt, bên cạnh có một khối cơ thể nóng rực dựa vào.

"Các đôi trai gái làm chuyện này... cũng là rất bình thường."

Chung Bình hoảng sợ, ấp úng: "Anh, anh..."

"Ha ha ha, anh đùa thôi mà."

Chung Bình: "..."

Qua mấy giây, cô bật cười, đuổi anh: "Anh mau đi đi!"

Lục Thích vui vẻ, dựa đến gần hôn cô, Chung Bình sợ tới mức lập tức ngăn cản anh, há miệng thở dốc, đỏ mặt, một lúc lâu cũng không nói được lời nào.

Lục Thích cuối cùng đã nhận ra được gì đó, khẽ ho một tiếng, đứng lên, nói: "Anh đi xuống đây."

"Vâng, anh đi đi."

Lục Thích vào WC, châm nến, lười đun nước, lại dùng nước lạnh tắm, không nhận được khởi động tay... Sau khi phóng thích khẽ thở phào, đánh răng gội đầu, hai ba động tác xong xuôi, quay lên lầu.

Vừa vào cửa, Chung Bình chỉ vào chiếc túi trên mặt đất nói với anh: "Anh sang phòng bên cạnh ngủ với Cao Nam."

Lục Thích: "..."

Chung Bình: "..."

Không phải anh đang suy nghĩ viễn vông gì đó đấy chứ?" Chung Bình nói.

Lục Thích thoải mái ngồi xuống giường, nói: "Tí anh qua, thời gian còn sớm, anh ở với em một lát."

"Em không cần anh ở bên cạnh." Chung Bình hất cằm sang phòng bên cạnh, "Anh đi xem Cao Nam có sốt không, có thì nói cho em biết."

"Không vội."

Anh đá giày xuống đất, xoay người lên giường, ôm lấy Chung Bình vào lòng, thoải mái nằm xuống.

"Một chết đi được, hôm nay đi đến tận hai mươi km." Nói xong, nhướn mày, gân cốt hơi đau.

Chung Bình ngồi dậy nói: "Để em phun chút bạch đờc Vân Nam cho anh."

"... Ha." Lục Thích cười, "Em thực sự bán bạch đờc Vân Nam đấy à, anh đã nghe em nhắc đến mấy lần rồi."

Chung Bình đá anh: "Em nói thật đấy, nếu không sáng mai thức dậy anh lại chịu tội."

Lục Thích suy nghĩ, cũng đúng, "Vậy bôi một chút."

Chung Bình xuống giường, tìm trong ba lô.

"Phun ở chỗ đau là được hả?" Lục Thích hỏi.

"Vâng, bạch đờc Vân Nam có mấy loại... Anh đợi một lát." Sau một lúc lâu, cô lấy ra hai hộp, "Tìm thấy rồi."

Vừa quay đầu, lại sững sốt.

Lục Thích đã cởi áo, vênh mông lên, nằm sấp trên túi ngủ.

Động tác nhanh thật...

Chung Bình ngồi vào bên cạnh giường, "Đau ở đâu?"

"Chỗ nào cũng đau, cổ, bả vai, thắt lưng, tay chân."

Chung Bình lấy hộp thuốc đập vào người anh, "Thành thật chút đi."

Lục Thích đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía cô, Chung Bình không hiểu gì.

Sau một lúc lâu mới có phản ứng, cô đập một cái vào mông anh. Chung Bình giờ hộp thuốc lên, ra vẻ bình tĩnh nói: "Nói đi."

Lục Thích cười, duỗi tay nhéo má cô, mới lại nằm úp sấp xuống, nói: "Căng chân."

Khiêng đồ hai mươi km, ngay cả đội viên chuyên nghiệp như bọn cô còn không chịu được, càng không nói đến Lục Thích mới gia nhập chưa được bao lâu.

Chung Bình bôi thuốc xong cho anh, lại nhéo anh mấy cái, người trên giường vẫn im lặng, có lẽ là ngủ mất rồi.

Chung Bình bỏ thuốc vào hộp, vừa định đứng lên, đột nhiên bị ôm lấy, túm nằm xuống.

"Định đi đâu?"

"... Cát đồ."

"Tí nữa hãy cất." Lục Thích rút hộp thuốc trong tay cô ra, ném sang bên cạnh, ôm cô nằm xuống, nhắm mắt lại nói: "Ngủ với anh một lúc, một tiếng nữa anh sang phòng bên cạnh."

Anh vô cùng mệt mỏi, ngay cả râu cũng đã mọc lún phún.

Chung Bình nghe lời nằm trên cánh tay anh, không ngủ được, mở mắt một lúc, ngón tay khẽ lướt qua râu anh. Lục Thích nửa tỉnh nửa mơ, gãi cằm.

Chung Bình bật cười.

Không biết qua bao lâu, Lục Thích đột nhiên bừng tỉnh, tóc tai lộn xộn, xương sống thắt lưng hơi đau, nhìn người ôm trong lòng, dần dần tỉnh táo, khẽ thở phào, hôn lên môi cô một cái.

Chung Bình mở mắt, ngửi được mùi bạc hà mát lạnh, để nặc cho anh hôn một lát, sau một lúc lâu, mới xoa mắt nhìn về phía ngọn nến còn chưa cháy hết, nói: "Mới mười mấy phút nhĩ..."

"Anh mới ngủ với em được một lát à?"

"..." Chung Bình ngồi dậy, kéo quần áo anh, "Quay về đi, nhìn xem Cao Nam có sốt không."

"OK..." Lục Thích ngáp một cái, xuống giường, duỗi thắt lưng.

Chung Bình nhìn anh đi ra cửa, đột nhiên gọi lại: "Vừa rồi có phải anh gặp ác mộng không?"

"Hả?" Lục Thích xoay người, mỉm cười, lại quay lại, khom lưng hôn cô một cái, "Hình như vậy, quên rồi."

"..."

Lục Thích cầm túi ngủ sang phòng bên cạnh, Cao Nam ở trên giường vẫn còn đang ngủ, anh chiếu đèn, châm nến lên, đi qua sờ trán anh ta, lại sờ lên trán mình, có vẻ không bị sốt.

Quan sát xung quanh, trải túi ngủ xuống đất, thổi tắt ngọn nến, lại ngáp một cái, cuối cùng nằm xuống ngủ.

Cao Nam ở trên giường mở mắt ra, cạo ngón tay, trong móng tay toàn là vôi tường.

Hôm sau, Chung Bình gõ cửa từ sớm, Lục Thích còn đang buồn ngủ, mở cửa ra, nhìn thấy người, khẽ xoa đầu cô nói: "Dậy rồi?"

"Mau rửa mặt đi, xuống dưới ăn sáng." Lại nhìn vào trong "Cao Nam đâu?"

Cao Nam vừa ngồi dậy, còn chưa tỉnh ngủ, vẫy tay chào cô.

Chung Bình: "Anh cảm thấy thế nào?"

Cao Nam: "Cũng được, chỉ là... hơi đau."

"Quên đưa bạch được Vân Nam cho anh, đợi lát nữa, tôi lấy cho anh."

Lục Thích cười nhạt, cuối cùng ý thức đã tỉnh táo, thấy cô lờm lờm, anh vội nói: "Không cần phải nói nữa, quả thực là có tác dụng."

Bôi thuốc xong, ba người xuống lầu rửa mặt ăn sáng.

Cao Nam đi đường không có vấn đề gì, nhưng không đi nhanh được, hôm qua đi bộ hai mươi km, hôm nay tay và chân đều không phải của mình, hơn nữa trên người còn có vết thương, chỉ khẽ cử động là lại đau.

Phòng bếp lâu một nhóm lửa nấu cơm vô cùng náo nhiệt, người ra người vào, Lục Thích nhìn bên trong, thấy Chung Bình đang tước cải bẹ, anh đột nhiên nghĩ ra gì đó, xoay người chạy lên lầu.

Vào phòng mở ba lô ra, tìm kiếm bên trong, không tìm thấy, anh lại lục tung hết lên, một đồng đồ rơi ra, cuối cùng một chiếc hộp nhỏ lăn ra.

Lục Thích nhặt lên, phui bụi, mở ra, cảm thấy bên trong nhìn.

Hôm nay vẫn phải đi bộ mấy chục km, thể lực tiêu hao nhiều, phải ăn no, nhóm thôn dân đưa tới một giỏ bánh mì, Chung Bình chia đều cho mọi người.

Đưa chiếc cuối cùng cho Lục Thích, Chung Bình nói: "Anh chạy đi đâu thế?"

"Không có."

Lục Thích cầm bánh mì cắn một miếng to, nhìn người xung quanh, giữ chặt tay Chung Bình, nói: "Theo anh qua đây."

"Hả?" Chung Bình đang nhai bánh mì, bị anh kéo ra cửa sau, "Đi đâu thế?"

Bên cửa sau có một cái cây, Lục Thích ngậm bánh mì, lấy một chiếc hộp từ trong túi ra, mở ra đưa đến trước mặt Chung Bình.

Cầm bánh mì lại, cắn một miếng, anh vừa nhai vừa nói: "Tặng cho em."

Trong hộp là đôi khuyên tai kim cương, viên kim cương nằm giữa, hai bên là đôi cánh nhỏ, chế tác tinh xảo, vô cùng đẹp đẽ. Chung Bình đưa bánh mì cho Lục Thích, lấy đôi khuyên tai ra, quan sát dưới ánh nắng.

Lục Thích đứng phía sau cô, dán sát qua hỏi: "Có thích không?"

"Thích."

"Đẹp không?"

"Đẹp."

Lục Thích cười, đưa hai cái bánh mì trong tay cho cô, cầm lấy khuyên tai, "Để anh đeo cho em."

Chung Bình nghe lời đứng im.

Vừa đeo vào...

"Đau..."

Lục Thích buông ra, "Anh không có kinh nghiệm, em đừng cử động."

"Anh cẩn thận một chút, đừng chọc linh tinh."

"Em đừng cử động là được, nghiêng đầu qua một chút." Lục Thích híp mắt, thử lại.

Lần này thành công, đeo xong một lỗ tai, chuyển sang lỗ kia, Lục Thích nói: "Vốn định tặng cho em ở trong rừng tối hôm qua."

Chung Bình: "Hả? Vậy sao không đưa cho em?"

"Không phải sau đó nói không đi à."

"..." Chung Bình hỏi. "Anh mua lúc nào thế?"

"Sau khi thi xong lý thuyết."

"Sao hiện tại mới đưa cho em?"

Lúc này Lục Thích không đáp.

Chung Bình không đợi được đáp án, đang định hỏi, vành tai đột nhiên nóng lên, bị người ngấm lấy.

Lục Thích khẽ cắn hai cái, ôm lấy cô từ phía sau, thấp giọng nói: "Đẹp quá."

Trong nhà bếp, Từ Điển ăn sáng xong, hút thuốc, thuận tay chia mấy điếu cho đồng đội, nhìn thấy Cao Nam, anh ta lại rút ra một điếu, "Này, hút thuốc không?"

Cao Nam ngừng lại, nhìn chằm chằm điếu thuốc, không nhúc nhích.

Từ Điển kì quái, muốn hỏi lại thì thuốc đã bị lấy đi.

"Cám ơn." Cao Nam nói, "Châm nhò thuốc."

Từ Điển châm thuốc cho anh ta.

Cao Nam ngấm thuốc, chậm rãi hút, ánh lửa lóe lên, làn khói màu trắng chui ra từ miệng anh ta.

Anh ta khẽ rít một hơi, chịu đựng vết thương đau đớn, đi linh tinh, đi đến cửa sau, từ xa đã nhìn thấy hai người kia đang trò chuyện, không biết nói gì, cả hai đều nhìn nhau cười.

Anh ta xoa người đi.

Trong phòng khách đều là dấu vết nước lũ để lại, bức tường tróc ra, nước cao hơn cẳng chân.

Nhóm đồng đội đều chuẩn bị rời đi, Chương Hân Di ngồi bên cạnh cánh cửa, phía trước có một đứa trẻ đang đứng, ăn sô cô la từ cô ta, Chương Hân Di sờ đầu cậu bé, lại rút ra hai thanh, "Cho cháu hai thanh nữa nè."

Cậu bé cũng không nói lời cảm ơn, cầm lấy, xoa người bỏ chạy.

A Giới ở bên cạnh cười nói: "Cô rất thích trẻ con nhỉ?"

"Trẻ con rất đáng yêu, ai lại không thích chứ."

"Mại Mại không thích, cô ấy không có kiên nhẫn với trẻ con."

"Các cô gái đều thích trẻ con mà, Tiểu Chung thì sao?"

"Tiểu Chung à?" A Giới suy nghĩ, "Cũng thích, hình như cô ấy không có gì không thích, mọi thứ đều đối xử như nhau."

A Giới còn bận rộn, không rảnh nói chuyện với Chương Hân Di, cô ta đứng một lát, bên cạnh đột nhiên có người ngồi xuống, sương khói bay lượn lờ.

Cô ta quay đầu đi, hơi kinh ngạc, "Anh là... bạn của Lục Thích nhỉ?"

"Ừ." Cao Nam bỏ thuốc xuống, nói.

"Tôi là Chương Hân Di."

"Cao Nam."

"Sao anh lại đi cùng Lục Thích tới đây?"

"Đi cùng ông chủ." Cao Nam nói, "Cậu ấy là ông chủ của tôi."

"À... hai người làm về ẩm thực nhỉ."

Cao Nam: "Đúng vậy, cô làm gì?"

Chương Hân Di: "Tôi làm tài vụ."

"Công việc không bận à? Còn có thời gian làm tình nguyện viên?"

"Cũng được, tháng trước tôi vừa nghỉ việc, tính thi thêm bằng, cho nên hiện tại khá rảnh." Chương Hân Di quan tâm nói, "Vết thương của anh thế nào rồi, có nghiêm trọng không?"

"Cũng tạm."

Cao Nam không nói nhiều, Chương Hân Di thì nói lắm, thường xuyên hỏi hai ba câu, lúc đầu Cao Nam còn trả lời, sau đó dần im lặng, hút hết hơn nửa liều thuốc, anh ta đứng lên.

Chương Hân Di cũng đứng lên theo: "Anh đi đâu thế? Tôi đỡ anh nhé?"

"Không cần, cảm ơn."

Đi được mấy bước, Cao Nam dừng lại, xoay người, hỏi: "Có mang đi động không?"

"... Có." Chương Hân Di đưa qua.

Cao Nam nhận lấy, bấm số, nói: "Tôi không mang theo danh thiếp, nếu cô có hứng thú, có thể gọi đến số này, bộ phận tài vụ trong tập đoàn chúng tôi đang tuyển dụng người, báo tên tôi là được."

Ấn xong số, Cao Nam xoay người vào nhà.

Đi vào phòng khách đựng phải Lục Thích và Chung Bình.

Lục Thích thấy anh ta cầm liều thuốc trên tay, hơi cau mày cười nói: "Chắc, cậu đang buông thả đấy à?"

Cao Nam im lặng nhìn đôi khuyên tai sáng lấp lánh xa lạ trên tai Chung Bình, chỉ cười không đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cứu viện lũ lụt (Phần cuối)

Lục Thích sờ túi, lấy ra một liều thuốc đưa cho anh ta: "Này cầm đi."

Cao Nam đẩy ra: "Cậu tự giữ đi."

Lục Thích: "Nếu đã muốn buông thả thì hãy buông thả hết đi."

Cao Nam: "..."

Lục Thích "ha ha" vui vẻ hai tiếng, để thuốc vào túi, tâm trạng vui vẻ lên đường với Chung Bình.

Đường đất không dễ đi, khắp nơi đều lầy lội, phải cúi đầu nhìn cẩn thận.

Chung Bình đi qua một vùng nước, hỏi: "Vừa rồi anh bảo Cao Nam buông thả là có ý gì thế?"

Lục Thích nghe cô hỏi, khoe miệng cong lên, cười không hề có ý tốt, "Cậu ta có chút tật xấu, không hút thuốc lá, không uống rượu, khi nào nghiện lại nhai kẹo cao su."

Chung Bình: "Giống như nhai kẹo cao su để cai thuốc."

Lục Thích "chặc" một tiếng, "Làm gì có! Cậu ta á, mấy năm trước bắt đầu nhai kẹo cao su, lúc đầu nhai rất vui vẻ, nhưng khi đi đường cao tốc không có nơi đi tiểu, ngay cả nhịn tiểu cũng dựa vào nhai kẹo cao su, mấy năm trôi qua, anh không nhìn ra được cảm xúc gì trên mặt cậu ta, đó không phải là chuyện lớn sao? Cho nên em nói xem vừa rồi cậu ta đột nhiên hút thuốc có đủ kinh ngạc không? Có phải đang buông thả không?"

Chung Bình sùng sốt.

Nghe thấy việc tâm trạng mà cũng có thể dựa vào một viên kẹo cao su để đè nén xuống, trong lòng có cảm giác là lạ.

Chung Bình: "Tính cách của anh ta... đặc biệt thật."

"Ha ha!" Lục Thích cười, "Có phải cảm thấy người đàn ông không biểu hiện hi nộ ái ố hơi đáng sợ không?"

Chung Bình không nghĩ tới liếc mắt một cái là Lục Thích đã nhìn thấu lòng cô, lại suy nghĩ mấy ngày nay khi ở chung cô đã quên mất Lục Thích là người làm ăn, mà người như vậy thì không hề ngu ngốc.

Chung Bình cũng chả cần dối lòng: "Nghe anh hình dung như vậy cũng cảm thấy hơi hơi." Nghĩ đến dáng vẻ khấn trương của Lục Thích khi Cao Nam rơi xuống núi, cô hỏi, "Quan hệ của hai người rất tốt nhỉ?"

Lục Thích: "Hai bọn anh là anh em tốt, từng có liên quan đến sinh mạng, quan hệ tốt là hiển nhiên không cần phải nói."

"Vậy sao em vẫn nghe thấy anh ta gọi anh là ông chủ? Em còn tưởng rằng quan hệ giữa hai người chỉ là giữa cấp trên và cấp dưới thôi."

"Năm đó khi bọn anh vừa biết nhau, tất cả chi phí ăn uống bên ngoài đều là do anh chi trả, khi đó cậu ta hay nói đùa gọi anh là ông chủ, gọi quen rồi giờ coi như biệt hiệu."

Chung Bình: "..."

Lục Thích nhìn bộ dáng "cạn lời" của cô, buồn cười khẽ xoa đầu cô.

Chung Bình giờ tay lên ngăn: "Aiz, đừng làm loạn tóc em"

"Để anh chải cho em." Lục Thích lấy tay chải cho cô mấy cái, nói tiếp, "Trước kia tính tình cậu ta cũng không như vậy đâu, bọn anh đã quen biết nhau hơn mười năm rồi, khi đó anh coi cậu ta là anh em, khi ở bên cậu ta lâu thì càng cảm thấy cậu ta vô cùng trọng nghĩa khí."

"Trước kia anh ta không như thế sao? Vậy là bị gì kích động à?"

Lục Thích: "Trước đây uống rượu làm hồng việc, bị dạy dỗ một trận, sau đó..." Nói đến đây, ngừng lại.

Chung Bình kì quái nhìn về phía anh.

Lục Thích chuyển sang chủ đề khác, "Con người trưởng thành sẽ dần trở nên chín chắn, đừng nhắc tới ông cậu già đó nữa, không phải em nói cần tranh thủ thời gian sao?"

Chung Bình vừa nghe, lập tức kéo Lục Thích bước nhanh hơn, "Đứng thế, đi nhanh chút."

Hai người tay cầm tay, nhanh chóng đi tới một nhà dân, Chung Bình kiểm tra lại cho người đó một chút, xác định thật sự không có vấn đề gì, lúc này mới kê thuốc, ghi những việc cần chú ý, viết xong rồi đi cùng Lục Thích.

Trở lại căn phòng kia, đội trưởng Hà còn chưa quay về, Chung Bình tìm được Cao Nam, "Để tôi thay băng gạc cho anh, lên lầu đi."

Cao Nam "Ừ" một tiếng, theo cô lên lầu.

Mở băng gạc ra, vết thương chỗ chuyển biến tốt đẹp gì, Chung Bình nhíu mày nói: "Phải nhanh chóng rời khỏi nơi này rồi đến bệnh viện."

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu." Cao Nam lên tiếng.

"Vết thương lớn thế này..."

Cao Nam mỉm cười, không lên tiếng.

Chung Bình vừa xử lý cho anh ta vừa nói: "Lại phải đi hai mươi km nữa, trên đường đi nếu không chịu được, anh nhất định phải nói đấy, không thể cố chịu, biết không?"

Nói xong, không đợi được đáp án, Chung Bình ngược mắt nhìn đối phương.

"... Đã biết." Cao Nam cụp mắt.

Cuối cùng đội trưởng Hà đã xử lý xong công việc trở về, cả đội tập hợp, mọi người thu dọn mọi thứ, trong đội có thêm mười tám đứa trẻ.

Đội trưởng Hà nói cho bọn họ những việc cần chú ý trên đường đi, đi đến cửa thôn, có bảy tám thôn dân đuối theo phía sau, cầm thịt được tẩm ướp và rau quả, không ngừng đưa về phía bọn họ nói lời cảm ơn.

Đội trưởng Hà từ chối một lúc lâu, "Là việc nên làm thôi, chúng tôi thực sự không cảm được những thứ này đâu."

Thôn dân lại nhét vào trong tay những đội viên khác, Chung Bình còn bị nhét hai quả trứng vịt muối, nhìn chằm chằm một lúc lâu, rõ ràng là nhiều hơn những người khác, đành nói lời cảm ơn, cười nhận lấy.

Cuối cùng những người khác đành miễn cưỡng cầm mấy thứ, cũng không còn cảm thấy quá ngượng ngùng.

Lục Thích đứng bên cạnh Chung Bình: "Vậy báo đáp lúc này thì sao?"

"Giống anh tặng cò thưởng thôi mà, tất cả mọi người đều biết cảm ơn."

Lục Thích: "..."

Chung Bình cười, nói thật: "Đây cũng là lần đầu tiên em gặp được những người dân nhiệt tình thế này, trước kia khi bọn em cứu người, chưa bao giờ được đãi ngộ như vậy, đây là cảm giác "quân chính quy" mới có."

Lục Thích ôm túi, làm mất lác cười cô: "Mấy người "không chính quy" các em cũng nên hưởng thụ một lần."

Đội ngũ ra khỏi thôn, lên đường núi, bởi vì có thêm một đám trẻ cho nên hành trình càng chậm.

Đường núi khó đi, cẩn thận gặp phải đá trơn khiến bọn trẻ bị ngã, đội trưởng Hà để cho mỗi người lớn cõng một đứa trẻ.

Chung Bình dễ dàng cõng được một bé gái, cô bé tò mò nhìn chằm chằm Cao Nam, hỏi: "Tại sao không phải chú mà lại là chị cõng?"

"Chú bị thương, cho nên không thể cõng được." Chung Bình nói.

"A, bị thương ạ." Cô bé kinh ngạc.

Lục Thích cõng một đứa bé mập mạp trên lưng, hơi nặng, khá ghét bỏ, nhưng chịu đựng không nói ra.

Cô bé không sợ người lạ, biết sắp được về nhà, coi như hành trình này trở thành chơi xuân, ríu rít kể tai thì thầm với Chung Bình, lại còn tâm sự này kia với đứa bé mập mạp trên lưng Lục Thích.

Chung Bình chịu trách nhiệm chăm sóc Cao Nam, tốc độ đi chậm, Lục Thích cũng tự động giảm tốc độ.

Chương Hân Di cũng cõng một đứa trẻ đi trước, lúc đầu còn ổn, sau đó thể lực không chịu nổi, A Giới ở bên cạnh muốn cõng thay cô ta, nói rằng cõng hai đứa trẻ cũng không có vấn đề gì, nhưng cô ta không đồng ý, khi thật sự không chịu được nữa, bỏ đứa trẻ xuống, nắm tay để cho nó đi cẩn thận.

Đội ngũ đi được một tiếng thì nghỉ mấy phút, buổi chiều ăn lương khô bổ sung thể lực, Chung Bình ăn chung với trứng vịt, ăn hết lòng đỏ, đưa lòng trắng cho Lục Thích.

"Ăn ngon không?" Chung Bình hỏi.

"Ngon." Lục Thích gật đầu.

Chung Bình cười, "Cho anh này." Đưa nốt quả kia cho anh.

"Mặn quá." Lục Thích cố gắng biểu hiện không ghét bỏ, nói, "Anh ăn đủ rồi."

"Không phải anh khen ngon à."

"Quả kia để buổi tối ăn, em cất đi."

Cao Nam phải ăn đồ dễ tiêu, Chung Bình không đưa trứng cho anh ta, để anh ta ăn bánh mì. Ăn đã tạm no, Chung Bình đưa nốt mẫu bánh mì còn lại vào miệng, lại kiểm tra vết thương của Cao Nam lần nữa.

Bữa trưa kết thúc, tiếp tục lên đường, cho đến chạng vạng cuối cùng mọi người đã tới nơi xuống xe hôm qua, cơ thể thả lỏng, suýt chút nữa đã nằm úp sấp xuống đất.

Xe buýt được thông báo đã sớm chờ ở đó, đưa đám trẻ tham gia cắm trại an toàn trở về, nhiệm vụ lần này cuối cùng đã hoàn thành.

Đường đi nội thành đã thông, đội trưởng Hà và mọi người bàn bạc, quyết định vẫn nên tranh thủ thời gian chạy về, khi về nội thành trời đã tối, Chung Bình và Lục Thích mang Cao Nam đến bệnh viện trước.

Bác sĩ nhìn thấy vết thương của Cao Nam, không ngừng "Ồi" mấy tiếng, nhanh chóng xử lý cho anh ta, lại cho anh ta đi chụp phim.

Một giờ trôi qua, Chung Bình đi lấy phim, bác sĩ thấy không có vấn đề gì lớn, nhưng vẫn để cho Cao Nam ở lại bệnh viện quan sát một đêm.

Lục Thích suy nghĩ, nói với Chung Bình: "Anh đưa em về trước, sau đó anh về chỗ này."

Quần áo trên người anh toàn nước bùn, vừa bẩn vừa thối, râu ria xồm xoàm, vẻ mặt mệt mỏi, Chung Bình nói: "Em tự về được, một mình anh ở lại đây không sao chứ?"

Lục Thích đỡ tay lên vai cô, đẩy cô đi: "Nói đưa em về là đưa về." Quay đầu lại dặn dò Cao Nam, "Có việc kêu y tá, chút nữa tôi đến."

"Một mình tôi không sao đâu." Cao Nam nói.

Lục Thích hất tay, mang Chung Bình rời đi.

Lục Thích ngồi ghé lái, xoay bả vai một chút mới khởi động xe, Chung Bình nói: "Anh xem mình đi, đã mệt lại còn lái xe, tự em về được mà."

"Em bắt anh ở lại bệnh viện sớm như vậy, anh cũng không ở được." Lục Thích quàng xe, nghiêng đầu nhìn Chung Bình, "Còn không bằng ở thêm với em một lúc."

Chung Bình: "..."

Đội trưởng Hà thuê khách sạn cách bệnh viện không xa, một lát đã đến nơi, Chung Bình liên lạc với Mai Mai, lấy chìa khóa từ chỗ lễ tân lên lầu.

Lục Thích để hai ba lô xuống đất, nằm lên giường.

Chung Bình kéo anh đứng lên: "Đây là giường của Mai Mai."

Lục Thích nhìn thấy trên giường ném hai bộ quần áo, đứng lên đi hai bước, nằm sang chiếc giường trống không khác, nhắm mắt lại hỏi: "Bọn họ đi ăn cơm rồi à?"

"Vâng, nói là vừa đi, anh đói không, nếu đói giờ qua luôn?"

"Em đói à?"

"Vẫn bình thường, em nghỉ ngơi một lát đã rồi mới đi ăn, nếu anh đói, chúng ta đi ăn trước."

"Không đói." Lục Thích nói.

Chung Bình để ba lô xuống, đi vào WC.

Lục Thích mệt không chịu nổi, chân như bị trời lại, mí mắt nặng nề, dần dần mê man.

Chung Bình lau người xong đi ra, thấy Lục Thích hình như đang ngủ, đi qua, xoay người quan sát anh. Nhìn một lát, xác định anh thực sự ngủ rồi, cô chỉnh nhiệt độ điều hòa tăng thêm hai độ, lấy chăn từ bên giường Mai Mai, khẽ đắp cho Lục Thích.

Vừa mới đắp lên, cô bị kéo xuống ngã lên người Lục Thích.

"Á..." Chung Bình khẽ kêu lên.

Lục Thích mở nửa mí mắt, ôm Chung Bình vào lòng, mơ màng nói: "Ngủ một lát."

"Anh như vậy sao em ngủ được." Ngón tay Chung Bình cọ vào râu trên cằm anh, hỏi, "Anh có mang theo dao cạo râu không?"

Lục Thích không mở mắt, "Có."

Chung Bình rời khỏi anh, thấy Lục Thích cố gắng mở mắt, định ôm cô, cô nhanh chóng đỡ dành: "Anh cứ ngủ đi, em sẽ quay lại ngay."

Lục Thích vẫn chưa tỉnh táo, nghe lời nhắm mắt lại.

Chung Bình đi đến chỗ để ba lô, mở cửa Lục Thích ra, ngồi xổm xuống tìm, tìm một lúc, cuối cùng đã lấy được dao cạo râu ra, lại tìm một lát, lấy được lọ kem cạo râu, không tìm được dao cạo bằng điện.

Cầm hai thứ đồ lạ lùng này, cô đi vào WC, lấy khăn mặt ẩm, trở lại bên giường, lau mặt qua cho Lục Thích, bôi một vòng kem cạo râu lên cằm, cuối cùng giờ dao cạo lên, cẩn thận cạo xuống.

Lúc khăn mặt ẩm lau lên mặt Lục Thích đã tỉnh lại, chỉ là quá mệt mỏi nên chưa hoàn toàn tỉnh táo, lúc này khi lưỡi dao chạm xuống, anh chậm rãi mở mắt ra.

"Đánh thức anh à?" Chung Bình khẽ hỏi.

"Không sao, em tiếp tục đi." Giọng nói của Lục Thích khàn khàn, híp mắt nhìn Chung Bình.

"Nếu không anh tự cạo nhé?"

"Em giúp anh."

"Em cạo hóng anh đừng trách em đây." Chung Bình tiếp tục cạo râu.

Lục Thích cười: "Không trách."

"Aiz, anh đừng động đây."

Lục Thích giữ nguyên mặt, vẻ mặt nghiêm túc.

Chung Bình không quen, cạo rất chậm, nhưng dù sao cô từng đụng vào dao mổ mấy năm, cố gắng khống chế lực trong tay, xuống tay không làm Lục Thích bị thương chút nào, cuối cùng lấy khăn mặt lau, cầmผ้า sạch sẽ.

"Xong rồi." Chung Bình đã cạo xong.

Lục Thích ôm lấy cô, cầm cạo vào mặt cô, "Nghiệm thu thành quả."

Chung Bình cười trốn tránh, "Đừng làm loạn."

Lục Thích không làm loạn nữa, hôn môi cô mấy cái, một lát sau, xoay người, đặt cô bên dưới.

Hôn một lúc lâu, cuối cùng buông ra, Lục Thích vuốt tóc cô về phía sau, nói: "Năm đó lần đầu tiên anh cạo râu, bị chảy chút máu."

Chung Bình: "Chân tay vụng về như vậy?"

Lục Thích: "Mua dao không tốt, anh phải tự học mãi đây."

"Chậc." Chung Bình cười, "Cha anh không dạy à?"

Lục Thích nhún mày, ậm ờ nói: "Con người vẫn nên tự lực cánh sinh."

Chung Bình không nhận ra sự do dự của anh, ngón tay lướt qua cằm anh, Lục Thích hôn ngón tay cô một chút, đột nhiên nhớ ra gì đó, ánh mắt híp lại, hỏi: "Sao em biết dùng dao cạo râu?"

"Cạo lông chân đó."

Lục Thích: "..."

Chung Bình: "..."

Ánh mắt Chung Bình né tránh, Lục Thích khẽ cười, lại hôn mấy cái trên mặt cô, hôn xong, xoay người nằm xuống, ôm cô vào lòng, thở dài: "Tốt thật..."

Thành phố xa lạ, căn phòng nhỏ nhỏ, đi lại gian nan, tất cả lại vô cùng tốt đẹp.

Nghỉ ngơi đủ, hai người đi ra ngoài ăn bữa cơm đơn giản, Chung Bình đóng gói hai suất đồ ăn để Lục Thích mang đến cho Cao Nam.

Lục Thích tới bệnh viện, đưa hộp thức ăn cho Cao Nam, vào WC rửa mặt một chút, đi ra nằm ở chiếc giường bên cạnh, hỏi: "Thế nào ăn không hợp à?"

"Thanh đạm quá."

"Ha ha ha." Lục Thích cười nói, "Chung Bình mua đấy, tôi vốn định mua thịt lợn rán cho cậu cơ, nhưng cô ấy không cho."

var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadymedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");

Động tác của Cao Nam chậm lại, yên lặng mức một muối cháo.

Lục Thích để cánh tay lên gối đầu, nằm trên giường, vắt chéo chân, thoải mái thở dài: "Tốt thật..."

Cao Nam nhìn anh, không nói gì.

Trong khách sạn, Chung Bình vẫn chưa được đi ngủ, đội trưởng Hà tổ chức họp, thảo luận hành trình tiếp theo, cuộc họp kết thúc, mọi người trở về ngủ được mấy tiếng thì trời đã sáng.

Hôm nay mọi người phải chạy tới trấn Kiến Sơn, khôi phục lại tổ nhỏ gồm mười một người ban đầu, để Lục Thích và Chương Hân Di ở lại chỗ này.

Khi Lục Thích biết được tin, người vẫn còn ở bệnh viện, không hề nghĩ ngợi nói: "Anh lập tức đến ngay!"

Chung Bình nói: "Cao Nam còn cần anh, lần này vận chuyển vật tư đã đủ người rồi, anh và Chương Hân Di nên ở lại đây hỗ trợ thì hơn."

"Mọi người còn ngại có thêm người sao?"

"Lần cứu viện này không phân công anh, anh và Chương Hân Di là việc ngoài ý muốn, an toàn là hàng đầu, nghe lời em."

Lục Thích: "..."

"Dù sao nơi này cũng quá thật cần người hỗ trợ, anh có thể đi theo bọn họ kiểm vật tư."

Lục Thích vẫn còn chìm trong hai chữ "Nghe lời", di động dán bên tai, thuận miệng đáp "Ừ".

Sắp xếp xong, đoàn Chung Bình nhanh chóng chạy đi thu xếp vật tư, xuất phát đến trấn Kiến Sơn, Lục Thích và Chương Hân Di ở lại, Cao Nam còn phải ở lại viện quan sát một ngày.

SR khu vực Khánh Châu phái người trông coi 24 giờ, đồng thời tìm kiếm vật tư, đội trưởng Hồ ở phân đội Vĩnh Quang chủ yếu phụ trách phần việc này, Lục Thích đến chào hỏi ông.

Hai người bắt tay, đội trưởng Hồ cười đập tay Lục Thích: "Tôi nhớ rõ cậu, gọi là Lục Thích nhỉ? Cậu rất có cá tính!"

"..." Lục Thích cũng cười ha ha nói, "Tôi cũng nhớ rõ chú, đội trưởng Hồ, hạnh ngộ."

Đến lượt Chương Hân Di, đội trưởng Hồ nhất thời không nhớ được tên, Chương Hân Di tự giới thiệu một lần, đội trưởng Hồ khách sáo với cô ta một chút, nhanh chóng sắp xếp công việc cho hai người.

Ngồi trong chỗ đóng quân, Lục Thích cảm thấy hơi khó chịu, không biết tại sao đồ do mình tặng vẫn còn ở lại chỗ này.

Chương Hân Di thích ứng rất nhanh, lập tức thảo luận với Lục Thích chuyện kiểm vật tư.

Đoàn đội trưởng Hà hôm đó cũng chưa về, Lục Thích ngây người ở nơi đóng quân, buổi chiều lại đến bệnh viện trông Cao Nam.

Cao Nam làm kiểm tra toàn diện, lại thay thuốc, bác sĩ xác định không có vấn đề gì, bảo anh ta về nhà tĩnh dưỡng hai tuần, sẽ nhanh chóng chuyển biến tốt.

Kê một đồng thuốc, Lục Thích dẫn anh ta đến khách sạn năm sao có hợp đồng với tập đoàn.

Cao Nam hỏi: "Tối qua bọn họ đều ngủ ở đây?"

"Năm mơ à." Lục Thích nằm xuống sofa, "Cái khách sạn kia điều kiện kém quá, trải qua nhiều vất vả như vậy, có điều kiện tại sao phải ở chỗ đó."

".. Anh cũng để cho Chung Bình ở đây?"

"Cô ấy chắc chắn không thích gây sự chú ý, nên tôi cũng không nhắc đến."

Lục Thích để cho Cao Nam nghỉ ngơi, anh làm việc một lát trên máy tính, khi đến giờ ăn tối, nhận được điện thoại của Chương Hân Di, Lục Thích nhíu mày, "A lô?"

"Lục Thích phải không? Anh ở chỗ nào thế, không ở khách sạn à?"

"Ừ, không ở đó, tôi đổi nơi khác."

"Anh ở đâu vậy, có tiện nói cho tôi biết không, tôi có chuyện tìm anh."

"Thảo luận qua điện thoại đi."

"Tôi không biết mình có để ví tiền ở chỗ anh hay không nữa, tôi nhớ rõ buổi sáng mình có lấy ra, sau đó lại để vào ba lô, ai ngờ hiện tại tôi vẫn không tìm được, ba lô của SR giống nhau như đúc, chiếc ba lô buổi sáng của anh hình như lại để ở chỗ tôi?"

Lục Thích lấy ba lô ra, kết quả thực sự phát hiện một chiếc ví tiền màu hồng trong ngăn kếp.

Lục Thích: "..."

Anh báo địa chỉ khách sạn, để cho cô ta tự tới lấy.

Cao Nam ở bên cạnh, ăn hết miếng cơm cuối cùng, hỏi: "Chương Hân Di?"

"Ừ." Lục Thích không kiên nhẫn nói, "Thực con mợ nó nhiều chuyện."

Đội một lát di động lại vang lên, Lục Thích đi ra ngoài.

Chương Hân Di chờ ở đại sảnh khách sạn, Lục Thích đi dép lê từ trong thang máy ra, lập tức đi đến sô pha, đưa ba lô cho cô ta.

Chương Hân Di nhận lấy, vội vàng đứng lên: "Cảm ơn anh, anh ăn cơm chưa, tôi mời."

"Ăn rồi." Lục Thích xoay người muốn đi.

Chương Hân Di đứng dậy quá nhanh, chóng mặt, đột nhiên lao đảo, đúng lúc chạm vào vai Lục Thích.

Lục Thích thuận tay đỡ lấy, "Này..."

Tay Chương Hân Di giữ lấy áo anh, sắc mặt tái nhợt, hơi mệt mỏi nói: "Xin lỗi, tôi tụt huyết áp... Hôm nay chưa ăn gì."

Lục Thích nhíu mày, "Gọi xe cấp cứu cho cô?"

"... Không cần."

Lục Thích đẩy cô ta ra, để cho cô ta ngồi xuống, tìm xung quanh, gọi một nhân viên. Trong khách sạn có phòng y tế, anh để cho đối phương tìm bác sĩ đến, lại gọi cho Chương Hân Di một suất cơm.

Chờ bác sĩ đến, xác định Chương Hân Di chỉ là tụt huyết áp, Lục Thích cũng chẳng quan tâm nữa, nói chào một tiếng, đi lên phòng.

Bóng dáng Lục Thích biến mất, cơm được mang đến, nhân viên nói: "Mời cô thông thả dùng."

"Cảm ơn." Chương Hân Di nói.

Bình minh, Lục Thích ngáp rồi giường, tắm qua lại ngủ một giấc, tinh thần anh phấn chấn, sau khi rửa mặt đi thẳng đến nơi đóng quân.

Vừa đến nơi đã thấy mọi người bận tới mảy tới mặt, vẻ mặt căng thẳng.

"Làm sao vậy?" Lục Thích hỏi.

Đội trưởng Hồ vừa bỏ điện thoại xuống, nhanh chóng trả lời: "Trần Kiến Sơn đột nhiên gặp phải sạt lở đất, phân đội Nam Giang hiện đang trong tình trạng mất liên lạc."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Cứu viện lũ lụt (Phần cuối)

Lục Thích hoảng hốt, "Chú nói cái gì?"

"Sạt lở đất, phân đội Nam Giang mất liên lạc!" Đội trưởng Hồ lặp lại lần nữa, tranh thủ thời gian chỉ huy điều động, tiếp tục liên lạc với đội trưởng Hà.

Trong đầu Lục Thích trống rỗng, đờ đẫn cầm lấy di động, gọi điện thoại cho Chung Bình, chỉ nghe thấy một câu: "Số điện thoại quý khách vừa gọi không liên lạc được..."

Anh gọi ba lần, nghe được vẫn là câu nói kia.

Chương Hân Di đang gọi điện thoại, điện thoại cũng không thông, cô ta an ủi Lục Thích: "Anh đừng lo lắng, chắc chắn không có việc gì đâu."

Lục Thích không để ý đến cô ta, kéo ghế ra, ngồi xuống, vắt chéo chân, sắc mặt vẫn như thường gọi điện thoại.

Vẫn không liên lạc được.

Đội trưởng Hồ cau mày liên lạc với tổng bộ, kết thúc cuộc trò chuyện, lại lo lắng phái người đi liên lạc với bộ chỉ huy cứu viện, triệu tập mọi người tham dự họp khẩn cấp.

Lục Thích không có việc gì nói chen vào, "Hoảng cái gì, càng hoảng càng loạn."

Đội trưởng Hồ lờm anh, "Cậu thực sự ngồi yên được!"

Bọn họ bắt đầu họp, mỗi người một câu, Lục Thích không nói lời nào, không ngừng gọi điện cho Chung Bình, gọi mấy chục lần, đột nhiên nghĩ ra gì đó, lại mở danh bạ, Mai Mai, Từ Diên, Bình An, A Giới, lần lượt gọi cho cả đám.

Song đều chỉ nhận được một kết quả, hoặc tắt máy, hoặc không liên lạc được, tất cả đều không gọi được.

Cuộc họp kết thúc, đội trưởng Hồ quyết định nhân số đi chi viện, "... Cậu phụ trách dẫn đầu, có tình hình gì phải báo ngay."

"Vâng!"

"Tôi cũng đi!"

"Hả?" Đột nhiên có người xen vào nói, đội trưởng Hồ nhìn theo tiếng người nói, phẩy tay, "Cậu đừng ồn ào."

Lục Thích đá ghế ra, nói với người lãnh đạo đội kia: "Đi thôi."

"Quay lại!" Đội trưởng Hồ quát, bước nhanh lên túm Lục Thích, "Cậu làm loạn gì thế."

Lục Thích giữ lấy cổ tay ông, tăng sức, đội trưởng Hồ bị đau, nhưng cũng không phải là người dễ dàng chịu thất bại.

Đội trưởng Hồ tức giận: "Má nó cậu... Cái đồ con rùa này... Cậu dám làm chậm trễ bọn họ cứu người, lỡ tay giết cậu ít nhất còn được coi là anh hùng, tôi đã trừng phạt không ít loại con cháu như cậu trong quân đội rồi! Cậu mợ nó..." Không ngừng mắng, rút tay ra, định nhanh chóng chạy đi, nghĩ rằng đã kiềm chế được Lục Thích, ai ngờ vừa bỏ vạt áo ra lại bị trúng chiêu.

Hai người giao đấu mấy hiệp, cuối cùng được người khác tách ra, Chương Hân Di đưa cho Lục Thích một tờ khăn giấy, "Anh không sao chứ?"

Lục Thích gạt tay cô ta, mặt hầm hầm, ngồi xuống ghế.

Đội trưởng Hồ xoa má, chỉ vào Lục Thích nói: "Xem ra cậu có kinh nghiệm đánh nhau không ít, mấy cú đấm này rõ ràng là của mấy tên lưu manh."

Lục Thích hoàn toàn không để ý đến ông.

Công việc cứu viện vẫn còn đang tiếp tục, bên trấn Kiến Sơn mãi không thấy truyền đến tin tức có ích.

Lục Thích gọi điện thoại đến mức cạn pin, tự động tắt máy, lại sạc, khởi động lại máy tiếp tục gọi.

Gọi đến mức di động nóng lên, anh ném điện thoại sang bên cạnh, tựa vào ghế, ngửa đầu nhìn hoa văn trên trần nhà. Giữ tư thế đó lâu, anh lại buồn ngủ, trong lúc đó giấc mơ hỗn loạn, anh lại thấy sao trời rộng mở, một lát nhìn thấy chuột, qua một lát cảm hơi ngứa, hình như có người đang khẽ cạo râu cho anh.

Tốt thật...

Lục Thích vội vàng xoay người, chống lên bàn, nôn mửa.

Đội viên ở nơi đóng quân nhanh chóng chạy ra hỏi anh: "Cậu sao thế, không thoải mái chỗ nào?"

Lục Thích chỉ lo nôn, đến mức gần như nôn hết cả lục phủ ngũ tạng ra, đột nhiên nghe thấy tiếng hét lớn: "Gọi được điện thoại rồi, điện thoại của đội trưởng Hà có tín hiệu."

Anh lập tức ngừng đầu, trong cổ họng vẫn còn khó chịu, nôn khan hai tiếng, nghe được tin tức mới nhất.

"Buổi sáng bọn họ vừa đến đó, chậm một chút, đúng lúc tránh được sạt lở đất, hiện tại đang hỗ trợ cứu viện, thông tin có vấn đề, chi là..."

Lục Thích lấy di động qua, gọi cho số máy kia, có chuông, nhưng không có người bắt máy, anh chống tay lên đùi, cúi đầu, nhắm mắt lại.

Thời gian tiếp theo, anh phối hợp với mọi người tiếp tục kiểm vật tư, sau khi trời tối, anh lại gọi điện, lúc này đợi một lúc lâu, bên đầu kia cuối cùng đã bắt máy.

"A lô... Lục Thích." Giọng nói rất to, xung quanh ồn ào.

Lục Thích nắm chặt di động. "Em ở đâu?"

"Em còn đang cứu viện, chỗ này xảy ra sạt lở đất, anh có biết không?"

"Tối thế này mà còn cứu viện?"

"Phải nhanh chóng cứu viện trong bảy hai tiếng... A lô? Nơi này tín hiệu không tốt..."

"Anh nghe thấy, anh nghe thấy!"

"Em nghe không rõ... Không nói nữa, Mạ Mạ đang gọi, em cúp đây."

"Đội một lát..."

"Lục Thích, em không sao, anh yên tâm, em không sao!"

Mắt Lục Thích nóng lên.

Hai ngày hai đêm sau đó, Lục Thích vẫn hỗ trợ ở nơi đóng quân, trực chiến 24 giờ, anh còn nhận thêm cả ca đêm, đương nhiên là có đội viên khác đi cùng, anh còn chưa có tư cách làm việc độc lập.

Tối buổi chiều ngày thứ ba, Lục Thích hút hết điếu thuốc thứ năm, cuối cùng đã nhìn thấy đoàn xe quen thuộc từ xa đi đến, anh lập tức chạy lên, đi được vài bước thì dừng lại.

Mấy chiếc xe ngừng lại, đoàn đội trưởng Hồ đã vây quanh, Lục Thích nhìn thấy một người đi ra từ trong chiếc xe thứ hai, cả người đầy bùn, tóc toàn bụi, giày đã hỏng hết, cả người vô cùng nhếch nhác.

Chung Bình xuống xe, liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đứng cách đó không xa, mỉm cười: "Lục Thích!"

Lục Thích đi lên, dừng trước mặt cô, "Thực mọ nó bẩn, em lăn trong bùn à?"

Chung Bình: "..."

Chung Bình chải chải qua tóc, vờ được đẩy bùn... Lùi lại về sau mấy bước.

Đột nhiên bị người tóm lấy, cô ngước mắt.

Lục Thích tóm lấy cánh tay cô, vờn tay, khiến tóc cô càng rối.

"Aiz..." Chung Bình gọi lại.

Lục Thích buồn cười.

Cả đám người đầy bùn nhanh chóng quay về khách sạn tắm rửa, đã mấy ngày ngủ không đủ sáu giờ, tắm xong đều lăn ra ngủ.

Trước khi rời đi bọn họ đều đã trả phòng, lần này thuê phòng đều do Lục Thích sắp xếp, Chung Bình ngủ một phòng riêng.

Lúc này Chung Bình nằm trên giường, tóc vẫn còn hơi ướt, ôm chăn, cả người mê man.

Lục Thích ngồi bên cạnh nhìn cô, quan sát từ đầu tới chân... từ đầu tới chân... từ đầu tới chân...

Cuối cùng tầm mắt dừng trên chân cô.

Đôi chân lúc trước vẫn còn nhẵn nhúm trắng bệch, lúc này đã có thêm mấy mụn nước.

Lục Thích nhíu mày quan sát một lát, lập tức đi ra ngoài.

Khi về mang theo mấy thứ, anh vào WC lấy chậu nước ấm, sau khi đi ra, khề lau chân mấy lần cho Chung Bình.

Lau sạch sẽ, anh dùng cùn sát trùng kim, thuần thực chọc mấy mụn nước, thấm hết đồng chất lỏng chảy ra.

Chung Bình nhíu mày khề kêu một tiếng, Lục Thích thấy cô không tỉnh, lấy cùn sát trùng cho cô, cuối cùng băng chân lại.

Làm xong tất cả, người trên giường vẫn mê man như cũ, Lục Thích ngồi ở cuối giường, ôm chân Chung Bình đã được băng xong, cúi đầu hôn mấy cái, kéo quần cô xuống che kín.

Nhoáng một cái Chung Bình đã ngủ từ lúc chạng vạng đến tận sáng sớm, lúc tỉnh lại trời vẫn chưa sáng hẳn, chiếc giường bên cạnh truyền sang tiếng ngáy

rất khê.

Chung Bình vẫn còn mơ màng, gãi cằm, lại nhắm mắt ngủ, một lát sau, vội vàng mở mắt ra, xoay người đứng lên, nhìn chăm chăm Lục Thích ở giường bên cạnh.

Cảm giác được hai chân khác lạ, cô lại dòi tầm mắt xuống.

Hai chân được quần băng, lập tức to lên hơn rất nhiều.

Chung Bình: "..."

"... Tỉnh rồi?"

Chung Bình quay đầu lại: "Vâng, còn sớm mà, anh ngủ thêm lát nữa đi."

"Em có đói không?" Lục Thích chống tay ngồi dậy.

"Vẫn chưa đói." Chung Bình thấy anh ngồi dậy, hỏi: "Anh băng chân cho em?"

"Ừ."

"Băng thành như vậy..."

"Chọc hết mụn nước của em ra, em có biết chân em thành dạng gì không?"

"... Anh biết chọc mụn nước sao?"

Lục Thích xuống giường, đi qua nhéo mặt cô, "Tự em mở ra xem đi."

Chung Bình mỉm cười, lười biếng dựa vào phía sau: "Em còn muốn nằm thêm một lát."

"Nằm đi."

Lục Thích lên giường cô, ôm lấy cô, Chung Bình dịch người, dựa vào lòng anh.

"Nói cho anh nghe hai ngày nay làm gì mà chân thành thế này?"

"Cứu viện đó, nước lũ đã rút dần rồi, không nghĩ tới trấn Kiến Sơn đột nhiên xảy ra sạt lở đất, tất cả mọi người không kịp chuẩn bị, may mà ngày đó bọn em đi chậm, nếu không... chỉ còn một chút nữa thôi."

Lục Thích ôm chặt cô, cầm cọ lên đỉnh đầu cô.

Chung Bình nói tiếp: "Mấy ngày nay nghỉ ngơi luân phiên, giấc ngủ không đủ, chân lại nổi mụn nước, khó chịu muốn chết."

Lục Thích khê hôn cô.

Chung Bình ôm thắt lưng anh, nói xong lại ngủ.

Lục Thích đắp chăn kín cho cô, không ngủ được, trợn mắt nghịch di động, chỉ một lát mặt trời đã lên cao, lại thay băng lần nữa cho Chung Bình.

Buổi trưa cuối cùng Chung Bình đã tức dậy, mọi người tập hợp họp, tổng kết nhiệm vụ, chuẩn bị lên đường về.

Lần cứu viện lũ lụt này, SR phải ra mười sáu phân đội, loại tình nguyện viên ra, tổng cộng có sáu mươi một đội viên, điều động hai trực thăng, nhận được năm mươi nghìn vật tư từ Ái Tâm, di dời được hơn năm trăm người dân.

Buổi tối, mọi người tụ tập một chỗ ăn cơm rồi rời đi.

Chung Bình ngủ nhiều, lúc này tinh thần đầy đủ, sau khi ăn xong tiêu thực, đi dạo với Lục Thích.

Chân cô còn quần băng, phải đi dép lê, Lục Thích không cho phép cô đi xa, ôm cô đi trên đường dành cho người đi bộ, sau khi đi qua hai khúc rẽ, nói: "Được rồi chứ?"

"Vâng... Ồ..." Chung Bình đột nhiên chỉ tay, "Đây là cửa hàng gì vậy? Có ý nghĩa gì thế?"

Lục Thích ngẩng đầu nhìn theo tay cô chỉ.

"Không biết, không phải tiếng Anh." Lục Thích nói.

Chung Bình nhìn xung quanh, thấy một cô gái cao gầy từ cửa đi ra, "Đây là nhà hàng Âu..."

"Có muốn ăn chút gì không?"

"Vừa ăn no xong... Không cần đâu."

Đang nói đột nhiên truyền đến một tiếng động cơ gầm rú từ xa vang đến, một chiếc xe thể thao đỗ lại bên cạnh bọn họ, một người đàn ông ngồi cạnh ghế tài xế đi xuống, dáng người cao to, đầu đỉnh, đeo khuyên tai.

Một người từ ghế tài xế đi ra...

Phụ nữ...

Cửa mở ra, người phụ nữ cao gầy từ trong nhà hàng đi ra, cầm di động, nói với hai người kia: "Khéo quá, không cần gọi điện nữa, Trương Nghiên Khê đang chờ trên lầu đấy."

Hai người nhìn thoáng qua bọn họ.

Người phụ nữ cao gầy nhìn về phía Chung Bình và Lục Thích, "Hai vị muốn dùng cơm sao?"

"Không cần, cảm ơn." Chung Bình nói.

Lục Thích đột nhiên chỉ vào tấm biển hỏi: "Có thể cho tôi hỏi đây là gì không?"

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn, cười nói: "Người khác không thể giải thích ý này."

Lục Thích nhíu mày: "Hả?"

"Đây là tiếng Ý." Người phụ nữ chỉ điểm, lịch sự gật đầu với bọn họ, xoay người đi vào.

Chung Bình nhìn theo bóng dáng chị ta cho đến lúc biến mất hẳn, lại nhìn chiếc xe thể thao kiểu ngao bên ven đường kia, nói: "Ba người này... đều rất đặc biệt."

"Chắc..." Lục Thích cười, ý chỉ bên trong, "Người phụ nữ kia vừa nhắc tới Trương... hình như Trương cái gì Khê ấy, anh từng nghe Lão Hồ nhắc tới, lần lũ lụt này, chị ta quyên góp đến mười nghìn."

"Anh quen à?"

"Không biết, không liên quan đến chuyện của chúng ta, đi thôi."

Lục Thích ôm Chung Bình đi lòng vòng, nhớ tới chiếc khuyên tai người đàn ông kia vừa đeo, đột nhiên hỏi: "Khuyên tai anh tặng cho em đâu? Làm mất rồi à?"

Trước khi đi cô vẫn còn đeo, sau khi trở về không thấy đâu.

"À...." Chung Bình lấy ví tiền từ trong quần ra, "Em sợ làm mất, lúc cứu viện lại không có chỗ cất, nên để trong này."

Mở ví ra, chỗ để ảnh, rõ ràng chính là đôi khuyên tai kim cương kia.

Lục Thích lấy ra, soi dưới đèn đường, cầm lấy vành tay Chung Bình, hí hửng xỏ qua lỗ tai cô, nói: "Hôm đó đến Khánh Châu ăn cơm ở một quán, anh nghe được một câu chuyện."

"Hả?"

"Chuyện về một đôi nam nữ, hôm lũ lụt bị mắc kẹt ở một đầm cỏ giữa sông, đợi suốt cả ngày, cuối cùng đã chờ được cứu viện. Người đàn ông đề cho cô gái được cứu trước, sau khi cô gái được cứu, nhân viên cứu viện ném phao qua, phao rơi trên mặt đất mà người đàn ông kia không bắt được."

"Tại sao không bắt được?" Chung Bình chăm chú nghe.

Lục Thích đã đeo xong một bên cho cô, đeo nốt bên kia xong, mới nói: "Bởi vì ngày đó khi cứu cô gái kia, mắt của người đàn ông đã mù rồi, cô gái không biết, cho đến khi đôi phượng không bắt được phao, cô gái mới phát hiện chân tướng."

Chung Bình ngẩn ra, không hiểu sao nghe chuyện của người khác mà cảm thấy lòng chua xót.

Lục Thích xoa vành tai cô, cup mắt nói với cô: "Người khác cảm động muốn chết, lúc ấy anh lại cảm thấy người đàn ông kia thật ngốc."

"Hả?" Chung Bình khó hiểu.

Lục Thích cúi đầu, hôn lỗ tai cô, khẽ thở dài: "Hiện tại không còn cảm thấy thế nữa."

Cửa phía sau mở ra, một ca khúc tiếng Ý du dương bên tai, ca từ nghe không hiểu, giai điệu lại tuyệt đẹp như bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hẹn hò buổi đêm

Chiều hôm sau, phân đội SR Nam Giang lên đường về.

Lục Thích lái xe, Chung Bình ngồi bên cạnh anh, phía sau còn có một Cao Nam bị thương.

Sau khi đi vào nội thành, ven đường chất một đống đủ mọi màu sắc, Chung Bình nhìn chằm chằm một lúc, nghe thấy Lục Thích hỏi: "Thứ gì vậy?"

Chung Bình nói: "Một số đồ ăn bị nước lũ cuốn đi."

"Sao lại chất ở kia?"

"Phơi nắng cho khô, tiếp tục dùng hoặc để bán."

"Hả?"

Chung Bình giải thích: "Mấy người dân không nỡ bỏ đi, luôn cảm thấy bị ngâm trong nước vẫn có thể ăn được. Còn có một ít thương nhân vô lương tâm, chuyên thu mua mấy thứ này với giá thấp, bán lại với giá thị trường."

Lục Thích: "Cũng không sợ ăn vào chết người?"

"Giải thích thì bọn họ không muốn nghe, hoặc là không tin. Phải biết rằng ngay cả thuốc tiêu độc bọn họ cũng không chịu hiểu, có khi bọn em vừa giải thích xong, quay đầu lại đã thấy bọn họ giấu đi đem bán."

"Người như thế... chỉ có thể kiếm được vậy thôi, không cần phải để ý."

Chung Bình tất nhiên là không để ý.

Trên đường đi cô và Lục Thích thay phiên nhau lái xe, sau khi trời tối cuối cùng đã đến tòa nhà SR ở Nam Giang.

Chuyển xong thiết bị vào, Chung Bình chống eo lau mồ hôi nói: "Hai người về trước đi."

Lục Thích hỏi: "Còn em?"

"Em ở trong này giúp một lát, anh đi trước đi, xe em đỗ ở đây mà."

Lục Thích quả thật rất mệt, còn có nhiều chuyện phải làm, trên xe còn có người bệnh, anh cũng không phải kẻ ngốc, dặn dò Chung Bình lái xe cẩn thận, Chung Bình không ngừng gật đầu.

Thu dọn xong thiết bị cứu viện, đội trưởng Hà ra lệnh cho mọi người nhanh chóng về nhà nghỉ ngơi, cuối cùng Chung Bình cũng lên được chiếc Mini về nhà.

Xử lý một chút mụn nước trên chân, Chung Bình ngủ một giấc, hôm sau về đơn vị làm việc, ôm ấp Tôn Giai Hủ lâu ngày gặp mặt, không có thời gian nói chuyện phiếm, tranh thủ thời gian làm việc.

Sau khi tan tầm, cô đi cùng Tôn Giai Hủ đến spa chăm sóc da, từ hội sở rời đi, Chung Bình mang theo hành lý trở về nhà cha mẹ.

Hai ông bà đã lâu không gặp cô, ông Chung nội liêm hơn, quan tâm vui vẻ cũng không lộ ra ngoài, bà Chung xụ mặt trách móc Chung Bình, trách móc tương đối mới bụng cho cô bát canh mọc nhĩ trắng.

Chung Bình ngồi xếp bằng trên sofa, khuấy canh, nói: "Sao nóng thế, con muốn ăn lạnh cơ."

"Buổi tối không thể ăn đồ lạnh, một đứa con gái lại còn học y như con sao không chịu để ý gì cả, chớp mắt nửa năm nữa là hai sáu rồi, mấy năm này là quan trọng nhất với phụ nữ, nhất định phải chú ý chăm sóc..."

Mắt thấy mẹ bắt đầu muốn cần nhẩn, Chung Bình nhanh chóng nói: "Vâng vâng." Đưa một thìa canh vào miệng.

"Chân con làm sao thế này?" Bà Chung hỏi.

Trên chân còn dán băng, Chung Bình nói: "Không có gì, chỉ là nổi mẩn nước thôi."

Bà Chung đau lòng: "Đi núi thế này đây. Công việc của các con sao lại phải lên núi xuống nông thôn chứ? Mới có mấy ngày mặt mũi đã hốc hác, không được, mẹ phải đi tìm lãnh đạo bọn con phản ánh mới được."

Chung Bình nuốt một nhĩ trắng xuống, cười ôm vai mẹ: "Con không hoàn thành bài tập thì mẹ cũng đi tìm chủ nhiệm lớp tính sổ sao?"

Bà Chung đập vào đầu gối cô: "Biết vậy mẹ đã sớm bảo con chuyển trường."

Chung Bình: "..."

Chung Bình ăn hết hai bát canh, bà Chung lấy mấy tấm ảnh từ trong phòng ngủ ra, hỏi ý kiến Chung Bình: "Con xem mấy người này diện mạo của ai được?"

Chung Bình vừa nhìn, năm tấm ảnh đều là mấy người phụ nữ hơn ba mươi tuổi, cô lập tức hiểu ra, nói: "Là Lão Hoắc..."

"Chính là chọn cho chú Hoắc con đấy, lần trước vụ kia hỏng rồi, hiện tại sắp không còn gánh nặng nữa, đương nhiên phải nhanh chóng làm xong việc cho chú ấy."

"Vợ cũ của chú ấy đã...?"

"Chưa đâu." Bà Chung phi phi hai tiếng, "Phui phui cái mồm, mẹ nói như thế, con cũng không thể học theo mẹ. Dù sao cũng để mẹ lo liệu trước cho chú ấy, con xem mấy tấm ảnh này đi, cô này năm nay ba mươi sáu, cao 1m65, có công việc, tiền lương ba nghìn, ly dị không con. Người này bốn mươi, cùng tuổi với chú Hoắc con, cũng đã ly dị, có nuôi một con trai nhỏ, là giáo viên cấp hai. Người này trẻ nhất, mới ba mươi hai, làm thư ký riêng, từng có một bạn trai tám năm, bởi vì xảy ra chuyện nên hủy hôn, mẹ đã nói điều kiện của chú Hoắc con, cô ấy không hề để ý, nói muốn gặp..."

Giới thiệu xong năm người, bà Chung bảo Chung Bình cho ý kiến, "Con rất thân với chú Hoắc, hiện tại cũng đã lớn rồi, có thể giúp tư vấn phương diện này."

Chung Bình im lặng mấy giây, nói: "Đều rất tốt... con không chọn được."

"Vậy con xem người nào hợp mắt, chọn bằng trực giác đi."

Chung Bình chỉ vào tấm ảnh người ba mươi hai, "Cô ấy đi, thoát nhìn dịu dàng."

Bà Chung sắp xếp lại ảnh, qua một lát nói: "Đúng rồi, còn chuyện này suýt thì quên mất, em họ con sẽ tới đây học trung học."

"Hả?" Chung Bình kinh ngạc.

Bà Chung giải thích nguyên nhân với cô, "Em họ con tính cách bướng bỉnh y con, thời gian trước âm ỉ trong nhà, sau đó cha con thương lượng với mẹ, chúng ta giúp con bé một chút, dù sao năm đó..."

Chung Bình im lặng, bà Chung đập tay cô, nói tiếp: "Các mối quan hệ của cha con đều ở đây, dù sao Nam Giang cũng phát đạt hơn quê nhiều, trình độ dạy học cũng tốt hơn, thành tích của em họ con cũng tốt, ba con nhờ chút quan hệ và tiền sẽ sắp xếp được, qua mười ngày nữa con bé sẽ tới đây, đến lúc đó ngủ phòng con, phòng dành cho khách để người giúp việc ở, con về thì ngủ cùng với nó, chịu chặt một chút nhé?"

Chung Bình lắc đầu: "Đương nhiên là không sao. Đã tìm được người giúp việc chưa ạ?"

"Hiện tại còn đang tìm kiếm, phải tìm người có sức khỏe, biết chút nghiệp vụ, cha và mẹ sẽ chịu trách nhiệm, con không cần bận tâm."

Hơn mười ngày không trở về, trong nhà một đồng chuyện lạ, Chung Bình ngồi nghe, hơn mười giờ mới được mẹ thả về phòng.

Mấy ngày tiếp theo, mỗi đêm cô đều chạy về nhà ngủ, cố gắng chăm sóc cha mẹ.

Công việc của Lục Thích bận rộn, ngay cả huấn luyện của SR đều tạm thời vắng mặt, bình thường toàn trao đổi với cô qua weixin, thỉnh thoảng Chung Bình ở trong phòng thí nghiệm chưa kịp trả lời, sau khi trả lời, tin tiếp theo phải chờ cô về nhà tắm rửa xong mới nhận được.

Hôm nay Chung Bình tắm rửa xong, khóa trái cửa phòng ngủ, bỏ nhào vào giường, mở sách ra.

Cô nghiên cứu về đàn len.

Mũi đơn, mũi móc, mũi lên xuống...

Mũi mười bốn, mũi mười hai, mũi mười...

Ba lên ba xuống ba lên ba xuống... Hai xuống ba lên ba xuống ba lên...

Chung Bình cầm kim đan, xuyên len vào, cảm thấy mắt sắp mù mất, thở dài, bỏ đồ sang bên cạnh, lại lắp mô hình máy bay.

Mất hơn nửa tiếng, cô xoa tay, thưởng thức thành phẩm của mình từ xa.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một lát, cô thuận tay mò lấy chuồn chuồn tre, tay vận một cái, nhìn đỉnh đầu nó xoay, ánh sáng màu vàng lấp lánh, cô không muốn để hết pin, cho nên để xoay một vòng, tắt đèn, tiếp tục chơi.

Đột nhiên có tiếng báo weixin, Chung Bình bắt lấy chuồn chuồn, mở ra xem.

Lục Thích: Ngủ rồi?

Chung Bình: Chưa.

Lục Thích: Đang làm gì vậy?

Chung Bình nhìn lên và mô hình máy bay trên giường, nhấn lại: Đang đọc sách.

Lục Thích: Đọc sách gì?

Chung Bình đang định nhấn lại, tin mới đã đến: Em xuống nhà đi.

Chung Bình: "..."

Chung Bình đánh chữ: Xuống nhà cái gì?

Lục Thích: Anh ở dưới nhà em, mau xuống!

Chung Bình sững sốt, lập tức nhảy xuống giường, chân trần chạy đến bên cạnh cửa sổ, kéo rèm lên, chỉ nhìn thấy hồ nước và núi giả ở tiểu khu, đèn đường mờ mờ, ban đêm mười giờ không có một bóng người.

Chung Bình nhanh chóng hoàn hồn.

Chung Bình: Anh ở nhà nào?

Gửi đi mấy giây, tiếng chuông vang lên, Chung Bình ấn nghe, liếc nhìn vách tường phía đông, co đầu rút cổ nhỏ giọng nói: "A lô?"

Lục Thích: "Em ở nhà cha mẹ?"

Chung Bình: "Vâng."

Lục Thích: "Sao lại chạy về nhà cha mẹ ngủ, có phải là cuối tuần đâu."

Chung Bình: "Mấy ngày nay em luôn ở nhà cha mẹ."

Lục Thích: "... Địa chỉ."

Chung Bình: "... Cái gì?"

Lục Thích: "Hôm nay anh rảnh."

Chung Bình: "Mấy giờ rồi..."

Lục Thích: "Còn sớm, anh đến đó, em đi xuống."

Chung Bình: "Xa lắm."

Lục Thích: "Bảo địa chỉ!"

Chung Bình: "..."

Chung Bình nghe giọng anh hơi khàn khàn mệt mỏi, không nổi nhẫn tâm, báo địa chỉ chung cư, báo xong hỏi anh: "Anh vừa xong việc?"

Lục Thích: "Ừ, vừa xuống bàn rượu."

Chung Bình: "Anh uống rượu à?"

Lục Thích: "Không uống, tối qua làm việc quá muộn, ngủ được có ba tiếng, hôm nay đau đầu, buổi tối chỉ uống chút trà thôi."

Chung Bình suy nghĩ, nói: "Anh đi động bát loa ngoài, đừng cúp máy."

Lục Thích: "Làm gì?"

Chung Bình: "Em sợ anh ngủ gật, để nói chuyện với anh."

Lục Thích thấp giọng cười, "Được."

Lục Thích để loa ngoài, lái xe khỏi tiểu khu của Chung Bình, đi theo chỉ dẫn, trên đường trò chuyện linh tinh với cô.

Cuộc sống về đêm ở thành phố Nam Giang mới bắt đầu, trên đường xe cộ tấp nập, bên đường thường xuyên gặp phải mấy kẻ phóng xe bạt mạng, khác hoàn toàn với cảnh tượng ở khu thiên tai, ngày hôm sau khi anh trở về, lái xe còn hơi hoảng hốt.

Lục Thích hỏi: "Em có muốn ăn khuya không, anh mua đồ cho em?"

Chung Bình: "Anh đi đến đâu rồi?"

Lục Thích: "Đường Võ Hà Bắc."

Chung Bình: "Khéo ghê, bên đó có cửa hàng "Đồ ăn vặt Phương Phương", đối diện với hiệu sách Tam Liên, nếu anh nhìn thấy, đi vào đó mua giúp em một phần canh phù trúc."

Lục Thích: "Được, còn gì nữa không?"

Chung Bình: "Hết rồi, anh tự xem muốn ăn gì thì mua."

Lục Thích quay đầu xe, lộn trở lại gần hiệu sách Tam Liên, tìm cửa hàng đối diện.

Một cửa hàng bánh kẹo, một cửa hàng kim khí, một cửa hàng hoa, một cửa hàng túi xách, Đồ ăn vặt Phương Phương.

Anh dừng xe bên lề đường, đi vào cửa hàng, mua hai phần canh phù trúc, lại thêm mấy xiên thịt, trở lại xe đi đến địa điểm.

Chung Bình tính toán lộ trình cho anh: "Đi qua đường Võ Hà Bắc rồi?"

Lục Thích: "Ừ."

Qua một lát, Chung Bình: "Đường Xuân Đường?"

Lục Thích: "Em tính chuẩn thế."

"Được rồi."

"Đường hẻm Lâm Gia."

"Đúng vậy."

Trong phòng ngủ, Chung Bình trốn trong chăn nhỏ giọng nói chuyện với anh, một lát sau nghe thấy đầu kia hỏi: "Đoán xem hiện tại anh đến chỗ nào rồi?"

Chung Bình xoay người ngồi dậy: "Anh tới rồi?"

Bên đầu kia khẽ cười: "Tầng 22 đúng không? Mau xuống đi."

"Sao lái nhanh vậy."

Chung Bình nhảy xuống giường, cởi váy ngủ, thay áo phông và quần đùi, khẽ mở cửa. Phòng khách tối đen, cha mẹ không có động tĩnh gì, cô khẽ đi qua phòng khách, mở cửa, đi ra ngoài.

Đi ra khỏi thang máy, liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông dựa vào bên chiếc Land Rover, cô đi qua, tiếng dép lê vang khẽ trên mặt đất.

Lục Thích giang hai tay bắt được cô, hôn mạnh cô hai cái, "Nhớ chết mất!"

Chung Bình: "..."

Chung Bình lén nhìn lên lầu phía sau, không thấy có gì khác thường, cô quay đầu lại, kéo tay Lục Thích, hôn một chút, Lục Thích muốn ôm lấy cô bị

Chung Bình ngăn lại.

"Đồ ăn khuya của em đâu?"

"... Trong xe."

Lấy đồ ăn khuya ra, Chung Bình dẫn anh đến chòi nghỉ mát bên hồ nước.

Đèn đường sáng sủa, trong hồ còn có uyên ương nghịch nước, gió đêm mát mẻ hợp lòng người, không hề cảm thấy nóng nực. Hai người ăn thịt nướng và canh, Lục Thích cắn một miếng phù trúc hỏi: "Nhân gì vậy, ngon thế."

Chung Bình nói: "Không phải anh làm về nhà hàng sao, đoán thử xem."

Lục Thích: "Anh làm quản lý chứ không phải đầu bếp." Đoán thử, "Sò?"

Chung Bình gật đầu: "Đúng vậy, có chút sò ốc và hải sâm, canh nhà họ rất ngon."

"Khó trách thơm vậy."

Chung Bình đưa xiên thịt đến bên miệng anh: "Đồ nướng nhà họ cũng ngon lắm."

Lục Thích cắn miếng, gật đầu nói: "Ngon thật."

Chung Bình ăn hết phần còn lại.

Một đồng đồ ăn, trong nháy mắt đã bị hai người ăn sạch, mua canh còn được tặng hai gói giấy ướt, xé ra lau miệng, Lục Thích tựa vào cột chòi nghỉ ngơi, ôm lấy Chung Bình, trò chuyện với cô.

Lục Thích: "Em vừa đọc sách gì thế?"

```
var _avtVar = _avtVar || []; _avtVar.push(['a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563',"inreadyomedia"]); var avtProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình nói: "Lý thuyết trực thăng."

Lục Thích nhún mày: "Đã thi xong rồi em còn xem?"

"Còn chưa huấn luyện bay, em ôn tập một chút, để tránh lúc đó lại luống cuống tay chân."

"Chắc, đúng là học sinh ngoan." Lục Thích nheo mắt cô, bảo cô nhắc chân lên, "Cho anh xem mụn nước thế nào rồi."

"Biến mất rồi, không cần nhìn." Chung Bình nói.

Lục Thích mặc kệ, bỏ cô ra, để chân cô lên.

Lục Thích cúi đầu kiểm tra một lúc, vẫn còn chưa hết, nhưng làn da trên chân đã khôi phục bình thường, anh xoa một chút, nói: "Nghỉ ngơi cho tốt, mấy ngày nay đừng có chạy lung tung."

Vừa ngẩng đầu, khoe miệng cong lên.

Tư thế của Chung Bình thoải mái ngồi đối diện anh, một chân duỗi thẳng, chân kia gác lên đùi anh, tay gãi vết muỗi đốt ở xương quai xanh.

"Vô dụng quá!" Lục Thích ôm người vào trong lòng, lấy lọ tinh dầu mang theo người, bôi một chút vào xương quai xanh cho cô.

Mùi man mát tiến vào mũi, Chung Bình hỏi: "Sao anh lại mang theo tinh dầu?"

"Cái này chuyên dùng đuổi muỗi, hiệu quả khá tốt." Liếc Chung Bình, nói tiếp, "Với da thịt của em chắc nên đốt hương chống muỗi toàn thân quá."

Chung Bình cười, điều chỉnh tư thế, thoải mái tựa vào lòng anh, "Bôi cho cánh tay em một chút đi."

Lục Thích bôi chút lên cánh tay cô, lại bôi cả lên đùi.

Chất lỏng màu xanh trên đùi trắng nõn, tay anh chậm rãi xoa, mùi mát lạnh bốc lên, Lục Thích nheo mắt cô hỏi: "Mấy ngày nay có nhớ anh không?"

"..."

"Nói đi."

"... Đàn ông không thích hợp hỏi vấn đề này."

"Em kì thị giới tính sao?"

"..."

"Chắc..." Lục Thích cười, cọ chóp mũi cô, bàn tay tiếp tục xoa, "Lần trước em nói thế nào nhỉ, bảo anh về trước, hỏi em có thể nhớ đến anh không, em nói chờ anh đi rồi mới biết. Mấy này nay không gặp, nên biết rồi chứ?"

"Hơi hơi." Chung Bình hôn một cái lên miệng anh.

Lục Thích: "..."

Ôm chặt lấy cô, hôn sâu hơn.

Trong hồ uyên ương còn đang nghịch nước, bóng đêm mờ ảo, ve trên cây râm ran kêu.

Hai người lén lút một tiếng, Lục Thích thả cô về, tiễn cô lên thang máy, để cho Chung Bình dừng ở cửa, lại ôm hôn cô, thấp giọng nói: "Sớm quay về nhà em một chút, ở chỗ cha mẹ em không tiện."

Chung Bình: "..."

Lục Thích cười, cào loạn tóc cô, "Được rồi, mau vào ngủ đi."

"Anh lái xe cẩn thận."

"Biết rồi."

Chung Bình cẩn thận mở cửa, quay đầu lại vẫy tay, Lục Thích nhìn thấy cô đi vào nhà, lúc này mới vào thang máy.

Trở lại xe, xoay cổ một chút, định khởi động xe thì di động vang lên, là Chung Bình, anh nhanh chóng bắt máy.

"Sao vậy?"

"Anh lái xe, em tiếp tục trò chuyện với anh, đừng ngủ gật đấy."

"... Ừ."

Lục Thích cười, vừa lái xe vừa trò chuyện với Chung bình.

Lục Thích: "Anh đến đường hẻm Lâm Gia rồi."

Chung Bình: "Vâng."

Lục Thích: "Hiện tại đang trên đường Tân Hải."

Chung Bình: "Vâng."

Lục Thích: "Rẽ sẽ đến đường Xuân Đường."

Chung Bình: "Vâng."

Lục Thích: "Sắp đến đường Võ Hà Bắc."

Chung Bình: "Anh lái nhanh thế."

Lục Thích: "Vậy anh đi chậm một chút."

Chung Bình: "Anh ở đâu thế?"

Lục Thích báo tên một khu chung cư.

Đã về tới nhà, Lục Thích: "Anh về đến nơi rồi."

Chung Bình: "Vâng, anh nghỉ ngơi sớm một chút."

Lục Thích: "Ừ, em ngủ đi."

Chung Bình: "Ngủ ngon."

Lục Thích: "Ngủ ngon."

Cúp máy, cuộc trò chuyện kéo dài một tiếng mười tám phút, di động đã nóng lên, Lục Thích cúi đầu sờ một lúc lâu, mỉm cười.

Hai ngày sau, huấn luyện bay ppl (*) chính thức bắt đầu.

(*)*Private pilot licence: Bằng lái máy bay cá nhân*

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Xông lên trời cao (Phần 1)

Buổi sáng Chung Bình và Lục Thích đi tới trung tâm huấn luyện, phát hiện không thấy "bạn học cũ" đâu, chỉ còn mỗi Vương Hữu Phát, anh Phát. Hiện nhiên trước đó chỉ có ba người bọn họ vượt qua kì thi lý thuyết.

Wương Hữu Phát đã tự coi mình là "sư huynh", anh ta rời khỏi trường học mười năm, đã sớm bay thuần thục, nhân lúc huấn luyện viên còn chưa đến, khoe khoang nói: "Lái trực thăng chỉ giống như trò chơi mà thôi, hai người 9x các cô cậu từng chơi arcade (*) chưa? Chính là chơi trò chơi ấy, rất kích thích, độ khó cũng không cao, đơn giản hơn rất nhiều so với lý thuyết."

(*) Trò chơi arcade (tiếng Anh: Arcade game) là một dạng trò chơi được chơi trên một loại máy giải trí sử dụng bằng đồng xu, loại máy này thường được lắp đặt ở những địa điểm kinh doanh công cộng, ví dụ như quán ăn, quán bar, và đặc biệt là tại những trung tâm giải trí game.

arcade game.jpg

Anh ta lại thổn thức: "Chúng ta giúp đám kia học thuộc lòng đi, tôi tính qua khoảng gần nửa tháng nữa có thể thi lại lý thuyết, ôi, không biết lần này sẽ bao nhiêu người qua được đây."

Lục Thích chia cho anh ta một điều thuốc, chặn miệng anh ta lại.

Hai người cười ha ha tạm biệt Vương Hữu Phát, tự đi tìm huấn luyện viên.

Từ xa đã nhìn thấy một loạt trực thăng, Lục Thích chỉ tay: "Anh vốn muốn học cái kia."

Chung Bình hí hóp mắt nhìn về phía xa: "Robinson R44... chắc, sao anh lại thay đổi?"

Lục Thích nói: "Sau đó anh suy nghĩ lại, R44 rất dễ, không có đẳng cấp, đã học thì phải học cho đáng, không phải đã chi nhiều tiền như vậy sao."

Chung Bình: "..."

Lục Thích cười, để tay lên vai Chung Bình, đẩy cô đi về phía trước: "Đi nhanh chút."

Hai người bước nhanh hơn.

Học loại trực thăng nào, sau này cũng chỉ lái được loại ấy, Lục Thích ban đầu vốn tùy tiện chọn Robinson R44, sau đó từ trên núi trở về, anh đột nhiên thay đổi ý định.

Quay đầu, anh nhìn thấy một chiếc trực thăng màu trắng quen thuộc, cực giống chiếc giăng từ trên trời xuống sáng ngày hôm đó, chỉ là trên thân máy bay không có hai chữ "SR".

Loại trực thăng này có năm chỗ ngồi, thích hợp với công vụ, thương nghiệp, cảnh sát, cứu viện, đủ loại hoạt động, là một trong những loại trực thăng được sử dụng rộng rãi trong nước.

Huấn luyện viên mang theo hai người, hôm nay còn chưa thể bay, lên máy bay mô phỏng huấn luyện trước.

Lục Thích để cho Chung Bình vào trước.

Máy bay mô phỏng khá giống máy bay thật, bên trái là chỗ của huấn luyện viên, bên phải là của học viên. Chung Bình đi vào, nhìn thấy ba màn hình lớn bao vây xung quanh phía trước, trong màn hình là đường băng sân bay.

Sau khi ngồi xuống, huấn luyện viên chỉ vào bảng điều khiển giăng giải cho cô: "Đây là bảng phát ra động cơ công suất, bảng đo độ cao, vận tốc quay

rotor, tốc độ bay, công tơ mét đọc..."

"Chu kỳ thanh mô-men xoắn cũng chính là cần điều khiển; cái này là mô-men tổng, cái này là hai chân bàn đạp..."

Cần điều khiển kiểm soát hướng của cánh quạt chính, có tác dụng như bánh lái ô tô, nhưng cũng kiểm soát cả phương hướng bay của trực thăng.

Mô-men tổng thay đổi góc cánh quạt, kiểm soát trực thăng bay lên hoặc hạ xuống.

Hai chân bàn đạp, cái bên trái để cho trực thăng rẽ trái, bên phải để cho trực thăng rẽ phải.

Huấn luyện viên chỉ vào màn hình, lựa chọn cảnh tượng bay trên không, để cho Chung Bình chuẩn bị sẵn sàng.

Một tay Chung Bình nắm mô-men tổng, một tay nắm cần điều khiển, hai chân để trên bàn đạp, nghe lệnh của huấn luyện viên.

Khởi động, quay tròn rotor.

"Từ từ nâng mô-men tổng," Huấn luyện viên nói.

Trực thăng bay lên.

Giảm lên bàn đạp, ánh mắt chú ý bảng điều khiển, nhìn xem có vấn đề gì không. Chuyển động cần điều khiển, tiếp tục đề mô-men tổng."

Khi tốc độ trực thăng vượt quá trị số nhất định, Chung Bình thả lỏng mô-men tổng một chút, đầu trực thăng nâng lên, bay về phía trước.

Thân máy bay lắc lư trên không trung, Chung Bình càng nắm chặt tay hơn.

Huấn luyện viên nói: "Đừng hoảng, tay phải ổn định, tay không ổn định sẽ làm cho máy bay lắc lư như vậy."

Chung Bình "nhìn xuống phía dưới", lọt vào tầm mắt là một thành phố xa lạ, có nhà cao tầng và sông. Huấn luyện viên bảo cô bay theo tuyến đường bộ, bay một lúc lâu, khi đến gần sân bay, huấn luyện viên hướng dẫn cô hạ cánh.

"Nâng đầu máy bay lên trước, giảm tốc độ."

Chung Bình từ từ khổng chế mô-men tổng, khi sắp rơi xuống, lại nâng lên, duy trì trạng thái lơ lửng.

Huấn luyện viên: "Tốt... Tốt... Cứ như vậy."

Trực thăng vững vàng dừng lại, Chung Bình khẽ thở phào.

Huấn luyện viên tiếp tục: "Cất cánh lần nữa."

Lập lại thao tác ban đầu, bay đến giữa không trung, thân máy bay vẫn còn lắc lư, huấn luyện viên lại chỉ đạo, lúc này bảo cô ngừng ở không trung, một lát sau ra lệnh cho cô bay về phía trước, chỉ vào một bãi cỏ xanh biếc, vòng tròn màu vàng, chữ "H" màu trắng ở giữa sân bay nói: "Ngừng ở đó."

Đầu máy bay nâng lên, giảm tốc độ, kiểm soát, đề, treo lơ lửng, hạ cánh.

Từ máy bay mô phỏng đi ra, trên mặt Chung Bình vẫn còn đỏ ửng vì hưng phấn, Lục Thích bước nhanh về phía trước, vén tóc dính mồ hôi của cô, nói: "Sao lại nóng thành thế này?"

Chung Bình nói: "Không phải nóng, là căng thẳng, thật sự giống như chơi trò chơi."

Huấn luyện viên ở phía sau thúc giục: "Lục Thích, vào đi!"

Lục Thích cười, xoa mặt cô, "Về sẽ tìm em chơi."

Lục Thích đi vào, Chung Bình ngồi ở chỗ cũ, chỉ muốn được bay ngay lập tức.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Cả ngày huấn luyện trong máy bay mô phỏng, hai người rời khỏi trung tâm huấn luyện, cùng đi ăn tối, vừa ăn vừa trao đổi kinh nghiệm.

Ngày hôm sau, cuối cùng đã có thể lên máy bay thật.

Chiếc trực thăng quen thuộc dừng ở sân bay, huấn luyện viên dạy hai người kiểm tra dụng cụ và các loại đèn tín hiệu, làm tốt công tác chuẩn bị trước khi cất cánh. Kiểm tra xong, Chung Bình lần đầu tiên ngồi vào khoang điều khiển trên trực thăng, thắt dây an toàn, đeo tai nghe, nghe huấn luyện viên giải thích thao tác.

Huấn luyện viên mang Chung Bình bay trên không trung một vòng trước để cho cô trải nghiệm, trở lại sân bay bắt đầu cho cô thử bay.

Chung Bình thắt dây an toàn, điều chỉnh tai nghe một chút, hít thở sâu, nhớ lại bước cất cánh.

Mô-men tổng, chân đà, cần điều khiển...

Trực thăng bay lên, cách mặt đất càng ngày càng xa, thân máy bay hơi lắc lư, cô từ từ bay lên không trung.

Tôi không trung, trực thăng lại lắc lư mạnh, Chung Bình xiết chặt cần điều khiển, huấn luyện viên khẽ quát: "Thả lỏng, tay không cần xiết chặt như vậy."

Thân máy bay lắc lư trên không trung mấy chục phút, thái dương Chung Bình đỏ đầy mồ hôi, nhìn chăm chăm bảng điều khiển, tinh thần vô cùng căng thẳng, cuối cùng đợi hạ cánh xong, cô dựa theo trình tự thao tác, để cho trực thăng chậm chậm ngừng lại, hoàn thành xong động tác, tay chân cô như mềm nhũn hết cả ra.

Bay một vòng, cuối cùng trở lại sân bay của trung tâm huấn luyện, Chung Bình tháo dây an toàn, bỏ tai nghe xuống, đưa cuốn vở cho huấn luyện viên ghi lại.

Lục Thích đi tới, đưa cho cô chai nước: "Thế nào?"

"Vẫn ổn."

Huấn luyện viên viết xong, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói: "Cô quá căng thẳng, nhưng bay cũng không tệ lắm, huấn luyện nhiều sẽ quen, thực ra thao tác trực thăng rất dễ."

Đến lượt Lục Thích, Chung Bình cũng không nhìn anh bay, tìm nơi ngồi xuống, tiện thể quan sát trung tâm huấn luyện.

Cả trung tâm rộng lớn, có mấy trực thăng đỗ phía xa, có đủ loại, có mấy cái trống không, không có người.

Nhàm chán một lúc lâu, cuối cùng đã thấy người trở về.

Thời tiết nóng, cả người Chung Bình đỏ đầy mồ hôi, mặt và cánh tay do phơi nắng đỏ lên, nhanh chóng đi vào chỗ đỗ máy bay, giúp mọi người thu dọn, kết thúc công việc.

Trên đường trở về xe, hai người đều ướt đầm mồ hôi, Lục Thích liếc cô: "Em phơi nắng sắp thành hotdog rồi."

"Khụ..." Chung Bình bị sặc nước.

Lục Thích cười vỗ lưng cho cô, nói: "... (Coi như có chuyện để nói đi)

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Xông lên trời cao (Phần 2)

Lục Thích cười xoa lưng cô, nói: "Tối mai em rảnh không?"

Giọng Chung Bình còn chưa thông, ho mấy tiếng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Tối nhà anh chơi trò chơi, anh gọi thêm Cao Nam và Thẩm Huy, còn nhớ Thẩm Huy không?"

Chung Bình gật đầu: "Đương nhiên là nhớ, anh ta đi đến trung tâm giám định với anh."

Hai người vừa đi vừa trò chuyện.

"Anh có hai người anh em tốt, một người là Cao Nam, em đã biết rồi, người còn lại chính là Thẩm Huy."

"Cũng là người đã qua lại với anh mười mấy năm?"

"Không, Thẩm Huy là bạn học đại học của anh, chắc..." Lục Thích đột nhiên nói, "Tính như vậy cũng đã quen nhau hơn mười năm rồi."

Chung Bình cười: "Anh rất coi trọng bạn cũ nha."

Lục Thích cả lờ phất phơ ôm bả vai cô, tự tăng bốc mình: "Anh là người trọng tình."

"Chắc."

Lục Thích liếc cô, nhấn mạnh: "Ai tốt với anh, anh sẽ tốt gấp trăm ngàn lần."

Dừng một chút, lại bỏ thêm một câu: "Em không lỗ đâu."

Chung Bình lấp lửng, cười kéo dài: "Vâng..."

Lục Thích thấy vẻ mặt này của cô, không nhịn được đề đầu cô, "Tóm lại tối mai đến, mang em làm quen."

Chung Bình bị tay anh ấn trên đầu, gãy ra, "Không phải em cũng nên mang anh đi gặp mặt bạn thân sao?"

Lục Thích khinh thường: "Em cho là anh rảnh à?"

Chung Bình khẽ hừ một tiếng.

Trước mắt Chung Bình đã coi như thoát được một nửa thời gian học bay, thời gian tương đối dễ kiểm soát, chạng vạng hôm sau, cô mặc một bộ váy, ngắm mình trong gương.

Váy không có tay, độ dài qua đùi một chút, mức độ hoạt động không thoải mái lắm, có lẽ cũng dễ bị lộ hàng. Nếu mục đích hôm nay là chơi trò chơi, Chung Bình suy nghĩ, thay sang quần dài và áo phông, thoải mái hơn nhiều.

Lục Thích đến đón cô, dựa theo yêu cầu của cô, chờ bên ngoài chung cư. Chung Bình ngồi lên xe, điều hòa thổi vào, thoải mái không ít, nói: "Em có thể tự lái xe qua."

"Đường xa, sợ em lạc đường." Lục Thích nhìn gương chiếu hậu khởi động xe, nói, "Em vẫn ở nhà cha mẹ sao?"

"Không có." Chung Bình giải thích, "Mấy ngày nữa em họ của em chuyển đến đây học, sẽ ở nhà em, em đang dọn dẹp phòng, đến lúc đó sẽ giúp đỡ con bé một chút."

Lục Thích: "Em họ ở quê à?"

Chung Bình: "Vâng."

Lục Thích: "Đến học đại học?"

Chung Bình: "Trung học, vừa thi xong cấp ba, thành tích rất tốt."

Lục Thích cười: "Cũng không phải thành tích của em mà kiêu ngạo thế."

Chung Bình: "Em thực sự tự hào mà."

Hai người đi siêu thị mua đồ ăn trước.

Một tay Lục Thích dắt túi, tay kia đẩy xe, đi theo phía sau Chung Bình. Chung Bình bỏ một hộp cà rốt vào, nói: "Năm món ăn một canh có đủ không?"

"Sức ăn của em đủ sao?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích cười nói: "Vậy đến khu đồ ăn nấu chín phía trước mua mười suất thịt lợn, có lẽ đủ đấy."

Chung Bình đá chân anh, quay sang, khoác tay anh, "Đi thôi!"

Thả một đồng đồ ăn vào xe, lại mua ít củ lạc, thịt bò khô, bông ngô, cuối cùng Chung Bình cầm lấy bia, hỏi: "Nhà anh có bia không?"

"Không nhớ, em lấy hai lốc đi."

Chung Bình chọn nhãn hiệu, cúi đầu nhìn chữ trên lon, Lục Thích cũng nhìn qua, xem cùng cô một lúc, cuối cùng quyết định: "Loại này đi."

"Vâng."

Chung Bình vừa để bia xuống, miệng đã bị người hôn một cái.

Chung Bình: "..."

Mua xong đồ, để túi vào cốp xe, không bao lâu sau thì đến nơi.

Mở cửa vào nhà, hai tay Lục Thích đều xách túi, đẩy Chung Bình từ phía sau, "Mau vào đi."

Bốn phòng một phòng khách, phòng ở rất lớn, cho nên phòng khách siêu rộng, có thể ngắm cảnh biển từ cửa sổ.

Chung Bình kéo cửa sổ ra, gió thổi vào, trời xanh biển xanh thu hết vào đáy mắt.

Lục Thích bỏ đồ xuống, ôm cô từ đằng sau, cằm để lên đầu cô.

Chung Bình hỏi: "Chỉ có mình anh ở đây?"

"Ừ."

"Hoàn cảnh nơi này tốt thật đấy."

"Hôm nay muộn rồi, lần sau mang em ra bãi biển dạo."

"Vâng."

Ánh dương nhuộm đỏ phía chân trời, Lục Thích bắt giác khẽ ngậm nga, Chung Bình nghe xong, khoe miệng không khỏi cong lên, nhỏ giọng nói: "Anh lỗi thời thật đấy."

"Em không thấy bài hát này rất hợp với tình hình sao?" Lục Thích tiếp tục ngậm nga, "Nam bình văn chung ~ theo gió bay~"

Còn chưa hát hết, chuông cửa đã vang lên.

Chung Bình đẩy anh: "Mở cửa."

Lục Thích hôn cô một chút, thả người ra, đi ra cửa: "Đến đây!"

Cửa vừa mở ra, Cao Nam và Thẩm Huy một người cầm hộp pizza, một người cầm chai rượu vang, bên cạnh còn có một cô gái lạ mặt.

Lục Thích nhìn thoáng qua, để cho bọn họ đi vào, gọi Chung Bình qua, ôm cô nói: "Cao Nam và Thẩm Huy, cũng không cần giới thiệu nữa."

Chung Bình cười tủm tỉm vẫy tay: "Hi!"

Cao Nam mỉm cười, Thẩm Huy cũng đáp lại cô "Hi".

Lục Thích chỉ vào Chung Bình, nói với hai người: "Bạn gái tôi, Chung Bình."

Thẩm Huy nhìn chằm chằm Lục Thích, khoe miệng phải nhếch đến tận đáy mắt, nụ cười chế nhạo, bị Lục Thích lườm cảnh cáo, anh ta mới thu lại, giới thiệu cô gái bên cạnh: "Đây là Triệu Văn, gọi Tiểu Văn là được, bạn tôi, cũng là đồng nghiệp trong công ty."

Chung Bình chào hỏi Tiểu Văn, Tiểu Văn không nghĩ tới lại gặp ông chủ, nơm nớp lo sợ gọi một tiếng: "Ông...ông chủ."

Lục Thích "Ừ" một tiếng đáp lại, tùy tiện nói với mọi người: "Được rồi, vào ngồi trước đi."

Đóng cửa vào nhà, Thẩm Huy nhân cơ hội giải thích với Lục Thích: "Tôi sợ chỉ có hai người đàn ông bọn tôi đến khiến bà chủ xấu hổ, nên tôi mới tạm thời gọi cả cô ấy."

Lục Thích như cười như không, "Không phải bạn gái?"

Thẩm Huy sờ mũi.

Hai chữ "bà chủ" cũng coi như thích hợp, Lục Thích không so đo với anh ta, chỉ nói: "Được đấy, nói cậu đầu gối, coi như cũng có chút tiến bộ."

Chung Bình hỏi Cao Nam: "Hiện tại vết thương của anh thế nào rồi?"

Cao Nam đặt pizza lên bàn, nói: "Đã khép miệng rồi, cảm ơn cô chuyện lúc trước."

"Không cần khách sáo, nên làm mà."

Thẩm Huy nghe vậy hỏi: "Cái gì vết thương, cậu bị thương à?"

Cao Nam giải thích qua loa mấy câu, Thẩm Huy kinh ngạc: "Tôi thắc mắc sao đột nhiên hai người đi cứu trợ thiên tai... cũng không mang tôi theo."

Lục Thích vui vẻ nói: "Cậu không rời khỏi chỗ này được, Lục Học Nhi còn cần cậu canh chừng đấy." Lại hỏi, "Gần đây nó có gây họa gì không?"

Thẩm Huy: "Không có, gần đây cô ấy rất thành thật ở bệnh viện và biệt thự."

Lục Thích hừ lạnh: "Mong thế."

Chung Bình nghe giọng điệu của Lục Thích, khá khó hiểu về quan hệ giữa hai anh em bọn họ.

Một lát sau, Chung Bình vào bếp, Lục Thích bảo hai người kia tự nhiên, cũng đi theo vào.

Phòng bếp rộng, một bức tường là mặt kính, bên dưới là con sông nhân tạo chảy quanh chung cư. Chung Bình nhìn một lát, mở tủ ra, lấy đồ bên trong.

Bây đồ chín ra đĩa, rau đã nhặt bỏ vào chậu nước, cửa phòng bếp bị đóng lại, cô được treo một chiếc tạp dề.

Lục Thích đứng đằng sau, thắt dây cho cô, dây màu lam, buộc chặt, áo phong bó sát người, càng lộ rõ vòng eo nhỏ và đường cong của mông.

Lục Thích ôm eo cô, nói bên tai: "Nhỏ quá."

Chung Bình đập tay anh, "Nấu ăn."

Lục Thích cười, thả cô ra.

Lục Thích cũng đeo tạp dề vào, nghiêm túc nấu đồ.

Anh am hiểu bếp núc, kỹ thuật thái đồ thành thạo, vừa thái vừa bàn bạc ướp đồ ăn, phân chia công việc với Chung Bình. Đồ ăn bỏ vào chảo, đảo nhanh tay, bảo Chung Bình bỏ gia vị vào.

Lại xào, gấp một miếng thịt bò đưa tới bên miệng Chung Bình, Chung Bình nhai miếng thịt, khen: "Ngon quá."

Chung Bình nấu canh sườn, múc cho Lục Thích uống.

Lục Thích lấy một hộp đồ từ trong tủ lạnh ra, mở ra, bên trong là thịt gà, cũng uống xong ngụm canh của Chung Bình.

"Ngon lắm!" Anh lập tức khen.

Chung Bình ngửi thấy mùi khăm, hỏi: "Đây là gì thế?"

"Nước mắm gà." Lục Thích giải thích, "Dùng gà ngâm tạo ra nước mắm, không mua được ở siêu thị đâu, là bí quyết độc quyền của anh đấy, tự tay làm ra."

Chung Bình nói: "Em chưa từng nghe nói đến món này."

"Món đặc biệt của mẹ anh, coi như là di sản duy nhất mẹ anh để lại." Lục Thích nói, "Em nếm thử chút đi."

Anh nói rất thân nhiên, Chung Bình cũng không biết nên nói tiếp thế nào, giây tiếp theo, Lục Thích há mồm, "A..."

Chung Bình sững sốt, mỉm cười, lập tức múc một muôi canh qua, "Ngon thật à?"

"Ngon lắm, em chưa thử à? Tự uống đi."

Chung Bình đang muốn uống, đột nhiên bị người ép trước bệ bếp, "Á..."

"Để anh cho em nếm." Lục Thích hôn qua.

Mùi canh thơm mát tiến vào.

Chung Bình ôm cổ Lục Thích, bị anh ôm ngồi lên bệ bếp, tiếng máy hút khói vang lên, màn đêm ngoài cửa sổ buông xuống, ánh trăng xuất hiện.

Trong phòng khách, ba người ngồi không có việc gì, Thẩm Huy bảo Tiểu Văn bật TV xem, nhìn về phía nhà bếp, thì thầm: "Lâu thế à."

Anh ta hỏi Cao Nam, "Chung Bình kia thế nào?"

Cao Nam đang lật tạp chí, cũng không ngẩng đầu lên chỉ nói: "Không phải lần trước cậu từng hỏi rồi sao?"

"Hả? À..."

Lúc này Thẩm Huy mới nhớ tới đánh giá của Cao Nam.

Rất đặc biệt.

Một lát sau, cuối cùng đã đến lúc ăn cơm.

Sáu món ăn một canh, cộng thêm pizza, rót bốn cốc rượu vang, mấy người ngồi vào bàn ăn.

Tiểu Văn ngại ngùng, Chung Bình ở bên cạnh quan tâm cô ấy, chỉ một lát hai người trở nên thân thiết, tâm sự ha ha, bữa cơm kết thúc, Thẩm Huy và Cao Nam dọn dẹp bàn.

Sau đó, Lục Thích gọi bọn họ: "Nào ra xô pha!"

Chung Bình không hiểu gì đi theo, nhìn ba người bọn họ dịch chuyển xô pha và bàn đi chỗ khác, phòng khách vốn rộng, lúc này càng thêm trống trải.

Hai thiết bị được lắp, bố trí một lúc, Lục Thích đeo mũ VR cho Chung Bình.

"Chơi không?" Lục Thích hỏi.

"Không."

"Đơn giản lắm, em thử một lần là biết."

Tóc cô bị ép hết bên trong, Lục Thích chỉnh lại cho cô, còn chưa xong, Chung Bình đã nhìn thấy hình ảnh trước mắt.

Lục Thích cười, xoa đầu cô, "Đội một lát, đừng nóng vội."

Chung Bình không đợi được: "Có thể bắt đầu chưa?"

"Được, bắt đầu ngay đây."

Hai người đứng giữa phòng khách, đầu đội mũ VR, tay cầm điều khiển, thấy "người" thì "chém".

Hình ảnh chân thật, trò chơi dễ dàng lôi kéo cảm xúc, Chung Bình nhanh chóng hứng thú hăng hái, đi loanh quanh trong phòng khách, Thẩm Huy và Tiểu Văn không ngừng nhắc nhở cô và Lục Thích.

Cao Nam ngồi trên xô pha uống soda, nhìn thấy Chung Bình khua tay tìm kiếm, lúc thì cảnh giác, lúc thì cười to, áo phông bị kéo lên, lộ ra vòng eo nhỏ.

Dần dần Chung Bình sờ soạng đi về phía anh ta, tay Cao Nam căng thẳng, anh ta cầm chặt cốc nước.

"A..."

Lục Thích ở phía sau không cẩn thận đánh nhầm cô, Chung Bình kêu lên, nhanh chóng thua cuộc.

Cao Nam bỏ cốc nước ra.

Thay đổi người chơi, Thẩm Huy và Tiểu Văn lên sân, Chung Bình lấy mấy lon bia ra, mở một lon đưa cho Lục Thích, lại mở lon khác, chú ý tới cốc nước của Cao Nam ở đối diện, cô thu tay, tự uống.

Lục Thích không uống, còn phải lái xe chờ Chung Bình về, anh vắt chéo chân, bảo Chung Bình đi qua, quay đầu nói với Cao Nam: "Cậu cũng ra chơi đi, đừng giả vờ thâm trầm ngồi đây nữa."

Cao Nam: "Không muốn cử động."

"Phải cử động mới chơi được." Nói xong, thấy Chung Bình đứng sau xô pha, quay đầu lại hỏi cô, "Chơi được không?"

"Vui lắm, rất thú vị, còn trò nào khác không?"

Lục Thích lập tức trò chuyện về trò chơi với cô.

Mấy người thay phiên nhau, Chung Bình chiếm giữ sân nhà.

Chơi VR toàn thân đều phải cử động, mắt nhìn nhưng khi chân tiếp xúc với mặt đất lại hoàn toàn khác, chơi lâu khó tránh khỏi hơi choáng váng.

Tế bào vận động của Chung Bình phát triển, chơi đến giờ cũng không thấy mệt, đứng ở giữa, sôi nổi cầm điều khiển, về mặt hưng phấn, mồ hôi rơi xuống, tóc dính sát hai má.

Lục Thích nhìn cô cười, thấy thế, lại giảm nhiệt độ điều hòa xuống.

Sức nặng trên xô pha đột nhiên giảm đi, Lục Thích quay đầu, nhú mày: "Hà?"

Cao Nam nói: "Tôi cũng thư giãn gân cốt."

Lục Thích nhanh chóng hét to: "Tất cả chú ý, Cao Nam muốn lên sàn, cho cậu ta một tràng pháo tay!"

Thẩm Huy và Tiểu Văn lập tức vỗ tay.

Cao Nam: "..."

Lựa chọn trò bắn nhau, Lục Thích lấy ra hai khẩu "súng máy" mới mua thay cho điều khiển, hướng dẫn thao tác cho Chung Bình.

Một lát sau, Chung Bình đưa mũ cho Cao Nam, "bắn nhau" bắt đầu. Khói lửa bay tán loạn, quân địch đánh bất ngờ, thù đoạn bất ngờ, Chung Bình và Cao Nam bắn chết mấy người, không ngừng giết cò súng, còn phải "thay đạn", cảnh tượng mô phỏng chiến tranh chân thật, căng thẳng lại kích thích, nhanh chóng chơi nóng cả người.

Thắng bại khó phân, Lục Thích cổ vũ bọn họ, ăn hết một hộp đậu phộng, cuối cùng nhìn thấy "Game over", anh vội vàng vỗ tay: "Giỏi!"

Cao Nam thắng, Chung Bình thua, Chung Bình tháo mũ xuống, lau mồ hôi, cười làm bộ muốn đập Lục Thích, "Giỏi cái gì, em thua mà."

Lục Thích đứng lên, bỏ viên đậu phộng cuối cùng vào miệng cô, chỉnh lại tóc cho cô, nói: "Vậy chúng ta chơi lại, anh cho em thắng."

Chung Bình cười: "Hừ."

Cao Nam ở bên cạnh ném mũ cho Thẩm Huy.

Ngồi xuống uống bia ăn đồ ăn vặt, Chung Bình nhìn Tiểu Văn chơi, không biết chơi gì, Tiểu Văn đột nhiên sợ hãi hét chói tai, Thẩm Huy ở bên cạnh không nhận được cười.

Chung Bình đang muốn nhìn màn hình, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

"Có người đến à?" Chung Bình hỏi.

Lục Thích chỉ Cao Nam: "Đi mở cửa."

Cao Nam đứng dậy, đi ra mở cửa, một lát sau, chợt nghe thấy một câu kì quái: "Chắc, náo nhiệt vậy à?"

Tầm mắt mọi người nhìn qua, Chung Bình sững sốt.

Trước đó cô từng gặp Lục Học Nhi, nói toạc ra hình ảnh về cô ấy đúng là chẳng ra gì, vừa mang thai hai mươi tuần, bụng giấu trong lớp áo gió, không nhìn ra được là phụ nữ có thai.

Hiện tại cô ấy từ cửa đi vào, mái tóc tím đã phai màu trở thành màu vàng, buộc đuôi ngựa, trang điểm nhạt, mặc váy rộng thùng thình, bụng to như quả bóng.

Trong lòng Chung Bình tính toán, đột nhiên ý thức được ngày sinh dự tính của cô ấy đã tới gần, bốn mươi tuần, vậy mà đã qua năm tháng...

Phía sau còn có một người giúp việc đi theo Lục Học Nhi áp úng, vẻ mặt cam chịu: "Tiểu thư muốn qua đây, tôi không ngăn được."

Lòng trắng trong mắt Lục Học Nhi không ngừng đảo: "Em ở trong nhà rất chán, các anh mở tiệc cũng không mời em, sao bắt công thể, sao lại nhìn em như vậy, đây là nhà anh em, em không thể tới sao? Ồ...?"

Lục Học Nhi đột nhiên chú ý tới Chung Bình, chỉ vào cô: "Chung... cô Chung?"

Sắc mặt Chung Bình thân nhiên chào hỏi cô ấy: "Cô Lục."

Lục Học Nhi kinh ngạc, liếc Cao Nam, tầm mắt lại chuyển về phía Thẩm Huy, cuối cùng lại liếc Lục Thích mặt lạnh te ngồi trên sô pha, nói: "Sao cô lại ở đây? Cô tới cùng ai vậy?"

Chung Bình không đáp.

Lục Học Nhi hếch mũi lên trời nhìn cô, chế nhạo: "Thú vị thật, kéo tôi đi làm xét nghiệm, các người còn nhân cơ hội tán gái, không nhìn ra đấy."

Cầm hất về phía Chung Bình, "Cô còn chưa nói đâu, đi với ai tới vậy?"

"Theo tao tới, mày muốn nói gì?" Lục Thích để tay lên vai Chung Bình, lãnh đạm nhìn Lục Học Nhi.

Lục Học Nhi nhú mày, cười nói: "Nói như vậy em là bà mối rồi, anh, sao anh giữ kín vậy, trước đó chả nhắc đến tí nào."

Lục Thích không kiên nhẫn: "Mày tới đây làm gì?"

"Choi."

"Choi với bụng mày đi." Lục Thích hất tay, "Mang nó về, đừng để cho nó sinh trên đường."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Mọi người: "..."

"Nghe không hiểu tiếng người à?" Lục Thích lờn người giúp việc.

"Vâng... vâng, tiểu thư, chúng ta trở về đi." Người giúp việc kéo Lục Học Nhi.

Lục Học Nhi tránh ra: "Em chán lắm, anh làm gì thế, có người đối xử với em gái mình như thế sao."

Lục Thích lười nói lời vô ích: "Xin lỗi, tiệc kết thúc rồi." Hất tay mấy cái, "Giải tán!"

Cao Nam và Thẩm Huy ngậm miệng, "Chúng tôi về trước đây."

Lục Học Nhi đánh phải bịch bông, tức giận không nói nên lời.

Đuổi được người đi, Lục Thích lại dặn dò Thẩm Huy: "Đưa nó về, đừng để nó xảy ra chuyện gì, ngày mai hỏi bác sĩ xem có cần nhập viện sớm không, đừng để nó sinh con trong WC."

"... Đã biết." Thẩm Huy nói.

Mọi người rời đi, Lục Thích đóng cửa, "Mất hứng!"

"VẬY em cũng về nhé?" Chung Bình tìm túi.

Lục Thích kéo cô, "Về cái gì mà về, còn sớm, chơi thêm một lát với anh."

Chung Bình suy nghĩ, lại ngồi xuống.

Lục Thích châm điếu thuốc, đưa hộp khoai tây chiên cho cô, "Ăn đi."

Chung Bình không mở ra, hỏi anh: "Anh không sao chứ? Quan hệ của hai anh em căng thẳng vậy?"

"Chắc..." Lục Thích bỏ thuốc xuống, nói, "Con bé đó, trước đây nhìn thì chỉ là gây chuyện, càng lớn càng, chỗ này..." Chỉ vào huyệt thái dương, "Không khác gì đồ thần kinh."

Lục Thích mở hộp khoai tây chiên ra cho cô, "Em không cần để ý đến nó, nó mang thai bốn tháng anh mới phát hiện ra, cả Trung Quốc chắc cũng chả được mấy người đã mang thai còn theo đội Alice leo núi, chẳng trách cha đứa bé không chịu trách nhiệm, bệnh thần kinh của nó còn đáng sợ hơn bệnh tiền sản. Sau này gặp nó trên đường có thể trốn được thì hãy trốn thật xa, nó không giống những người khác, chỉ nói mấy câu đã khiến người ta khó chịu."

Cầm miếng khoai bỏ vào miệng Chung Bình, "Ăn đi."

Chung Bình nhai, hỏi: "Còn chưa tìm được cha đứa bé?"

"Tìm được anh đã sớm đá nó đi rồi, nhìn thấy nó là sứt ruột." Lục Thích nói, "Không nói nữa, em chưa đủ chưa? Đừng để nó làm mất hứng, chơi tiếp đi."

Chung Bình ăn một lát, nhớ tới trò Tiểu Văn vừa chơi, nhất thời có hứng thú, bật thiết bị, lại đội mũ vào.

Là trò chơi giết xác sống, trong không gian khép kín nhỏ hẹp, xác sống từ từ sống dậy.

Lục Thích đi vào bếp gọt cho cô đĩa hoa quả, cầm cà rốt, anh tạo một đĩa hoa trang trí.

Quan sát một lúc, vô cùng xấu xí, anh cắn một nửa, đột nhiên nghe thấy tiếng hét chói tai, đầu lười tê rần, không làm nữa, lập tức chạy ra phòng khách.

"A..."

Chung Bình ngồi dưới đất, cầm "đao" không ngừng bổ nhào về xác chết đầy máu, "Đừng tới đây! Đừng tới đây! A..."

Lục Thích sững sốt, thấy cô cúi đầu, tay không ngừng chém, miệng còn không ngừng hét lên, anh lập tức chạy ra, khom lưng, ôm cổ cô.

"Đừng sợ, chỉ là trò chơi, giả thôi."

"A... nó ở trong này!" Chung Bình lại chắm một dao vào vai Lục Thích.

Chung Bình chỉ về phía mũi, "Mau lên, mau giúp em một tay."

Lục Thích có phản ứng, nhanh chóng tháo mũi cô ra.

Mũi được cởi ra, tóc Chung Bình dựng đứng, thái dương toàn mồ hôi, còn chưa hết hoảng hồn, ánh mắt còn khép lại, tay giữ quần áo Lục Thích.

Lục Thích: "..."

Qua một lát, ngực vẫn còn phập phồng, Lục Thích vui vẻ ôm lấy Chung Bình cười ra tiếng: "Cô nàng can đảm của anh, trực thăng em còn dám bay mà cũng sợ xác sống sao?"

Chung Bình đã hoàn hồn, mặt đỏ tai hồng nói: "Anh ăn thịt không buồn nôn."

Lục Thích không ý thức được mình đã nói gì, anh còn đang không ngừng cười.

Chung Bình liếc anh, "Đù rồi đây, đáng cười thế sao? Công nghệ cao giống như thật, nếu buổi tối anh ngủ thấy dưới gầm giường có quỷ, anh thử bình tĩnh cho em xem."

"Đúng vậy, khoa học kỹ thuật quá phát triển." Lục Thích thuận theo dễ dàng.

Chung Bình cầm mũi, "Thực dọa người, anh từng chơi trò này chưa?"

"Chưa, mua nhiều nhưng mới chơi được có mười mấy trò."

"Anh thử đi."

"Không thử."

"Anh thử xem mình có bị dọa không."

"Đã bị dọa rồi." Lục Thích lè lưỡi, "Nhìn thấy không?"

"Cái gì?" Chung Bình hỏi.

Lục Thích liếm môi cô, hỏi: "Có khó chịu không?"

".. Gì thế?"

Lục Thích lại liếm môi cô, khẽ nói: "Có ngửi thấy mùi máu tươi không?"

"... Không."

"Chưa đủ sâu... Em nếm thử chút..."

Chung Bình không ngửi thấy mùi máu, chỉ ngửi thấy mùi cà rốt.

Mặt đất trải thảm, có mấy đệm dựa, cô nằm xuống, Lục Thích không ngừng vừa hôn vừa hỏi "Có khó chịu không?", "Có nếm được máu không?"

Chung Bình cắn đầu lưỡi anh, nói: "Không có máu."

Hơi thở của Lục Thích dồn dập, vội ngồi dậy, cởi áo phông, kéo cô vào lòng.

"... Em còn phải về nhà."

"... Anh cứng rồi."

"..."

"Vừa ở trong nhà bếp, anh đã muốn giữ chặt em, eo nhỏ thật."

"..."

Từ mặt đất chuyển đến sofa, một lát sau, Lục Thích phóng thích trên người cô.

Thoải mái nằm xuống, Lục Thích để Chung Bình nằm trên ngực, vuốt tóc cô, không ngừng hôn môi và má cô.

Sắc mặt Chung Bình đỏ ửng, tay mon trớn làn da anh, nói: "Anh tập luyện có cơ bắp này."

"Chặc..." Lục Thích cười, bắt lấy tay cô, "Đừng có sờ linh tinh, anh sợ không nhịn được làm thật đấy."

Chung Bình: "..."

Lại nằm một lát, Chung Bình đẩy anh, "Em muốn đi tắm một chút, anh đưa em về đi."

"Đợi lát nữa."

"Thời gian muộn quá, mẹ em không đợi được sẽ không đi ngủ."

Lục Thích thở dài, buông cô ra, xoay người ngồi dậy, "Đi thôi."

Chung Bình vào nhà tắm, lấy khăn mặt mới lau dấu vết trên người, thấy lau tạm ổn, mới cùng Lục Thích ra cửa.

Hành trình hơn một tiếng nháy mắt trôi qua, tới cửa chung cư, Lục Thích cầm tay cô, không nói lời nào nhìn cô.

Chung Bình nghiêng người qua, hôn anh một chút: "Ngày mai gặp ở trung tâm huấn luyện nhé?"

Khóe miệng Lục Thích cong lên: "Ừ, mai gặp."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Xông lên trời cao (Phần 3)

Sau khi trải qua mấy ngày huấn luyện bay trên không, cuối cùng em họ đã tới Nam Giang.

Chung Bình phải đi làm, không thể đi đón người, buổi tối về nhà cha mẹ, được nhận ngay một miếng bánh ngọt, "Tình Tình, chị mua xoài em thích ăn đấy, có ăn hết nhé."

Em họ híp mắt cười: "Cảm ơn chị họ."

Trong nhà làm cơm tiếp đón em họ, chú thím uống mấy chén rượu, nước mắt vui mừng, không ngừng cảm thán.

Bà Chung vội nói: "Đều là người nhà cả, có gì đâu, đúng lúc cả ngày Bình Bình không có ở nhà, anh cô chú đi làm, một mình chị bình thường chả có ai để nói chuyện, Tình Tình đến đây, chị còn cảm ơn có con bé làm bạn đấy."

Chung Bình gấp đồ ăn cho mẹ, "Mẹ, sao mẹ lại làm con thành bất hiếu như vậy, con thiếu sót như vậy sao?"

Chú thím vui vẻ, vội khen ngợi Chung Bình.

Buổi tối Chung Bình và em họ ngủ cùng nhau.

Phòng ngủ đã đổi mới hoàn toàn theo phong cách các em nữ sinh ưa chuộng, giường đệm đều mới hết, trên bàn học giá sách có thêm đồ trang trí, Chung Bình còn có lòng mua thêm một đồng chậu hoa nhỏ, phòng WC cũng lắp đặt thiết bị dành riêng cho người khuyết tật.

Em họ ôm eo Chung Bình, cũng không nói gì.

Con bé hiểu chuyện khiến người ta đau lòng, Chung Bình sờ tóc con bé, nói: "Yên tâm ở đây, thiếu gì, muốn làm gì, cứ nói với chị."

"Vâng!"

Mấy ngày nay Chung Bình đều ở đây, trong phòng ngủ còn có một đồng đồ của cô, sách phi hành, mô hình máy bay, len và sách đan, còn có một con chuồn chuồn tre.

Em họ cảm thấy thú vị, cầm chuồn chuồn tre quan sát, "Chị thích món đồ chơi ngày thơ ấu này sao?"

Chung Bình: "..."

"Chơi khá vui." Chung Bình chỉ cho cô bé mở bóng đèn thế nào, vặn để chuồn chuồn bay lên, ánh sáng màu vàng lấp lánh.

Tiếp đó, Chung Bình nói: "Phải tiết kiệm pin, tắt đi." Vặn một cái, ngọn đèn tắt.

Em họ: "..."

Di động reo, Chung Bình nhìn số gọi đến, ra hiệu cho em họ tự chơi, đi ra cửa sổ, kéo cửa sổ ra nghe điện thoại.

Chung Bình: "A lô."

Lục Thích: "Anh vừa về nhà, còn chưa ăn cơm."

Chung Bình: "Bạn gì mà muộn thế này?"

Lục Thích: "Bạn lắm, một đồng việc... Em đang làm gì thế?"

Chung Bình: "Em họ em tới rồi, đang nói chuyện với con bé."

Lục Thích: "Vậy hiện tại em nói chuyện với anh đi."

Chung Bình: "..."

Giọng nói trong điện thoại hơi trầm thấp, phối hợp với ánh trăng, gió đêm và hơi lạnh từ điều hòa trong phòng ngủ, thổi vào mặt, ấm áp mà không hanh khô.

Em họ bỏ chuồn chuồn xuống, không có việc gì làm lại quan sát len và mô hình máy bay trên bàn. Cầm len lên, cẩn thận quan sát một chút đã biết là đang đan thứ gì đó.

Mũi đan không đều... còn có mấy mũi không theo quy tắc...

Không biết về sau thành phẩm là khăn quàng cổ hay là thứ gì.

Em họ nhìn về phía người ở bên cửa sổ vừa nói chuyện vừa cười, mỉm cười, mở sách ra xem.

Một lát sau đã nói chuyện điện thoại xong, Chung Bình đóng cửa sổ, "Có muốn ăn hoa quả không, chị đi gọt cho em?"

"Không cần, nên ngủ rồi ạ." Em họ hỏi, "Chị đang yêu đương à?"

Chung Bình dựng ngón trỏ lên trước miệng.

Em họ che miệng, nhỏ giọng hỏi: "Phải giữ bí mật sao? Hai bác chưa biết à?"

"Chị còn chưa nói với họ." Chung Bình ngồi xuống giường.

"Tại sao không nói à? Lần trước chị về em nghe mấy bác đều thúc giục chị kết hôn, nếu chị nói đã có bạn trai không phải sẽ chặn được miệng họ sao."

Chung Bình suy nghĩ, cười nói: "Người làm cha mẹ quá quan tâm đến chúng ta, chị sợ quá tâm quá hóa ngược, chị đâu chỉ gạt bọn họ mỗi chuyện này."

Em họ tròn tròn mắt: "Chị hư thế!"

Chung Bình nói: "Là chị biết rõ mình đang làm gì, muốn làm gì, "chia sẻ" gì cũng phải xem đối tượng và thời cơ, việc này còn chưa vội, thuận theo tự nhiên là tốt nhất."

"Em cảm thấy... chị quả nhiên là người lớn."

Người lớn mới có thể tổng kết "tại sao nói dối" trong sạch mà vẻ vang như vậy, em họ đồng tình gật đầu.

Chú thím bận rộn công việc, hôm sau phải trở về, Chung Bình tranh thủ thời gian đưa em họ đi mua sắm và tham quan, rồi lại đến SR tham gia huấn luyện với Lục Thích.

Vừa vào cửa, thấy một đồng người vây quanh, đang ồn ào gì đó.

Mại Mại và Từ Điển bị vây xung quanh, cách chiếc bàn nhỏ, xắn tay áo lên, trừng nhau.

Chung Bình tò mò: "Cái gì vậy? Đội trưởng Hà còn chưa đến sao?"

"À, đội trưởng Hà đến tổng bộ Bắc Kinh rồi, không biết đi làm gì, có lẽ cũng nhanh về thôi." Nói xong, A Giới tiếp tục xem cuộc vui, nói tiếp, "Bọn họ đang làm thí nghiệm xem thể lực giới tính và thể lực hình thể cái nào hơn."

Chương Hân Di ở bên cạnh cười nói: "Đang thi vật cổ tay đấy."

Chung Bình: "..."

"Toàn bộ yếu tố không đáng tin cậy! Thể lực không liên quan gì đến sức lực."

"Đáng tin cậy! Sức lực cũng là trụ cột của thể lực, cậu bảo em gái Lâm chạy ba nghìn mét cho tôi xem!" Mạ Mạ hét, "Cậu đợi một lát, tôi giải quyết Từ Điển trước rồi nói sau."

Từ Điển không phục: "Ai giải quyết ai!"

Mạ Mạ nói: "Đợi lát nữa!"

Từ Điển: "Làm gì?"

Mạ Mạ: "Vật cở tay mà không cược thì không có ý nghĩa, phải cược gì đó."

Từ Điển: "Cô nói xem muốn cược gì, tiền à."

"Tục!" Mạ Mạ hất tóc, "Người thua mời người thắng đi xem phim ăn com!"

Từ Điển: "Tuy đề phụ nữ mời thì không công bằng, nhưng tôi luôn ngưỡng mộ cô là nữ hán tử."

Mọi người cười to.

Ai Giới giữ tay hai người bọn họ: "3, 2, 1!"

Trận đấu bắt đầu.

Mọi người không ngừng cổ vũ, Chung Bình xem náo nhiệt, Lục Thích để tay lên vai cô, ngồi ở nửa sau mặt bàn, nói bên tai cô: "Cả người Mạ Mạ toàn cơ bắp, khó đối phó đấy."

Chung Bình khẽ đầm anh: "Hâm mộ cơ thể người ta rắn chắc hơn anh sao?"

"Chắc..." Lục Thích hạ giọng, "Mấy hôm trước không phải em đã sờ qua sao? Vậy sờ lại xem cơ thể anh rút cuộc có rắn chắc không?"

Chung Bình: "Không đứng đắn."

Lục Thích im lặng, Chung Bình thấy anh không lên tiếng, nghiêng đầu nhìn về phía anh, Lục Thích nhìn cô mấy giây, lên tiếng: "Anh đang nhớ lại một chút, so với em trước đó, anh rất đứng đắn."

Chung Bình: "... " Bật cười, nhanh chóng che miệng.

Trận đấu đang bắt phân thắng bại.

"Từ Điển cố lên!"

"Mạ Mạ, đề chết anh ta!"

Cố lên, cố lên!"

"Rầm..." Tay đập xuống bàn, cuối cùng đã phân thắng bại.

"Mạ Mạ giỏi quá!"

"Không hổ là nữ hán tử!"

"Ha ha ha ha!"

Mạ Mạ nói với Từ Điển: "Thế nào, khi nào thì mời ăn com xem phim đây?"

Từ Điển xoa cổ tay, chấp nhận thua cược: "Cô quyết định thời gian, tôi nhất định chuẩn bị ví tiền! Nhưng mà..." Vừa nói vừa chuyển, Từ Điển nói, "Tôi vẫn đang thảo luận về thể lực giới tính, ở điều kiện ngang bằng, thể lực của phụ nữ kém hơn đàn ông đây là sự thực, dùng tôi và cô để làm căn cứ rõ ràng là không công bằng, cô xem tôi gầy còn cô khỏe thế kia!"

Mạ Mạ: "Anh lấy "điều kiện ngang bằng" làm cơ sở, vậy không phải đang bổ sung cho "ý kiến về hình thể" ở trên sao, rõ ràng chính anh cũng ngầm thừa nhận vấn đề chênh lệch hình thể, anh đang mâu thuẫn, không logic đấy."

Từ Điển: "Không lấy thể lực giới tính và thể lực hình thể, đây là hai loại thí nghiệm, thí nghiệm thì yêu cầu khác biệt. Cùng giới tính, vậy phải tiến hành ở

điều kiện ngang nhau."

Mại Mại nghe mà không thể hiểu nổi, "Ngừng! Khác giới tính, điều kiện ngang nhau là không chứng minh được?"

Từ Điển: "Đúng!"

Chung Bình đẩy bàn tay trên vai ra, đứng ra nói: "Để tôi."

Từ Điển: "..."

Mọi người: "..."

Lục Thích: "..."

Mại Mại cười to,

Mại Mại chỉ vào Từ Điển: "Anh đừng hoảng, tiếp đi!"

Từ Điển: "Biết cái gì gọi là trường hợp đặc biệt không? Hai người các cô đều là trường hợp đặc biệt." Tìm một vòng, anh ta đột nhiên chỉ tay, "Như vậy mới là bình thường."

Nhìn theo tầm mắt, bắt gặp Chương Hân Di vẻ mặt vô tội.

Chương Hân Di hơi sững sốt, cười nói: "Vậy tôi thử với anh một lần nhé?"

A Giới vội nói: "Từ Điển, cậu đang bắt nạt phụ nữ đấy à?"

Khóe miệng Từ Điển nhếch lên: "Tôi đâu có đấu với cô ấy."

Chương Hân Di tiến lên: "Thử đi, biết đâu tôi thắng thì sao."

Vốn là chơi đùa, mọi người vô cùng hưng phấn, Từ Điển và Chương Hân Di cũng không khiến mọi người mất hứng, lại trở về vị trí cũ, trận đấu bắt đầu.

Thắng bại không khó đoán, chỉ một lát, Từ Điển giành thắng lợi áp đảo.

Bên cạnh có người ồn ào: "Tiểu Chương, cô phải mời Từ Điển ăn cơm xem phim đấy."

Từ Điển tùy ý hất tay: "Các người nhiệt tình thật."

Chương Hân Di cười nói: "Được, tôi mời tất cả mọi người, ăn cơm, hát karaoke, cho mọi người quyết định thời gian!"

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

"Ha ha, nhìn xem người ta phóng khoáng chưa."

Không ai coi là thật, nhưng cô ta nói xong, kéo quan hệ với mọi người gần thêm không ít.

Mại Mại nhỏ giọng nói với Chung Bình: "Xem EQ của người ta đi, nói hay như vậy, tố sọ địa vị hoa khôi trong SR của cậu sẽ nhanh chóng mất đấy."

Hoa khôi... Chung Bình buồn cười lườm cô ấy.

Cuộc chơi còn chưa kết thúc, Mại Mại và Từ Điển vẫn không ngừng tranh cãi, cuối cùng Chung Bình đành phải giảng hòa, mọi người cùng nhau so tài.

Có thua có thắng, so với A Giới và Bình An, thắng Từ Điển chỉ như một bữa ăn sáng.

Lại thắng một người, Chung Bình xoa cổ tay, ánh sáng phía trước bị che mất, chiếc bàn chùng xuống.

Chung Bình ngẩng đầu, nhú mày.

Lục Thích xoay vai mấy cái, cánh tay để lên lưng ghế: "Thi một chút, xem bây giờ em có thể đánh bại khiến anh rớt mắt không."

Chung Bình: "Em sợ anh bị tổn thương."

"Đừng coi thường ý chí của đàn ông." Lục Thích tới gần, hạ giọng nói, "Anh có thể dung nạp em."

Chung Bình cười, tay để lên bàn, gấp bốn ngón lại, ra hiệu cho Lục Thích.

Mập máy môi, nghiêm chỉnh so tài.

Không khí tăng vọt, mọi người hét to vây quanh bọn họ.

"3, 2, 1, bắt đầu!"

Hai người nắm chặt tay, tay Chung Bình như bị Lục Thích bao hết, dùng sức, cơ bắp cánh tay nổi lên, hàm răng cắn chặt.

Lục Thích dùng sức, cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, tràn đầy sức lực.

Mại Mại đứng xem nhỏ giọng bàn luận với Từ Điển: "Có phải Lục Thích luyện tập không? Trước đó còn không chú ý, đáng người anh ta hình như tốt hơn nhiều so với lúc vừa tới?"

Từ Điển gật đầu: "Hình như vậy."

Về mặt Lục Thích khá thoải mái, "Đúng rồi, còn chưa đánh cuộc đâu."

Chung Bình tăng sức: "Cuộc gì?"

"Ra một yêu cầu đi."

Chung Bình không phản đối.

Hiện người tiến vào trạng thái giằng co, không nói chuyện nữa, Chung Bình dần đuối sức hơn, vẫn cắn răng kiên trì như cũ, Lục Thích liếc cô, thoáng thả lỏng, lập tức trở về thể cân bằng.

Một lát sau, Lục Thích đột nhiên run lên, vội nhìn về phía Chung Bình.

Mặt Chung Bình vẫn thản nhiên, tầm mắt nhìn chằm chằm hai người giằng co.

Dưới bàn, bàn chân đi tất đang cọ vào cẳng chân đầy lông.

Không ai nhìn thấy động tác này, hai bên bàn đều bị tấm ván gỗ che mắt.

Bàn chân chỉ cọ một chút, Lục Thích giật mình, buông lỏng lực.

Chân lại tiếp tục khê cọ, Lục Thích ngửa ngáy, toàn bộ sức lực tan rã.

"Rầm."

"Yeah!" Mại Mại reo lên.

Từ Điển mang về mặt "sự sỉ nhục của đàn ông" nhìn Lục Thích.

Chung Bình nghiêm túc nhìn người đối diện, "Cám ơn."

Ngón tay Lục Thích để bên miệng, không nhin được bật cười.

Trận đấu kết thúc, đã đến lúc ra ngoài huấn luyện, Lục Thích nhân cơ hội túm Chung Bình đến góc tường, còn chưa nói được câu nói, Chung Bình đã vội la lên: "Bình bắt yến trà, được rồi, em sai rồi!"

Lục Thích đặt cô lên tường, cắn môi cô, lật người cô qua, đánh mông cô mấy cái, mới hôn cô, cười dán sát vào miệng cô, nói: "Rất hư đấy nha?" Chung Bình cười.

"Học ai đấy hả?" Dùng sức vỗ mông cô.

Chung Bình: "Ủm... Em đã nhận sai rồi mà..."

"Anh rất thích vậy, lần sau tiếp tục." Lục Thích cười.

Chung Bình: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Xông lên trời cao (Phần 4)

Hai người trốn trong góc thân thiết một lúc lâu, khi hòa vào đám đông trở về bộ dạng nghiêm túc, bắt đầu huấn luyện, Mạ Mạ nhân cơ hội ghé tai Chung Bình nói nhỏ: "Miệng cậu sưng lên kia."

"..." Chung Bình lấy di động ra soi, chỉ nhìn thấy đôi môi đỏ au.

Mạ Mạ nhin cười: "Tớ đoán chuẩn ghê, hai người trẻ tuổi các cậu không nhin được mà, tớ nói này ông chủ Lục luyện ra được cơ bắp kia khi nào thế, chuyện này nhất định phải tập thể hình, nhin cậu xem, ngực to, mông cũng cong."

Lỡ tai Chung Bình đỏ lên, không nhin được chặn miệng cô ấy: "Cậu rất từng trải nhì."

Mạ Mạ vỗ bả vai, "Chỗ chị còn giữ mấy bộ không còn xuất bản nữa, nếu em gái cần, chị có thể cống hiến bất cứ lúc nào, mở mang thêm tư thế càng có lợi cho tình cảm của hai người."

Chung Bình không đáp lại cô ấy nữa, để cho cô ấy tự lảm bảm.

Tường leo núi ở sân huấn luyện của SR rất bình thường, không có tính thử thách, Chung Bình nhớ tới thể hội viên ở câu lạc bộ leo núi sắp hết hạn, cách ngày cô hẹn Mạ Mạ cùng đi luyện tập.

Một thời gian không tới, huấn luyện viên nhin thấy cô, nhiệt tình tiếp đón: "Công việc không còn bận nữa à? Thời gian trước tôi còn nhắc đến cô với người khác đấy."

"Nói gì tôi thế?" Chung Bình hỏi.

"Nói cô rất mạnh mẽ, trước kia lần đầu tiên tham gia thi thắg, độ khó hệ số 5.12 cô đoạt ngay vị trí thứ hai, năm đó cổ vũ biết bao tân binh nhỏ, quả thực là nhân vật truyền cảm hứng điển hình."

Chung Bình dờ khóc dờ cười: "Khoa trương vậy sao, sao có thể trở thành nhân vật truyền cảm hứng điển hình, dù sao cũng chỉ đứng thứ hai thôi mà."

"Chắc, cô nhóc này đã tâm không nhỏ nha... Aiz, ở đây..." Huấn luyện viên đột nhiên ngoắc tay, "Cô gái lần trước nhắc với cậu này, cuối cùng đã có thể cho cậu nhin thấy người thật, nhin cô ấy thể hiện tài năng xem tôi có lừa các cậu không."

Chung Bình và Mạ Mạ quay đầu lại, kinh ngạc nhin người đi tới, "Cao Nam?"

Cao Nam đến gần, mỉm cười nói: "Hiếm khi thấy cô ở đây."

Huấn luyện viên: "Quen nhau à? Chắc, vậy tôi không cần phải giới thiệu nữa, trước đó sao không thấy cậu nhắc đến vậy?"

Cao Nam nói: "Nhin thấy anh nói hưng phấn thế, không nỡ cắt ngang."

Chung Bình thấy cách Cao Nam ăn mặc xuất hiện ở trong này, vô cùng bất ngờ, "Anh biết leo núi?"

"Mới vừa học thôi." Cao Nam giải thích, "Một người bạn của tôi là cổ đông trong câu lạc bộ này, cũng là cậu ta dẫn tôi tới, trước kia chưa từng tiếp xúc với cái này."

Huấn luyện viên nói: "Đừng nghe cậu ta khiêm tốn, cậu ta cũng đã luyện tập mấy tháng rồi, thành tích rất khá đấy."

Chung Bình và anh ta đã tương đối quen, Mạ Mạ cũng không xa lạ, ba người nhanh chóng trò chuyện. Tới lúc trước khi leo, thắt dây an toàn, mấy người cùng nhin về phía tường leo.

Cao Nam bắt điểm tựa, không ngừng leo lên trên, thỉnh thoảng nghiêng đầu liếc người bên cạnh, lần đầu tiên gần với cánh tay cơ thể cô đến thế, không giống như mấy tháng trước mơ hồ nhin trong video.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt nghiêng nghiêm túc, nhin lên trên, trong nháy mắt bỏ xa người khác một khoảng cách lớn, chỉ để lại bóng lưng và sự ngưỡng mộ của mọi người.

Cao Nam nhắm mục tiêu, leo lên trước.

Chơi đủ bên này rồi, ba người lại chiến đấu ở bên leo khối đá, Chung Bình hỏi Cao Nam "Trước kia anh từng thử qua chưa?"

Cao Nam: "Lần trước thử hai mét."

"Hai mét? Ngã xuống à?"

"Suýt chút nữa thì ngã. Độ khó rất cao, tôi còn chưa luyện tập đủ, huấn luyện viên bảo xuống."

"May quá, không thiếu cánh tay hay gãy chân." Chung Bình nói đùa.

Cao Nam mỉm cười.

Huấn luyện viên nói chuyện với Mạ Mạ ở bên cạnh, nghe vậy quay đầu lại thêm một câu: "Lúc này đã luyện đủ rồi, tôi đi hộ tống cậu leo."

Mấy người đều cười.

"Leo khối đá lâu sẽ thành nghiện." Chung Bình nhân tiện giảng cho anh ta kĩ thuật và điểm quan trọng, khó khăn chênh lệch giữa leo khối đá và leo tường, lần đầu tiên cô dự thi là leo tường có độ khó hệ số 5.12, thuộc một loại cao cấp, và nó tương đương với 5.11 bên leo khối đá.

Cao Nam lặng lẽ nghe cô nói, không hề ngắt lời.

Cuối cùng đã đến lúc thực hành, không cần dây an toàn, chiếc đệm bên dưới là biện pháp an toàn duy nhất, xoa xong bột Ma-giê, bắt lấy điểm tựa, xác định tốt tuyến đường, mấy người bắt đầu leo lên trên.

Huấn luyện viên ở dưới hướng dẫn Cao Nam, Chung Bình kĩ thuật tốt, nhanh chóng leo lên đỉnh núi.

Một lát sau, Cao Nam uống nước, dựa vào bên cạnh nghỉ ngơi.

Huấn luyện viên đi tới hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Cũng không tệ lắm "

"Ha ha, vẫn động xong rất dễ chịu, loại hạng mục này có tính thử thách, so với quần vợt, golf, hoàn toàn khác biệt." Huấn luyện viên nói, "Leo khối đá này còn có cách gọi khác là "ba lê trên vách đá". vừa đẹp đẽ vừa kích thích."

Người phía xa còn đang tiếp tục, chân tay duỗi rộng, dáng người linh hoạt nhẹ nhàng, thỉnh thoảng còn quay đầu nói chuyện với người bên cạnh, mỗi cái nhún mảy mỉm cười đều không giống với người bình thường.

Cao Nam bóc viên kẹo cao su, bỏ vào miệng, lên tiếng: "Ừ, quả thật rất đẹp."

Leo núi xong, từ phòng tắm đi ra, Chung Bình gọi một ly trà nhài, ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ Mạ Mạ.

Một lát sau, có người đi tới từ đối diện.

"Chờ Mạ Mạ à?"

"Vâng, cô ấy còn đang tắm." Chung Bình hỏi, "Anh đã khỏe chưa?"

"Rồi." Cao Nam gọi một cốc cà phê, hỏi, "Ban ngày cô học bay, buổi tối còn leo núi, chịu được sao?"

"Đều là chuyện tôi thích, không cảm thấy mệt." Chung Bình nói.

Cao Nam cười, lại hỏi: "Buổi tối không đi hẹn hò với Lục Thích sao?"

"Hôm nay không phải có hẹn với Mạ Mạ sao?" Chung Bình nhấp ngụm trà, "Đúng rồi, anh tới nơi này leo núi khi nào vậy? Sao trước đó tôi chưa từng gặp anh lần nào."

"Đầu tháng tư."

"Đầu tháng tư?"

"Lần đầu tôi tới đây, đúng lúc thấy cô leo khối đá." Cao Nam cười, "Chẳng qua cô không phát hiện ra tôi thôi."

Chung Bình nhớ lại một chút, "Hình như là... đầu tháng năm tôi bắt đầu không tới nơi này nữa, chẳng trách chúng ta không gặp nhau."

Hai người đang trò chuyện, Mạ Mạ đi qua: "Không ăn cơm với cậu được rồi, Từ Điền hẹn tớ đi xem phim, đi trước đây, bye bye!"

"Này này..." Chung Bình gọi hai tiếng, Mạ Mạ đã hoàn toàn biến mất.

Chung Bình: "..."

Cao Nam nói: "Tôi cũng chưa ăn cơm, nếu không cùng nhau ăn đi?"

Chung Bình suy nghĩ, "Không được rồi, nhà tôi có họ hàng đến, đúng lúc đêm nay rảnh, tôi về chơi với con bé." Đứng dậy cầm túi, "Hôm nào sẽ cùng ăn, tôi bảo Lục Thích gọi anh."

Cao Nam cười, "OK."

Chung Bình chào tạm biệt anh ta, xoay người rời đi. Cao Nam ngồi yên tại chỗ, cho đến khi bóng người biến mất, anh ta mới thu tầm mắt.

Ngồi yên một lúc lâu, anh ta vươn tay, cầm lấy ly trà ở đối diện, hít mát khẽ người.

Sau một lúc lâu, khẽ nhấp một ngụm.

Hôm sau vẫn đi học bay như cũ.

Vừa đi học vừa đi làm nên tiến độ chậm, chi phí cũng gia tăng, nếu không phải do điều kiện không cho phép, Chung Bình và Lục Thích cũng muốn giống như Vương Hữu Phát thường trú ở trung tâm.

Mùa hè còn chưa kết thúc, ánh mặt trời thiêu đốt, Chung Bình lấy từ trong túi ra một lọ xịt chống nắng, hỏi Lục Thích: "Có muốn bôi không?"

"Thứ đồ dành cho phụ nữ, mình em dùng thôi."

Chung Bình: "..."

Chung Bình xịt một chút, trực tiếp xịt lên mặt Lục Thích, "Có chút thương thức khoa học một chút, phòng chống tia cực tím đây có hiệu không?"

"Rời rời rời." Lục Thích đề cho cô bôi một lát, giữ lấy cổ tay cô, "Chỗ này." Đưa tay cô lần vào dưới cổ áo mình.

Chung Bình buồn cười rút tay về, "Đừng làm loạn." Tay chỉ lên trên, "Tự anh bôi đi."

Lục Thích vừa bôi vừa phun kem chống nắng, vừa chỉ vào túi cô, "Bên trong túi của em còn có gì nữa?"

"Son môi, gương, di động, băng cá nhân, nước Hoắc Hương Chính Khí(*)..."

(*)download (1).jpg

Chung Bình suy nghĩ, lại nói thêm, "Que lấy ráy tai."

"Túi càn khôn à?"

Chung Bình nói: "Đúng vậy, phụ nữ đều có túi càn khôn."

Chung Bình lau mặt, lấy checklist ra đối chiếu, tiếp tục xoa cánh tay.

Trên checklist đều là tiếng Anh, trước khi cất cánh phải kiểm tra máy móc và đèn báo trực thăng.

Huấn luyện viên còn chưa tới, Chung Bình cúi đầu nhìn bảng biểu, thăm dò khoang điều khiển, đối chiếu từng công tắc mở một. Lục Thích thuận tay lấy chai xịt chống nắng trong tay cô, xịt ra lòng bàn tay một chút, xoa lên cánh tay cô.

Chung Bình nhìn thoáng qua, không quá để ý, tiếp tục đối chiếu, nhìn bảng nhiên liệu nói: "Còn có thể lái được hai tiếng không?"

Lục Thích giúp cô xoa cánh tay, nhìn thoáng qua, "Khoảng tầm đó."

Chui ra ngoài khoang điều khiển, hai người lại đi tới phía sau kiểm tra đèn báo có sáng bình thường không.

Chung Bình vừa đọc checklist vừa xác nhận đèn, Lục Thích bắt đầu xoa sang cánh tay kia cho cô, Chung Bình thuận theo vươn tay ra, tiện cho anh xoa.

"Xoa đều một chút."

"Chắc, em yêu cầu cao thể."

"Là tự anh muốn làm cu li."

"Không khô." Lục Thích dùng lực xoa cho cô, liếc cô, "Vô cùng ngọt."

Chung Bình cười: "Vây còn chân đó, anh cũng xoa giúp em đi."

"Được." Lục Thích xoay người.

"Này này..." Chung Bình né tránh, "Em nói đùa thôi mà."

"Anh kệ em!" Lục Thích túm lấy cô đi thẳng về phía khoang điều khiển.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

"Anh làm gì..." Bà vai bị đè xuống, cô đặt mông ngồi, mặt hướng ra cửa.

"Giúp em xoa kem chống nắng, không phải em nói sao."

Lục Thích ngồi xôm xuống, xịt kem chống nắng ra, xoa lên chân cô.

Cô mặc chiếc quần lửng, lộ ra nửa cẳng chân, Lục Thích bôi đầy chỗ chân lộ, tay dần hướng lên trên, tiến vào trong ống quần, Chung Bình khề đá anh, cười nói: "Được rồi, đừng làm loạn."

"Đợi một lát, còn chưa bôi xong."

"Bị người thấy đấy... này tay anh! Bỏ ra đi!"

"Không."

Chung Bình lại đá anh, ngăn chặn bàn tay dưới lớp vải, chơi đùa một lúc lâu, Lục Thích mới ngừng, để phần kem chống nắng thừa bôi lên gáy cô.

"Đồ mờ hôi rồi." Lục Thích nói.

Chung Bình ngồi tại chỗ, ôm eo anh, "Nóng quá."

Lục Thích dịch chuyển chỗ, chống vào hai bên cửa, để ánh mặt trời thiêu đốt lưng, cúi đầu nhìn người trong bóng râm nói: "Dù em đã bôi kem chống nắng thì vẫn cứ bị đen."

"Không sao, hai tuần lại trắng thôi."

Hai người nói chuyện, cuối cùng đã chờ được huấn luyện viên đến.

Lục Thích lùi sang bên cạnh, Chung Bình lên máy bay trước. Chào hỏi huấn luyện viên, đối chiếu checklist bước khởi động, trực thăng trượt về phía trước, từ từ bay lên.

Mấy ngày nay, cất cánh, bay lên, rẽ cánh, dừng giữa không trung, hạ xuống, tiếp đất, Chung Bình đã nắm chắc từng thứ một, không còn căng thẳng như lần bay đầu tiên, trực thăng không còn rung lắc.

Bay lên bầu trời, Chung Bình nhìn cảnh sắc phía xa, thành thị trở nên nhỏ bé, biển rộng cũng không quá xa, gió bên ngoài, với tay ra là có thể chạm vào mây, cuối cùng cô đã cảm nhận được cảm giác bay lượn trên bầu trời.

Trời xanh biển xanh, tự do như vậy.

Trực thăng biến mất cuối tầm mắt, Lục Thích vẫn còn ngửa đầu lên nhìn, bên cạnh truyền đến tiếng cười nhạo: "Người đi, chó sủa!"

Lục Thích quay đầu nhìn, thấy là Vương Hữu Phát, nhú mày, không hiểu ý của anh ta.

Vương Hữu Phát to tiếng lặp lại: "Chó! Chó!"

"Ăn thịt chó?"

Vương Hữu Phát: "..."

Lục Thích cúi đầu cười, lấy thuốc lá ra, chia cho anh ta một điếu, mình cũng châm một điếu, hai người ngồi nói chuyện.

Nói một lúc, Vương Hữu Phát lại đi luyện bay, Lục Thích chờ một lúc lâu, cuối cùng chờ được người quay về, đến lượt anh bay một vòng, huấn luyện kết thúc đã là chạng vạng.

Thảo luận với huấn luyện viên về tiến độ học tập, hai người rời đi, cùng đi đến bãi đỗ xe.

Chung Bình uống hết nửa chai nước, đưa cho Lục Thích, anh uống nốt phần còn lại, sáng khoái lau miệng, thư giãn.

Chung Bình đột nhiên nhớ ra gì đó, nói: "Đúng rồi, tối qua em và Mạ Mạ đi leo núi gặp Cao Nam."

"Cao Nam?"

"Đúng vậy, không ngờ anh ta cũng leo núi, sao chưa nghe anh nhắc tới?"

Lục Thích suy nghĩ, "Hình như anh cũng có chút ấn tượng, bạn cậu ta là ông chủ câu lạc bộ, em không nói thì anh cũng quên mất đấy. Cậu ta thật sự biết

leo núi sao?"

"Vâng, trình độ cũng khá, đã luyện tập bốn, năm tháng rồi."

"Chắc, tiểu tử này giấu kín ghê."

Đang nói, di động của Chung Bình vang lên, bắt máy là đội trưởng Hà.

Đội trưởng Hà: "Tiểu Chung, cô có rảnh không?"

Chung Bình: "Có, anh về rồi à?"

Đội trưởng Hà: "Ừ, Lão Hồ cũng đến đây."

Chung Bình: "A, đội trưởng Hồ?"

Đội trưởng Hà: "Đúng vậy, cô rảnh thì cùng bọn tôi đến bệnh viện thăm vợ Lão Hoắc, thế nào?"

Chung Bình: "... Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Xông lên trời cao (Phần 5)

Đội Chung Bình cúp máy, Lục Thích hỏi: "Đội trưởng Hà tìm em à?"

Chung Bình: "Vâng, có chút việc phải qua đó."

Lục Thích: "Chắc, còn nghĩ là được ăn tối cùng nhau."

Chung Bình khoác tay anh, dựa vào anh: "Tối nay coi như bỏ đi, ngày mai, ngày kia, ngày kia, đều ăn với anh."

"Em cho là mỗi ngày anh đều rảnh thế sao?"

Chung Bình bỏ tay ra: "Vậy thì thôi..."

"Mỗi ngày anh đều rảnh." Lục Thích ngăn lại, dùng sức ôm cô.

Chung Bình không nhịn được cười, mặt dán vào bờ vai anh cọ mấy cái.

Tạm biệt bên ngoài trung tâm huấn luyện, Chung Bình lái xe đến bệnh viện trước.

Đến nơi cô gọi điện thoại cho đội trưởng Hà, anh ta nói: "À, chúng tôi đang ở cửa hàng hoa quả bên ngoài bệnh viện, cháu chờ một lát."

Chung Bình nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đúng lúc nhìn thấy xe của đội trưởng Hà đỗ bên lề đường.

Tìm chỗ đỗ xe xong, Chung Bình tìm được hai người kia trong cửa hàng.

Đội trưởng Hồ nhìn thấy cô, giơ quả táo vẫy cô: "Tiểu Chung, tới đúng lúc, giúp chú chọn hoa quả đi."

Chung Bình cười đi qua: "Táo đều như thế, cần gì phải chọn chứ."

"Cháu nói xem mua mấy thứ này có thích hợp không? Đã nhiều năm chú không gặp Lão Hoắc rồi, hôm nay chạm mặt, dù sao cũng phải long trọng chút."

Chung Bình muốn nói hoa quả này là mua cho người bệnh, nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào, đưa ra đề nghị cho đội trưởng Hồ: "Mua tám quả táo, chuối tiêu, nhãn, nho khô, nếu còn thiếu thì sang siêu thị bên cạnh mua hộp sữa."

Đội trưởng Hồ nghe theo cô, đội trưởng Hà cũng mua mấy thứ, ba người lại mua một hộp sữa và một hộp bánh quy ở siêu thị.

Đến dưới tòa nhà, đội trưởng Hà gọi điện thoại cho Hoắc Chí Cương trước, chờ thang máy lên lầu, đội trưởng Hà nói: "Tôi từng đến một lần, đã là năm kia rồi."

Đội trưởng Hồ nói: "Lão Hoắc cũng không dễ dàng, kéo dài đã hai ba năm rồi nhỉ?"

Đội trưởng Hà: "Đúng thế, cũng tầm đó."

Đội trưởng Hồ hỏi Chung Bình: "Cháu tới mấy lần rồi?"

"Cũng vài lần rồi ạ, căn bản là theo cha mẹ cháu tới." Chung Bình nói.

"Cha mẹ cháu thật tốt, đã coi Lão Hoắc là em rồi."

Chung Bình cười.

Tối tăng, Chung Bình dẫn đường vào phòng bệnh, không bao lâu đã thấy Hoắc Chí Cương đứng ở cửa phòng.

Ba người đàn ông vừa nhìn thấy mặt, mỉm cười, tiến lên ôm lẫn nhau.

"Tốt! Tốt!" Đội trưởng Hồ vỗ Hoắc Chí Cương, "Nhiều năm không gặp như vậy, tinh thần vẫn thế, tốt lắm!"

Hoắc Chí Cương cười: "Anh đó, vẫn cường tráng như trước kia, chăm sóc rất tốt đấy."

"Già rồi, hai ngày trước con gái tôi còn nói muốn lấy bàn ủi giúp tôi ủi nếp nhăn đấy."

Mấy người bật cười, Hoắc Chí Cương hỏi: "Có phải con gái anh là cô bé sinh hai năm trước?"

"Đúng vậy, năm đó sinh đứa thứ hai, bà xã tôi đỏ mắt nhìn con gái nhà người ta, già rồi mà cũng sinh..."

Hoắc Chí Cương đập đội trưởng Hồ: "Anh dám nói chị dâu như vậy, để tôi ghi âm lại."

"Ha ha." Đội trưởng Hồ cười nói, "Cùng lắm thì trở về quỳ bàn phím. Con gái tôi năm nay vừa tròn hai tuổi, ghê gớm lắm."

Chung Bình ở bên cạnh bất đắc dĩ nghe, thúc giục nói: "Mấy vị vào trong nói chuyện đi. Cả hành lang đều đang nhìn đấy."

"Ha ha ha ha!"

Ba người đàn ông cuối cùng cũng chịu vào phòng bệnh.

Người phụ nữ trong phòng bệnh tựa vào đầu giường, khí sắc tốt hơn so với lần Chung Bình gặp trước đó, mỉm cười nhìn mấy người đi vào.

Chung Bình gọi: "Dì."

Người phụ nữ: "Ừ."

Đội trưởng Hà gọi một tiếng "Chị dâu", đội trưởng Hồ gọi "Em dâu", cười ha hả nói: "Vị Từ, còn nhận ra anh không?"

Người phụ nữ cười gật đầu: "Lão Hồ vẫn giống như trước kia."

Hoắc Chí Cương mời bọn họ ngồi, pha hai chén trà, đưa cho Chung Bình hộp óc chó.

Chung Bình vốn nhìn thấy người trên giường bệnh còn hơi xấu hổ, ngồi trò chuyện một lát, dần thả lỏng. Nói về tình hình công việc cuộc sống mấy năm nay, đội trưởng Hồ lấy ra phong bì đưa vào tay người phụ nữ: "An tâm dưỡng bệnh, tranh thủ sớm xuất viện, đến lúc đó đến chỗ anh, anh bao ăn bao ở."

Người phụ nữ đẩy về: "Không cần, không cần đâu."

Hoắc Chí Cương ở bên cạnh nói: "Lão Hồ, bọn tôi nhận quà, tiền thì thôi đi."

Đội trưởng Hồ đẩy anh ta ra, kiên quyết nhét phong bì, "Đây là một chút tâm ý của người làm anh, đừng từ chối, nếu không sao tôi đi được."

Hoắc Chí Cương bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy.

Thời gian không còn sớm, mấy người cũng chưa ăn tối, Hoắc Chí Cương làm chủ, dẫn bọn họ đi nhà hàng. Xuống dưới đi chung một chiếc xe với Chung Bình.

Trên đường đi, Chung Bình trò chuyện với anh ta: "Lão Hồ hòa nhã hơn so với lúc trước."

Hoắc Chí Cương cười nói: "Giống y như trước, xem ra sống rất tốt." Quay đầu nhìn Chung Bình, "Nghe mọi người nói chuyện thì trước đó từng gặp nhau rồi?"

"Vâng, thời gian trước Khánh Châu xảy ra lũ lụt, bên đội trưởng Hồ cũng đến đó."

Hoắc Chí Cương im lặng một lát, thở dài: "Không dễ dàng, trời nam đất bắc."

Xe phát ra tiếng lạ, Chung Bình cúi đầu nhìn chân ga, Hoắc Chí Cương giữ lấy tay lái cho cô, hỏi: "Hồng à?"

Chung Bình không xác định được.

Chỉ một lát sau lại khôi phục bình thường.

Tới nhà hàng, mấy người đỗ xe xong đi vào, Chung Bình đi WC trước, khi trở về ba người kia đã gọi xong đồ ăn rồi, đội trưởng Hồ thấy cô xuất hiện, lấy đĩa chỉ vào đĩa đồ ăn: "Chắc, nếu cháu còn không vào thì chúng ta đã ăn sạch rồi, chỉ còn nước húp canh thôi."

Chung Bình cười nói: "May mà còn phần canh cho cháu."

Hoắc Chí Cương đưa thực đơn cho cô, "Cháu xem muốn ăn gì thì gọi."

Chung Bình cũng không khách sáo với bọn họ, lại gọi thêm đồ.

Chung Bình vừa ăn vừa hỏi: "Đội trưởng Hà, chú đi Bắc Kinh làm gì thế?"

Hai người Hà Hồ ngồi đối diện, cười thần bí.

Đội trưởng Hà nói: "Chỉ đi họp thôi, nội dung hội nghị cụ thể chờ thêm mấy ngày nữa sẽ nói."

"Hà?" Chung Bình nhìn về phía bên cạnh, "Có liên quan đến đội trưởng Hồ sao?"

Đội trưởng Hồ: "Cháu cũng đừng hỏi, không lại bứt rứt."

Chung Bình: "..."

Hoắc Chí Cương gấp thức ăn cho Chung Bình: "Ăn đi, có Lão Hồ ở đây, cháu chỉ chịu thiệt thôi."

"Ha..." Đội trưởng Hồ không quan tâm, "Tôi giống người bắt nạt cô bé sao?"

"Giống mà." Chung Bình thần nhiên nói.

Đội trưởng Hồ giả vờ bỏ đĩa xuống, hai người kia nhìn ông cười.

Trên bàn có rượu, ba người đàn ông trò chuyện ăn uống, đội trưởng Hà lái xe không uống, Chung Bình rót đầy chén cho hai người bên cạnh, thỉnh thoảng xen vào một hai câu.

Rượu quá ba tuần, đội trưởng Hồ cảm khái: "Thời gian không buông tha ai, tôi đây, đã có cả trai lẫn gái, sự nghiệp cũng có chút thành tựu, con Lão Hà cũng đã lớn, nhìn Chung Bình này nháy mắt đã đi làm..." Đột nhiên dựa sát vào, "Việc cá nhân có thuận lợi không? Sao không đưa Tiểu Lục theo?"

Chung Bình: "..."

Đội trưởng Hồ nháy mắt: "Lúc ở Khánh Châu, chú đã nhìn ra được thằng nhãi khôn lanh đó, sáng hôm đó đội các cháu mất liên lạc, Tiểu Lục phát điên, còn đâm chú mấy cái."

Chung Bình sùng sốt: "Anh ấy đánh chú?"

"Chắc, cú đâm không bình thường đâu, tiểu tử này nhất định trước kia thường xuyên đánh nhau, chú sợ sau này nó đánh cháu."

"..." Chung Bình nói, "Xem ra chú không bị tổn hại gì."

"Ha..."

Hoắc Chí Cương ở bên cạnh vừa cầm đĩa lên không nhúc nhích, lặng lẽ nghe xong một lúc, chờ đội trưởng Hồ thay đổi đề tài, nhắc đến anh ta thì mới động đĩa.

Đội trưởng Hồ: "Còn nữa Lão Hoắc, cậu đã bốn mươi rồi đấy, không còn nhỏ nữa, rút cuộc tính thế nào? Lần này tôi đến đây một là vì việc công, hai là vì nghe được tình hình của cậu từ chỗ Lão Hà, tính đến đây làm công tác tinh thần cho cậu."

Hoắc Chí Cương cười: "Anh quan tâm nhiều thật đấy."

Không nhắc thêm về vấn đề này nữa.

Ôn chuyện ăn cơm xong, nói lần sau sẽ liên lạc, đội trưởng Hà đưa Lão Hồ say rượu về khách sạn, Chung Bình đưa Hoắc Chí Cương về nhà.

Hoắc Chí Cương bị chuốc không ít rượu, lên xe cả người nồng nặc mùi rượu, Chung Bình đưa cho anh ta chai nước: "Chú muốn uống không?" Hoắc Chí Cương hất tay, nhũn mày một lúc.

Xe chạy trên đường, từng ngọn đèn xẹt qua, Hoắc Chí Cương đột nhiên hỏi: "Cháu đang yêu đương à?"

Chung Bình: "... Vâng."

Hoắc Chí Cương im lặng, qua một lúc hỏi: "Là người trong SR?"

Chung Bình nói: "Vâng, anh ấy tên Lục Thích, vẫn còn đang là tình nguyện viên."

Hoắc Chí Cương dựa vào ghế, mắt nhìn con đường mờ mịt phía trước, "Hình như đây là lần đầu cháu yêu đương nhỉ?"

Chung Bình: "Không tính yêu sớm..."

Hoắc Chí Cương: "..."

Chung Bình lại chậm rãi mở miệng: "Anh ấy lớn hơn cháu bốn tuổi, làm kinh doanh nhà hàng, tính cách... không tốt với người khác lắm, nhưng rất tốt với cháu."

"Rất tốt sao?"

"Vâng, rất... chiều cháu."

"Thật là..." Hoắc Chí Cương hỏi, "Đã nói cho người nhà chưa?"

Chung Bình lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa."

"Có định phát triển đến kết hôn không?"

Mặt Chung Bình hơi nóng: "Cái này thuận theo tự nhiên đi."

Hoắc Chí Cương cười, "Ừ, đúng vậy." Dừng một chút, "Cháu là đứa trẻ tốt, nhất định sẽ lấy được người đàn ông tốt."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình nghiêng đầu nhìn anh ta, không nói gì thêm.

Hoắc Chí Cương quay cửa kính xe xuống, gió thổi vào, mùi rượu tản đi không ít.

Mấy ngày tiếp theo, hai người Hà Hồ bận rộn gì đó, cả ngày thần thần bí bí, Chung Bình nhắc tới với Lục Thích, Lục Thích nói: "Người họ Hồ kia nhìn đã thấy điên điên dại dại, em để ý bọn họ làm gì?"

Chung Bình lờm anh, lạnh lùng nói: "Em còn chưa hỏi anh đấy, trước đó ở Khánh Châu, anh từng đánh đội trưởng Hồ à?"

"À, đánh."

Chung Bình: "... " Thừa nhận nhanh như vậy, cô còn không biết nên nói tiếp thế nào.

Lục Thích cũng không nói gì, đột nhiên ôm cô hôn trán.

Chung Bình suy nghĩ, ôm lấy eo anh, dán vào ngực anh, ngửa đầu nói: "Về sau đừng xúc động như vậy."

Lục Thích xoa mặt cô: "Còn phải xem tình hình."

"..."

Chung Bình bất đắc dĩ cười, nhớ ra gì đó, nói: "Đúng rồi, em mang xe đi sửa, hôm nay cha em bận việc, anh có thể đi đến Nhị Trung không?"

"Nhị Trung?"

"Đón em họ em."

"Không vấn đề." Lục Thích lại hỏi, "Em họ em không phải học trung học à? Còn phải có người đón sao?"

Chung Bình: "Con bé đi lại không tiện."

Lục Thích không hiểu, trên đường đi Chung Bình giải thích cho anh: "Nhiều năm trước con bé xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hiện tại hai chân bị liệt, cho nên..."

Lục Thích không nghĩ tới người thân của Chung Bình từng xảy ra chuyện như vậy, chạy đến cửa Nhị Trung, Chung Bình xuống xe, đoàn xe chen lấn phía trước, Lục Thích ngồi trên xe.

Không bao lâu, cuối cùng đã nhìn thấy người.

Chung Bình đẩy xe lăn, một cô bé mặc đồng phục học sinh ngồi trên xe lăn, trên đùi để cặp sách, buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt tròn, không xinh bằng Chung Bình, nhưng cũng ưa nhìn.

Lục Thích xuống xe, mở cửa xe cho hai người.

Sức Chung Bình khỏe, ôm lấy em họ để cô bé ngồi ghé sau, gấp xe lăn, để vào cốp xe Lục Thích.

Lên xe, Chung Bình giới thiệu hai người với nhau, Lục Thích nhìn qua gương chiếu hậu chào hỏi, em họ cười tủm tỉm lên tiếng: "Chào anh rể."

Lục Thích vui mừng, lập tức xoay người nói: "Chào em!" lại nói với Chung Bình, "Em gái em ngoan quá."

Chung Bình: "..."

Em họ không quen tiếp xúc với người lạ, không nói nhiều lắm, không khí trò chuyện trên xe vui vẻ khiến cho người ta vô cùng dễ chịu.

Khi xe đi vào khu chung cư, điện thoại của Lục Thích đột nhiên vang lên, nghe mấy câu, anh cau mày: "Hiện tại thế nào?"

Trong xe im lặng, Chung Bình có thể nghe thấy được lời nói ở phía bên kia.

"Hiện tại khó sinh, bác sĩ còn chưa đi ra, tôi cũng không hiểu tình hình cụ thể, truyền máu?"

Thẩm Huy ở bên đầu kia điện thoại dường như đang nói chuyện với người bên ngoài: "Cậu chờ một chút, sao lại thế này, phải truyền máu sao?"

Xe phanh gấp, dừng trước tòa nhà, Lục Thích vẫn cau mày, nhưng giọng nói thân nhiên, "Tối nay không ăn cơm với em được rồi, em đi lên đi, anh tìm em sau."

Xuống xe, lấy xe lăn từ trong cốp ra.

Chung Bình ôm em họ để lên xe, thấy Lục Thích ngồi vào ghế lái, kéo cửa xe lên, mắt thấy sắp khởi động xe, cô nói: "Anh đợi một lát."

Lục Thích ngừng lại, "Sao vậy?"

"Rất nhanh thôi!"

Chung Bình đẩy xe vào trong, giúp em họ ấn thang máy, em họ nói: "Chị đi đi, tự em lên được."

Chung Bình gạt đầu, dặn dò cô bé: "Lên lầu gọi điện cho chị."

"Vâng."

Quay đầu, nhanh chóng đi ra ngoài.

Lục Thích vẫn còn kiên nhẫn chờ trong xe.

Chung Bình kéo cửa ra ngồi vào, nói: "Em đi cùng anh, anh đừng gấp."

Lục Thích đột nhiên thả lỏng, cầm tay cô, "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Xông lên trời cao (Phần 6)

Lục Học Nhi nằm bệnh viện tư nhân, khi Chung Bình và Lục Thích vội vàng chạy tới, cô ấy còn đang ở trong phòng phẫu thuật chưa ra. Bên ngoài

phòng phẫu thuật chỉ có mình Thẩm Huy, kể lại một lúc, Chung Bình và Lục Thích biết được tình huống cụ thể.

Ngày sinh dự tính của Lục Học Nhi đã qua hai ngày, ba ngày trước cô ấy đã vào viện nằm, trong lúc co thắt tử cung, đau bụng sinh không theo quy luật, đủ loại giày vò, cho đến hôm nay mới chính thức bắt đầu, không dự đoán được đứa trẻ khó sinh, đành phải phẫu thuật, vừa rồi chảy rất nhiều máu.

Thẩm Huy nói: "Đã sinh rồi, là bé trai, tôi bảo người giúp việc và thím Nguyệt đi theo, Học Nhi bây giờ còn đang ở bên trong."

Chung Bình nhìn về phía Lục Thích, không biết anh có muốn nhìn đứa bé hay không.

Lục Thích cau mày, ngồi xuống bên cạnh ghế, Chung Bình hiểu được là anh muốn ở chỗ này chờ em gái.

Chung Bình ngồi chờ cùng anh.

Bên ngoài phòng phẫu thuật lạnh tanh, không giống với những sản phụ khác khi sinh bên ngoài có một đồng người thân chờ đợi.

Chung Bình còn nhớ rõ khi em họ sinh ra, cô hơn chín tuổi, sau khi tan học ông nội tới đón cô, đi thẳng đến bệnh viện, bà nội, chú nhỏ, bác và bác dâu cả, cô và chú dưỡng, còn có cha mẹ bên đằng nhà thím, một đồng người âm ỉ bên ngoài cửa phòng sinh.

Ông bà nội sợ cô đói bụng, chuẩn bị đầy đủ sữa và bánh quy cho cô, cô vừa ăn vừa nằm úp sấp trên ghế làm bài tập, chờ cửa phòng phẫu thuật mở ra, tiếng hỏi han ân cần, tiếng vui vẻ cười đùa, cô lùn không nhìn thấy em bé, cuối cùng được ông nội ôm lên mới nhìn thấy cô nhóc dễ ghét kia.

Hiện giờ nơi này thực sự rất quanh quẩn.

Chung Bình cầm tay Lục Thích, khẽ hỏi: "Anh đang lo à?"

"Lo cái rắm." Lục Thích đáp lại.

Chung Bình: "..."

Qua một lúc.

Lục Thích thả lỏng tựa vào ghế, ánh mắt nhìn lên trần nhà, nói: "Lúc Lục Học Nhi mới sinh ra, vừa trắng vừa tròn, mắt to lông mi dài, rất đáng yêu, hơi một tí là khóc, anh ôm thì nó không khóc nữa, lúc đó anh vô cùng thích ôm nó."

Chung Bình thấy Lục Thích nhớ lại thời thơ ấu, lặng lẽ nghe.

"Nhưng cha mẹ nó không thích cho anh ôm"

"Hả?" Chung Bình không hiểu ý của anh, "Cha mẹ em ấy? Hai người... không phải anh em ruột sao?"

Lục Thích lấy hộp thuốc lá, rút một điếu, Chung Bình muốn nhắc nhở anh nơi này cấm hút thuốc, nhưng nghĩ lại cũng không nói gì.

Lục Thích phả khói, nở nụ cười, cầm điếu thuốc nói: "Anh và nó thực ra là anh em họ... Nhà anh hơi phức tạp, để nói sau đi."

"... Vâng." Chung Bình gật đầu.

Lục Thích nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô nghe lời như vậy, không nhịn được ôm vai cô, hôn lên tóc cô, cầm đũa lên đầu cô, nhìn đèn phòng phẫu thuật nói: "Người nhà họ Lục nuôi dạy con cái không tốt. Trong nhà chỉ có mình nó, nên khiến nó hư hỏng, trước đây còn thông minh ngoan ngoãn, càng chiều càng hư, cả ngày bệnh công chúa đến phát điên, nghĩ đến toàn bộ thể giới đều phải để ý đến nó, anh thấy nó là phiền... nhưng hiện tại nó đang chịu tội."

Ba ngày trước nhập viện, bên người không có họ hàng bạn bè, anh cũng không quan tâm được một câu, trong lòng Lục Thích không biết là cảm xúc gì, "Chính nó còn chưa trưởng thành, hiện tại đã làm mẹ, còn chảy nhiều máu như vậy..."

"Với trình độ chữa bệnh hiện tại, còn cả tài nguyên điều trị của bệnh viện này, em gái anh nhất định sẽ không có việc gì." Chung Bình vỗ về.

Lục Thích "Ừ" một tiếng.

Không bao lâu sau, đèn phòng phẫu thuật tắt, Lục Thích vội vàng đứng lên.

Bác sĩ y tá đẩy xe đi ra, tóc Lục Học Nhi đã chuyển sang vàng, mặt không còn chút máu, yếu ớt nằm trên đó, chỉ có đôi mắt chuyển động, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Nhìn thấy Lục Thích, cô ấy khẽ cười, "Anh."

Vẫn ổn, ý thức tỉnh táo.

Lục Thích hút nốt chỗ thuốc còn lại, dập tàn thuốc.

Những người khác nhà họ Lục không đến, nơi này chỉ có người giúp việc, thím Nguyệt và hai người đàn ông. Chung Bình đứng ra hỏi bác sĩ về tình hình của sản phụ.

Bệnh viện tư nhân điều kiện tốt, có đầy đủ đồ dùng cho hậu sản, phục vụ chu đáo, Lục Học Nhi được phục vụ đưa lên giường nằm xuống, nhưng không chịu ngủ, "Cực cùng đâu?"

Thẩm Huy gọi người, y tá mang em bé đến.

Em bé đang ngủ, Lục Học Nhi nghiêng đầu nhìn bé, vẻ mặt dịu dàng, giống như lập tức trưởng thành lên mấy tuổi.

Lục Thích gõ vào thanh ray trên giường bệnh: "Lúc nào xem đứa nhỏ cũng được, giờ nghỉ ngơi đi, ít dầy vò thôi."

Lục Học Nhi nhỏ giọng nói: "Em còn chưa thấy đủ mà, anh im lặng một chút, đừng làm con em sợ."

Nói như vậy nhưng cô ấy cũng không chống đỡ được lâu, vì mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Chung Bình ôm lấy đứa trẻ, tư thế thoải mái, thấy Lục Thích nhìn chăm chăm, cô đi qua nói: "Anh nhìn đi."

Lục Thích liếc mắt, đứa trẻ trong tã lót vừa đỏ vừa nhăn nhúm, mặt còn chưa bằng bàn tay Chung Bình.

Chung Bình đến gần: "Cách xa thế làm gì, lại gần một chút."

Lục Thích đi sát vào.

Chung Bình: "Đứa bé không giống anh trước đây sao?"

"Cái gì?"

"Hừ, nói khẽ một chút!" Chung Bình lườm anh, "Cháu ngoại trai giống bác, bé không giống anh trước đây sao?"

"..." Lục Thích, "Sau này nói chuyện rõ ràng một chút, anh còn đang nghĩ đầu óc em có vấn đề đấy."

Chung Bình: "..."

Lục Thích nhìn đứa bé: "Nửa đêm cũng không giống, quá xấu."

"Ha..." Chung Bình cười, "Lúc em họ em mới sinh ra, em cũng cảm thấy con bé rất xấu."

Trẻ con mới sinh ra không thể ôm lâu, Chung Bình để đứa bé lên giường, kéo ghé ngồi xuống, qua một lúc không nhận được lấy tay sờ vào nó.

Vừa nhỏ lại vừa mềm, sờ một chút.

Không đã ghiền, lại sờ một chút.

Lục Thích buồn cười, khẽ hỏi: "Chơi rất vui sao?"

"Vâng." Chung Bình nhìn đứa bé nói, "Sinh mệnh là điều kì diệu."

Người sống, người chết, mấy năm nay cô đã trải qua rất nhiều thăng trầm, hiện trường cứu viện nhìn thấy rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, mỗi lần đều giống như đánh cờ tranh giành sống chết, ngay cả công việc của cô cũng liên quan mật thiết đến sinh mệnh.

Cũng đã có lúc muốn từ bỏ, nhưng mỗi lần nhìn thấy "sinh mạng mới" trong đồng hoang tàn, sự rung động này khiến cho người ta không thể quay đầu.

Sinh mệnh chính là kì diệu như vậy đấy.

Mấy tiếng sau, Lục Học Nhi tỉnh lại, bác sĩ vào kiểm tra cho cô ấy, dạy cô ấy cách cho em bé bú sữa.

Trước khi bú sữa đứa bé không ngừng khóc, khi uống ngoan ngoãn đáng yêu, Chung Bình ngượng ngùng nhìn, nhưng lại không nhận được muốn nhìn.

Trong phòng bệnh không có đàn ông, Lục Học Nhi còn yếu, liếc cô nói: "Con tôi đáng yêu chứ?"

"... Ừ, rất đáng yêu."

"Giống tôi trước đây."

Chung Bình: "..."

"Có muốn ôm một cái không?"

Chung Bình đã sớm thèm, không khách sáo vờ tay qua.

Bé một lát, Chung Bình hỏi: "Đứa bé đã có tên chưa?"

"Còn chưa, cô nói gọi là 'Lục Thời Tập' thì thế nào? Vừa học vừa ôn luyện."

"Lục Thời Tập?" Chung Bình suy nghĩ, "Rất dễ nghe, cũng rất có ý nghĩa."

"Đúng vậy, tiếc là tôi không được quyết định, phải hỏi qua cha tôi." Lục Học Nhi nói, "Tên mẹ gọi là Cồn Cồn, lần qua lần lại, đáng yêu muốn chết."

Chung Bình cười, đột nhiên cảm thấy cô ấy cũng rất đáng yêu, "Cồn Cồn, đứa bé trưởng thành không được ảmĩ với cô."

"Tôi là mẹ ruột nó, nó dám à!"

Lục Học Nhi và Chung Bình nói nhiều cũng trở nên thân hơn, hỏi cô: "Này, cô ở bên anh tôi bao lâu rồi?"

Chung Bình: "Cô hỏi làm gì, muốn buôn chuyện à?"

Lục Học Nhi: "Tôi đang quan tâm mà, với đức hạnh kia của anh ấy, sao cô lại coi trọng được?"

"Anh ấy có đức hạnh gì?"

"Anh ấy như lão thiên hoàng, ai cũng coi thường, tính cách hơi tí là dùng nắm đấm, hung dữ đến mức tôi không dám nói chuyện cùng."

Chung Bình: "Cô rất hiểu anh ấy đấy."

"Đương nhiên."

"Có sức để nói thì bổ sung thêm đi." Lục Thích chậm rãi đi vào, phía sau còn có Thẩm Huy và Cao Nam.

Lục Học Nhi: "..."

Cao Nam mang theo hai túi quà, liếc mắt một cái đã thấy Chung Bình ôm đứa bé, cười dịu dàng, động tác nhẹ nhàng, cẩn thận, khác hoàn toàn với bộ dáng bùng nổ dùng sức khi cô leo núi, vừa ảmĩ vừa dịu dàng.

Cao Nam không khỏi mỉm cười.

Lục Học Nhi nhìn thấy người ở cửa, chỉ vào Cồn Cồn: "Này, bác con đến kìa, đòi lì xì đi."

Chung Bình buồn cười.

Lục Học Nhi lại chỉ về phía hai người kia: "Của hai người đâu..."

Thẩm Huy vội lên tiếng: "Tiền lì xì nhất định sẽ có, ngày mai đưa."

Tầm mắt Lục Học Nhi dừng ở Cao Nam, Cao Nam lấy một bao lì xì từ trong túi ra: "Chúc mừng."

"Cảm ơn." Lục Học Nhi nhận lấy.

Lục Thích mặc kệ người trên giường bệnh, đi qua ôm eo Chung Bình: "Mang com cho em, ăn đi."

Chung Bình lưu luyến không rời trả đứa bé lại cho Lục Học Nhi.

Cô ngồi xuống sofa ăn com, mấy người đàn ông trò chuyện, người giúp việc và thím Nguyệt hầu hạ trước sau. Lục Học Nhi không nói nữa, tay vuốt ve đứa bé bên cạnh.

Chung Bình ăn xong, Lục Thích cũng không ở lại nữa, bảo người giúp việc và thím Nguyệt chăm sóc người, kéo Chung Bình rời đi.

Đi về phía bãi đỗ xe, Chung Bình nhân tiện hỏi Cao Nam: "Đúng rồi, thi đấu tháng ở câu lạc bộ leo núi bắt đầu rồi, anh đăng ký chưa?"

Cao Nam hỏi: "Cô có đăng ký không?"

"Lần này tôi không có thời gian rồi."

Lục Thích ở bên cạnh để tay lên vai Chung Bình, xen vào: "Cậu đi học leo núi khi nào thế, chả thấy nói tiếng nào."

Cao Nam: "Sao lại chưa nói, đã sớm nói rồi mà, do cậu không nhớ thôi."

Thẩm Huy nói: "Cậu học leo núi?"

Lục Thích: "Xem đi, Thẩm Huy cũng không biết."

Cao Nam cười: "Hôm nào đưa hai người cùng đi."

Trò chuyện, tạm biệt lên xe, Lục Thích đưa Chung Bình trở về.

Hôm nay lái máy bay gặp gió mạnh, còn ở bệnh viện cả tối, Lục Thích mệt không chịu nổi, lái xe, không ngừng xoay bả vai.

Đột nhiên có một bàn tay khê đầm vai anh, Lục Thích nghiêng đầu, cười nói: "Dùng sức chút."

Chung Bình dùng sức đầm mấy cái.

Lục Thích ngửi ngửi, chớp mũi dùng ở tay trên vai.

"Làm gì thế?" Chung Bình hỏi.

Lục Thích: "Có mùi lạ."

Chung Bình cũng ngửi, "Mùi của Cỏn Cỏn, mềm mại ngọt ngào, dễ ngủ không?"

Lục Thích liếc cô, cười nói: "Cỏn Cỏn, Cỏn Cỏn, gọi thân thiết thế, thích trẻ con vậy sao?"

"Anh không thích à?"

Lục Thích im lặng lái xe một lát, mới nói: "Anh nhất định sẽ thích con của chúng ta."

"..." Chung Bình, "Anh nghĩ gì đấy."

Lục Thích cười, "Con trai con gái đều tốt, sinh hai đứa là tốt nhất, hai con cùng nhau lớn lên có người làm bạn, khi bị người bắt nạt cũng có anh chị đánh giùm."

Chung Bình cười: "Ban ngày ban mặt mà anh nói mê gì đấy."

Lục Thích: "Sao lại là nói mê."

"Ai sinh con cho anh?"

"Em nói xem ai sinh con cho anh?"

Chung Bình dựa vào ghế, nghiêng đầu nhìn anh: "Anh nói xem ai sinh con cho anh?"

Lục Thích đột nhiên chuyển hướng, xe rời khỏi đường lớn, đi vào trong một ngõ nhỏ.

"Á..." Chung Bình ngồi thẳng dậy.

Lục Thích tháo dây an toàn, nghiêng người qua, cắn môi cô nói: "Ai sinh cho anh, hả?"

Chung Bình cười: "Đừng cắn."

Lục Thích tiếp tục cắn, ép hỏi: "Nói đi, ai sinh cho anh?"

Chung Bình: "Không sinh."

"Không sinh cái gì?" Lục Thích cắn cô, "Không sinh cho ai?"

Chung Bình: "Anh chơi trò vè nói nhịu(*) đấy à?"

(*) Một trò chơi ngôn ngữ truyền thống của Trung Quốc. Bởi vì lặp lại âm đầu, điệp từ từ ngữ hoặc phát âm giống nhau, có cách phát âm tương tự, các cụm từ cố ý tập trung vào một chỗ tạo thành hội thoại đơn giản thú vị, yêu cầu phải nhanh chóng đọc ra, cho nên khi đọc khiến người nghe cảm thấy tiết tấu mạnh mẽ, thú vị.

"Trả lời." Lục Thích nhéo eo cô, dán lên môi cô, "Có trả lời hay không?"

"..."

Lục Thích hôn cô, tay cởi dây an toàn của cô ra, "Lạch cạch" giống như cởi bỏ lệnh cấm, xuống tay mãnh liệt, tiến vào trong áo cô, dùng sức néo eo cô.

Nụ hôn dần đi xuống, Chung Bình ôm lấy đầu anh, ngửa đầu rên, nghe thấy tiếng mình, cô vội che miệng lại.

Vài trước ngực nhô lên, bàn tay vuốt ve, hơi thở của Lục Thích nóng bỏng dán sát vào cổ cô, trước mắt là động mạch cổ, anh cố gắng khống chế bản thân.

Chung Bình thấy anh không khống chế được, dùng sức rút tay anh ra, anh lại lập tức đưa vào, lại rút ra, lại chuyển đến nơi khác, Chung Bình nóng đến mức mồ hôi tuôn ra, khẽ gọi anh: "Lục Thích, Lục Thích."

Lục Thích ôm chặt lấy cô, ra sức mạnh mẽ.

Im lặng một lúc lâu, "hành quân lặng lẽ", ngẩng đầu lên, oán hận cắn một cái lên mặt Chung Bình.

"Chú chó nhỏ." Chung Bình khẽ nói.

"Ừ, anh còn gieo mầm đấy."

Chung Bình: "..."

Lục Thích điều chỉnh tư thế một chút, vẫn thân mật ôm lấy Chung Bình, nói: "Sớm muộn gì em cũng sinh con cho anh thôi."

Chung Bình cười: "Anh có biết xấu hổ hay không?"

"Thế nào, em không muốn sinh à?"

"Dựa vào cái gì mà phụ nữ phải sinh con chứ?"

"Nếu đàn ông có thể sinh được, anh đã sinh thay em rồi."

Chung Bình: "..."

"Vậy hai đứa nhé."

"Nam nữ đều được?"

"Ừ, nam hay nữ đều thích."

"Em gái anh bảo đặt tên cho Cỗn Cỗn là Lục Thời Tập, em cảm thấy rất dễ nghe."

"Em thích loại tên cùi bắp thế này à? Anh đang nghĩ xem chúng ta nên đặt tên con là gì."

"... Ai con kiếc gì với anh."

"Lại cãi rồi? Lại đây, cho anh hôn cái."

Trong ngõ tối, gió đêm phe phẩy, trên đầu là bầu trời sao sáng như ngọc.

Hôm sau, Lục Thích đi một chuyến đến bệnh viện Cảnh Sơn.

Đến sớm, ông Lục còn chưa ăn sáng, Lục Thích nhận lấy bát trong tay người giúp việc, múc cháo nói: "Cha, sáng nay con tới mang cho cha một tin tốt."

Ông Lục tựa vào đầu giường, nhắm mắt không nói gì.

Lục Thích: "Tối qua Học Nhi sinh rồi, là con trai."

Ông Lục mở mắt ra.

Lục Thích múc một thìa, đưa qua: "Nào, cha ăn một miếng đi."

Ông Lục há mồm, chờ anh nói tiếp.

"Thằng nhóc kia nặng hơn sáu cân, con không nhìn ra ngũ quan, Thẩm Huy nói ánh mắt nó giống cha, vui không?"

Chậm rãi nuốt cho ông, Lục Thích xé tờ khăn giấy lau miệng, "Tên mẹ là Cỗn Cỗn, tên chính thức Lục Học Nhi cân nhắc đặt là Lục Thời Tập."

"Không được." Ông Lục mở miệng.

Lục Thích cười: "Vậy cha nghĩ một cái tên đi."

"Ừ." Ông Lục hỏi, "Học Nhi vẫn chưa nói ra cha đứa bé sao?"

"Chờ nó mang đứa bé đến, cha hỏi đi."

Ông Lục cầm bát trong tay anh, "Để tôi tự ăn." Tay run run, nhưng vẫn cầm lấy.

Rời khỏi bệnh viện, Lục Thích ném khăn vào thùng rác, nói với Cao Nam và Thẩm Huy: "Thấy không, cha tôi hôm nay ngay cả cháo còn ăn hết một bát, tinh thần tốt lên không ít, xem ra không kết hôn mà có con không khiến ông ta tức điên, nói không chừng qua thời gian nữa có thể xuất viện đấy."

Nói xong cười lạnh, bước nhanh về phía trước.

Cao Nam và Thẩm Huy liếc nhau, yên lặng theo sau.

Hôm nay Chung Bình đi làm, chạy hai chuyến, tóc rối tán loạn, lấy tạm dây buộc tóc, giờ tài liệu xem, cô gái lễ tân gọi: "Tiểu Chung, Tiểu La tìm cô đấy."

"Đến đây."

Chung Bình đi qua, thấy bên cạnh Tiểu La còn có một người đàn ông xa lạ, khoảng hơn hai mươi tuổi.

Tiểu La nói: "Vị này là anh Mã, anh Mã, đây chính là cô Chung mà tôi nhắc với anh."

"Chào cô Chung."

"Chào anh Mã."

Chung Bình bắt tay đối phương, ánh mắt ra hiệu cho Tiểu La, Tiểu La nói: "Chuyện về chú Võ."

Chung Bình ngăn ra, vội vàng đưa người vào phòng khách.

Mang bảng khai tờ cho đối phương điền, Chung Bình lại pha cho họ hai cốc trà.

Tiểu La nói: "Gần đây tôi luôn làm việc này, tình hình của anh Mã đây thoát nhìn khá phù hợp với con của chú Võ, dựa vào ấn tượng của anh ấy, có lẽ là tầm bốn đến sáu tuổi lạc mất người nhà, sau đó qua tay nhiều người đến Cam Túc. Cha mẹ nuôi anh ấy còn nhớ rõ lúc trước anh ấy nói chuyện là khẩu âm Nam Giang, anh ấy cũng nhớ đại khái cha mẹ ruột mình hình như là bán đồ ăn. Tuổi tác, những việc từng trải qua, quê quán đều tương tự, hiện tại chỉ cần xét nghiệm ADN là biết được."

Điền xong bảng, Chung Bình mang đối phương đi lấy máu.

Một loạt quy trình kết thúc, Chung Bình khẽ thờ phào, Tiểu La vỗ lưng cô, cười nói: "Thế nào, có phải rất sốt ruột với kết quả này?"

"Đương nhiên." Chung Bình nói.

Tiểu La nói đùa: "Vậy cậu giúp đỡ một chút, làm thật nhanh, tám tiếng là có kết quả."

Chung Bình cười đáp lại cô ấy: "Hiện tại tớ không thể thiên vị ai hết."

"Có quý mới tin cậu."

"Tôn Giai Hù ở đằng trước đi tới, nói: "Cô ấy nói thật đấy, hiện tại cô ấy giống như Tinker Bell vậy."

Tiểu La: "Sao lại thế?"

Tôn Giai Hù: "Bị rút não, đi học cái gì trực thăng, học phí hơn hai trăm nghìn, hiện tại ngay cả tiền ăn cơm cũng không có."

Tiểu La: "Trời đất ơi... cậu giàu thế sao? Không phải, thực sự cậu không có tiền ăn cơm?"

"Đừng nghe cô ấy nói bừa." Chung Bình trừng Tôn Giai Hù, "Không khoa trương thế đâu, tớ là người không biết tính toán vậy sao, buổi tối tớ mời cơm, cậu đi cùng nhé."

Tiểu La: "Tớ sợ ăn xong cậu hết tiền luôn đấy, ngày mai cậu chỉ còn mỗi quần lót."

Tôn Giai Hù: "Ha ha ha ha."

Buổi chiều tan tằm, Tiểu La vẫn đến đây. Chung Bình đưa hai người đi trung tâm thương mại tìm nhà hàng.

Đi dạo trước, Tôn Giai Hù nhìn thấy quần áo đẹp mắt là không đi nổi, Tiểu La thích giày, lôi kéo Chung Bình thử. Chung Bình bắt đầu đi, đành phải đi với họ, mua sắm một vòng, Tôn Giai Hù chỉ vào áp phích trên tường nói: "Sao quảng cáo này vẫn còn ở đây thế?"

Chung Bình: "Cái gì?"

"Không nhớ à? Lần trước lúc bọn mình tới đây nó đã được dán rồi, đã mấy tháng mà trung tâm thể hình này còn chưa có đủ người đăng kí sao?"

Chung Bình nhìn người mẫu trên áp phích, cuối cùng đã có ấn tượng: "Cậu có hứng thú thì lên tầng năm nhìn đi."

Tôn Giai Hù lôi kéo tay cô và Tiểu La: "Được, hai người đi theo tôi."

Tiểu La cười đẩy cô ấy.

Mấy người đang lôi kéo, hai người đàn ông đi từ thang máy xuống, đều là vóc dáng cao, mặc đồ thể thao, trong đó có một người đàn ông mặc áo màu lam, cơ thể đáng người rắn chắc, ánh mắt nhìn từ trên cao xuống, tỏ ý người khác chớ đến gần.

Đột nhiên cười lộ cả răng, chuyển biến cực nhanh khiến người ta trở tay không kịp.

Người đàn ông áo lam bước nhanh xuống, đứng ở trước mặt Chung Bình: "Em nói hẹn người ăn cơm, ăn ở đây à?"

Chung Bình: "Sao anh lại ở đây?"

"Tập thể hình." Lục Thích chỉ trên lầu.

Cao Nam chậm rãi đi tới, gật đầu với Chung Bình, Chung Bình chỉ vào áp phích bên cạnh: "Là phòng tập này sao?"

Lục Thích: "Đúng vậy, sao thế, em cũng muốn tập thể hình à?"

Chung Bình chỉ Tôn Giai Hù: "Cô ấy cơ. Để em giới thiệu hai người..."

"Đây là Lục Thích, bạn trai tớ, đây là Cao Nam. Tiểu La, bạn tôi, Tôn Giai Hù, đồng nghiệp, mọi người đã từng gặp nhau rồi."

Tôn Giai Hù tròn mắt há hốc mồm, gật đầu: "Gặp rồi, gặp rồi." Cô ấy suốt đời khó quên được đôi anh em kì lạ.

Lục Thích ôm vai Chung Bình, thái độ thân thiện: "Nếu đã gặp nhau, không bằng ăn chung đi, mọi người còn chưa ăn chứ?"

"Chưa." Chung Bình hỏi ý kiến hai người kia, tất nhiên là họ không có ý kiến.

Đoàn Chung Bình vào một nhà hàng, gọi mấy món, còn lại để mọi người tự gọi.

Tiểu La quan sát Lục Thích, trong ánh mắt lộ ra vẻ cổ quái. Tôn Giai Hù không để ý, thì thầm với cô ấy, lên cười, chớp mắt với Chung Bình, cô coi như không nhìn thấy.

Chung Bình chú ý tới Tiểu La, hỏi: "Sao vậy?"

"À, không." Tiểu La do dự, "Tớ cảm thấy bạn trai cậu hơi quen mặt."

"Hả?" Nhiều người nhìn về phía Lục Thích và Tiểu La.

Lục Thích nhíu mày: "Có thể cô đã thấy trên báo hoặc TV, nhưng tôi rất hiếm khi xuất hiện trên đó."

Tiểu La: "..."

Tôn Giai Hù: "..."

Chung Bình: "..."

Cao Nam yên lặng dùng bữa.

Chung Bình nhìn cười giải thích: "Anh ấy kinh doanh nhà hàng, công ty cũng có chút danh tiếng, cho nên thỉnh thoảng xuất hiện trên tin tức."

Nói tên công ty ra, Tôn Giai Hù và Tiểu La đập bàn: "Anh chính là ông chủ?"

Tôn Giai Hù vốn thẳng tính, bật người hỏi đối phương về thể hội viên.

Tiểu La qua lúc giật mình sờ cằm: "Không giống như trên TV hay báo chí... gặp qua ở đâu nhỉ, thật sự hơi quen mắt."

Tôn Giai Hù cười cô ấy: "Cậu mắc bệnh nghề nghiệp rồi, ăn cơm đi."

Lục Thích: "Cô ấy làm nghề gì?"

Chung Bình: "Cậu ấy là tình nguyện viên tìm người thân, em nhờ cậu ấy chuyển của chú Võ, tổ chức của cậu ấy có hợp tác với bên trung tâm em, xét nghiệm ADN đều chuyển sang chỗ bọn em."

"Lại là tình nguyện viên?" Lục Thích nhỏ giọng nói với Chung Bình, "Giống y như em."

Chung Bình nhỏ giọng đáp lại: "Hiện tại anh chẳng phải sao?"

Hai người lặng lẽ trao đổi, Tôn Giai Hù và Tiểu La làm khẩu hình miệng chọc ghẹo Chung Bình.

Cao Nam hí hóp mắt, quan sát Tiểu La, lại nhìn về phía Lục Thích.

Thời gian ăn cơm tối, mùi đồ ăn thơm nức mũi trong phòng bệnh.

Hoắc Chí Cương mang đồ ăn vào, "Anh đã hỏi bác sĩ rồi, em có thể ăn mấy miếng, không thể ăn nhiều."

Người phụ nữ mỉm cười: "Đã lâu không ăn, thật sự rất thèm."

Hoắc Chí Cương: "Ngày mai muốn ăn gì, anh làm cho em."

Người phụ nữ: "Em chỉ còn mấy ngày nữa thôi sao?"

"... Nói bừa gì đấy."

"Nếu không sao bác sĩ lại cho phép em ăn mấy thứ này?"

Hoắc Chí Cương đảo đảo thức ăn, để lên mặt bàn trước mặt, "Không cho phép em ăn nhiều, chỉ được ăn mấy miếng thôi."

Người phụ nữ cười: "Trước nay anh chưa hề nói dối, ngay cả nói dối cũng không gạt em được."

Hoắc Chí Cương im lặng.

Người phụ nữ ăn một miếng, chậm rãi nhai, "Em đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, chuyện sớm muộn... hai ngày trước gặp được Lão Hà và Lão Hồ, bạn bè cũ năm đó đều đã gặp qua, không còn gì tiếc nuối, chỉ là..."

Người phụ nữ cúi đầu, "Luyến tiếc anh."

Hoắc Chí Cương bưng bát cơm, không đáp lại.

"Lần này Lão Hồ đến, ngay cả tiếng 'em dâu' cũng không chịu gọi, anh ấy thực sự vẫn giống như trước kia, luôn thẳng tính, chắc chắn vẫn đang oán giận em, giáp mặt không nói gì là đều do coi trọng thể diện của anh."

Hoắc Chí Cương: "Hôm nay em làm sao vậy?"

Người phụ nữ cười: "Sợ thời gian không đủ, em muốn nói hết những lời trong lòng."

Hoắc Chí Cương cụp mắt: "Em nói đi."

Người phụ nữ: "Đời này em làm đúng ba chuyện, một là lấy anh, hai là không sinh con, ba là năm đó anh xảy ra chuyện, em lập tức rời khỏi anh."

"Trước kia em hận tình thân trọng nghĩa có trách nhiệm của anh, hiện tại nhờ có nó mới có thể cho em sống thêm hai năm này, em cảm thấy đủ rồi, chuyện em làm tốt nhất chính là lấy anh, nhưng em có lỗi với anh..."

Người phụ nữ rưng rưng, Hoắc Chí Cương thờ dài nói, "Được rồi."

Người phụ nữ lắc đầu, "May mà chúng ta không có con, cũng may năm đó em tuyệt tình như vậy, nếu em có mất đi, anh cũng không đau lòng, cũng sẽ không có ai đau lòng vì em. Những người bạn của anh nhất định đều đang mắng em." Người phụ nữ nghĩ ra gì đó, cười, "Chỉ vào mũi em mắng cũng chỉ có Chung Bình, không biết sau khi em mất, con bé có thể vui vẻ hơn chút không?"

Hoắc Chí Cương nhú mày: "Em nói linh tinh gì thế."

Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn anh ta: "Em muốn hỏi anh hai câu, anh nhất định phải trả lời em."

Hoắc Chí Cương vẫn nhú mày.

"Chỉ hai câu..."

Hoắc Chí Cương: "Em hỏi đi."

Người phụ nữ: "Anh còn yêu em không?"

Hoắc Chí Cương không đáp.

Người phụ nữ cười gượng, hỏi tiếp: "Vậy anh yêu Chung Bình sao?"

Hoắc Chí Cương vội vàng ngắt đầu: "Đừng nói bừa."

"Anh yêu Chung Bình..."

"Em đủ rồi đấy!"

Người phụ nữ im lặng.

Một lát sau, "Em không phải muốn làm khó anh, anh còn phải sống mấy chục năm nữa, bởi vì em đã chậm trễ hơn mười năm của anh rồi, em hy vọng về sau anh có thể hạnh phúc, có người bầu bạn bên anh."

Hoắc Chí Cương: "..."

Người phụ nữ: "Tâm tư của Chung Bình đối với anh sao em không nhìn ra chứ, anh vừa xảy ra chuyện, con bé gấp gáp như vậy, sau đó còn gia nhập SR, khi đó con bé mới bao nhiêu tuổi chứ, gia nhập SR không phải vì anh sao?"

Hoắc Chí Cương: "Em nói như vậy là đang sỉ nhục con bé đấy, cũng là sỉ nhục tinh thần cứu người của SR."

Người phụ nữ không tranh cãi với anh ta về vấn đề này, nói tiếp: "Năm đó con bé từng nói, sau này muốn lấy anh."

Hoắc Chí Cương bật cười: "Đủ rồi, lời con bé nói khi tức giận mà em cũng coi là thật ư? Em bao nhiêu tuổi rồi?"

"Là lời nói khi tức giận sao?"

"..." Hoắc Chí Cương im lặng.

Người phụ nữ: "Anh chỉ cần trả lời anh có yêu con bé không thôi."

"Đủ rồi!"

"Anh đang trốn tránh..."

Hoắc Chí Cương thở dài, bỏ bát xuống ghế, "Anh nhìn con bé trưởng thành, nó là bậc con cháu của anh." Dừng một chút, "Con bé có bạn trai rồi."

Người phụ nữ sùng sốt: "Bạn trai..."

Anh ta im lặng một lúc mới lên tiếng, "Con bé còn trẻ, tính cách, mọi phương diện đều xuất sắc, bạn trai con bé cũng rất xứng đôi. Anh và con bé không có khả năng, em đừng nói những lời này nữa, người khác nghe thấy sẽ chê cười." Hoắc Chí Cương lại cầm bát lên.

Bên kia, đoàn người com nước xong rồi đi, Lục Thích và Chung Bình lại cùng đi đến trung tâm huấn luyện.

Đã vào đêm, hai chiếc xe đi một trước một sau, Lục Thích đi chậm, không ngừng nhìn chiếc Mini qua gương chiếu hậu, nhìn thấy cô bám sát theo mình, miệng anh cong lên, gọi điện thoại cho Chung Bình.

Chung Bình: "Có chuyện gì vậy?"

Lục Thích: "Theo sát, đừng để bị bỏ lại."

Chung Bình: "... Chỉ thế thôi?"

Lục Thích: "Anh hát cho em nghe."

Chung Bình: "Chỗ em cũng có nhạc."

Lục Thích: "Vậy em bật đi."

Chung Bình mở radio, tiếng nhạc cổ điển khẽ vang lên, MC chậm rãi nói quá trình sáng tác ca khúc này.

Lục Thích đánh giá: "MC đang đọc bản thảo à?"

Chung Bình: "Chắc chắn có bản thảo... Để em đổi đài khác."

Hai người nghe radio, trên đường đi nói chuyện điện thoại, cuối cùng đã chạy đến trung tâm huấn luyện.

Đêm nay tập luyện bay đêm.

Kiểm tra ngọn đèn, nhiên liệu, kính chắn gió, bảo đảm các thiết bị hoạt động, Chung Bình lên máy bay, thắt dây an toàn, đeo tai nghe, thao tác như bình thường, đồng thời liên lạc với mặt đất.

Một lát sau, cuối cùng khởi động.

Bay đêm, được bay cao hơn ban ngày, có một số chướng ngại vật khó có thể nhìn rõ, ví dụ như dây điện cao thế cùng một số cột điện, những thứ này đều rất nguy hiểm.

Chung Bình tập trung tinh thần, thường xuyên theo dõi độ cao của mình, khi hạ cánh tâm trạng bình tĩnh, qua một lúc, an toàn hạ xuống trung tâm huấn luyện.

Khẽ thở phào, tháo tai nghe, ra khỏi máy bay, huấn luyện viên ghi chép lại khoảng cách, Chung Bình nhỏ giọng nói nội dung chủ yếu với Lục Thích, Lục Thích mỉm cười nghe, đến lượt anh bay, anh nhanh chóng hôn Chung Bình một cái, "Chỗ bậc thang có miếng bánh ngọt, em qua ăn đi."

Nói xong bước đi, thuận tiện vỗ mông Chung Bình.

Chung Bình chạy đến bậc thang kia, thấy một chiếc hộp để trên đó, bên cạnh còn có hộp sữa, cô mỉm cười, ngồi xuống mở ra ăn.

Khi Lục Thích trở về, Chung Bình đã buồn ngủ, hai người phối hợp với huấn luyện viên kết thúc công việc, trên đường đi ra bãi đỗ xe, Lục Thích ôm cô: "Mệt à?"

Chung Bình ngáp: "Vâng, mấy ngày nay mệt quá."

"Không chịu được thì điều chỉnh thời gian."

"Không thể điều chỉnh..."

Đang nói, weixin báo có tin đến.

Chung Bình và Lục Thích đều lấy di động ra, mở weixin.

Phân đội SR Nam Cương.

"Đội cứu viện Thái Dương đã thành lập mười năm, phát triển nhanh chóng, mỗi lần cứu viện chúng ta đều dốc toàn lực, vận dụng tri thức và kỹ năng chuyên nghiệp, tổng số tham gia cứu viện hàng năm lên đến mấy trăm."

Tinh thần cứu viện trường tồn!

Nhưng ở trong rất nhiều hoàn cảnh cực đoan, địa hình tồi tệ, chúng ta vẫn bất lực.

Năm 2015, lĩnh vực tầng trời thấp của Trung Quốc bắt đầu mở ra toàn diện, tốc độ và hiệu suất cứu viện không trung không thể bằng được đất liền, SR cũng đã lần lượt phái ra hai nhóm đội viên tham gia huấn luyện tri thức và kỹ thuật cứu viện không trung, huấn luyện cứu viện trực thăng.

Hiện giờ để phát triển sâu hơn lĩnh vực bay tầng trời thấp, SR thông qua điều tra nghiên cứu, xác định cứu viện không trung có thể khả thi, nhằm tăng hiệu suất cứu viện, cứu được thêm nhiều sinh mệnh, nay quyết định thành lập Đội cứu viện không trung SR.

Đội viên cứu viện không trung do đội trưởng các phân đội đề cử, tổng bộ thống nhất lựa chọn.

Thành lập chuyên gia ủy ban khác.

Thời hạn đăng ký cuối cùng cho nhóm nhiệm vụ đầu tiên là ngày 20 tháng 9 năm 2018

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Xông lên trời cao (Phần 7)

Thời hạn đăng kí cuối cùng cho nhóm nhiệm vụ đầu tiên là ngày 20 tháng 9 năm 2018.

Tiếng cánh gầm rú vang lên phía sau lưng, Chung Bình và Lục Thích xoay người, nhìn thấy một chiếc trực thăng từ từ đi tới, chậm chạp bay lên, cuối cùng bay đi xa.

Gió cuốn ánh sáng, thấp sáng đêm tối.

Màn hình di động còn sáng, dưới thông báo bắt đầu có một đồng bình luận, đám đông bùng nổ.

Lục Thích nhìn Chung Bình, hỏi: "Đội cứu viện không trung SR... Chuyện gì thế này?"

"Không biết."

Lục Thích: "Trước đó chưa nghe nói đến sao?"

Chung Bình lắc đầu.

Cô lại liếc di động, gọi luôn điện thoại cho đội trưởng Hà, ông vẫn còn đang bận, nói mấy câu, Chung Bình cúp máy, nói với Lục thích: "Em muốn đến SR."

Lục Thích không nói lời nào, nhún vai: "Đi thôi."

Đi ô tô đến SR, từ xa đã thấy tòa nhà sáng đèn, bóng người đi lại. Chung Bình và Lục Thích xuống xe, lập tức đi vào, nghe thấy tiếng trò chuyện ở bên trong

"Đoán xem ai không ngồi yên được nữa?"

"Người đầu tiên gọi điện thoại cho tôi."

"Ai?"

"Nào, vào đây." Đội trưởng Hà gọi người ngoài cửa.

Chung Bình và Lục Thích đi vào, nói: "Đêm khuya chú thả bom, ai có thể ngồi yên được."

Đội trưởng Hà: "Chúng tôi cũng là chuẩn bị thả bom, ai có thể ngồi yên được."

"Cháu vội vàng chạy tới đây như vậy, xem ra là muốn đăng kí rồi?" Đội trưởng Hồ cố ý nói, "Đừng nghĩ tìm chúng tôi thương lượng cửa sau."

Lục Thích kéo ghế ra, tùy tiện ngồi xuống, kéo tay Chung Bình ra hiệu cho cô đừng đứng nữa, Chung Bình thuận theo dựa vào chiếc bàn phía trước anh, nói: "Cháu không cần thương lượng cửa sau, cần điều kiện gì để đăng kí ạ?"

Đội trưởng Hà cười, nhìn Lão Hồ: "Thế nào, tôi nói nhé."

Không tính tình nguyện viên, đội viên chính thức của SR trên cả nước lên đến nghìn người, đội cứu viện không trung lần này chỉ tuyển hai mươi người, điều kiện tất nhiên là hà khắc.

Đội trưởng Hà nói: "Đầu tiên là đội viên chính thức, tố chất vượt qua kiểm tra, luyện tập trên không trung và đất liền khác biệt, về phương diện này cháu có kinh nghiệm, không cần tôi nhiều lời. Tiếp đó phải có đủ điều kiện kinh tế, người có tài nguyên hàng không có thể cân nhắc ưu tiên."

Chung Bình: "Tài nguyên hàng không là gì?"

"Công ty tư nhân hàng không, phi công, là đội viên từng tham gia huấn luyện cứu viện không trung."

Tìm Chung Bình đập mạnh.

Đội trưởng Hà cười, "Còn nữa ví dụ như có thể cung cấp sân huấn luyện bay, cung cấp tài nguyên huấn luyện, công ty có dịch vụ hàng không, người sở hữu máy bay cá nhân, những người này đều có thể trở thành đội viên cứu viện không trung, hoặc là gia nhập Ủy ban chuyên viên của chúng ta."

Lục Thích nghe câu được câu không, nghe đến đó, anh ngẩng đầu nhìn đội trưởng Hà.

Đội trưởng Hà chú ý tới tầm mắt của anh, thuận miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

Lục Thích lắc đầu: "Không, chú tiếp tục đi."

Đội trưởng Hà: "Như vậy đấy, cháu..."

Chung Bình lập tức nói: "Hai năm trước cháu đã tham gia huấn luyện cứu viện không trung, tố chất thể lực đều vượt qua kiểm tra, điều kiện kinh tế không

thành vấn đề."

Đội trưởng Hồ sờ cằm: "Lần này thành lập đội cứu viện không trung chính thức không phải là chuyện nhỏ, cháu còn..."

Chung Bình ngắt lời: "Hiện tại cháu đang thi PPL."

Hai đội trưởng Hà Hồ kinh ngạc: "Bằng lái máy bay cá nhân?"

Chung Bình: "Đúng vậy, đã vào giai đoạn huấn luyện bay cuối cùng rồi, sẽ rất nhanh tham gia cuộc thi."

Hai đội trưởng nhìn nhau, nhất thời không nói gì.

Từ tòa nhà đi ra, Lục Thích dứt tay vào túi quần, thường xuyên nghiêng đầu quan sát Chung Bình. Tinh thần Chung Bình hưng phấn, hai tay để sau lưng, bước đi nhẹ nhàng khoan thai, "Gi vậy, anh muốn hỏi gì?"

Lục Thích cười: "Muốn vào đội cứu viện không trung thế sao?"

Chung Bình: "Còn cần phải nói à."

Lục Thích: "Tại sao?"

"Anh nói xem tại sao em lại dốc nhiều tiền như vậy thi PPL?" Chung Bình hỏi lại.

Lục Thích nhún mày: "Muốn lái trực thăng cứu viện?"

"Cũng không phải vậy." Chung Bình suy nghĩ, "Trước kia Mai Mai từng sống ở Đức, nơi đó trực thăng cứu viện rất phổ biến, em từng thảo luận chuyện này với cô ấy, không phải có câu tục ngữ phải mở to mắt để xem mọi chuyện sao, hai năm trước trong tin tức đã hạn chế cấm vận bay tầng trời thấp, nhưng đã ba năm rồi mà còn chưa tiến bộ thêm chút nào, nhưng tóm lại vẫn đang tiến bộ dần. Em suy nghĩ nếu một ngày nào đó tầng trời thấp được khai thác toàn diện, cứu viện hàng không phát triển mạnh hơn, đến lúc đó thiếu nhất là gì? Thiếu nhất chắc chắn là phi công, đốt tiền đi thi bằng lái, nhiều người sẽ đi thi, thi xong lại có bao nhiêu người không nghĩ đến chuyện kiếm tiền mà làm tình nguyện viên chứ?"

Lục Thích nói: "Cho nên em đang phòng ngừa ngộ nhỡ, biết thân biết phận nên làm sớm trước sao?"

Chung Bình gật đầu: "Coi như vậy đi."

Lục Thích ôm ngực quan sát cô: "Vi đại như vậy... em nói xem rốt cuộc em đang có toan tính gì?"

"Nào có nhiều nguyên nhân như vậy."

Tất cả có chấp đến cuối cùng không biết lý giải thế nào, tất cả kiên trì đơn giản chỉ là vì thích.

Trở lại ước nguyện ban đầu mạnh mẽ, cũng đã bị thời gian vô tri vô giác thay đổi, Chung Bình suy nghĩ, nói thật: "Có lẽ qua mấy năm nữa, cứu viện sẽ trở thành một nghề trong nước, biết đâu chúng ta còn có thể lĩnh tiền lương đấy."

Tất cả đều có thể mà.

Lục Thích cười, vươn tay ra chụp lấy cô, mang cô bước nhanh về phía trước: "Được rồi, 'vĩ nhân' chúng ta đi, mời em ăn khuya."

"Anh vừa gọi cái gì?"

"Vĩ nhân."

"... Em muốn ăn canh phù trúc."

"Không thành vấn đề."

Ngày hôm sau bắt đầu, có người liên tục đăng kí gia nhập đội cứu viện không trung SR, đội trưởng Hà giám sát lựa chọn người, thật sự không có mấy người có điều kiện thích hợp, thương lượng mấy lần với Lão Hồ, thứ bảy sau khi huấn luyện kết thúc, tổ chức họp.

Trong phòng đầy người, Mai Mai khẽ nói chuyện với Từ Điển, nói xong quay đầu lại hỏi Chung Bình: "Cậu có đăng kí không?"

Chung Bình: "Có."

"Tớ biết ngay mà."

Từ Điển hạ giọng: "Cô thật sự thi PPL?"

Chung Bình lại "ừ".

Từ Điển dựng ngón tay cái: "Đại gia!"

Chung Bình cười: "Im!"

Chương Hân Di ở bên cạnh tò mò: "Mọi người đang nói gì thế?"

A Giới nhỏ giọng giải thích với cô ta.

Lục Thích dựa vào bàn, một tay ôm eo Chung Bình, tay kia cầm di động, một mồm, nói: "Nước!"

Chung Bình đưa chén trà bên cạnh cho anh, Lục Thích ra hiệu bằng miệng, Chung Bình nhìn xung quanh, nhanh chóng đưa lên cho anh uống.

Đội trưởng Hà vỗ tay, ý bảo mọi người im lặng, phát biểu một chuỗi dài, cuối cùng thông báo lại nội dung trao đổi của tổng bộ lần nữa.

Khởi đầu gian nan, thiếu hụt tài nguyên, cứu viện không trung tốn kém tài chính, thời gian, tính nguy hiểm cũng lớn hơn so với đất liền, trong lòng mọi người đều đang cân nhắc, đội trưởng Hà đương nhiên hi vọng lực lượng đội ngũ càng lớn càng tốt.

Bàn tán sôi nổi, Chương Hân Di đứng ra hỏi: "Đội trưởng Hà, tình nguyện viên không thể đăng kí sao?"

Đội trưởng Hà: "Theo nguyên tắc, chúng tôi không nhận tình nguyện viên gia nhập đội ngũ mới, trừ khi người đó có điều kiện vô cùng phù hợp với nhu cầu của chúng tôi."

Lại thảo luận, dần dần yên tĩnh, đội trưởng Hà đang muốn tiếp tục nói, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Nếu tình nguyện viên có thể cung cấp trực thăng tư nhân thì có thể gia nhập không?"

Đội trưởng Hà và mọi người theo tiếng nói nhìn lại, sững sờ.

Lục Thích vẫn còn đang ôm Chung Bình, tay kia vẫn nghịch di động, mặc bộ quần áo thể thao nhưng rất có phong cách.

Lục Thích nói: "Sao thế? Không phải hôm đó chú nói cái gì công ty dịch vụ hàng không, cung cấp sân huấn luyện, còn cả người sở hữu trực thăng cá nhân, có thể gia nhập đội ngũ sao?"

Đội trưởng Hà hoàn hồn: "Cậu có trực thăng cá nhân?"

Lục Thích thân nhiên trả lời: "Vâng."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Mọi người: "..."

Lục Thích nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: "Đừng có ngó ra."

Chung Bình còn đang sững sờ.

Lục Thích cười, nhéo eo cô, Chung Bình run lên, lập tức mím môi.

Lục Thích nhìn cô, bỏ lại một câu: "Ngốc."

Đội trưởng Hà không quan tâm hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, nhỏ giọng thảo luận với Lão Hồ.

Cuộc họp kết thúc, mọi người ra về, Lục Thích bị mọi người tò mò vây hỏi, mặt anh không đổi sắc, thuận miệng ứng phó mấy câu về vấn đề giá cả trực thăng, rồi kéo Chung Bình đi.

Chung Bình hỏi anh: "Anh thực sự có trực thăng sao?"

Lục Thích: "Lừa em làm gì."

Chung Bình: "... Sao cho tới bây giờ chưa từng thấy anh nhắc đến."

"Nói làm gì?" Lục Thích liếc cô, "Em muốn thấy anh khoe khoang?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích cười, đột nhiên nói: "Đi."

"Hả? Đi đâu?"

"Đi theo anh."

Lên xe, xe Chung Bình đi theo xe anh, lái một lúc lâu, đến một câu lạc bộ.

Sắc trời đã tốiมืด, Lục Thích mang cô đi vào, tìm người, đi vào một kho hàng quen thuộc.

Cửa kho hàng từ từ nâng lên, đèn điện sáng lên, chiếu sáng bên trong, Chung Bình và Lục Thích chờ ở bên ngoài, không bao lâu, nhìn thấy mấy người đẩy một chiếc trực thăng ra ngoài kho.

Chiếc trực thăng vô cùng quen thuộc, Chung Bình đã lên không biết bao nhiêu lần, cứu viện, huấn luyện bay, gần đây ngoài lái xe, cô lái nhiều nhất là nó.

Chung Bình nhìn về phía Lục Thích.

Lục Thích kéo cô: "Lại đây." Mang cô đi qua.

Mở cửa cabin ra, Chung Bình nhìn vào bên trong. Bảng công suất động cơ, độ cao, vận tốc rotor, tốc độ bay, tốc độ vuông góc, chu kỳ thanh mô-men xoắn, mô-men tổng, chân đà, ghế ngồi, tất cả đều giống như đức, hiện tại trong đầu cô có thể mô phỏng việc bay lên.

"Anh vốn không phải mua loại này."

"Hả?"

Lục Thích đứng sau lưng Chung Bình, "Còn nhớ lần trên núi trước đó không?"

Chung Bình: "Đương nhiên là nhớ."

"Đó là lần đầu tiên..."

Chung Bình quay đầu nhìn anh, Lục Thích ôm eo cô.

"... Em cách anh gần như vậy, em hỏi tên anh."

Sáng đó trời đầy mây, trực thăng bay từ xa tới, cánh quạt thổi tan hơi thở từ vòng, cô từ trên trời giáng xuống, bộ đồng phục màu vàng như ánh mặt trời.

Gió đêm khẽ thổi, ánh trăng màu bạc lơ lửng trên chiếc trực thăng màu trắng, trước cửa cabin, Lục Thích ôm Chung Bình, dán sát bên tai cô.

"Sau này em cứu người, anh lái máy bay chờ em, em đi đến đâu, anh theo em đi đến đấy."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Xông lên trời cao (Phần 8)

Tiếng nói trầm thấp phát ra từ cổ truyền đến màng tai Chung Bình, lan tràn tới trái tim.

"Thình thịch... thình thịch..."

Cô đặt tay lên tay anh, khóa miệng nhếch lên, khẽ nói: "Vâng."

Màn đêm yên tĩnh, ánh trăng như nước, cô tựa vào phía sau, giao toàn bộ sức nặng cho đối phương. Lục Thích hôn lên đầu cô, ôm cô thật chặt.

Hương thụ sự yên tĩnh một lúc, cuối cùng hai người ngồi vào cabin.

Chiếc trực thăng mới tỉnh, sau khi mua bị Lục Thích cất trong kho, còn chưa có cơ hội lấy ra. Chung Bình sờ vào mô-men tổng hỏi: "Anh thực sự chưa lái lần nào sao?"

"Không, để lần đầu tiên cho em."

Chung Bình sờ soạng một lúc lâu, hít thở sâu, hai chân để lên chân đà.

Lục Thích: "Muốn lái à?"

Chung Bình: "Em cảm nhận trước một chút đã."

Lục Thích cười, dựa theo trình tự, mở máy công tắc, Chung Bình kiểm tra cùng anh, miệng còn nhẩm checklist. Kiểm tra xong, hai người một tay chạm vào mô-men tổng, một tay giữ cần điều khiển, khởi động trực thăng.

Trực thăng chạy chậm chậm, hai người phối hợp thao tác, bay một lúc trên sân bay, nhưng không bay lên không, một lát sau, hạ cánh xuống, ngừng lại.

Đây là lần đầu tiên hạ cánh không có huấn luyện viên, Chung Bình giữ cần điều khiển, nhìn chằm chằm trước cửa sổ, suy nghĩ như lạc vào cõi thần tiên.

Trên mu bàn tay ẩm áp.

Hoàn hồn, cô quay đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Lục Thích nói: "Nghĩ gì thế?"

Chung Bình: "Em nghĩ đến lần bay đầu tiên, trực thăng chao đảo trên bầu trời, em sợ đến mức chân tay run lên."

Lục Thích cười nói: "Hiện tại không sợ sao?"

"Không biết lúc bay một mình có sợ hay không, nhưng hiện tại quả thật không sợ." Chung Bình nói, "Có anh mà."

Trong lòng Lục Thích mềm nhũn, không ngừng ghi nhớ ba chữ cô vừa nói ra, vuốt ve tay cô, "Vậy chờ lúc bay một mình, em mang theo anh."

Đây là chuyện không có khả năng, nhưng ngoài miệng Chung Bình vẫn nói: "Được, anh nói đấy nhé, đến lúc đó anh tự nghĩ cách mà lên."

"Không thành vấn đề!"

Hai người lại luyện tập một lát, rồi để trực thăng vào kho sò một lúc, trước khi câu lạc bộ đóng cửa mới rời đi.

Cách mấy ngày, đội trưởng từ các phân đội SR gửi danh sách người đề cử lên tổng bộ, đội trưởng Hà cũng gửi danh sách, Chung Bình tất nhiên là có tên, có cả Từ Diễm và Mại Mại nữa, không có Lục Thích.

Đội trưởng Hà giải thích: "Đây là danh sách đề cử thành viên chấp hành nhiệm vụ, cậu có thể cung cấp trực thăng, chúng tôi hi vọng cậu có thể gia nhập Ủy ban chuyên môn."

Lục Thích hỏi: "Ủy ban chuyên môn là làm gì?"

Ủy ban chuyên môn, tên cũng như ý nghĩa, chính là ở trên mặt đất cung cấp ủng hộ, cho tổ chức ý kiến, đội trưởng Hà giải thích xong, Lục Thích hừ cười một tiếng, cũng không nhiều lời, chỉ nói: "Mọi người không thiếu phi công sao?"

Đội trưởng Hà: "..."

Đội cứu viện không trung SR không thiếu nhân viên cứu viện, thiếu nhất chính là phi công, dù sao cũng không phải là lái xe bốn bánh ai cũng có bằng lái.

Ai ngờ hiện tại, cả hai người đều đang thi PPL.

Tổng bộ cần họp thảo luận, danh sách đề cử cũng không phải là danh sách cuối cùng, Chung Bình, Từ Diễm và Mại Mại còn phải trải qua mấy vòng phỏng vấn sát hạch, tất cả đều đã được quyết định.

Hôm nay, Chung Bình và Lục Thích đến trung tâm huấn luyện, chuẩn bị tiến hành huấn luyện lần đầu tiên bay một mình.

Huấn luyện viên nói hết trọng điểm cho bọn họ, lại nhắc đến mấy tình huống ngoài ý muốn có thể xuất hiện khi bay, lúc đó phải giải quyết như thế nào. Đây không phải là lần đầu Chung Bình nghe, nhưng nghĩ đến sau đó phải bay một mình, trong lòng khó tránh khỏi hơi căng thẳng.

Huấn luyện viên nói xong, bảo hai người đi chuẩn bị.

Chung Bình cầm checklist, cẩn thận kiểm tra, nhớ lại trình tự, đang chuẩn bị lên máy bay, đột nhiên bị người kéo lại.

"Gì thế?" Chung Bình quay đầu.

Lục Thích: "Em quên gì không?"

Chung Bình: "Quên gì vậy?"

Lục Thích: "Mang theo anh."

Chung Bình nhớ ra, cười: "Đừng làm loạn."

Lục Thích hỏi cô, "Có căng thẳng không?"

Chung Bình: "Chắc chắn là có."

Lục Thích sờ tay cô: "Rất tốt, không lạnh, không run chứ?"

Chung Bình cười: "Tối đó em chỉ buột miệng nói thế với anh thôi, anh cho đây là lần đầu em bay à? Huấn luyện viên cũng khen em đấy."

Lục Thích: "Vậy em còn căng thẳng cái gì."

Chung Bình đáp có lẽ: "Được rồi, hiện tại em không căng thẳng, có thể lên rồi chứ?"

"Đợi một lát."

Lục Thích ngăn cô lại, sờ vào túi, lấy ví, mở ra, rút một đồ bên trong ra.

"Hả?" Chung Bình nhìn lại.

Lục Thích nói: "Mang theo."

Là tấm ảnh nhỏ, trong ảnh là hai người đứng trước hoa đá, nhìn ống kính cười.

Đây là lần đầu tiên hai người họ chụp ảnh chung, mấy tháng trước, Lục Thích còn không chịu vào hang, ăn kẹo cao su cô cho, không tình nguyện đi vào sâu trong hang, lần đầu tiên nhìn thấy hoa đá, chớp mũi toàn là mũi việt quất.

Hiện giờ anh ở bên cạnh cô, sắp cùng cô bay lượn.

Chung Bình cầm ảnh nhìn một lúc lâu, hỏi anh: "In ra khi nào thế?"

"Mấy hôm trước." Lục Thích nói, "Cho em làm bùa hộ mệnh."

"... Anh để cho em "mang theo anh" là ý này sao?"

"Ừ, thế nào?"

"Được rồi em lên đây."

"Đi đi."

Chưa đến hai giây, "Đợi một lát."

Chung Bình lại bị gọi lại, "Hả?"

Lục Thích đến gần, cô bị kẹt giữa anh và trục thẳng, anh chống tay lên thân máy bay, cúi đầu dán sát vào cô, "Bây giờ còn chưa căng thẳng sao?"

"... Không căng thẳng." Chung Bình nhỏ giọng nói, nhìn xung quanh mấy lần, hôn một cái lên miệng Lục Thích.

Lục Thích ôm eo cô một lúc, hôn lại cô một cái, khẽ cười: "Cố lên."

Chung Bình ngồi vào ghế lái, đeo tai nghe, đối chiếu checklist kiểm tra, chuẩn bị sắp xếp, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Lục Thích ở bên ngoài vẫy tay với cô, Chung Bình mỉm cười.

Chân đà, mô-men tổng, cần điều khiển, cất cánh.

Lục Thích nhìn trục thẳng biến mất ở chân trời, lúc này mới dời tầm mắt, tiện tay mở ví ra, bên trong cũng có tấm ảnh chụp chung bên hoa đá, bên cạnh còn có một tấm ảnh phong đỏ.

Đúng lúc huấn luyện viên đi tới nhìn thấy, nói: "Đây là Tiểu Chung?"

"Ừ." Lục Thích đáp.

Huấn luyện viên: "Ảnh thời còn đi học nhỉ, lúc này bao nhiêu tuổi?"

Lục Thích nói: "Lớp mười, mặt tròn hơn so với bây giờ, nhìn bàn tay cô ấy toàn thịt. Trước kia cô ấy còn có tí thịt, hiện tại mặt hai mí càng đẹp hơn."

Huấn luyện viên đồng ý gật đầu.

Sau khi huấn luyện bay độc lập kết thúc cũng là lúc chính thức thi bằng lái.

Trong lúc tập trung huấn luyện, Chung Bình còn tham gia mấy lần phỏng vấn sát hạch của SR, mấy ngày sau đã công bố danh sách, Mai Mai bị loại, cô và Từ Điền chính thức trở thành đội viên đội cứu viện không trung SR, Lục Thích gia nhập Ủy ban chuyên môn, đồng thời sau khi trải qua huấn luyện bay, cũng có khả năng trở thành phi công đội cứu viện.

Hai mươi hai đội viên đội cứu viện không trung SR cả nước và xe trục kéo, tháng mười ra nước ngoài huấn luyện, phí huấn luyện miễn phí, chi phí đi lại tự chi trả, tổng bộ huấn luyện chỉ có thể hỗ trợ một phần nào đó.

Hai người nhìn thấy thông báo trên điện thoại, đồ ăn vừa mang lên, Lục Thích bảo Chung Bình ăn trước, cầm di động của cô, tay kia theo thói quen để lên vai cô, nhanh chóng xem hết đoạn thông báo.

Chung Bình cắn đũa nhìn qua, "Thông báo nói thời gian huấn luyện là bao lâu vậy anh?"

"Hai mươi ngày." Lục Thích hỏi, "Em xin phép nghỉ bằng cách nào?"

Chung Bình: "Có ngày nghỉ Quốc khánh góp vào, còn lại dựa vào số trời thôi."

Lục Thích: "Em đi làm bữa được bữa cái, 'ông chủ' không có ý kiến sao?"

"Nói cho anh bí mật này nhé."

"Gì thế?"

"Chủ nhiệm của bọn em và đồng nghiệp mấy năm trước gặp tai nạn, là SR bọn em cứu họ, lúc đó em còn đang đi học, Chủ nhiệm đưa danh thiếp cho em, hoan nghênh em đến làm việc ở trung tâm giám định tư pháp của cô ấy."

Lục Thích: "..."

Chung Bình cười nói: "Nếu không anh cho rằng đơn vị của em khoan dung như vậy sao? Bản thân Chủ nhiệm của em luôn ủng hộ việc cứu viện, bình thường em cần phải gạt người nhà, Chủ nhiệm còn có thể giúp em nữa đây. Hơn nữa bình thường em cũng đi làm đầy đủ, những ngày nghỉ sẽ cố gắng làm bù."

Đúng là Lục Thích thực sự không nghĩ tới.

Trả lại di động cho Chung Bình, Lục Thích vắt chéo chân, liếm răng cửa, "chậc" một tiếng, "Vậy không phải chúng ta phải chia xa hai mươi ngày sao?"

Chung Bình cười, cầm đặt lên bờ vai anh, mở to mắt nhìn anh: "Không nhớ à?"

Góc ghế băng yên lặng, ngọn đèn mờ nhạt, hai mắt cô thoát nhìn hơi nước mênh mông, Lục Thích không nói lời vô ích, giữ lấy cảm cô, nâng lên, cắn một cái lên môi cô.

"Á..." Chung Bình kêu một tiếng, kêu xong thì bật cười.

"Cười cái gì chứ!" Lục Thích nhìn cô.

Chung Bình dán vào ngực anh, hỏi: "Đợt Khánh Châu xảy ra lũ lụt, anh thực sự có lòng đến tặng đồ đạc sao?"

"... Em nói xem?"

Chung Bình nhìn anh một lúc lâu, ôm cổ anh, dùng sức hôn anh một cái. Lục Thích khẽ cười, dùng chóp mũi cọ trên mặt cô.

Ấu yếm một lúc lâu, cuối cùng hai người mới buông nhau ra ăn cơm.

Trước khi xuất phát, còn phải vượt qua cuộc thi PPL do tổng cục hàng không dân dụng tổ chức.

Hôm nay Lục Thích tới đón Chung Bình đi thi.

Trên xe đã mua đồ ăn sáng, tào phớ và sủi cảo tôm, biết sức ăn của Chung Bình lớn, Lục Thích còn mua thêm một lồng bánh bao.

Chung Bình vừa ăn, vừa tiện tay đút cho Lục Thích, Lục Thích cắn một miếng bánh bao, ăn xong, Chung Bình cũng đút tào phớ cho anh, Lục Thích cũng cứ thế mà ăn.

"Hương vị quán này thế nào?" Lục Thích hỏi.

Chung Bình: "Ăn rất ngon."

"Lần sau mang em đến cửa hàng ăn."

Tối địa điểm thi, hai người cũng đã ăn sáng xong. Cuộc thi nhanh chóng bắt đầu, Chung Bình ngồi lên trực thăng, sờ "bùa hộ mệnh" trong túi, thao tác theo trình tự, thuận lợi cất cánh.

Động tác của Lục Thích không nhanh không chậm, tư thế thành thạo, bay lên bầu trời, nhìn núi ở phía xa, bay về, thuận lợi hoàn thành cuộc thi.

Cuộc thi kết thúc, tiếp theo sẽ chờ tổng cục hàng không cấp bằng.

Vượt qua cuộc thi sẽ báo cáo cho đội trưởng Hà, SR đã đặt xong vé máy bay, chỉ chờ lên đường.

Chung Bình tìm một cái cớ nói cho cha mẹ phải ra nước ngoài tham gia hội nghị về di truyền học, sau khi về nhà ở hai tối, thu dọn đồ đạc quay về ô của mình, sáng mai Từ Điển tới đón cô đi sân bay.

Em họ ngồi trên xe lăn, chống tay nói: "Chị, sao hai năm nay chị đi du lịch, hội họp khắp nơi thế?"

Chung Bình dừng tay: "Hà?"

Em họ: "Em cảm thấy hơi kì lạ."

Chung Bình mỉm cười: "Có gì kì lạ đâu, chị thích đi du lịch, họp hành lại không trốn được, chờ sau khi em đi làm sẽ hiểu thôi."

Em họ cũng chỉ thuận miệng hỏi, không nghĩ ngợi gì.

Chung Bình đang định ra cửa, phòng khách đột nhiên truyền đến tiếng kêu, cô hoảng sợ, vội vàng chạy ra, em họ cũng lăn xe đi theo.

"Mẹ..."

Bà Chung cảm di động, vẻ mặt vẫn còn kinh ngạc, thấy Chung Bình đi ra, bà hoàn hồn, chỉ mic, nói với đầu bên kia điện thoại: "Nếu tôi không gọi điện thoại cho chú, chú còn tính không nói cho tôi biết sao... Bỏ đi, tôi tìm chú cũng không có chuyện gì quan trọng, hiện tại chú đang ở nhà cô ta à? Tôi lập tức đến ngay, được rồi đừng khách sáo với tôi."

Chờ mẹ cúp máy, Chung Bình hỏi: "Mẹ, sao vậy, xảy ra chuyện gì ạ?"

Mẹ cô thở dài, tháo tạp dề, bảo người giúp việc lo chuyện trong nhà, ngoắc Chung Bình: "May quá, con theo mẹ đi một chuyến, còn phải gọi điện cho cha con đấy. Vợ cũ của chú Hoắc con mất đêm qua rồi."

Chung Bình sững sốt.

Lúc Hoắc Chí Cương xảy ra chuyện, vợ cũ ly hôn với anh ta, tất cả nhà cửa thuộc về nhà gái, hiện tại lại đặt linh cữu ở trong căn nhà kia.

Trước đây Chung Bình có đến đó mấy lần, sau đó xây dựng tuyến tàu điện ngầm, đường xá xáo trộn, cô đã không còn nhớ rõ đi như thế nào, đành phải mở dẫn đường.

Mẹ cô thông báo cho cha cô xong, than thở: "Lần trước nghe nói cô ta không còn chống đỡ được nữa, mẹ còn cố ý bảo con đi một chuyến, ai ngờ cô ta vẫn ổn. Không ngờ giờ lại vô thanh vô tức mất."

Chung Bình: "Mất đêm qua rồi ạ?"

Bà Chung: "Chắc vậy, chú Hoắc con cũng không thông báo tiếng nào, hai bên gia đình cũng không có họ hàng thân thích gì, không biết xử lý thế nào, aiz..."

Nghĩ đến đây, mẹ cô lại thở dài: "Nếu không phải cha mẹ của vợ cũ chú Hoắc con đã sớm qua đời, chú ấy cũng chẳng cần phải mang theo gánh nặng này hai năm nay, nhưng mẹ vẫn không thể hiểu nổi chú ấy nghĩ gì, vợ chồng đã ly hôn thì không còn liên quan gì đến nhau nữa, chẳng việc gì phải chịu trách nhiệm với đối phương, năm đó chú ấy vừa gặp chuyện không may, vợ cũ lập tức ly hôn chạy lấy người, ngay cả nhà cửa cũng chiếm đoạt, loại người lòng dạ hiểm độc này, vậy mà chú ấy còn bận rộn chăm sóc. Lúc cô ta vừa bị chẩn đoán mắc ung thư, mẹ đã nói người đang làm trời đang nhìn, không phải quả báo chưa tới. Cho nên nói làm người không nên làm chuyện thiếu đạo đức, tất cả đều có trời đất chứng giám, phải làm việc thiện tích đức..."

Dài dòng một hồi, cuối cùng mẹ cô lắc đầu: "Bỏ đi, người mất là chuyện lớn, không nói nữa người cũng đã mất rồi ân oán đều tan thành mây khói."

Chung Bình mím môi, nhắc nhở mẹ cô: "Mẹ nhất định đừng có nói thế trước mặt chú ấy."

Mẹ cô lườm cô: "Mẹ đi theo cha con lăn lộn xã hội nhiều năm như vậy, còn không biết trường hợp nào nên nói gì hay sao? Con coi mẹ chỉ là bà nội trợ thôi sao? Mẹ cũng chỉ nói với con thôi."

Đi một lúc lâu cuối cùng tới một khu chung cư cũ, Chung Bình và mẹ cô không nhớ rõ là tòa nhà mấy tầng bao nhiêu, đành phải gọi điện thoại cho Hoắc Chí Cương.

Xác nhận xong, hai mẹ con đi tìm, bên ngoài tòa nhà có mấy chiếc xe đỗ, đi vào bên trong có thể ngửi thấy mùi khói hương rõ ràng, còn có tiếng niệm kinh.

Cửa lầu hai mở rộng, bên trong có một đồng người, Chung Bình nghe thấy có người khen ngợi, nói Hoắc Chí Cương có tình có nghĩa, thật hiếm có. Còn có người lau nước mắt nói Hoắc Chí Cương tốn bao nhiêu tiền chữa bệnh cho đối phương, cũng có thêm người phụ họa, tiếc cho người đã mất không biết quý trọng tình nghĩa vợ chồng năm đó.

Chung Bình và mẹ cô đứng ở cửa nhìn xung quanh, Hoắc Chí Cương ở trong nhìn thấy, cuối cùng thoát thân đi ra: "Hai người đến rồi."

Bà Chung: "Đương nhiên là phải tới chứ, cậu đã thông báo cho bạn bè họ hàng chưa?"

Hoắc Chí Cương: "Đã thông báo hết rồi."

Đi vào trong phòng, bà Chung chào hỏi mọi người, không ai biết ai, giới thiệu một phen, rồi lại nhanh chóng nghe một vòng khen ngợi.

Chung Bình ở bên cạnh nghe, nhìn về phía Hoắc Chí Cương, anh ta lắc đầu với cô, bắt đầu đi cười, Chung Bình nhỏ giọng nói: "Nén bi thương."

"Ừ." Hoắc Chí Cương nói, "Bác sĩ đã sớm nói bệnh tình nguy kịch, sau đó cô ấy chống đỡ được mấy ngày, tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý."

Chung Bình quan sát Hoắc Chí Cương: "Tối qua chú không ngủ à?"

Hoắc Chí Cương: "Phải túc trực bên linh cữu, chỉ chớp mắt được một lát."

Chung Bình: "Tất cả đều là người thân của cô à? Cũng nên nhờ họ hỗ trợ chứ, chú đừng cố một mình."

Hoắc Chí Cương cười: "Có bọn họ hỗ trợ, yên tâm." Chỉ cần không bắt họ chi tiền, họ đều không ngại hỗ trợ.

Linh đường bố trí đơn giản, đặt trong phòng ngủ của người mất, phòng khách nhỏ không xoay được người, Chung Bình và mẹ cô bái lạy, cầm dải khăn trắng, buổi tối còn phải đến nhà hàng ăn cơm.

Bên trong khói hương nghi ngút, Chung Bình bị ho mấy lần, Hoắc Chí Cương lấy chiếc ghế nhỏ từ bên trong bàn ra đưa cho cô, lại lấy đồ uống hạt dưa, bảo cô ra ngoài ban công nghỉ ngơi.

Chung Bình ngồi bên ngoài ban công hóng gió, trong không khí vẫn là mùi khói hương, tầm mắt của cô không ngừng nhìn về phía phòng ngủ.

Sinh mệnh đúng thật là kì lạ, khi còn sống là thực thể, sau khi mất đi chẳng biết là có linh hồn hay không, một khi hóa thành tro tàn, thực thể sẽ biến mất sạch sẽ trên cõi đời này sao?

Bà lão trong phòng khách niệm kinh, lần trước cô nghe tiếng niệm kinh đã là mười năm về trước, nghe không hiểu chữ nào. Bài kinh được đọc ra, tiếng từ bí tựa như tiền đưa.

Tiếng đi động vang lên cắt ngang suy nghĩ của cô, là weixin từ Lục Thích.

Lục Thích: Có muốn đi ăn cơm không?

Chung Bình nhấp ngụm đồ uống, xoay người tránh ánh sáng mặt trời.

Chung Bình: Em có chút việc ở bên ngoài.

Lục Thích: Chuyện gì?

Chung Bình còn chưa kịp nhắn tin, đã có tin mới.

Lục Thích: Ngày mai em đi rồi, tối nay không gặp anh phải chờ hai mươi ngày sau đấy.

Chung Bình cười, nhắn lại: Hôm nay thực sự không được, em đang ở với mẹ.

Lục Thích nhắn lại cho cô một đồng biểu tượng ôm, Chung Bình che miệng cười, gửi lại cho anh một nụ hôn.

Lục Thích: Đêm nay em ở đâu?

Chung Bình: Ở chỗ em.

Lục Thích: Về đến nhà nhắn tin, anh đến chỗ em.

Chung Bình: Không biết được mấy giờ đâu.

Lục Thích: Cho dù là mấy giờ cũng phải nhắn cho anh.

Chung Bình:... Vâng.

Trò chuyện xong với Lục Thích, Chung Bình lại ngồi một lát, cuối cùng đã đợi được cha cô đến. Cha cô cũng bái lạy, ngồi trò chuyện một lúc, đúng lúc đến giờ ăn tối, đoàn người ra ngoài, đi đến nhà hàng đã đặt trước.

Không có nhiều họ hàng, chỉ ngồi hai bàn, Hoắc Chí Cương uống chút rượu, sau khi nhận điện thoại, di động hết pin, tắt máy.

Ông Chung phải lái xe, cầm cốc nước trái cây chạm cốc với anh ta, hỏi: "Về nhà hay đi đâu? Tôi đưa cậu."

Hoắc Chí Cương: "Không cần đâu, em quay về cửa hàng là được."

Ông Chung: "Cửa hàng? Tôi rồi mà còn muốn mở cửa sao?"

Hoắc Chí Cương: "Sạc pin để ở đó, em quay về lấy, tối nay đóng cửa."

Ông Chung: "Vậy đúng lúc Bình Bình về đó để nó đưa cậu về." Quay đầu hỏi Chung Bình, "Buổi tối con về nhà hay về chỗ con?"

Chung Bình đang nhai thức ăn, nuốt xuống nói: "Quay về chỗ con, cứ để con đưa Lão Hoắc về."

Ông Chung cười nói: "Còn gọi Lão Hoắc, không có quy củ gì hết."

Hoắc Chí Cương hôm nay không đi xe điện, Chung Bình tiện đường về nhà, anh ta cũng không từ chối, com nước xong, tiễn nhóm họ hàng rời đi, anh ta mới ngồi vào xe Chung Bình.

Chung Bình nói: "Tối nay chú uống không ít đấy."

Hoắc Chí Cương cười đáp: "Hiếm khi uống được một lần."

Xe lăn bánh, Chung Bình hỏi: "Có phải đặt linh cửu ba ngày, rồi ngày kia đưa tang không?"

Hoắc Chí Cương: "Hôm qua tính là một ngày rồi, ngày mai có thể đưa tang."

Chung Bình: "Ngày mai cháu đi Mỹ rồi, không đi được."

Hoắc Chí Cương: "Huấn luyện đội cứu viện không trung?"

"Chú biết à?"

"Lão Hà từng nhắc đến."

Đang nói có weixin đến, Chung Bình liếc qua, chờ đèn đỏ mới mở ra.

Lục Thích: Còn chưa về nhà sao?

Chung Bình: Sắp rồi, còn khoảng nửa tiếng nữa.

Lục Thích: Anh mua đồ ăn cho em rồi.

Chung Bình: Cái gì?

Đèn chuyển sang xanh, xe nổ máy, Chung Bình định bỏ di động xuống thì có cuộc gọi đến.

Bắt máy, là đội trưởng Hà.

Đội trưởng Hà biết chuyện vợ cũ Hoắc Chí Cương mất, ban ngày bận rộn không có thời gian, lúc này đang định đến đó, không gọi được điện thoại cho Hoắc Chí Cương, đành gọi cho Chung Bình.

Chung Bình nói: "Lão Hoắc đang ở chỗ cháu, đã ăn tối rồi, hiện tại cháu đang đưa chú ấy đến cửa hàng."

Hoắc Chí Cương ở bên cạnh nói: "Nói với anh ấy không cần đến đây đâu."

Chung Bình thuật lại, chưa được hai câu cúp máy, nói với Hoắc Chí Cương: "Đội trưởng Hà nói sẽ đến thăm chú."

"Tôi rồi không cần chạy tới chạy lui."

"Cứ kệ chú ấy."

Cuối cùng xe đã đến cửa hàng.

Kéo cửa lên, bật đèn, Hoắc Chí Cương đi vào tìm sạc pin, bảo Chung Bình tùy tiện ngồi. Chung Bình nhìn xung quanh, không bao lâu, có khách hàng đi vào, nhìn thấy Chung Bình, reo gọi: "Ồi cô nhóc nào đây, Lão Hoắc, sao anh lười được thế?"

Hoắc Chí Cương đi ra nói: "Đừng nói bừa, mua gì thế?"

"Đỉnh ốc, còn mấy thứ nữa, để tôi đưa danh sách cho anh."

Chung Bình đứng ở bên cạnh không quấy rầy việc mua bán của anh ta.

```
var _avtVar = _avtVar || []; _avtVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avtProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lục Thích ở đầu kia không ngừng gửi weixin, ngân nga hát, sắp chạy đến đường Võ Hà Bắc, đối diện với hiệu sách chính là "Ăn vặt Phương Phương", anh dừng xe, đi vào gọi hai phần canh phù trúc, thêm phần xiên nướng giống như lần trước, thấy còn có mực nướng, anh lại mua thêm chút.

Chờ đóng gói xong, anh khẽ cười, mang theo túi nylon, đang chuẩn bị quay về xe, tùy tiện đảo qua bên cạnh, đột nhiên nhìn thấy chiếc Mini quen thuộc.

Anh nhíu mày đi qua, lướt qua cửa hàng vali, cửa hàng hoa, đang định nhìn biển số xe, bên tai truyền đến tiếng nói dịu dàng, "Còn chưa tìm được sao?"

"Vẫn chưa, đang không biết để ở đâu nữa."

Lục Thích sùng sốt, chậm rãi quay người lại.

Trong cửa hàng nhỏ hẹp, một người đàn ông đứng bên quầy, đang tìm thứ gì đó, một cô gái đứng xoay lưng về phía cửa, tóc ngắn, mặc một chiếc áo phông cùng với váy.

"Để cháu giúp chú tìm, bên trong đã tìm hết chưa?"

"Tìm hết rồi, chẳng lẽ để ở chỗ khác." Dừng một chút, "Cháu đói bụng à?"

"... Không có."

Hoắc Chí Cương cười: "Vừa rồi chưa ăn no sao? Bỏ đi, không tìm nữa, có muốn sang cửa hàng bên cạnh ăn canh phù trúc không?"

"Không cần đâu, tìm trước đã, cháu về nhà rồi ăn."

Người đàn ông trong cửa hàng xoay người, Lục Thích lùi về sau một chút, đứng tránh trong góc khuất giữa hai cửa hàng.

Trên tay cầm canh phù trúc vẫn còn nóng, mùi tỏa ra bốn phía, anh xiết chặt túi nylon trong tay, nghe tiếng đối thoại ngắt quãng, nhìn sang bên trái đường.

Con đường này là con đường cô thường xuyên đi qua khi về nhà cha mẹ, vô cùng quen thuộc, canh phù trúc trong cửa hàng "Ăn vặt Phương Phương" được cô chỉ đích danh, không biết đã ăn với người đàn ông kia bao nhiêu lần rồi.

Anh nhớ mình đã gặp người đàn ông kia hai lần ở bệnh viện.

Lục Thích lấy bao thuốc ra, châm một điếu, cũng không quan tâm canh phù trúc có bị đổ ra không. Hút một ngụm thuốc, anh nhả khói, nhìn khói trắng bay trong màn đêm, anh lại hút thêm một ngụm.

Chân đá hòn sỏi bên cạnh, anh dựa vào vách tường, để mặc cho nước canh chảy xuống chân.

Anh suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến đoạn đối thoại nghe thấy trong vườn hoa bệnh viện ngày hôm đó, nghĩ đến Chung Bình báo đường quen thuộc mà chuẩn xác cho anh, chạy đến con đường nào mất bao nhiêu phút, cô đều có thể tính chính xác.

Nghĩ đến lời người nọ vừa nói, "Có muốn ăn canh phù trúc ở cửa hàng bên cạnh không?"

Mùi nước canh nồng đậm, sương trắng bay trên góc tường màu trắng, giống như bao bọc bảo vệ lấy người, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Đội trưởng Hà lái xe, cuối cùng đã tới gần cửa hàng của Hoắc Chí Cương, đang định đi qua đối diện, anh ta cảm giác được sự kì lạ trong bóng đêm, tầm mắt đảo qua cửa kính xe, thấy được một người đứng ở góc tường ngoài cửa hàng, sương khói lượn lờ, trong ánh sáng mờ nhạt, bóng dáng người nọ rất quen thuộc.

Đội trưởng Hà nhíu mày, nhìn người đứng trong cửa hàng, mắt thấy xe sắp chuyển động, tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, anh ta bắt máy, nghe xong hai câu, vội quay xe đi.

Trong cửa hàng, Chung Bình dựa vào quầy, lấy di động, mở weixin ra, nhìn tin tức vừa gửi trong nhóm SR, cô nói: "Không cần chờ đội trưởng Hà nữa."

Hoắc Chí Cương: "Sao vậy?"

Chung Bình đưa di động cho anh ta xem "Có người ngã xuống giếng, bên cứu hỏa yêu cầu SR hỗ trợ, chắc chắn đội trưởng Hà không tới được."

"Vậy chúng ta đi thôi."

"Chú không tìm nữa à?"

"Bỏ đi, ngày mai mua cái khác. Không chừng nó ở nhà."

Chung Bình "Ừm" một tiếng, nhìn đồng hồ, nhanh chóng gửi weixin.

Đèn tắt, cửa cuốn kéo xuống, hai người lên xe, qua một lát, xe lái đi.

Lục Thích ngồi trong xe, nhìn xe đi xa, mở weixin.

Chung Bình: Anh còn chưa đến chứ? Phải muộn nữa em mới về nhà được, em sẽ gọi cho anh sau.

Lục Thích bỏ di động xuống, lại châm một điếu thuốc, đánh tay lái, rời đi.

Chung Bình đi một chút, đưa Hoắc Chí Cường về nhà, lúc này mới quay về chỗ ở của mình. Vào tiểu khu, chạy đến toà nhà, dừng xe lại, vừa tháo dây an toàn, đột nhiên chú ý tới chiếc Land Rover đỗ phía trước.

Cửa kính xe hạ xuống, mùi thuốc lá bay ra.

Chung Bình chạy tới, "Sao anh lại hút thuốc trong xe... hút bao nhiêu rồi mà mùi nồng nặc thế này?"

Lục Thích bật cười, mở cửa xe đi ra, cầm túi nilon, "Ăn khuya."

"Mua gì thế?" Chung Bình nhìn, "Canh phù trúc?"

Lục Thích nói: "Nguội rồi."

Chung Bình sờ bát, hỏi: "Anh đợi rất lâu rồi?"

"Ừ, rất lâu."

"Em gửi weixin anh không nhận được sao?"

"Thấy rồi." Lục Thích nhìn về phía túi nilon, giơ tay qua, "Bỏ đi, nguội hết cả rồi, đừng ăn."

Chung Bình né người: "Không sao, em bỏ vào lò vi sóng đun lại, đi thôi, anh còn chưa lên nhà em đấy."

"Ừ."

Lục Thích theo cô lên nhà, Chung Bình mở cửa đi vào, lấy dép cho anh, trong tủ còn có mấy đôi dép, Lục Thích thuận miệng hỏi: "Sao nhiều dép thế?"

"À, để tiện cho khách thôi."

Căn hộ của Chung Bình không lớn, có lẽ khoảng bảy mươi tám mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, phòng khách hơi nhỏ, trang trí âm áp. Lục Thích quan sát xung quanh, Chung Bình vào bếp hâm nóng thức ăn, hỏi anh: "Sao anh hút nhiều thuốc thế, gần đây em hiếm khi thấy anh hút."

Lục Thích nói: "Hút giải sầu."

Qua một lát, Lục Thích hỏi: "Em vừa đi với mẹ?"

"Vâng."

Lục Thích ngồi xuống sofa, "Ăn cơm với mẹ à?"

"Đúng vậy, còn cả cha em nữa."

Lục Thích lại muốn hút thuốc, tay cầm bao thuốc, lại nhin xuống.

Chung Bình bưng khay ra, để canh và thịt xiên lên bàn, ngâm mực trong miệng, hỏi Lục Thích: "Căn phòng này thế nào? Lúc trước là tự tay em trang trí đấy."

"Ừ, rất được."

"Anh ăn đi, dưa này."

Lục Thích nhận lấy, cầm đũa, gắp phù trúc trong nồi, hỏi: "Em rất thích ăn phù trúc à?"

"Hả? Đúng vậy, không phải lần trước anh đã hỏi rồi sao."

"Sao em phát hiện ra món này? Cửa hàng kia vừa nhỏ vừa bẩn, vị trí cũng không được đẹp."

"Bạn em dẫn đến."

"Bạn nào thế?"

Chung Bình cắn miếng phù trúc, nhú mồm nhìn Lục Thích: "Hôm nay anh sao vậy, tâm trạng không tốt à? Xảy ra chuyện gì thế?"

Lục Thích nhìn về phía cô.

Anh ngồi trên sô pha, cô ngồi xếp bằng dưới đất, ở giữa cách một chiếc bàn, hơi nóng từ canh ngăn trở tầm mắt.

Lục Thích nói: "Em nói dối cha mẹ, có phải bình thường cũng thường xuyên nói dối không?"

Chung Bình sùng sốt, cau mày, bỏ đũa xuống, "Anh muốn nói gì?"

Lục Thích há mồm, nhìn thẳng người đối diện, tiếp đó gương mặt cứng đờ, không nói gì, bỏ đũa xuống, lập tức đứng lên.

"Anh có việc, đi trước."

"Lục Thích!"

Chung Bình đứng dậy đuổi theo anh, "Anh làm sao vậy?"

Lục Thích bước tới cửa, mở cửa ra, gắp tay người phía sau, "Không có gì, anh đi trước."

"Lục Thích!" Chung Bình vẫn đuổi theo anh.

Lục Thích vội quay đầu lại, đẩy Chung Bình, "Về đi, không cần nói gì với anh hết."

"Lục Thích! Anh làm sao thế?"

"Đừng nói chuyện với anh!"

Lục Thích đẩy mạnh người, xoay người đi, không quay đầu lại.

Chung Bình không đuổi theo kịp, quay về phòng tìm di động, gọi điện thoại cho Lục Thích, lúc đầu không có ai tiếp, sau đó gọi lại, bị người ngắt luôn.

Chung Bình không hiểu gì hết, vừa buồn vừa giận, càng nghĩ càng tức, gửi tin nhắn cho Lục Thích, nhưng mãi không nhận được trả lời.

Cả đêm ngủ không ngon, sáng hôm sau mở di động, vẫn không có tin tức gì, cô đen mặt thu xếp hành lý, xuống lầu đợi Từ Diễm chờ đến sân bay.

Cho đến khi máy bay sắp cất cánh, di động vẫn im lặng như cũ.

Chung Bình tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đi Mỹ huấn luyện (Phần 1)

Phải chuyển máy bay một lần, hơn mười tiếng sau chuyển bay hạ cánh, lúc này là mười giờ tối Bắc Kinh, thời gian địa phương là chín giờ sáng.

Đội cứu viện không trung SR không ngừng đi, lên xe buýt, cuối cùng giữa trưa đã đến được kí túc xá đơn vị huấn luyện.

Bên ngoài kí túc xá là cửa sắt, nhìn qua vẻ ngoài hơi đơn sơ cũ nát, bên trong cũng không tệ lắm. Vào cửa là phòng khách, có sô pha, TV, bàn ăn, bên

dưới có hai phòng ngủ, tầng hai dành để ngủ, bên trên tầng gác mái có sân thượng, bên ngoài có cầu thang.

Hai mươi hai đội viên cộng thêm hai đội trưởng Hà Hồ dẫn đầu, chỉ có một mình Chung Bình là phụ nữ, mọi người đương nhiên tặng tầng gác mái có điều kiện tốt nhất cho cô ở riêng.

Chung Bình cũng không khách sáo, sau khi lên lầu sắp xếp hành lý, lập tức xuống nhà bếp.

Gạo, mì, nguyên liệu nấu ăn và gia vị đều mang theo từ trong nước, động tác của Chung Bình nhanh nhẹn nấu cơm nấu thức ăn, một lát sau, Từ Điển và đội trưởng Hà cũng đến hỗ trợ.

Từ Điển ngáp ngủ nói: "Cô không mệt à, tinh thần tốt như vậy."

"Anh nhìn ra tinh thần tôi tốt lắm à?" Chung Bình mở rau dưa được đóng gói ra, bỏ vào trong nồi, "Bị chênh lệch múi giờ, có mệt cũng phải cố mà chống đỡ. Mọi người ngủ chưa? Gọi mọi người ăn cơm, tối rồi ngủ tiếp."

Đội trưởng Hà nói: "Để tôi đi, hai người trông chừng bếp."

Trong tủ lạnh có một ít rau, trứng và thịt đông lạnh do nhân viên tổ chức chuẩn bị cho bọn họ, Chung Bình thả hai quả trứng vào canh, cắt thịt, xào đồ ăn.

Ba món ăn một canh vô cùng đơn giản, số lượng nhiều, bát không đủ đựng, cuối cùng đành phải bung cả nồi.

Đội trưởng Hồ tắm rửa thay quần áo, đứng trước bàn ăn khoa trương nói: "May mà có Tiểu Chung trong đội chúng ta, mọi người nhìn đi, có đồng chí nữ là quan trọng thế nào. Ai cho cậu động đũa!"

Đội viên đã vô cùng muốn gấp đồ ăn, hất tay đội trưởng Hồ, nói với mọi người: "Lần huấn luyện này, mọi người nhất định phải che chở em gái Tiểu Chung, không có cô ấy sẽ không có chúng ta... Ôi, tay nghề này, mọi người mau nếm thử đi, ăn ngon lắm!"

Mọi người thi nhau ồn ào, cười cười nói nói, Chung Bình mỉm cười, không nói gì, bung bát cơm lên, im lặng hơn rất nhiều so với ngày thường.

Ăn cơm xong, mọi người phân công một người rửa bát, mấy người ra ngoài mua đồ ăn, hai người Hà Hồ liên lạc với người phụ trách lần này.

Chung Bình trở lại phòng, thay ga giường mới, tắm rồi đi ra, chống đỡ mí mắt sắp xếp lại hành lý.

Thời gian địa phương là hai giờ chiều, giờ Bắc Kinh là ba giờ rạng sáng, Chung Bình cầm di động, ngón tay nghịch một lát, đánh ba chữ, "Em tới rồi", đầu ngón tay dừng trên phím "Gửi đi", rề rà không ấn xuống.

Màn hình phía trên bàn phím vẫn còn một tin tức, là do cô gửi đi, phía bên phải không đáp lại.

Chung Bình xóa ba chữ đi, bỏ di động xuống, cúi đầu nhìn chăm chăm va li, sau một lúc lâu, mới lấy đồ ra.

Giấc ngủ của Lục Thích không sâu, ban đêm tỉnh lại hai lần, theo phản xạ sờ di động, khung trò chuyện vẫn không có động tĩnh gì.

Tỉnh lại lần nữa, trời đã sáng, anh hơi khó chịu, nhúu mày rời giường, đi vào WC đánh răng rửa mặt, lúc sau đi ra cầm di động xem.

Chín giờ sáng Bắc Kinh, tám giờ tối ở Mỹ...

Di động rung lên, anh hoàn hồn bắt máy.

Cao Nam: "Đi chưa? Tôi sắp đến sân bay rồi."

Lục Thích: "Sắp rồi."

Cao Nam: "Cậu tranh thủ thời gian, hoạt động buổi chiều đừng để cho mấy lão già chờ mình cậu."

Lục Thích: "Nói lắm thế."

Cúp máy, anh xóc lại tinh thần, cầm cặp ra ngoài.

Kí túc xá nước Mỹ.

Sau khi đã quen thuộc với hoàn cảnh xung quanh, Chung Bình tạm biệt nhóm đồng đội, trở về phòng chuẩn bị đi ngủ. Nằm trên giường một lúc lâu, cô mở mắt ra, không nhận được cảm điện thoại gọi, lại nghe được tiếng báo tắt máy.

Cô sững sốt, qua một lúc, bỏ di động xuống, trở mình, nhắm mắt ngủ.

Buổi sáng khi tỉnh lại, Chung Bình khó khăn lắm mới rời được giường, cố thêm năm phút, cô mới lê hai chân vào WC.

Dưới nhà đã chuẩn bị xong bữa sáng, đồng đội tiếp đón cô: "Em gái Tiểu Chung dậy rồi, đúng lúc có thể ăn."

Chung Bình gật đầu, "Chào buổi sáng."

Ăn sáng xong, đoàn người đi đến trung tâm, huấn luyện chính thức bắt đầu.

Học tập, chuẩn bị sắp xếp, tổ trực thăng dự bị đầu tiên cất cánh, phi công là người nước ngoài, đội viên tham gia nhiệm vụ có Chung Bình và Tiểu Lý, Từ Diễm được xe trực kéo.

Chung Bình nhanh chóng mặc xong đồng phục, đội mũ bảo hiểm, đi theo mọi người lên trực thăng, sau khi bay hơn mười phút, tới một rừng cây, Từ Diễm chuẩn bị sẵn sàng, Chung Bình nhìn ra cabin, cơ thể giữ thẳng đứng, được thả xuống không trung.

Trên đầu là bầu trời xanh ngàn dặm, bên dưới là đại dương xanh biếc mênh mông, Chung Bình được đặt giữa trời và đất, hít thở sâu, tâm trạng dần bình thản.

Cả người cứ huấn luyện như vậy, khu rừng, mặt cỏ, vách núi, kinh nghiệm của người nước ngoài phong phú nhờ vậy đội viên được học hỏi thêm.

Chung Bình thuộc người có kinh nghiệm ở trong đội cứu viện không trung SR, trao đổi với người nước ngoài không có cản trở gì, thành thạo còn làm cả phiên dịch, nói chuyện vui vẻ mấy tiếng, buổi tối hai bên còn cùng nhau tổ chức liên hoan BBQ.

Ở đầu khác, Lục Thích hạ cánh tham gia một hoạt động bên ngoài xong, hôm sau lại trở về Nam Giang, vội vàng làm việc, Cao Nam tìm anh đi uống rượu.

Lục Thích ngồi trên ghế lướt di động, ánh mắt nhìn chằm chằm màn hình nói: "Uống rượu? Cậu chả uống tí nào."

Cao Nam nói: "Tôi ngồi cùng cậu thôi."

"Tôi phải phục vụ cậu à?"

"Cậu có biết hai ngày này cậu đen mặt đến mức các nhân viên bên ngoài đều sợ hãi không?"

"Chắc, không làm chuyện đui lý không sợ quỷ gõ cửa, người nào sợ hãi, cậu giúp tôi nhớ kĩ một chút, đó là chột dạ."

Cao Nam cười, đến gần hơn, hỏi anh: "Sao thế, cãi nhau với Chung Bình à?"

Lục Thích ngẩng đầu rời khỏi điện thoại, liếc anh ta nói: "Ai bảo cãi nhau?"

"Tôi còn không hiểu cậu sao?" Cao Nam kéo ghế ra, ngồi sang đối diện anh, "Tại sao lại cãi nhau?"

"Không cãi nhau!"

"Cô ấy đi hai mươi ngày, cậu tính đen mặt hai mươi ngày sao?"

Lục Thích hỏi: "Sao cậu biết cô ấy đi nước ngoài?"

Cao Nam chỉ đi động: "Vòng bạn bè."

Lục Thích hừ một tiếng, bỏ đi động xuống, cầm lấy chìa khóa xe, "Đi ăn cơm!"

Lục Thích lái xe thẳng đến đường Võ Hà Bắc, vào "Ăn vặt Phương Phương", vào cửa gọi: "Hai canh phù trúc, hai phần cơm, thêm chút xiên nướng, cá nướng và hàu nữa."

Bà chủ trí nhớ tốt, đã nhận ngay ra Lục Thích, cười nói: "Ôi hôm nay mang bạn tới à, ngồi ở đây ăn sao?"

Lục Thích: "Ngồi ở đây ăn."

Cao Nam quan sát cửa hàng, lấy khăn giấy lau chiếc bàn đầy mỡ, nói: "Cậu ăn ở chỗ này khi nào thế, là khách quen à?"

Lục Thích không đáp, bóc dưa ra, chà xát nói: "Cậu ăn thử đi, nơi này có bí quyết độc quyền, hương vị khá được."

Cao Nam: "Muốn mở rộng sản phẩm mới à?"

Lục Thích đáp bừa một tiếng, món ăn nhanh chóng được mang lên.

Bà chủ nhiệt tình nói: "Có muốn gọi bia không?"

"Cho hai chai đi." Lục Thích nói với Cao Nam, "Lúc về cậu lái."

Cao Nam: "Ồ."

Bà chủ lấy hai chai bia từ trong tủ lạnh ra, đang muốn đi thì đột nhiên bị người gọi lại.

"Đứng rồi, bà chủ." Lục Thích rót bia vào cốc, nói: "Ông chủ cửa hàng kim khí cách vách cũng là khách quen nhà bà à?"

"Cậu nói ông chủ Hoắc à? Đúng vậy, anh ta thường xuyên đến, rất thích phù trúc ở chỗ chúng tôi. Cậu quen à?"

"Không quen." Lục Thích nhấp ngụm bia, "Chỉ biết anh ta thích canh phù trúc ở cửa hàng bà thôi."

Bà chủ cười nói: "Anh ta thích món canh San Xian Sha (*), canh phù trúc là cô bé trong nhà anh ta thích ăn cơ."

(*): Một món ăn của Chiết Giang, nguyên liệu gồm tôm, thịt gà, bánh ngọt, măng mùa đông cắt lát dài (Người dịch tạm thời chưa nghĩ ra tên tiếng Việt nên để nguyên phiên âm tiếng Trung cho món này)

Tay Lục Thích dừng lại, "Cô bé trong nhà anh ta?"

"Đúng vậy, trước kia thỉnh thoảng anh ta mang theo một cô bé đến đây ăn, có lẽ là đang qua lại với nhau." Về mặt bà chủ buồn chuyện, "Thỉnh thoảng cô bé đợi ở bên ngoài, ông chủ Hoắc tự mình mang ra, không ăn trong cửa hàng chúng tôi, bọn tôi đoán hai người họ lên yêu đương, chênh lệch tuổi tác quá lớn, cha mẹ trong nhà cô bé có thể đồng ý sao? À, đứng rồi, còn có một chuyện..."

Bà chủ bắt đầu kể, nói về "tình sự" của người khác như thể mắt thấy tai nghe, Lục Thích lại rót bia, Cao Nam cụp mắt ăn bỏ bữa xuống, nghiêng đầu liếc khi bà chủ đang nói "Anh mắt ông chủ Hoắc nhìn cô bé đó rất khác, không lạ thì tôi chặt đầu làm ghế cho cậu ngồi".

Một mình Lục Thích uống hết hai chai bia, thanh toán xong chạy lấy người.

Đứng ở cửa "Ăn vặt Phương Phương", anh rút tay vào túi, hít thở không khí.

Đèn đường chiếu xuống, người đến người đi tấp nập, rác rưởi tràn đầy thùng rác ven đường, trên mặt đất toàn là túi nilon và que xiên.

Cao Nam hỏi: "Chìa khóa xe đâu?"

Lục Thích xoay người, đi thẳng về phía trước.

"Lục Thích!"

Lục Thích không để ý, đi qua hai cửa hàng, bước lên bậc thang, rẽ vào cửa hàng kim khí.

Hoắc Chí Cường đang tính sổ sách, nghe thấy tiếng bước chân, cũng không ngẩng đầu lên chỉ nói: "Muốn mua gì, tùy tiện nhìn."

"Ở đây chú bán gì?" Giọng điệu không tốt.

Hoắc Chí Cường ngẩng đầu lên, thấy người tới, cảm thấy hơi quen mặt, nhíu mi suy nghĩ, ngoài miệng đáp: "Các hàng hóa cơ bản đều có trong này, có một số đồ ở kho hàng phía sau, cậu muốn mua gì?" Nói xong, ra khỏi quầy.

Cao Nam đi theo vào cửa hàng, đứng ở bên cạnh im lặng, quan sát Hoắc Chí Cường, thấy anh ta hơi khác thường, tầm mắt dừng trên đùi anh ta một lát.

Lục Thích nhìn giả hàng nói: "Đinh ốc... Vòi nước... Khóa... Dây điện... Cửa... Chắc, chỗ chú cũng bán đủ thứ nhỉ."

"Cửa hàng kim khí phải bán những thứ này..." Hoắc Chí Cường nhíu mày, "Cậu là... bạn của Chung Bình?"

Lục Thích xoay người, đứng ngay trước mặt anh ta, vươn tay: "Xin chào, tôi là Lục Thích, là bạn trai của Chung Bình."

Hoắc Chí Cường sững sốt, vươn tay theo phản xạ, người đối diện đột nhiên thu tay về, làm cho tay anh ta nắm vào khoảng không.

Lục Thích rút tay vào túi quần, hất cằm, nhếch khóe miệng, "Vừa rồi ăn canh phù trúc ở cách vách, muốn đến đây xem, từng nghe Chung Bình nhắc tới chú, đứng rồi..." đột nhiên mỉm cười, "Còn cả bà chủ cửa hàng cách vách nữa."

Hoắc Chí Cường không đáp.

"Đứng rồi, cũng đã xem qua xong, tôi còn có việc, cũng không quá rầy việc buôn bán của chú nữa." Lục Thích liếc xuống chân Hoắc Chí Cường, "Ông chủ Hoắc đi đứng không tiện, vậy tôi đi trước, hôm nào có cơ hội, tôi bảo Chung Bình mời chú đi uống trà."

Xoay người vẫy tay rồi đi, "Tạm biệt!"

Cao Nam đi theo sau.

Hoắc Chí Cường đứng tại chỗ một lát, trở lại quầy, suy nghĩ một chút, cầm di động lên, lướt đến một dãy số, do dự một chút, lại nhìn một lúc, cuối cùng

không làm gì hết.

Về đến nhà, Lục Thích đóng sầm cửa, đổ rượu vang ra một cốc lớn, âm thanh truyền đến từ weixin, anh lập tức lấy đi động ra.

Lục Học Nhi gửi đến: Cưng dễ thương không? Khi nào anh đến thăm cháu ngoại thế, đừng vì bạn gái mà quên em gái chứ!

Đính kèm một đồng ảnh chụp em bé.

Lục Thích ném đi động đi, uống cạn sạch cốc rượu, ngửa mặt lên trời cười to, hồn như lìa khỏi xác.

Hôm sau tỉnh lại đầu đau như nứt ra, thời gian còn rất sớm, Lục Thích xoa huyết thái dương, sau khi tắm rửa mới xốc lại chút tinh thần.

Đi xe tới bãi đỗ của công ty, vừa xuống xe, sau lưng bỗng nhiên có người gọi anh.

"Lục Thích!"

Lục Thích nhìn lại theo tiếng gọi, nhíu mày: "Sao cô lại ở trong này?"

Chương Hân Di đóng cửa xe cười nói: "Tôi nên gọi anh là Lục tổng mới phải, tháng trước tôi vừa vào công ty anh làm, anh không biết sao?"

"Cô làm trong công ty tôi?"

"Đúng vậy, bộ phận tài vụ tuyển dụng người, tôi phỏng vấn thành công, đi làm được ba tuần rồi, hôm nay mới gặp được anh."

Lục Thích nhíu mày: "Sao trước đó ở SR không nghe thấy cô nhắc tới?"

Chương Hân Di nói: "Không tìm được cơ hội nói chuyện với anh."

Lục Thích cũng không nhiều lời, tùy tiện gạt đầu hai cái, xoay người muốn đi, Chương Hân Di đi theo sau: "Anh không lên lầu sao?"

Lục Thích hất tay, không đáp lại cô ta.

Rời khỏi bãi đỗ xe, anh đi thẳng đến một quán cà phê gần đó, gọi một phần ăn sáng, lấy tờ báo trên giá ra xem. Không bao lâu sau có một người ngồi xuống đối diện.

Lục Thích ngẩng đầu.

"Không ngại ngồi chung chứ? Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ vào làm, tôi còn chưa ăn sáng." Chương Hân Di nói.

Lục Thích cúi đầu đọc báo.

Chương Hân Di cũng tiện tay rút ra một tờ báo, liếc nhìn sang phía đối diện, cô ta nói: "Giá nhà lại giảm rồi, một năm nay rớt giá không phanh, cũng phải giảm hai lần rồi đấy nhỉ?"

Lục Thích vừa xem tin tức, vừa thuận miệng đáp.

Chương Hân Di nói: "Tiếc quá dù giá nhà có giảm tôi cũng không mua nổi." Cô ta chọc ghẹo, "Lục tổng, tiền lương công ty các anh thật sự chả cao tí nào, chỗ làm việc lại dật dờ, một ngày tôi ăn hai bữa ở đây, một tuần là tiêu hết cả tháng lương rồi."

Bữa sáng được đem lên, Lục Thích khuấy cà phê, "Công ty có căn tin."

Chương Hân Di cười nói: "Tôi còn chưa nói hết mà, có thể nhân tiện đóng góp chút ý kiến cho căn tin không?"

Lục Thích liếc cô ta: "Cô có rất nhiều ý kiến à?"

Chương Hân Di: "Đương nhiên, tôi dành toàn bộ lòng trung thành cho công ty mà, toàn bộ "món ăn" trong bữa sáng của nhà hàng này rất được, nếu căn tin của công ty có được tiêu chuẩn thế này thì tốt."

Lục Thích: "Công ty chúng ta làm về ẩm thực, ý cô là không thể ăn được đồ ở căn tin sao?"

"Tôi không phải có ý này." Chương Hân Di vừa trò chuyện với anh, vừa mở máy ảnh di động ra, chụp ảnh đồ ăn, thấy Lục Thích thỉnh thoảng xoa huyết thái dương, cô ta hỏi, "Anh không thoải mái à?"

Lục Thích không trả lời.

Huấn luyện cường độ cao liên tục không ngừng, cả người Chung Bình đau nhức, buổi tối ngủ không ngon, sau khi tỉnh dậy vì đau nhức, cô lê hai chân vào WC, ngồi một lát, mới đi rửa mặt.

Một mẻ quay về giường, cô lấy di động mở khóa ra.

Thời gian địa phương là mười một giờ tối, giờ Bắc Kinh là mười hai giờ trưa.

Ngón tay Chung Bình chậm rãi trượt, sau một lúc lâu, vào weixin, mở cửa sổ trò chuyện với người nợ, liếc nhìn một cái lại đóng vào.

Vòng bạn bè có tin tức mới, cô ấn vào, mở ra xem, xem được một nửa, cô đột nhiên ngắt người.

Ấn vào ảnh chụp, phóng đại, lại phóng đại, quay lại, xem thêm mấy tấm ảnh khác. Trong ảnh là một chiếc bàn, trên bàn bày cà phê và bữa sáng kiểu Âu, hai bên đều lộ ra tờ báo, một người ngồi đối diện mặc âu phục màu đen, khuấy cà phê, lộ ra đồng hồ trên cổ tay.

Phía trên có mấy chữ: Cuối cùng đã không còn phải ăn sáng một mình nữa, bravo! Bữa sáng ở nhà hàng này rất được, còn có cả báo trong ngày để đọc, đề cử!

Bên dưới còn có bình luận của cô ta: Đừng nói linh tinh, tôi vẫn là cún độc thân mà.

Sự mẻ mẻ của Chung Bình tiêu tan, ngồi bật dậy, lại ấn vào ảnh chụp, xem đi xem lại.

Sang thu rồi, anh đã mặc âu phục, chiếc đồng hồ kia anh thường xuyên đeo, ánh mặt trời không chiếu vào tay phải anh.

Chung Bình xem lại mấy lần, ngồi im một lúc, thật sự không nhận được nữa, gọi điện thoại cho anh.

Lục Thích vừa uống xong một viên thuốc đau đầu, cơn đau vẫn còn chưa thuyên giảm, trong lòng khó chịu.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, anh liếc số gọi đến, dựa vào ghế.

Bắt máy.

"A lô." Lục Thích hồ hững đáp.

"..."

Lục Thích nhíu mày: "Nói chuyện."

"... Anh đang làm việc à?" Chung Bình hỏi.

Lục Thích xoay ghế, "Đang làm, có chuyện gì sao?"

Chung Bình: "Tại sao không trả lời tin nhắn của em?"

Lục Thích: "Bận."

Chung Bình: "... Anh bận đến mức không có thời gian trả lời em?"

Lục Thích cầm bút, "Anh thực sự bận, em có chuyện gì sao?"

"... Được." Chung Bình hỏi, "Buổi sáng anh ăn với ai?"

Lục Thích nhíu mày: "Cái gì?"

Chung Bình: "Em hỏi buổi sáng anh ăn với ai?"

Lục Thích nhớ tới bữa sáng kia, còn chưa suy nghĩ cẩn thận, bên kia đã hỏi tiếp.

"Anh có thời gian ăn sáng với người khác, nhưng không có thời gian trả lời tin nhắn của em? Lục Thích, anh có biết em cảm thấy anh rất kì không, tối đó anh đột nhiên bỏ đi, gọi điện thoại không bắt máy, nhắn tin không trả lời, em hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, anh đang chiến tranh lạnh với em sao?"

Lục Thích nghe cô nhắc tới tối đó, lại nghĩ tới câu chuyện bà chủ kê ngày hôm qua, không nhận được nói: "Anh ăn sáng với ai cũng phải báo cáo với em sao? Em ở bên cạnh ai cũng sẽ báo cáo với anh à?"

Chung Bình: "Lục Thích! Anh rốt cuộc có ý gì, nói rõ cho em!"

Lục Thích: "Anh không muốn cãi nhau với em!"

Chung Bình: "Anh nói cho rõ ràng, rốt cuộc anh có bất mãn gì với em!"

Lục Thích: "Hiện tại anh không muốn nói."

Chung Bình: "Vậy anh muốn nói khi nào? Anh rốt cuộc muốn thế nào!"

Lục Thích: "Anh muốn thế nào à? Một lần hai lần đều như thế, đi ra nước ngoài không nói tiếng nào, lủ lủ ở Khánh Châu em không nói gì đã đi, lần này đi Mỹ nhiều ngày như vậy cũng im hơi lặng tiếng, có phải mỗi lần đều là anh phải chạy theo em không? Em đối xử với ai cũng thế sao? Em đối xử với cha mẹ, với bạn bè, với những người khác đều như vậy à? Có lẽ là anh nên hỏi em, rốt cuộc ở trong lòng em, anh là cái gì mới đúng!"

Chung Bình: "... Lục Thích."

"Hiện tại anh không muốn nhiều lời." Lục Thích ngắt lời cô, "Chờ em trở về rồi nói sau, trong khoảng thời gian này hai ta hãy cho nhau khoảng lặng riêng."

Bên đầu kia điện thoại im lặng hai giây, lại có tiếng, giọng nói rất khẽ, "Lục Thích..."

Lục Thích há miệng thở hổn hển, nhưng không nói lời nào.

Trong di động chỉ còn tiếng tí, Chung Bình kinh ngạc bỏ xuống.

Đêm đã khuya, nhưng cô không buồn ngủ chút nào, trong phòng rất khó chịu, cô ra sân thượng bên ngoài. Ánh trăng âm ỉ, gió thổi, bóng cây xào xạc, thời tiết hơi lạnh, bộ đồ ngủ mỏng manh không ngăn được cơn lạnh.

Đội trưởng Hà lấy một bao đồ từ trong cốp xe ra, xoay người, thấy có người đứng trên mái nhà, khuôn mặt nhăn nhó, đang bước xuống.

"Tiểu Chung?"

Chung Bình quay đầu: "Đội trưởng Hà?"

Đội trưởng Hà: "Sắp mười hai giờ rồi, sao còn chưa đi ngủ?"

"Không ngủ được."

"Không ngủ được? Vậy không được, sáng mai không có tinh thần huấn luyện đâu, mau ngủ đi."

Chung Bình lắc đầu: "Cháu không ngủ được."

Đội trưởng Hà quan sát cô, một lát sau nói: "Xảy ra chuyện gì, mắt đỏ thế kia?"

Chung Bình không đáp.

Đội trưởng Hà: "Trong nhà có chuyện?"

```
var _avIvar = _avIvar || []; _avIvar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình lắc đầu.

"Thế chắc là đời sống tình cảm rồi." Đội trưởng Hà hỏi, "Sao vậy, cãi nhau với Lục Thích à?"

Chung Bình không trả lời.

Không biết đội trưởng Hà nghĩ gì, cười nói: "Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên chú nhìn thấy cháu yêu đương, rất mới mẻ, cãi nhau thì biến thành thế này."

Chung Bình: "..."

Đội trưởng Hà: "Có tiện nói nguyên nhân cãi nhau không?"

Chung Bình im lặng một lát, đáp: "Cháu không biết."

Đội trưởng Hà khó hiểu.

Chung Bình: "Anh ấy nói... Anh ấy cảm thấy cháu không quan tâm đến anh ấy, cháu không biết... rõ ràng lúc trước còn tốt mà."

Đội trưởng Hà đột nhiên nhớ ra bóng dáng người đứng trong góc tường tối đó, sương khói lượn lờ, cô độc không nói nên lời.

Ông suy nghĩ, nói: "Con người Lục Thích này, tính tình kêu ngoa, nói dễ nghe chút thì là vênh vênh vào vào, nói khó nghe thì là mất chó ngo người."

Chung Bình không rõ tại sao đột nhiên đội trưởng Hà lại nhận xét về tính cách của Lục Thích.

"Nhiều năm như vậy số người chú đã gặp đếm không xuể, dạng người nào cũng đều đã từng gặp, người như Lục Thích không khác gì với những người đó." Đội trưởng Hà phân tích, "Chú nói những lời này không biết có đúng hay không. Có một loại người thoát nhìn ngهنh ngang, kiêu ngạo không ai bì nổi, nhưng là dùng sự kiêu ngạo để che giấu sự tự ti của mình, giống như việc người không có tiền thích người giàu sang ấy. Qua tiếp xúc mấy tháng nay, Lục Thích mang lại cho chú cảm giác này, đương nhiên, cũng có thể là chú sai."

"Có lẽ cậu ta thiếu cảm giác an toàn, thứ cảm giác an toàn này không phân biệt nam nữ." Đội trưởng Hà vỗ Chung Bình, "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đừng để cảm xúc ảnh hưởng đến việc huấn luyện, nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì chờ lúc rảnh nói với cậu ta."

Đội trưởng Hà sẽ không nhúng tay can thiệp chuyện tình cảm của người trẻ, động viên Chung Bình mấy câu, xoay người bước đi.

Chung Bình đứng im trên sân thượng một lúc. Sau một lúc lâu, quay về phòng ngủ, cô cầm di động lên, mở weixin ra.

Khung trò chuyện rất dài, cô quen anh năm tháng, thời gian ở bên nhau không lâu như vậy, trong khung phần lớn là anh hỏi cô đang làm gì, ở đâu, muốn ăn gì, mấy giờ về, đi nơi nào xem phim.

Bình thường anh làm việc bận rộn, thời gian nhắn tin cũng không theo quy luật, mỗi ngày đều cố gắng gửi mấy định vị cho cô, ngay cả mấy lần ra nước ngoài cũng không quên, uống rượu trở về cũng nói anh đau đầu với cô.

Thời gian dịch về phía trước một chút, một chuỗi số hiệu rzsls báo cáo thời tiết, Lục Thích báo cáo sân bay hàng ngày, mỗi ngày đều có, cô sẽ dựa vào đó mặc quần áo mang ô ra ngoài, chưa bao giờ xảy ra sai lầm.

Kéo lên tin đầu tiên, Lục Thích hỏi cô: Sao cô không tới SR?

Cô ở nước ngoài nhìn thấy, nhưng bỏ qua.

Chung Bình cúi đầu, tầm mắt trở nên mơ hồ, cô mở danh bạ, ngón tay bắt tri bắt giác ấn vào.

Lục Thích lại uống một viên thuốc đau đầu, tình trạng cuối cùng đã chuyển biến tốt đẹp, nghĩ đến cuộc gọi trước đó, anh hơi hoảng hốt, không biết tại sao trong lòng lại nặng nề.

Nhìn không được lấy ví ra, mở lấy tấm ảnh chụp bên trong.

Tấm ảnh nền đỏ, Chung Bình khuôn mặt trẻ con vô cùng đáng yêu, tấm ảnh thứ hai khuôn mặt cô cười xán lạn, đầu hai người kề bên nhau, vô cùng thoải mái.

Hai tấm ảnh để bên nhau, như thể cô dần trưởng thành trước mặt anh, Lục Thích vuốt ảnh, ngắm nhìn, khóe miệng cong lên, tâm trạng dần bình tĩnh trở lại.

Di động vang lên, nhìn số gọi đến, tim anh đập mạnh, lập tức bắt máy.

"A lô..."

"Lục Thích..."

Tiếng nói bên đầu kia mang theo chút khác thường: "Em không hề không coi anh ra gì, em không muốn chiến tranh lạnh với anh, em không muốn chia tay... Lục Thích, em nhớ anh."

Lục Thích, em nhớ anh...

Lục Thích dựa vào ghế, nhắm mắt lại, trái tim không ngừng đập loạn nhịp, không nói nên lời,

Qua một lát, anh trợn trừng mắt, "Em đừng khóc, anh nói chia tay với em khi nào chứ, em đừng khóc! Không phải em đang khóc đấy chứ?"

"Lục Thích..."

Lục Thích lập tức bật dậy: "Em thực sự khóc sao? Em đừng khóc! Anh đến ngay, đừng khóc có nghe thấy không!"

Lục Thích lao ra khỏi văn phòng, hận không thể ôm người trong di động vào lòng, "Đừng khóc, Chung Bình, Chung Bình!"

Anh vội vàng gọi xe, bảo thư kí đặt vé máy bay, người bên ngoài nghĩ rằng xảy ra chuyện lớn, ngay cả Cao Nam và Thẩm Huy đều bị kinh động. Lục Thích không quan tâm gì hết, bảo Cao Nam đề ý công việc.

"Anh chưa từng nói chia tay, em đừng khóc, anh có chết cũng không chia tay với em." Anh lên xe vẫn còn nói.

Vé máy bay chuyến gần nhất không mua được, thư kí mua được chuyến tiếp theo, Lục Thích mặc kệ đám người đưa tiễn anh ở sân bay, nhìn đồng hồ, đột nhiên có phản ứng, bảo Chung Bình nhanh chóng đi ngủ.

Bay hơn mười mấy giờ, đến Mỹ đã là đêm, sau khi máy bay hạ cánh, anh lập tức gọi điện cho Chung Bình, gọi xe đi thẳng đến kí túc xá.

Trên đường đã khuya, đến nơi, Lục Thích hạ cửa kính xe xuống, nhìn kĩ túc xá phía trước, ánh mắt đột nhiên chú ý tới bóng dáng dưới cây ngoài cửa sắt, tập trung nhìn...

Anh mở cửa xe, nhanh chóng chạy tới.

Chung Bình cầm di động, ngồi xổm dưới cây, nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng lên, sau đó bị người ôm chặt đến mức không thở nổi, cô cũng không giãy dụa, kìm sát người anh.

Lục Thích một tay ôm chặt cô, tay kia nâng mặt cô lên, nhìn mắt cô, nhìn thể nào cũng thấy đỏ, đau lòng hôn xuống, "Đừng khóc nữa."

Chung Bình hôn lại anh, ôm cổ anh.

Hai người càng hôn càng sâu, thở hồng hộc, "Phòng em?"

"Ở trên..."

Chung Bình dẫn anh đi vào từ cầu thang bên ngoài.

Bậc thang rất dài, hai người không muốn tách ra, vừa nói vừa hôn. Người Chung Bình dính vào lan can, quần áo bị người vén lên, cúi đầu gọi tên anh.

Lục Thích ôm chặt lấy cô, Chung Bình thất tha thất thểu bị anh tha lên.

Mở cửa vào phòng, Lục Thích đề người cô dán lên cửa, không ngừng hôn cô, Chung Bình xoa mặt anh, chạm vào râu trên cằm anh, hỏi: "Anh ăn gì chưa?"

"Vẫn chưa..."

"Em đi nấu đồ cho anh."

"Không cần!" Lục Thích giữ lấy eo cô, để phần nhô lên của mình giữa chân cô, cố gắng đè nén chính mình, "Chung Bình... Chung Bình..."

Chung Bình mặt đỏ tía tai, ôm chặt cổ anh, cửa chính vang lên tiếng "rầm rầm rầm", một lát sau, tay cô dần dần đi xuống...

Lục Thích ngăn người, cả người căng thẳng, máu tập trung vào một chỗ, nháy mắt dọa Chung Bình, tay cô lập tức bỏ ra, Lục Thích giữ chặt lấy cô, mãnh liệt hôn.

Sau lưng là chiếc giường đơn chống đỡ sức nặng của hai người, Lục Thích giúp cô cởi quần áo, mất một lúc mới cởi được áo ngực của cô ra, bộ ngực lộ ra trong không khí, tay chân anh đều run run, mồ hôi nhỏ xuống.

Chung Bình cúi đầu rên rỉ, cắn môi nhẩn nại.

Lục Thích cởi quần áo ra, hai người không mặc gì ôm lấy nhau.

"Có thể không?" Giọng nói vô cùng kìm nén.

Tầm mắt Chung Bình mờ hồ, ôm lấy cổ anh, chủ động hôn anh. Lục Thích khẽ gào lên, mở rộng hai chân cô ra.

Tiếp xúc thân mật, Chung Bình nhắm mắt chờ đợi.

Một lát sau.

"Đợi một lát." Lục Thích nhanh chóng mặc quần áo vào.

"Lục Thích..." Chung Bình trợn mắt.

"Chờ anh ra ngoài mua đồ, lập tức quay lại ngay!" Lục Thích hôn cô một cái, cầm ví, xoay người chạy đi.

Chạy ra đường gọi xe đến cửa hàng tiện lợi gần nhất, Lục Thích tìm một vòng, cầm một hộp Okamoto 001, định chạy ra quầy, anh quay lại cầm vừa đủ bốn hộp, nhanh chóng tính tiền, rời đi.

Chung Bình nằm trên giường một lát, hoàn hồn, giặt mình, vào phòng tắm một cái, lúc còn đang quần khăn tắm đi ra, bên ngoài đúng lúc có tiếng gõ cửa.

Cửa vừa mở ra, hơi thở dồn dập, hai mắt Lục Thích đỏ sọc, nhìn chăm chăm người chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm, cởi quần áo, túm lấy cô.

Chóp mũi đều là mùi sữa tắm thơm mát, anh nhanh chóng đứng lên, đeo bao, chậm rãi tiến vào, bắt lấy tay cô đặt lên vai anh, mắt không chế tiến thẳng vào.

Nuốt hết tiếng hét chói tai, ngàn quân cản quét, tiếng giường vang lên kéo kẹt, tiến quân thần tốc một lát, lại lặp lại, Lục Thích vui đầu...

Chung Bình che miệng lại, tay nắm tóc anh, nước mắt tuôn ra.

Lại tiến vào, gấn bó và dung hợp, vòng qua người, Lục Thích dán sát mặt cô, thấp giọng gọi tên cô.

Đem thu hai người đồ mờ mờ hồi đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Đi Mỹ huấn luyện (Phần 2)

Ga trải giường bị kéo lên, lộ ra hơn nửa đệm, chăn đã bị vứt xuống cuối giường.

Lục Thích ôm Chung Bình, môi khẽ chạm vào bờ vai cô, rồi lại chậm rãi di chuyển lên trên, dán vào cổ cô. Chung Bình từ từ nhắm hai mắt lại, ngực vẫn còn nhấp nhô, ý thức treo lơ lửng trên mây, hỗn loạn chưa tỉnh được.

Quá mềm mại, Lục Thích không nhịn được, miệng lại dịch xuống dưới.

"Uhm..." Chung Bình run lên, dịch người về sau.

Lục Thích thuận thế chống người lên, ngẩng đầu nhìn cô, Chung Bình từ từ mở to mắt. Nhìn nhau một lát, anh mỉm cười, cô cũng mỉm môi cười.

Lục Thích chống tay nằm phía trên cô, gạt tóc dính vào trán và gò má cô, thấp giọng nói: "Vừa rồi không hỏi, em đợi ở bên ngoài bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm."

"Không lâu lắm là bao lâu?"

"Có lẽ... một tiếng chẳng?"

"Sao ngốc vậy, em ngồi xổm bên ngoài một tiếng sao? Sao không ở trong phòng chờ anh?"

Chung Bình không còn sức, cánh tay khẽ ôm cổ anh, mặt cọ vào cánh tay anh đang chống lên, "Dù sao cũng không có việc gì làm, cũng đâu có lâu lắm."

Động tác này thật con mọt nó đáng yêu, Lục Thích mềm nhũn, nằm úp sấp xuống, vui bên gò má cô, không nói lời nào, chỉ sờ soạng cô, anh mỉm cười, "Em không chờ được muốn gặp anh như vậy sao?" Đã chuẩn bị tốt cô sẽ phủ nhận.

Ai ngờ Chung Bình nhăn nhó hai giây, thừa nhận luôn: "Vâng."

Lục Thích: "..."

Chung Bình khó chịu nói: "Em không biết tại sao anh lại thế này, nhưng em không muốn chia tay."

Trong lòng Lục Thích mềm nhũn, hơi chống người lên nói: "Anh nói chia tay khi nào chứ?"

"Anh chính là ý đó..."

"Nói hươu nói vượn!" Lục Thích "hầm hậm giận dữ", "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, anh có tật xấu chia tay với em sao? Anh theo đuổi em vất vả như vậy!"

Chung Bình hừ một tiếng, không biết có nghe vào không.

Lục Thích thật sự không chịu nổi nữa, ôm chặt lấy cô, để cô nằm lên người mình, khẽ nói: "Là lỗi của anh, anh nói hươu nói vượn."

Chung Bình còn chưa kịp thích ứng với việc hai cơ thể không mặc gì tiếp xúc với nhau, không được tự nhiên hơi run, Lục Thích vỗ mông cô: "Đừng động đây."

Chung Bình nằm im.

Lục Thích ôm cô, trầm tư một lát, thờ dài, hôn trán cô, "Còn nhớ anh đã từng nói với em Lục Học Nhi là em họ anh không?"

"Đương nhiên là em nhớ." Chung Bình không rõ tại sao anh đột nhiên nhắc tới chuyện này.

Lục Thích nói: "Thực ra cha của Lục Học Nhi là chú của anh, trước đây anh được cho làm con thừa tự của ông ta."

Chung Bình ngẩng đầu.

Lục Thích chậm rãi, "Cho đến giờ anh vẫn không hiểu tình cảm hôn nhân của những người lớn, chỉ biết đại khái là khi anh hai tuổi, cha mẹ anh ly hôn, mẹ mang anh rời khỏi nhà họ Lục. Khi đó tập đoàn đã phát triển, cha anh phát đạt, lúc nào mẹ anh cũng căn nhắc với anh rằng bên ngoài cha anh có bao nhiêu người phụ nữ, đối xử với bà bạc tình bạc nghĩa, cứ nhắc đến là nổi điên, đập đồ đạc mắng chửi người, thỉnh thoảng còn... không mặc gì chạy ra ngoài."

Chung Bình sùng sốt: "Mẹ anh..."

"Ừ, bà bị bệnh tâm thần." Lục Thích nói, "Anh không còn nhớ rõ chuyện trước đây, chờ lúc hiểu chuyện thì bà đã nhiễm bệnh rồi, bà ngoại anh nói sau khi mẹ anh rời khỏi nhà họ Lục trạng thái tinh thần đã rất tệ, đều là do nhà họ Lục làm hại, nhưng có một nửa thời gian khi thần trí mẹ tỉnh táo, bà rất thương anh."

Phần lớn thời gian bà Lục đều là một người mẹ dịu dàng thương yêu, bà sẽ giúp Lục Thích rửa mặt, sửa lại những chỗ rách trên quần áo do đánh nhau, dạy anh học bài, lúc làm nước mắm gà sẽ dạy cho anh từng bước một.

"Trước khi ăn Tết hàng năm mẹ anh nhất định sẽ làm nước mắm gà, ăn loại chân gà ngon nhất, trước đây một hồi anh có thể gặm được sáu bảy cái, tiếc là do trước Tết đã ăn một trận no nê. Mùa hè bà đến công ty làm việc, là việc bán canh đậu xanh trong siêu thị ấy, hai tệ một chén, chiều nào bà cũng mang hai chén về, một chén cho anh, một chén cho bà ngoại. Khi đó trong nhà không giàu có gì, anh lại thường xuyên được ăn thứ này, bây giờ vẫn còn nhớ đến hương vị đó..." Lục Thích như thể chìm đắm trong hồi ức cũ.

Chung Bình lặng lẽ sờ má anh, Lục Thích bắt lấy tay cô để bên miệng hôn một cái, nói tiếp: "Nhưng sau khi bà phát bệnh ba lần, ông chủ không thể chịu được nữa, đuổi việc bà, không bao lâu sau bà ngoại anh cũng qua đời."

Khi đó anh mới chỉ có sáu bảy tuổi, bà ngoại mất, không còn ai trông chừng mẹ phát bệnh, cũng không biết kiếm tiền từ đâu, lúc ấy khắp người anh đủ mọi loại vết thương, thường xuyên bị người ta bắt nạt, toàn phải trốn vào thùng rác, được hàng xóm tốt bụng đưa về, thỉnh thoảng còn được họ cho bữa cơm, giúp mẹ anh làm việc kiếm tiền theo sản phẩm ở nhà, cứ như vậy chịu được một hai năm, bệnh tình của bà ngày càng thêm nghiêm trọng, lần đầu tiên anh nhìn thấy mẹ không mặc gì chạy ra ngoài đường, sống chết túm lấy người, cuối cùng bị đẩy ngã, đầu đầy máu.

Khi đó trời vừa mới sáng, chờ lúc mẹ anh được người ta đưa về đã là giữa trưa.

Anh cảm thấy rất mất mặt, sau đó bỏ nhà đi, đi khắp ngõ nhỏ phố lớn hai ngày, mấy con chuột nhảy qua trước mặt anh, anh cảm thấy chúng còn béo hơn anh.

Về nhà, mẹ không ngừng căn nhắc ôm anh gào khóc, anh nhìn mái tóc mẹ anh đã bạc và khuôn mặt bà đã đầy nếp nhăn, chạm vào làn da khô ráp và vết chai, cũng khóc ròng lên.

Không bao lâu sau, cuối cùng ông nội anh cũng tìm đến.

Lục Thích sờ tóc Chung Bình, nói: "Sau khi ly hôn có lẽ mẹ anh rất hận nhà họ Lục, cho nên im lìm bỏ đi, chưa từng liên lạc với bên kia. Lúc ông nội tới tìm anh, cha ruột anh đã mất hơn một năm. Ông nội anh rất hiểu cha anh, tập đoàn này là do một tay cha anh gây dựng, tương lai sẽ thuộc về anh. Lúc đó chú anh đã kết hôn nhiều năm, có vấn đề về chuyện sinh con, mãi mà không có con, chú muốn anh kế tục, ông nội anh cũng đồng ý."

"Lúc đầu mới về đó, mẹ anh được đưa đến bệnh viện điều trị, nhà họ Lục đối xử với anh cũng tốt, nhưng cơ thể mẹ anh đã không còn chống đỡ nổi, không bao lâu sau bà ra đi. Sau đó cha anh..." Lục Thích dừng một chút, "Để cho dễ gọi thì chính là chú anh..."

Chung Bình vẫn nhủ mảy, nghe đến đó, ôm chặt Lục Thích, má dán sát vào anh.

"Đột nhiên vợ chú ấy có mang, em biết đấy chính là Lục Học Nhi. Những ngày sau đó của anh... cũng càng thêm tốt hơn."

Chung Bình kinh ngạc.

"Cho rằng những ngày sau đó của anh sẽ tệ sao?" Lục Thích nhéo má cô, "Vợ chồng chú đối xử với anh rất tốt, cho anh rất nhiều tiền, tặng anh đủ loại đồ chơi, anh cũng giữ lại hết, anh trốn học đánh nhau chưa bao giờ mắng anh, không cần anh phải học hành chăm chỉ, anh coi họ như cha mẹ ruột, vô cùng yêu quý."

Có một lần thím họ khan, anh rót cho thím một cốc nước, thím cau mày đỏ mặt, lúc đó chú ngồi bên cạnh thím đọc báo, không có bất cứ hành động nào, khi đó anh mới biết hóa ra bọn họ không thích anh."

"Lục Thích..."

Lục Thích xoa mặt cô, "Có biết câu chuyện về Nhiếp chính vương đối xử với tiểu hoàng đế không?"

Chung Bình im lặng.

"Nói đơn giản là thế này, người nuôi dưỡng là ông ta, nuôi dưỡng rồi phế bỏ, sau đó "ông ta" chính là hoàng đế!" Lục Thích cười lạnh, "Khi đó anh học cấp ba, vô cùng hư hỏng, dù sao không có ai quan tâm anh, anh lại có rất nhiều tiền, phía sau có một đám đàn em đi theo, chuyện gì cũng dám làm, cho đến sau này làm chuyện sai trái..."

"Chịu một đồng cực khổ, trước đó chưa bao giờ phải chịu tội như vậy, khi đó anh quen Cao Nam, là người anh em tốt đầu tiên trong đời này, sau đó anh suy nghĩ rất lâu, cuối cùng tỉnh ngộ..."

Nói tới đây, anh không nói tiếp nữa, Chung Bình đau lòng khề hôn anh, Lục Thích hôn lại cô, mỉm cười, "Sau đó anh hoàn toàn thay đổi, làm người một lần nữa, anh vốn có IQ cao, dù đã đề lỡ việc học nhiều năm nhưng trong nháy mắt vẫn đuổi kịp, không phải trước kia em từng hỏi anh có phải là trùm học tập không sao? Anh không phải trùm thì còn có thể là ai đây?"

"Vâng!" Chung Bình khẳng định.

"Ha..." Lục Thích bật cười, cảm thán một lát, nói, "Ông nội của anh cũng xem như đối xử tốt với anh, mấy năm trước ông mất đã sắp xếp thỏa đáng hết mọi chuyện, hai năm nay anh cũng ngày càng tốt hơn, nhất là cha anh... Chú anh đã già rồi, nằm viện hơn một năm nay, công ty hiện tại do anh quản lý... tuy chỉ là bề ngoài, nhưng cũng rất tốt."

Chung Bình khó chịu, càng ôm anh chặt hơn.

Lục Thích không biết đang nghĩ gì, im lặng một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: "Chung Bình, chỉ cần trong lòng em có anh, anh có gì sẽ cho em hết."

Chung Bình đột nhiên nhớ tới anh từng nói... Ai đối xử tốt với anh, anh sẽ báo đáp gấp trăm ngàn lần.

Chung Bình nhô người lên, nhìn anh nói: "Em yêu anh."

Lục Thích: "..."

Không gian yên lặng.

Đêm tối đột nhiên lóe sáng.

"Mợ nó!" Lục Thích vội vàng ngồi dậy, ôm lấy Chung Bình mãnh liệt hôn.

"Chỉ yêu anh sao?"

"Chỉ yêu mình anh." Dừng một chút, "Ngoài cha mẹ và ông bà nội em."

"Mợ nó!"

Lục Thích muốn phát điên.

"Không tính người thân, chỉ yêu anh sao?"

"Vâng, chỉ yêu mình anh."

Lục Thích ngửa mặt lên trời, muốn hét thật to, "Mợ nó!"

Anh đè lên Chung Bình, "Tại sao em không nhắn tin cho anh?"

"Em nhắn rồi nhưng anh không trả lời."

"Sau đó em không gửi nữa."

"Em tức giận." Dừng một chút, "Sau đó em gọi điện thì anh lại tắt máy."

"Khi nào vậy?"

"Hôm sau khi tới đây, bên chỗ anh là buổi sáng."

"Anh ở trên máy bay. Cho nên em luôn nhớ đến anh sao?"

"Vâng, em nhớ anh."

"Anh vừa nói sẽ đến đây là em luôn ở ngoài chờ?"

"Đợi hơn một tiếng, em còn bị muỗi đốt đấy."

"Mợ nó!"

Lục Thích thật sự muốn phát điên rồi.

"Cẩn ở đâu?"

"Chỗ này." Chung Bình chỉ.

Lục Thích cúi đầu liếm.

Chung Bình ngửa, chọc vào trán anh, nói: "Anh nói đi trước đó rốt cuộc làm sao vậy, đột nhiên bỏ chạy không để ý tới em?"

"Không có việc gì."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

"Không được, anh phải nói cho rõ ràng."

"Hiện tại không còn quan trọng nữa."

Anh cũng có một số việc muốn giấu diếm, không tiện mở miệng, cho nên cũng không muốn biết về quá khứ có thể sẽ làm cho anh ghen tị.

Không có gì quan trọng bằng việc hiện tại cô đang nằm ngay bên dưới người anh, toàn bộ nguyên vẹn từ linh hồn đến thể xác đều chỉ thuộc về mình anh, sao anh phải quan tâm những chuyện vụn vặt kia.

Anh thật sự phát điên rồi, từng lỗ chân lông đều phát bệnh.

Chiếc giường nhỏ, hai người chồng lên nhau, tiếng kéo kẹt vang lên, ga giường ngày càng nhăn nhúm, Lục Thích duỗi tay ra muốn tìm áo mưa, kết quả nhấc cả gói to trên mặt đất lên, lấy luôn bốn hộp bên trong ra.

Chung Bình nhìn thấy, dùng sức đánh anh một cái.

Lục Thích thấp giọng nói bên tai cô: "Một hộp chỉ có ba cái, cho nên anh mua nhiều thêm mấy hộp."

Chung Bình: "..."

"Còn đâu không?"

"... Anh nói xem?"

"Thể lực em tốt..."

Chung Bình: "..."

Lục Thích mở hai chân cô ra, liếc cô một cái, cúi đầu xuống.

Chung Bình run rẩy, đẩy anh, "Bản..."

"Không bản... Không ai sạch sẽ bằng em."

So với ánh mặt trời còn sạch sẽ hơn.

Chung Bình che miệng lại, không kìm nén được, chân và lưng căng thẳng, tiếng thét chói tai đều bị che hết trong lòng bàn tay, vẫn còn đang tiếp tục, cô cầu xin: "Lục Thích... Lục Thích..."

Lục Thích ngẩng đầu, liếm môi, nhìn chăm chăm cô, hôn bấp đùi cô, cứ thế dọc khắp chân.

Chung Bình nắm ga giường, ánh mắt mơ màng.

Một lúc sau cả người đồ đầy mồ hôi.

Chung Bình nằm sấp người, cơ thể vẫn còn run rẩy, Lục Thích nằm nghiêng người, dịu dàng vỗ về cô, "Đi tắm nhé?"

Chung Bình cạn kiệt sức lực, "Vâng..."

Trong phòng tắm có hai chiếc khăn mặt, đồ dùng tắm rửa, trong rổ còn quần áo bẩn.

Có bồn tắm lớn.

Lục Thích vọt vào bồn tắm, mở nước ấm, ra ngoài gọi Chung Bình. Chung Bình nhặt khăn tắm từ dưới đất lên bọc lấy mình, Lục Thích cười bị cô lườm một cái.

Hơi nước trong phòng tắm dày đặc, Lục Thích đứng sau lưng cô: "Anh giúp em."

Kéo khăn tắm của cô ra.

Chung Bình mặc kệ anh, nhón chân vào thử độ ấm của nước, cô bước vào, nước bao phủ lấy người, cô khẽ thở phào.

Lục Thích theo vào.

Chung Bình liếc anh, mặc kệ anh, nhắm mắt lại.

Bàn tay dán vào, môi bị cắn, hai luồng trước ngực được người vuốt ve.

Chung Bình mở chân, gác lên thắt lưng anh, rướn người về phía trước.

Lục Thích giữ hông cô, cơ thể sôi sục, dần dần tiến vào.

Cúi đầu ngậm nga, dần dần không khống chế được, nước ấm tràn ra, một đêm điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đi Mỹ huấn luyện (Phần 3)

Sáng sớm tỉnh mơ, tiếng chuông đồng hồ báo thức vang lên.

Lục Thích mở mắt trước, nhìn thấy ở bên gối kia, có một bàn tay vươn ra, chạm vào, thuần thục ấn tắt chuông, mắt vẫn còn đang nhắm.

Hai người chen chúc trên chiếc giường đơn, sức nặng của cô dồn hết trên người anh, tay vừa vươn ra, cả người đều lộ hết trong không khí.

Lục Thích cười, ngáp một cái, hôn lên ót cô. Chung Bình cọ mấy cái, chớp lông mi, nheo mắt.

Lục Thích ôm cô, giọng nói khàn khàn: "Ngủ tiếp một lát đi, trời còn chưa sáng mà."

"... Vâng."

Miệng Chung Bình đáp vậy, tay lại chuyển lên đỉnh đầu gạt tóc mái, đầu óc còn chưa tỉnh táo, theo phản xạ kéo chăn che ngực.

Không thấy chăn đâu, nửa người trên Lục Thích không mặc gì, gối đầu lên cánh tay, ngăn người nhìn cô.

Một con dê...

Hai con dê...

Ba con dê...

Mười sáu con dê...

Lục Thích kêu: "Này..."

"... Hả?" Chung Bình từ từ quay đầu.

Lục Thích buồn cười, ngồi dậy, ngón tay chọc lên mặt cô: "Em mộng du à?"

"... Em tỉnh rồi."

"Đây là số mấy?"

"... Anh cho là em ngốc à?"

Lục Thích vui vẻ, kéo chăn ôm cả người cô, "Em thông minh, em thông minh nhất!"

Chung Bình mỉm cười, mắt vẫn chưa mở ra: "Buồn ngủ quá."

Lục Thích hỏi: "Có mệt không?"

Chung Bình híp mắt liếc anh: "Anh có mệt không?"

Phản ứng đảo ngược, Lục Thích: "Xem ra em thực sự tỉnh rồi." Lại khẽ nói, "Anh không mệt, còn có thể tiếp tục."

Chung Bình: "..."

Chung Bình dựa vào vai anh, khẽ ngáp một cái, "Ngồi thêm mười phút nữa." Thuận tay kéo chăn trên người anh.

Lục Thích ôm cô tựa vào đầu giường, thoải mái hỏi: "Mấy ngày nay huấn luyện gì thế?"

"Bay đó, đỉnh núi, rừng cây, trên sông, lựa chọn một số địa điểm, thả người bắt động, mỗi ngày đều chia tổ, em và Từ Điển một tổ."

"Có vất vả không?"

"Vẫn ổn, khó tránh khỏi bị đau xương sống thất lưng, thích ứng là được rồi."

Lục Thích giúp cô xoa thất lưng, hỏi: "Thức ăn thế nào?"

"Thỉnh thoảng tự nấu, thỉnh thoảng ăn bên ngoài, cũng ổn."

"Em cũng nấu ăn?"

"Vâng, em nấu nhiều món lắm."

Hai người khe khẽ trò chuyện, nháy mắt đã trôi qua mười phút, Chung Bình tính thời gian, đẩy anh đứng lên, Lục Thích không muốn cử động, đúng lúc di động của anh vang lên, nhân lúc anh bắt máy, Chung Bình thoát thân, nhân tiện nhìn thời gian trên di động của mình.

Rất tốt, thời gian vẫn còn dư dả, có mấy tin weixin mới, cô ấn vào mở ra.

Là Mai Mai, hỏi cô Từ Điển đang làm gì, tại sao Từ Điển không trả lời tin nhắn của cô ấy, mấy tin liên tiếp. Chung Bình nhìn thời gian tin đến, hình như là lúc cô và Lục Thích...

Mặt Chung Bình nóng lên, nhanh chóng gửi lại tin.

Xong việc, thấy Lục Thích còn đang cúi đầu chăm chú gõ di động, cô bỗng nhiên nhớ tới vòng bạn bè kia.

"Đang nói chuyện với ai thế?"

"Hả?... Cao Nam."

"Bàn chuyện công việc à?"

"Ừ... Anh thấy đã đến lúc để cho Lục Học Nhi ôm đứa bé đi gặp ông già rồi." Lục Thích cùng lúc làm hai việc, vừa đánh chữ vừa trả lời.

Chung Bình nghe vậy im lặng.

Lục Thích gửi tin xong, ngẩng đầu thấy Chung Bình ôm chăn, nhìn cô chăm chăm, cười hỏi: "Nhìn đến đơ người à?"

"Anh xong việc chưa?"

"Xong rồi."

Chung Bình ngồi thẳng người, sau đó bắt đầu tính số: "Nói đi, sao hôm đó lại ăn sáng chung với Chương Hân Di?"

Lục Thích: "..."

Cuối cùng Lục Thích cũng nhớ tới tiếng chất vấn của cô trong điện thoại, lập tức kể rõ ngọn ngành: "Cô ta vào công ty anh làm tài vụ, hôm đó anh chạm mặt cô ta ở bãi đỗ xe cũng mới biết, ăn sáng chỉ là trùng hợp thôi."

Nói dăm ba câu giải thích rõ ràng, Chung Bình: "Thật sao?"

"Có gì mà giả chứ." Lục Thích hỏi, "Nhưng sao em biết vậy?"

Chung Bình ấn di động mấy cái, đưa cho anh xem: "Này."

Lục Thích cầm di động nhìn vòng bạn bè kia: Cuối cùng đã không cần ăn sáng một mình nữa rồi, bravo! Bữa sáng nhà hàng này được lắm, còn có thể xem tạp chí cùng ngày, đề cử!

Đừng nói bữa, tôi vẫn là cún độc thân.

Bên dưới còn có mấy tấm ảnh, anh nhìn thấy tay và quần áo mình.

Lục Thích: "Chắc, thật xấu!"

Chung Bình: "Tật xấu gì?"

"Ăn một bữa chụp một đồng ảnh."

"... Khi ăn em cũng chụp ảnh mà."

Lục Thích: "Em thì khác."

"... Hừ."

Lục Thích liếc cô, đột nhiên ôm lấy cổ cô, "Em ghen hả?"

Chung Bình: "Em ghen đấy thì sao?" Giọng nói rõ ràng, còn hơi kiêu ngạo.

Lục Thích vô cùng vui vẻ, trong lòng thoải mái giống như nằm trên sân thượng tắm nắng, ôm lấy Chung Bình, mọi phiền muộn ném hết ra sau đầu.

Chung Bình: "..."

Chung Bình đặt cằm lên bờ vai anh: "Sau này anh không được chiến tranh lạnh nữa, có gì bất mãn cứ nói với em."

var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");

"Anh không hề bất mãn với em."

"Không được chiến tranh lạnh với em."

"Không chiến tranh lạnh."

"Không được ăn sáng riêng với người phụ nữ khác."

Lục Thích cười: "Ừ, chỉ ăn với một mình em thôi."

"... Ai thêm"

Lục Thích cười, thấp giọng nói: "Là anh không tốt."

Chung Bình: "..."

Chung Bình hôn vành tai anh. Cơ thể Lục Thích căng thẳng, lập tức muốn làm theo, Chung Bình ngăn lại, "Mau dậy thôi!"

Lục Thích: "..."

Lại thân mật một lúc, cuối cùng hai người cũng dậy. Chung Bình chạm chân xuống đất, cơ thể hơi khó chịu, bọc kín chắn ngồi xổm trước va li tìm quần áo. Lục Thích cài cúc áo, ngồi ở bên chôn cùng cô, cầm lấy một thứ: "Mặc cái này."

Chung Bình: "... Giật lấy khỏi tay anh."

Áo ngực rơi xuống đất.

Cầm quần áo, nhặt áo ngực lên, Chung Bình đi vào nhà tắm, chờ khi cửa mở ra cô đã ăn mặc chỉnh tề.

Rửa mặt xong hai người xuống nhà, Chung Bình đi trước nhìn thấy đồng đội vẫy tay với cô: "Em gái Tiểu Chung hôm nay dậy muộn nha, nểm thử tay nghề của anh đi."

"Tay nghề của cậu á, bánh mì nướng và mút quả có sẵn."

"Ha ha ha!"

Tiếng bước chân hơi nặng, vẫn còn đang tiếp tục, mọi người ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, đột nhiên toàn bộ đều im lặng.

Lục Thích nhìn từ trên cao xuống chào hỏi: "Chào mọi người, tôi là Lục Thích, là tình nguyện viên của SR phân đội Nam Giang, hôm qua đến trễ chưa kịp chào hỏi mọi người." Quay đầu nhìn về phía đội trưởng Hà ở cửa nhà bếp, "Chào buổi sáng đội trưởng Hà!"

Đội trưởng Hà: "... Chào cậu."

"Hoan nghênh hoan nghênh, Lục Thích à? Tôi là..." Mọi người hoàn hồn, lần lượt tự giới thiệu, cho rằng bên phân đội Nam Giang có chuyện gì.

Không khí vui vẻ, có người đột nhiên nghĩ ra gì đó hỏi: "Thế tối qua cậu ngủ ở phòng nào?"

Chung Bình cầm miếng bánh mì nướng, quay đầu nhìn anh.

"Chắc..." Lục Thích cười, quét xong mút đưa cho Chung Bình, lại lấy miếng bánh mì kia trong tay cô, tiếp tục quét mút, nói: "Hôm qua tới muộn, không muốn làm phiền mọi người, nên trải chăn nằm dưới đất phòng Tiểu Chung."

Nói xong nhìn Chung Bình: "Ăn đi, chỗ ấy có đủ không? Phòng bếp có gì thì anh nấu cho em bát mì nhé?"

Mọi người sùng sốt.

"... Đủ rồi." Chung Bình khê ho ra hiệu cho người bên cạnh, nói với mọi người, "Đây là bạn trai tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Đi Mỹ huấn luyện (Phần 4)

Sau khi đã kích mọi người thật mạnh, Chung Bình tập trung ăn sáng, Lục Thích tiếp tục bắt chuyện với mọi người: "Mọi người ăn đi, hình như còn phải đi huấn luyện mà."

"Đúng vậy, ăn thôi!"

"Trong nhà bếp còn thức ăn đấy, có phải vừa rồi có người hấp bánh bao không?"

"Bánh bao ở đâu thế? Cậu mang từ trong nước à?"

Mọi người vui vẻ trở lại.

Bên dưới bàn đùi Lục Thích cõ Chung Bình, cô cúi đầu ăn bánh mì nướng, liếc anh, che giấu khóe miệng cong lên, "đáp lễ" ở dưới bàn.

Sự mờ ám giấu trong nắng sớm náo nhiệt.

Chung Bình ăn không no, nói với Lục Thích một tiếng, đi vào nhà bếp, thấy Từ Diễm đang rửa bát, cô hỏi: "Có mì không?"

"Trong tủ có mì gói, ngăn kéo phía dưới có mì sợi." Từ Diễm lưu loát trả lời, hỏi, "Cô ăn không no à? Hay là tìm đồ ăn cho Lục Thích?"

"Tôi." Chung Bình lấy mì gói ra, vừa xé vừa nói: "Đêm qua mấy giờ anh đi ngủ?"

"Mười một mười hai giờ, sao thế?"

"Sao anh không trả lời tin nhắn của Mai Mai, không thấy à?"

Từ Diễm ngừng lại một chút, cầm lấy một chiếc bát bẩn, dùng sức rửa sạch, "À, đúng, không thấy."

Chung Bình liếc anh ta, dòi tầm mắt, tiếp tục đồ gia vị vào, "Buổi sáng cũng chưa đựng đến điện thoại?"

"Ừ, đúng thế."

Chung Bình dừng tay, quan sát anh ta: "Anh làm sao thế?"

"... Cái gì mà làm sao?"

"Anh chột dạ."

Từ Điển: "Một cô nhóc như cô biết cái gì là chột dạ chứ? Trong lòng tôi có gì yếu đuối chứ!"

Chung Bình cười: "Tôi là cô nhóc sao? Anh chột dạ đến mức nói năng lộn xộn rồi đấy." Nói xong, đổ nước nóng vào bát, bỏ thêm một câu, "Giấu đầu hở đuôi."

Tay Từ Điển đầy bọt nước rửa bát, chống nạnh: "Cô hồng mắt rồi, nói lòng tôi gì chứ..."

"Mại Mại thích anh."

Từ Điển đang lái nhai im bất.

Một lát sau Từ Điển tiếp tục rửa bát, cúi đầu nói: "Rõ ràng như vậy sao?"

Chung Bình: "Ừ."

"... Cô nói xem phụ nữ các cô sao không biết rụt rè là gì thế."

"Anh thích che giấu chuyện, cố tình nói ngược với lòng mình thế này sao?"

"Không thích."

"Vậy anh muốn loại rụt rè sao?"

Từ Điển chần chừ nói: "Vấn đề là Mại Mại giống như người anh em của tôi ấy, vốn làm anh em tốt nhiều năm như vậy, đột nhiên lại thể hiện với tôi như thế... Trước đó ăn cơm xem phim còn rất bình thường, trước khi đi Mỹ hai ngày, cô ấy lại đột nhiên..."

Chung Bình suy nghĩ, "Có thể là do anh phản ứng quá kém, cho nên Mại Mại không chờ được nữa... hôm đó mới thổ lộ thẳng với anh?"

Từ Điển: "Sao cô biết?"

Chung Bình cười: "Tính cách của Mại Mại ai chả nhìn ra."

Từ Điển thở dài: "Cô nói xem chúng tôi vốn là anh em tốt kẻ vai sát cánh, cô ấy còn cao to cường tráng hơn tôi, tôi thích là người giống như cô..."

"Hả?" Chung Bình nhìn anh ta.

Từ Điển "chặc" một tiếng, "Đừng nghĩ vớ vẩn, tôi là nói về ngoại hình kiểu cô ấy, ngoài ngoại hình ra cô chả có điểm nào giống phụ nữ cả!"

Chung Bình: "..."

Chung Bình không so đo với Từ Điển: "Vậy hiện tại anh là thế nào với Mại Mại?"

Từ Điển không đáp.

Chung Bình: "Con người Mại Mại như thế nào không cần tôi nói nhiều lời, cô ấy tốt như thế nào chúng ta đều biết, tối qua anh không trả lời tin nhắn của cô ấy, cô ấy rất sốt ruột, sáng nay tôi đã nhắn lại cho cô ấy, cho nên anh không trả lời cũng không sao. Đúng lúc có mười mấy ngày này suy nghĩ cho kỹ, chờ sau khi về nước cho cô ấy một đáp án, nhất định không được kéo dài, tuổi của Mại Mại cũng không còn nhỏ nữa."

Từ Điển nhỏ giọng: "Biết rồi... Đây cũng là lần đầu tôi bị phụ nữ theo đuổi, nên không quen."

Mỳ đã chín, Chung Bình sớt một nửa ra bát, "Dù sao có thành hay không cũng không ảnh hưởng lớn đến tình bạn, anh đừng có áp lực."

Từ Điển cười: "Biết rồi!" Nói tiếp, "Thấy cô đã trở thành đạo sĩ trong lĩnh vực này, kinh nghiệm còn rất phong phú nữa đấy, ở trong nước ân ái còn chưa đủ, tới nước ngoài còn không để cho mắt chúng tôi thanh tịnh một chút, cô và Lục Thích không nên ngược đãi thân chúng tôi như vậy."

Chung Bình bưng hai bát mỳ xoay người, bỏ lại một câu: "Anh có bản lĩnh thì ngược chúng tôi đi, tôi không ngại đâu."

"Tôi muốn khiếu nại."

Tiếng khiếu nại truyền ra từ nhà bếp, Lục Thích ôm tay dựa vào tường, nhìn thấy người bên trong đi ra nói: "Thành chuyên gia tình cảm?"

Chung Bình ra về cụt non: "Aiz, hai cái con người kia không để cho người ta bót lo."

Lục Thích cười to, cầm bát trong tay cô, nhân lúc không có ai chú ý, hôn lên mặt cô một cái, chép miệng: "Miệng đầy mùi phụ nữ, ai nói em không phải phụ nữ chứ?"

Chung Bình đá anh một cái: "Anh nghe lén được bao nhiêu rồi?"

"Ai nghe lén, không phải anh sợ quấy rầy hai người nói chuyện à." Lục Thích đề lên bàn, "Mau ăn đi, nờ hết ra rồi."

Ăn sáng xong, đội ngũ đi đến trung tâm huấn luyện, Lục Thích ngênh ngang đi theo.

Hôm nay vẫn tiến hành huấn luyện cứu viện trực thăng vùng núi như cũ, trước khi xuất phát trò chuyện mấy câu, huấn luyện viên người Mỹ kể về chuyện cứu viện đã trải qua sinh động như thật, sau đó anh ta bắt đầu khua chân múa tay khiến mọi người cười to.

Chung Bình cười, thấy người ở bên ngoài nhàm chán đi tới đi lui, cô gọi: "Lục Thích!"

Lục Thích quay đầu.

Chung Bình ngoắc tay: "Lại đây!"

Lục Thích nghe theo đi qua.

Huấn luyện viên người Mỹ nhiệt tình chào hỏi anh, hỏi tên, giới thiệu, rồi tiếp tục khua chân múa tay kể chuyện.

Chung Bình nhỏ giọng nói với Lục Thích: "Anh ta làm người chỉ huy dẫn đường trên mặt đất, trong sách có đó, anh còn nhớ không?"

Lục Thích nhìn lại, nói: "Chỉ hướng rẽ cho trực thăng?"

"Đúng vậy."

Tay trái duỗi ra, chỉ sang phải, ý bảo phi công rẽ trái.

Hai tay để sang hai bên, lòng bàn tay vẫy xuống, ý bảo di chuyển xuống dưới.

Huấn luyện viên làm động tác dẫn đường chỉ huy trên mặt đất, nói xong, lại nói về những hạng mục an toàn với bọn họ, ví dụ như diện tích dây thừng hạ xuống sân bay không thể nhỏ hơn 8 mét vuông, độ dốc mặt đất phải nhỏ hơn 30 độ.

Từ nông đến sâu, đưa Lục Thích tiến vào một lĩnh vực mới.

Trước khi chuẩn bị xuất phát, đội trưởng Hà thì thầm với huấn luyện viên người Mỹ, huấn luyện viên quan sát Lục Thích, gật đầu. Đội trưởng Hà gọi: "Tiểu Lục, cậu chung đội với Tiểu Chung, đi theo phi công học hỏi."

Lục Thích kinh ngạc, đáp luôn: "Vâng!"

Chung Bình là tổ đầu tiên, mặc đồng phục, đội mũ bảo hiểm, bay đến đỉnh núi, trực thăng tìm kiếm hạ xuống một chút, xe trục kéo của Từ Diễm thả Chung Bình xuống, cô phát hiện địa hình nguy hiểm, dùng tay ra hiệu, xe trục kéo lập tức được dịch lên, Chung Bình lại thăm dò một lúc, thảo luận phương án với mọi người.

Lục Thích nín thở chờ cô đi lên, lúc này tinh thần mới thả lỏng, lặng lẽ nghe bọn họ nói một đồng từ ngữ chuyên nghiệp.

Lục Thích quan sát một ngày, nhìn thấy Chung Bình lên rồi lại xuống, quay về trong gió, khi hạ xuống mặt nước còn mặc áo cứu sinh, lúc đi lên toàn bộ ống quần đều ướt, thời tiết đã chuyển lạnh, gió thổi mạnh, nhưng mặt cô không hề biến sắc.

Một ngày huấn luyện chấm dứt, trở lại kí túc xá, Chung Bình tắm rửa thay quần áo, Lục Thích mượn xe, đi siêu thị mua một đồng hồ, vào cửa hét to: "Lại đây, coi như quà gặp mặt tôi mua cho mọi người."

Mọi người reo hò, cướp đoạt, Lục Thích lên lầu, Chung Bình quây khăn tắm mở cửa cho anh, miệng nhanh chóng bị anh nhét đồ vào.

Chung Bình nhai, "Quả chà là?"

Lục Thích: "Đội một lát rồi pha sữa cho em uống."

"Quả chà là ở đâu ra thế?"

"Anh mua."

"Anh vừa đi ra ngoài à?"

"Ừ."

Lục Thích ôm eo cô, kéo cô dán sát vào người, tay Chung Bình để trước ngực anh, cười: "Đừng làm vậy, còn phải đi xuống ăn cơm đây."

"Em biết anh muốn làm vậy à?"

"... Mắt anh đang nhìn chỗ nào thế?"

Qua một lát, "Tay... bỏ tay ra! A... Lục Thích!"

Hai người trêu đùa một lúc, nước trên tóc Chung Bình nhỏ ra ga giường, hôn một lúc lâu, cuối cùng Lục Thích buông cô ra đi vào nhà tắm.

Chung Bình tìm quần áo mặc, vừa mặc được một nửa, Lục Thích cầm máy sấy đi ra, nói: "Ngồi xuống, dịch móng lại đây."

Chung Bình mặc áo phông, kéo dịch áo xuống dưới: "Anh sấy cho em à?"

"Ừ."

Bật máy sấy lên, Chung Bình tựa lưng vào anh, tiếng máy sấy ầm ầm, cô ăn chà là, ngửa cổ nhìn người đằng sau, trong nháy mắt mắt Lục Thích ánh trong mắt cô, cô nhìn thấy mình trong mắt anh, cắn chà là, khoe miệng mỉm cười.

Lục Thích cúi đầu, cắn nửa quả chà là, tiếng máy sấy vẫn ầm ầm, mùi thơm lan tỏa trong miệng.

Bên kia, thành phố Nam Giang.

Lục Học Nhi vừa ăn sáng xong, có người nhấn chuông ngoài biệt thự, cô ấy nhìn qua, bảo người giúp việc mở cửa.

"Cậu Cao." Người giúp việc quay đầu, "Tiểu thư, là cậu Cao đến."

Lục Học Nhi rút khăn giấy ra lau miệng, "Biết rồi, là cậu Cao mà thôi có gì phải hô to gọi nhỏ." Nhìn về phía người tới, "Sao lại là anh, thật sự là khách quý, Thẩm Huy đâu?"

"Thẩm Huy đi công tác." Cao Nam hỏi, "Cô có ổn không? Cha cô đang chờ ở bệnh viện."

Lục Học Nhi dựa vào bàn, rung chân nói: "Anh tôi không ở đây, một mình tôi thực sự không dám đi bệnh viện."

"Ngài Lục muốn gặp đứa bé lâu rồi, trước đó cơ thể cô không tốt, hiện tại đã nghỉ ngơi ổn, sớm muộn gì cũng phải gặp."

"Anh phiền thật đấy, tôi có nói không đi đâu." Lục Học Nhi gọi sang bên kia, "Ôm Cồn Cồn ra đi."

Thím Nguyệt ôm đứa bé ra, Lục Học Nhi thuận thực nhận lấy, dỗ dành: "Cồn Cồn ngoan, không khóc, gọi mẹ nào."

Đùa giỡn một lúc, cô ấy bảo Cao Nam: "Nhìn đi, đáng yêu nhỏ."

Cao Nam nhìn: "Ừ, rất đáng yêu."

Lục Học Nhi trêu đứa bé: "Nào, gọi cha đi."

Sắc mặt Cao Nam lập tức biến đổi.

Lục Học Nhi nhìn anh ta cười to: "Nhìn anh sợ tới mức đen mặt rồi kìa, ha ha ha, thú vị ghê."

"... Loại chuyện này đừng có đùa linh tinh, đi thôi, không còn sớm nữa." Cao Nam xoay người.

Lục Học Nhi: "Anh có thái độ gì thế, cả ngày xụ mặt, ai thiếu tiền anh chứ? Thứ gì tôi không có chứ không bao giờ thiếu thời gian."

Cao Nam làm như không nghe thấy.

Người giúp việc và thím Nguyệt đi theo ra ngoài, đoàn người từ từ đi đến bệnh viện Cảnh Sơn.

Thần sắc ông Lục khá tốt, đang nhỏ giọng nói chuyện, thấy Lục Học Nhi đi vào, ngừng lại, hất tay, người bên cạnh tự giác ra ngoài.

Lục Học Nhi ôm con: "Cha."

Ông Lục cup mắt: "Lại đây."

Lục Học Nhi từ từ đến gần.

Ông Lục vươn tay, động tác chậm chạp, hơi run rẩy, Lục Học Nhi nhìn mặt ông, cẩn thận để đứa bé vào trong lòng ông.

Ông Lục ôm lấy, cúi đầu xem đứa bé.

Lục Học Nhi thờ phào: "Cha, đứa bé đã được đầy tháng rồi, đẹp hơn lúc mới sinh bao nhiêu, tên mẹ của bé là Cỗn Cỗn, tên chính con muốn gọi là.."

"Gọi Lục Tu." Ông Lục nói.

"Lục Tu?"

"Tu, trong đó có ngọc có giấy (*), người đeo vương miện trên đầu."

() Từ Tu "珣" trong tiếng Trung do hai từ "珏" và "页" ghép thành*

"Lục Tu?" Lục Học Nhi lăm bằm

Ông Lục cũng không nhiều lời, chọc chọc đứa bé, hỏi: "Con đi với ai tới?"

"Cao Nam."

"Cậu ta ở bên ngoài?"

"Vâng."

"Gọi cậu ta vào đây."

Lục Học Nhi khó hiểu, ôm lấy đứa bé, ra ngoài gọi người, "Cha tôi gọi anh vào."

Cao Nam im lặng đi vào.

Ông Lục cười nói: "Đóng cửa, chúng ta nói chuyện riêng một lát."

Cao Nam suy nghĩ, đóng cửa phòng lại.

Nước Mỹ.

Ăn xong bữa chính, Chung Bình và Từ Điền ở trong phòng viết báo cáo, mấy người khác ăn BBQ trên sân thượng.

Lục Thích ăn năm sáu xiên nướng, trò chuyện câu được câu chăng với mọi người, sau khi tan cuộc, người trong phòng vẫn còn đang bận rộn, anh cũng không quay lại quấy rầy, cầm mấy xiên cánh gà, ngồi xuống, đặt lên lò nướng.

Bên cạnh truyền đến tiếng bật Coca, Lục Thích liếc người kia, nhận lấy mở ra: "Lại là nước giải khát, không thể uống rượu sao?"

"Người của SR bình thường sẽ cố gắng hạn chế uống rượu." Đội trưởng Hà nói.

"Tại sao?"

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

"Uống say đi cứu viện, không phải là chuyện xấu sao?"

Lục Thích cười lắc đầu: "Lại là cứu viện."

Đội trưởng Hà kéo ghế, ngồi cạnh anh: "Sao thế, cậu gia nhập SR không phải là vì cứu người à?"

"À... vâng." Lục Thích nhấp đồ uống.

Đội trưởng Hà mỉm cười, chỉ vào cánh gà trên lò nướng, nói: "Lúc mới tới cậu là cái này."

Lục Thích cúi đầu nhìn, "Có ý gì?"

Đội trưởng Hà lật cánh gà, "Hiện tại là này..."

Mặt trái cánh gà đã đổi màu, mùi dầu bốc lên, Lục Thích nhú mày, chờ ông nói tiếp.

"Chín rồi (**)." Đội trưởng Hà nói.

Lục Thích: "..."

Đội trưởng Hà cười: "Chín chắn (***) hơn một chút, dù trước đó cậu ôm lòng gì gia nhập SR, ít nhất hiện tại tôi có thể nhìn thấy sự chuyển biến của cậu."

(**), (***) *Đội trưởng Hà chơi chữ vừa chỉ gà chín, vừa chỉ sự chín chắn của Lục Thích*

Lục Thích tùy ý nói: "Tôi có lòng gì chứ."

"Có lòng gì thì trong lòng cậu biết rõ." Đội trưởng Hà nhớ lại, "Trước đó Chung Bình phản đối cậu gia nhập, là tôi thuyết phục con bé."

Lục Thích sùng sốt: "Chung Bình... phản đối?"

"Đương nhiên là phản đối, SR không phải là nơi cho phú nhị đại các cậu chơi bời."

Lục Thích nhớ tới những lời Chung Bình nói với anh, cười hỏi: "Vậy sao chú lại cho tôi gia nhập?"

Đội trưởng Hà trầm tư một lúc, nói: "Tiểu Chung nói SR không phải là trường học, tôi lại cảm thấy mỗi góc trong xã hội đều là một trường học, dạy người hư hỏng, dạy người tốt đẹp, dạy người từ một tờ giấy trắng nhuộm thành đủ mọi màu sắc. Chỉ cần không thối nát sẽ luôn có cơ hội chuyển màu, con người chưa đến mức không có thuốc chữa sẽ luôn có cơ hội thay đổi. Mặc kệ cậu có tính toán ban đầu là gì, dùng màu sắc gì tiến vào SR, tôi tin các cậu sẽ bị nhuộm màu một lần nữa."

Đội trưởng Hà cười: "Đây là Tiểu Chung nói với tôi."

Lục Thích cúi đầu, suy nghĩ, hỏi: "Tính toán ban đầu của Chung Bình khi vào SR là gì?"

Đội trưởng Hà nhún mày, trả lời một nẻo: "Lúc cậu vừa tới, cậu có màu như quả ớt vừa thu hoạch, Tiểu Chung cũng giống cậu."

Lục Thích: "..."

Đội trưởng Hà cười ha ha lật cánh gà, quét tương lên, "Mấy tháng nay cậu ở cùng với chúng tôi, đã trải qua các loại huấn luyện, cứu hỏa, trên mặt nước, cống người, bây giờ còn học xong lái máy bay, gia nhập đội cứu viện không trung SR, giống như cánh gà này..."

Ông đưa cánh gà đã nướng chín cho đối phương, "Mặc kệ cậu nướng cánh gà này vì ai, hiện tại nó đã chín rồi, hi vọng cậu sẽ không phụ lòng sự trả giá nửa năm nay."

Lục Thích nhìn cánh gà, im lặng thật lâu, cuối cùng nhận lấy.

Đội trưởng Hà tạm biệt anh, Chung Bình ở trong phòng thấy người đã đi, nói mấy câu với Từ Diễm, hai người ra ngoài.

Từ Diễm chào qua Lục Thích, cầm đồ chạy xuống lầu. Lục Thích đưa cánh gà đã nướng chín cho Chung Bình: "A..."

Chung Bình cắn một miếng, lại hỏi: "Vừa nói gì với đội trưởng Hà thế?"

Lục Thích: "Nướng cánh gà như thế nào."

Chung Bình liếc cánh gà trên tay, cười nói: "Đội trưởng Hà nhảm chán như vậy sao?"

Lục Thích cười, dang tay ra: "Lại đây."

Chung Bình nhìn xuống lầu, không thấy có ai, cô mới ngồi lên đùi Lục Thích, cúi đầu gặm cánh gà.

Lục Thích hôn cô một cái, "Ăn được không?"

"Vâng, ngon lắm."

"Vậy anh đun cho em cốc sữa nóng, ăn mấy quả chà là rồi đi ngủ nhé."

Chung Bình để cánh gà lên miệng anh, "Anh ăn đi."

Lục Thích cắn một miếng.

Chung Bình lấy ngón tay lau khóe miệng anh, cười nói: "Anh có nhớ lần cá cược em thắng vật tay anh không?"

"Ừ."

"Lần đó em chơi ăn gian, coi như anh thắng đi."

Lục Thích nhún mày: "Anh thắng? Vậy phần thưởng gì cũng được sao?"

"Được hết."

Lục Thích cố ý đưa tay sờ vào trong áo cô, "Đều được?"

Chung Bình dịch ra, "Đừng làm vậy, dầu mỡ dính hết lên quần áo rồi."

Lục Thích cười, tựa vào ghế: "Vậy để anh đây suy nghĩ cho kĩ."

Chung Bình để anh nghĩ, ăn hết cánh gà, cô rút tờ khăn giấy ra lau miệng, quay đầu lại, chạm vào tâm mắt của Lục Thích.

Chung Bình hỏi: "Nhìn gì thế?"

Lục Thích uể oải đáp: "Em rất đẹp."

Chung Bình: "..."

Lục Thích nhìn cô, nói tiếp: "Sau này em cứu người, anh lái máy bay chở em."

"Hả?" Lần thứ hai Chung Bình nghe anh nói chuyện này.

Lục Thích ngồi thẳng người dậy, tiếp tục ôm eo Chung Bình, nói tiếp: "Anh đưa em đi đến bất cứ nơi nào em muốn."

"Vâng!" Chung Bình gật đầu.

"Về phòng." Đột nhiên thay đổi đề tài, Lục Thích ôm cô, vội vàng đứng dậy.

"Á..." Chung Bình ôm cổ anh.

Lục Thích nâng mông cô, đi vào phòng, đá cửa lại. Ánh trắng như nước, tiếng cười vui, tiếng rên rỉ, nửa đêm Lục Thích xuống lầu pha cốc sữa nóng, lại lấy chà là đốt cho Chung Bình, lấy ra một chiếc áo mưa, trên mặt đất là hai hộp trống không.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đi Mỹ huấn luyện (Phần 5)

Hôm sau Lục Thích tinh thần phấn chấn thức dậy, Chung Bình vẫn còn đầu bù tóc rối, nhắm mắt ôm đầu gối, buồn ngủ mơ màng nói: "Chiếc màu xám."

Lục Thích lấy một chiếc áo lót màu xám từ trong va li ra, "Cái này?"

Chung Bình cố gắng nhắc mí mắt, "Ừ."

"Quần lót thì sao?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích chọn ra một chiếc quần lót trắng in hình quả dưa, "Anh cứ tưởng nội y của em toàn một màu, vậy mà còn có cả hình hoạt hình sao?"

"... Bỏ ra." Chung Bình tỉnh táo.

Lục Thích cười: "Hôm nay mặc cái này đi."

"... Không."

"Mặc cho anh xem."

Lục Thích đi thẳng về phía giường, mở ổ chăn ra, kéo cô, mặc quần lót vào. Chung Bình đá chân trốn tránh, vui đùa ầm ĩ một lúc lâu, vẫn bị bắt mặc vào.

Chung Bình mặc nội y đi vào nhà tắm rửa mặt, Lục Thích nhanh tay vỗ mông cô, nhìn cô đi vào, nói: "Anh tính mai về nước."

Chung Bình dừng bước, quay đầu nhìn anh: "Ngày mai ư?"

"Đi đột xuất quá, còn một đồng việc chưa giải quyết, hơn nữa..." Lục Thích hất cằm, "Anh còn phải luyện bay, bọn em huấn luyện, anh cũng phải thể

chứ."

Chung Bình suy nghĩ, gật đầu: "Anh đã đặt vé máy bay chưa?"

"Lát nữa đặt."

Chung Bình đi vào đánh răng: "Vây anh đừng ngủ nữa, tối nay ngủ sớm một chút, ngày mai phải bay mười mấy tiếng, lên máy bay ngủ không ngon đâu."

Lục Thích đi theo vào WC, miệng Chung Bình đã đầy bọt kem đánh răng, anh ôm cô từ phía sau, nói: "Tối nay chúng ta đi hẹn hò."

"Hẹn hò?" Miệng Chung Bình đầy bọt nói không rõ.

"Em không cần quan tâm, cứ để anh." Lục Thích nói.

Từ hôm tới Mỹ đến nay, mỗi ngày ngoài việc ăn cơm huấn luyện ngủ nghỉ, Chung Bình còn chưa đi đâu chơi, nghe Lục Thích nói như vậy, lúc huấn luyện ban ngày, ý chí chiến đấu của cô càng tăng vọt, chờ thể giới hai người buổi tối.

Kết thúc một ngày huấn luyện, trở lại ký túc xá ăn cơm, Lục Thích ra hiệu bằng mắt cho Chung Bình, cô gật đầu, sau đó rửa mặt đi ra, Lục Thích đã ngồi trong xe chờ cô.

Chung Bình ngồi bên ghế lái, xe khởi động.

Mấy người trong kí túc xá đang ăn uống, cắn răng nhìn theo, châu đầu ghé tai khoa trương kêu: "Tôi phải gọi điện thoại cho bà xã xin cái ôm mới được."

Mọi người bật cười.

Xe chạy đến một bãi biển, Chung Bình xuống xe hít thở sâu: "Thoải mái quá đi."

Lục Thích lấy một thùng đồ từ sau cốp xe ra, nói: "Đi thôi."

Chung Bình cởi giày ra, xách giày, bước theo anh.

Hạt cát mềm mại, dẫm dưới chân vô cùng thoải mái, Chung Bình hỏi anh trong thùng đồ gì.

"Lần trước lúc ở nhà anh, không phải anh nói mang em đến bờ biển đi dạo sao? Lần này vừa khéo cách kí túc xá gần." Lục Thích mở thùng, lấy một tấm thảm từ trong ra, lại lấy một đồng ngọn nến, "Đồ đó, em xem đi."

Chung Bình ngồi xổm xuống cầm một ngọn nến lên quan sát, cười: "Anh muốn bữa tối dưới ánh nến sao?"

"Ừ, có thích không?"

"Em nói không thích thì sao đây?"

"Em không được lựa chọn." Lục Thích nói thẳng.

Chung Bình: "Vây em thích."

Lục Thích bị chọc cười vì bộ dáng này của cô, hôn cô một cái, lấy bật lửa châm nến. Ước chừng hơn mười ngọn nến, hợp lại thành hình trái tim, lại lấy ra pho mát và rượu vang, huơ huơ điện thoại di động, nói: "Đoán xem anh muốn làm gì."

Chung Bình ăn vụng một miếng pho mát: "Làm gì thế?"

Lục Thích liếc cô: "Hai mươi ngày này em tính không post lên vòng bạn bè sao?"

Chung Bình liếm ngón tay, chạy vài bước, tạo dáng pose: "Mau chụp đi!"

Lục Thích buồn cười, trong tiếng thúc giục của cô chụp ảnh.

Tối nay Chung Bình mặc váy dài bên ngoài khoác áo mỏng, chụp ảnh rất phù hợp, chân ngâm trong nước biển, lạnh đến mức khiến cô run rẩy, Lục Thích liếc thấy, ngoắc tay: "Lên thôi, tối lạnh lắm."

"Không sao." Chung Bình vẫn đứng trong nước, "Chụp cho em mấy tấm nữa, chụp cả khối đá ngầm bên kia nữa nhé."

Lục Thích đành phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Chụp ảnh xong, rượu cũng đã mở ra, Lục Thích rót hai chén, Chung Bình cúi đầu post lên vòng bạn bè, Lục Thích nhìn qua.

Chung Bình: Ban ngày họp, buổi tối đi dạo bãi biển, không biết có thể bắt được cua không, các vị giáo sư vất vả, chờ mong hội nghị ngày mai!

Bên dưới là đồng ảnh vừa chụp xong.

Lục Thích cầm chén rượu, đập lên vai cô, cười: "Bịa chuyện cũng trôi chảy như vậy."

Chung Bình hừ một tiếng.

Lục Thích để chén rượu lên trước miệng cô, Chung Bình thuận theo uống, trên di động nhanh chóng có lời nhắn, là mẹ dặn cô đừng làm việc quá vất vả, Chung Bình nhanh chóng trả lời lại.

Uống rượu vang kèm pho mát, gió biển thổi thoảng thức cảnh đêm, Chung Bình dựa vào lòng Lục Thích, hai người nhỏ giọng nói chuyện, không bao lâu sau Lục Thích có điện thoại, phá vỡ cuộc trò chuyện của hai người.

Lục Thích bắt máy, Chung Bình nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, một lát sau, hôn anh một cái, Lục Thích quay đầu lại, cười sờ mặt cô.

Chung Bình ngáp một cái, nằm xuống bên cạnh, nghe người trò chuyện, cô buồn ngủ.

Một lát sau.

Lục Thích kết thúc cuộc gọi, quay đầu tìm người, thấy Chung Bình nằm úp sấp mặt xuống, nhắm mắt ngủ, anh mỉm cười, ghé sát vào xem.

Nhìn một lúc lâu, anh chống tay, nằm nghiêng bên cạnh, ngón tay néo lỗ tai, gạt tóc cô, cuối cùng sờ vào mũi cô.

Khóe miệng Chung Bình cong lên, "A..." Qua một lúc, xoay người, mở to mắt: "Làm gì thế?"

"Có muốn hô hấp nhân tạo không?" Lục Thích hỏi.

Chung Bình cười: "Không cần."

"Ồ."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(['a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563',"inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Tư thế của Lục Thích vẫn không thay đổi, bóp mũi cô, sau một lúc lâu, Chung Bình ngạt thở, nói bằng giọng mũi: "Muốn."

Lục Thích cười, bỏ tay ra cúi đầu, miệng đối miệng làm hô hấp nhân tạo cho cô, một lúc lâu mới xong, người bên dưới thở hổn hển, Lục Thích nói: "Thiếu kinh nghiệm, để anh luyện thêm mấy lần nữa."

Chung Bình: "Có muốn em dạy cho anh không?"

Mắt Lục Thích sáng ngời: "Được!"

Chung Bình xoay người đứng lên, đề anh xuống.

Tóc rơi xuống, cô vén ra sau tai, cúi đầu nhìn anh nói: "Còn nhớ phương pháp cấp cứu không?"

"DRCBA." Lục Thích nói, "Danger, xung quanh không có người."

Chung Bình cười: "SE, anh là ai?"

"Lục Thích."

"Em là ai?"

"Người phụ nữ của anh."

Tay Chung Bình đề lên ngực anh, Lục Thích lập tức nói: "Không cần hồi phục tim phổi đâu, hiện tại anh không thể thở nổi."

Chung Bình không nhin được bật cười.

Lục Thích ôm chặt eo cô: "Mau lên."

"Vâng."

Chung Bình rút khăn giấy ra, chọc một lỗ nhỏ, đặt ở ngoài miệng Lục Thích, nói: "Hiện tại người làm hô hấp để cho vệ sinh sẽ làm một "màng hô hấp" cho người bệnh, giống như thế này."

Lục Thích: "..."

Chung Bình cúi đầu, nâng cằm Lục Thích lên, bóp mũi anh, khẽ dán lên miệng qua qua lớp khăn giấy, làm hô hấp cho anh.

Lục Thích: "..."

Lặp lại ba lần, Lục Thích ôm eo cô, ánh mắt yên lặng nhìn cô chăm chăm.

Chung Bình đứng dậy, vén tóc, khoe miệng hơi nhếch lên, vươn tay, bỏ khăn giấy ra, lại cúi đầu, truyền khí cho Lục Thích.

Không khí mới mở từ khoảng miệng tiến vào tim phổi, cổ họng Lục Thích khẽ phát ra tiếng, ôm lấy người ngồi trên anh.

Chung Bình giữ đầu anh, nhìn anh, tiếp tục truyền khí.

Trong mắt hai người chỉ có nhau.

Gió biển dịu dàng, sóng biển làm nhạc đệm, một góc trời, dưới ánh trăng, con người hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Đi Mỹ huấn luyện (Phần cuối)

Hôm sau trời còn chưa sáng, tiếng chuông báo thức từ di động còn chưa vang lên, Chung Bình mở mắt, nhìn sang bên cạnh thấy người còn đang ngủ, cô cẩn thận bỏ cánh tay để trước ngực mình ra.

Vừa di chuyển người bên cạnh đã theo phản xạ ôm chặt, Chung Bình sững sờ mấy giây, gian nan ngáp một cái, tiếp tục đẩy anh ra, thấy sức nặng của anh ép chặt, cô xoa đầu anh, buồn ngủ nói: "Em đi WC."

"Ừ..." Lục Thích trở mình, thả người.

Chung Bình thuận lợi nhồm người dậy, mở mắt mặc quần áo đi dép lê, nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng ngủ, đi ra ngoài.

Đi vào nhà bếp, Chung Bình bật đèn, tìm kiếm đồ trong tủ lạnh, bánh mì, thịt xông khói, pho mát, trứng gà, lạp xưởng, com nguội... lấy một đồng hồ ra.

Nướng com nguội thành com cháy, để lạp xưởng ở giữa tạo thành hình trái tim, đập trứng thả vào chảo, rán thịt xông khói, trứng chín lại quay sang pho mát.

Ở phòng ngủ trên lầu, Lục Thích vung tay sang bên cạnh, chiếc giường đơn khẽ rung, qua hai giây, anh đột nhiên bừng tỉnh, ôm bên cạnh: "Chung Bình..."

Sờ vào khoảng không, anh sững sốt, lập tức nghĩ ra gì đó, thở phào, nằm yên.

Nhắm mắt ngủ một lúc, Lục Thích gọi người: "Chung Bình."

Không có ai đáp lại, anh lại gọi: "Chung Bình!"

Vẫn không ai đáp, cẩn thận lắng nghe, trong nhà tắm không có chút tiếng động nào.

Cuối cùng Lục Thích bừng tỉnh, tìm một vòng xung quanh, trong phòng không có người, trong nhà tắm cũng không bật đèn.

Thời gian còn sớm, rèm cửa lộ ra ánh sáng mỏng manh, anh xuống giường mặc quần, ra khỏi phòng ngủ tìm người.

Cả kí túc xá im ắng, mọi người còn đang ngủ say, đi xuống cầu thang lầu hai, anh nghe thấy tiếng động từ nhà bếp, nghe theo tiếng đi qua.

Trong căn phòng mờ tối, chỉ có ngọn đèn trong nhà bếp, mùi thức ăn bay khắp bốn phía, trong lò nướng có ánh lửa, hai lát bánh mì được đặt trong máy nướng bánh mì, thịt xông khói chìm trong chảo dầu, cô gái mặc tạp dề đứng trước bệ bếp, tay cầm xẻng, chuyên chú nấu ăn.

Trời còn chưa sáng hẳn, đồ điện trong nhà bếp, thức ăn nóng hổi, có cô gái đang thông dong nấu bữa sáng cho anh. Anh chưa từng nhìn thấy hình ảnh nào gần dị như vậy...

Lục Thích dứt tay vào túi, lặng lẽ đứng ở cửa, tất cả cảm xúc trở về số không, yên bình ổn định, giống như trời vừa rạng sáng, đôi người vừa mới bắt đầu.

Chung Bình để bánh mỳ nướng vào đĩa, đang muốn tìm bơ lạc, đột nhiên được người ôm lấy từ phía sau, vội quay đầu, thấy người tới, cô cười: "Sao anh lại xuống đây?"

Lục Thích dán mặt vào má cô, nói: "Tỉnh dậy không thấy em đâu."

"Sao hôm nay anh dậy sớm thế? Không phải do em đánh thức anh đấy chứ?"

"Không, đột nhiên tỉnh dậy thôi." Lục Thích hỏi, "Làm gì thế?"

Chung Bình nói: "Món thập cẩm, có gì làm nấy."

Lục Thích liếc quả trứng rán hình trái tim, "Cho anh à?"

"Đều của anh hết."

Chung Bình gấp miếng trứng dứt vào miệng anh, Lục Thích giữ tay cô cắn mấy miếng. Chung Bình hỏi: "Ăn được không?"

"Ngon lắm, còn pho mát thì sao?"

"Để thêm chút nữa, anh còn chưa đánh răng đâu."

Lục Thích há to miệng, nuốt nốt chỗ trứng còn lại.

Chung Bình cười anh: "Mất vệ sinh!"

Hai người bày hết đồ lên khay, tắt đèn nhà bếp, rón rén đi lên lầu. Chung Bình đuổi Lục Thích đi đánh răng, để bữa sáng ra chiếc bàn tròn ngoài sân thượng, cô tìm hai ngọn nến tối qua chưa dùng đến.

"Anh để bật lửa ở đâu thế?"

"Trong túi quần."

"Quần đâu?"

"Anh đang mặc."

Chung Bình vào nhà tắm, móc túi anh, miệng Lục Thích ngậm bàn chải đánh răng, tay cô dán vào đùi anh, tìm được bật lửa, Chung Bình hươ hươ với Lục Thích, anh nhìn cô mỉm cười.

Ngọn lửa nhỏ được thắp lên, bữa sáng được bao quanh bởi ánh nến, gió sớm thổi, hai người ăn sáng chờ mặt trời lên.

Bên dưới lầu dần ồn ào, Lục Thích đã mặc xong âu phục, dặn dò Chung Bình: "Trong đội chỉ có mình em là phụ nữ, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, đừng cật lực, sức khỏe là quan trọng nhất." Liếc cô, "Cũng phải giữ khoảng cách thích hợp với những người khác."

Chung Bình kéo khóa, đưa túi cho anh: "Anh mới phải nhớ ấy, không được ăn sáng chung với Chương Hân Di nữa."

Lục Thích ôm cô, hôn một cái: "Anh nhớ!"

Tiện tay nhét nốt hai hộp bao cao su còn lại vào túi, "Đừng lãng phí, chờ em trở về."

Chung Bình: "..."

Chung Bình và đồng đội tiễn Lục Thích lên xe, nhiều người khó mà mở lời, Lục Thích kéo cửa xe, sờ mặt Chung Bình: "Về đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em."

"Vâng."

Cuối cùng xe taxi dần đi xa.

Chung Bình đứng tại chỗ nhìn theo một lúc lâu, để tay ra đằng sau, cúi đầu nhìn chân, di động đột nhiên có tin nhắn, Chung Bình mở ra.

Weixin từ Lục Thích: Ngoan một chút.

Chung Bình cười, nhấn lại: Vâng!

Lục Thích trở về nước, hôm sau gặp Cao Nam ở công ty, trên mặt hiện lên mấy chữ "thăng quan tiến chức", điều khiển máy bay vòng vèo trên đỉnh đầu anh ta.

Cao Nam nhìn anh một lát, cười: "Tâm trạng tốt vậy à."

"Đương nhiên rồi." Lục Thích gác chân lên bàn làm việc, lười biếng điều khiển trực thăng, đột nhiên cười, "Những ngày tháng này mới là đáng sống, cậu nhìn hiện tại xem, Thẩm Huy cũng đã có đối tượng, còn tôi, ha ha..."

Lục Thích không nhiều lời, điều khiển trực thăng đỗ xuống mặt bàn, "Cậu không biết có bạn gái tốt thế nào đâu."

Cao Nam đặt tài liệu lên bàn anh, nói: "Đó là do bạn gái anh tốt, hôm qua Thẩm Huy còn cãi nhau với bạn gái đấy, tôi cảm thấy phụ nữ thật nhiều lời."

Lục Thích nói: "Có người phụ nữ nào không nhiều lời chứ... nhưng Chung Bình thì khác, cô ấy là ngoại lệ."

"Như thế nào là ngoại lệ?"

"Không nhiều lời, không suy nghĩ linh tinh, có gì nói thẳng, độc lập kiên cường, chủ động, hiền lành, ăn nhiều, có sức khỏe."

Cao Nam: "..."

Lục Thích thờ dài, hơi nhớ nhung người, "Cũng không biết hiện tại cô ấy đang làm gì... có lẽ đang ngủ rồi."

Cao Nam đùa: "Nghe anh nói nếu dựa vào tiêu chuẩn của Chung Bình, anh tìm cho tôi một người, có lẽ tôi không ngại yêu đương đâu."

Lục Thích đã kích anh ta: "Vậy cậu cứ độc thân cả đời đi."

Buổi trưa hai người đến căn tin công ty ăn cơm, đã lâu Lục Thích không tới đây, không ngừng soi mói đồ ăn trong tủ kính, viết mấy chữ, mới cùng Cao Nam tìm vị trí ngồi xuống.

Chương Hân Di vừa đi vào căn tin, thấy Lục Thích vừa viết xong, đi đến chỗ cửa sổ ngồi, cô ta đi qua, cầm lấy quyển sổ lên nhìn, đồng nghiệp bên cạnh gọi cô ta: "Có nắm đông cô đấy, cô ăn không?"

Chương Hân Di đáp: "Tôi gặp một người bạn để qua chào hỏi đã."

Lục Thích vừa ăn được mấy miếng, bên cạnh có người đi tới, làm như quen thuộc nói: "Không ngại tôi ngồi chung chứ, hôm trước tôi đến SR huấn luyện, không thấy anh, anh lại vắng mặt."

Nói xong, cứ thế tự nhiên ngồi xuống, Chương Hân Di mỉm cười gật đầu với Cao Nam ở bên cạnh, Cao Nam lên tiếng chào: "Cô Chương."

"Đừng khách sáo thế, gọi tôi Hân Di là được rồi." Chương Hân Di nghĩ ra gì đó, mỉm cười, "Suýt chút nữa thì quên mất, hai người hiện tại đều là cấp trên của tôi, nên gọi tôi là Tiểu Chương mới đúng."

Lục Thích lúc đầu phớt lờ, thân nhiên ăn, sau đó lại thấy Chương Hân Di lấy đi động ra, anh nhú mày, "Tật xấu gì thế."

"... Hà?" Chương Hân Di không nghe rõ.

Lục Thích lườm cô ta: "Tôi không cho cô ngồi, cô ngồi đây không theo quy củ, bên cạnh hết chỗ à?"

Chương Hân Di: "..."

Chương Hân Di xấu hổ, nhanh chóng mỉm cười như thể không có việc gì, đứng lên, bưng khay đồ ăn, "Vâng, Lục tổng, anh ngàn vạn lần đừng trừ tiền lương của tôi."

Nói xong, đi về phía bàn đồng nghiệp, người đồng nghiệp đã quan sát từ xa một lúc lâu, thấy người đến gần, vội vàng hỏi: "Cô quen Lục tổng à?"

Chương Hân Di cười nói: "Ừ, nhưng không quá thân đâu."

Cao Nam nhìn về phía Lục Thích: "Cũng là người quen mà, không phải cùng sinh hoạt ở SR à, sao phải làm vậy?"

"Vớ va vớ vẩn." Lục Thích lãnh đạm ném ra bốn từ.

Cao Nam cup mắt ăn cơm, không nhiều lời nữa.

Lục Thích bận rộn mấy ngày, xử lý xong công việc mới nhớ tới phải đến trung tâm bắt đầu huấn luyện bay.

Sau khi bay hai lần, hôm nay anh để di động cố định trên đỉnh cabin, bật camera, điều chỉnh tai nghe, đối chiếu với checklist, khởi động thiết bị, ho mấy tiếng lấy giọng: "Hiện tại anh chuẩn bị cất cánh, đường bay hôm nay là..."

Ký túc xá nước Mỹ.

Chung Bình rửa mặt xong đang chuẩn bị đi ngủ, nhận được một tin nhắn mới, cô mở ra là tin nhắn video.

"Hiện tại anh chuẩn bị cất cánh, đường bay hôm nay là từ trung tâm huấn luyện đến sân bay Nam Giang, hiện tại là mười giờ sáng Bắc Kinh."

Rotor chuyển động, trực thăng tiến lên.

"Hiện tại đã khởi động xong."

Trực thăng chậm rãi rời khỏi mặt đất.

"Đang lặn bánh."

Trực thăng bay lên không, bên ngoài cửa kính là dãy núi kéo dài.

"Hôm nay thời tiết Nam Giang rất tốt, em nhìn xem có phải núi rất xanh không?"

Mặt trời phía xa tỏa sáng trên bầu trời.

"Phía dưới có dòng sông, em có nhìn thấy không? Còn có thuyền nữa... biết chỗ đó là bến tàu nào không?"

Chung Bình tựa vào đầu giường, đắp chăn, tập trung tinh thần xem.

Nhìn xuống con sông trở nên nhỏ bé, cô giống như đang ở trên không trung, cùng ngắm cảnh với Lục Thích, có ánh mặt trời, có mây, có tiếng gió, còn có cả hơi thở của anh.

Chung Bình bay cùng anh, cùng anh ngắm sông ngắm núi, cùng anh hạ cánh xuống sân bay, cuối cùng nhìn chăm chăm vào mắt anh.

Lục Thích: "Còn mười ngày nữa."

Tám giờ sáng Bắc Kinh, Lục Thích còn đang buồn ngủ sờ di động, mở tin nhắn mới đến.

"Anh có lưu lại video không?"

"Có."

"Trở về gửi cho em một bản."

"Em đã nhìn rồi còn cần làm gì?"

"Có việc cần dùng."

"Không phải em định up lên mạng đấy chứ?"

"Không." Nói xong Chung Bình mỉm cười vẫy chào trong màn hình.

Trực thăng đang bay trên không trung, bên ngoài mưa nhỏ, tầm nhìn vẫn ổn, gắng tay màu vàng cầm lấy dây thừng, Từ Diễm điều khiển xe trực kéo, Chung Bình rơi từ cabin xuống mặt đất, cô vẫy tay vào trong màn hình.

Hình ảnh không ngừng rung, lúc còn mơ hồ, âm thanh ồn ào, cuối cùng trời đất nghiêng ngả, máy quay được người cầm lấy, trên màn hình dính mấy giọt mưa, gắng tay màu vàng lau đi, nhưng không khô được, gắng tay được tháo xuống, ngón tay nhỏ nhắn lau màn hình.

Chung Bình thở hổn hển, hai má còn đỏ ửng, nhìn màn hình nói: "Còn chín ngày."

Lục Thích: "..."

Lục Thích xoay người, nằm dẹt hết ra, qua một lúc lâu, để di động lên ngực.

Nằm một lúc, đứng lên, nhảy nhảy trên mặt đất, nhanh chóng kéo rèm ra, nắng sớm chiếu vào phòng, anh ngậm nga hát, đi đánh răng rửa mặt.

Trung tâm huấn luyện, Lục Thích đứng bên cạnh trực thăng.

"Còn tám ngày."

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Ở bên kia, Chung Bình đứng trên đỉnh núi.

"Còn tám ngày."

Trung tâm huấn luyện, Lục Thích cầm một chai nước.

"Còn bảy ngày."

Bên kia, Chung Bình ngồi trong lớp học.

"Còn bảy ngày."

Trung tâm huấn luyện, Lục Thích thảo luận xong với huấn luyện viên về kỹ năng bay.

"Còn sáu ngày."

Trung tâm huấn luyện, trong màn hình là sao trời, Lục Thích đang đi trên đường, nói: "Còn ba ngày nữa, ngày kia anh phải đi công tác."

Bên đội cứu viện, Chung Bình cởi áo cứu sinh xuống, nói: "Chiều mai bọn em được nghỉ, anh sớm trở về."

Lúc chờ đồ ăn mang lên, Lục Thích bật video Chung Bình vừa gửi cho anh, Lục Học Nhi ở bên cạnh nhìn qua: "Cái gì vậy?"

Lục Thích đẩy ra. "Không phải chuyện của mày."

Lục Học Nhi chống má, "Hiếm khi hai anh em chúng ta ăn chung được bữa cơm, thế mà anh cứ cắm đầu vào xem video. Đừng cho là em không biết gì, không phải là bạn gái anh sao, em thấy hết rồi."

Nhân viên mang đồ ăn lên, Cao Nam liếc đi động của Lục Thích, dịch đĩa đồ ăn cho có chỗ để.

Lục Học Nhi đột nhiên bật cười: "Chị Chung Bình này cũng thú vị thật, cái gì mà các vị giáo sư vất vả, chờ mong hội nghị ngày mai... Không phải chị ấy đi tham gia huấn luyện trực thăng sao? Nhân tiện tham gia hội nghị nghiên cứu à?"

Lục Thích lạnh lùng lườm Lục Học Nhi, hoàn toàn không thèm quan tâm.

Lục Học Nhi nói tiếp: "Em nhờ chị ấy mua hộ mấy đồ, không biết chị ấy đã mua chưa."

Lục Thích nhún mày: "Mày nhờ cô ấy mua đồ? Mua gì?"

Lục Học Nhi: "Đồ trang điểm và túi xách thôi."

Lục Thích: "Mày nhờ cô ấy khi nào thế? Sao mày có số của cô ấy?"

Lục Học Nhi khinh bỉ: "Bọn em đã sớm trao đổi số điện thoại rồi, sao thế, em nói chuyện với chị đâu còn phải thông qua anh sao?"

"..." Lục Thích lạnh lùng nói, "Cô ấy không rảnh mua đồ cho mày đâu, nhờ cô ấy mà mày cũng không thấy mất mặt."

Lục Học Nhi không để ý sự châm chọc của anh: "Hừ, chị ấy đã đồng ý rồi."

"Hiện tại tao bảo cô ấy trả lại."

"Không chừng chị ấy đã mua rồi, anh quan tâm làm gì."

Lục Thích định hỏi thì Chung Bình đã nói trong điện thoại: "Đúng vậy, đã mua xong rồi."

Lục Thích: "... Em giúp nó mua đồ!"

Chung Bình: "Cô ấy là em gái anh mà, dù sao bọn em cũng có hơn nửa ngày đi dạo, nhân tiện mua đồ thôi mà, cũng không mất công."

Lục Thích: "Sau này không cần đề ý đến nó, coi lời nó nói là rắm được rồi."

Chung Bình cười anh: "Anh đừng nói thế, khó trách cô ấy nói anh hung dữ."

Lục Thích: "Ít nói chuyện với nó thôi, xóa số nó đi."

Chung Bình: "Không xóa."

Lục Thích: "... Vậy ít nói chuyện với nó thôi."

Chung Bình: "Vâng."

Lục Thích cười, nằm xuống sofa, gác chân lên bàn, "Lúc em về anh sẽ bảo Cao Nam ra sân bay đón em, lúc đó có lẽ anh không về kịp."

Chung Bình: "Không cần đâu, em gọi taxi là được."

Lục Thích: "Về tối anh lo lắng."

Chung Bình: "Còn một đồng người trong đội mà."

Lục Thích: "Bọn họ trở về cũng phải gọi xe, không tiện, em cũng không tiện đường với họ, chẳng lẽ em định để nửa đêm người ta phải đi đường vòng đưa em về? Cứ quyết định vậy đi."

Chung Bình suy nghĩ, "Vậy có làm phiền Cao Nam không?"

Lục Thích: "Không sao, đêm hôm cậu ta cũng chả có việc gì làm, cả đêm đều ở nhà, ở lâu trong nhà quá sẽ thành biến thái mất."

Nói xong, Lục Thích hỏi: "Hôm nay em đi dạo ở đâu thế?"

Chung Bình lập tức trò chuyện với anh về bảo tàng, các cửa hàng lưu niệm.

Lục Thích đáp lại câu được câu không, trong lỗ tai đều là giọng nói dịu dàng của cô.

Hai ngày sau, Cao Nam đến sân bay đón Chung Bình.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Về nước

Thời gian chuẩn xác, anh ta đến đúng lúc chuyến bay vừa hạ cánh, mười giờ tối cửa đến náo nhiệt, một đám học sinh giờ bảng hiệu chiếm vị trí tốt nhất.

Cao Nam đứng sau đám người, không nhanh không chậm nhai kẹo cao su, nhìn người đi ra, đám học sinh ủa lên, anh ta trông thấy một bóng người nhỏ bé trong đám đông qua khe hở, anh ta tiến lên.

Chung Bình kéo va li, vừa né tránh người đi tới vừa tránh đám người xung quanh, nói chuyện với Từ Điển: "Có ngôi sao à, sao nhiều người thế?"

Từ Điển: "Có ngôi sao á? Ngôi sao nào thế? Tôi đi qua xin chữ kí còn kịp không?"

Chung Bình: "... Anh đi nhanh đi."

Đi tới đi lui, con đường phía trước bị một đám học sinh chặn mất, Chung Bình đang muốn xoay người đi, đột nhiên có người vỗ lên bả vai.

"Chung Bình."

Quay đầu lại, Chung Bình cười nói: "Cao Nam."

"Tôi tới đón cô, đưa hành lý cho tôi." Cao Nam chìa tay ra lấy.

"Không cần, tôi tự xách được." Cô lại nói với Từ Điển, "Bạn tôi tới đón rồi, anh nói một tiếng với đội trưởng Hà nhé, tôi đi trước đây."

Chào hỏi Từ Điển, Chung Bình được Cao Nam đưa ra bên ngoài.

Nhiệt độ thời tiết đột nhiên giảm, Chung Bình chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng, gió đột nhiên thổi đến, cô dựng cổ áo lên, nói: "Khuya như vậy còn làm phiền đến anh, ngại quá."

"Không cần khách sáo với tôi, buổi tối tôi cũng không có việc gì làm mà." Cao Nam nói, "Ngồi trên máy bay mười mấy tiếng, cô có mệt không?"

Chung Bình thành thật đáp: "Mệt chứ, cho nên may mà anh có thể tới đón tôi."

Cao Nam mỉm cười.

Ngồi trên xe, Chung Bình khẽ thở phào, báo địa chỉ cho anh ta, nghĩ gì đó, nói tiếp: "Đúng rồi, Lục Học Nhi luôn hỏi tôi về đồ trang điểm và túi xách, mấy ngày nay tôi không thể rút được thời gian gặp mặt cô ấy, anh có tiện chuyển hộ cho cô ấy giúp tôi không?"

"Không thành vấn đề." Cao Nam nói.

"Vậy để tôi xuống xe lấy cho anh, đồ ở trong va li của tôi." Chung Bình lại mở chiếc ba lô bên cạnh ra, vừa tìm vừa nói, "Còn có thứ này nữa..."

Tìm được rồi, "Ở Mỹ có người bạn kinh doanh trang thiết bị thể thao, anh ta làm một đồng đồ lưu niệm cho SR, tôi thấy anh thích thể thao, cho nên chuẩn bị cho anh một cái móc cài leo núi."

Số lượng đồ lưu niệm không nhiều lắm, móc cài leo núi này khoảng bốn năm trăm tệ, đối phương có lòng tới đón, Chung Bình không thể tay không, tặng móc cài cũng không quá keo kiệt.

Chung Bình nói: "Trên đó còn có khắc chữ, rất có ý nghĩa, bình thường anh có thể dùng để làm móc siêu nước hoặc làm móc chìa khóa cũng được."

Cao Nam kinh ngạc, im lặng một lúc, anh ta nhận lấy móc cài.

Móc cài hình chữ D, trên có khắc một hàng chữ tiếng Anh "sunriserescue" làm riêng cho SR. Cao Nam mỉm cười: "Cảm ơn, rất thực dụng, tôi rất thích."

Giao thông trên đường không bị kẹt xe, trong xe thoải mái, Chung Bình ở trên máy bay nghỉ ngơi không tốt, trò chuyện với Cao Nam mấy câu, mệt nhoài, cả người bắt tri bắt giác nhắm mắt lại.

Bên trong xe lập tức trở nên yên lặng.

Cao Nam lái xe chậm chậm, nghiêng đầu nhìn bên cạnh. Ánh sáng mờ tối, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy đôi mắt đen của cô dưới hàng lông mi, hơi thờ rất khê.

Cao Nam dời tầm mắt, qua một lát, giờ tay lên, điều chỉnh gương chiếu hậu.

Đi thẳng vào nội thành, Cao Nam đỗ xe bên vệ đường, tháo dây an toàn, thả lỏng dựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi. Đêm dài yên tĩnh, trên đường có rất ít xe đi lại, ngón tay anh ta khê gõ trên đùi, tiết tấu rất chậm, giống như đang tự hỏi. Một lát sau, anh ta mở mắt ra, quay đầu xuống.

Người dường như đã chìm sâu vào giấc ngủ, đầu nghiêng hẳn sang bên, miệng khê nhêch lên, trên lông mi còn dính tóc mái, anh ta bắt tri bắt giác vươn tay ra, vừa định chạm vào.

"A..." Chung Bình nhú mày, một môi trợn mắt, "Tới nơi rồi?"

Cao Nam để tay lên vô lăng, nói: "Vẫn chưa, vừa vào nội thành."

Chung Bình nhìn ngoài cửa sổ: "Sao lại dừng ở đây?" Cô gái đầu, do ngủ không đủ nên vẫn còn choáng váng, "Suýt chút nữa ngủ quên mất, ngại quá."

Cao Nam: "Mệt lắm à?"

"Hơi hơi... chộp mắt được chút đỡ hơn rồi, do chênh lệch giờ thôi."

Cao Nam mỉm cười, khởi động lại xe.

Bụng Chung Bình đột nhiên kêu lên.

Cao Nam đánh tay lái, nhìn cô: "Đói à? Chưa ăn tối?"

"Trên máy bay đã ăn một chút rồi nhưng không đủ no."

"Để tôi tìm nhà hàng."

"Không cần đâu, tôi về nhà ăn là được."

"Trong nhà cô còn đồ ăn chứ?"

Hai mươi ngày không có người ở, trong nhà Chung Bình quả thực không còn tí đồ ăn nào.

Cao Nam nói: "Ăn ở ngoài cho tiện, tôi cũng nhân tiện ăn khuya luôn."

Chung Bình: "Được rồi, tôi mời anh."

Đêm hôm khuya khoắt, nhà hàng vẫn rất náo nhiệt, dừng xe ở cửa, hai người đi vào trong. Cao Nam hỏi cô muốn ăn gì, Chung Bình không kén ăn, nhưng thích nhất hải sản, gọi một đĩa tôm và trai xào tỏi, Cao Nam cũng gọi hai món ăn.

Đồ ăn lần lượt được mang lên, Chung Bình vui đầu ăn, động tác nhanh nhẹn thuần thục, Cao Nam uống trà nhìn về phía cô, khoe miệng khê cong lên, gọi nhân viên phục vụ mang thêm một đĩa tôm.

Chung Bình ngừng đầu, vừa bóc tôm vừa nói: "Đủ rồi... tôi ăn nhanh quá..."

Cao Nam: "Không sao, cô ăn đi."

Chung Bình: "Đồ ăn ở Mỹ không ngon, vẫn là đồ trong nước hợp khẩu vị hơn."

"Ở Mỹ ăn cơm Tây à?"

"Không có."

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, có weixin đến, Chung Bình cúi đầu trả lời.

Lục Thích hỏi cô: Về đến nhà chưa?

Chung Bình: Vẫn chưa, đang ăn khuya với Cao Nam. Chờng nào anh trở về?

Lục Thích: Ở nhà hàng nào vậy? Ăn gì thế?

Chung Bình gõ tên nhà hàng, lại chụp bức ảnh gửi cho anh, Lục Thích không nhắn lại.

Cao Nam hỏi: "Đang trò chuyện với Lục Thích à?"

Chung Bình: "Vâng, khi nào anh ấy trở về thế?"

Cao Nam: "Nhanh nhất cũng phải chiều mai."

"À..." Chung Bình xóc lại tinh thần, "Anh ăn nhiều một chút, đừng ngừng đùa."

Cao Nam: "Có muốn nếm thử món chính ở đây không?"

"Có, xem có gì ăn không."

Lại gọi cơm rang xì dầu và Chao Mi Xian (*), hai người uống trà, nhanh chóng giải quyết hết hơn nửa, trò chuyện vui vẻ. Cao Nam kể về những chuyến ra nước ngoài của anh ta, người trước mặt đột nhiên đứng lên, ghé suýt đổ, cô vội vàng chạy ra cửa.

(*) *Một món ăn của Vân Nam*

"Chung Bình..." Cao Nam gọi cô, tầm mắt nhìn theo cô, đột nhiên dừng lại ở người đứng ở cửa.

Chung Bình nhào về phía trước, Lục Thích nhanh chóng ôm lấy người.

"Sao anh lại tới đây?"

"Đi tàu cao tốc ba tiếng, em nói xem sao anh lại ở đây?"

Hai người ôm chặt nhau một lát, Chung Bình chú ý xung quanh, đẩy người ra, Lục Thích ôm cô quay về chỗ ngồi, hỏi cô: "Ăn no chưa?"

"No rồi."

"Vậy về thôi."

"Anh không ăn à?"

"Anh không đói."

Trở lại bàn, Lục Thích đập lưng Cao Nam: "Tôi mặc kệ cậu, mai gặp lại ở công ty, tạm biệt."

Chung Bình cảm ơn: "Hôm nay cảm ơn anh... để tôi đi thanh toán."

Cao Nam ngăn cô lại: "Không cần đâu."

Lục Thích tóm cô: "Không cần phải khách sáo với cậu ta, đều là người nhà cả, đi thôi."

Chung Bình đành phải nói: "Hôm nào mời anh ăn cơm vậy, aiz..." Bị Lục Thích ôm đi, cô vội nói, "Hành lý của em ở trong xe Cao Nam"

Lục Thích gọi: "Cao Nam!"

Cao Nam đi theo ra ngoài, lấy hành lý từ cốp xe, trong bóng đêm, xe dần đi xa.

Hành lý đổi chỗ, người cũng thay đổi xe, Cao Nam lấy móc cài từ trong túi ra, sờ vào nó, vuốt ve, trở lại nhà hàng.

Tới nơi Chung Bình ở, Lục Thích xách hết hành lý, tiện tay cởi áo khoác, ném lên người Chung Bình.

"Không cần đâu chỉ có mấy bước thôi mà." Chung Bình bỏ xuống.

Lục Thích túm lấy áo khoác, bọc lấy người cô, "Em xem mình ăn mặc gì đây, ra ngoài cũng không xem dự báo thời tiết."

"Sao anh không gửi dự báo thời tiết cho em."

"Được, bắt đầu từ mai lại gửi cho em."

Chung Bình mỉm cười, hai tay trống không đi lên lầu, Lục Thích xách hành lý đi theo phía sau.

Vào nhà, anh không hề khách sáo nằm thẳng xuống sofa.

Nhân viên đi theo anh vẫn còn ở bên ngoài, cả đường anh phong trần mệt mỏi, không có thời gian để ý đến ngoại hình, tóc hiếm khi lộn xộn, thấy Chung Bình xoay người mở hành lý, anh gạt tóc mấy cái, đứng dậy đi đến phía sau cô, ôm lấy hai chân cô vác lên người.

"A..." Chung Bình suýt nữa đụng đầu vào đèn treo, quay đầu bám vào vai đối phương, không để mình ngã xuống.

```
var _avtVar = _avtVar || []; _avtVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avtProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lục Thích đứng lúc chạm vào ngực cô, hôn thẳng một đường, đi đến bên sofa, thả cô xuống, lập tức đè lên người cô.

Chung Bình cười ngăn anh: "Đề em xếp đồ đã, đừng làm loạn."

"Ngày mai rồi xếp." Lục Thích hôn cô.

Chung Bình không nhiều lời nữa, cởi đồ cho anh, Lục Thích túm lấy áo khoác của cô, khóa kéo lập tức tuột ra.

Sofa trong phòng khách nhỏ không nằm được hai người, sau khi biến thành đồng hồ ồn, Lục Thích ôm người vào phòng ngủ, trải qua một đêm, ngay cả phòng ngủ cũng giống như bị gió lớn quét qua.

Buổi sáng Chung Bình tỉnh lại, nhìn thấy trên giường mặt đất lộn xộn, đầu đầu vùi mặt vào trong chăn.

Lục Thích ở trong nhà tắm, tìm được đồ dùng vệ sinh, lấy bàn chải đánh răng và khăn mặt, chiếm một nửa không gian của cô.

Tắm rửa xong tinh thần phấn chấn đi ra, Lục Thích chụp mộng cô qua lớp chăn: "Đừng làm mình ngạt thở."

Chung Bình chui ra khỏi chăn, còn buồn ngủ, đầu tóc rối bù nhìn về phía đối phương, qua một lúc, cô gạt tóc, bò ra khỏi chăn, cầm lấy chiếc áo phông bên cạnh anh: "Anh cũng tự giác thật đấy."

"Tất nhiên."

"Sao anh biết là của anh?"

"Mất anh tốt!" Lục Thích hôn cô, "Tối qua em cong lưng mở hành lý muốn lấy đồ, không phải là muốn lấy áo ra tặng cho anh sao?"

"Da mặt dày thật đấy."

Ngủ đủ rồi, Chung Bình rời giường sắp xếp đồ đạc, Lục Thích ăn xong cơm trưa phải đến công ty, hỏi Chung Bình buổi chiều có kế hoạch gì. Chung Bình suy nghĩ đáp: "Đến đơn vị."

"Anh đưa em đi."

"Em tự lái xe được."

Lục Thích dán sát vào tai cô: "Buổi tối anh đón em, cùng đi về."

"Tối nay em ngủ ở nhà cha mẹ."

"..." Lục Thích nói, "Vậy tối cùng ăn cơm."

Dọn dẹp một chút, Chung Bình ngồi xe Lục Thích đến đơn vị, lúc xuống xe trùng hợp nhìn thấy Tiểu La và Tôn Giai Hủ, Tôn Giai Hủ lớn tiếng chào người trong xe, Chung Bình buồn cười trừng cô ấy.

Lục Thích tùy tiện vẩy tay, dặn dò Chung Bình: "Anh tới đón em, đừng có chạy đấy."

"Biết rồi."

Xe rời đi, Tôn Giai Hủ ở phía sau nói: "Đừng có lưu luyến không rời thế, hồn muốn lìa khỏi xác rồi."

"Nói gì thế." Chung Bình hỏi, "Tiểu La, sao cậu lại ở đây? Có phải bên chỗ chú Võ..."

Người đàn ông Tiểu La mang đến lần trước đã sớm có kết quả, nhưng cuối cùng lại khiến người ta thất vọng, Chung Bình nghĩ lần này lại có tin tức.

Tiểu La vội hỏi: "Không phải, lần này là chuyện khác, yên tâm, có gì tớ sẽ lập tức báo cho cậu. Cậu không phải mới từ Mỹ về sao? Sao hôm nay đã đi làm rồi?"

Chung Bình: "Tớ vừa về tối qua."

Tôn Giai Hủ trêu chọc: "Còn có sức hẹn hò với bạn trai, sao không đi làm được, nhìn khuôn mặt vênh thế kia kìa."

Tiểu La mỉm cười, nhìn về phía chiếc xe rời đi lại nhú mây.

Chung Bình phát tay: "Nhìn gì thế?"

Tôn Giai Hủ nói: "Nhất định là muốn nói trông ông chủ Lục rất quen."

Tiểu La: "Tớ thật sự đã gặp anh ta ở đâu đó rồi."

Chung Bình cười: "Vậy cậu cứ từ từ suy nghĩ rồi nói cho tớ biết."

Sau khi xong việc ở trung tâm, Tiểu La quay lại đơn vị của mình, trong lòng không ngừng nghĩ về Lục Thích, đồng nghiệp ném một tập hồ sơ cho cô, nói: "Vừa nhận được tài liệu mới, lại là tìm kiếm con, lạc đường tám năm rồi, cô xem đi..."

Tiểu La đột nhiên ngắt lời đối phương: "Đợi lát nữa."

Cô ấy mở cơ sở dữ liệu máy tính ra, tìm kiếm hồ sơ năm xưa, không tìm được thứ phù hợp với trong trí nhớ, lại chạy đến phòng hồ sơ.

Trong phòng hồ sơ đặt bảy tám giá, trên đó chất một đồng hồ sơ và tài liệu, Tiểu La chậm rãi tìm, rút từng năm một, không phải năm 2010, không phải 2005, không phải năm 2000...

Tiếp tục tìm kiếm, cuối cùng tầm mắt cô ấy dừng trên hồ sơ năm 1991.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Diễn tập cứu viện không trung (Phần 1)

Ngoài cửa có người gọi: "Tiểu La? Cô có ở trong không?"

Tiểu La hoàn hồn: "Vâng, tôi ở trong này."

Đồng nghiệp theo tiếng tìm, kinh ngạc nhìn người ngồi dưới đất: "Cả chiều không thấy bóng dáng cô đâu, đừng nói là cô ở trong này suốt đấy nhé."

Tiểu La hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Di động cũng không mang theo." Đồng nghiệp than thở, liếc nhìn đồng hồ, "Sắp năm rưỡi rồi."

Thật sự là kéo dài cả một buổi chiều, cuối cùng Tiểu La cũng cảm thấy xương sống thất lưng ê ẩm, "Mọi người cứ về đi, để cửa cho tôi là được."

"Về gần hết rồi, tôi cũng phải về đây." Đồng nghiệp tò mò, "Rốt cuộc cô đang tìm gì thế? Hồ sơ năm bao nhiêu vậy?"

Tiểu La nói: "Năm 1991."

"Năm 91? Vụ nào thế? Sao đột nhiên lại tìm?"

"Hồ sơ vụ hơn mười năm trước." Tiểu La nói, "Tôi cũng không quá xác định, chỉ là mơ hồ có ấn tượng, cứ tìm trước đã rồi nói sau."

"Vậy cô cứ từ từ tìm đi, tôi đi đây, nếu cần cứ nói với tôi một tiếng."

"Về đi, mai gặp."

"Tạm biệt."

Đồng nghiệp đi rồi, phòng hồ sơ không có cửa sổ, không nhìn được sắc trời bên ngoài, Tiểu La xoay bả vai, kéo dây, mở túi hồ sơ ra.

Trong hồ sơ có hai văn bản, một văn bản là thời gian lập hồ sơ, văn bản kia là năm người mất tích, cô ấy cầm phần hồ sơ về người mất tích năm 1991, năm 2006 người thân tìm đến đơn vị xin giúp đỡ, lập tức lập hồ sơ, hai năm sau xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hồ sơ niêm phong cất vào kho.

Túi hồ sơ đầy tro bụi, Tiểu La phúi đi, rút tài liệu bên trong ra.

Bên trong viết tuổi người mất tích, tin tức của cha mẹ, quá trình mất tích và tìm người, cuối cùng còn có ảnh chụp người mất tích và ảnh chụp chung với cha mẹ.

Tiểu La quan sát người trong ảnh chụp, cố gắng nhớ lại, mày càng nhúu chặt. Cô ấy sắp xếp lại đồng hồ sơ mình làm loạn, để lại lên giá, cầm phần hồ sơ này rời đi.

Văn phòng đã không còn ai, cô ấy bật đèn, trở lại chỗ ngồi, lên mạng gõ từ khóa - Lục Thích.

Trang web xuất hiện, có mấy tin tức về âm thực xuất hiện tên anh, nhìn nội dung, cô ấy nhớ tới đối phương từng nói thông tin của mình rất ít ỏi, xem ra quả thực là vậy, ngay cả ảnh chụp đều không phải trực diện mặt, nội dung về anh càng ít hơn.

Suy nghĩ một chút, cô ấy lại tìm kiếm tập đoàn âm thực, ấn vào trang tin tức về người sáng lập.

Những năm tám mươi gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, tất cả đều là tiểu sử về học tập và gây dựng sự nghiệp, không có tin tức liên quan đến gia đình. Năm 1997 qua đời, từ đó cha và em trai tiếp quản công ty, mấy năm trước người cha qua đời, em trai tiếp nhận toàn bộ tập đoàn, có lẽ phải khoảng hai năm trước, Lục Thích mới xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tiểu La cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không nhìn được, cô ấy ấn số đồng nghiệp, sau khi có tin hiệu lập tức hỏi: "Bạn còn nhớ đôi vợ chồng tỉnh S năm 06 không?"

Chấm dứt cuộc điện thoại dài dòng, Tiểu La suy nghĩ, lại cùng các bạn bè cũ trao đổi một chút về ngày đó năm đó, trước hôm đi công tác, tư tưởng cô ấy thông suốt, gọi điện thoại cho Chung Bình.

Chung Bình đang ngủ, bắt máy hỏi: "Tiểu La?"

"Tớ không đánh thức cậu chứ?"

"Không, tớ dậy rồi."

Tiểu La hỏi cô: "Hôm nay cậu rảnh không?"

"Khá bận, tớ phải đến SR."

"Buổi tối có thời gian không?"

"Tối nay chắc chắn không có rồi... Sao thế, cậu tìm tớ có chuyện gì vậy?"

"... Cũng không có gì, bây giờ tớ còn chưa xác định được, thế này nhé ngày mai tớ phải đến tỉnh S một chuyến, có lẽ là mất một hai tuần, chờ tớ trở lại bọn mình nói chuyện."

Cúp máy, Chung Bình không hiểu gì gãi đầu.

Lục Thích gạt tóc mái cho cô, hỏi: "Ai tìm em thế?"

"Tiểu La."

Lục Thích hỏi: "Cái cô giúp tìm người thân kia?"

"Chính là cậu ấy." Chung Bình đẩy anh, "Dậy thôi."

Lục Thích nằm trên giường không muốn nhúc nhích.

"Nhanh lên, ăn sáng xong còn đi."

Lục Thích ôm lấy cô: "Còn sớm, ngủ thêm một lát."

"Ngủ gì chứ..." Chung Bình túm tóc anh, "Mấy giờ rồi, hôm nay phải làm chuyện quan trọng."

"Ồ cạnh em mới là chuyện quan trọng." Lục Thích nói.

Chung Bình cười, nằm sấp lên ngực anh, lại túm lấy tóc anh.

Lục Thích xoa cằm cô, thỉnh thoảng hôn trán cô một chút. Nắng sớm chiếu vào hai người, ngày thu ấm áp khiến người ta cảm thấy lười nhác, không bao lâu sau Chung Bình lại buồn ngủ.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Lục Thích ôm chặt lấy cô, nhìn về phía tủ đầu giường, hơi dịch người, đủ để lấy được di động.

Với một chút dễ dàng chạm được vào di động, đúng lúc đó Lục Thích nhìn thấy có thứ màu vàng trong ngăn kéo, anh quan sát, nhú mồm, lấy đồ ra.

Tiện tay ấn công tắc bật đèn, chỉ một lát lại tắt đi.

Chuồn chuồn tre màu vàng dường như được người thường xuyên ngắm nghía, chỗ tay cầm có dấu vết mòn đi.

Lục Thích mỉm cười, kề sát vào đỉnh đầu Chung Bình, mở một cái, cắm chuồn chuồn lên tóc cô.

Di động đột nhiên vang lên, anh nhanh chóng để chế độ im lặng, nhưng vẫn đánh thức người trong lòng.

"Ồ..." Chung Bình mơ màng.

Lục Thích dỗ cô: "Còn sớm, ngủ thêm một lát."

"Dậy thôi..."

Chung Bình nhắm mắt lại, bò lên từ người anh, trên đỉnh đầu rơi xuống thứ gì đó, lướt qua mặt cô, rơi xuống ngực.

Chung Bình cố gắng mở mắt ra, nhìn chằm chằm mấy giây, nói: "Này..."

Lục Thích cầm lấy, hai tay khế cọ, chuồn chuồn bay lên không trung.

Chung Bình ngửa đầu, trong nắng sớm chuồn chuồn giống như trực thăng chuyển động toàn cánh, mang đến hi vọng vô tận.

Môi mềm mại, cô hoàn hồn, ôm cổ đối phương.

Rời giường ăn uống, hai người ra ngoài, sau khi tập hợp ở SR, đoàn người đi tới căn cứ hàng không.

Mười một giờ sáng, Chung Bình và Lục Thích mặc đồng phục phi hành màu da cam, đi giày màu đen, đội mũ màu trắng, đeo găng tay màu vàng, đứng dưới ánh mặt trời.

Hai mươi ba người đội cứu viện không trung SR chuẩn bị tập hợp, nghênh đón gió và ánh sáng, cùng bước về phía trực thăng.

Huấn luyện cứu viện không trung lần đầu tiên chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Diễn tập cứu viện không trung (Phần 2)

Lên trực thăng, mười lăm phút sau mới bay, đích đến là khu vực núi Thương Khung.

Lần diễn tập này SR kết hợp với dịch vụ hàng không Nam Giang, trong khoang điều khiển là phi công chuyên nghiệp và Lục Thích, cabin phía sau là Chung Bình và đám Từ Điện.

Trong đội chỉ có mình Chung Bình là phụ nữ.

Trời xanh ngàn dặm, thành thị biến thành bức tranh, rừng núi uốn lượn tạo ra đường cong bao la, đồng biệt thự nấp sau khu rừng. Tầm mắt Chung Bình không ngừng nhìn theo, Từ Diễm thấy vậy giải thích: "Nơi vừa rồi là núi Minh Hà."

Chung Bình: "Núi Minh Hà?"

Từ Diễm: "Một nhánh của dãy Thương Khung, trên núi Minh Hà có dãy biệt thự, hình như là xây dựng từ thời nhà Thanh, cách Nam Giang không xa, hôm nào có thời gian cô đến đó mà nghỉ ngơi."

Lục Thích ở đằng trước mở miệng: "Em muốn đi?"

Từ Diễm thốt ra: "Muốn chứ."

Lục Thích: "Không nói với anh."

Từ Diễm: "..."

Chung Bình mỉm cười: "Được rồi, đừng nói nữa, sắp đến nơi."

Không bao lâu sau, trực thăng đáp xuống đích đến, "nạn nhân" trên núi dùng vô tuyến điện bắt được liên lạc với tổ cứu viện, sau khi xác nhận vị trí cụ thể của nạn nhân, trực thăng bắt đầu tiến hành tìm kiếm giải cứu.

Lần diễn tập này, nhân viên phi hành đoàn tiến hành mấy hạng mục huấn luyện giải cứu, ngoài việc nạn nhân lợi dụng vô tuyến điện để cầu cứu, trực thăng còn phải tiến hành giải cứu trên vùng núi, dựa vào dấu hiệu vật dẫn đường trên mặt đất, kinh độ và vĩ độ của nạn nhân.

Chung Bình là người thi hành nhiệm vụ, không ngừng chăm chú quan sát mặt đất, sau khi phát hiện dấu vết của "nạn nhân", lập tức liên lạc với trung tâm chỉ huy mặt đất, báo cáo vị trí cụ thể.

Buổi chiều phát hiện "nạn nhân" trong tình trạng nguy kịch, địa hình xung quanh bất lợi cho việc giải cứu trên mặt đất, Lục Thích lái trực thăng, vững vàng đỡ giữa không trung, Chung Bình chuẩn bị hạ xuống.

Nhiệm vụ của phi công là điều khiển máy bay, bảo vệ bình an cho thành viên. Lục Thích đã tham gia huấn luyện mấy tháng, biết rõ tất cả trình tự và "trách nhiệm của phi công", hôm nay là lần đầu tiên anh chính thức gia nhập đội ngũ cứu viện không trung SR, dường như anh đã không còn phân biệt được mục đích ban đầu đăng kí thi PPL rốt cuộc là gì.

Dường như chỉ là thú tiêu khiển trong lúc nhàn chán mà thôi, còn nay anh nghĩ đến lời nói kia của đội trưởng Hà.

Lục Thích tập trung tinh thần, bình tĩnh dặn dò: "Cẩn thận."

"Vâng!"

Cửa cabin rộng mở, gió lạnh lướt qua mặt Chung Bình, cô nắm dây thừng, xoay người, nhảy từ trên cao xuống.

Trời xanh rừng xanh, bên tai Lục Thích chính là lời của đội trưởng Hà:

"Hi vọng cậu sẽ không phụ lòng sự trả giá nửa năm qua."

Sông núi bao la, hi vọng không phụ lòng.

Tiếp đó là đến lượt vận chuyển nạn nhân, đội ngũ phân tổ, di chuyển băng ca, nâng băng ca lên, hồi phục tim phổi, trực thăng nhanh chóng rút khỏi chỗ nạn nhân đến bệnh viện.

Bốn giờ chiều, lần diễn tập đầu tiên của đội cứu viện không trung SR chấm dứt viên mãn.

Tháo găng tay, cởi mũ, quần áo phi hành, bên tai dường như có thể cảm nhận gió lạnh thổi trên trời cao.

Chung Bình khoác tay Lục Thích, hỏi: "Thế nào?"

Lục Thích hôn lên đỉnh đầu cô, "Cảm giác giả vờ cứu người... cũng không tệ lắm."

Chung Bình cười.

Sau khi tham gia công việc và diễn tập khẩn trương cao độ, Lục Thích và Chung Bình cần thả lỏng, hôm sau Lục Thích gọi Cao Nam và Thẩm Huy đến nhà hàng ăn cơm.

Đã lâu Chung Bình không gặp Tiểu Văn, chớ đồ ăn bụng lên, hai cô gái dán sát vào nhau trò chuyện về mỹ phẩm và quần áo. Lục Thích ngồi bên cạnh Chung Bình, cánh tay đặt lên lưng ghế cô, nói chuyện với hai người kia.

Tiểu Văn đưa cho cô một lọ tinh dầu cô ấy đang dùng, đột nhiên liếc Lục Thích, che miệng cười nói: "Lục tổng dính cô thật đấy."

"... Hà?" Chung Bình khó hiểu.

Tiểu Văn: "Cô nhìn anh ấy kìa, lúc nói chuyện với người khác, cơ thể tự nhiên dịch về phía cô, tay luôn đặt sau lưng cô, cứ nói chuyện được hai phút lại liếc về phía cô."

Chung Bình cười: "Cô xem đồng hồ đấy à? Tính được cả ra số lần bình quân."

Tiểu Văn: "Ước chừng thôi."

Chung Bình: "Tùy tiện ngồi mà có thể bị cô nhìn ra nhiều như vậy."

Tiểu Văn: "Cô không cần khen, năm đó tôi đọc rất nhiều sách về vẻ mặt, ngôn ngữ cơ thể nên cũng đã học được một chút, nghiên cứu sâu thêm tôi có thể viết được tiểu thuyết đấy."

Chung Bình: "Vậy Thẩm Huy dịch về phía cô, cũng chứng tỏ anh ấy dính cô sao?"

Tiểu Văn liếc Thẩm Huy, nói: "Đây là quan điểm của anh ấy, tôi còn dính anh ấy hơn... Aiz, chuyện tình cảm ai trả giá nhiều hơn có thể nhìn thấy một phần từ ngôn ngữ cơ thể. Thực ra tôi không dám tin Lục tổng lại là người như vậy, nhìn lỗ mũi anh ấy héch lên tận trời..."

Chung Bình không nhịn được cười.

Tiểu Văn nhỏ giọng: "Cô cũng đừng nói cho anh ấy biết, tôi còn chưa muốn thất nghiệp đâu."

Chung Bình: "Được, tôi không nói đâu."

Tiểu Văn: "Nhìn anh ấy lỗ mũi héch lên trời, không nghĩ tới khi yêu đương lại dính người như vậy, lần trước Thẩm Huy kể với tôi anh ấy theo cô tới tận Mỹ, bỏ lỡ rất nhiều công việc, quá tùy hứng, lúc ấy tôi hâm mộ cô lắm."

Đồ ăn lần lượt được bưng lên, Lục Thích vỗ vào lưng ghế Chung Bình, "Ăn đi, trò chuyện gì mà hăng say thế."

"Nói về anh đấy, ăn thôi." Chung Bình cầm đũa.

"Nói gì về anh vậy?" Lục Thích sờ gáy cô, gắp cho cô một miếng thịt, "Nếm thử món này đi."

Tối nay không phải làm gì, rượu được rót ra, Chung Bình cũng nhấp một ngụm, chỉ có Cao Nam uống nước ngọt. Tiểu Văn tò mò: "Cao Nam không biết uống rượu à? Lần trước ở nhà Lục tổng hình như cũng không uống."

Thẩm Huy có ý nói: "Cậu ta uống được lắm đấy, nhưng bình thường cao thủ đâu có dễ dàng xuất chiêu, muốn nhìn cậu ta uống rượu còn phải chờ ngày tốt."

Lục Thích cười to, cầm chai rượu, rót cho Cao Nam một chén, "Hôm nay là ngày tốt, tôi xem cậu có xuất chiêu không."

Cao Nam nói: "Anh nói xem hôm nay là ngày tốt gì, nói hợp lý tôi sẽ uống."

Lục Thích: "Quá đơn giản, hôm nay kỉ niệm bốn tháng rưỡi tôi và Chung Bình yêu nhau."

Mọi người: "..."

Chung Bình đẩy anh: "Này!"

Lục Thích bắt lấy tay cô, gõ chén rượu lên mặt bàn, "Nào cạn chén!"

Thẩm Huy và Tiểu Văn buồn cười, giơ chén lên, Cao Nam lắc đầu cười khổ, cũng cầm lấy chén rượu.

Chung Bình cười, nhéo tay anh dưới bàn, nâng chén: "Đừng nghe anh ấy, hi vọng mọi người sự nghiệp thăng tiến, luôn luôn vui vẻ!"

Chén thủy tinh khẽ chạm vào, chất lỏng trong suốt lắc lư, Cao Nam liếc Chung Bình, thu tay về, nhấp một ngụm.

Tiểu Văn uống hơi nhiều, muốn đi WC, hỏi Chung Bình có muốn đi cùng không, cô lắc đầu. Lục Thích đang nói chuyện công việc với hai người kia, cô cũng không quấy rầy, ngồi bên cạnh vừa ăn vừa nghe bọn họ nói chuyện.

Qua một lát, di động của Cao Nam vang lên, anh ta ra ngoài nghe điện thoại, đến lượt Chung Bình muốn đi WC, hỏi Tiểu Văn có đi cùng không cô ấy cười nói: "Uống say rồi à, vừa hỏi cô có đi không cô từ chối, hiện tại tôi không muốn đi nữa."

Chung Bình: "Vậy tôi đi một mình."

Vừa đứng dậy đã bị Lục Thích đang nói chuyện túm lấy, "Đi đâu thế?"

"WC."

Lục Thích buông cô ra, nói chuyện tiếp.

Tiểu Văn nháy mắt ra hiệu với Chung Bình, cô buồn cười lắc đầu.

Cao Nam đang gọi điện thoại, trước mắt là bình hoa trang trí, bên trong cắm hoa khô, anh ta không nhìn ra là loại nào, nhìn một lát, vừa ngẩng đầu, thấy một người đi tới từ phía trước, dáng người cao gầy, hai má ửng hồng, dưới ngọn đèn đôi mắt như làn nước mát lạnh.

Cao Nam nói với bên đầu kia một tiếng, cúp máy, hỏi: "Sao cô lại ra đây?"

Chung Bình nhìn rõ là Cao Nam: "À, tôi đi WC."

Cao Nam quan sát cô, "Uống say à?"

Chung Bình vỗ hai má ửng hồng, cười nói: "Vấn ỏn, thực ra uống cũng không nhiều lắm, chủ yếu là hệ thống sưởi trong phòng nóng quá, nên hơi khó chịu." Lại hỏi anh ta, "Anh nói chuyện điện thoại xong rồi?"

"Ừ." Cao Nam nói, "Cô đi đi, tôi vào đây."

Chung Bình vẫy tay, đi về WC phía trước. Chờ bóng dáng cô biến mất, Cao Nam mới thu tầm mắt, gọi một nhân viên phục vụ, bảo anh ta bung nước cần tây và cà chua, suy nghĩ, lại nói: "Thêm sữa chua nữa, thứ nào giải rượu đem hết lên."

Nhân viên phục vụ: "Vâng, ngài Cao."

Cao Nam đang định trở về chỗ đặt bình hoa chờ Chung Bình, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười, "Ha ha, không nhìn ra anh chu đáo như vậy đấy."

Cao Nam quay đầu lại nhíu mày.

Lục Học Nhi ôm tay, chậm rãi đến gần, như cười như không: "Rất tri kỉ nha, bình thường giả vờ mặt lạnh à? Vừa rồi suýt chút nữa tôi không nhận ra anh đấy."

Cao Nam nói: "Sao cô lại ở trong này?"

Lục Học Nhi cười nhạo: "Anh đang nói đùa à, đây là nhà hàng do nhà họ Lục mở, đại tiểu thư tới đây có gì kì quái chứ?"

Cao Nam suy nghĩ, "Anh cô ở trong phòng riêng phía trước đấy, có muốn vào chào hỏi không?"

Lục Học Nhi cười lạnh: "Anh nói cái vị trù tôi ngày ngày chết đói à." Quay đầu đi, đột nhiên mặt hớn hờ, nhiệt tình, "Chị dâu, ở đây!"

Cao Nam quay đầu, thấy Chung Bình từ WC đi về phía này.

Chung Bình kinh ngạc: "Sao cô lại ở đây? Khéo thế."

"Em đến đây ăn cơm với bạn." Lục Học Nhi đi sang bám vào cánh tay Chung Bình, "Chị dâu, em rất thích hai chiếc túi chị mua hộ, anh trai em trả tiền cho chị chưa?"

Chung Bình: "Trả rồi, cô thích là tốt rồi."

Căn phòng cách đó không xa mở cửa, một cô gái gọi: "Học Nhi!"

Lục Học Nhi vẫy tay: "Tớ ở đây một lát, gặp được anh tớ, các cậu ăn trước đi."

Lục Học Nhi không nhìn Cao Nam nữa, lôi kéo Chung Bình, hỏi: "Bọn chị ở phòng nào thế?"

Chung Bình chỉ tay, Lục Học Nhi túm cô đi thẳng vào, đẩy cửa, nghênh ngang gọi: "Mấy người già các anh chả công bằng chút nào, sao lần nào tụ họp cũng gạt em ra thế?"

Lục Thích và Thẩm Huy đang nói chuyện ngừng lại, nhìn về phía cửa, anh vẫy tay với Chung Bình: "Lại đây."

Lục Học Nhi kéo Chung Bình chạy qua: "Đến đây đến đây." Mông đang định ngồi xuống ghế, đột nhiên bị người đá ghế đi xa.

"Rầm..." Lục Thích ghét bỏ đuổi em gái: "Ngồi kia." Kéo Chung Bình ngồi xuống.

Lục Học Nhi cũng không so đo, "Vậy em ngồi cạnh chị dâu." Hất cằm với Tiểu Văn bên cạnh, "Cô chuyển chỗ đi."

Tiểu Văn nhìn Lục Học Nhi bất lịch sự, lập tức thay đổi chỗ ngồi.

Thẩm Huy gọi nhân viên mang thêm đồ ăn, Lục Thích hỏi: "Sao mày lại chạy đến đây?"

Lục Học Nhi: "Ăn cơm với bạn."

"Còn Còn đâu?"

"Anh vẫn còn nhớ cháu ngoại à? Em còn tưởng anh đã sớm quên rồi." Lục Học Nhi cầm đũa, "Ồ nhà, không khóc không ăn vạ ngoan ngoãn đáng yêu."

"Hừ..." Lục Thích thờ ơ, nói, "Mày ngoan ngoãn một chút cho tao, hai ngày nữa tao qua thăm Còn Còn."

"Cần gì phải chờ thêm hai ngày, cháu ngoại anh đã sắp không cần phải thay tã rồi." Lục Học Nhi chìa tay, "Anh cầm thẻ của em hơn nửa năm rồi, hiện tại nên đưa cho em đi, em đã làm mẹ mà chẳng lễ hàng tháng vẫn phải chìa tay xin anh tiền sinh hoạt sao?"

Lục Thích đập tay Lục Học Nhi, "Có tiền thì ăn, cho mày đói chết."

Đang nói phục vụ gõ cửa, tay bưng hai khay nước cà chua, cần tây và sữa chua, Lục Thích: "Hả?"

Lục Học Nhi giành nói: "Chắc, đây là Cao Nam cố ý vì..."

Cao Nam nhìn về phía Lục Học Nhi, cô ấy mỉm cười, thấy tầm mắt mọi người đều nhìn về phía mình, cô ấy mới nói: "... Gọi cho mọi người."

Thẩm Huy nghe thấy, hớn hờ nói: "Hiếm thấy hiếm thấy."

Lục Học Nhi: "Hiếm thật..." Nói xong, không hề khách sáo gấp đồ ăn.

Chung Bình uống nhiều rượu, trên người nóng bức, thấy đồ uống mát lạnh, đúng lúc có thể giải được rượu, Lục Thích sờ trán cô, đưa cho cô ly nước cần tây, Chung Bình nói: "Em muốn uống cà chua."

Lục Thích lại đổi sang ly cà chua cho cô, nói: "Nước cần tây cũng giải nhiệt mà."

"Vâng." Chung Bình uống, hỏi anh, "Đúng rồi, cuối tuần này câu lạc bộ leo núi có một hoạt động ngoài trời, anh có muốn đi không?"

Lục Thích: "Em muốn mang theo người nhà sao?"

Chung Bình: "... Vâng."

Lục Thích cười: "Anh không chắc đâu, hơn nữa anh cũng không am hiểu leo núi."

Chung Bình lại hỏi Cao Nam: "Cuối tuần câu lạc bộ leo núi có hoạt động, anh có đi không?"

Cao Nam nói: "Xem tình hình đã."

Tiểu Văn nghe đến leo núi tò mò: "Hoạt động gì thế, tôi có thể đi cùng không?"

Chung Bình: "Là leo núi đó, cô cũng có thể đi được, chịu khó leo là được."

Tiểu Văn: "Vậy tôi đăng kí nhé."

Chung Bình: "Đương nhiên là được."

Lục Thích nói: "Nếu không có công việc, anh sẽ đi với em."

Tiểu Văn đẩy Thẩm Huy, Thẩm Huy bắt đầu đi: "Được, cuối tuần anh sẽ cố gắng đi với em."

Lục Học Nhi vừa ăn, vừa liếc trái phải trêu ghẹo: "Chắc, mùi yêu đương thôi quá." Ánh mắt nhìn về phía Cao Nam, "Hình như chỉ thừa mỗi anh là cún độc thân, cả ngày như bóng đèn ấy, anh không thấy đau lòng à?"

Cao Nam còn chưa đáp, Lục Thích đã lên tiếng: "Mày tự lo cho mình đi, ít tụ tập với đám bạn vợ vẫn thôi, có thời gian cũng nên tham gia vận động."

Lục Học Nhi: "Em bận thật mà, tuần sau còn phải ôm cháu ngoại anh đi tiêm vắc xin nữa."

Lục Thích: "Mặc kệ mày có bận hay không, tháng chín năm sau đi học lại cho tao."

Lục Học Nhi thờ dãi, xoay người, vừa ăn thỉnh thoảng lại xen vào một câu, ngoài Lục Thích không có ai so đo với cô ấy, khi tan cuộc cô ấy phụng phịu đứng dậy, bên cạnh có đồ nợ được đưa ra, theo phản xạ cô ấy bắt lấy, nhìn thấy là thẻ ngân hàng, Lục Học Nhi cười nói: "Cám ơn ông chủ Lục!"

Lục Thích hoàn toàn không quan tâm đến em gái, giữ vai Chung Bình, lướt qua mọi người, đi ra khỏi cửa.

Hôm diễn ra hoạt động ở câu lạc bộ leo núi, Lục Thích không thể rút được thời gian đi cùng cô, Chung Bình nói: "Không sao, dù sao bọn Tiểu Văn cũng đến mà."

Lục Thích nói: "Để anh xem buổi tối có trở về được hay không."

Chung Bình: "Tối anh sớm trở về, đi ngủ sớm một chút."

Chung Bình mặc đồ thể thao, đeo ba lô trên lưng, trên đường đi liên lạc với Tiểu Văn, ai ngờ Tiểu Văn nói: "Tôi không đi được."

Chung Bình: "Sao vậy?"

Tiểu Văn: "Thẩm Huy không muốn đi, tôi cũng không đi, đi một mình chả có ý nghĩa gì."

Chung Bình an ủi cô ấy: "Hai người bình thường ít ra ngoài vận động, không đến cũng tốt, miễn cho mai lại không đi nổi."

Khi cô đi tới địa điểm hẹn của câu lạc bộ leo núi, thời gian vẫn còn sớm, đám đông tụ tập, không biết Cao Nam có tới hay không.

Ở bên đầu kia, Cao Nam để kính xuống, mặc quần áo thể thao, di động vang lên, anh ta bắt máy, là Lục Học Nhi.

Lục Học Nhi: "Anh ở đâu thế?"

Cao Nam nhíu mày: "Có chuyện gì?"

Lục Học Nhi: "Tôi muốn đi dạo phố, anh đưa tôi đi."

Cao Nam kéo khóa quần áo, nói: "Tìm Thẩm Huy."

"Tôi không thể tìm anh ta, hai ngày nghỉ nên để cho anh ta hẹn hò với bạn gái đi, con cún độc thân như anh rất thích hợp làm lái xe."

Cao Nam: "Tôi có việc, cô tìm người khác đi."

"Anh có chuyện gì chứ?" Lục Học Nhi chế nhạo, "Vội vàng đi tìm Chung Bình sao?"

Cao Nam nhíu mày: "Bệnh thần kinh." Cúp máy luôn.

Đi tới địa điểm hẹn, ở trên xe anh ta đã thấy Chung Bình mặc quần áo thể thao từ xa, ngồi trên gò đá nói chuyện với huấn luyện viên và nhóm học viên. Đổ xe xong anh ta đeo ba lô đi qua.

Chung Bình thấy người, cười vẫy tay với anh ta: "Cao Nam!"

Cao Nam mỉm cười.

Cả đội bắt đầu trèo.

Đã sớm vào đông, thời tiết lạnh đến mức khiến người ta run rẩy, sau khi leo hơn mười phút, cơ thể dần nóng lên, càng leo lên cao mọi người càng thở hổn hển. Chung Bình tràn đầy sức lực, gặp phải chỗ khó leo, thỉnh thoảng còn kéo người khác, Cao Nam duy trì tốc độ leo bình thường, không nhìn ra có mệt hay không, cô hỏi: "Anh thế nào?"

Cao Nam nói: "Còn có thể tiếp tục."

Chung Bình cười: "Cố gắng."

Leo lên đến đỉnh, mọi người nghỉ ngơi, Chung Bình ăn một ít đồ với Cao Nam, một lát sau lại tiếp tục chiến đấu ở những chỗ leo khác.

Leo núi trong nhà không thể so được với bên ngoài, thiên nhiên tạo hóa điều luyện, rõ ràng có thể thấy được sự hiểm trở, Cao Nam làm theo chỉ đạo của huấn luyện viên leo lên, Chung Bình ở bên cạnh hỗ trợ.

Đến lượt cô lên sân, động tác thoăn thoắt lưu loát, trong trời đông giá rét mà giống như tỏa ra nguồn nhiệt cuộn cuộn, ánh mắt mọi người cứ thế bị cô hấp dẫn.

Cao Nam không ngừng nhìn theo.

Hoạt động kết thúc, từ trên núi xuống, mọi người đều lờ mờ, Cao Nam huyếch tay hỏi Chung Bình: "Cùng ăn tối nhé?"

Chung Bình tháo thắt lưng xuống, "Không được rồi, trên người bẩn muốn chết, vẫn nên về nhà tắm rửa thì hơn."

Thời tiết lạnh nhưng cả người cô đỏ đầy mồ hôi. Về đến nhà, cô lập tức tắm rửa, sau đó đi ra lạnh đến mức nổi hết da gà, cô nhanh chóng bật điều hòa,

nhào lên giường.

Vội mình trong chăn một lát, Chung Bình gửi ảnh hoạt động ngày hôm nay vừa nhận được cho Cao Nam, đi ra ngoài úp bát mỳ, ăn xong lại quay vào phòng ngủ, lấy cuộn len và mô hình máy bay trong ngăn kéo ra, bày lên giường, tiếp tục nghiên cứu.

Len đã đan được hơn nửa, mô hình máy bay còn mấy bộ phận nhỏ nữa chưa ghép xong, Chung Bình ngáp một cái, cố gắng đan len, len len xuống xuống, mí mắt dính vào nhau, cô vội vàng chống lại cơn buồn ngủ, không cẩn thận kim đan đâm vào ngón trỏ đau đến mức khiến cô suýt xoa, lập tức tỉnh táo.

"Reng reng reng..."

Tiếng chuông cửa vang lên dồn dập, Chung Bình nhú mảy, nhanh chóng giấu len và mô hình vào trong tủ quần áo, chạy ra phòng khách nhìn vào mắt mèo, mỉm cười mở cửa.

"Biết ngay là anh..."

Lục Thích ôm lấy cổ cô, hôn cô một cái, ném chìa khóa xe lên sô pha, nói: "Thơm quá... vừa tắm à?"

"Vâng."

"Sao không đợi anh tắm cùng?"

"..."

Lục Thích nhéo mặt cô: "Vừa ngủ à?"

"Có ngủ cũng bị anh đánh thức."

"Cho anh chìa khóa đi, lần sau không đánh thức em"

"Không cho."

Lục Thích vỗ hông cô: "Không có lương tâm... đi pha nước tắm cho anh."

Chung Bình đi pha nước cho anh, Lục Thích tìm đồ ăn trong bếp, Chung Bình nghe thấy nói vọng từ nhà tắm: "Anh chưa ăn tối sao?"

"Ăn rồi, nhưng trên bàn rượu chỉ ăn được có mấy miếng, hiện tại anh muốn ăn sủi cào."

Chung Bình: "Có đồ đông lạnh đấy, để em nấu cho, nước được rồi, anh mau tắm đi."

Lục Thích cời hết đồ chỉ mặc mỗi quần lót, sau khi đi vào nhà tắm, thử nước, túm lấy Chung Bình: "Tắm nào."

"Em tắm rồi."

"Lại tắm nữa."

Chung Bình đẩy anh: "Được rồi, anh mau tắm đi, em nấu sủi cào cho anh."

Lục Thích cời luôn áo ngủ của cô, cời cả quần lót của mình, ôm người vào bồn tắm.

Nước tràn ra sàn tắm, Chung Bình mệt đến mức không thể nhúc nhích được, tắm lần nữa, Lục Thích hôn cô, ngâm nga hát, vào nhà bếp nấu một nồi sủi cào, đồ chín lại vào gọi Chung Bình.

Chung Bình ném khăn mặt lên mặt anh, Lục Thích cười cợt bắt lấy, tay ngoáy nước, Chung Bình né tránh: "A..."

Lục Thích: "Mau đứng lên!"

Chung Bình ôm lấy cổ anh, cắn một cái vào tai anh.

Lục Thích: "Đừng... cẩn thận anh lại vào đấy."

Chung Bình lè lưỡi ra liếm.

Lục Thích kim chế hơi thở, lập tức ôm lấy cô, Chung Bình tránh trong nước, bọc khăn tắm, chân trần đi ra cửa, cuối cùng bị người từ sau lao lên tóm lấy.

"A... Lục Thích!"

Ném lên giường, Lục Thích dán cô từ đầu đến chân, Chung Bình được anh chăm sóc, nói: "Sủi cào chín rồi chứ?"

Lục Thích ngừng lại, làm loạn một chút trên người cô, vội vàng ra ngoài tắt bếp.

Chung Bình chui đầu vào chăn cười.

Nửa đêm canh ba ăn hết một nồi sủi cảo, buổi sáng tỉnh lại Chung Bình hiếm khi không cảm thấy đói, nhưng vẫn khó mà rời giường được, cô xoay người ngồi, tóc mái che mất đôi mắt, giống như hồn lìa khỏi xác, không động đậy nổi.

Lục Thích vẫn còn đang ngủ, cánh tay vòng quanh eo cô, Chung Bình chỉnh lại tóc rồi, mơ màng nói: "Dậy thôi."

"... Máy giờ rồi?"

Chung Bình nhìn đồng hồ: "Bây giờ... Bây giờ ba phút."

"... Ngủ thêm nửa tiếng nữa."

"Em dậy trước, anh muốn ăn gì buổi sáng?"

"... Ăn em."

"... Ăn không đủ no."

Cánh tay Lục Thích lại càng giữ chặt, hai mắt vẫn nhắm chặt, "Ai quan tâm có no hay không."

Chung Bình: "..."

Chung Bình đang muốn đẩy tay anh ra, đột nhiên chuông cửa vang lên, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng gõ cửa, "Bình Bình... Bình Bình... sao lại khóa trái cửa? Con có ở bên trong nhà không?"

Chung Bình sững sốt, qua hai giây mới giật mình, đẩy Lục Thích: "Mau dậy đi!"

"Gi... Há?"

"Mau dậy, mẹ em đến."

Lục Thích trợn mắt: "Mẹ em?"

Chung Bình quan sát xung quanh, cái khó ló cái khôn, kéo Lục Thích, "Anh mau trốn vào trong này."

"... Trốn?"

"Mau lên!"

"Chúng ta quang minh chính đại, tại sao phải trốn?" Lúc này Lục Thích đã hoàn toàn tỉnh táo.

Chung Bình cúi đầu nhìn bản thân, lại nhìn anh không mặc gì, nói thẳng: "Thế này sao gọi là quang minh chính đại được? Anh mau lên!"

Cô tha người đến trước tủ quần áo, vừa nhét được người vào, Lục Thích lại đứng dậy, Chung Bình không rảnh để ý đến anh, tranh thủ thời gian vào nhà tắm giấu đồ, cũng phù chần che kín những chỗ khả nghi trên giường, để di động ví tiền của Lục Thích vào tủ quần áo, cuối cùng đẩy Lục Thích, anh vẫn bất động.

"Bình Bình... có chuyện gì vậy, con có ở nhà không?"

Tiếng chuông di động vang lên.

Chung Bình khẽ hôn lên miệng anh: "Em sẽ giải thích với anh sau, anh mau vào đi."

Lục Thích lờm cô, hừ một tiếng, vén quần áo, chui vào bên trong. Chung Bình đóng tủ lại, trước khi bỏ đi nói: "Yêu anh!"

"... Hừ."

Chung Bình vội vàng chạy ra ngoài phòng khách, còn nhớ phải giấu giày Lục Thích, mở cửa ra, vội nói: "Mẹ, con ngủ say quá."

Mẹ cô cảm động, xoa ngực: "Con muốn dọa chết mẹ à, mẹ còn tưởng con ngất xỉu trong nhà đấy, bao lâu mới ra mở cửa, còn nữa sao con lại khóa cửa, mẹ dùng chìa cũng không mở được."

Chung Bình giải thích: "Gần đây chung cư có kẻ trộm, khóa trái cửa an toàn hơn."

"Có kẻ trộm? Có an toàn không? Có muốn về nhà ở không?"

"Không cần đâu, một mình con có thể đánh được hai người, có khi kẻ trộm còn không đánh lại con.

Mẹ cô cho một tràng "Chả ra dáng con gái gì, còn một mình có thể đánh được hai người, con như vậy sao tìm được đối tượng!"

Chung Bình ngáp, đánh trống lảng sang chuyện khác: "Sao sáng sớm mẹ đã đến đây rồi?"

"Hôm nay trời nắng, mẹ vội đến phơi chăn cho con, để thay chăn mới."

Chung Bình: "Không cần đâu."

"Đêm ngủ con không lạnh sao? Con không hiểu thì đứng yên đây, mau đi đánh răng rửa mặt."

Bà Chung đi vào phòng ngủ, Chung Bình đi theo vào, mắt thấy mẹ cô muốn giặt chiếc chăn trên giường xuống, Chung Bình ngăn lại: "Mẹ, để con tự làm"

"Để mẹ, con đi đánh răng đi, mẹ thay ga giường chăn cho con."

Chung Bình ngồi xuống giường: "Không cần đâu... Con muốn ngủ thêm lát nữa."

"Con không đi làm à?"

"Đi chứ, con muốn ngủ thêm nửa tiếng nữa."

Mẹ cô nhìn đồng hồ, cuối cùng vẫn đau lòng: "Vậy con ngủ đi, để mẹ đi tìm chăn dày."

Chung Bình gật đầu, "Vâng."

Chỉnh lại tóc mái lộn xộn, mẹ cô thấy thuận mắt hơn, nhéo mặt cô: "Y như trẻ nhỏ, ngủ đi, mẹ nấu bữa sáng cho con, dậy là ăn được."

Chung Bình nói: "Không cần đâu, con tự mua."

Mẹ không để ý đến cô, kéo ghế lấy chăn và ga giường từ trên nóc tủ, đặt lên xô pha trong phòng khách, lại vào bếp nấu cháo cho Chung Bình.

Trong lúc nấu cháo, bà lại đi vào nhà tắm, giúp Chung Bình thu dọn quần áo bẩn, Chung Bình ôm chăn thấp tha thấp thơm, ánh mắt xoay chuyển, vọt dậy, đi vào nhà tắm đẩy mẹ cô ra.

"Con bị tiêu chảy!"

Bà Chung: "Để mẹ lấy quần áo bẩn ra trước đã."

"Không cần, để con tự giặt."

Cửa nhà tắm đã đóng lại, bà Chung đành chịu, "Vậy để mẹ dọn dẹp tủ quần áo cho con."

Đi đến trước tủ quần áo, vươn tay mở tủ.

Cả người Lục Thích to con chui trong chiếc tủ nhỏ, chớp mũi đều là mùi quần áo, có ánh sáng tiến vào giữa khe hở, không nhìn thấy gì hết.

Duỗi chân ra, đột nhiên bị thứ gì đó đâm vào, anh suýt xoa, lỗ tai nghe người bên ngoài cãi nhai, vừa tức vừa buồn cười, sờ soạng cảm lấy thứ đâm vào mình.

Vừa sờ thì lấy được ra một đồng, hình như là kim đâm, lại có thứ gì đó cứng cứng, không biết là gì, đang nghiến cứu chợt nghe thấy tiếng bước chân đến gần, người bên ngoài nói: "Vậy để mẹ dọn dẹp tủ quần áo cho con."

Lục Thích nín thở.

"Àm." Cửa nhà tắm đột ngột mở ra.

"Ồi, con làm mẹ hết hồn!" Bà Chung kêu lên.

Chung Bình ôm bụng đi ra, "Mẹ, giúp con ra hiệu thuốc bên ngoài chung cư mua thuốc với, con đau bụng!"

"Sao thế, có cần đi bệnh viện không?"

"Không cần đâu, uống chút thuốc xổ là được rồi."

Bà Chung nói: "Vậy con để ý cháo, hiện tại mẹ đi mua cho con."

"Vâng."

Bà Chung ra phòng khách lấy chìa khoa, nhìn thấy đồng chặn sắp rơi xuống đất, bà thuận tay đỡ, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy giữa khe hở sofa có thứ gì đó, bà tập trung nhìn, là chìa khóa xe, bên trên là dòng chữ tiếng anh "Range Rover".

Là Land Rover Range Rover...

Bà Chung hí mắt, quan sát xung quanh, "Mẹ đi đây."

"Vâng."

Bà Chung im lặng rời đi.

Người vừa đi, Chung Bình lập tức mở tủ quần áo ra.

Mặt Lục Thích không hề biến sắc.

Chung Bình giữ chặt tay anh, "Ra đi."

Lục Thích không nhúc nhích.

Chung Bình kéo tay anh: "Vừa rồi tình huống khẩn cấp, lần đầu tiên anh gặp mẹ em không nên là trong tình huống này, sẽ tạo ra ảnh hưởng không tốt, mẹ em rất bảo thủ, cũng hơi cứng nhắc."

Lục Thích: "..."

Cô nhỏ giọng dỗ dành, Lục Thích cũng không còn cách nào, chui ra khỏi tủ quần áo, nhéo cằm Chung Bình, "Em muốn anh chết ngạt sao?"

Chung Bình ôm anh.

Lục Thích bắt đầu đi, sau khi suy nghĩ, lấy từ sau lưng ra một đồng đồ, "Cái này là gì thế?"

Chung Bình nhìn thấy, không nói gì.

Lục Thích cười: "Tinh tặng cho anh à?"

"... Ai cho anh lấy ra?" Chung Bình cao giọng.

Lục Thích hỏi lại: "Là tặng cho anh à?"

"... Còn chưa làm xong thể mà anh đã lục được ra rồi."

Lục Thích ôm cô: "Tinh khi nào tặng anh thể?"

"... Không biết."

"... Phải có thời gian cụ thể chứ."

"... Sang năm đi."

Lục Thích cười, hôn cô một cái, "Vậy anh chờ, em đan cho nhanh, ghép xong cả mô hình nữa."

Chung Bình đẩy anh: "Anh mau mặc quần áo rồi chạy đi, mẹ em sắp quay lại rồi."

Lục Thích: "..."

Lục Thích từ từ mặc quần áo, Chung Bình ở bên cạnh cài cúc cho anh, Lục Thích khoác áo, nói: "Buổi tối đi xem phim nhé?"

Chung Bình nói: "Tối nay không được rồi."

"Có việc à?"

"Em hẹn Tiểu La."

Lục Thích xoa tóc cô, "Được, vậy tiễn anh ra ngoài."

Chung Bình đi ra ngoài với anh, lấy giày đã giấu đi cho anh, hai người hôn nhau một lúc Lục Thích mới rời đi.

Tiểu La đi công tác trở về, buổi tối hẹn Chung Bình đi ăn cơm, Chung Bình chọn địa điểm, đúng sáu giờ đến.

Tiểu La cởi áo khoác, vắt lên ghế, quan sát nhà hàng nói: "Trước kia chúng ta chưa từng tới đây."

Chung Bình nói: "Đây là nhà hàng của bạn trai tớ, tớ có thẻ hội viên."

Tiểu La sùng sốt, mỉm cười: "Được rồi, vậy hôm nay tớ không thể khách sáo rồi, vốn đang tính mời cơ."

Chung Bình đẩy thực đơn qua, "Cậu gọi đồ đi."

Tiểu La nhìn thực đơn, hỏi: "Tớ chiếm chủ nhật của cậu, bạn trai cậu không có ý kiến sao?"

Chung Bình cười: "Có thể có ý kiến gì chứ, không phải chỉ là ăn cơm với bạn bè thôi sao."

Tiểu La cười nói: "Cậu và bạn trai đã đến giai đoạn nào rồi?"

"Hả?"

"Gặp gia đình chưa?"

"Tạm thời vẫn chưa."

"Vậy cậu cũng không rõ trong nhà bạn trai cậu có những người nào sao?"

"Người nhà anh ấy rất ít, hiện tại chỉ có cha và em gái." Chung Bình tỉnh ý, nhận ra giọng Tiểu La khác thường, hỏi: "Có phải có chuyện gì không? Sao cậu cứ hỏi về anh ấy thế?"

Tiểu La đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ, chuẩn bị một lúc, nói: "Thực ra tớ biết những câu sau đây sẽ khiến cậu cảm thấy khó hiểu, nhưng tớ đã suy nghĩ rất lâu vẫn là muốn hỏi cậu một chút."

Chung Bình đáp lại: "Cậu nói đi."

Tiểu La nói: "Bắt đầu từ năm 2006 tớ tiếp xúc với công việc tìm người thân này, lúc đó tớ vẫn còn đang học đại học chưa tốt nghiệp, cậu biết chứ?"

Chung Bình: "Ừ, tớ biết, cậu hơn tuổi tớ."

Tiểu La: "Lúc ấy tớ quen một đôi vợ chồng là người tỉnh S."

"Tỉnh S?"

"Ừ, thế nào?"

Chung Bình lắc đầu: "À, không có gì, quê tớ ở tỉnh S."

"Thật sao, tớ cứ nghĩ cậu là người Nam Giang cơ."

Chung Bình cười: "Lúc trung học tớ mới chuyển đến Nam Giang, trước kia tớ ở tỉnh S."

"Khéo thật đấy, không chừng năm 06 tớ từng gặp cậu ở tỉnh S đấy." Tiểu La cười, nói tiếp. "Đôi vợ chồng kia có cậu con trai, lúc hai tuổi đi lạc, thời gian đi lạc là năm 1991, khi đó bọn họ đã tìm kiếm mười lăm năm."

"Điều kiện nhà bọn họ khá giả, người chồng kinh doanh, vợ làm nội trợ, sau đó vì tìm con nên khuynh gia bại sản, tiêu hết tất cả tiền tích góp, tìm khắp cả nước, nhưng vẫn không có tin tức, sau đó bọn họ tìm được đơn vị của bọn tớ. Lúc đó bọn họ đã không còn kinh doanh được nữa, phải dựa vào việc bán đồ ăn vặt sống tạm."

Dừng một chút, "Lần đầu tiên nhìn thấy bạn trai cậu, tớ đã cảm thấy anh ấy rất quen mặt, nhưng nhất thời không nghĩ ra, cho đến tuần trước tớ mới đột nhiên nhớ ra, lục lại hồ sơ năm đó, bộ dáng của bạn trai cậu và người chồng đó vô cùng giống nhau."

"Chậm đã..." Chung Bình ngắt lời cô ấy, cười nói, "Có thể tớ đã biết cậu muốn nói gì, nhưng không phải là hỏi..."

"Truyện nghìn lẻ một đêm?" Tiểu La gật đầu, "Tớ biết chứ, nhưng Tiểu Chung à, cậu phải biết hàng năm trên cả nước có bao nhiêu đứa trẻ bị lừa đi hoặc là lạc đường, hơn mười triệu người đấy, diện tích nước ta lại lớn như vậy, mỗi gia đình người lạc đường đều không thể chịu nổi đau đớn dằn vặt, cậu làm xét nghiệm ADN lâu như vậy, đã gặp được rất nhiều đương sự, hẳn là cậu có thể hiểu được, cho nên cậu mới nhờ tớ tìm giúp con trai chú Võ, cho dù chú Võ đã mất rồi."

"Bởi vì có biết bao khó khăn, cho nên chúng tớ chưa bao giờ dám buông tha một chút dấu vết nào, cho dù chỉ là gấp thoáng qua, huyết thống máu mủ cứ thế trôi nam đất bắc. Con người giống nhau cũng là chuyện bình thường, nhưng cậu là người chuyên nghiệp về phương diện di truyền học, di truyền về diện mạo như thế nào không cần tớ nhiều lời."

"Lần này tớ đến tỉnh S công tác, rút ra hai ngày, cố gắng tìm lại tài liệu năm đó, nhưng thời gian trôi qua đã lâu, đã không còn manh mối hữu dụng nào, tớ vốn tính cứ thế quên đi, nhưng tối nào tớ cũng mất ngủ, lần qua lộn lại nghĩ đến chuyện này không sao ngủ nổi."

"Tiểu Chung, thực ra tớ biết tỷ lệ chuyện này thực sự rất nhỏ, nhưng cậu từng nói với tớ chuyện của chú Võ, cậu nói chú ấy từng kéo cả người độ tuổi không thích hợp, chỉ cần là người có bộ dáng giống con trai chú ấy sẽ kéo đi xét nghiệm, cho dù biết là không có khả năng, chàng trai kia vẫn đồng ý với đề nghị của chú ấy, để cho chú ấy ôm hi vọng vài ngày cũng được..."

"Bạn trai của cậu có diện mạo tương tự, tuổi cũng tương tự, tuy rằng với gia thế nhà anh ấy như vậy, chuyện này thật sự không có khả năng, nhưng tớ vẫn muốn thử cân nhắc một lần, cậu có thể lừa anh ấy xét nghiệm ADN được không?"

Chung Bình nghe cô ấy nói xong, ngẩn người một lúc lâu, lắc đầu nói: "Không thể nào, tuy nhà anh ấy phức tạp, tớ không thể nhiều lời với cậu, nhưng tớ khẳng định anh ấy có cha mẹ."

Tiểu La: "Hoặc là... có thể hẹn anh ấy ra để cho tớ nhờ không?"

"Không được." Chung Bình nhíu mày, "Tiểu La, không phải tớ không chịu giúp cậu, mà là... những chuyện bạn trai tớ từng trải qua không hề vui vẻ gì cho cam, anh ấy rất yêu quý mẹ, tớ không hi vọng vì một chuyện không có khả năng xảy ra mà xát muối lên miệng vết thương của anh ấy. Cậu nói tớ làm xét nghiệm ADN lâu như vậy, nên hiểu rõ về chuyện tìm người thân, nhưng cũng do vậy mà tớ càng hiểu được có người đau khổ cả đời vì chuyện gia đình."

Tiểu La im lặng, "Tớ hiểu..."

Qua một lát, cô ấy lấy ảnh chụp ra: "Đây là ảnh lúc đứa bé kia một tuổi, chắc chắn bạn trai cậu cũng có ảnh hồi nhỏ, đối chiếu một chút... Nếu bộ dạng giống nhau, có phải hay không có thể...?"

Chung Bình cầm ảnh, cúi đầu xem.

Đứa bé trong ảnh mặc áo len, đầu đội mũ vải, nằm trên chiếc giường đồ gỗ, ngửa đầu cười nhìn ống kính, mi tâm hơi đỏ.

Không nhìn ra được lớn lên giống ai.

Tiểu La lại đưa một tấm ảnh khác, "Đây là cha mẹ cậu bé."

Chung Bình lại nhìn.

Người phụ nữ trong ảnh ăn mặc rất thời trang, diện mạo vô cùng xinh đẹp, người đàn ông cao ráo, anh tuấn, cơ thể cường tráng, thoát nhìn quả thật có mấy phần giống Lục Thích.

Tiểu La nói: "Cậu tìm cơ hội xem ảnh hồi nhỏ của bạn trai cậu, như vậy có thể chứ?"

Chung Bình: "Tớ... để tớ suy nghĩ."

Tiểu La mỉm cười.

Chung Bình hỏi: "Vậy đôi vợ chồng này hiện tại đang ở đâu? Cậu đã nói với bọn họ chưa?"

Tiểu La thờ dãi: "Không có, mười năm trước họ qua đời rồi, cho nên đây chính là chấp niệm của tớ, khi còn sống bọn họ không đợi được, nếu trên đời này thực sự có quỷ thần, tớ hi vọng bọn họ ở dưới suối vàng biết được."

Câu chuyện vẫn còn tiếp tục, ở phía sau Chung Bình, ở bên đầu kia, nhân viên phục vụ bưng khay thức ăn đi qua, gọi một tiếng: "Cao..."

Cao Nam giờ tay ngăn lại, liếc nhìn tấm vách ngăn đối diện, yên lặng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Đêm giao thừa

Lái xe khỏi bãi đỗ, khi đi qua nhà hàng, Cao Nam nghiêng đầu nhìn, ánh đèn buổi tối chợt lóe qua.

Ban ngày trời trong nắng ấm, buổi tối mưa nhỏ bay bay, mưa bụi dừng trên cửa kính xe, không biết có phải do ảo giác hay không, trong đó dường như có cả tuyết nữa. Cao Nam bật cần gạt nước, lại tiện tay bật radio, người dẫn chương trình giao thông đúng lúc nhắc đến thời tiết, quả nhiên là mưa kèm theo tuyết.

Đèn đỏ, đoàn xe xếp thành hàng dài, anh ta chậm chạp dừng xe lại, ngón tay khẽ gõ lên vô lăng. Phía trước chật kín, không thể dịch chuyển được, Cao Nam hơi mất kiên nhẫn, sờ vào túi, trống không, cuối cùng lấy một viên kẹo cao su ra, bỏ vào miệng, dần dần bình tĩnh.

Một lát sau, đoàn xe chậm chạp lăn bánh, Cao Nam đuổi theo.

Nửa tiếng sau về đến nhà, anh ta ngồi xuống sofa, cầm laptop bắt đầu xử lý công việc. TV chuyển sang chế độ tắt âm, trong màn hình là tin tức dài trung ương, đến 0 giờ sau khi chuyển sang chương trình khác, anh ta mới đóng laptop, ngồi im một lát, lấy di động ra nhìn.

Màn hình bỗng nhiên thay đổi, tên "Lục Học Nhi" xuất hiện trước mặt, Cao Nam nhú mày, qua một lúc mới bắt máy, giọng cô gái ở bên đầu kia gọi: "Cao Nam, anh mau đến bệnh viện!"

Cao Nam càng nhăn mặt hơn, "Sao vậy?"

Lục Học Nhi nức nở khóc: "Cổn Cổn bị sốt, cả người còn phát sốt, tôi đưa nó đến bệnh viện nhưng quên mang theo ví tiền, anh mau mang tiền đến."

Cao Nam nói: "Tôi giúp cô gọi cho Thẩm Huy..."

Chưa nói xong đã bị ngắt lời.

"Thẩm Huy Thẩm Huy! Mọi nó tôi gọi anh đấy, anh lập tức mang tiền đến cho tôi! Cao Nam tôi nói cho anh biết, nếu con tôi xảy ra chuyện gì tôi sẽ bắt anh đền mạng!"

Lục Học Nhi như bị tâm thần, hoang mang lo sợ, "Tôi không biết, tôi không biết, Cổn Cổn..."

Cao Nam liếc đồng hồ, bất đắc dĩ nói: "Bệnh viện nào?"

Lục Học Nhi ở ngoài chơi đến hơn nửa ngày, buổi tối về nhà chơi với Cổn Cổn, hiếm khi không để di Nguyệt chăm sóc, mà để cho Cổn Cổn ngủ bên cạnh mình, vừa hôn vừa dỗ thằng bé đi vào giấc ngủ, còn cô ấy xem TV lướt di động.

Ai ngờ chuẩn bị đi ngủ thì nghe thấy Cổn Cổn khóc, tiếng khóc còn kì lạ, trán lại phát sốt, cởi quần áo ra thấy cả người phát ban.

Cô ấy nhất thời sập đồ, sau khi đánh thức di Nguyệt vội vàng lái xe tới bệnh viện gần biệt thự nhất, hai người đều quên mang tiền, người giúp việc lại nghỉ, cô ấy bảo di Nguyệt trở về lấy tiền, nhưng lại nhanh chóng kích động, đứa bé còn đang kiểm tra, cả người cô ấy run rẩy.

Khi Cao Nam chạy tới, nhìn thấy Lục Học Nhi chỉ mặc một áo khoác bên ngoài bộ đồ ngủ, đi đôi giày đi tuyết, không trang điểm, mái tóc vẫn là màu vàng, rối bù, nhìn chẳng ra thể thống gì, nhưng vẻ mặt rất bình tĩnh.

Lục Học Nhi nhìn thấy người, dịch chân cho đứa bé, khẽ nói: "Đi nộp tiền trước."

Cao Nam nộp tiền xong quay lại, mới hỏi: "Đứa bé thế nào rồi?"

Lục Học Nhi vỗ về đứa bé nói: "Trước đó tiêm vắc xin cho Cổn Cổn, bác sĩ nói là dị ứng với vắc xin."

Cao Nam: "Có nghiêm trọng không?"

"Có thể không nghiêm trọng sao, không biết bao giờ những vết phát ban này mới biến mất." Ánh mắt Lục Học Nhi đỏ lên, cúi đầu, người bên cạnh không nhìn thấy, "Khóc đến mức mặt đỏ bừng hết cả lên."

Đứa bé còn phải quan sát thêm mới có thể xuất viện, Cao Nam cởi áo khoác, ngồi chờ bên cạnh, trong lúc đó y tá đến một lần, Lục Học Nhi không hiểu rõ, Cao Nam hỏi lại lần nữa, rồi giải thích cho cô ấy nghe.

Chờ y tá rời đi, Lục Học Nhi mới khẽ thở phào, vẻ mặt hoàn toàn thả lỏng, cầm lấy bàn tay bé nhỏ của con trai, nói: "Anh nhìn tay nó nè giống y như món đồ chơi, trước đây nghịch búp bê thế nào thì giờ nó cũng y thế."

Lục Học Nhi hôn tay con, lại nói với Cao Nam: "Anh xem đi!"

Cao Nam tùy tiện liếc qua: "Ờ."

Lục Học Nhi quay đầu đi, nhìn anh ta một lát, khước miệng cong lên, tầm mắt lại nhìn con, nói: "Đi mua cho tôi chai nước, ngoài hành lang có máy bán nước tự động."

Cao Nam hơi do dự mới đứng lên, ra ngoài mua nước cho Lục Học Nhi. Đợi người rời đi, Lục Học Nhi mới nhìn về phía di động, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, hơi do dự rồi vuốt tay ra.

Một lát sau.

Cao Nam mua nước xong, đẩy cửa đi vào nói: "Nước đây..."

Mới nói được một nửa, anh ta nhanh chóng đi lên giật lấy điện thoại, Lục Học Nhi né tránh anh ta, giờ di động lên cao, nhìn màn hình, cười lạnh: "Tôi tùy tiện ấn một chút, anh đoán xem tôi nhìn thấy gì nào?"

Trên màn hình là bức ảnh, trong ảnh là khuôn mặt tươi cười hơi mờ của Chung Bình.

"Hóa ra là phóng to lên." Lục Học Nhi nhìn di động, lại kéo lui xuống, "Hóa ra là ảnh chụp chung... có phải là hoạt động bên chỗ leo núi kia không?"

Lại vòng vo, "Còn có ảnh chụp chung của hai người nữa, muốn nhìn người ta thì cần gì phải phóng to ảnh, để tấm này không phải tốt lắm sao?"

Khuôn mặt Cao Nam bình tĩnh, rút lấy di động về, "Cô đừng quá đà."

"Tôi quá đà?" Lục Học Nhi trào phúng, "Anh có ý nghĩ bẩn thỉu mà vẫn còn mặt mũi nói tôi quá đà?"

Cao Nam không để ý tới Lục Học Nhi, xóa tấm ảnh đi, "Sao cô mở khóa được?"

Lục Học Nhi ôm tay, "Tại sao tôi phải nói cho anh chứ?"

"Nói! Cô mở khóa như thế nào!"

Lục Học Nhi nhếch môi: "Thực sự muốn biết sao?"

Cao Nam không đáp.

Lục Học Nhi từ từ đến gần anh ta, cầm lấy di động trong tay anh ta, Cao Nam không bỏ ra, cô ấy nhìn thẳng đối phương, dùng sức túm lấy, Cao Nam nhún mày buông ra.

Lục Học Nhi liếc anh ta, ngón cái đặt lên phím Home, nhấn một cái, màn hình mở ra, khóa được mở bằng vân tay.

"Anh đoán xem tôi nhập vân tay vào từ khi nào?" Lục Học Nhi hỏi.

Cao Nam rút di động về.

"Anh đoán xem tôi lấy được di động của anh lúc nào?"

Cao Nam vẫn không đáp.

"Anh đoán xem trong tình huống nào tôi có thể bất tri bất giác lấy được di động của anh, còn có thời gian dư dả thêm dấu vân tay vào?"

Cao Nam nhìn về phía cô ấy.

Lục Học Nhi nhếch miệng, chậm rãi nói: "Bình thường anh không uống rượu, bởi vì anh tự biết được tửu lượng của mình, chỉ cần say rượu anh sẽ gây ra chuyện... Còn nhớ lần anh uống rượu say là khi nào không?"

Cao Nam lạnh mặt.

"Anh và anh trai tôi điều tra tất cả bạn bè khác phái của tôi một lần, nhưng đến bây giờ vẫn chưa điều tra ra được cha của Cồn Cồn là ai, anh có muốn biết không, tôi nói cho anh nhé?"

Cao Nam vội nắm áo Lục Học Nhi, cô ấy bị ép ngẩng đầu lên, mỉm cười vui vẻ: "Tôi nói cho anh biết, cho dù một ngày nào đó Chung Bình chia tay với anh trai tôi, chị ấy cũng tuyệt đối sẽ không ở bên anh, sẽ không bao giờ ở bên cha của cháu ngoại bạn trai cũ."

Lục Học Nhi ngừng cười, nhấn mạnh từng chữ một: "Cao Nam, anh vĩnh viễn sẽ không có cơ hội!"

Cao Nam ấn Lục Học Nhi lên tường, hung ác nhìn chằm chằm cô ấy, "Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin sao?"

"Anh không tin, vậy chỉ bằng để cho Chung Bình hỗ trợ xét nghiệm ADN nhé?"

Cao Nam bỏ cô ấy ra, sắc mặt đen sì: "Đồ điên!" Không quay đầu lại cứ thế bỏ đi.

Lục Học Nhi bật cười thành tiếng, chờ người biến mất, cô ấy ngồi xỏm xuống, sợ đánh thức đứa bé, che miệng lại.

"Cô Lục, cô Lục?" Di Nguyệt cầm ví, chạy hồng hộc vào.

"Đến rồi? Sao không để sang năm hãy đến?" Lục Học Nhi ngẩng đầu, lau nước mắt trên khóe mắt, vẫn chằm chọc như cũ.

Ở đầu kia Chung Bình về nhà, buổi tối ngủ không ngon, hôm sau khi ăn cơm với Lục Thích lại không yên lòng. Sau khi đấu tranh tư tưởng, qua mấy ngày cô đến nhà Lục Thích chơi VR.

Lục Thích mua một đồng hồ ăn, bày đầy trên bàn, lắp đặt xong thiết bị VR, ôm Chung Bình để cô ngồi trong lòng mình, hai người cùng chơi.

Là một trò chơi mới, cảnh tượng khủng bố rất chân thật, Chung Bình cúi đầu trốn vào lòng anh, nhưng vẫn không thoát được cảnh tượng quỷ quái trước mắt, cô không ngừng hét, Lục Thích cười ha ha.

Chung Bình bị người hôn, nhìn thấy xác sống, lại muốn còi mủ ra: "Lục Thích! Lục Thích! Lục..."

Miệng được bỏ vào một miếng cá khô, cô nhai nhai, trong lòng bình tĩnh hơn chút, bên tai có người nói: "A..."

Chung Bình há mồm, lại được nhét miếng cá nữa vào trong miệng.

Chơi đủ rồi, Lục Thích để thiết bị VR sang bên cạnh, ôm cô nói: "Anh mới thay ga giường."

Chung Bình: "..."

"Trong nhà tắm có khăn mặt và bàn chải đánh răng mới."

Chung Bình: "..."

"Tắm nhé?"

"Đợi đã." Chung Bình gọi người, "Còn sớm mà, đứng rồi, anh có album ảnh không? Em muốn xem ảnh chụp của anh."

Lục Thích nhú mày: "Sao lại đột nhiên muốn xem ảnh thế?"

Chung Bình: "Muốn tìm hiểu một chút về quá khứ của anh."

Lục Thích lập tức đi lấy cho cô, chỉ có một quyển album, trang đầu tiên là ảnh anh chơi bóng rổ.

Chung Bình bị thu hút: "Đây là ảnh thời đại học sao?"

"Ừ." Lục Thích chỉ vào ảnh, "Ảnh này do Thẩm Huy chụp."

Lại chỉ sang tấm bên cạnh: "Người bên cạnh anh là Cao Nam, có nhận ra không? Lúc đó tổ chức đại hội thể thao, anh gọi cậu ta đến làm cu li, em nhìn mặt cậu ta kìa."

Chung Bình cười: "Hai người không phải học chung một trường đại học sao?"

"Anh và Thẩm Huy học chung trường, Cao Nam không học đại học."

"Hả?" Chung Bình hơi bất ngờ.

Lục Thích xoa đầu cô nói: "Bằng cấp không chứng tỏ được năng lực, anh không quan tâm cậu ta có học đại học hay không, năng lực của cậu ta giỏi là được."

Chung Bình gật đầu.

Tiếp tục lật, ảnh Lục Thích đi du lịch khi học đại học, tham gia hoạt động, ảnh thời trung học, còn có ảnh chụp chung với Cao Nam, hình ảnh hai người đi tiểu dưới đèn đường, không biết ai là người chụp. Chung Bình nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Lục Thích che ảnh, "Xem ảnh khác."

Chung Bình: "Hai người cũng có thời kì 'trẻ trâu' như vậy sao?"

Lục Thích sò đầu cô: "Xem ảnh khác."

Chung Bình bật cười.

Thời kì trung học không có bóng dáng của Thẩm Huy, xuống chút nữa đã đến cuối, chỉ còn tấm ảnh Lục Thích đeo khăn quàng đỏ.

Chung Bình: "Hết rồi?"

"Ừ, hết rồi."

"Sao chỉ có từng này vậy?"

"Anh không thích chụp ảnh."

"Vậy mà anh cũng xếp được thành album sao?"

"Thẩm Huy làm giúp anh đấy, làm gì có chuyện anh làm việc này." Lục Thích nói, "Thế nào xem ảnh của anh hiểu được thêm gì chưa?"

Chung Bình: "Chỉ biết anh từng có hai thời kì."

Lục Thích ôm cô: "Thời em còn đi học nhất định là học sinh ba tốt."

"Lần sau cho anh xem ảnh của em." Chung Bình lại hỏi, "Lúc này anh mấy tuổi?"

Lục Thích nhìn vào tấm ảnh đeo khăn quàng đỏ, nói: "Hơn bảy tuổi thì phải, vừa vào tiểu học, bà ngoại tìm người chụp ảnh cho anh."

"... À."

Lục Thích thoáng cười, xoa đầu cô. Chung Bình ôm lấy eo anh, cọ vào ngực anh.

Qua một lát, Chung Bình hỏi: "Không có ảnh lúc nhỏ hơn nữa sao?"

"Nhỏ hơn?" Lục Thích nói, "Không có, trước đây anh không chụp ảnh."

Chung Bình nhìn về phía tấm ảnh đeo khăn quàng đỏ.

Đứa trẻ bảy tuổi có thể nhìn ra được khuôn mẫu hiện giờ của Lục Thích, khuôn mặt, môi giống y như đúc, nhưng không thể so sánh với tấm ảnh lúc một tuổi kia.

Chung Bình đang suy nghĩ, đột nhiên bị người ôm lấy: "A..."

Lục Thích khiêng người lên vai: "Đi, mang em đi xem phòng ngủ của anh."

Chung Bình qua đêm ở nhà Lục Thích, hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, lại bảo Lục Thích đưa cô về. Ai ngờ buổi tối lại trở về nhà anh, đồ đạc của cô cũng tăng thêm một chút.

Lúc Lục Thích không phải đi tiếp khách sẽ mang cô đi ăn cơm xem phim, đi về muộn, cả người đầy mùi rượu chui vào chân, có lúc ngoan ngoãn tắm xong mới lên giường, lúc SR huấn luyện hai người sẽ cùng ra cùng vào, mỗi sáng sớm mở mắt ra là nhìn thấy nhau.

Chung Bình vẫn chưa liên lạc lại với Tiểu La, chớp mắt đã đến cuối năm, đêm giao thừa SR phối hợp với lực lượng cảnh sát thành phố Nam Giang, sắp xếp hai trực thăng tiến hành phòng thủ trên không.

Lần đầu tiên Chung Bình tham gia nhiệm vụ làm phi công, thay đồng phục phi hành, cô và Lục Thích lên hai chiếc trực thăng khác nhau, tiến hành phòng thủ trên bầu trời Nam Giang.

Thành thị thu nhỏ lại, ngọn đèn giống như đá quý nhiều màu sắc, cô sống ở Nam Giang nhiều năm, đây là lần đầu tiên quan sát cảnh đêm từ trên cao đến thế.

Ánh đèn bao trùm toàn thành phố, khí thế khoáng đạt, rung động lòng người.

Hai đầu không trung, Chung Bình và Lục Thích thực hiện giám sát, báo cáo tình hình cho mặt đất.

Chung Bình đeo tai nghe, không nghe thấy tiếng reo hò, nhưng có thể cảm nhận được sự náo nhiệt trong dòng người dày đặc, bữa tiệc hân hoan kéo những người xa lạ tụ tập cùng một chỗ.

Trung tâm Nam Hồ bắn pháo hoa, đủ loại hình dáng, thấp sáng đêm tối, tỏa sáng như ánh trăng.

9.

8.

7.

....

3.

2.

Pháo hoa hiện lên con số.

1.

Chung Bình nhìn về đầu xa bên kia, khẽ nói: "Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ." Lục Thích ngồi trong khoang điều khiển, sờ khăn quàng cổ ấm áp, tìm người ở bên đầu không trung kia.

Năm 2019, năm mới vui vẻ

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Bước ngoặt lớn

Đầu năm qua đi chưa được mấy ngày, Lục Học Nhi nhận được điện thoại từ trợ lý của cha, gọi cô ấy đến bệnh viện Cảnh Sơn, đừng gọi Lục Thích.

Lục Học Nhi không dám đi một mình, hơn nữa nghe thấy câu dặn dò cuối cùng, trong lòng cô ấy vô cùng bất ổn, bắt đầu vắt óc nhớ lại gần đây có làm sai chuyện gì không, tới hôm sau, cô ấy vẫn thấp tha thấp thỏm, mang đi Nguyệt và đứa bé đến bệnh viện.

Khi cô ấy đi vào phòng bệnh, y tá đang cầm cốc, bụng chầu rủa mặt, hầu hạ ông Lục súc miệng. Lục Học Nhi mỉm cười, nhỏ giọng gọi: "Cha."

Ông Lục liếc cô ấy, tiếp tục súc miệng hai cái, nhận lấy khăn mặt lau miệng, hất cằm: "Đi ra ngoài."

Y tá lập tức thu dọn đồ đạc ra ngoài.

Lục Học Nhi nhận lấy con từ trong lòng đi Nguyệt, đưa cho ông Lục xem, lấy lòng nói: "Cha, đã lâu cha không gặp cháu ngoại rồi, cha nhìn xem nó có mập mập, đáng yêu hơn không?"

Ông Lục nhìn một lát, vươn ngón trỏ, chọc đứa bé, Lục Học Nhi vui vẻ: "Đáng yêu nhì, giống y như con ngày trước."

"Trước đây con không đẹp bằng nó." Ông Lục ôm đứa bé vào lòng.

"Ý cha nói gen của cha và mẹ không tốt sao?" Trong lòng Lục Học Nhi yên ổn hơn chút, ngồi xuống bên cạnh giường, "Gần đây thân thể cha có khỏe hơn không ạ?"

"Còn biết quan tâm đến thân thể của cha?"

"Sao cha lại nói thế, cha là cha con mà, sao con có thể không quan tâm chứ, không phải con sợ bị cha mắng sao?"

Ông Lục "hừ" một tiếng, "Con ngoan ngoãn một chút thì cha có thể sớm xuất viện."

Lục Học Nhi vui vẻ: "Cha có thể xuất viện sao?"

Ông Lục không đáp, cúi đầu chơi với đứa bé, đột nhiên hỏi: "Tình hình dị ứng với vắc xin của nó thế nào rồi?"

"Đã tốt lắm rồi à, trước đó cả người phát ban, khiến con sợ tới mức còn tưởng rằng..." Chưa nói xong, Lục Học Nhi đột nhiên dừng lại.

Ông Lục ngẩng đầu nhìn con gái.

Lục Học Nhi do dự: "Cha, sao cha biết được Côn Côn dị ứng vắc xin?"

Ông Lục: "Cũng không quá ngốc."

Lục Học Nhi khó hiểu.

Ông Lục nói: "Con mạnh mẽ sống chết muốn sinh ra đứa bé này, không chịu nói cha nó là ai, hóa ra người kia là Cao Nam."

Trong lòng Lục Học Nhi căng thẳng, tim lập tức đập nhanh hơn, cố gắng cười gượng, "Cha, cha nói bừa gì thế..."

Ông Lục bỗng nhiên liếc cửa, ra lệnh: "Nói."

Lục Học Nhi quay đầu nhìn theo tầm mắt của ông, đi Nguyệt luôn đứng ở cửa, không hề có cảm giác tồn tại.

Đi Nguyệt cụp mắt, hơi chột dạ nói: "Ngày đó, tôi đứng ở cửa phòng bệnh nghe thấy cô chủ nói cậu Cao chính là cha ruột đứa bé, còn nói bạn gái của anh trai cô..."

"Bốp..."

Lục Học Nhi xông lên tát đi Nguyệt.

Ông Lục thần nhiên nói: "Dừng tay." Lại nói với đi Nguyệt, "Bà ra ngoài đi, ôm theo đứa bé, sau đó gọi Tiểu Ngõ bồi thường thuốc men."

Đi Nguyệt che mặt, ôm đứa bé, vội vàng nói cảm ơn ra ngoài.

Con giận của Lục Học Nhi không thể át đi, nắm chặt tay, nhìn về phía ông Lục.

Ông Lục: "Làm một người cha lo lắng cho con mình, sắp xếp một người bên cạnh con, không có gì đáng trách cả."

Lục Học Nhi không nhịn được nói: "Cha... cha hơi quá đáng."

"Con còn chưa tốt nghiệp đại học, không kết hôn đã mang thai, làm mất hết mặt mũi nhà họ Lục chúng ta, con không có tư cách nói cha quá đáng." Ông Lục lạnh lùng, "Chỉ cần con chảy trong người dòng máu của nhà họ Lục, con phải nghe lời cha, cha chỉ con đi hướng Đông thì con không thể đi hướng Tây!"

Lục Học Nhi há hốc miệng, muốn phản bác, nhưng cuối cùng vẫn cúi đầu, không nói được tiếng nào.

Ông Lục: "Hiện tại cha hỏi gì thì con đáp nấy."

Lục Học Nhi im lặng.

Ông Lục: "Chuyện với Cao Nam là khi nào?"

Lục Học Nhi: "... Khoảng một tháng."

Ông Lục: "Con và cậu ta từng yêu nhau?"

Lục Học Nhi: "Không có."

Ông Lục nhìn cô, Lục Học Nhi nuốt yết hầu: "Chỉ xảy ra một lần quan hệ thôi."

Ông Lục: "Cậu ta có biết chuyện này không?"

"..." Lục Học Nhi lắc đầu, "Anh ta không biết, hôm đó anh ta uống rượu."

"Hoàn toàn không biết?"

Lục Học Nhi cúi đầu: "Con... con không cho anh ta biết."

Ông Lục: "Vậy tiếp theo con tính thế nào?"

"Thế nào là sao ạ?" Lục Học Nhi mơ màng, "Không có thế nào hết, con đã sớm nói một mình con sẽ nuôi đứa bé."

Ông Lục cười lạnh: "Hiện tại con ăn của cha chi tiêu của cha, tương lai con có khả năng nuôi dưỡng đứa bé sao?"

"Có anh..."

Ông Lục ngắt lời Lục Học Nhi: "Cha hỏi con, rốt cuộc con có ý gì với Cao Nam không?"

Lục Học Nhi im lặng.

"Thành thật trả lời."

Lục Học Nhi cắn môi nói: "Con thích anh ta, nhưng anh ta không thích con. Dù sao con có đứa bé là đủ rồi, con cũng không tính lập gia đình, dựa vào cái gì mà phụ nữ phải kết hôn chứ, một mình con tự do tự tại."

Ông Lục: "Nếu Cao Nam bằng lòng kết hôn với con thì sao?"

Lục Học Nhi ngẩn người: "Không thể nào."

Ông Lục cười, nhắm mắt lại.

Lục Học Nhi khó hiểu, đợi một lúc, đang định mở miệng, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

"Ngài Lục, cậu Cao đến rồi."

"Vào đi." Ông Lục lên tiếng.

Lục Học Nhi kinh ngạc nhìn ra cửa.

Cửa mở ra, Cao Nam đi vào, không nhìn Lục Học Nhi, kêu một tiếng: "Ngài Lục."

Ông Lục hất tay với Lục Học Nhi: "Con ra ngoài trước đi."

Lục Học Nhi bất an, đứng tại chỗ chần chừ không nhúc nhích.

Ông Lục: "Đi ra ngoài."

Lục Học Nhi không dám làm trái lời, đành phải đi ra, trước khi đi liếc Cao Nam, đối phương vẫn không thèm để ý đến cô, cô hừ một tiếng, ngẩng đầu uốn ngược rồi đi.

Cửa đóng lại, ông Lục đi thẳng vào vấn đề: "Tôi đã nghe chuyện của cậu và Học Nhi rồi."

Cao Nam cup mắt: "Ngài Lục, tôi không hiểu ý của ngài."

Ông Lục mỉm cười: "Tôi nghĩ cậu là người thông minh." Dừng một chút, về mặt ông ta âm trầm, "Nếu là hai năm trước tôi sẽ cho cậu ngồi xe lăn cả đời, cậu nên cảm thấy may mắn vì hiện tại tôi đã lớn tuổi."

Ông Lục: "Cậu không chấp nhận đề nghị lần trước của tôi, hiện tại có phải nên cân nhắc lại không?"

Cao Nam nhìn về phía đối phương.

Ông Lục: "Cao Nam, tôi vẫn luôn thương thức cậu, nhà cậu nghèo, sống trong khu phố ổ chuột, mười mấy tuổi đã lăn lộn ra xã hội, chưa học xong trung học, hiện tại có thể xoay chuyển thế này, mọi người đều rõ năng lực của cậu, tiếc là..."

Ông Lục cười: "Yêu cầu của cậu đối với bản thân quá thấp. Cậu cho là mình rời khỏi khu ổ chuột, sống ở nơi sa hoa là trở thành con người thành công sao? Còn có đẳng cấp nữa..." Ông ta làm một hình vuông trên đầu, "Cho dù cậu có cố gắng thế nào cũng không gia nhập được xã hội thượng lưu, chỉ giống như một kẻ nhà giàu mới nổi, ngoài việc có chút tiền, vinh viễn cũng không biết được trên đời này còn có người không có đẳng cấp, mãi mãi chỉ là kẻ nghèo kiệt xác. Còn cậu đến giờ vẫn là một kẻ lông bông, không có bằng cấp, một con chó bên cạnh Lục Thích, nhiều nhất cũng chỉ là một kẻ nhà giàu mới nổi thôi."

Cao Nam cắn răng im lặng.

Ông Lục nói nhiều đã mệt mỏi, ho khan một lát, nói tiếp: "Ánh mắt của cậu giống hệt khi tôi hồi trẻ... Hiện tại cơ hội đang ở ngay trước mắt, người trẻ tuổi nên biết nắm bắt cơ hội."

"Chuyện của cậu và Học Nhi vấn đã đóng thuyền rồi, cậu là cha ruột của cháu tôi, tất nhiên tôi sẽ không bạc đãi cậu. Cái loại chuyện tình anh em này kia không hề thực tế chút nào, con người phần lớn phải suy nghĩ cho bản thân mình, chỉ có thứ nắm được trong tay mới là thật sự."

Ông Lục nói xong, nghỉ ngơi một lát.

Cao Nam mở miệng: "Hiện tại ngài Lục có ý gì?"

Ông Lục: "Cậu kết hôn với Lục Học Nhi, ở rể nhà họ Lục."

Cao Nam sững sốt, chế nhạo: "Ngài Lục nói dễ nghe thật."

Ông Lục cười, rút khăn giấy, lau nước bọt vừa rót xuống, "Đời này tôi chỉ có một đứa con gái là Học Nhi, nó bị tôi chiều hư, nên chả chịu tranh giành, nhưng nó vẫn là bảo bối của tôi, nếu ai khiến nó khó chịu, tôi sẽ làm cho đối phương sống không bằng chết, hiện tại tôi lại có thêm đứa cháu trai. Tôi lớn tuổi rồi, mọi thứ trong tay cuối cùng cũng thuộc về hai mẹ con nó, nếu nó có thể sống yên ổn với một người đàn ông, sau này những thứ kia cũng là của người đàn ông ấy."

"Họ của cậu thật sự quan trọng với cậu đến thế sao?" Ông Lục ngẩng đầu, dịch người về phía trước, "Chẳng lẽ cậu thật sự giống như bề ngoài không có chút dã tâm nào, bằng lòng cả đời làm một con chó bên cạnh Lục Thích?"

Bên ngoài Lục Học Nhi ôm đứa bé đứng bên cửa sổ, di Nguyệt bị cô ấy nhìn chòng chọc, không dám tới gần nửa bước.

Lục Học Nhi hừ một tiếng, xoay người, nhìn ngoài cửa sổ, người nọ đã đi vào một lúc lâu, không biết đang nói gì. Cồn Cồn đã tỉnh, ngậm đầu ngón tay

phát ra âm thanh đáng yêu, Lục Học Nhi nhớ tới khi cô chỉ có mấy tuổi lần đầu tiên nhìn thấy Cao Nam.

Trong đầu không có chút ấn tượng nào, chỉ nhớ có một anh trai ưa nhìn, là bạn của anh, cô ra lệnh cho đối phương chơi cùng cô, ai ngờ bị Lục Thích đẩy ra, mang người đi thẳng, cô khóc nức nở, tìm cha mẹ tố cáo.

Lớn dần, cô coi đối phương như người hầu, bám đuôi, đối phương cũng không so đo với cô, cô từng yêu đương mấy lần, lớn thêm chút nữa, cô tỏ lộ bị từ chối, nhìn thấy sự chán ghét trong mắt đối phương, cô không để ý, tiếp tục yêu đương với người khác.

Cô chưa từng thấy anh ta uống rượu, chỉ biết khi người khác hút thuốc uống rượu anh ta sẽ nhai kẹo cao su, tới hôm đó lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta uống rượu, say đến mức ngay cả người quen cũng không nhận ra, cô biết tâm trạng anh ta không tốt, ở bên cạnh uống cùng anh ta.

Làm một lần, cả hai người đều không phải lính mới, cô còn tưởng rằng anh ta thủ thân như ngọc. Cô thu dọn phòng, không để lại bất cứ thứ gì, lẳng lẽ rời đi, hai tuần sau đi cả không tới.

Nếu Cao Nam bằng lòng lấy cô...

Tiếng mở cửa vang lên, Lục Học Nhi vội vàng quay đầu lại.

Cao Nam đứng ở cửa, nhìn về phía đứa bé được ôm trong ngực đối phương.

Buổi tối, Lục Thích ăn lẩu ở chỗ Chung Bình.

Tự tay nấu nước dùng, thả một đồng thuốc dưỡng sinh bổ máu, mua phù trúc và hải sản Chung Bình thích ăn, còn cả thuốc viên bồi bổ sức khỏe.

Chung Bình ăn đến mức phồng miệng, Lục Thích rót cốc nước cho cô, nói: "Anh đã đọc xong sách kia của em rồi, lần sau đan mẫu kia cho anh."

"Hà?"

Lục Thích: "Cuốn sách đan len kia ấy, anh đã chọn xong mẫu rồi."

Chung Bình nuốt thức ăn, cười: "Cho anh chút thuốc nhuộm anh đã mở phùng nhuộm, em không đan đâu."

Ăn lẩu xong nằm lên giường, hai người cùng cầm sách đan len xem.

Lục Thích cầm hai que đan, hípc mắt nhìn sách, Chung Bình vừa nghiên cứu vừa nói: "Em đã nói rồi mà, thứ này rất khó."

"Không làm khó được anh." Lục Thích đan mấy mũi.

Chung Bình tựa vào vai anh, lúc chỉ vào sách, lúc chỉ vào len, chỉ đạo anh, Lục Thích đan, hôn cô một cái, Chung Bình đánh anh: "Nghiêm túc một chút."

Lục Thích bỏ len ra, hôn cô luôn.

Chung Bình: "..."

Hai người làm một lần, Chung Bình gối đầu lên cánh tay Lục Thích, Lục Thích muốn hút thuốc, biết cô ghét mùi thuốc, đành phải chịu, ngậm thuốc vào miệng cho bớt ngứa.

Chung Bình nhìn thoáng qua, nói: "Anh muốn hút thì hút đi."

"Không hút."

"Em không ngại mùi đâu, anh hút rồi mở cửa sổ là được."

"Không hút." Lục Thích hôn cô một chút, ném điếu thuốc lên tủ đầu giường.

Chung Bình ôm lấy anh, dán sát vào ngực anh.

Lục Thích cọ má vào đỉnh đầu cô, nói: "Tết âm lịch chúng ta đi du lịch nhé?"

"Du lịch?"

"Sao đột nhiên lại muốn đi du lịch?"

Lục Thích: "Chúng ta còn chưa từng đi chơi riêng, đi ra ngoài không cứu viện thì là huấn luyện, còn chưa từng thực sự tận hưởng thế giới của hai người. Bình thường cả hai chúng ta đều bận, hiếm khi mới có dịp nghỉ Tết."

Chung Bình suy nghĩ, hỏi: "Vậy anh muốn đi đâu chơi?"

"Em muốn đi đâu?"

"Tùy anh."

Lục Thích: "Đi nơi ấm áp một chút, để anh tìm mấy nơi rồi em quyết định."

"Vâng!" Chung Bình đồng ý, đột nhiên nói, "Vốn em tính đưa anh đến nhà em vào dịp Tết âm lịch."

"Nhà em?"

Chung Bình ngược mắt: "Gặp cha mẹ em."

Lục Thích: "..."

Lục Thích vội vàng ngồi dậy, khiến chân của Chung Bình cũng tuột ra.

Chung Bình: "Aiz..."

Lục Thích: "Gặp cha mẹ em?"

"... Vâng, gặp cha mẹ em, anh không muốn sao?"

"... Không đi du lịch nữa, Tết anh đến nhà em."

Chung Bình cười, kéo chân lên: "Vẫn đi du lịch đi, đến nhà em sớm hơn."

Lục Thích: "Vậy tuần sau nhé?"

Chung Bình: "..."

Chung Bình: "Không cần sớm như vậy đâu, em họ em còn thi cuối kì, mẹ em còn bận lòng, cuối năm công ty cha em cũng có nhiều việc."

Lục Thích mở lịch trên di động ra, đối chiếu thời gian với cô, hai người thảo luận một lúc, cuối cùng chọn ngày sau hôm họp thường niên của công ty Lục Thích, không sớm không muộn, hai bên đều rảnh rỗi, còn có đủ thời gian chuẩn bị.

Lục Thích hỏi: "Cha mẹ em thích gì?"

Chung Bình đáp: "Cha em thích thuốc lá rượu trà, mẹ em thích mỹ phẩm hoặc đồ trang sức."

Lục Thích: "Loại trang sức nào thế, vàng bạc hay ngọc?"

Chung Bình: "Để em viết ra cho anh nhé?"

Lục Thích đứng lên: "Anh đi lấy bút cho em."

Chung Bình túm anh, dờ khóc dờ cười: "Anh gấp gì chứ, còn sớm mà."

Lục Thích tha người ra khỏi chân, ôm vào lòng, thở dài một hơi.

Chung Bình nằm im, hỏi: "Sao vậy?"

"Muốn gặp cha mẹ..."

Chung Bình mỉm cười.

Lục Thích yên lặng ôm cô, hai người thân mật dán sát vào nhau, truyền hơi ấm cho nhau.

Một lát sau anh mới thả người ra, nhặt len và kim đan trên mặt đất lên, bỏ lên đầu giường, ôm bả vai Chung Bình, tiếp tục đan.

Chung Bình: "Vẫn đan à?"

Lục Thích: "Anh luyện tập để đan khăn quàng cổ cho em." Khẽ hôn cô, "Đan cho em chiếc tốt nhất."

"... Anh đủ rồi đấy."

Lục Thích vừa đan vừa nói: "Chỉ cần em muốn gì anh đều cho em, toàn bộ cho em hết."

"..."

Chung Bình dựa vào anh, lặng lẽ nhìn anh đàn.

Công việc vô cùng bận rộn, Lục Thích bận liên tiếp hai ngày, tối nay uống rất nhiều rượu, Cao Nam chở anh về.

Cao Nam nói xong với anh chuyện công việc, đột nhiên nghe anh hỏi: "Cậu nói xem nơi nào thích hợp để đi du lịch Tết âm lịch?"

Cao Nam liếc gương chiếu hậu, nhìn người ngồi băng ghế sau, cả người nồng nặc mùi rượu, anh ta hỏi: "Cậu tính Tết đi du lịch sao?"

Lục Thích cười: "Đi chơi riêng với Chung Bình mấy ngày, muốn tìm nơi ấm áp một chút."

Cao Nam suy nghĩ, nói: "Hải Nam, Tây Song Bản Nạp, Tân Mã Thái."

"Cô ấy đều đi hết rồi."

Cao Nam nói: "Có chỗ nào cô ấy chưa từng đi không?"

Lục Thích lại nói ra mấy nơi, say khướt cười nói: "Trước khi đi du lịch tranh thủ đến nhà cô ấy."

"Đến nhà cô ấy?"

"Cô ấy để cho tôi gặp cha mẹ."

Cao Nam: "..."

"Đúng rồi, tìm thời gian, cậu giúp tôi tìm nhà mới, rộng khoảng hơn hai trăm mét vuông, hoàn cảnh tốt một chút, bốn phòng, một phòng của chủ nhà, một thư phòng, hai phòng cho trẻ, hơn hai trăm mét vuông là đủ rồi, không quá trống trải."

Cao Nam: "..."

Lục Thích dựa vào ghế, nhìn nóc xe, than thở: "Có gia đình thật tốt... Chung Bình, tôi, thêm hai đứa trẻ nữa."

Nói xong, mở weixin, là tin nhắn thoại, Chung Bình hỏi: "Anh đã về chưa?"

Lục Thích lập tức nhấn lại: "Đang ở trên đường, sắp về rồi."

Chung Bình: "Anh uống rượu à?"

Lục Thích: "Uống hơi nhiều."

Chung Bình: "Không phải anh lái xe đấy chứ?"

Lục Thích: "Cao Nam lái chứ không phải anh. Có muốn ăn khuya không, anh mua về cho em nhé?"

Hình như Chung Bình đang ăn gì đó, nghe thấy tiếng nhai: "Không cần đâu, em ăn khoai tây chiên rồi."

Lục Thích còn chưa kịp nhấn lại, đã có tin mới đến.

Chung Bình: "Trong nhà có cà chua, em ép cho anh cốc nước, lần trước Cao Nam gọi đồ uống, em cảm thấy nó giải được rượu."

Lục Thích: "Được, anh sẽ lập tức về uống."

Ở đằng trước, Cao Nam siết chặt tay lái.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Lục Thích cũng nói chuyện xong, ngẩng đầu nhìn xung quanh, gọi Cao Nam: "Dừng lại trước cửa 'Ăn vặt Phương Phương', mua canh phù trúc Chung Bình thích ăn."

Cao Nam dừng xe bên cạnh cửa hàng, Lục Thích tự mình xuống xe đi vào, bà chủ đã quen với anh nói: "Là cậu à, đã lâu không tới rồi." Lục Thích nói: "Vẫn là món cũ, canh phù trúc thêm mấy xiên đồ nướng"

"Vâng, có ngay."

Cao Nam dựa vào xe, nhai kẹo cao su, gió lạnh thổi, nhất thời lòng anh ta bình tĩnh không ít, mắt chú ý tới cửa hàng bên cạnh kéo cửa cuốn xuống, nhìn thấy là Hoắc Chí Cường, đẩy xe điện rời đi.

"Được rồi, lên xe thôi!"

Cao Nam dời tầm mắt, Lục Thích xách hai túi đồ, ngồi vào ghế sau.

Xe chậm rãi rời khỏi chỗ đỗ, bà chủ nhìn sang cửa hàng kim khí vừa đóng cửa, lại nhìn phương hướng xe rời đi, "chặc chặt" hai tiếng, nói với người bên ngoài: "Tôi nói này..."

Trong xe đầy mùi đồ nướng, Lục Thích ngồi xuống không bao lâu, mê man nhắm mắt lại, Cao Nam lặng lẽ lái xe, suy nghĩ, tay càng siết chặt.

Vòng qua mấy con đường, đi vào con đường nhỏ âm u không người, xe điện vòng sang ngõ nhỏ bên cạnh. Cao Nam đi chậm lại, tay nắm chặt vô lăng, ánh mắt ngày càng hung ác nham hiểm.

Liếc gương chiếu hậu, anh ta tăng tốc chân ga, tốc độ xe nhanh hơn, lao thẳng về phía trước.

Hoắc Chí Cường đi xe phát hiện đằng sau khác thường, quay người lại, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì, chiếc xe đâm thẳng về phía anh ta, anh ta ngã sang bên cạnh.

Đụng xe xong, xe lướt qua anh ta, nghênh ngang đi.

Xe điện đụng vào bậc thang, Hoắc Chí Cường bị đập mạnh, chỉ kịp liếc đuôi xe.

Tay trái xước, chân vô cùng đau đớn, anh ta đỡ lấy chân, cố gắng đứng lên, đứng không vững, lại ngã sấp xuống, cuối cùng thử mấy lần, nâng xe điện lên, cả người đỏ mồ hôi lạnh, gọi cho 120.

Lục Thích chỉ thiếp đi một lúc, nhanh chóng tỉnh lại, đầu đau cộng thêm say rượu, anh cau mày, mơ hồ không rõ hỏi một tiếng, Cao Nam không đáp, anh lại mơ màng nhắm mắt lại.

Đến chung cư, Cao Nam đánh thức người, Lục Thích xoa huyết thái dương: "Tối rồi?"

"Tối rồi."

Đến tòa nhà, Lục Thích vừa đẩy cửa ra, bên trong đã có bóng người chạy ra, anh nhìn thấy, lập tức tiến lên ôm "Sao lại xuống đây?"

"Sợ anh say ngã trong thang máy." Chung Bình nói xong, nhìn về phía Cao Nam, "Cám ơn, đã mượn thể này còn làm phiền anh."

Cao Nam nói: "Không sao, tôi quen rồi."

Lục Thích giữ chặt áo khoác của Chung Bình, nói: "Em không sợ lạnh sao?"

Chung Bình kệ anh, hỏi Cao Nam: "Anh về bằng cách nào?"

"Gọi taxi."

"Nếu không anh đi xe Lục Thích đi, mai em đưa anh ấy đến công ty."

Cao Nam cười nói: "Không cần đâu, có phương tiện mà, hai người lên đi, đừng để cảm lạnh."

Lục Thích ôm người đi vào, "Em không cần quan tâm đến cậu ta, cậu ta còn không biết cách về sao?" Quay đầu lại hất tay, "Đi đi!"

Cao Nam đứng bên ngoài, nghe thấy tiếng đối thoại từ bên trong truyền ra.

"Anh mua gì thế? Canh phù trúc à?"

"Còn có xiên nướng."

"Chắc, xiên nướng roi hết rồi, anh không cầm chắc gì cả."

"Cận thận đừng để dây vào quần áo, sao nhiều canh thế..."

"..."

Cao Nam đứng đó một lúc lâu mới xoay người rời đi.

Qua mấy ngày, Chung Bình dành thời gian về nhà, ăn cơm xong, nhân lúc em họ đi học, cha mẹ đều có mặt, cô nói: "Cha mẹ, con có bạn trai rồi, tên anh ấy là Lục Thích."

Bà Chung nghe xong, ánh mắt ra hiệu cho ông Chung, ông Chung liếc bà, ý bảo để cho con gái nói hết.

Chung Bình kì quái: "Cha mẹ, làm sao vậy?"

Ông Chung ho khan: "Không có gì."

Bà Chung hỏi: "Từ khi nào vậy, sao giờ mới nói với cha mẹ?"

Chung Bình nói: "Con và anh ấy đã qua lại nửa năm rồi, muốn chờ ổn định mới nói cho hai người."

Bà Chung bắt đầu hỏi tuổi tác, nghề nghiệp, hoàn cảnh gia đình đối phương, Chung Bình trả lời từng câu một, nhưng vẫn giữ lại một chút.

Bà Chung im lặng một lát, nói: "Điều kiện nhà chúng ta tốt, mẹ vẫn còn bản khoản nên tìm đối tượng thế nào cho con, nhưng người con tìm, điều kiện hơi cao."

Ông Chung nói: "Đừng để người khác dập tắt uy phong của chúng ta, con gái chúng ta giỏi giang như vậy, có dạng đàn ông nào không thể xứng."

Bà Chung lườm ông: "Đừng xen vào!" Nói tiếp, "Nhân phẩm thế nào?"

Chung Bình: "Tốt lắm, nhất là đối với con."

Bà Chung mỉm cười, ông Chung vui vẻ: "Sao hôm nay con lại thành thật nhắc đến cậu ta với chúng ta vậy?"

Chung Bình cong khoe miệng nói: "Con muốn trước Tết đưa anh ấy đến nhà mình ăn cơm."

"Được!" Ông Chung lập tức vỗ đùi.

Bà Chung ngăn lại, lườm ông, hỏi Chung Bình: "Quyết định thời gian cụ thể chưa?"

"Rồi ạ." Chung Bình báo ngày.

Buổi tối Chung Bình ở nhà, mẹ nấu tổ yến cho cô, gọi qua cửa: "Bảo bối, mở cửa!"

Chung Bình mở cửa lấy tổ yến, bà Chung quay về phòng ngủ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ông Chung đang tìm kiếm thông tin về công ty âm thực kia, bà Chung hỏi: "Tìm cái gì, trên mạng có thể tìm ra sao?"

"Tôi tìm tin tức của con rể tương lai."

"Cái gì mà con rể tương lai, ai biết mặt mũi cậu ta có phải quả dưa leo cầm táo không?"

"Quả dưa leo cầm táo? Hôm đó không phải bà đã nhìn lên ở bãi đỗ xe rồi sao?"

Bà Chung: "Hôm đó nhanh quá, tôi chưa kịp nhìn kĩ." Bà nghĩ đến là lại cảm thấy khó chịu, "Ồi, nghĩ đến ngày đó mà tôi vẫn còn tức, ông nói xem sao Bình Bình có thể làm ra loại chuyện này?"

Ông Chung cười nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, không có giết người phóng hỏa mà. Bà còn không hiểu con gái mình sao, lúc này dẫn người về nhà, chắc chắn là muốn kết hôn rồi, cả ngày bà tìm kiếm đủ đối tượng xem mặt, lúc này có đối tượng tốt thế, còn không biết đủ à?"

Bà Chung lườm ông: "Tốt cái gì mà tốt, thấy người mới biết được, lúc này nói vẫn còn sớm! Lười nói với ông."

Bà Chung mở tủ quần áo ra, tìm kiếm một lúc, nói: "Chủ nhật ông đi mua quần áo với tôi."

Ông Chung: "Ừ."

Ở bên công ty âm thực tiến hành kiểm tra sức khỏe, Lục Thích rút ra thời gian, đi một chuyến đến bệnh viện với Cao Nam, trong xe không ngừng lái nhai: "Kiểm tra cái gì gì, năm nay tôi vận động nhiều hơn hai chín năm sống trên đời, cơ thể tôi rất tốt."

Cao Nam cười nói: "Anh nghĩ là vận động sẽ trị được bách bệnh?"

Đến bệnh viện, tiến hành từng hạng mục, đến lượt Lục Thích lấy máu, bác sĩ lấy ống tiêm, dòng màu đỏ chậm rãi chảy vào trong ống.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cứu viện cấp treo

Từ bệnh viện đi ra, Lục Thích đã đói bụng, gọi điện thoại rủ Chung Bình đi ăn, chọn xong địa điểm, anh mặc kệ Cao Nam, bỏ cửa chạy lấy người.

Đi được nửa đường đi động có tin nhắn, đợi dừng đèn đỏ, anh mở ra xem.

Đội cứu viện không trung SR triệu tập khẩn cấp.

Điện thoại gọi đến, Lục Thích bắt máy.

"Lục Thích, không ăn cơm được rồi, đến SR."

"Ừ."

Đi qua ngã tư, thay đổi phương hướng, xe đi về phía SR, hai mươi phút sau chạm trán Chung Bình ở dưới tòa nhà, Lục Thích đập vai cô hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Chung Bình đáp: "Cáp treo núi Bách Thảm xảy ra sự cố, đi vào trong đã rồi nói sau."

Vào cửa thấy đội trưởng Hà đang gọi điện thoại, đội trưởng Hà nhìn thấy hai người, gật đầu, nói chuyện tiếp, cúp máy xong mới nhìn đám đội viên đã đông đủ, lên tiếng: "Ba tiếng trước cáp treo núi Bách Thảm gặp phải bão, tuyến dây cáp xảy ra trục trặc, không thể tiến hành sửa chữa, cứu viện địa phương cũng gặp khó khăn, thứ nhất là do nơi đó quá cao, thứ hai là hôm nay là thứ bảy du khách rất đông, trước mắt đã cứu được một phần du khách, còn mấy trăm du khách nữa đang bị nhốt. Cứu viện địa phương yêu cầu đội cứu viện không trung SR tiếp viện, tôi đã xin xong giấy phép bay, hiện tại tiến hành điều động nhân sự."

Đội trưởng Hà nói hùng hồn, không nói thêm lời nào vô nghĩa, lập tức bắt đầu sắp xếp.

Lục Thích, Chung Bình, Từ Điển và một người khác tập hợp thành một tổ, mấy người còn lại một tổ, một bên thu tin tức, bên kia chạy tới căn cứ phi hành. Thay đồng phục phi hành trong chớp mắt, mọi người sắp xếp ổn thỏa, đội trưởng Hà dặn dò: "Đây là nhiệm vụ đầu tiên kể từ khi đội cứu viện không trung SR được chính thức thành lập, hi vọng mọi người ghi nhớ tôn chỉ của SR, đồng thời không quên bảo vệ an toàn cho bản thân, thuận lợi cứu quần chúng ra, tôi sẽ phụ trách chỉ huy trên mặt đất, chờ mọi người chiến thắng trở về!"

"Rõ!"

Cáp treo núi Bách Thảm dài hơn bảy nghìn mét, độ cao một nghìn năm trăm mét so với mực nước biển, cảnh sắc xung quanh đẹp đẽ, ngày nghỉ lễ du khách nối liền không dứt. Ba giờ trước cáp treo đang vận hành đột nhiên ngừng, mấy trăm du khách nhất thời bị nhốt giữa không trung, nhân viên cứu viện được điều động, phóng viên truyền thông từ khắp mọi nơi đã đổ tới hiện trường.

Trực thăng bay đến địa điểm, nhân viên phi hành đoàn duy trì liên lạc với mặt đất, nghe theo chỉ đạo của bộ chỉ huy.

Lục Thích lái trực thăng, dừng ở phía trên cabin, Chung Bình nhảy xuống cạnh cửa cabin, hai du khách khoảng tầm hai mươi, một cô gái sợ hãi khóc sướt mướt.

Chung Bình thắt dây an toàn cho đối phương, trấn an: "Cô ôm lấy tôi, nhắm mắt lại, đừng nhìn gì hết, tôi cam đoan cô có thể an toàn rời khỏi nơi này."

Cô gái gật đầu.

Chung Bình mang theo đối phương, bảo Từ Điển chuẩn bị, hai người từ từ lên trực thăng.

Cứu xong một cô gái, Chung Bình lại xuống cứu cô gái còn lại, mấy phút sau quay lại trực thăng, hai cô gái được giải cứu không ngừng nói lời cảm ơn, thấy diện mạo của Chung Bình và trang phục cô mặc trên người, tò mò hỏi: "Cô là không quân à?"

Động cơ chuyển động cánh và tạp âm quá lớn, giọng nói của cô gái bị át mất, phải nhắc lại lần nữa.

Chung Bình mỉm cười, lớn tiếng trả lời: "Không phải, chúng tôi là đội cứu viện không trung SR."

"Cái gì? S... R?"

Chung Bình: "Đội cứu viện Thái Dương, SR!"

Đối phương vẫn chưa hiểu hết chỉ gật đầu "À", hiểu được đây là một đội cứu viện.

Trực thăng đưa hai cô gái an toàn xuống đất, lại bay lên, hai cô gái không ngừng vẫy tay lên trời, chỉ một trận gió, nó lại lao vào trong mây.

Lục Thích đeo tai nghe thực hiện mệnh lệnh tiếp theo, tiếp tục bay về phía cáp treo, gần trăm cabin, đến nay còn hơn chín mươi người bị nhốt, trời mùa đông tối sớm, nhiệt độ giảm mạnh, một lúc nữa cứu viện trực thăng cũng trở nên khó khăn, thời gian không chờ đợi người.

Chung Bình hạ xuống mấy lần, sau khi cứu được hai người trực thăng lại hạ cánh xuống mặt đất, mấy tiếng tiếp theo, cô cứu được hai mươi người, đội bên kia trước mắt cứu được tổng cộng bảy mươi mấy người, còn hai mươi ba người bị nhốt.

Buổi tối nhiệt độ đột nhiên giảm xuống âm độ, gió núi quá to, trực thăng không thể bay được, cứu viện tạm thời ngừng lại, hai mươi ba người bị nhốt đành phải nhận chân chống rét và thức ăn chống đói, ở trên cabin cao vượt qua đêm này.

Mọi người trong SR tạm thời ở lại địa phương, Chung Bình và Lục Thích được bên Sở cứu viện tiếp đãi.

Đoàn người vừa muốn rời khỏi bộ chỉ huy, bỗng nhiên bị các phóng viên đã chờ lâu ngày vây quanh. Chung Bình nhìn thấy cảnh tượng như ong vỡ tổ này, bước chân dừng lại, còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên được người tóm lấy, một tay ép đầu cô xuống. Ngay sau đó tầm mắt vụt qua, chỉ có thể nhìn thấy yết hầu của người đàn ông và cảnh vật tối đen phía sau.

Lục Thích ôm người, ấn mặt cô vào người mình, nhanh chóng rời khỏi đám người, né tránh phóng viên, trong nháy mắt thoát khỏi vòng vây, không khí lạnh ập vào mặt.

Chung Bình thoát khỏi lòng anh, vẫn còn sợ hãi: "Làm em sợ hết hồn, may mà anh phản ứng nhanh."

Lục Thích "Chặc" một tiếng, đập vai cô: "Còn nhớ lần em quay về khi cứu người giữa không trung không?"

"Hả?... " Chung Bình nhìn anh, nghĩ đến anh sẽ nói lời không hay, không tình nguyện đáp, "Hả, làm sao?"

Lục Thích cười: "Lần đó em cố ý đi bên cạnh anh trốn phóng viên, lúc đó anh nghĩ nếu có lần sau, anh sẽ bọc em trong quần áo, để em trốn an toàn hơn."

Chung Bình: "..."

Qua một lát, Chung Bình hỏi: "Lúc đó anh đã thích em rồi?"

Lục Thích "ừ" một tiếng mập mờ, Chung Bình mỉm cười, ôm lấy eo anh, "Đi, em đưa anh đi ăn cơm, cả ngày chưa ăn gì rồi có phải đói lắm không?"

"Em không đói sao?"

"Có chứ."

"Sao mặt đỏ thế?" Lục Thích sờ mặt cô, "Lạnh cóng cả rồi, có lạnh không?"

"Không cảm thấy gì hết."

"Lạnh đến mức cóng hết cả." Lục Thích hà hơi vào hai tay, dùng sức xoa mặt cô, "Nhiệt độ trên núi kia, em hứng gió cả ngày, lạnh thế mà cũng không chịu lên tiếng."

Mặt Chung Bình bị anh xoa lúc tròn lúc dẹt, ú ớ nói "Không lạnh", rõ ràng lạnh cóng đến mức chảy hết nước mũi, Lục Thích nhìn thấy vừa giận vừa buồn cười, ôm cả người vào lòng, nói: "Ăn cơm trước đã, rồi trở về ngâm chân."

Chung Bình lập tức cảm thấy ấm lên không ít.

Sau khi ăn xong, đoàn người quay về phòng nghỉ ngơi, Chung Bình vừa gọi điện thoại cho mẹ vừa cầm gáo rửa chân, cửa không khóa, nghe thấy tiếng người đi vào, cô khóa vội nước vào, "Suyt" một tiếng.

Lục Thích im lặng, gội nước cho cô, mắt nhìn chân, làm khẩu hình miệng: Anh đi mua chậu rửa mặt cho em nhé?

Chung Bình lắc đầu: Không cần.

Lục Thích xoay người chuẩn bị đi ra cửa, Chung Bình kéo anh lại, bảo anh ngồi xuống, lắc lắc tay, tiếp tục nói chuyện với mẹ: "Không lạnh ạ, nhà Tôn Giai Hù ấm lắm..."

Nói xong quay vào nhà tắm, mở vòi nước ra, tiếp tục đứng rửa chân.

Bà Chung nghe thấy tiếng nước, hỏi: "Con đang rửa cái gì thế? Lúc thì mở nước lúc thì ngừng."

Chung Bình: "Con rửa chân."

Vòi hoa sen trên tay đột nhiên bị người lấy đi, Chung Bình quay đầu nhìn, là Lục Thích.

Lục Thích ngồi xổm xuống, liếc cô, xắn ống quần cô lên một chút, nhắm vòi hoa sen vào chân cô, từ trên xuống dưới, nước đến đâu cọ đến đấy.

Chung Bình tựa vào tường, thoải mái để cho anh hầu hạ, thỉnh thoảng cô còn nhấc chân chỉ huy, Lục Thích tức giận đánh cô một chút, đánh xong lại tiếp tục lao động.

Nói chuyện điện thoại xong, chân Chung Bình cũng trở nên ấm áp, Lục Thích vội lấy khăn mặt lau khô, hỏi: "Em đã nói với người trong nhà chưa?"

"Nói gì?"

Lục Thích lờm cô.

Chung Bình cúi người xuống, cầm đặt lên bả vai anh, ngẩng đầu cười: "Nói rồi, sau hôm anh họp thường niên sẽ tới, anh không quên là được."

Lục Thích cười, vỗ hông cô, "Đi, nói cụ thể với anh xem nên mua quà gì."

Hai người nằm trên giường thương lượng một giờ, thấy Chung Bình bắt đầu ngáp, Lục Thích mới buông tha cô, trở về phòng bên cạnh.

Rạng sáng hôm sau công việc cứu viện tiếp tục tiến hành, mười một giờ sáng cuối cùng đã cứu được nốt hai mươi mấy du khách trong cabin, nhiệm vụ hoàn thành, trực thăng bay về thành phố Nam Giang.

Nhiệm vụ đầu tiên của đội cứu viện không trung SR kết thúc thuận lợi, đội trưởng Hà và các ban ngành liên quan cùng nhau tổ chức họp báo, lực lượng cứu viện không trung phi chính phủ mang lại cảm nhận tốt đẹp cho mọi người.

Tối nay đội trưởng Hà tổ chức ăn uống cho mấy đội viên của đội cứu viện không trung, tìm một nhà hàng lẩu Trùng Khánh, mười người vừa tròn một bàn. Mai Mai cũng đến ăn ké, giữa cô ấy và Từ Điền cách nhau hai người.

Chung Bình mặc kệ hai con người mất tự nhiên kia, nhìn chằm chằm nồi lẩu nóng hổi, chờ bắt đầu khai cuộc. Hệ thống sưởi trong nhà hàng không đủ ấm, cửa lại còn mở rộng, Chung Bình không cởi áo khoác, Lục Thích dứt tay cô vào túi anh, lấy ra một đôi găng tay hình hoa, đeo vào tay bên trái cho cô, nói: "Đồ ngốc."

Chung Bình bỏ đũa xuống, đưa tay phải qua, Lục Thích đeo nốt găng cho cô.

Đội trưởng Hà ngồi đối diện, nhìn vợ chồng son vô cùng ăn ý, giờ chén trà mỉm cười.

Bữa ăn kết thúc, Chung Bình tạm biệt Lục Thích về nhà cha mẹ. Lúc ra khỏi thang máy nhấn weixin báo bình an cho Lục Thích, mở cửa vào nhà, "Cha mẹ, con về rồi."

"Chị." Em họ gọi một tiếng.

Chung Bình đi qua xoa đầu cô bé, thấy mẹ đang nói chuyện điện thoại, cô hỏi em họ: "Tắm chưa?"

"Em tắm rồi, chuẩn bị đi ngủ, bác trai đang tắm." Em họ nhỏ giọng nói, "Hình như bác gái đang nói chuyện với chú Hoắc kia."

"Hả?"

Chung Bình cẩn thận lắng nghe, quả nhiên là đúng rồi.

Bà Chung nói với đầu kia điện thoại: "Cậu lúc nào cũng vậy, nói cậu đấy, vô duyên vô cớ, lần nào có việc cũng tự mình chống đỡ, hiện tại người thì nằm viện, sắp đến năm mới cũng không có ai chăm sóc... Y tá ư? Tôi còn không hiểu cậu sao, số tiền cậu vất vả kiếm được đều dùng vào việc chữa bệnh cho vợ cũ rồi, hiện tại cậu còn bao nhiêu tiền chứ? Đừng nói nữa, mai tôi đến bệnh viện."

Chung Bình không nhịn được hỏi: "Lão Hoắc làm sao vậy?"

Bà Chung: "Bị xe đụng, đang nằm viện." Lại nói với đầu bên kia, "Bình Bình vừa hỏi cậu có chuyện gì đấy, tôi nói với con bé nếu mai nó không bận thì nó sẽ đi cùng."

Chung Bình lập tức nói: "Mai con không bận."

Nói chuyện điện thoại xong, Chung Bình vội hỏi mẹ: "Xảy ra chuyện khi nào vậy, bị xe đụng nghiêm trọng không, người gây tai nạn đâu?"

Bà Chung: "Mấy hôm trước trên đường trở về nhà gặp chuyện, bảo không phải do xe đụng, lúc ấy chiếc xe kia đột nhiên rẽ, cậu ta không tránh kịp, cả người và xe đập vào bậc thang ven đường, vốn nghĩ không có chuyện gì, ai ngờ lại nằm viện."

Bà Chung hất tay: "Chờ mai đến bệnh viện rồi hỏi, con mau đi tắm đi, cả người toàn mùi khói dầu, ăn lẩu à?"

"Vâng, ăn lẩu Trùng Khánh." Chung Bình quay về phòng ngủ, nói, "Ngày mai tan làm con đón mẹ."

"Không cần, gặp ở bệnh viện đi, mẹ tự đi xe đến."

Chung Bình "Vâng" một tiếng, bà Chung nói tiếp: "Đúng rồi, ngay kia là thứ bảy, Lục Thích đến đây, ăn cơm ở nhà hay ra nhà hàng?"

Chung Bình: "Mẹ muốn như thế nào ạ?"

"Nếu không ăn ở nhà đi, tiện cho cha mẹ quan sát."

"... Vâng."

Bà Chung liếc cô, "Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ."

"Con biết." Chung Bình cười, ôm lấy cánh tay mẹ, "Tùy mẹ quan sát."

Bà Chung khẽ "ừ" một tiếng, nói tiếp: "Còn nữa năm nay em họ con không về quê ăn Tết, mấy ngày nữa chú thím con cũng đến đây đón năm mới với chúng ta, mẹ nghĩ bằng không đến lúc đó con về đây ở, để căn hộ kia cho bọn họ thoải mái một chút."

Chung Bình nói: "Không thành vấn đề."

Hôm sau, Chung Bình tan ca chạy ngay đến bệnh viện, bà Chung đã mua đồ, đợi người, cùng cô đi đến phòng bệnh.

Hoắc Chí Cương nằm trong phòng bệnh sáu người, gần Tết âm lịch, trong phòng bệnh cũng tràn ngập không khí đón mừng năm mới, cả phòng đầy người, nói chuyện phiếm đánh bài xem TV, mỗi giường bệnh vô cùng náo nhiệt, chỉ có chiếc giường kia lạnh lẽo vắng vẻ.

Hoắc Chí Cương ngồi dậy từ trên giường, nhìn hai người từ cửa đi vào, nói: "Đến rồi?... Lại tốn tiền, em đã bảo không cần mang đồ mà."

Bà Chung: "Có chút tiền thôi mà, toàn hoa quả, còn có cháo bát bảo, không biết vết thương của cậu thế nào rồi?"

Chung Bình quan sát anh ta: "Lão Hoắc, chú bị thương ở đâu thế? Hiện tại tình hình thế nào rồi?"

Hoắc Chí Cương cười nói: "Không sao, thật ra không có chuyện gì mà."

```
var _avtVar = _avtVar || []; _avtVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avtProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình: "Chú đừng nói cho có lệ, không có việc gì mà phải nằm viện sao? Rốt cuộc vết thương có nghiêm trọng không?"

Bà Chung thuận tay dịch chăn cho anh ta: "Nói thật đi, cậu..." Tay chạm vào chân phải trống không, bà nhìn về phía Hoắc Chí Cương.

Chung Bình phát hiện ra sự khác thường, nhìn vị trí chân anh ta, Hoắc Chí Cương thờ dãi, thấy không cần thiết phải giấu nữa, nói thật: "Thực sự là không sao mà, chỉ bị chút bầm tím, chân bị đụng không đi được, em đã chụp CT rồi, không có vấn đề gì... chiếc chân giả này cũng đã dùng chín năm rồi, phải đổi thôi."

"...Ừ." Bà Chung dịch chăn xong, nói, "Sớm nên đổi rồi, nghe nói năm sáu năm phải thay một lần, lúc này đổi chiếc đất một chút, chất lượng tốt thì cậu cũng đỡ chịu tội."

Hoắc Chí Cương gạt đầu, thấy Chung Bình hơi im ắng, anh ta hỏi: "Hai người chưa ăn cơm à? Ở đây cũng không có chuyện gì đâu, hai người về đi."

Chung Bình trút hết ra: "Vừa đến đã đuổi nhà cháu đi. Đúng rồi, rốt cuộc chú đã xảy ra chuyện gì? Chiếc xe gây tai nạn đâu?"

Hoắc Chí Cương im lặng mấy giây, nói: "Cũng không tính là gây tai nạn, không đụng vào xe của chú mà, cũng là do chú đi xe không chịu quan sát."

Chung Bình nhú mày: "Xảy ra ở đoạn đường nào? Nghe chú nói là do đối phương rẽ gấp "tông vào đuôi xe", may mà không đụng vào chú, nếu thật sự cố tình làm chú bị ngã vậy hẳn phải chịu trách nhiệm, sao lúc ấy chú không báo cảnh sát?"

Hoắc Chí Cương: "Chuyện nhỏ thôi mà, chú cũng không muốn tốn thời gian."

Bà Chung không đồng tình: "Vậy hiện tại chú nằm viện không tốn thời gian sao?" Lại hỏi, "Thế cửa hàng của chú phải làm thế nào? Công việc kinh doanh trước năm mới thì tính sao?"

Hoắc Chí Cương nghe bà nhắc tới mới nói: "Đúng rồi, em có chuyện này muốn nhờ hai người."

"Cậu nói đi."

Anh ta đột nhiên nằm viện, bên cạnh không có người thân, cũng không thông báo cho bạn bè, cửa hàng đóng cửa cho đến tận bây giờ, trước đó có hai vụ lăm lăm, hai ngày nữa khách sẽ tới lấy hàng, còn mấy khoản nợ chưa thanh toán.

Hoắc Chí Cương: "Em có cuốn sổ viết tay, ở trong ngăn kéo quầy, còn cả máy tính nữa mang qua đây cho em, trong kho hàng phía sau có hai thùng hàng hóa, báo với khách hàng của em tối nay đến lấy luôn, hai người giúp em dán tờ giấy..."

"Chủ cửa hàng mang thai, đúng không?" Bà Chung nói.

Hoắc Chí Cương và Chung Bình đều bật cười.

Bà Chung đồng ý, cầm chìa khóa đi đến cửa hàng, bảo Chung Bình chờ đến.

Tới cửa hàng, Chung Bình kéo cửa cuốn lên, lấy sổ sách quen thuộc, cả máy tính nữa, bà Chung đi ra kho hàng phía sau, Chung Bình vội gọi: "Mẹ, để con, mẹ đừng động vào."

Bà Chung xoay người nhấc một thùng ra, "Ồi" một tiếng đặt xuống đất, Chung Bình chạy nhanh đỡ lấy.

Chung Bình: "Mấy thứ này nặng lắm, mẹ ngồi đi, để con làm là được."

Bà Chung mặc kệ cô, quan sát một vòng xung quanh, lại cầm khăn đi lau.

Nửa tiếng sau khách đến lấy hàng, xong việc, Chung Bình kéo cửa cuốn xuống, dán tờ giấy "Chủ cửa hàng mang thai". Đang muốn rời đi, ở cửa hàng phía xa đột nhiên có người gọi: "Em gái! Em gái!"

Bà Chung: "Có phải gọi con không?"

Chung Bình ngẩng đầu nhìn, bà chủ cửa hàng "Ăn vặt Phương Phương" đang đứng ở cửa ngõ tay với cô, cô cười đi qua: "Bà chủ."

Bà chủ cười nói: "Đã lâu không gặp em, sao hôm nay lại đến đây, Lão Hoắc về rồi à?"

Chung Bình: "Vẫn còn đang ở bệnh viện, có lẽ tuần sau mới xuất viện được."

"Ồi, vậy không phải là sang năm sao?" Bà chủ lại hỏi, "Nghe chủ nhà nói cậu ta bị xe đụng?"

Chung Bình giải thích qua loa mấy câu, bà chủ hơi suy nghĩ.

Chung Bình nhìn thấy thời gian đã muộn, nói: "Nếu mấy ngày nay có khách quen tìm đến cửa hàng, chị nhìn thấy có thể giúp nói mấy câu không?"

"Không có gì, việc nhỏ mà."

"Cám ơn, tôi về trước đây."

"Này, em gái..." Bà chủ giữ chặt lấy cô, "Chị có chuyện này muốn nói với em."

"Chuyện gì ạ?"

Bà chủ liếc về phía cửa hàng kim khí, "Không phải em có bạn trai đấy chứ? Hoặc nói là người theo đuổi?"

Chung Bình khó hiểu, bà Chung ở bên cạnh nghe thấy lập tức chú ý.

Bà chủ: "Anh chàng kia còn rất đẹp trai, có lẽ cao khoảng mét tám, đi xe Land Rover."

Tuy Chung Bình cảm thấy kì quái, nhưng vẫn trả lời: "Tôi có bạn trai, cao mét tám, lái xe Land Rover, làm sao vậy?"

Bà chủ bày ra bộ dáng "quả nhiên là thế", đập vào eo, "Chị nói với em này, trước đó có một lần bạn trai em đi với bạn đến cửa hàng chị ăn, hỏi chị về ông chủ Hoắc, còn hỏi chuyện liên quan đến em, chị vốn không để tâm, chỉ coi như là nói chuyện phiếm thôi. Sau đó cậu ta ăn xong rời đi, chị đi ra ngoài đổ rác, nhìn thấy cậu ta nói chuyện với Lão Hoắc trong cửa hàng."

"... Bọn họ từng nói chuyện sao?" Chung Bình cố gắng bình tĩnh hỏi.

Bà Chung càng dựa vào gần hơn.

Bà chủ nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, nói chuyện, tôi không nghe thấy Lão Hoắc nói gì, chỉ nghe thấy bạn trai em... giọng điệu không được tốt lắm." Dừng một chút, "Hơi không tốt."

Thấy đối phương im lặng, bà chủ nói tiếp, "Mấy hôm trước, chính là hôm Lão Hoắc gặp tai nạn, bạn trai em cũng đến cửa hàng mua đồ." Chị ta ra hiệu về phía cửa hàng, "Lão Hoắc đóng cửa, lên xe điện đi về, hai bên lần lượt rời đi."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tin tức bùng nổ

Thoáng chốc đã đến bảy giờ, dòng người đông đúc, là lúc cửa hàng ăn vặt bận rộn nhất. Bà chủ đã nói xong những lời cần nói, liếc nhìn công việc trong quán, hỏi: "Có muốn vào ăn chút gì không, đã ăn tối chưa?"

Chung Bình: "Không cần đâu, cảm ơn chị."

"Vây lần sau nói chuyện nhé, tôi đi vào trước. Trong cửa hàng thiếu người, sang năm sau tôi phải thuê thêm hai người mới được." Bà chủ vại vàng nói rồi xoay người rời đi.

Bà Chung đứng bên cạnh nghe xong, lúc này mới lên tiếng: "Đi thôi, lên xe."

Không nhìn ra cảm xúc gì, Chung Bình "Vâng" một tiếng, hai mẹ con ngồi vào trong xe, "Đến bệnh viện." Mặt bà Chung không chút thay đổi nói.

Chung Bình hỏi: "Lại đi ă?"

"Bảo con lái thì lái đi."

Chung Bình cũng không nhiều lời thêm.

Một lát sau quay lại bệnh viện, bà Chung đi thẳng lên phòng bệnh. Hoắc Chí Cương đang được y tá đỡ ngồi dậy, nhìn thấy người đi vào, kinh ngạc: "Sao chị lại quay lại?"

Bà Chung: "Còn chưa đưa chìa khóa cho cậu, khách hàng đã lấy hai thùng hàng hóa rồi." Bà để chìa khóa lên bàn nói qua loa mấy câu với Hoắc Chí Cương, chờ y tá rời đi, thay đổi câu chuyện, "Tôi hỏi cậu thành thật trả lời."

Hoắc Chí Cương sững sốt: "Chuyện gì ă?"

Bà Chung: "Cậu nói thật cho tôi biết, tối hôm đó cậu rốt cuộc có nhìn thấy chiếc xe đâm cậu không?"

Hoắc Chí Cương giật mình: "Không thấy rõ, hơn nữa chiếc xe kia cũng đâu đâm em."

Chung Bình đỗ xe xong, vại vàng chạy lên lầu, vừa vào cửa đúng lúc nghe thấy câu này, trong lòng nặng nề, cuối cùng cô đã ý thức được đối phương vẫn luôn nhấn mạnh chuyện "không bị đụng vào".

Bà Chung liếc Chung Bình, rồi lại nhìn Hoắc Chí Cương: "Cậu gọi tôi một tiếng chị, hai nhà chúng ta quen biết nhau nhiều năm như vậy, hai vợ chồng tôi đã sớm coi cậu là em ruột, giao thừa năm ngoái cậu còn đến nhà tôi ăn cơm, cậu nói xem chúng ta có phải giống như người thân không?"

Hoắc Chí Cương: "Vâng, mấy năm nay hai anh chị giúp đỡ em rất nhiều."

"Cả hai nhà đều giúp đỡ lẫn nhau, nhà tôi cũng luôn làm phiền cậu." Bà Chung nói, "Nếu cậu cũng cho rằng như thế, vậy nhất định phải nói thật với tôi, cậu thực sự không thấy rõ chiếc xe đâm mình sao? Trước đó cậu bạn trai kia của Bình Bình cũng không đến tìm cậu gây chuyện?"

Hoắc Chí Cương ngẩn người, liếc Chung Bình, đúng lúc chạm vào tầm mắt cô.

Bà Chung ngồi xuống mép giường, dùng sức vỗ: "Có chuyện thì nói gọn gàng dứt khoát cho tôi."

Cuối cùng Chung Bình cũng lên tiếng: "Lão Hoắc, chú nói đi, cháu cũng muốn biết."

Hoắc Chí Cương thờ dài, biết là không giấu được nữa, anh ta đành phải nói: "Lúc ấy trên đường rất tối, chiếc xe kia lập tức rời đi, em thực sự không thấy rõ gì, chỉ thấy kiểu dáng xe thôi."

Thấy bà Chung muốn nói, anh ta vội nói tiếp, "Đối với chuyện không chắc chắn, em không muốn nói lung tung, chuyện này không liên quan gì đến việc đối phương là ai."

"Thực sự không chắc chắn nên cậu mới không nghĩ tới chuyện báo cảnh sát sao?" Bà Chung lập tức nắm được điểm mấu chốt.

Hoắc Chí Cương im lặng.

"Bởi vì cậu nghi ngờ nên mới không báo cảnh sát!" Bà Chung vạch trần, không cho anh ta có cơ hội phản bác, "Kiểu dáng xe nào?"

Hoắc Chí Cương: "... Land Rover."

Bà Chung: "Biển số xe thì sao? Đừng nói cậu không nhìn thấy gì!"

"... Không thấy rõ, số đuôi là 8." Hoắc Chí Cương nói.

Chung Bình mím chặt môi, bà Chung lập tức đứng lên.

Hôm đó bà phát hiện chìa khóa Land Rover trên sô pha, lập tức nghĩ ra kế, cố ý đứng trong bãi đỗ xe chờ người, quả nhiên không bao lâu sau thấy một chiếc Land Rover đi ra, lúc ấy bà nhớ kỹ biển số xe, đuôi là số "8".

Chúng cứ rành rành trước mặt, bà Chung cảm thấy không cần phải chứng thực nữa, nổi giận đùng đùng hỏi: "Hai người có gì mâu thuẫn mà cậu ta muốn lái xe đâm chết cậu?"

Chuyển sang Chung Bình: "Con qua lại với bạn trai xã hội đen à?"

Chung Bình: "Mẹ, con sẽ đi tìm anh ấy hỏi cho rõ ràng, hiện tại chưa thể khẳng định được, có lẽ là hiểu lầm."

"Hiểu lầm?" Bà Chung bực bội.

Hoắc Chí Cương lập tức nói: "Chị à, có thể thực sự có hiểu lầm mà, chị xem em nằm trên giường còn không gấp, chị tức giận làm gì." Liếc bàn, đánh trống lảng sang chuyện khác, "Hai người nhìn đi, em vừa ăn xong còn chưa rửa bát, nếu không phiền hai người có thể rửa hộ em không?"

"Có gì mà phiền chứ, để tôi đi rửa. Xong việc sẽ nói với cậu. Thực sự là muốn chọc tức chết tôi mà!" Bà Chung mang bát đĩa đi vào nhà tắm.

Người đi rồi, Hoắc Chí Cương mới bắt đầu cười.

Chung Bình không có tâm trạng để cười, liếc về phía nhà tắm, hỏi Hoắc Chí Cương: "Cháu nghe bà chủ Ăn vặt Phương Phương nói trước đó bạn trai cháu đến tìm chú gây chuyện, rốt cuộc là thế nào?"

Hoắc Chí Cương nghe thấy, đầu đầu suy nghĩ.

Chung Bình: "Chú mau nói cho cháu biết, chú và anh ấy biết nhau từ khi nào? Đến giờ cháu còn chưa từng nghe thấy hai người nhắc đến, hai người còn đang giấu cháu điều gì?"

Hoắc Chí Cương thấy cô sốt ruột, đành phải nói rõ ràng, không nói chuyện Lục Thích "người tới không tốt", mà chỉ nói đến chuyện anh đi vào cửa hàng. "Đừng nghe bà chủ nói linh tinh, cháu cũng biết chị ta thích buồn chuyện mà, chỉ thích thêm mắm thêm muối."

"... Cháu tự có cân nhắc." Chung Bình im lặng một lát mới lên tiếng, "Cháu sẽ làm rõ chuyện này cho chú."

"Cái gì là làm rõ... nhiều chuyện quá, hai người các cháu tự quan tâm chuyện của mình đi."

"... Trước đó tại sao chú không nói cho cháu biết?" Chung Bình mím môi, nhìn thẳng đối phương, "Anh ấy từng đến cửa hàng nói gì, chú không nói cháu cũng đoán được, nếu là lời hay, làm gì có chuyện chú phải giấu." Cô nghĩ ra gì đó, nắm chặt tay.

Hoắc Chí Cương: "Chung Bình..."

"Rửa xong rồi, cậu xem còn muốn làm gì, nhân lúc tôi còn ở đây làm giúp cậu."

Bà Chung từ nhà tắm đi ra, cuộc nói chuyện của hai người bị cắt ngang.

Hoắc Chí Cương không còn chuyện gì muốn làm phiền bà nữa, bà Chung đi qua, lặng lẽ lấy ra hai tấm ảnh chụp phụ nữ, nói với anh ta điều kiện của đối phương, bảo anh ta cân nhắc, cuối cùng khẽ khuyên như: "Vợ chồng là một loại quan hệ tuyệt đối không thể thiếu được, lấy ngay ví dụ đơn giản nhất, hiện tại cậu nằm viện, không thể đứng dậy làm chuyện gì, nếu cậu có vợ thì cần tôi phải quan tâm sao? Cậu đấy, đừng qua loa nữa, suy nghĩ kỹ cho bản thân, hiện tại cậu cũng không còn trẻ nữa."

Hoắc Chí Cương gật đầu, nhận lấy ảnh.

Sau khi hai người rời đi, anh ta để ảnh chụp lên tủ đầu giường, thờ dài, nhờ ý tá hạ giường xuống, đang định ngủ, bỗng nhiên nghe thấy tiếng nói: "May qua tôi đến kịp, có phải sắp hết giờ thăm bệnh không?"

"Không, thời gian vẫn còn sớm mà." Hoắc Chí Cương cười nói, "Sao anh lại tới đây? Hình như tôi đâu có thông báo cho ai."

Đội trưởng Hà để ghế xuống, nói: "Sáng nay Tiểu Chung nói cho tôi biết, tôi làm xong việc mới tới được, sao cậu nằm viện mà không thông báo một tiếng?"

"Chỉ là chút vết thương nhỏ không cần phải làm phiền nhiều người." Hoắc Chí Cương lắc đầu, "Con bé Chung Bình thật là."

"Con bé quan tâm đến cậu."

Đội trưởng Hà kéo ghế ra, ngồi bên cạnh hỏi vết thương của anh ta, lại nói đến chuyện trong đội, Hoắc Chí Cương nói: "Tôi xem tin tức, đội cứu viện không trung của các anh làm tốt lắm."

Đội trưởng Hà thấy anh ta chủ động nhắc, cười nói mấy câu: "Sẽ còn phát triển nữa, tôi tính trong năm nay tổ chức cho bọn họ đến Đức học." Lại thờ dài, "Bắt đầu tiếp tục làm, tôi mới thực sự ý thức được sự thiếu hụt của nước mình, lực lượng cứu viện không trung quả thực quá ít, mười năm trước như thế nào, mười năm sau cũng chẳng cải thiện được bao nhiêu."

"Tiếp tục cố gắng, chuyện gì cũng phải làm từng bước một."

"Chỉ mong tôi còn sống được đến ngày có thể nhìn thấy linh vực tầng trời thấp được chính thức mở cửa mọi mặt." Đội trưởng Hà nói xong, ánh mắt đột nhiên liếc qua hai tấm ảnh trên tủ đầu giường, lấy qua, cười nói, "Ồi, đây là gì thế?"

Lật qua, phía sau tấm ảnh còn có chữ, tên tuổi nghề nghiệp và lịch sử kết hôn, tất cả đều chi tiết.

Đội trưởng Hà hiểu ra: "Chuyện này... mẹ Chung Bình đang làm mối cho cậu?"

Hoắc Chí Cương cười khổ: "Đúng vậy, Chung Bình và mẹ vừa đi."

Đội trưởng Hà: "Đừng trách tôi nhiều chuyện, tôi cảm thấy cậu cũng nên tìm một người, người do chị ấy giới thiệu điều kiện đều ổn."

Hoắc Chí Cương: "Tôi cũng đã đều đi gặp, nhưng không hợp."

"Là cậu hay do người ta cảm thấy không hợp?"

"Cả hai."

Đội trưởng Hà để ảnh xuống, tay đặt lên đầu gối, cúi đầu suy nghĩ, nói lời sâu xa: "Hôm nay hai anh em chúng ta có thể thẳng thắn chút không?"

Hoắc Chí Cương: "Anh muốn nói gì?"

"Năm đó Tiểu Chung chạy tới SR, ôm tâm tư gì, cậu biết, tôi cũng biết."

Hoắc Chí Cương ngập ngừng: "Lão Hà..."

Đội trưởng Hà hất tay: "Cậu đừng nói vội, nghe tôi nói hết đã. Lúc ấy Tiểu Chung cũng mới chỉ mười sáu mười bảy, chỉ là một cô bé, tôi biết cậu cũng chỉ coi cô bé là một đứa bé, cô bé cũng không làm chuyện gì vượt quá giới hạn, tôi coi như xem chuyện vui, ngày xưa bọn trẻ thích xem phim hoạt hình, trưởng thành rồi còn có mấy đứa có thể ngồi im xem chứ? Niềm yêu mến cũng chỉ có một đoạn thời gian thôi."

"Hiện tại cô bé đã trưởng thành, năm ngoái tôi thấy vẫn còn bốc đồng, năm nay thì đã bớt rồi, bạn trai cô bé rất được, ngay cả ăn lẩu cũng đeo găng tay cho cô bé, không cần cô bé phải động tay. Cậu cũng biết đấy nhìn thấy cô bé lớn lên mà có đối tượng tốt như vậy, tôi cũng có cảm giác thành công."

Đội trưởng Hà dừng một chút, nói tiếp: "Chỉ là nhìn thấy cậu, tôi lại hơi chạnh lòng, mấy năm trước tôi còn có thể chắc chắn cậu chỉ coi người ta là một đứa trẻ, nhưng mấy Tết gần đây, bên cạnh cậu không phải không có người phụ nữ nào thích hợp, song cậu vẫn chưa có chút động tĩnh nào, cậu đối với Tiểu Chung cũng rất tốt, mấy lần tụ tập, tôi thấy cậu cũng luôn lấy nước lấy khăn giấy cho cô bé. Lão Hoắc, cậu đừng trách tôi nói thẳng, can thiệp vào chuyện riêng của cậu, dù sao chúng ta cũng đã là anh em hơn mười năm rồi, Tiểu Chung cũng là cô bé tôi nhìn lớn lên, cậu cho tôi câu trả lời chắc chắn, rốt cuộc cậu có tình cảm với Tiểu Chung không?"

"... Anh thao thao bất tuyệt nói linh tinh gì thế?" Hoắc Chí Cương rót nước.

Đội trưởng Hà: "Câu chỉ cần trả lời tôi một câu thôi."

Hoắc Chí Cương không muốn trả lời, nhấp một ngụm nước, đối phương như hồ rình mồi, anh ta không còn cách nào giả vờ như không thấy, thở dài, nói: "Được, tôi cho anh câu trả lời chắc chắn, nếu tôi trẻ hơn mười tuổi, cho dù thiếu một chân, tôi cũng nhất định theo đuổi cô ấy!"

Đội trưởng Hà sững sốt, không đoán được câu trả lời này.

Hoắc Chí Cương liếc anh ta, nói tiếp: "Nhưng Lão Hà à trên đời này không có 'nếu như'. Hơn nữa tôi đối với cô ấy không hoàn toàn là tình cảm nam nữ, tôi cũng giống anh, cũng là người nhìn cô bé trưởng thành, cô bé cũng là bậc con cháu của tôi." Dừng một chút, "Tôi cũng biết tình hình của mình, cô bé rất ưu tú, tôi không thể làm lỡ chuyện của cô bé, nếu tôi không tuân thủ chút đạo đức máu chót này, mấy năm trước lúc cô bé còn mơ hồ tôi đã có thể ra tay, nhưng tôi không thể!"

"Còn nữa, hiện tại cô bé rất hạnh phúc, đã đợi được người cô bé thực sự thích."

Đội trưởng Hà im lặng một lúc lâu, nặng nề vỗ bả vai anh ta.

Hoắc Chí Cương lại cảm hai tấm ảnh lên cười: "Sau khi xuất viện tôi sẽ đi xem mặt hai người này, nếu thích hợp, tôi nhất định sẽ cố gắng một phen, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?" Đội trưởng Hà hỏi.

"Không chỉ có mẹ mà cả cha cô bé đều rất nhạy cảm với chuyện liên quan đến cô bé. Mẹ của Chung Bình có lẽ là đã sớm biết Chung Bình có sự hồ đồ với tôi, nhưng chị ấy chỉ không nói toạc ra thôi." Hoắc Chí Cương nói, "Cha mẹ cô bé coi tôi là em ruột, tôi tất nhiên sẽ không làm phụ lòng bọn họ."

Chờ đội trưởng Hà rời đi, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, Hoắc Chí Cương càng nghĩ càng lo lắng, lại nhắn tin cho Chung Bình, bảo cô từ từ nói chuyện với bạn trai, không được vì hiểu lầm mà cãi nhau.

Bên kia, hai mẹ con về đến nhà, vừa mở cửa, cuối cùng bà Chung không thể nhịn được nữa: "Lập tức gọi điện thoại hỏi Lục Thích cho mẹ, rốt cuộc có

lái xe đâm người không?"

Ông Chung và em họ nghe thấy, hỏi: "Sao vậy, xảy ra chuyện gì thế?"

Bà Chung lờm Chung Bình, Chung Bình nói: "Con về phòng gọi điện."

Hôm nay họp thường niên tập đoàn, mấy chục bàn trong phòng tiệc khách sạn dành cho cán bộ công nhân viên, thời gian tổ chức vào buổi tối, đồ ăn vừa được bung lên, Lục Thích sắp lên sân khấu phát biểu.

Anh ăn hai miếng, đang chuẩn bị nhắn weixin cho Chung Bình, đột nhiên cô gọi đến, anh cười, xin lỗi mấy người ngồi cùng bàn, ra ngoài đại sảnh nhận điện thoại.

Tầm mắt Cao Nam nhìn theo.

"A lô, bên anh vừa bắt đầu tiệc, nhớ anh à?"

"..."

"Chung Bình?"

"Lục Thích, em có chuyện muốn hỏi anh."

Lục Thích nhún mày: "Ừ, hỏi đi."

Chung Bình: "Trước khi anh chạy tới Mỹ tìm em đã xảy ra chuyện gì?"

"... Gì vậy?"

"Lúc đó tại sao anh đột nhiên chiến tranh lạnh với em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"..."

"Anh đến cửa hàng kim khí gần Ấn vật Phuong Phuong đúng không?"

Lục Thích chột dạ, gập dờ khi bị tố cáo, anh muốn nói dối, chuẩn bị nói ra lại trở thành: "Lúc ấy chỉ là hiểu lầm."

"Hiểu lầm cái gì?"

"... Anh hiểu lầm trong lòng em có người khác."

"Anh..."

"Là lỗi của anh, để anh giải thích."

"... Được, vậy em hỏi anh, mấy hôm trước anh uống rượu say, đêm hôm Cao Nam đưa anh về, trên đường đi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?"

"Ngoài ý muốn?" Lục Thích không hiểu ra sao, "Cái gì mà ngoài ý muốn? Sao thế, đâu có chuyện gì."

Chung Bình: "Chú Hoắc Chí Cương vừa bị xe đâm, sự việc xảy ra ngay trên đường anh tới chỗ em, là do Land Rover gây ra, đuôi xe là số 8."

Lục Thích hí hửng: "Có ý gì, em nghi ngờ anh lái xe đâm anh ta sao?"

"Em hỏi anh, lúc ấy có xảy ra chuyện gì bất ngờ không?"

"Không có!" Lục Thích cời áo khoác, cảm thất lưng, "Đêm đó Cao Nam lái xe, anh ngồi trong xe, không xảy ra chuyện gì hết, em không tin thì hỏi cậu ta."

"Đêm đó anh đánh đổ canh phù trúc mua cho em, anh đã mua rất nhiều lần, đó là lần đầu tiên đánh đổ, lúc lái xe chưa từng phanh gấp sao?"

"Không có! Anh bảo là không có mà!" Lục Thích nghĩ ra gì đó, buột miệng nói, "Anh biết rồi, lần đó anh chọc anh ta một câu, anh ta ghi hận trong lòng, cố ý kiếm chuyện bôi nhọ anh."

"Anh nói bậy gì đấy!"

"Anh nói bậy sao? Anh ta nói bậy thì có! Em tin anh ta nhưng không tin anh sao?"

"Chú ấy không phải là người như vậy!"

"Vậy anh là người như thế sao?"

Lục Thích nói xong, thấy Cao Nam từ trong phòng tiệc đi ra, ngoắc tay quát: "Cao Nam, cậu lại đây!"

Cao Nam: "Có chuyện gì vậy?"

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

"Cậu nói với Chung Bình đi đêm mưa canh phù trúc đó có phải là cậu lái xe không?"

"Đúng vậy."

"Tôi có từng lái không?"

"Không."

Lục Thích hét vào trong điện thoại: "Có nghe thấy không?" Lại nói với Cao Nam, "Cậu nói xem đêm đó trên đường đi có xảy ra sự cố gì không? Cậu có đâm người không?"

"... Đâm người? Để tôi suy nghĩ." Cao Nam suy nghĩ mấy giây, không chắc chắn nói, "Đêm đó có đoạn đường rất tối, lúc ấy hình như tôi nhìn thấy thứ gì đó đột nhiên rẽ, suýt chút nữa đâm vào bậc thang, sao lại đột nhiên hỏi chuyện này? Đúng rồi, đã đến giờ, anh nhanh lên phát biểu đi, còn trì hoãn sẽ không kịp đâu."

Lục Thích: "..."

Mấy người ở cửa phòng tiệc thúc giục.

Lục Thích hất tay với Cao Nam, khẽ nói với bên đầu kia điện thoại: "Anh không nhớ gì hết... Lát nữa sẽ nói chuyện với em sau, em nghe thấy rồi đấy là Cao Nam lái xe, chờ bên anh xong việc, anh sẽ lập tức hỏi cho rõ ràng rồi gọi lại cho em sau."

Cúp máy, Lục Thích chỉ vào Cao Nam: "Cậu chờ đấy, tôi có việc hỏi cậu!" Vội vàng quay về phòng tiệc.

Người dẫn chương trình bắt đầu giới thiệu, không bao lâu sau, trong mic truyền đến tiếng của Lục Thích, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên.

Di động có cuộc gọi đến, Cao Nam liếc dãy số, cười bắt máy: "Chung Bình."

Chung Bình hỏi: "Cao Nam, vừa rồi Lục Thích có nói rõ với anh rốt cuộc đêm đó xảy ra chuyện gì không?"

Cao Nam chậm rãi đi về phía cửa khách sạn, nói: "Anh ấy nói thật đó, đêm đó thực sự là tôi lái xe... tính cách Lục Thích hơi khó chịu, thỉnh thoảng hơi tùy hứng, cô cứ từ từ nói chuyện với anh ấy. Bên tôi còn có việc, gọi lại cho cô sau nhé?"

Cuộc trò chuyện kết thúc, đã đi ra ngoài cửa khách sạn, một chiếc xe đỗ lại, cửa xe chậm rãi mở ra.

Chung Bình từ trong phòng đi ra, vẻ mặt mọi người nghiêm túc, bà Chung ôm cánh tay, lạnh giọng hỏi cô: "Hỏi rõ ràng chưa?"

Chung Bình: "Là hiểu lắm."

"Trước tiên con nói xem có chuyện đó hay không."

Chung Bình giải thích lại tình hình đêm đó, Lục Thích say rượu, người lái xe là Cao Nam, trời tối, khi Cao Nam lái xe vô tình bị nghiêng đầu xe.

Bà Chung hỏi: "Cao Nam là ai?"

Chung Bình: "Là trợ lý của Lục Thích, cũng là bạn thân của anh ấy."

Bà Chung hít sâu, "Cấp dưới đương nhiên phải bao che cho lãnh đạo rồi! Nào có trùng hợp nhiều như vậy, có đường thì không đi, đi thì không đi vào lúc nào, người nào thì không đâm, cố tình đi đường kia vào lúc đấy, còn đâm vào Hoắc Chí Cương! Con tin được sự trùng hợp này sao? Mẹ thấy tám phần là nó sai người khác làm rồi!"

Chung Bình nhớ tới lần đầu nhìn thấy người nọ ở trung tâm giám định, ngồi trong phòng khách, để cho người ta xếp hàng dài, vênh mặt hất hàm sai khiến chi tiền, nhằm đạt được mục đích, cách làm việc của anh rất cực đoan, không để ý đến thể diện của em gái mình.

Anh quá kiêu ngạo, đã quen muốn làm gì thì làm, không biết thu lại, nhưng mà...

Chung Bình lắc đầu: "Mẹ à, Lục Thích chắc chắn nói thật với con, nhất định là có hiểu lầm cần điều tra thêm. Hiện tại anh ấy đang bận, ngày mai anh ấy đến nhà, có chuyện gì mẹ có thể gặp mặt hỏi cho rõ ràng."

Qua một lát, bà Chung nói: "Con tin tưởng cậu ta như vậy sao?"

"Con tin!"

Trong phòng tiệc, Lục Thích cởi áo khoác, chậm rãi nói chuyện trên sân khấu, nói xong, bên dưới vỗ tay nhiệt liệt, anh đang định đi xuống, cửa phòng tiệc đột nhiên bị đẩy ra, đoàn người đi vào, một ông lão ngồi trên xe lăn, Cao Nam đi theo ở phía sau.

Lục Thích không cười nữa.

Mấy người nâng xe lăn, đưa ông lão lên sân khấu, Lục Thích liếc Cao Nam, xoay người đến gần xe lăn: "Cha, sao cha lại đến đây mà không thông báo tiếng nào để con đi đón?"

"Tôi có chuyện muốn tuyên bố." Ông Lục hất tay anh ra, nói.

Lục Thích cười: "Chuyện gì mà khiến cha phải chạy xa tới đây thế?"

Ông Lục cười, ánh mắt ra hiệu cho cấp dưới, mic được chuyển xuống, ông ta nhận lấy, nhóm nhân viên ở bên dưới hoang mang nhỏ giọng bàn tán, ông ta khẽ ho một tiếng, mở miệng: "Năm nay mọi người vất vả rồi, sự phát triển của tập đoàn là kết quả từ sự cố gắng của mỗi người, tôi chân thành cảm tạ các vị, chúc mọi người năm mới vui vẻ."

"Chủ tịch Lục năm mới vui vẻ!"

Tiếng vỗ tay như sấm.

Ông Lục xua tay, nói tiếp: "Đồng thời, tôi còn một việc muốn tuyên bố..."

Mọi người chăm chú lắng nghe, Lục Thích lại liếc Cao Nam, Cao Nam không hề đáp lại, tiếng nói tiếp tục.

"Hôm nay bãi bỏ tất cả chức vụ của Lục Thích trong tập đoàn, lập tức rời khỏi tập đoàn, sau này tôi sẽ trở về cùng ra cùng vào với mọi người."

Lục Thích vội vàng nhìn về phía người ngồi trên xe lăn.

Mọi người bên dưới ồ lên.

Mười lăm phút sau, cuộc họp tạm thời được tổ chức, đám quản lý cấp cao của tập đoàn đều có mặt, Lục Thích ngồi ghế chủ tọa, mặc âu phục, tựa vào ghế, cười nói: "Cha, Chủ tịch Lục, tốt nhất ngài cho tôi một lời giải thích hợp lý."

"Giải thích hợp lý ư? Rất đơn giản, bởi vì cậu không có tư cách."

"Tôi không có tư cách?" Lục Thích bật cười, "Thú vị thật, tôi là con trai trưởng cháu ruột của nhà họ Lục, là người thừa kế được ông nội và anh trai ngài viết trên di chúc, tôi không có tư cách sao?" Anh tới gần, nhỏ giọng nói, "Xem ra ngài ở trong bệnh viện lâu, lại thêm bệnh mới rồi... não bị thoái hóa à?"

Ông Lục cười, không nhìn anh, nhìn mọi người ngồi trên bàn, ông ta nói: "Đã nhắc đến di chúc, vậy mọi người hẳn là vẫn còn nhớ, trên giấy trắng mực đen ghi rõ mấy chữ "con ruột" chứ?"

Lục Thích nheo mắt, gõ bàn, không trả lời.

Ông Lục nói với mọi người: "Lục Thích không có tư cách làm Tổng giám đốc tập đoàn, có hai nguyên nhân..."

"Thứ nhất, cậu ta từng bị đưa vào trại quản giáo, ở tù hơn một năm."

Mọi người kinh ngạc, không ngừng bàn tán.

"Thứ hai..." Ông Lục nhắc tay, người phía sau đưa một phần tài liệu, "Đây là kết quả giám định ADN, cậu ta không có quan hệ huyết thống với nhà họ Lục, cha mẹ ruột là người khác."

"Cậu ta từng có tiền sử phạm tội, hiện giờ thân phận không rõ ràng, cho nên từ hôm nay trở đi, bãi bỏ tất cả chức vụ của cậu ta trong tập đoàn, hơn nữa tiếp nhận sự điều tra của ban ngành liên quan."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Đại kết cục

Trong phòng họp, đám quản lý cấp cao lần lượt rời đi, cuối cùng chỉ còn lại ba người.

Cửa phòng đóng lại, Lục Thích cười, tiện tay lật xem báo cáo, chưa xem hết đã đẩy ra, hai chân gác lên bàn, nói: "Còn tưởng rằng bản lĩnh của ngài thế nào, lời đồn thế này cũng dám tạo ra, tôi sợ ông nội nằm trong quan tài cũng không chịu nổi nữa..." Nhỏ giọng, "Không sợ buổi tối ông đến tìm ngài."

Ông Lục lắc đầu, "Cậu không cần phải quan tâm đến tôi thế đâu, tôi coi trọng huyết thống của nhà họ Lục hơn bất cứ ai." Ông ta ra hiệu, "Cao Nam, cậu nói đi."

Lục Thích ngừng cười, tầm mắt nhìn Cao Nam.

Qua hai giây, Cao Nam mở miệng: "Nơi này có hai bản báo cáo lấy từ mẫu máu của anh. Một bản là so sánh với ông Lục, hai người không có quan hệ họ hàng gì hết. Bản kia là so với phần tài liệu trong dữ liệu ADN của cả nước, tỉ lệ quan hệ ruột thịt là 99,9999%, kết quả đã được kiểm tra."

Lục Thích cười nhạt: "Cho rằng tôi sẽ tin chỉ dựa vào tờ giấy này?"

"Cậu có thể tự mình đến trung tâm giám định." Dừng một chút, Cao Nam lại bổ thêm một câu, "Chung Bình là người chuyên nghiệp, cậu cũng có thể hỏi cô ấy."

"Chắc..." Lục Thích hừ lạnh một tiếng, mặc dù ngồi nhưng vẫn khiến người ta cảm giác được ánh mắt chăm chú, qua một lát, anh hỏi, "Tại sao?"

Cao Nam cup mắt không nói.

"Ờ? Xem ra cậu còn chưa biết chuyện này." Ông Lục đột nhiên mở miệng, "Có phải cảm thấy rất kì lạ, tại sao tối nay Cao Nam quyết định đứng về phía tôi không?"

Lục Thích hást cằm, chờ ông ta nói tiếp.

"Bởi vì cậu ta đã quyết định ở rể nhà họ Lục, kết hôn với Học Nhi, cậu ta là cha ruột của cháu ngoại tôi, cũng là người nối nghiệp của tôi."

Lục Thích vội vàng đứng lên, "Ông nói gì?" Mắt nhìn chằm chằm Cao Nam.

Ông Lục cười lắc đầu: "Lục Thích ơi là Lục Thích, không phải cho đến bây giờ cậu vẫn chưa từng nghi ngờ người anh em tốt của mình đấy chứ? Dù sao tôi cũng đã nuôi cậu hai mươi năm, hiện tại dạy thêm cho cậu một chút, trên đời này ngoài bản thân mình, thì đối với ai cũng phải đề phòng, ngay cả người thân cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, huống chi cái thứ gọi là 'anh em'. Hi vọng sau này cậu sẽ không còn phạm sai lầm như thế nữa."

Ông ta nói xong, ấn xuống xe lăn tự động, cửa phòng họp mở ra, cấp dưới canh giữ bên ngoài lập tức đẩy ông ta đi. Ông ta nói: "Chuyện chính đã nói xong, có phải tin vịt hay không cậu có thể tự đi nghiệm chứng, thứ gì đó trong công ty mau dọn đi, hi vọng cậu đừng làm chuyện vô ích, cẩn thận suy nghĩ xem tiếp theo nên làm như thế nào."

Cửa mở rộng, gió thổi vào bên trong, xe im lặng lăn qua thảm.

Lục Thích cầm hai tờ báo cáo lên, từ từ đi ra cửa, đột nhiên hỏi: "Sao cậu có được mẫu máu?"

Người ở phía sau dừng bước, "Hôm kiểm tra sức khỏe, anh có lấy máu."

Lục Thích lại hỏi: "Chuyện của cậu và Lục Học Nhi đã bao lâu rồi?"

Cao Nam không đáp.

Lục Thích: "Lúc trước tôi ép nó xét nghiệm, cậu thông đồng với nó?"

Cao Nam: "Hiện tại nói những lời này còn có ý nghĩa sao?"

Lục Thích gật đầu, đi về phía trước, đột nhiên dừng lại, xoay người, đám một cái, "Lúc ấy nó mới có mười chín tuổi, mẹ nó cậu đã ngủ với nó!"

"Huych" một cái, Cao Nam bị đâm đụng vào cửa, Lục Thích xông lên, tiếp tục đâm.

Ông Lục ở cửa thang máy nghiêng đầu liếc vào trong, cười lạnh nói: "Đi thôi."

Đoàn người đi vào thang máy.

Cao Nam bị đâm, sau khi con choáng váng qua đi, cuối cùng đánh lại, đâm thẳng vào mặt Lục Thích. Lục Thích bị đánh lệch đầu, càng dùng thêm sức.

Cao Nam lớn tiếng: "Cậu phải đi hỏi em gái cậu rốt cuộc đã làm gì mà không cho tôi đeo bao!"

"Cậu muốn ngủ với nó mà còn châm chọc?" Gân xanh trên trán Lục Thích nổi lên, lớn tiếng quát, "Mẹ nó cậu phản bội tôi! Cậu lại có thể phản bội tôi! Tại sao?"

"Cậu hỏi tôi tại sao à? Được, tôi nói cho cậu biết!" Anh ta nhấc áo Lục Thích, "Cậu cho là cậu coi tôi như anh em sao? Tôi nhỏ vào, tôi chỉ là lái xe, người hầu của cậu thôi! Cậu luôn quát tháo tôi, muốn tôi làm gì thì phải làm nấy, ngay cả đến nhà cậu làm khách, cậu cũng ra lệnh cho tôi đi mở cửa, dựa vào cái gì? Chúng ta đều từng ngồi tù, dựa vào cái gì mà sau đó cậu có thể học đại học làm ông chủ, còn tôi chỉ là tay sai? Mọi nó cậu cao quý hơn tôi bao nhiêu chứ?"

"Tôi coi cậu là anh em, vậy mà cậu nghĩ như thế sao?"

"Anh em? Ha ha... anh em à, vậy tôi nói cho cậu, tôi thích Chung Bình, cậu sẽ tặng cô ấy cho tôi sao?"

Lục Thích sùng sốt, gân xanh trên trán vẫn còn nổi lên, nghe thấy anh ta nói những lời này, gân xanh giật giật, "Cậu nói gì?"

"Sao thế, không nhớ à?" Cao Nam cười, gần từng tiếng, "Cậu nên biết Chung bình là người tôi vừa ý trước, là tôi nhường cho cậu!"

"Mọi nó rốt cuộc cậu đang nói cái quái gì?"

"Tôi nói tôi đã sớm vừa ý cô ấy, còn sớm hơn so với cậu!"

"Nói láo! Cậu vừa ý cô ấy trước sao? Cậu biết cô ấy bao lâu chứ? Cô ấy là bạn gái tôi! Sao trước đó cậu không nói ra? Hiện tại thì lại nói hết!" Lục Thích đẩy anh ta vào tường.

Lưng Cao Nam đụng vào tường, "Cậu cho là tôi chưa nói sao? Cậu cho rằng trước đó tại sao tôi lại gửi video ở câu lạc bộ leo núi cho cậu?"

Lúc trước anh ta gửi video cho Lục Thích, muốn nói cho Lục Thích, anh ta cảm thấy cô thú vị, muốn theo đuổi cô, nhưng đột nhiên Lục Thích nói muốn mua trực thăng, không cho anh ta cơ hội. Sau đó Lục Học Nhi chạy trốn, lên núi gặp chuyện không may, trở về đường thương vong, khi anh ta gặp lại Chung Bình là lúc Lục Thích dẫn anh ta đến SR tặng cờ thưởng.

Cao Nam nghiêng răng nghiêng lợi: "Tôi chỉ như một con chó ở bên cạnh cậu, gọi một cuộc điện thoại là tôi đến, cậu muốn làm gì tôi cũng phải dành tất cả thời gian làm lái xe của cậu, ngay cả người tôi thích cũng phải nhường cho cậu, cậu nói coi tôi là anh em sao? Nói láo!" Anh ta dùng sức đánh Lục Thích.

"Hiện tại cậu là đồ tạp chủng, ngay cả con chó cũng không bằng. Tại sao tôi phải phản bội cậu..." Cao Nam lau khóe miệng, "Tôi làm cho cậu mười mấy năm, coi như làm người hầu cho cậu ngần ấy năm... Nửa đời sau tôi sẽ hủy hoại Lục Học Nhi, cái người cậu gọi là em gái kia, làm cho tôi vô duyên vô cớ có đứa con trai... Sao nào, tôi không nên nhận lấy phần lãi đó à? Tôi nói cho cậu biết hiện tại mọi thứ cậu có được sau này tất cả đều là của tôi! Của Cao Nam tôi!"

"Súc sinh...!"

Có ngừng không ngừng hét: "Đừng đánh, đừng đánh, người đâu, nhân viên phục vụ, bảo vệ!"

Hai người ở cửa phòng họp đánh cho người chết ta sống, nhân viên khách sạn vội vàng đến ngăn cản, mặt Lục Thích đầy máu, đứng lên, bảo vệ muốn đỡ, bị anh đẩy ra.

Nhân viên vội hỏi: "Ngài Lục, có cần tôi đưa đến bệnh viện không?"

Lục Thích chỉnh lại quần áo, thở hổn hển, chỉ vào Cao Nam ở dưới đất, không nói câu nào, xoay người thất tha thất thểu rời đi.

Một đám nhân viên đi theo Lục Thích, một đám giữ lấy Cao Nam.

Di động rơi xuống sàn nhà, Chương Hân Di nhặt lên, nhìn theo Lục Thích rời đi.

Cô ta đã sớm ở trong này, mấy người trong phòng họp đi ra, không ai chú ý tới cô ta, cô ta đã sớm thấy hết tất cả, lúc này vẫn còn khiếp sợ không dám tin.

Cô ta không cẩn thận ấn vào di động, trên màn hình hiển thị ba cuộc gọi nhờ, là Chung Bình, cô ta còn chưa hoàn hồn, di động lại có cuộc gọi đến, Chương Hân Di im lặng nhìn hai giây, nhấc chân đuổi theo hướng Lục Thích, muốn trả lại di động cho anh, ai ngờ mới đi được mấy bước, phía sau đột nhiên có bàn tay đuổi ra, cướp lấy di động.

"Ồ..." Chương Hân Di quay đầu, im bật.

Cao Nam lấy tay lau vết máu trên khóe miệng, người hơi chệnh choáng, nhìn chằm chằm dãy số trên màn hình di động một lúc lâu, đưa cho Chương Hân Di: "Nhận đi."

Chương Hân Di sùng sốt, không nhúc nhích.

"Nhận đi!" Cao Nam ra lệnh.

Chương Hân Di run rẩy, chậm rãi nhận lấy di động.

"Biết phải nói gì chứ?"

Chuong Hân Di nhìn anh ta, ấn nút nghe, trong điện thoại là giọng nói quen thuộc, "A lô, Lục Thích."

Cao Nam ra hiệu.

Chuong Hân Di nuốt nước miếng, nói: "Chung... Chung Bình, là tôi."

Chung Bình: "... Cô là?"

"Tôi... Chuong Hân Di?"

"Chuong Hân Di?... Lục Thích đâu?"

"Anh ấy... Hiện tại anh ấy không tiện."

"... Sao cô lại cầm di động của anh ấy?"

Chuong Hân Di nhìn về phía Cao Nam, anh ta không có biểu tình gì.

Chuong Hân Di: "Anh ấy uống say... tôi đang chăm sóc anh ấy."

Chung Bình: "..."

Chuong Hân Di: "Vậy tôi không nói với cô nữa, tôi còn có việc, tạm biệt." Cúp máy luôn.

Cao Nam liếc cô ta, lạnh lùng cười, đi qua cô ta, sự chăm chọc trong mắt khiến Chuong Hân Di giật mình.

Chuong Hân Di: "Ánh mắt anh là sao, là anh ra lệnh cho tôi mà!"

Cao Nam làm lơ, không quay đầu lại.

Chuong Hân Di đứng tại chỗ, nắm chặt di động.

Trong phòng ngủ, Chung Bình bỏ tay xuống, lặng lẽ nhìn chăm chăm di động.

Em họ nằm bên cạnh, quan tâm hỏi: "Chị, làm sao vậy, anh rể có chuyện à?"

"... À, có lẽ không có gì đâu."

"Chị đừng lo, mai anh ấy đến nhà sẽ tốt thôi, bác gái mạnh miệng mềm lòng, chờ bác gặp được anh rể, nghe anh ấy giải thích một chút sẽ nhanh chóng hết giận."

"... Mong vậy."

Chung Bình im lặng một lát, lại gọi đến số của Lục Thích, lúc này biến thành tắt máy, cô không tin, thử lại lần nữa.

Cuối cùng Chung Bình để di động sang một bên, kéo chăn, tắt đèn ngủ, nằm xuống, "Ngủ thôi."

Qua một lát, em họ hỏi: "Chị, chị nói xem anh rể có thể lừa dối chị không?"

Bên cạnh một lúc lâu không đáp, "Chị, chị ngủ rồi à?"

Đợi một lát vẫn không có tiếng đáp lại, em họ dịch chăn, bình yên đi vào giấc ngủ.

Trong bóng đêm, Chung Bình mãi không nhắm được mắt.

Lục Thích lái xe, xông vào chung cư của Chung Bình, đổ bừa dưới lầu, chạy vào trong, lập tức ấn thang máy, cửa thang máy mở ra, anh ấn số tầng, bám vào tay vịn trong thang máy.

Từng tầng tăng lên, "Tĩnh..." anh lao ra khỏi thang máy, vội vàng gõ cửa.

Gõ hai cái, không có người mở, Lục Thích gọi: "Chung Bình, mở cửa!"

Tiếp tục gọi, vẫn không có người mở. Anh dùng sức đập cửa: "Chung Bình, Chung Bình!"

Đập hơn mười cái, chủ nhà bên cạnh mở cửa, "Gõ nhẹ chút, mấy giờ rồi!"

Lục Thích hoàn toàn không nghe thấy, anh tìm di động, lục trong túi mấy lần, chỉ tìm được thuốc lá và bật lửa, còn có mấy chìa khóa. Lục Thích cúi đầu

gõ cửa, gọi: "Chung Bình, Chung Bình."

Trán tựa vào cửa, giọng nói rất khê: "Chung Bình, mở cửa giúp anh, Chung Bình..."

"Chung Bình, dậy đi, mở cửa cho anh."

"Mở cửa cho anh, mở cửa, Chung Bình..."

Trời dần sáng, Chung Bình mơ màng mở mắt, bước khê xuống giường, vào nhà tắm đánh răng rửa mặt, ra khỏi phòng ngủ.

Bà Chung liệt kê thực đơn với người giúp việc, nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn, nói: "Con tới xem thực đơn có vấn đề gì không?"

Chung Bình đi qua.

"Cậu ta có kiêng ăn gì không, con nhìn xem, rồi để dì Vương đi mua đồ ăn."

Chung Bình: "Anh ấy không kiêng gì hết, thực đơn ổn rồi."

Bà Chung suy nghĩ, lại viết mấy thứ, đưa cho người giúp việc, hỏi Chung bình: "Hôm nay dậy sớm như vậy không chạy bộ sao?"

"Không ạ."

Bà Chung cũng không hỏi thêm, sờ mặt cô: "Vậy đừng ngồi ở đây nữa, vào bếp nấu cháo đi."

Ăn sáng xong, Chung Bình xem TV trò chuyện với mẹ, em họ ngoan ngoãn vào trong phòng ngủ làm bài tập nghỉ đông. Chín rưỡi, người giúp việc vào nhà bếp nấu nướng, mùi thức ăn bay ra, ông Chung ở dưới chung cư vừa đi đánh cờ về ngủ thấy mùi, nói: "Đói chết tôi rồi."

Bà Chung: "Ông đợi thêm một lát, ăn hai miếng bánh quy đi."

Chung Bình ở bên cạnh đứng dậy rồi đi, mẹ liếc cô.

Chung Bình quay về phòng ngủ gọi điện thoại, vẫn như đêm qua, di động trong tình trạng tắt máy, cô gửi mấy tin qua weixin, em họ ở bên cạnh lo lắng hỏi: "Chị, sao vậy?"

"Không sao, tập trung làm bài đi."

Hai giờ sau đó, cô lại gọi thêm mấy lần, hết gọi điện lại nhắn tin, cho đến mười hai giờ, mẹ cô đứng đưng nổi giận, ném điều khiển lên bàn: "Con còn thử dám trốn trong phòng gọi điện xem!"

Ông Chung khuyên như: "Bà tức giận với con làm gì, đừng tức giận mà."

Bà Chung gạt ông ra, "Cậu ta có muốn tới hay không còn phải xem mặt mũi nhà này đây! Tôi thấy cậu ta đúng là chột dạ, chuyện xảy ra đêm đó đã rõ ràng rành ròi! Cho dù thật sự là do cậu ta làm đi nữa, nhưng cũng phải đến nhà chứ, đây ngay cả điện thoại cũng không gọi được, không tôn trọng bạn gái và cha mẹ đối phương như thế, không cần thiết phải qua lại nữa!"

Chung Bình mím môi.

"Không đợi nữa, ăn cơm! Gọi em họ ra đây ăn cơm!"

Cơm nước xong, Chung Bình muốn ra ngoài, mẹ cũng không cản cô.

Chung Bình lái xe, đi thẳng đến nhà Lục Thích, bảo vệ nhớ biển số xe của cô, nhìn thấy người lập tức cho đi thẳng vào.

Điện thoại vẫn không gọi được, Chung Bình lên lầu gõ cửa, một lúc lâu bên trong cũng không có tí động tĩnh nào, lấy chìa khóa ra mở cửa đi vào, bên trong trống không. Đột nhiên di động vang lên, vội vàng mở ra, nhìn thấy hai chữ "Tiểu Văn", trong lòng Chung Bình mất mát.

"Chung Bình?"

"Tiểu Văn, có chuyện gì vậy?"

"Hiện tại Thẩm Huy không tìm thấy Lục tổng đâu, anh ấy có ở chỗ cô không?"

Chung Bình nhú mày: "Tôi cũng không tìm thấy anh ấy... có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

"Cô còn chưa biết sao? Sáng nay tôi cũng mới biết được, tối qua tôi sốt, Thẩm Huy ở bệnh viện trông nom tôi, chúng tôi cũng không biết Lục tổng xảy ra chuyện, hôm nay trong diễn đàn công ty bùng nổ, tin tức do lãnh đạo cấp cao truyền xuống, đã xác nhận trăm phần trăm rồi."

Âm thanh trong lỗ tai dần trở nên mơ hồ, Chung Bình không biết mình nghe hết như thế nào, chờ bên kia nói xong câu cuối cùng, cô chạy vọt vào thang

máy, xuống lầu lái xe, rời khỏi chung cư, cả người mờ mịt, tiếng xe vang lên, cô đột nhiên nghĩ đến chỗ ở của mình, lập tức quay đầu xe.

Xe nhanh chóng chạy đến chỗ cô ở, từ xa Chung Bình đã nhìn thấy chiếc Land Rover đỗ bên chỗ xanh hóa, cô thoáng thả lỏng, lập tức lại vội vàng dừng xe, chạy vào trong tòa nhà.

Trong hành lang tối om đầy mùi thuốc lá, Chung Bình nhìn thấy một người ngồi trước cửa nhà cô, áo khoác mở rộng, bên trong chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, cúc áo cài lung tung, cà vạt đã sớm cởi bỏ.

Một đồng tàn thuốc, mặt mũi anh sưng húp, bên mũi và môi có vết máu đã khô, tóc lộn xộn, từ từ nhắm hai mắt, dường như đang ngủ.

Mí mắt khẽ rung rung, anh mở ra, phản ứng chậm chạp, qua một lúc, như thể xác nhận người trước mặt, anh mới mở miệng, giọng nói khàn đặc.

"Anh không có... chìa khóa..."

Nước mắt Chung Bình lập tức tuôn ra như vỡ đê.

Mùa đông giá rét, Lục Thích ngồi cả một đêm trong hành lang, chân tay đã tê dại. Chung Bình mở cửa ra, ôm anh vào nhà, đặt lên sofa, lập tức đi bật điều hòa, ôm chần ra, đưa túi chườm nóng cho anh, lấy khăn lau mặt cho anh.

Đầu Lục Thích choáng váng, ôm lấy người, bàn tay lạnh lẽo lau nước mắt cho cô, một lúc sau dường như ghét bỏ chính mình, anh lại thả tay xuống.

Chung Bình cầm tay anh, vừa lau nước mắt, vừa lau vết máu cho anh, vết máu khô chạm vào nước, khăn mặt nhanh chóng đổi màu, giống như từng giọt máu thấm vào lồng ngực cô.

"Sao anh lại như vậy... Sao anh lại ngồi cả đêm ở bên ngoài..."

"Em không đưa chìa khóa cho anh..." Lục Thích cầm tay cô.

Chung Bình ném khăn mặt xuống, nước mắt không ngừng rơi.

Lục Thích từng xin cô chìa khóa, nhưng cô không cho, đêm qua anh lẻ loi một mình, không rời đi, nhưng mãi không đợi được cô.

Hiện tại nhìn thấy cô lại chỉ nói những lời này, cô không đưa chìa khóa cho anh...

Mặt Chung Bình đầy nước mắt, ôm cổ anh, "Lục Thích... Lục Thích..."

Lục Thích cười, vỗ về lưng cô: "Không phải em biết hết rồi đấy chứ?"

Chung Bình lắc đầu.

Trong bồn tắm đã xả đầy nước ấm, Chung Bình bảo anh đi tắm. Lục Thích tắm rửa xong, nằm lên giường, ăn hai bát cháo, mới khẽ thở phào.

Chung Bình xoa ngực anh, hỏi: "Đã tốt hơn chưa, còn đói không?"

"No rồi."

"Còn đau đầu không?"

Lục Thích lắc đầu, ôm lấy cô, "Đêm qua em ngủ bên chỗ cha mẹ à?"

"Vâng."

"Đêm qua... cha Lục Học Nhi đưa cho anh hai bản báo cáo xét nghiệm... Anh đánh nhau xong với Cao Nam, quên cầm theo." Lục Thích nhú mày, bỗng nhiên dịch người, cười, "Có cầm theo hay không cũng chẳng sao, dù sao bọn họ nhất định sẽ để cho tất cả mọi người biết chuyện này. Em biết không hóa ra anh không phải con ruột của cha mẹ, anh cũng không biết mình từ đâu tới nữa."

Chung Bình bắt lấy cánh tay anh: "Lục Thích."

"Anh không sao..." Lục Thích vỗ lưng cô, "Cho tới bây giờ anh chưa từng gặp cha, dù sao cũng không có tình cảm, mẹ anh..." Anh dựa vào gối, "Mẹ anh đối xử với anh rất tốt, lúc bà tỉnh táo rất thương anh."

"Có phải dòng máu nhà họ Lục hay không, thực ra cũng chẳng có vấn đề gì, dù sao sau khi trở lại nhà họ Lục anh chẳng cảm nhận được chút tình thân nào... nhưng ông nội đối xử với anh rất tốt, ông ở dưới tuổi vàng biết được điều này liệu có tức giận đến mức sống dậy không. Không biết rốt cuộc cháu trai trưởng nhà họ Lục có thực sự tồn tại, nếu có hiện tại cũng không biết đang ở góc nào."

"Mấy năm nay anh cũng coi như được hưởng phúc, ăn tiêu của nhà họ Lục, anh cũng không thiệt."

"Chung Bình, anh có chuyện lừa em."

Chung Bình vẫn nghe anh nói, không xen vào, nghe vậy, ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Thích nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Lúc ở Mĩ, anh đã định nói rồi, nhưng quá khó tiếp nhận, anh không muốn nói cho em biết."

"Không khó tiếp nhận gì hết, mặc kệ anh như thế nào cũng không có gì không thể tiếp nhận được." Chung Bình sờ mặt anh.

Lục Thích mỉm cười, cầm bàn tay trên mặt, im lặng một lúc, lên tiếng: "Anh từng nói lúc trước anh từng bị cha Lục Học Nhi nuôi hư hỏng. Lúc mười mấy tuổi không hiểu chuyện, từng đánh người bị thương nặng, bị bắt vào trại cải tạo."

Chung Bình im lặng nghe.

"Cũng chính là ở trong trại cải tạo, anh mới quen Cao Nam. Tính cách anh rất kém, đi vào gặp toàn tội phạm, mấy ngày đầu bị đánh toàn là Cao Nam giúp anh, khi đó anh không có gì hết, chỉ có mỗi tiền, khi bị đánh quá nặng, anh hay dùng tiền mua rượu."

Chung Bình nhớ tới vết sẹo phía sau lưng anh, vươn tay qua, Lục Thích cọ đầu cô, nói: "Cho tới bây giờ em chưa từng hỏi anh về vết sẹo này, anh hi vọng em vĩnh viễn đừng hỏi, lại muốn một ngày nào đó em sẽ hỏi..."

"Do lúc mười mấy tuổi đánh nhau để lại, trước khi chưa vào trại cải tạo, dùng nắm đấm, dùng dao, sau khi vào trại cải tạo, bọn họ sẽ dùng bàn chải đánh răng như dao..."

Chung Bình hôn bờ vai anh, "Đau không?"

Lục Thích cười: "Lúc ấy đau muốn chết, nhưng cảm thấy có vết sẹo trên người rất ngẫu, giống y như trong phim ấy."

Chung Bình không nhịn được cong khóe miệng.

Lục Thích nói tiếp: "Sau đó Cao Nam lại đi theo anh, quen miệng gọi anh là "ông chủ", cậu ta sinh ra trong khu ổ chuột, nhà rất nghèo, một tháng chỉ ăn được chút thịt, sau khi đi theo anh, toàn bộ việc ăn uống đều do anh chi trả. Khi đó bọn anh..." Anh từ từ nhớ lại, "Nhảm chán muốn chết, đi tiểu ở khắp nơi, nước tiểu có thể tạo ra hồ bơi đầy, mỗi góc trong trại cải tạo đều từng bị bọn anh tiểu vào, sau khi đi ra, khắp phố lớn ngõ nhỏ, cột điện, thùng rác, lớp xe Audi... khắp nơi đều có nước tiểu của bọn anh, giống như đóng dấu địa bàn."

"Khi đó anh đã suy nghĩ cẩn thận, biết cha Lục Học Nhi cố ý nuôi anh hư hỏng, anh lập tức liều mạng học tập, bắt kịp thành tích, nhảy lớp ở trung học, thuận lợi thi đại học, lúc ấy ông nội thấy anh nghiêm túc học tập, bắt đầu thương anh, dạy dỗ anh."

"Khi đó Cao Nam rất tệ, trong nhà không muốn cung cấp tiền cho cậu ta học hành, nhà anh chỉ cần bỏ chút tiền là đủ cho cậu ta đi học, nhưng ông nội anh không đồng ý, ông vẫn không thích anh qua lại với Cao Nam."

"Em đoán xem tối qua Cao Nam nói gì với anh? Cậu ta nói, anh không coi cậu ta là anh em, chỉ biết quất tháo sai bảo cậu ta, em có còn nhớ chúng ta quen biết nhau như thế nào không? Anh vì muốn điều tra xem cha của đứa bé trong bụng Lục Học Nhi là ai, chạy tới trung tâm của bọn em, nhưng không tra ra được, đến giờ anh vẫn không nghĩ tới phải đi điều tra người bên cạnh mình."

"Cao Nam ở ngay bên cạnh anh..."

Chung Bình sững sốt, Tiểu Văn không nhắc tới chuyện này trong điện thoại, cô không dám tin: "Là... Cao Nam sao?"

"Em cũng không nghĩ tới sao? Có lẽ em càng không nghĩ tới..." Lục Thích cười, "Cậu ta nói cậu ta thích em, còn thích sớm hơn so với anh."

Cả người Chung Bình chấn động, "Anh ta... Em?"

"Cậu ta nói mình chỉ giống như một con chó ở bên cạnh anh, ngay cả người cậu ta thích cũng phải nhường cho anh, hiện tại cậu ta sẽ hủy hoại nửa đời còn lại của Lục Học Nhi, lấy đi tất cả mọi thứ của anh."

Chung Bình cầm tay anh, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Anh phải cảm thấy may mắn năm anh ba mươi tuổi thấy rõ được bộ mặt thật của anh ta, sau này bên cạnh anh đừng để có thêm một người như vậy, không biết khi nào người đó sẽ đâm anh một dao, hiện tại chuyện này... không sao, em sẽ vẫn luôn ở bên cạnh anh, có em ở đây."

Lục Thích mỉm cười.

Cả đêm qua anh không ngủ, từ từ nhắm hai mắt lại, ngày người một đêm, hiện tại mắt thâm quầng, vết thương sưng lên, Chung Bình để cho anh ngủ, cô đi tìm hòm thuốc bôi cho anh.

Vừa dịch người, tay đã bị tóm lấy, Chung Bình quay đầu lại.

"Đêm đó anh không lái xe, là Cao Nam."

"... Em biết, em biết mà." Chung Bình xoa trán anh, "Nhắm mắt lại, hiện tại anh cần nghỉ ngơi."

Cuối cùng Lục Thích từ từ bỏ tay cô ra.

Anh ngủ không ngon, mày vẫn nhủ lại, Chung Bình cẩn thận bôi thuốc cho anh, không chỉ mặt anh bị sưng, mà những chỗ khác trên người cũng có dấu vết đánh nhau, bôi thuốc một lúc, trong lòng cô hơi nhức nhối, cuối cùng đã xử lý xong vết thương cho anh, Chung Bình lau nước trên khóe mắt.

Bên ngoài chuông cửa vang lên, Chung Bình bỏ thuốc xuống, ra ngoài mở cửa.

Khi Lục Thích tỉnh lại, mặt trời đã ngả về tây, ánh sáng chiếu vào song cửa, trong phòng âm áp như mùa xuân, trong không khí tràn ngập mùi của Chung Bình.

Anh không nhìn thấy người, gọi một tiếng: "Chung Bình."

Tiếng gọi rất khẽ, nhưng cửa lập tức mở ra, mùi thuốc lá nhàn nhạt tiến vào.

"Anh tỉnh rồi?" Chung Bình đi vào, nhường đường cho người phía sau, "Thẩm Huy đến đây."

Thẩm Huy đứng ở cửa, cười với Lục Thích: "Cuối cùng cũng tỉnh rồi."

Trong thùng rác phòng khách có hai đầu lọc thuốc lá, Lục Thích nhìn thoáng qua, ngồi vào sô pha, nói: "Đừng hút thuốc ở đây."

Chung Bình: "Không sao."

Thẩm Huy: "Tôi hút hết rồi... Lần sau sẽ không hút."

Lục Thích: "Sao cậu lại tìm đến đây?"

"Tôi tìm cậu khắp nơi, nhờ Tiểu Văn hỏi Chung Bình, di động của cậu cũng tắt máy, sao lại thế này, chơi trò mất tích à?"

Lục Thích: "Mất di động rồi."

Chung Bình: "Ồ chỗ Chương Hân Di, tôi qua em gọi cho anh là cô ấy bắt máy."

Lục Thích nhướn mày, Thẩm Huy nói: "Bỏ đi, đây là chuyện nhỏ, tôi hỏi cậu, tiếp theo cậu tính làm như thế nào?"

"Làm như thế nào sao?" Lục Thích dựa vào ghế, uể oải nói, "Cậu cũng biết rồi đấy việc đã đến nước này thì còn có thể làm thế nào đây? Hiện tại tôi chỉ còn hai bàn tay trắng, không còn gì hết." Anh nhìn thấy hộp thuốc trên bàn, cầm lấy, rút ra một điếu, kẹp vào tay, muốn châm lại thôi.

Thẩm Huy: "Mặc kệ cậu chỉ có hai bàn tay trắng hay không, nếu cậu không có động tĩnh gì, sao tôi viết đơn từ chức được đây?"

Lục Thích nhìn anh ta: "Cậu từ chức làm gì?"

"Đương nhiên là cùng ra cùng vào với cậu rồi." Thẩm Huy đấm anh một cái, "Chúng ta làm anh em đã bao nhiêu năm, đã từng tách ra khi nào chứ?"

Lục Thích im lặng một lúc lâu, ném điếu thuốc lên bàn, thuận miệng đáp: "Ồ, tùy cậu."

Chung Bình giữ chặt tay anh, hỏi: "Anh có muốn điều tra sự thật không?"

Lục Thích nhìn về phía cô.

Thẩm Huy ở bên cạnh lên tiếng: "Nếu cậu muốn điều tra, tôi giúp cậu."

Chung Bình: "Anh không muốn thì cũng không sao, bọn em sẽ không hỏi đến nữa, sau này điều tra cũng được."

Lục Thích bật cười, lắc đầu, qua một lúc, nói: "Điều tra đi, anh cũng muốn biết sự thật năm đó."

Chung Bình đưa cách thức liên hệ với Tiểu La cho Thẩm Huy, ba người ăn tối xong Thẩm Huy mới rời đi, Lục Thích đi ra cửa với anh ta, dựa vào khung cửa nói: "Cám ơn."

Thẩm Huy: "Giữa hai anh em chúng ta chừng nào cần cậu nói "cám ơn" chứ? Mất tự nhiên lắm, sau này nhất thiết không được nói."

Lục Thích vỗ vai anh ta, dùng sức đẩy: "Cậu cút đi!"

"Ồ!"

Lục Thích bật cười.

Người đi rồi, mặt anh không hề thay đổi, lại đứng ở cửa một lát, nghe thấy tiếng nước trong bếp tắt, anh mới nhếch khóe miệng, xoay người đi vào trong nhà.

Lục Thích ở chỗ Chung Bình hai ngày, thứ hai đến tập đoàn một chuyến, không quan tâm ánh mắt xung quanh, thu dọn đồ đạc của mình, không gặp Cao Nam, nhưng Lục Học Nhi nghe thấy tin, thở hổn hển chạy tới, thấy người vội vàng gọi: "Anh!"

Lục Thích liếc cô ấy: "Đừng nhận loạn họ hàng!"

"Anh!"

Lục Thích ôm thùng bước đi, ở phía sau bảo vệ và nhân viên đang kiểm tra văn phòng của anh.

Lục Học Nhi đuổi theo anh: "Anh, em không biết gì hết, em thật sự không biết gì mà, anh đừng phốt lờ em, anh nể em như bình thường cũng không sao mà. Anh!"

Lục Thích dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Sau này không có tôi che chở cho cô, hãy tự lo cho bản thân, buông thả đủ rồi, Cao Nam là do cô lựa chọn, tôi sẽ không hỏi trước đó đã xảy ra chuyện gì, tương lai thế nào cô hãy tự mình chịu đựng."

"Anh!"

Lục Thích nhìn về phía trước: "Qua năm nay cô đã hai mươi mốt tuổi, đừng cả ngày vác cái bộ mặt ngây thơ, chăm sóc Cỗn Cỗn cho tốt, đừng nuôi nó hư hỏng."

Nói xong, Lục Thích cũng không quay đầu lại.

Lục Học Nhi không đuổi theo nữa, ánh mắt đỏ ửng, qua một lúc, quát xung quanh: "Nhìn cái gì mà nhìn, không muốn làm việc nữa à!"

Nhóm nhân viên im bật, vội vàng cúi đầu làm việc.

Chương Hân Di ăn cơm trưa xong với đồng nghiệp, đang trò chuyện về mấy ngày nghỉ đông, vừa vào đến trong tòa nhà, thấy Lục Thích ôm thùng, nghênh ngang đi, cô ta sững sốt, suy nghĩ một lúc, đi qua gọi: "Lục Thích!"

Lục Thích nhìn thấy cô ta, nhú mày, "Cô nhặt được đi động của tôi?"

Chương Hân Di: "Hôm đó tôi nhặt được, vốn muốn đuổi theo anh trả lại, nhưng không kịp... Tôi để ở nhà, lần sau đến SR đưa cho anh nhé?"

"Không cần, cô ném đi."

Lục Thích nói xong bước đi, Chương Hân Di vẫn nhìn theo bóng dáng của anh, đi động đột nhiên vang lên, lấy ra nhìn, là A Giới hẹn cô ta ăn tối. Chương Hân Di cụp mắt suy nghĩ, lại nhìn theo hướng Lục Thích rời đi, sau một lúc lâu mới nhún vai: OK.

Chung Bình bận rộn ở trung tâm cả ngày, sắp đến năm mới, công việc trong tay phải hoàn thành, khi bầu trời tối đen cô mới rời đi, lúc đi đến bãi đỗ xe, trong lúc vô ý liếc thấy một chiếc xe ở phía xa, cô nhú mày.

Không nhìn thấy gì hết, cô lên xe đi.

Ở trong chiếc xe phía xa, Cao Nam nắm chặt tay, dừng xe tại chỗ, đang muốn nhai kẹo cao su, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng còi xe, quay đầu nhìn...

Chung Bình ngồi trong xe, nhìn anh ta qua cửa kính, nói: "Trung tâm đã tan tầm rồi, nếu anh cần xét nghiệm, hoan nghênh đến vào tám giờ sáng, nếu là chuyện khác, hi vọng lần sau tôi sẽ không thấy anh ở trong này."

"Chung Bình..." Cao Nam mở miệng, "Em có bằng lòng ở bên anh không?"

Chung Bình mỉm cười, "Anh đang hỏi tôi có bằng lòng ở bên một tên cặn bã không à?" Mắt cô nhìn về phía trước, khởi động xe đi thẳng.

Tiếng xe gầm rú đi qua, Cao Nam ngồi một lúc, bóc kẹo cao su ra đưa vào miệng.

Trước Giao thừa một ngày, trung tâm giám định mới chính thức nghỉ, chú và thím cũng đã đến, Chung Bình nhường chỗ ở cho bọn họ, tối giao thừa hai nhà cùng ăn cơm.

Trên bàn cơm, thím hỏi tình hình học tập của em họ, quan tâm hỏi Chung Bình: "Sang năm Bình Bình đã hai sáu rồi, còn chưa tìm bạn trai sao? Trong đơn vị không có đối tượng thích hợp à?"

Bà Chung liếc Chung Bình, Chung Bình cười nói: "Cháu có bạn trai rồi."

"Có rồi?" Thím vui mừng, "Sao trước đó không nghe cháu nói, điều kiện bạn trai cháu thế nào, sao Tết không đưa đến nhà? Đã gặp mặt phụ huynh chưa?"

"Còn chưa ạ."

Phía nam không có thói quen đón giao thừa, cơm nước xong, người trong nhà muốn làm gì thì làm. Vừa thu dọn xong bàn ăn, em họ đi luôn với chú thím, Chung Bình đưa bọn họ ra ngoài, lúc quay lại nói một tiếng với cha mẹ: "Con đi ra ngoài một chút."

"Đứng lại." Mẹ gọi cô lại, "Đi đâu? Tìm Lục Thích?"

"... Vâng."

"Con còn chưa chia tay với Lục Thích?"

Chung Bình nhú mày: "Mẹ!"

Bà Chung hất tay áo, ra lệnh cho cô im lặng, "Mẹ tự nhận mình là một người mẹ dân chủ tôn trọng con cái, mẹ chưa bao giờ can thiệp vào nguyện vọng của con, có rất nhiều chuyện mẹ giả vờ như không biết, trước kia mẹ vẫn coi con là đứa trẻ, trưởng thành tâm tư sẽ thay đổi, mấy đứa trẻ các con ở trong mắt cha mẹ giống như học sinh trong mắt giáo viên trên bục giảng, tự cho là lớn lên làm giáo viên sẽ không biết, thực ra đều bị thấy hết rõ ràng."

"Phần tâm tư này của con mẹ cũng biết hết, nhưng chưa bao giờ vạch trần ra, nhiều ngày như vậy mẹ không hề hỏi con mỗi tối làm gì, ở bên ai, muốn cho con có thêm đủ thời gian để cho con hiểu rõ, tự mình xử lý mối quan hệ này."

Chung Bình: "Mẹ, con đã giải thích với mẹ, chuyện kia..."

Bà Chung ngắt lời cô: "Con tin cậu ta, nhưng mẹ không tin, ba tuổi xem lão (*), gần mực thì đen, những lời này đều chính xác trên người cậu ta, theo như con nói bạn cậu ta không phải là người tốt, cậu ta chơi với bạn hơn mười năm, vậy thì cậu ta trong sạch được bao nhiêu chứ? Trước đó trên TV..." Mẹ cô chỉ vào TV, "Còn có tin tức về cậu ta, mẹ không quan tâm đến thân thể của cậu ta, những thứ này không quan trọng, chủ yếu là... Nhân phẩm của cậu ta, cậu ta từng ngồi tù đấy, mới có mười mấy tuổi đã ngồi tù, đừng nói mẹ cũng nhắc bảo thủ, mẹ nói những lời này... bên trong vốn là người xấu, kiểu gì cũng sẽ hư hỏng, giống như kẻ nghiện sớm muộn gì cũng hút chích trở lại."

(*) *Đặc điểm tâm lý, khuynh hướng cá tính từ khi đứa trẻ ba tuổi có thể nhìn thấy thời kỳ tâm lý và cá tính khi nó ở trong độ tuổi thanh thiếu niên(baidu)*

"Tin tức về cậu ta phát trên TV cả nước đều biết, trước kia cậu ta là phú nhị đại không cần lo lắng công việc và tương lai, hiện tại cậu ta là gì chứ? Người mang tiền án, có công ty nào sẽ thuê cậu ta? Cậu ta có quá khứ như vậy, đi đâu cũng sẽ bị người ta chỉ trích, có công ty nào dám thuê đây? Bình Bình, mẹ chưa từng can thiệp vào chuyện của con, chỉ có lần này, con hãy nghe mẹ khuyên, con ở bên cậu ta, tương lai nhất định sẽ rất vất vả!"

Chung Bình nghe xong, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Tương lai không có chuyện ngồi mát ăn bát vàng, tương lai của mọi người đều phải cố gắng, chỉ là anh ấy phải cố gắng nhiều hơn một chút so với những người khác mà thôi, con sẽ ở bên anh ấy... Mẹ à, năm đó mẹ ở bên cha cũng không dễ dàng gì, hai người vì kiếm tiền nuôi gia đình, phải chạy tới thành phố Nam Giang xa xôi ngàn dặm dốc sức làm việc, bỏ con một mình mười lăm năm, ngày lễ Tết mới gặp mặt được cha mẹ. Hiện tại hai người là khổ tận cam lai, con đã suy nghĩ kỹ rồi, con có thể đồng cam thi cũng có thể cộng khổ cùng với anh ấy. Đêm nay con không ngủ để cho Lục Thích chỉ có một mình."

Chung Bình nói xong, cầm lấy túi đi ra ngoài, bỏ lại một câu: "Mai con về."

"Con đứng lại cho mẹ!" Mẹ cô quát.

Ông Chung giữ chặt vợ, nói: "Được rồi, còn hẹn người đi đánh bài đấy, bà xem giờ là mấy giờ rồi!"

Bà Chung chỉ vào cửa: "Vừa rồi nó trách móc trước đây chúng ta không quan tâm đến nó sao?"

Ông Chung cười: "Bà lại nghĩ linh tinh gì đấy, được rồi, con bé đã trưởng thành muốn làm gì tự nó đều nắm chắc, đi thôi, mặc áo khoác vào."

Bà Chung bực bội, lúc đi ra cửa vẫn còn không ngừng lải nhải: "Em đều là vì muốn tốt cho nó, đáng thương cho tấm lòng cha mẹ thiên hạ, sao nó không chịu hiểu chứ, em có thể hại nó sao?"

Ông Chung gật đầu có lẽ.

Lục Thích ở chỗ Chung Bình, một mình cũng không cảm thấy lạnh lẽo, khắp nơi đều là dấu vết của cô, tùy tiện chạm tay cũng có thể nhìn thấy đồ đạc thời cô còn là thiếu nữ.

Hiện tại quay lại chỗ ở của mình, căn phòng rộng lớn lạnh như băng. Hút hết ba điều thuốc, anh rót một chén rượu, đang định uống, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Cửa mở ra, Chung Bình đi vào, "Lục Thích!"

Lục Thích để chén rượu xuống, đi nhanh qua, "Sao lại đến đây?"

"Cơm nước xong em mới đến, anh ăn gì chưa?"

"Ăn rồi." Lục Thích ôm cô.

Chung Bình nghe thấy tiếng bụng anh sôi ùng ục, làm như không có việc gì nói: "Anh ăn gì thế? Không chịu chờ em gì cả, em còn chưa ăn no, nấu chút đồ ăn khuya nhé?"

"Muốn ăn gì để anh nấu cho."

"Muốn ăn đồ rán, trong nhà có bột mì và thịt lợn mà."

"Để anh rán thịt cho em nhé?"

"Vâng."

TV bật lên, đang chiếu Xuân vãn, dầu mỡ cuộn cuộn trong bếp, đĩa thịt rán vàng ươm, Chung Bình bóc ăn, nóng đến mức cô phải thổi lười, Lục Thích ngồi trên sofa, bóp miệng cô, xem cô có bị bỏng không.

Chung Bình lắc đầu, nói không rõ: "Không sao mà."

Lục Thích: "Bỏng rồi."

"Hả?"

Lục Thích: "Giúp em chữa trị."

Nói xong đầu lưỡi tiến vào.

Không ai quan tâm đến Xuân vãn, sofa chấn động, đĩa thịt trên bàn lạnh ngắt.

Mùng một Tết, hai người đang nằm trên giường bị đánh thức bởi Thẩm Huy gọi điện thoại chúc Tết, Lục Thích từ từ nhắm hai mắt lại, tức giận mắng anh ta xong, quay lại ôm Chung Bình tiếp tục ngủ.

Chung Bình tựa vào lòng anh, mơ màng hỏi: "Mấy giờ rồi anh?"

"Còn sớm."

"Em còn phải về nhà."

"Ngủ thêm lát nữa."

Qua một lúc.

"Mấy giờ rồi?"

"À... Tám giờ?"

Chung Bình chui đầu ra: "Dậy thôi."

Lục Thích nhắm mắt lại, hôn môi cô: "Em không mệt sao?"

"Mệt chứ." Chung Bình ngáp. "Để em đi nấu bữa sáng cho anh."

"Không cần, để anh tự làm."

Chung Bình đập vào người anh, rời khỏi giường, đi vào bếp nấu ăn, mang lên bàn mới gọi anh dậy, Lục Thích ngủ, bắt lấy tay cô.

Chung Bình cười: "Em phải đi đây, anh chỉ được phép ngủ thêm mười lăm phút thôi đấy, nếu không đồ ăn sẽ nguội mất."

"Ừ."

Chung Bình khẽ hôn anh, Lục Thích giữ lấy gáy cô, Chung Bình dán vào ngực anh.

Một lúc sau, cuối cùng Chung Bình rời đi, Lục Thích gói đầu lên cánh tay, mỉm cười một lúc.

Không bao lâu, cảm xúc trên mặt phai nhạt dần, anh mở ngăn kéo trên tủ đầu giường, lấy bật lửa và thuốc lá ra, châm thuốc hút.

Hút hết nửa điếu, anh mới đứng lên, trong di động truyền đến tin nhắn thông báo tiền điện nước, anh mở ra nhìn tài khoản ngân hàng trống không, lúc ngồi trên bàn ăn, tranh thủ thời gian gọi điện thoại, nói cho cô biết mình đã tuân thủ đúng hẹn.

Bỏ di động xuống, anh lại hút thuốc, nhìn đồ ăn trên bàn một lúc, cầm lấy đĩa vừa hút thuốc vừa ăn.

Hôm đó, Chung Bình ở nhà xem TV với Lục Thích, trong tay cầm một đồng hồ ăn vặt, tự mình ăn, một lát sau Tiểu La và Thẩm Huy đến, Chung Bình đi ra mở cửa, rót cho bọn họ hai cốc nước, TV chuyển sang chế độ âm câm, cô ngồi xuống bên cạnh Lục Thích.

Thời tiết Tết âm lịch không tốt, lúc này mưa nhỏ mịn màng, một giờ chiều sắc trời đã âm u.

Trên bàn là hai phần tài liệu, Lục Thích chống đầu gối, chậm rãi lật xem, "Nói đi."

Thẩm Huy nhìn Tiểu La mở miệng: "Mẹ cậu... Năm đó bà Lục kết hôn với ông Lục không bao lâu thì có thai, không biết là vì lý do gì hai người họ ly hôn, bà Lục mang theo con rời đi."

"Vốn mọi chuyện đều tốt, lúc đầu hai bên vẫn còn giữ liên lạc, sau đó đột nhiên vào tháng nào đó, không liên lạc nữa... lúc đó ông nội cậu... Ông nội Lục tìm rất lâu nhưng không thấy."

"Tôi bắt đầu điều tra từ thời gian đó, lại kết hợp với tài liệu do cô Tiểu La cung cấp, cơ bản có thể xác định được mấy chuyện. Ông Lục và bà Lục quả thật có con trai, người con này sau khi bà Lục mang đi không bao lâu đã sinh bệnh mất, khi đó bà Lục có lẽ bị kích thích lớn. Đúng lúc đó, có một đứa bé hai tuổi bị bọn buôn người mang tới địa phương, bà Lục coi bé trở thành con mình, chi tiền ra mua, xác nhận hộ khẩu cũng không cần làm, con bà vừa chết, đúng lúc có đứa bé này thay thế, sau đó chuyển nhà, giấu diếm mọi người xung quanh."

"... Đứa bé đó chính là cậu, Lục Thích, lúc ấy cậu hai tuổi."

Lục Thích bật cười, cầm tài liệu sột soạt lật qua, qua một lát, hỏi: "Còn điều tra được gì nữa, tra ra bọn buôn người chưa? Sao tôi lại bị bắt đi?"

Thẩm Huy nhìn về phía Tiểu La, cô ấy lên tiếng: "Chuyện này dựa vào điều tra năm xưa, cha mẹ ruột của anh nhớ lại hôm đó bọn họ mang anh đến công viên chơi, nơi đó có bức tượng khủng long, anh muốn trèo lên chụp ảnh, cha anh thả anh lên, lúc đó mẹ anh lại đi WC, cha anh tìm du khách nhờ chụp ảnh hộ, vừa quay đầu, nói mấy câu đã không thấy bóng dáng anh đâu."

"Lúc đó du khách kia chỉ quan tâm xem máy ảnh sử dụng thế nào nên hoàn toàn không để ý, cho nên năm đó cảnh sát điều tra rất lâu vẫn không tra được manh mối hữu dụng. Cho đến tận năm 2006, cảnh sát bất ngờ bắt được tên du khách năm đó, mới biết được đó là bầy, gã và tên đồng lõa giả vờ chủ động giúp người chụp ảnh, dựa vào đó kéo dài thời gian, nhân lúc không có người để ý ôm đứa bé đi."

"Từ lời khai của gã, cảnh sát mới biết được năm đó anh bị bán tới tỉnh này, cho nên cha mẹ ruột của anh lại tìm đến tổ chức của chúng tôi, hi vọng có thể nhận được sự giúp đỡ."

Lục Thích xem hết một phần tài liệu, hỏi: "Hiện tại bọn họ đang ở đâu?"

Chung Bình cầm tay anh, Lục Thích nhìn về phía cô, "Sao vậy?"

Chung Bình lắc đầu.

Tiểu La nhìn hai người, yên lặng thờ dài, "Bọn họ... không lâu sau đó xảy ra chuyện. Mười năm trước, tỉnh S xảy ra động đất, cha anh không chạy được đã qua đời."

Chung Bình chấn động, siết chặt tay Lục Thích, Lục Thích mấp máy môi, thấp giọng hỏi: "Mẹ ruột tôi thì sao?"

Tiểu La: "Bà bị thương nặng do tâm chấn, hai chân cắt bỏ... chống đỡ được hơn một năm, năm 2009 qua đời. Từ năm 1991 anh mất tích, bọn họ không ngừng tìm kiếm anh, tiêu hết tất cả tài sản, cho dù vào thời khắc cuối cùng trong đời, cũng không từ bỏ, đây cũng là tiếc nuối lớn nhất đời họ."

Lục Thích hít thở sâu, dựa vào sofa, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Đôi tay nhỏ bé nắm chặt tay anh, anh bỗng nhiên nhớ tới chú Võ tìm kiếm con trai kia.

Anh chưa từng gặp mấy người tìm kiếm người thân, không biết bộ dạng họ như thế nào, anh chỉ gặp mỗi chú Võ kia, hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt tang thương, ăn mặc rách nát, ngay cả chút tiền ăn cơm cũng không trả nổi, nhưng vẫn chất bộp từng đồng để tìm kiếm con, mỗi lần xét nghiệm ADN mất đến một hai nghìn, nhưng chú ấy chưa từng chộp mất.

Từ công trường xây dựng đi ra, cả người chú ấy toàn là bùn, ngón tay đen sì, cười nói nhắc đến chuyện in tởm trong cửa hàng, hôm sau chú ấy bị lửa thiêu đốt biến dạng, tởm tìm người cũng trở thành tro bụi.

Chú ấy chết vì hỏa hoạn, ngay cả chính chú ấy cũng không dự đoán được, vất vả cả đời, một phần hi vọng cuối cùng của chú ấy trong một trận lửa biến thành tiếc nuối vĩnh cửu.

Ánh mắt Lục Thích cay cay, hít thở sâu, ngồi thẳng người, lau mặt, nói: "Còn chuyện gì nữa không? Nếu không mời hai người ăn cơm..." Dừng lại nhìn về phía TV.

Tầm mắt mọi người nhìn theo.

Trong TV không tiếng động có hình ảnh bản đồ, bên dưới chạy dòng chữ phụ đề. "Nước N xảy ra động đất 7.8 độ..."

Chung Bình bật tiếng lên.

Hai tiếng sau, Chung Bình nhận được thông báo nhiệm vụ, ngày mai hai mươi người đến nước N tham gia cứu viện quốc tế, tên Chung Bình có trong danh sách.

Hai tiếng trước, tổng bộ SR liên lạc với đại sứ quán nước N đặt trụ sở tại Trung Quốc, chính phủ nước N đồng ý tiếp nhận sự cứu viện của SR, các phân đội SR trong cả nước nhận được mệnh lệnh, bên đội trưởng Hà phái ra ba người có kinh nghiệm và năng lực xuất sắc nhất, Bình An, Từ Điền và Chung Bình.

Chung Bình để di động sang bên cạnh, vào bếp nấu cơm cho Lục Thích, anh đi theo vào, nói: "Sao không nói tiếng nào, không cần đến SR sao?"

Chung Bình nhìn về phía anh.

"Đi đi, cái gì tinh thần tập thể, tinh thần cứu viện, vào thời khắc mấu chốt cần phải thể hiện ra." Lục Thích xoa đầu cô, "Để anh nấu cơm cho."

Chung Bình suy nghĩ, nói: "Em muốn ở bên anh."

Lục Thích: "Không cần đâu, ở bên anh làm gì, em đi làm chuyện của mình đi."

Chung Bình im lặng.

Lục Thích ôm cô: "Thực sự không cần ở bên anh đâu, anh bao nhiêu tuổi rồi chứ, chẳng lẽ còn không thể tự chăm sóc mình sao?"

Chặng vạng, Chung Bình đi một chuyến đến SR, sau khi trở về, Lục Thích hỏi cô tình hình, cô nói hết mọi chuyện, Lục Thích giúp cô chuẩn bị hành lý.

Lần này ra nước ngoài phải mang theo rất nhiều thứ, đồ dùng trang bị cá nhân, dụng cụ tìm kiếm sinh mệnh bên SR, công cụ phá vỡ... còn có một đồng thuốc men.

Lục Thích: "Mang theo nhiều thuốc một chút, những nơi thể này rất dễ xảy ra dịch bệnh."

"Em mang theo rồi."

Lục Thích nhíu mày, đột nhiên đứng lên, "Có phải rất nguy hiểm không?"

Chung Bình sững sốt, mỉm cười: "Tình hình nguy hiểm nhất đã qua rồi, bọn em đi cứu viện chỉ cần chú ý vệ sinh, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Thu dọn đồ đạc chất đầy ba lô, cuối cùng Chung Bình mở ngăn kéo ra, lại nhét hai gói khăn giấy vào, nhìn thấy chuồn chuồn tre nằm trong đó.

Cô cầm lên quan sát một lúc, suy nghĩ, bỏ vào trong ba lô.

Lục Thích cười cô: "Mang đi chơi à?"

Chung Bình: "Em coi như nó là anh, được chưa?"

Lục Thích: "..."

Lục Thích bế cô lên, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, ba chữ "Em đừng đi" quanh quẩn bên miệng, cuối cùng vẫn nuốt trở vào.

Trong lúc đó bên kia đã phái máy bay quân dụng chở nhân viên y tế và vật tư cứu nạn đến nước N. Hôm sau đội cứu viện SR tập hợp ở sân bay, nhiếp ảnh gia chụp cho họ một kiểu, Chung Bình vẫy tay với Lục Thích, anh đứng ở xa đáp lại cô: "Phải cẩn thận!"

"Vâng!"

Buổi trưa cất cánh, khi trời tối đen, máy bay đến sân bay thủ đô nước N, ai ngờ vì dư chấn, sân bay quá tải, máy bay không thể đáp xuống được, ước chừng đợi khoảng sáu tiếng cùng với máy bay của các nước khác, bọn họ mới thành công hạ cánh.

Rời khỏi sân bay, tình hình thủ đô sau động đất khiến mọi người không có lòng dạ nào để trò chuyện.

Nhà cửa đổ sụp, đường bị chặn, không biết thứ gì bị vùi lấp dưới lớp đất đá, cả thành phố trở thành đồng đồ nát.

Nhóm đội viên SR chỉ nghỉ ngơi một lúc, lập tức gia nhập đội cứu viện tiến vào một số thôn làng, dùng máy tìm kiếm sinh mệnh để dò tìm dấu hiệu người còn sống, kết thúc một ngày đào ra được mấy chục thi thể bị cháy xém.

Chung Bình tiêu độc xong, ngồi bên ngoài lều, ngăn người một lúc, nhắn tin báo bình an cho Lục Thích, Từ Điền ở bên đầu kia gọi cô: "Ăn cơm!"

"... Vâng!" Chung Bình hoàn hồn.

Đội ngũ bận rộn khoảng chừng hai ngày, thời gian 72 giờ quý giá đã sớm trôi qua, số người tử vong do động đất đã lên tới 5000, tất cả cứu viện đều giành giật từng giây.

Chung Bình và Từ Diễm bận rộn trong thôn xong, cầm một đồng thiết bị tiêu độc, hai người tính toán lộ trình, quyết định hiện tại nên rời đi.

Bầu trời đã sớm tối đen, đường không dễ đi, hai người tranh thủ thời gian, vô cùng cẩn thận.

Từ Diễm hỏi cô: "Đúng rồi, trước đó tôi có xem tin tức, lúc đó nhìn thấy Lục Thích mà ngại hỏi, cậu ta... thế nào rồi?"

Chung Bình: "Anh ấy vẫn ổn."

"Trong tin tức đều là sự thật sao?"

"Vâng..."

"Thật đúng là không nghĩ tới... Trước đó tôi nghe Mai Mai nói hai người đã bàn đến chuyện gặp gia đình, hiện tại có thuận lợi không?"

Chung Bình cười: "Anh và Mai Mai có thuận lợi không?"

"... Cô hỏi làm gì?"

"Anh rất ít khi buồn chuyện, có phải có gì muốn nói hay hỏi tôi không?"

Từ Diễm hơi do dự, mở miệng: "Chuyện đó... từ lúc Tết đến giờ, Mai Mai chưa từng tới tìm tôi."

"..." Chung Bình nói, "Có phải đàn ông các anh..."

Cô chưa nói hết, đột nhiên mặt đất rung lên, đứng không vững, đất đá phía sau rơi xuống, cây cối đổ sập, sắc trời lập tức âm u.

Chung Bình hét lên: "Cẩn thận..."

Buổi tối, Lục Thích không ăn cơm.

Gạt tàn thuốc đã tích một đồng đầu lọc thuốc, trên bàn để một chai rượu, anh nhắc lên, rót đầy cốc, nhấp một ngụm, nhắn tin cho Chung Bình: "Ăn cơm chưa? Hôm nay có mệt không?"

Không đợi được tin nhắn trả lời, anh lại tiếp tục uống rượu, trong TV truyền tin tức nước N động đất. Số người chết không ngừng tăng lên, các tổ chức cứu viện phi chính phủ khắp nơi đều chạy đến đó.

Di động có âm báo, Lục Thích cười, cầm lên nhìn thấy là từ nhóm SR, anh nhú mày.

Ấn vào, là thông báo mới nhất, Tiểu Chung, Từ Diễm mất tích trong dư chấn vào lúc bốn giờ chiều ngày 11 tháng 2 giờ Bắc Kinh, tình hình trước mắt còn chưa xác định.

Lục Thích sững sốt, chén rượu trên tay nghiêng đi, chất rượu màu đỏ như máu lan tràn, thấm vào sofa.

Lục Thích cầm lấy áo khoác, chìa khóa xe, vội vàng chạy đến SR, trong văn phòng có mười mấy người, anh nghe thấy tiếng Mai Mai hét âm lên từ ngoài cửa: "Rốt cuộc Từ Diễm thế nào rồi, không thể nào có chuyện không có tí tin tức nào, mọi người mau chóng liên lạc với đội trưởng Hà đi!"

Di Mã khuyên nhủ: "Cháu đừng sốt ruột, hiện tại đang liên lạc đây..." Không biết đối phương nói gì, qua một lúc, bà lại hét lên, "Đủ rồi, Mai Mai, cháu gia nhập SR bao lâu rồi, cháu nhìn xem bộ dáng lúc này của mình đi! Tất cả mọi người đều đang sốt ruột chuyện cứu người, không có ai hi vọng Tiểu Chung và Từ Diễm gặp chuyện không may hết, cháu cho là mọi người không muốn tìm bọn họ sao? Cháu àm ỉ cái gì chứ, có gan thì bay qua đó tìm người cho đi!..." Dừng một chút, "Tiểu Lục, sao cháu cũng đến đây... Im lặng hết cho đi, ngậm miệng!"

Lục Thích bình tĩnh hỏi: "Tình hình hiện tại thế nào rồi ạ?"

Di Mã thờ dãi, giải thích với anh một lần, cuối cùng nói: "Đừng gấp, chúng ta đều sốt ruột, càng nôn nóng càng rối loạn, vào thời khắc quan trọng này mọi người đều phải giữ bình tĩnh và lạc quan, có hiểu không?"

Đội trưởng Hồ vội vàng đi xuống dưới, nói chuyện qua điện thoại, về mặt căng thẳng, di Mã nói: "Hôm qua Lão Hồ vừa đến đây, hiện tại anh ta đang điều hành nơi này, có tin tức chúng ta sẽ lập tức biết ngay."

Đội trưởng Hồ nói chuyện xong với đầu bên kia điện thoại, quét văn phòng một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng trên mặt Mai Mai và Lục Thích một lát, nói: "Tôi hi vọng tiếp theo mọi người nghe được tin tức gì cũng đều có thể giữ được sự bình tĩnh, nếu không thì đi ra ngoài cho tôi."

Mai Mai: "Vâng, chú nói đi."

Đội trưởng Hồ: "Đúng là do ảnh hưởng của dư chấn, con đường vào mấy thôn xóm kia đã bị chặn hết, hiện tại không thể đi vào bằng đường bộ, thông

tin gián đoạn, hơn nữa Chung Bình và Từ Điển trước đó đã rời khỏi đội ngũ, địa điểm mất tích cụ thể hiện tại chưa xác định được."

Mọi người im lặng.

Axit trong dạ dày Lục Thích cuộn trào, chạy vào WC nôn, trước đó bụng anh trống không, lúc này nôn ra cũng toàn là rượu.

Anh nhớ rõ lần trước anh cũng từng nôn, nhưng lần đó không nôn ra gì hết, anh nhanh chóng nhận được tin tức báo bình an của Chung Bình.

Lúc này là động đất 7.8 độ, trước đó anh còn đang xem tin tức về dư chấn, số người tử vong lại tăng lên, thủ đô đã hoàn toàn đổ nát.

Lục Thích chống tay vào bồn cầu, dạ dày sôi ùng ục, cuối cùng cũng không nôn ra thêm được gì nữa, anh dựa vào tường, ngửa đầu nhìn ngọn đèn chói mắt phía trên.

Anh tháo khăn quàng cổ do Chung Bình đan xuống, chiếc khăn anh đan cho cô mới được một nửa, gần đây cũng chả đan thêm được tí nào.

Mỗi ngày cô thức dậy đều mệt mỏi, lúc chui vào trong lòng anh giống như cô mèo nhỏ. Hiện tại mỗi ngày cô đều nấu cơm cho anh.

Sức ăn của cô lớn, không ăn no là đói.

Ngày đó anh vốn muốn nói "Em đừng đi", tại sao lại không nói ra chứ?

Lục Thích đặt tay lên vị trí tim đập, khó chịu kêu: "Đau quá..." Cả người đều co quắp lại, ngã nhào xuống đất.

Di Mã ở bên ngoài phát hiện ra đầu tiên, hô lên: "Mọi người mau tới đây, Tiểu Lục, cậu thế nào rồi?"

Nhân viên cứu viện SR mất tích, thông tin đã được truyền khắp trong tin tức buổi tối, hai tấm ảnh xuất hiện trên TV, Hoắc Chí Cương vừa cầm đưa lên, liếc qua, đẩy ghế ra, đeo chân giả vào, vừa gọi điện thoại, vừa ra ngoài lấy xe điện.

Xe điện vừa khởi động, anh ta lại đi xuống, ra đường bắt một chiếc taxi.

Nửa tiếng sau đến SR, Hoắc Chí Cương đi vào nơi quen thuộc, tìm được đội trưởng hồ: "Lão Hồ!"

Đội trưởng Hồ xoay lưng về phía anh ta, đang đối mặt với chiếc ghế, nghe thấy tiếng quay đầu lại, lộ ra khuôn mặt của Lục Thích, "Đến rồi? Từ từ rồi nói, cậu ngồi đi."

Hoắc Chí Cương nhủ mày nhìn Lục Thích người không ra người quý không ra quý, hỏi: "Cậu ta làm sao vậy?"

Lục Thích liếc anh ta.

Đội trưởng Hồ: "Say rượu ngất xỉu, vừa bấm nhân trung mới tỉnh lại."

Hoắc Chí Cương càng nhủ mày.

Lục Thích cũng không giải thích, không để ý tới Hoắc Chí Cương, anh hỏi: "Bây giờ vẫn còn chưa có tin tức sao?"

Đội trưởng Hồ: "Tôi đã nói rồi nếu có tin tức chắc chắn sẽ thông báo cho cậu đầu tiên, aiz..." Ông chống tay vào thắt lưng, mệt đến mức rã rời. "Tôi cũng lo lắng không hề ít hơn so với cậu đâu."

Hoắc Chí Cương định mở miệng, bên ngoài đột nhiên có một đội viên cũ tiến vào, vui vẻ gọi: "Đội trưởng Hoắc, sao anh lại đến đây?"

Đội trưởng Hồ: "Đúng rồi, cậu cũng là nguyên lão, vẫn còn nhận ra Lão Hoắc, Lão Hoắc, cậu còn nhớ cậu ta không?"

Hoắc Chí Cương: "Nhớ chứ, sao lại không nhớ?"

Anh ta trò chuyện với đối phương mấy câu, không có tâm trạng nhiều lời, nói với đội trưởng Hồ: "Đã thông báo cho cha mẹ Chung Bình chưa?"

Đội trưởng Hồ sùng sốt, Lục Thích lập tức nhìn về phía Hoắc Chí Cương.

Đội trưởng Hồ do dự: "Tiểu Chung vẫn luôn gạt gia đình chuyện về SR, chỉ sợ người nhà cô bé lo lắng, hiện tại..."

"Hiện tại không thể giấu được nữa, tin tức đã lan truyền rộng rãi." Hoắc Chí Cương nói, "Hiện tại tình hình của Chung Bình còn chưa rõ ràng, chúng ta phải chăm sóc cho người nhà cô bé, không thể để cho người nhà cô bé xảy ra chuyện gì."

Đội trưởng Hồ suy nghĩ, gạt đầu, chọn lọc từ ngữ, gọi điện thoại cho người nhà Chung Bình.

Không bao lâu sau cha mẹ Chung Bình còn cả em họ đều chạy đến.

Bà mẹ Chung Bình quan sát người trong phòng, khuôn mặt biến sắc, mờ mịt hỏi: "Đây là đội cứu viện Thái Dương sao? Sao lại thế này, trong điện thoại tôi nghe không hiểu..." Bà Chung nhìn thấy Hoắc Chí Cương, giữ lấy anh ta, "Tiểu Hoắc, sao cậu lại ở đây? Cậu nói cho tôi biết, rốt cuộc sao lại thế này, không phải tôi nghe nhầm đây chứ, cái gì mà đội cứu viện... cái gì mà động đất... cái gì mà Bình Bình, Bình Bình có liên quan gì đến đội cứu viện chứ?"

Hoắc Chí Cương trấn an: "Anh, chị, hai người bình tĩnh đã, hãy nghe em nói."

"Chung Bình đã gia nhập SR nhiều năm rồi, sợ hai người lo lắng cho nên vẫn luôn gạt hai người. Lần này nước N xảy ra động đất, Chung Bình tham dự cứu viện. Bốn giờ chiều hôm nay ở bên đó xảy ra dư chấn, tình hình của Chung Bình và một đội viên khác bên này chưa xác định được."

"A..." Bà Chung gào lên, "A... a... Bình Bình... a..." Người đột nhiên không thể chống đỡ được nữa sắp ngã xuống. Hoắc Chí Cương động tác chậm, còn chưa kịp tiến lên, đột nhiên có người vượt lên lao ra đỡ lấy bà.

"Dì à..."

Bà Chung nắm chặt tay Lục Thích, khàn giọng: "A... a... a..."

Ông Chung choáng váng, được người bên cạnh đỡ lấy, "Bình Bình... Bình Bình..."

Bà Chung không khóc, nhưng không ngừng kêu "A...", thờ hồn hên, dĩ Mãi nhanh chóng tìm bác sĩ trong đám đội viên đến hỗ trợ.

Bà Chung vẫn nắm chặt tay Lục Thích, nắm đến mức tay anh đỏ ửng, ngón cái gần như thay đổi hình dạng.

Hoắc Chí Cương nhìn thoáng qua, bảo người đỡ Lục Thích ra.

Em họ tay chân luống cuống, mặt đầy nước mắt, cô bé ngồi trên xe lăn không tiện di chuyển, đành phải lo lắng nhìn hai bác ngã xuống đất, cuối cùng không nhận được nữa che miệng lại, kìm nén từng tiếng khóc.

Hỗn loạn một lúc lâu, cuối cùng đã yên tĩnh trở lại, cha mẹ Chung Bình mất hồn mất vía, một lữ ngồi xuống ghế, em họ ở bên cạnh nắm chặt tay bọn họ.

Lục Thích nhin đến tận giờ, vô cùng muốn bùng nổ, anh cố gắng kiềm chế bản thân, hai tay che mặt, tiếng ú ớ trong lòng bàn tay, người bên ngoài không nghe rõ, Hoắc Chí Cương vừa đi đến bên cạnh Lục Thích, đúng lúc nghe thấy hai chữ "Chung Bình".

Anh ta nhìn về phía Lục Thích đang che miệng ú ớ, chậm rãi mở miệng: "Lục Thích."

Lục Thích dừng lại, bỏ tay ra, ngước mắt nhìn anh ta.

Khóe mắt anh đỏ ửng.

Hoắc Chí Cương: "Tôi còn chưa chính thức giới thiệu, tôi là Hoắc Chí Cương, là bạn bè của cha mẹ Chung Bình, cũng là quan hệ bạn bè với Chung Bình."

Lục Thích không nói gì.

Hoắc Chí Cương kéo ghế ngồi xuống, nói: "Có lẽ Chung Bình chưa từng nhắc đến tôi với cậu, hơn mười năm trước tôi là không quân, từng tham gia cứu viện động đất ở tỉnh S."

Lục Thích nhìn anh ta.

"Sau khi nơi kia xảy ra thảm chấn, đồng bào gặp nạn hơn sáu mươi chín nghìn người, số người bị thương là ba mươi bảy nghìn." Anh ta quay đầu, nhìn về phía em họ Chung Bình, Lục Thích nhìn theo tâm mắt của anh ta.

"Cô bé là một trong ba mươi bảy nghìn người may mắn sống sót, nhưng lại mất đi đôi chân không thể đi lại được. Trong vùng thảm chấn đó tôi cứu được Chung Bình."

Lục Thích nhìn chằm chằm anh ta.

Hoắc Chí Cương: "Sau khi động đất bởi vì nguyên nhân gia đình, tôi rời khỏi quân đội... Nghe nói cậu đã gia nhập SR được gần năm nay, cậu có biết người sáng lập SR là ai không?"

Hôm Lục Thích điền đơn tình nguyện viên, từng nghe đội trưởng Hà nhắc tới, anh nói: "Một quân nhân xuất ngũ."

Hoắc Chí Cương gật đầu: "Đúng vậy, khi đó tôi vừa mới xuất ngũ... SR là do một tay tôi thành lập."

Lục Thích hoàn toàn không nghĩ tới.

"Lúc mới thành lập, số đội viên chỉ có hơn hai mươi người, trong lòng tôi đều là lý tưởng vĩ đại, tinh thần cứu trợ, chủ nghĩa nhân đạo, muốn vì nước vì dân, sau đó không bao lâu trong một lần cứu viện, tôi gặp tai nạn... Nói vậy trước khi mọi người gia nhập đội, đội trưởng Hà chắc đã không ngừng nhấn

mạnh với mọi người về vấn đề an toàn rồi, nhân viên cứu viện phải bảo vệ an toàn hàng đầu cho bản thân."

Hoắc Chí Cương cười, đột nhiên anh ta cúi đầu, từ từ kéo ống quần lên, "Có vết xe đổ, anh ấy chỉ muốn tốt cho mọi người thôi."

Ống quần được kéo lên, lộ ra chiếc chân giả bên phải của anh ta.

Lục Thích giật mình.

Hoắc Chí Cương: "Chiếc chân giả kia tôi mang gần tám năm rồi, thời gian trước xảy ra tai nạn xe, tôi thuận tiện thay chân giả mới. Tính ra từ lúc tôi gặp chuyện đến giờ đã là chín năm rồi..." Anh ta thở dài.

"Chín năm, năm đầu tiên tôi cảm thấy bản thân người không ra người quý không ra quý, sau khi tôi gặp chuyện không may vợ tôi lập tức bỏ tôi, mang theo toàn bộ tài sản, năm thứ hai tôi mang chân giả, chậm rãi cố gắng đứng lên, sau đó tìm công việc, tích góp đủ tiền, mở một cửa hàng kim khí cho đến bây giờ."

"Mấy hôm trước tôi xem tin tức thấy chuyện của cậu, tôi không biết hiện tại người cậu đầy mùi rượu có phải do liên quan đến chuyện kia hay không." Anh ta quan sát Lục Thích, "Bộ dáng hiện tại của cậu... nhếch nhác, sa sút, râu ria xồm xoàm, không chỉ có mùi rượu mà còn cả mùi hôi, lúc ở bên Chung Bình cậu cũng thế này sao?"

"Cậu mới ba mươi tuổi, vẫn còn trẻ, xem như đã trải qua sóng to gió lớn, sau này cậu có gặp phải khó khăn nào nữa thì cũng không đáng nhắc tới, có thể dễ dàng vượt qua, có lẽ trong tương lai thành tựu của cậu không so được với quá khứ. Cậu nhìn cô bé kia..." Hoắc Chí Cương chỉ về phía em họ.

Em họ ngồi trên xe lăn, đang lau mặt cho mẹ Chung Bình, còn gọi điện thoại, hình như là đang kể chuyện cho cha mẹ, cô bé đã bình tĩnh sau phút bối rối ban đầu, hiện tại đang chăm sóc hai bác.

Hoắc Chí Cương: "Em của Chung Bình rất giỏi, năm xảy ra động đất, cô bé mới có sáu tuổi, hiện tại đã mười bảy." Anh ta đứng lên, vỗ vai Lục Thích, "Hiện tại cậu còn xúc nổi, hãy để cho bản thân chín chắn hơn mới có thể làm tốt chuyện sau này được, lúc trước tôi đặt tên cho đội cứu viện là "Thái Dương" là bởi vì hi vọng. Mỗi ngày mặt trời mọc đều là bắt đầu cho một ngày mới, đều mang lại hi vọng."

Lục Thích vẫn im lặng, bờ vai dường như còn có thể cảm nhận được sức nặng, đợi người đã đi được một khoảng cách, anh đột nhiên hỏi: "Năm 08 xảy ra động đất, Chung Bình có bị thương không? Bởi vì chuyện này mà cô ấy mới gia nhập SR sao?"

"Đợi khi tìm được cô bé, cậu tự hỏi đi." Hoắc Chí Cương nói.

Cứu viện vẫn còn đang tiếp tục, số người chết ngày càng tăng lên, trong bệnh viện trung tâm không còn nơi để thi thể, số lượng trực thăng trong nước N không đủ, trực thăng của quân đội địa phương chỉ có hai mươi cái, trong khi rất nhiều thôn xóm đường sá bị ngăn trở, giao thông không thể lưu hành, cứu viện bị trì trệ.

Trong tin tức, người phát ngôn nước N nói: "Chúng tôi cần thêm cứu viện, đặc biệt là trực thăng tham gia cứu viện cho các thôn xóm."

Đội cứu viện không trung SR trở thành lực lượng cứu viện không trung phi chính phủ tham gia cứu viện động đất.

Lục Thích xúc lại tinh thần, tắm rửa cạo râu, cả người sạch sẽ ra ngoài.

Chiều hôm sau, tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, đội viên cứu viện thống nhất tập hợp, xuất phát đến nước N, đến chiều đội ngũ bay đến sân bay thủ đô nước N.

Trong quầy đăng ký ở sân bay toàn là công ty hàng không Trung Quốc, mấy ngày nay các công ty hàng không dân dụng lớn trong nước sắp xếp đưa gần hai nghìn du khách Trung Quốc về nước, Lục Thích chính mắt nhìn thấy "Máy bay ưu tiên cho người Trung Quốc".

Đội cứu viện không trung SR gồm hai mươi người, một tổ tham gia lực lượng cứu viện không trung địa phương, tổ còn lại được sắp xếp tạm thời tìm kiếm Từ Diễm và Chung Bình mất tích.

Lục Thích mặc đồng phục phi hành, đi lên khoang điều khiển, xuất phát đến phạm vi khu vực mất tích, cứu viện lập tức được triển khai.

Trong nước không ngừng quan tâm đến tình hình cứu viện động đất ở nước N, dư chấn liên tiếp, máy bay quân dụng mỗi ngày bay tới bay lui, rất nhiều tổ chức cứu viện quốc tế đến nơi xảy ra thiên tai, vật tư cứu viện nối liền không dứt, nhưng số người chết vẫn không ngừng tăng.

Bác cả của Chung Bình từ quê lên thành phố Nam Giang, ở bên cạnh cha mẹ Chung Bình.

Trong trung tâm giám định, chủ nhiệm Triệu và Tôn Giai Hù không ngừng xem tin tức, Tôn Giai Hù nói: "Nhất định Chung Bình sẽ không có việc gì."

Chủ nhiệm Triệu gật đầu.

Chương Hân Di ngồi trong văn phòng SR, không ngừng xoát tin, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Cao Nam lái xe, trong radio không ngừng phát thông báo, số lần dư chấn, vật tư cứu viện, số người chết... nhưng không có tin tức anh ta cần biết.

Một người trong diễn đàn Alice nhìn thấy ảnh chụp chung của đội cứu viện không trung SR ở sân bay, phóng đại vào hình một người, kinh ngạc nói: "Ồ... đây không phải là người anh trai kia sao! Người từng cùng lạc đường trên núi với chúng ta ấy!"

Trực thăng bay trên không trung từ sáng đến muộn, Lục Thích dường như không biết mệt, những người khác trên trực thăng nói: "Thời gian cứu viện quý giá là 72 tiếng, Tiểu Chung và Từ Diễm đã mất tích được hai ngày, nếu tiếp đó..."

Lục Thích làm như không nghe thấy.

Tình hình thời tiết không tốt, không có ánh trăng, hơn nửa thành phố chìm trong bóng tối, trực thăng bay trên khu vực tối om, phóng tầm mắt nhìn cũng không thấy gì, tìm kiếm trở nên khó khăn.

Dưới mặt đất hạ lệnh cho trực thăng quay về, Lục Thích giữ chặt mô-men tổng, cắn chặt răng, trong miệng đắng ngắt, đang muốn nghe lệnh, đột nhiên trong bóng đêm có ánh sáng nhoáng lên.

Anh sững sốt, tìm xuống dưới: "Mọi người có thấy nguồn sáng không?"

"Nguồn sáng? Làm gì có."

Lục Thích: "Có chút ánh sáng mờ."

"Đâu có."

Lục Thích quan sát cẩn thận, khu vực này dường đã bị chặn, điện nước bị cắt hết, ngay cả bóng người cũng không thấy nói chỉ đến ánh sáng.

Tay bóp chặt... thân trực thăng hơi rung.

Lục Thích nhìn về một điểm, nơi đó có ánh sáng như ả như hiện.

"Chỗ đó..." Lục Thích hét lên.

Trong đồng đồ nát có người cả người đầy bùn, không ngừng đào bới, hai tay chảy đầy máu, khắp nơi tối om, cô không nhìn rõ bản thân, chỉ có con chuồn chuồn tre bên cạnh phát ra ánh sáng mỏng manh.

Tiếng cánh quạt từ trên không truyền đến, cô mệt mỏi ngẩng đầu, thấy một chiếc trực thăng màu trắng đang lượn vòng phía trên đầu cô.

Chung Bình cầm chuồn chuồn tre lên, vẫy về phía khoảng không, làm động tác dẫn đường.

Lục Thích ở trên trực thăng bình tĩnh theo sát cô, ánh mắt uor ướt, dần trở nên mơ hồ.

Từ Diễm bị vùi trong đồng đồ nát, khi được cứu ra, dấu hiệu sống của anh ấy rất yếu ớt, lập tức được đưa đến bệnh viện địa phương, Chung Bình cũng được đưa vào theo.

Cổ họng cô khô khốc, sau khi có nước vào thoải mái hơn một chút, báo cáo xong tình hình với đội cứu viện, cuối cùng đã có thể nghỉ ngơi, cô gọi điện thoại về nhà.

Chỉ có một hồi chuông đã có người bắt máy, Chung Bình cất tiếng: "Mẹ, là con đây."

"..."

"Mẹ?"

"A..." Bà Chung gào khóc, "Bình Bình, Bình Bình..."

Ánh mắt Chung Bình nóng lên, "Mẹ, con không sao, con được cứu rồi."

"Là Bình Bình à? Để cho tôi nói với con bé mấy câu."

"Cha!"

"Bình Bình? Con thế nào rồi, hiện tại con đang ở đâu?"

"Con đang ở trong bệnh viện ạ."

Điện thoại lại bị cướp đi, "Một mình con ở trong bệnh viện sao? Có người ở bên cạnh không? Mẹ lập tức chạy tới đó ngay."

"Mẹ..." Chung Bình nhanh chóng ngăn lại, "Hiện tại sân bay đang quá tải, bên này rất loạn, mẹ đừng đến."

"Phụ nữ thật phiền phức! Để tôi nói hai câu đã."

Chung Bình sững sốt, không dám xác định: "Bác cả?"

"Là bác đây, Bình Bình à, bác nói này, lần này cháu làm chuyện quá sai rồi đây."

Chung Bình nói chuyện điện thoại khoảng hai mươi phút, vừa cúp máy, Lục Thích lập tức đưa nước cho cô.

Lục Thích ngồi bên cạnh giường bệnh của cô, không ngừng xoa đầu cô, Chung Bình uống hết nước, khẽ nói: "Em ổn mà."

"Ừ..."

Cô ho một tiếng, nói: "Lúc ấy xảy ra quá đột ngột, không có đường, cũng không đi được, bị bao vây bốn phía, Từ Điền cũng..." Cô mỉm cười, "May mà chuồn chuồn tre trượt ra từ trong ba lô của em."

"May mà có nó." Lục Thích nói.

"Là do anh tặng cho em đây."

"Ừ." Lục Thích ôm lấy cô.

Hai người tựa sát vào nhau, một lúc lâu sau Lục Thích sờ ngón tay cô, hỏi: "Có đau không?"

"Hơi hơi."

"Từ lúc gặp chuyện không ngừng dùng tay đào?"

"... Vâng, em sợ không kịp."

Lục Thích im lặng.

Chung Bình ngẩng đầu nhìn anh, "Hiện tại cũng không đau mà."

Lục Thích sờ mặt cô, nói: "Đêm hôm xảy ra dư chấn, trong lòng anh vô cùng đau đớn, giống như người bị bệnh tim ấy... có phải ngón tay nối liền với tim không?"

Chung Bình cười: "Ngón tay em nối liền với tim anh sao?"

"Em đừng có cười." Lục Thích dán sát vào cô, "Anh đau muốn chết ấy."

Chung Bình không cười nổi nữa, ôm chặt Lục Thích, "Em không sao rồi mà."

Qua một lúc, Lục Thích nói: "Trước đó anh gặp Hoắc Chí Cương ở SR, chú ấy nói với anh mấy chuyện."

Chung Bình nhìn anh.

"Chú ấy nói chú ấy từng là không quân, sau đó thành lập SR, động đất năm 08 chú ấy từng cứu em." Lục Thích hỏi, "Trước đó chưa từng nghe thấy em nhắc tới chuyện này, động đất tỉnh S... Em có muốn nói với anh không?"

Chung Bình im lặng một lúc lâu mới khẽ nói: "Lúc đó em mới lên cấp ba, em là "đứa trẻ bị bỏ lại" (*), được ông bà nội nuôi nấng. Anh cũng biết tình cảm của những đứa trẻ được ông bà nội chăm sóc thì sẽ giống như đối với cha mẹ vậy."

() Chỉ những đứa trẻ bị bỏ lại ở quê, còn cha mẹ lên thành phố lập nghiệp*

"Lúc động đất xảy ra, em ở nhà, lúc đó em họ đến tìm em chơi, khi đó con bé mới sáu tuổi, em không để ý đến con bé... rung chấn xảy ra quá mạnh, con bé sợ hãi nên nhảy từ trên lầu xuống."

"Đáng lẽ ông bà nội ở bên ngoài thì sẽ không có chuyện gì, bởi vì lo cho em mà vội vàng trở về, ai biết lại có dư chấn, lúc đó ngôi nhà bị sụp, ông bà em bị vùi trong đó, em muốn đi cứu bọn họ, nhưng bị đất đá đè lên."

"Sau khi trấn Du Thanh xảy ra động đất bị ngăn cách với bên ngoài, đường không thông, nhân viên cứu viện không vào được, em không biết mình nằm trong đồng đồ nát bao lâu nữa, sau đó, em còn uống phải máu chảy từ môi, em cảm thấy mình sắp chết rồi, ngay lúc đó, có người nhảy dù xuống..."

"Em được cứu sống ở trong vùng tâm địa chấn, nhưng em họ lại bị liệt cả đời, ông bà nội... mất rồi, đôi lúc em cảm thấy mình là kẻ có tội."

Lục Thích ôm chặt lấy cô: "Nói bậy gì đấy, không liên quan gì đến em hết! Bỏ đi, đừng nói nữa."

Chung Bình mỉm cười: "Em biết, không liên quan gì đến em hết, không ai đoán trước được thiên tai, chuyện này chỉ là ngoài ý muốn thôi, ngày giỗ hàng năm của ông bà nội cũng là ngày giỗ của mấy chục nghìn người." Dừng một chút, "Nhưng nếu em có thể tìm kịp được em họ, hoặc là lúc nhìn thấy ông

bà nội có thể lớn tiếng gọi họ, có lẽ chuyện này đã không xảy ra."

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Thích, "Cha mẹ ruột anh cũng trải qua trận động đất kia, không phải anh cũng đang nghĩ đến chuyện muốn hiểu thêm về họ đấy chứ?"

"Ừ." Lục Thích hôn cô một cái, "Nhưng hiện tại anh càng muốn hiểu thêm về em hơn, anh muốn biết toàn bộ mọi chuyện... Em muốn ngủ không? Ngủ một lát nhé?"

Chung Bình lắc đầu: "Em muốn đợi tin tức của Từ Diễm, không ngủ được, nói chuyện tiếp đi."

Lục Thích suy nghĩ, hỏi: "Bởi vì lần động đất đó, cho nên mới gia nhập SR?"

"... Cũng không phải." Chung Bình nói, "Năm đó em cảm thấy người tốt không nhận được sự báo đáp tốt đẹp, tại sao Lão Hoắc tốt như vậy mà vợ chú ấy lại xấu xa đến thế?"

Hoắc Chí Cường là không quân, chung đụng thì ít xa cách thì nhiều với vợ, người vợ oán giận nặng nề, anh ta vì gia đình từ bỏ cuộc sống quân ngũ, nhưng bởi vì chấp niệm lại tự tay thành lập SR.

Một lần bị tai nạn trong lúc cứu viện, anh ta mất đi chân phải, còn nằm trên giường bệnh thì vợ anh ta đã đưa ra đề nghị ly hôn.

Chung Bình: "Khi đó em mới mười lăm mười sáu tuổi, giận đến mức không kiềm chế được, một mình chạy đi tìm vợ cũ của chú ấy, hỏi cô ấy tại sao lại làm như vậy, cô ấy nói một đồng lý do hoang đường, em đã nói..."

"Em nói tương lai em muốn lấy Hoắc Chí Cường?"

Chung Bình sùng sốt, "Sao anh lại biết?"

"Lần đó em nói chuyện với một người phụ nữ ở trong bệnh viện, đúng lúc anh trốn ở sau nghe thấy."

Chung Bình: "..."

Cuối cùng Chung Bình đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, cô cảm thấy khó mà mở miệng được với bí mật bị người khác phát hiện, lại có cảm giác lo lắng không thể nói rõ thành lời.

Cô nói: "Hiện tại em thích anh."

Lục Thích sùng sốt, cười nói: "Anh biết." Không nhận được hôn cô mấy cái, "Trước đó là lỗi của anh, là do anh suy nghĩ linh ta linh tính."

"... Anh còn chiến tranh lạnh với em."

"Anh sai rồi." Lại hôn cô mấy cái.

Chung Bình dựa vào lòng anh chính chỗ thoải mái hơn chút, suy nghĩ, nói tiếp: "Em nói những lời đó một nửa là do tức giận, nửa còn lại cũng là sự thật. Chú ấy là ân nhân cứu mạng của em, em rất thích chú ấy, thực ra hiện tại nghĩ lại em vẫn cảm thấy mình không phân biệt rõ được rốt cuộc là thích hay là ngưỡng mộ, quá mơ hồ, nhưng quả thật là em gia nhập SR là vì chú ấy."

"Một nửa là vì chú ấy, em muốn biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra khi cứu viện có thể làm cho 'cửa nát nhà tan', một nửa... coi như là bởi vì lần động đất đó."

Cứ như vậy, cô bởi vì nóng giận nhất thời, năm mười sáu tuổi ấy một mình gia nhập SR, cho tới bây giờ cô đã trở thành đội viên chính thức, tham gia vô số lần cứu viện, dường như đã đem cứu viện trở thành một thói quen.

Đột nhiên Chung Bình nói: "Lục Thích, lúc đó em nhìn thấy hai câu nói."

"Câu gì?" Lục Thích hỏi.

"Trước khi động đất xảy ra, em không nhớ là nhìn thấy trên mạng hay là trong sách nữa... Dù sao cũng không phải là kinh Phật, một câu là Địa ngục vị không thệ bất thành Phật." (**)

(**) *Địa ngục chưa trống không, tôi sẽ không thành Phật*

"Sau khi xảy ra động đất, em lại nhìn thấy một câu khác - Cường giả tự cứu, thánh giả độ nhân." (***)

(***) *Người kiên cường tự giải cứu bản thân, thánh nhân độ người*

Hai câu nói này dẫn đường cho cô trong suốt mười năm, làm cho cô hiểu được ý nghĩa của cứu viện, lúc cô mới vào SR mang theo mục đích không thuần khiết, không có tinh thần cứu viện, cũng không có tinh thần đoàn đội, cô coi SR trở thành một nơi để thỏa mãn lòng hiếu kì.

Hiện tại mười năm sau, cô cũng không phải là thánh nhân, nhưng cô muốn độ mình độ người, làm hết sức mình, cứu người gặp nạn.

Địa ngục vị không thệ bất thành Phật; cường giả tự cứu, thánh giả độ nhân.

Ngoài cửa sổ sắc trời tối thui, ánh mặt trời màu vàng chậm rãi nhô lên không trung.

Cứu viện còn chưa kết thúc, vẫn chưa nhận được tin tức của Từ Diễn, nhưng một ngày mới đã bắt đầu, mỗi lần mặt trời mọc đều đại diện cho hi vọng, khoảng cách giữa trời và đất cũng chỉ là một đoạn ngắn ngủi thế này.

Thành phố đồ nát đang dần thức tỉnh, cuối cùng sẽ có một ngày nó được xây dựng lại phồn hoa như xưa.

"Em còn nhớ lần đánh cược thua anh không?"

"Hả? Nhớ chứ."

"Hiện tại trả cho anh đi."

"Anh muốn gì?"

"Sau khi trở về, chúng ta kết hôn."

"... Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Ngoại truyện 1

Khi hậu nước N không khác mấy so với trong nước, hơi lạnh, khá có lợi cho công tác phòng chống dịch bệnh.

Trong đồng đồ nát bụi đất bay bay, thi thể bị đốt bỏ, cứu viện đã gần đến giai đoạn kết thúc, từng sinh mệnh dần tan biến. Chung Bình nhớ tới thảm họa mười năm về trước, ở Trung Quốc mật độ dân cư dày đặc như thế, nơi xảy ra động đất càng thể thảm hơn, trong một đêm trời long đất lở không nhìn thấy ngày mai, hi vọng xa xôi không thể thành.

Cô cũng là một trong những người đã mất đi người thân.

Sau ba mươi sáu ngày, nhân viên cứu viện đào ra được một con lợn còn sống trong đồng đồ nát, chấn động cả nước, sau đó được đưa vào viện bảo tàng, tính đến nay đã là hơn mười tuổi.

Nó dường như trở thành một loại biểu tượng.

Tính mạng Từ Diễn không gặp nguy hiểm, nhưng tình hình cũng không tính là lạc quan, Mại Mại ngăn dậm xa xôi tới nước N, khi nhìn thấy người hai mắt đỏ ừng, Chung Bình ôm lấy cô ấy im lặng an ủi, Mại Mại không chịu nổi, khóc ròng lên.

Chung Bình vừa xuất viện, lập tức tham gia công tác phòng dịch bệnh, các đồng đội trong SR cùng giảng giải về việc sử dụng nguồn nước an toàn. Vật tư cứu viện không ngừng được chuyển tới, bọn cô còn chiêu mộ tình nguyện viên ngay tại địa phương. Khi Lục Thích rảnh cũng sẽ đến giúp đỡ, phần lớn thời gian anh đều tham gia chiến đấu hăng hái với đội trưởng Hà, mỗi ngày trở về đều "thay đổi từ đầu đến chân". Sau hai lần Chung Bình giúp anh giặt quần áo, Lục Thích xoắn xuýt bao lâu, không nỡ để cô phải ra tay, cuối cùng đem hết quần áo cô vừa ngâm trong nước, tự mình giặt.

Chung Bình không dám ghét bỏ.

Đồng phục SR không ngừng nhuộm đầy thành phố đồ nát này, hôm trước khi về nước, Chung Bình và Lục Thích để loại toàn bộ thuốc men còn thừa cho nhân dân địa phương. Có một cậu bé năm sáu tuổi giữ lấy quần áo Chung Bình không buông, trên khuôn mặt ngăm đen là đôi mắt to sáng như sao.

Chung Bình cười ôm lấy cậu bé, nói bằng tiếng Anh, "Sao vậy bé?"

Cậu bé sợ hãi: "Mọi người phải đi rồi sao?"

"Đừng vậy, mai bọn chị đi rồi."

Cậu bé cúi đầu không nói gì.

Chung Bình: "Đừng sợ, em là nam tử hán, sau này trong nhà còn phải dựa vào em, em phải chăm sóc cho cha mẹ và cả em gái nữa."

Cậu bé cầm lấy ống tay áo cô, nhìn quần áo cô, muốn nói lại thôi. Chung Bình suy nghĩ, xoa đầu cậu bé.

Khi rời đi, cậu bé đứng ở cửa nhà, mặc chiếc áo siêu to của SR, vẫy tay với Chung Bình: "Hẹn gặp lại! Hẹn gặp lại!" lại khẽ giật tay áo, đập vào ngực, giống như đang nói "Em làm được, em làm được."

"Hẹn gặp lại! Chị, hẹn gặp lại!"

Chung Bình cũng vẫy tay với cậu bé: "Hẹn gặp lại!"

Lục Thích đập vai cô, để cô quay đầu lại, cười: "Nhìn em lưu luyến không rời như vậy, muốn ở lại ăn bữa cơm sao?"

Chung Bình thở dài: "Em thực sự hi vọng bọn họ có khả năng mời khách ăn cơm. Phần lớn mọi người ở đây đều rất khó."

Lục Thích nhéo mặt cô: "Hiếm khi thấy em không ra về bà cụ non, già vờ người lớn gì chứ."

Chung Bình đập vai anh.

SR đến im lặng không một tiếng động, khi quay về tin tức không ngừng bùng nổ. Là lực lượng cứu viện không trung phi chính phủ đầu tiên tham gia cứu viện quốc tế, không còn nghĩ ngợi gì về việc SR mở ra thế giới mới cho người dân, lần đầu tiên mọi người biết đến sự tồn tại của cứu viện không trung, vừa ủng hộ vừa tự hào. chào đón ở sân bay, tặng đầy đồ ăn đồ uống và hoa tươi, truyền thông chen chúc nhau.

Lục Thích căng thẳng, nhắc áo lên, che nửa mặt, thuận tiện che cho Chung Bình. Chung Bình cũng đã quen trốn tranh, theo phản xạ muốn tìm cách chuẩn, chân vừa đặt xuống đột nhiên nhớ tới mình đã bị lộ chuyện với người nhà, lẩm bẩm: "Em phải trốn gì chứ?"

Lục Thích đang cầm áo, suy nghĩ nói: "Không trốn nữa?"

"Anh muốn trốn không?"

"Anh thì không có vấn đề gì."

"Vậy chúng ta thể hiện chút đi."

Lục Thích ưỡn ngực ngẩng đầu.

Đội cứu viện không trung SR chụp chung một tấm ảnh thắng lợi ở sân bay.

Về đến nhà, cha mẹ cô coi như báu vật, em họ cũng bám theo mọi nơi, khi cô vừa quay mặt đi, mẹ cô đang định giáo huấn cô thì bị cha cô túm vào phòng.

Bà Chung: "Làm gì thế, tôi có chuyện muốn nói với Bình Bình."

Ông Chung: "Nói gì?"

"Đương nhiên là bảo nó đừng làm chuyện này nữa."

"Tôi biết ngay là bà muốn nhắc đến chuyện này!" Ông Chung nói, "Con bé vừa đi cứu người trở về, bà không khen, không tự hào vì nó, ngược lại còn muốn giới nước lã?"

"Cái này sao gọi là giới nước lã được chứ? Lúc Bình Bình ở bên kia ông không lo lắng, không sốt ruột sao? Ai ngay cả tối ngủ còn không ngon, hiện tại thì lại nói với tôi cái gì tự hào với không tự hào? Hai ngày trước tôi nói với ông thế nào, ông cũng đâu có nói đồng ý cho nó làm cứu viện!"

"Tôi nói không đồng ý lúc nào?"

"Ông còn muốn tôi nhắc ông nhớ lại sao?" Bà Chung hất tay, "Hiện tại đừng có nói những lời vô nghĩa với tôi, tóm lại tôi nhất định phải nói với nó, tuyệt đối không thể làm chuyện này nữa, mấy ngày nay trong lòng tôi đều thấp thỏm, chỉ sợ xảy ra chuyện gì, con bé..."

Bà Chung nén khóc, "Nếu nó gặp chuyện không may, tôi cũng không sống nổi, cái gì mà SR, đó là thu mua mạng người đấy!"

"Bà bà bà..." Ông Chung chỉ trích bà, "Sao bà có thể nói ra những lời này, đây là cứu người, là chuyện vĩ đại đấy, không có bọn họ, trước đó Bình Bình của chúng ta sao có thể bình an? Bà đừng quên năm đó, làm người không thể quên nguồn cội!" Lại dỗ dành, "Nếu muốn nói thì hãy bảo nó phải cẩn thận, an toàn đặt lên hàng đầu, không cho phép nó nói dối nữa, đi đâu cũng phải thành thật khai báo với chúng ta!"

Hai người nhỏ giọng thương lượng trong phòng ngủ, Chung Bình ở bên ngoài lặng lẽ tránh đi, "suyt" một tiếng với em họ, em họ mấp máy môi hỏi: "Có chuyện gì không chị?"

"Không sao." Chung Bình nói.

Chung Bình ở nhà với cha mẹ hai ngày, ngày thứ ba cô tự mình xuống bếp làm một bàn đồ ăn, sau khi ăn xong lôi kéo cha mẹ quay về phòng khách, ngồi nghiêm chỉnh, đưa Ipad đang phát tin tức cho hai ông bà xem, chỉ vào tấm ảnh chụp chung nói: "Cha mẹ xem, đây là Lục Thích."

Cha mẹ cô nhìn vào tấm ảnh.

Vóc dáng Lục Thích cao, vô cùng nổi bật trong đội, mặc đồng phục, tinh thần sáng láng, ông Chung chưa nhìn rõ người, lúc này nhìn vào ảnh vô cùng hài lòng, bà Chung im lặng, không biết trong lòng đang nghĩ gì.

Chung Bình lại giải thích với cha mẹ về hiểu lầm lúc trước, còn kể về lúc cô bị nhốt, Lục Thích lái máy bay cứu cô, miêu tả vô cùng tỉ mỉ, nói được một nửa, mẹ đột nhiên ngắt lời cô, oán giận đánh vào tay cô: "Trời ạ, hiện tại con mới chịu nói thật, trước đó còn nói không có việc gì, hóa ra là gạt cha và mẹ sao? Con muốn chọc mẹ giận chết à?"

Chung Bình sững sốt, lập tức ôm lấy mẹ làm nũng: "Mẹ à, con là người chuyên nghiệp, lần sau con mang hai người đi leo núi, cha mẹ nhìn sẽ biết thực ra cứu viện không hề nguy hiểm như vậy đâu, lần này chỉ là tai nạn mà thôi."

Bà Chung lau hai giọt nước mắt, chấp nhận lại than thở, "Con nói nhiều như vậy là muốn nói gì?"

Chung Bình mấp máy môi, nhỏ giọng nói: "Lúc ở trong phòng bệnh, anh ấy đã cầu hôn con."

Ông Chung: "..."

Sự im lặng chỉ diễn ra trong chớp mắt, bà Chung ấn chặt ngón tay, thở dài thật mạnh: "Quyết định thời gian bảo cậu ta đến nhà ăn cơm."

Chung Bình thở phào: "Vâng!"

Đột nhiên bà Chung hỏi: "Tay cậu ta ổn rồi chứ?"

"Tay? Tay gì ạ?" Chung Bình ngạc nhiên.

"À, không có gì."

Tối đó Chung Bình ra ngoài, đi thẳng đến nhà Lục Thích, anh kinh ngạc mở cửa: "Sao hiện tại lại đến đây, không phải nói ở nhà với cha mẹ ba ngày sẽ không ra cửa sao?" Nói xong, ôm lấy eo cô, đưa cô vào nhà.

Chung Bình không đáp, hỏi lại anh: "Anh ăn tối chưa?"

"Ăn rồi, em ăn chưa?"

"Ăn rồi." Chung Bình hỏi, "Anh ăn gì thế?"

"Gọi đồ ở bên ngoài."

Hộp thức ăn trên bàn còn chưa bỏ đi, một đồng tài liệu, màn hình laptop còn sáng, Chung Bình liếc qua thấy mấy cái "Thông báo tuyển dụng".

Lục Thích lấy đồ uống, gấp laptop lại, ôm Chung Bình ngồi xuống, mở đồ uống ra, hỏi: "Buổi tối em ngủ ở đây à?"

"..." Chung bình nói, "Vậy em về nhé."

"Ồ..." Lục Thích ngiri cô cô, hôn một cái nói, "Nhớ em..."

Chung Bình sờ đầu anh

Hôm về nước đầu tiên cô bị cha mẹ hỏi han ân cần, sau đó bị mấy cô dì chú bác trong nhà đến dạy bảo rồi khen ngợi, Tôn Giai Hủ và Tiểu La nhắn tin an ủi, lãnh đạo đơn vị bảo cô nghỉ ngơi lấy lại tinh thần.

Hai ngày này nhanh chóng trôi qua.

Không biết một mình Lục Thích sống như thế nào, trong điện thoại anh đều nói ổn cả.

```
var _avIVar = _avIVar || []; _avIVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avIProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Chung Bình hôn anh, hai người đi vào phòng ngủ.

Lâu lắm không ân ái, lần đầu tiên nhanh chóng chấm dứt, lần thứ hai làm một lúc lâu. Làm xong, Lục Thích để Chung Bình nằm trên người mình, xoa lưng cô.

Chung Bình cọ vào ngực anh, hỏi: "Hai ngày nay anh làm gì thế?"

"Ăn ngủ, ngủ ăn, không làm gì hết."

"Không đi ra ngoài chơi sao?"

"Có gì để chơi chứ... Hôm qua Thẩm Huy đến đây rủ anh đi hát, ngắm lại cảm thấy chả có gì thú vị, anh không đi." Lục Thích hôn trán cô, thở dài, "Nếu không đêm nay em đừng quay về nữa, gọi điện thoại về nhà nhé?"

"... Vâng."

Lục Thích: "..."

Chung Bình ngẩng đầu: "Gi thế?"

Lục Thích: "Dễ dàng như vậy sao?"

Chung Bình cười: "Là sao, không phải vừa rồi anh thuyết phục em à?"

Cánh tay Lục Thích căng thẳng, cười: "Vậy hôm nay em đừng nghĩ đến chuyện đi về, nhanh gọi điện thoại về đi."

"Đợi lát nữa..." Chung Bình hơi dịch người lên.

Tầm mắt Lục Thích đi xuống, Chung Bình lại nằm sấp xuống, nhìn mắt anh: "Nhìn gì thế?"

Lục Thích cười: "Được, không nhìn, anh sờ."

"Đừng làm vậy.."

"Em nói xem."

Chung Bình bọc kín chắn, hỏi anh: "Quà tặng anh mua lần trước còn chứ?"

"Quà tặng gì cơ?"

Chung Bình: "..."

Lục Thích xoắn tóc cô, trên tay cuộn thành đuôi thỏ, "Còn, sao vậy?"

Chung Bình: "Mẹ em bảo anh tuần sau tới nhà em ăn cơm."

Ngón tay Lục Thích hơi run, đuôi con thỏ rơi ra, anh nhìn chăm chăm Chung Bình.

Chung Bình làm như không có việc gì, "Em đã nói với cha mẹ anh cầu hôn em trong bệnh viện... có tính không?"

Lục Thích: "..."

Thình thịch thình thịch.

Lục Thích ôm chặt lấy Chung Bình, lăn hai vòng trên giường, muốn nói gì đó lại không nói được, muốn mắng người cuối cùng lại nuốt vào.

Cuối cùng anh hét lên, "Tĩnh! Sao lại không tĩnh chứ! Bà xã!"

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ngoại truyện: Hai mươi năm sau năm sống soài ra đón Tết

Tóm tắt trọng điểm trước khi đọc:

Trương Nghiên Khê chủ nhiệm hiệp hội hàng xóm, người lớn tuổi nhất, gõ bảng đen:

Bác gái 50 tuổi lái xe thể thao chờ đợi gia đình đeo khuyên tai 54 tuổi ngày mai đi nằm sống soài đón giao thừa.

Nữ giáo viên 39 tuổi và đầu bếp 51 tuổi ở trên chiếc thuyền nào đó chuẩn bị ngày mai nằm sống soài đón giao thừa.

Nữ chủ nhiệm phòng xét nghiệm ADN 44 tuổi và tổng giám đốc bá đạo 48 tuổi vì không xin được cắt cánh mà chuẩn bị từ chối tham gia nằm sống soài đón giao thừa ngày mai.

Khi chuẩn bị đón Tết:

Phương tiện giao thông bốn bánh dần rút khỏi thị trường, hiện giờ khắp nơi đều là động cơ bay, Lục Thích xin cấp phép bay thất bại, vẻ mặt khó chịu.

“Dựa vào cái gì mà đồ cô không thể bay được?”

Ban ngành quản lý hàng không cũng đã nghỉ Tết, tiếp đãi Lục Thích chính là một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi.

Cô gái thấp giọng nói: “Vi... vì suy xét cho an toàn giao thông, máy bay này hiện tại chỉ có thể dùng để quay phim, hiện tại gần như đều lưu trữ trong bảo tàng, trực thăng của chú... Có lẽ cũng nên cất vào kho đi.”

“Trực thăng của tôi... đó là lần đầu ở bên bà xã...”

Chung Bình ở bên cạnh giữ chặt anh, “Được rồi, đừng so đo với cháu nó nữa, người ta cũng là giải quyết việc công, nếu trực thăng không thể dùng được, vậy chúng ta dùng động cơ bay cũng thể mà.”

Lục Thích ôm cô nói: “Sao giống được chứ, em thích nhất là trực thăng, hiện tại mấy cái động cơ bay cứ như cái khay ấy, sao phát ra được tiếng động như trực thăng?”

“Vậy anh lên bay với em trong vườn hoa cũng được mà.”

“Aiz... nếu có trang viên cho em thì tốt rồi, vườn hoa nhỏ quá. Xin lỗi...”

“Nói gì thế, anh còn không biết bản lĩnh của mình à, mấy năm nay anh liều mạng cho em cuộc sống tốt như vậy, Mai Mai hâm mộ em lắm đấy...”

Giọng nói dần đi xa, cô gái trẻ gạt kính mắt, khẽ thở phào, nghĩ ra gì đó, lập tức ấn xuống đồng hồ đeo tay, nói: “Hôm nay trực ban nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên, nhìn cũng phải ba mươi bốn mươi tuổi, thực tế có lẽ phải bốn mươi năm mươi, bởi vì bọn họ lái trực thăng đã lạc hậu! Quan trọng là... ông chú rất đẹp trai, bà đi cũng là người siêu trẻ.”

Nói xong gửi đi trong vòng bạn bè.

Về đến nhà, Lục Thích và Chung Bình dọn dẹp một chút, cũng không mang tài xế mà lên động cơ bay, lái đi luôn.

Trên đường, nhiều người đi xe đạp hoặc xe đạp một bánh tập thể dục, số người lái xe bốn bánh rất ít.

Xe thể thao nhanh như chớp xẹt qua, lúc đầu người đi đường còn chưa có phản ứng gì, chỉ một lát đều quay đầu, giơ đồng hồ đeo tay chụp ảnh, gửi cho vòng bạn bè:

Hiện trên đường vẫn còn có người lái xe thể thao lỗi thời, không phải lái tự động! Không phải lái tự động! Không phải lái tự động! Chuyện quan trọng phải nói ba lần!

Người thứ nhất: Shit, lỗi thời!

Người thứ hai: Bây giờ còn có người biết lái xe?

Người thứ ba: Chắc là trung niên đó, nhất định không phải thế hệ 20 hoặc 30x chúng ta đâu.

Trong xe thể thao còn bật nhạc, Hạ Xuyên ngồi ghế cạnh tài xế, nhìn gương chiếu hậu, gạt đám tóc dính trên má nói: “Gây ồn xao rồi.”

Tương Tôn tiếp tục lái, “Người trẻ tuổi không có định lực.”

“Chắc...” Hạ Xuyên liếc cô. “Nhận già rồi?”

“Hừ.”

Hạ Xuyên cười, để tay lên đùi cô: “Vậy làm một lần trong xe nhé.”

“Đã một đồng tuổi rồi, già mà không nghiêm.”

“Tôi qua không thu thập em một trận, nên giờ dám cãi lại?”

“...”

Xe thể thao phóng vèo vèo, đi qua một con đường, lưu lại ca từ mơ hồ:

Từng quen biết gặp lại làm chi

Tình nhân gặp nhau trong một không gian

Có lẽ không cần biết tôi là ai

Không xứng để cho tôi khóc than lần nữa

Trên thuyền, Chu Diễm giúp Lí Chính đeo tạp dề.

Lí Chính: “Còn bao lâu nữa thì đến?”

Chu Diễm: “Lục Thích và Chung Bình chắc sẽ đến nhanh thôi, Trường Tôn lái chiếc xe đã lỗi thời chắc là mất hơn nửa ngày.”

Lí Chính: “...Vậy anh đi ướp thịt gà trước.”

Mười lăm phút sau, đèn cảnh báo của động cơ bay lóe sáng.

Một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, năm giây, bắt buộc phải hạ cánh.

Lục Thích: “...”

Chung Bình: “...”

Lấy hộp đồ nghề ra, tay trái Lục Thích cầm tuốc nơ vít, tay phải cầm kim, không biết ra tay từ chỗ nào với tấm bảng động cơ bay bóng loáng.

Chung Bình lấy hai đồ trên tay anh xuống: “Mấy thứ này đã sớm bị loại bỏ rồi, anh để ở đây bao lâu rồi? Đã rỉ sét hết cả.”

“...Em nhìn xem, anh đã sớm nói động cơ bay không thể dùng rồi mà, cũng chả biết sửa thế nào.”

“Nếu có thể tự sửa được, vậy cửa hàng 4S sao kiểm com được.”

“Có số của cửa hàng 4S không?”

“Để em tìm.”

Một lát sau, Chung Bình: “Tìm được rồi.”

Lục Thích bấm số.

Hiện tại toàn cầu thịnh hành máy Huawei 10s, kiểu dáng đồng hồ đeo tay được người trẻ tuổi hoan nghênh, Lục Thích vẫn thích tạo hình di động truyền thống hơn.

Điện thoại được kết nối, Lục Thích báo tọa độ và tình huống của bản thân, nhân viên cửa hàng 4S trả lời: “Xin lỗi quý khách, bởi vì đang trong thời gian nghỉ Tết, số lượng nhân viên cửa hàng 4S không đủ, có thể phải mất một tiếng nữa mới phải được người máy AI đến hiện trường.”

Lục Thích: “Người máy AI cũng nghỉ đông sao?”

Nhân viên cửa hàng 4S: “...”

Không có cách nào, Lục Thích và Chung Bình đành xuống động cơ bay, tính ngăn một chiếc động cơ bay ven đường.

Kết quả chưa ngăn được chiếc nào thì bọn họ đã thấy một chiếc xe thể thao đâm vào một ông lão phía trước.

Chung Bình: “Chắc, đồ cô...”

Lục Thích: “Em thích à? Quay về anh mua cho em.”

Chung Bình: “... Em chỉ thuận miệng nói thôi, trong nhà còn chiếc trực thăng cỡ kia.”

Lục Thích: “Em thích gì anh đều mua cho em hết.”

Chung Bình: “Em thích anh.”

Lục Thích cúi đầu cười: “Anh biết.”

Chung Bình: “...”

Hai người bước từ trên xe thể thao xuống, hai người ôm cánh tay nhìn ông lão diễn trò.

Ông lão kêu khóc: “Đâm chết người rồi... cứu mạng... chân của tôi... Ôi chân của tôi gãy rồi, cứu mạng...”

Hạ Xuyên bẻ ngón tay, hai tiếng răng rắc vang lên, lắc cổ đi qua, “Thực con mợ nó ngạc nhiên, chuyện này mà cũng gặp được.”

Tường Tôn liếc anh: “Anh yên phận chút đi.”

Hạ Xuyên: “Từ lần trước trúng đạn nằm viện, sau khi đi ra anh chưa từng được thả lỏng gân cốt.”

“Súng...” Ông lão khóc thét, trợn trừng mắt, “Súng... súng?”

Hạ Xuyên lạnh lẽo lườm ông ta: “A, thế nào?”

Ông lão: “Tôi... tôi, đã hơn mười năm tôi không kinh doanh, tôi không phải cố ý.”

Ông lão đứng lên, vội chạy đi, “Mợ nó tất cả đều là động cơ bay, tôi kiếm tiền cũng dễ dàng sao!”

Đi đứng nhanh nhẹn, biến mất trong nháy mắt.

Hạ Xuyên Tường Tôn: “...”

Lục Thích Chung Bình: “...”

Tường Tôn lườm Hạ Xuyên, “Chuyện hơn hai mươi năm trước mà cũng kể ra.”

Hạ Xuyên cười, gật đầu với người bên đường, “Chuyện gì thế, sao lại gặp ở đây thế này?”

Lục Thích ôm Chung Bình đi qua, “Đừng nhắc nữa, động cơ bay rách nát nửa đường hạ cánh, cửa hàng nói người máy AI nghỉ đông, nhất thời không có cách nào phái người...” Chỉ vào xe thể thao, “Vẫn là đồ cổ đáng tin hơn.”

Tường Tôn: “Đứng vậy, lên xe!”

Bốn người lên xe thể thao, lại lên đường.

Trên thuyền, Chu Diễm ngồi xếp bằng trên boong thuyền, Lí Chính bung đĩa thịt gà qua, hip mắt, gấp một miếng hời cô: “Đây là đít gà?”

Chu Diễm cười: “Không phải, a...”

Lí Chính bỏ vào trong miệng cô, “Không phải nói Lục Thích và Chung Bình ngồi động cơ bay đến sao, sao còn chưa tới vậy?”

“Ai biết được, nào anh ngồi xuống đi, chúng ta ngắm mặt trời lặn.”

Lí Chính thuận theo ngồi xuống, “Mặt trời lặn, anh có thể nhìn thấy toàn màu đỏ.”

“Ừ.” Chu Diễm nói, “Anh còn nhớ bài thơ ngày trước em dạy bọn Hân Hân trên thuyền không?”

Lí Chính: “Tịch dương huân tế thảo?”

“Vâng.”

Chu Diễm dựa vào vai Lí Chính, khẽ đọc: “Tịch dương huân tế thảo, giang sắc ánh sơ liêm.”

Vẫn như hôm qua, trời chiều như bức tranh.

Ăn hết nửa đĩa gà, Lí Chính và Chu Diễm nghe được tiếng động cơ nổ vang từ xa đi đến.

Chu Diễm đứng lên, nhìn ra xa, “Xe thể thao!”

Chiếc xe thể thao phong cách “àmm” một tiếng dừng lại, còn xoay một vòng trên bờ.

“Ngầu!” Lục Thích hét.

“Tường Tôn rất kích thích.” Chung Bình nói.

Tường Tôn hất tóc, cười nói: “Đó là trên đường không có xe, nên tôi mới tùy tiện thế đấy.”

Trên boong thuyền Chu Diễm vẫy tay với bọn họ: “Ồ đây...”

Tường Tôn hất cằm “Đi thôi, em gái nhỏ sốt ruột chờ rồi.”

Chu Diễm nghe thấy rõ ràng, đã hơn mười năm cô không còn bị người khác gọi là em gái nhỏ, lúc này bị gọi như vậy, nhất thời hơi ngượng ngùng.

Lí Chính ở phía sau ôm lấy cô, lặng lẽ hôn lên đỉnh đầu cô, khẽ nói: “Ừ.”

Ừ cái gì?

Chu Diễm suy nghĩ, nhếch miệng cười, nhéo eo anh.

Cuối cùng bốn người kia đã lên thuyền, tiếng bước chân lộp cộp.

“Đã lâu không gặp!”

“Năm mới vui vẻ!”

Lần lượt bắt tay.

“Chờ sốt ruột hả? Trên đường xảy ra sự cố, nếu không chúng tôi đã sớm đến rồi.” Lục Thích nói.

Lí Chính: “Không sao, nhân lúc mọi người chưa tới, tôi vừa cùng Chu Diễm ngắm mặt trời lặn.”

Lục Thích: “Chắc, lãng mạn thật!” Nghiêng đầu nói với Chung Bình, “Ngày mai chúng ta cùng ngắm mặt trời mọc.”

Chung Bình: “...”

Bốn người khác bật cười.

Đi về phía khoang thuyền, mọi người quan sát xung quanh.

Thuyền chở hàng hiện tại được dùng cả trên bộ và dưới nước, chất liệu gỗ nhẹ, tốc độ có thể so với máy bay trước đây.

Còn hiện tại khi bọn họ đi lên chiếc thuyền này, kết cấu bằng gỗ, đầu thuyền đầy hàng, cuối thuyền có có mấy bồn hoa, vào cửa khoang, ba người đàn ông đều phải cúi thấp xuống.

Lục Thích nói: “Đây mới thực sự là đồ cổ này, xe thể thao và trực thăng của chúng ta làm sao so được, căn bản là không cùng một thời đại.”

Lí Chính cười: “Mười năm trước sau khi tìm được con thuyền này về, đặc biệt trang trí lại lần nữa, trình độ này đã coi như là tốt rồi.”

Lục Thích: “Wow, thật muốn xem bộ dáng trước đó của nó.”

“Có đấy.” Chu Diễm nói, “Lúc trước em có chụp ảnh, để em tìm cho anh.”

Chu Diễm chạy vào trong tìm kiếm, một lát sau cầm ảnh ra, “Đây là bộ dáng hai mươi năm trước của chiếc thuyền này.”

Bốn người cúi đầu xem.

Lục Thích Chung Bình: “...”

Hạ Xuyên Tường Tôn: “...”

Thường thức xong, thời gian cũng không còn sớm, Lí Chính bảo Chu Diễm kéo bàn ra, mọi người tùy ý ngồi, “Hôm nay chỉ toàn rau thô, món chính ăn lẩu nhé?”

Hạ Xuyên: “Được, ăn nóng!”

Lục Thích: “Lâu ngày không ăn lẩu, vừa khéo!”

Mấy người đi vào bếp bung đồ ăn, nồi lẩu cắm điện, một đồng thịt viên và rau, Lục Thích nhanh chóng thả chút phù trúc, nhỏ giọng nói với Chung Bình: “Em thích ăn nhất thứ này, đói bụng rồi hả?”

Chung Bình: “Vẫn ổn.”

Lục Thích: “Sức ăn của em lớn, nếu không đủ cứ nói, anh tìm thêm đồ ăn cho em.”

Chung Bình: “Biết rồi.”

Hạ Xuyên và Tường Tôn tự xử, khi Tường Tôn muốn chấm tương ớt thì đĩa bị người lấy đi.

“Tôi qua em vẫn còn đau dạ dày, không được đụng vào đồ cay.”

Tường Tôn: “Đưa em.”

Hạ Xuyên lườm cô.

Tường Tôn: “Đưa em, có nghe thấy không.”

Hạ Xuyên lạnh lùng “chắc” một tiếng.

Tường Tôn: “... Miệng không có vị, nếm một chút.”

Hạ Xuyên dùng đũa chấm một chút cho cô: “A.”

Tường Tôn: “... Ấu trĩ.”

```
var _avtVar = _avtVar || []; _avtVar.push(["a1ccd7e7c4ca4114b39c0ff6abf60563","inreadyomedia"]); var avtProtocol = (document.location.protocol === "https:")? "https://": "http://"; document.write("");
```

Hạ Xuyên cười lạnh, “Chờ đêm nay anh làm chết em.”

Chu Diễm chăm sóc mọi người, rót rượu cho nam, đồ uống cho nữ, Chung Bình muốn chút xì dầu, liếc quanh bàn, hỏi: “Có xì dầu không?”

Lí Chính chỉ tay: “Chiếc bình trên bàn đó.”

Chung Bình: “Đây là bình giấm mà.”

“Chắc.” Chu Diễm nhéo Lí Chính, “Anh lấy nhầm rồi.” Đứng dậy, “Đề em lấy cho chị.”

Chung Bình: “Không sao, chị tự lấy là được, ở phòng bếp nhĩ?”

“Đề anh đề anh.” Lục Thích giữ lấy Chung Bình, nói đùa với Lí Chính một câu, “Dù sao cũng đã lớn tuổi, mấy thứ như xì dầu với giấm cũng không phân biệt được rồi.”

Lí Chính mỉm cười.

Chu Diễm nói: “Mất anh ấy không tốt, năm đó từng bị mù, sau đó thị lực cũng không tốt, hai năm nay nhìn đồ càng mờ.”

Lục Thích nghĩ ra, “Chắc, đúng rồi, anh nhớ rõ lúc Khánh Châu xảy ra lũ lụt, còn nghe người ta nhắc đến chuyện của hai người.”

Hạ Xuyên: “Hai người họ có chuyện gì thế?”

Lục Thích: “Không phải lúc ấy hai người đến Khánh Châu quyên góp tiền sao, không nghe nhắc đến à?”

Tường Tôn: “Không, lúc ấy bọn tôi chỉ đến Ti A Mo, để lại tiền rồi đi thôi.”

Lục Thích giúp Chung Bình lấy xì dầu, sau đó ngồi xuống, miêu tả tình cảnh năm đó sinh động như thật, giống như mình tận mắt nhìn thấy, cái gì người đàn ông sờ dây thừng trên mặt đất, cô gái ở bờ bên kia khóc lóc khổ sở.

Lí Chính và Chu Diễm nghe dở khóc dở cười.

Kể chuyện xong, mấy người đều thôn thức.

Tường Tôn: “Đời người có lúc lên xuống.”

Chung Bình: “Hà?”

Tường Tôn liếc Hạ Xuyên, “Năm đó anh ấy cũng có chuyện gạt chị.”

Hạ Xuyên: “Chuyện của anh không gọi là chuyện.”

Tường Tôn: “U nào mà không phải gọi là chuyện sao?”

Hạ Xuyên: “Không phải đã mổ rồi sao?”

Tường Tôn: “Còn có thể tái phát sao anh không nói?”

Hạ Xuyên kéo cô: “Được rồi, không phải anh còn sống đến bây giờ sao?”

Tường Tôn im lặng.

Chung Bình thở dài: “Đường như lúc trẻ không có ai là thuận buồm xuôi gió hết.”

Nói xong liếc nhìn Lục Thích bên cạnh.

Lục Thích cười nói: “Đều đã qua rồi.”

Chung Bình sờ đầu anh.

Tóc bạc đã mọc, chứng tỏ sự vất vả mấy năm nay của anh.

Chung Bình: “Anh rất vất vả.”

“Không khổ.” Lục Thích cầm tay cô, khề hôn, “Rất ngọt.”

Tựa như lời nói quen thuộc, Chung Bình nhoen miệng cười.

Chu Diễm nhìn Lí Chính, lặng lẽ cầm tay anh.

Anh nấu bếp hai mươi năm nay, mấy năm trước cả người anh đầy mùi dầu mỡ, bên trái ga giường do quần áo dính dầu mỡ đã tạo ra cả hình người, giặt thế nào cũng không sạch.

Sau đó dần tốt hơn, anh không cần nấu nướng cho người khác nữa, nhưng vẫn nấu cho cô.

Hiện giờ đầu anh cũng đã có tóc bạc, các đốt ngón tay phải quanh năm đau đớn.

Lí Chính cầm lại tay Chu Diễm, thấp giọng hỏi cô: “Anh già rồi?”

“... Nào có.” Ánh mắt Chu Diễm nóng lên, “Anh vẫn giống như hai mươi năm trước.”

Hạ Xuyên và Tường Tôn nhìn nhau cười.

Hạ Xuyên khề gõ chén rượu trên mặt bàn: “Được rồi, ngày tốt, đừng kêu già rồi nhớ lại đau khổ nữa, nên tận hưởng sự ngọt ngào.”

Tường Tôn: “Đúng vậy, hiện tại không lo ăn lo mặc, con cái cũng đã trưởng thành, cấp ba, đại học, đợi mọi người về hưu, cuộc sống sẽ càng thêm thoải mái.”

Bốn người khác cười, cùng nhau nâng chén.

“Đúng vậy, nhắc đến con thì hôm nay chúng tôi đi không mang theo, nó vẫn còn đang cẩu kính.”

“Con gái tôi hôm nay vừa thi xong bằng lái động cơ bay, tự lái ra nước ngoài chơi với bạn rồi, nghe nói hôm nay chúng ta tụ tập, hôm qua đã muốn vội trở về, tiếc là nghỉ Tết giao thông chen lấn, lúc này còn chưa bay lên được.”

“Ha ha, hiện tại là thời đại của bọn trẻ rồi.”

“Bụp...”

“Bụp...”

Đột nhiên có ngọn lửa nhỏ rơi xuống ngoài cửa sổ, mấy người ra ngoài khoang thuyền, nhìn thấy một đám người trẻ tuổi tụ tập bên bờ, chỉ vào thuyền hét lên: “Đồ cổ.”

“Đúng là đồ cổ.”

“Shit, hôm nay là ngày gì mà khắp nơi toàn đồ cổ thế này!”

“Bụp...”

“Bụp...”

Pháo hoa nổ rộ trên bầu trời, chiếu sáng mặt sông, ba đôi nam nữ trung niên đứng ở cuối thuyền pháo hoa nổ rộ, cười nói:

“Trương Tôn / Hạ Xuyên, năm mới vui về!”

“Chu Diễm / Lí Chính, năm mới vui về!”

“Chung Bình / Lục Thích, năm mới vui về!”

“Bụp...”

“Bụp...”

Bốn mùa bùng tình nổ rộ.

Bạn đang đọc truyện *Trời Và Đất, Cách Nhau Một Sợi Dây Thừng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.